Chương 1

Câu chuyện bắt đầu vào mùa xuân, năm Càn Long thứ hai mươi lăm. Hôm ấy ở vùng ven Thành Bắc Kinh. Núi đồi bao la. A Lý Hoà Trác và cô con gái cưng là Hàm Hương công chúa. Cùng đoàn tuỳ tùng hơn trăm người gồm các võ sĩ hồi giáo, binh sĩ, kỵ binh, lễ nhạc, mỹ nữ…rầm rộ kéo về Bắc Kinh. Họ vừa đi vừa hát những làn điệu dân ca vùng Duy Ngô Nhĩ (vùng đất thuộc tỉnh Tân Cung- Trung Quốc ngày nay). Như để phổ biến, phô trương và truyền bá văn hóa miền đất cực Tây tổ Quốc nầy.
A Lý Hoà Trác cởi ngựa đi trước, tiếp đó đoàn kỵ binh, đoàn cầm cờ phướng, đội nhạc rồi mới đến chiếc xe ngựa trạm trổ tinh vi mạ vàng. Trên xe là Hàm Hương công chúa trong bộ áo dân tộc đầy mầu sắc của xứ Duy Ngô Nhĩ, có khăn voan màu đỏ che mặt, thái độ chẳng có một chút gì là vui. Nàng ngồi im như tượng, mắt nhìn thẳng về phía trước. Ánh mắt như có chút âu sầu. Cạnh nàng có hai phụ nữ đồng hương, Duy Na và Kết Na lặng lẽ phục vụ. Phía sau xe ngựa là một đàn lạc đà chở lễ vật, rồi một đoàn thiếu nữa Hồi giáo xinh đẹp đi theo. Cuối cùng là đoàn vệ binh theo bảo vệ.
Mặc cho đoàn tiến bước một cách vui vẻ. Hàm Hương công chúa vẫn ngồi bất động, nàng như chẳng hề quan tâm đến cảnh vật chung quanh. Không khí trong xe nặng trĩu. Duy na rót từ chiếc bình cổ cong ra một tách nước.
- Mời công chúa dùng trà ạ.
Hàm Hương lắc đầu. Mắt vẫn hướng về phía xa mà hồn như gởi tận đâu đâu. Hai người hầu gái đưa mắt nhìn nhau. Rồi trao đổi nhau một tràng tiếng Hồi. ý như nói: Phải làm sao bây giờ?
A Lý Hoà trác đang cởi ngựa phía trước, chợt quay ngựa lại tiến sát bên xe nhìn công chúa nói:
- Hàm Hương, con nên nghĩ đến bộ tộc Hồi của chúng ta, lần này đến Bắc Kinh, con là phụ nữ Duy Ngô Nhì đầy can đảm. Vì vậy con cần phải vui lên. Danh dự của cha tuỳ thuộc vào con đấy.
Hàm Hương vẫn yên lặng. Trong ánh mắt của nàng một thoáng lặng lẽ, ánh lên một chút bi thương. Nàng quay sang nhìn cha. A Lý Hoa Trác không đủ can đảm tiếp nhận ánh mắt đó, nên vỗ vỗ lên xe Hàm Hương mấy cái, rồi quay đầu bỏ đi.
Đoàn người tiếp tục cuộc hành trình. Đến khi trời sụp tối, thì đoàn người đi đến một hẽm núi. Hai bên vách đá sừng sửng. Phía sau vách đá kia lại có một đoàn người khác gồm chỉ năm người. Họ đều mặc áo trắng trùm kín đầu, chỉ huy là Mộng đan, đang đứng sau vách đá chờ đợi.
Mộng Đan là một thanh niên trẻ, cao lớn, áo trắng trùm đầu chỉ chừa mắt, mủi, miệng. Ngồi trên ngựa chiến, chàng căng mắt nhìn theo đoàn người đưa Hàm Hương về Kinh, với một tâm trạng nóng nảy. Khi thấy đoàn người đã vào đến sơn cốc. Mộng Đan quay ra sau khoát tay với các bạn, nói lớn:
- Họ đã đến rồi! Mình ra thôi!
Thế là cả năm người thúc ngữa xông ra, vừa chạy vừa hô lớn. Đến lúc đoàn người ngựa của A Lý phát hiện ra đám Mộng Đan thì kèn trống đều im ngay. Đoàn ngựa cũng dừng lại, A Lý ra lệnh:
- Tất cả chuẩn bị sẵn sàng! Phải bảo vệ cẩn mật công chúa!
Trong khi Mộng Đan phi ngựa thẳng về hướng xe của Hàm Hương. Ngọn đao hình bán nguyện trên tay chàng quơ cao phản chiếu tia nắng cuối ngày lấp lánh, làm tăng thêm hình ảnh một chiến binh dũng mảnh. Đám binh sĩ bảo vệ đoàn, thấy có người đến đột kích vội xông lên ứng chiến.
Duy Na và Kiết Na lại ki li ko lo, có vẻ hốt hoảng, trong khi đám cô gái Hồi phía sau cũng hoảng hốt không kém, tìm chỗ núp, loạn cả lên.
Trong nháy mắt, Mộng đan đã đến gần xe ngựa. Chàng đã trông thấy hàm Hương. Vừa chạm mắt nhau là Hương nhìn ra ngay. Lại là chàng! Hương bàng hoàng chưa kịp phản ứng, đã nghe Mộng Đan nói to:
- Hãy theo anh đi em!
Hàm Hương chưa kịp nói lời nào thì các chiến sĩ Hồi theo bảo vệ đã xông tới vây kín. Một tay đã vung đao bửa xuống. Mộng Đan không còn cách nào khác hơn là phải quay lại ứng phó. Một mình chàng phải tả xung hửu đột vớic ả chục người. Hàm Hương nhìn theo lo lắng.
Nhưng Mộng Đan không phải là tay yếu. Ánh thép trong tay chàng vung lên, gạt phăng những lưỡi gươm kia đi. Những lưỡi đao tứ phía vừa bị dạt ra đã bủa tới, nên Mộng Đan phải ứng phó cật lực. Có điều đường gươm chàng chỉ có tính cách chống đở, chứ không muốn sát thương một ai. Trong khi các binh sĩ Hồi kia thì lại quyết tâm hạ thủ, vì vậy cuộc chiến khá ác liệt. Mộng Đan đã phải chống trả một cách cực nhọc, càng lúc càng ở vào thế hạ phong.
A Lý đã đến nơi, nhìn lối đánh của kẽ khuấy rối, thấy rõ sự nới tay của Mộng Đan, nên ra lệnh cho thuộc hạ:
- Các ngươi đừng để hắn đến gần Công chúa A mộc Sa! Kha Hản. các người bao lấy hắn, bắt sống chứ không được giết nghe không?
Hai võ sĩ võ nghệ cao cường vâng lệnh nhảy vào.
- "toạt"! Áo của Mộng Đan đã bị rách toạt một miếng. Một lằn máu đỏ hiện ra trên vai. Vũ khí trên tay Mộng Đan cũng bị đoạt mất.
Hàm Hương sợ hãi hét lên.
Một võ sĩ khác ném chuỳ vào chân ngựa Mộng Đan đang cởi. Thế là con ngựa đau quá dựng người lên Mộng Đan lại rơi xuống đất.
Nhưng Mộng Đan chẳng chịu thua, vừa rơi xuống ngựa chàng đã lộn một vòng, rồi nhặt lấy lưỡi gươm rơi dưới đất, tiếp tục chiến đấu.
Có điều… Mảnh hổ nan dịch quần hồ. Một vạn áo của Mộng Đan lại bị kiếm đâm toạt, hình như lại có máu chảy ra. bấy giờ hàm Hương xanh cả mặt. Tay cố che miệng, nhưng chẳng dám kêu lên.
Mộng Đan đã bị thương, nhưng vẫn dũng mảnh chiến đấu. Vẫn cố tiến gần chiếc xe ngựa chở Hàm Hương. Sự cố gắng của chàng đã được đền bù. Đan đã đến được gần bên cửa. Nhưng Kha Hản nào chịu thua.Vung cây mâu lên phóng mạnh về phía Mộng Đan, Đan nghe tiếng gió, né. Nhưng mũi mâu cũng đã chạm vào vai nén đau, cố sức kéo cây mâu ra. Nhưng lúc đó A Mộc Sa đã vung đao đến. hàm Hương khiếp vía kêu lên.

http://tieulun.hopto.org

- Cha ơi! Xin hãy thả anh ấy đi! Đừng giết anh ấy!
A Mộc Sa lúc đó nghe vậy, nhìn Mộng Đan, Cái ánh mắt của tên thích khách quá quen thuộc, chợt hiểu ra, nên thu đao lại, hàm Hương khẩn thiết:
- Sao chàng không chạy đi? Hãy chạy đi. cứ xem như em đã chết!
Bấy giờ, cả người Mộng Đan đã nhuộm đầy máu nhưng mắt vẫn không rời hàm Hương. Cái ánh mắt thiết tha đó là lòng Hàm Hương tan nát cõi lòng.
Nhà vua A Lý đứng ngoài dục:
- Bắt lấy hắn! hãy bắt sống hắn!
Hàm Hương công chúa chấp tay lên ngực, mắt đẫm lệ, làm một nghi thức đại lễ vĩnh biệt Mộng Đan, làm chàng cũng tan nát cả lòng, nhưng rồi nhìn quanh, võ sĩ nhà vua trùng trùng bao vây, biết là không làm gì được nữa, nên hét lên một tiếng rồi phóng lên yên ngựa, xông ra khỏi vòng vây.
Những người áo trắng đi theo chàng cũng vội vã chạy theo. Đám võ sĩ nhà vua định truy đuổi, nhưng nhà vua nhìn theo bất giác thở dài,nó:
- Thôi không cần đuổi! hãy để hắn đi đi!
Đám võ sĩ nghe vậy dừng chân lại.
Hàm Hương công chúa đưa mắt lưu luyến nhìn theo Mộng Đan. Trái tim và linh hồn nàng như cũng đi theo chàng. Trong khi nhà vua bình thản, lại ra lệnh:
- Thôi ta tiếp tục lên đường đi!
Âm nhạc lại nỗi lên, đoàn người tiếp tục nhịp điệu cũ.
Trong khi Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đều chẳng ngờ rằng, năm Càn Long thứ hai mươi lăm lại là một năm đầy sóng gió với họ. Và họ cũng không biết là trong phút giây đó ở ngoại vi thành Bắc Kinh đang có một đứa con gái dân tộc Duy Ngô Nhĩ, tiến gần về phía họ. Người con gái mà cuộc đời cô ta, rồi sẽ gắn chặt với cả cuộc đời của cả bốn người. Âu đó là định mệnh.
Giữa khi đó, lại có tin là Thái Hậu sắp từ NGũ Đài Sơn trở về Kinh, điều đó làm mọi người quan tâm. Nhất là Tử vy, vì chưa một lần gặp Thái Hậu. Con người ở vị trí tối cao đó không biết cá tính thế nào? Nên lo hơn là mừng. Chỉ có TIểu Yến Tử, là trời không sợ đất không sợ, nên chẳng cần lo lắng chi cho mệt óc. Mà tập trung hết tinh thần cho chuyện xây dựng hội tân quán.
Hội Tân Quán là tửu lầu được giao cho Liễu Thanh và Liễu hồng quản lý, xây tại bắc kinh. Phía dưới là nhà hàng. Trên lầu là phòng ngủ. Mọi thứ đang chuẩn bị để kịp đến sau lễ Nguyên Tiêu là khai trương.
Hôm ấy, Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ cùng tiểu đặng tử, Tiểu trác tử cùng ra khỏi hoàng cung, đến quán chuẩn bị bố trí công việc.
Gần khai trương mà Hội Tân Lầu vẫn còn trống trải. Trong toà đại sảnh, cây vẫn còn gát ngang gát dọc. Tiểu YẾn Tử trèo lên cao vừa nghểng đầu vừa sơn trần. Đang sơn, Tiểu Yến Tử chợt tay cầm cọ, tay cầm thùng sơn từ trên nhảy xuống hỏi mọi người:
- Trần nhà coi như đã sơn xong. Các người xem có đẹp chưa?
Tử Vy, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Liểu Thanh, Liểu Hồng…đang làm việc, bỏ xuống hết, nhìn lên. Vĩnh Kỳ chê trước tiên.
- Chưa được. Sơn chưa đều, bên trái còn một lỏm kìa.
Vừa nghe chê Tiểu Yến Tử phi thân lên ngay.
- Đây phaỉ không! Xong ngay!
Tử Vy thấy Tiểu Yến Tử phóng nhanh như vậy, sợ trợt chân nên nói:
- Cẩn thận coi chừng té bây giờ!
Yến Tử nhún vai:
- Kinh công của ta bây giờ đã đạt mức "thần tiên hoạ hoạ" rồi, làm sao có thể té được chứ?
Người đang ngồi dưới đất viết liểng là Nhĩ Khang với Vĩnh Kỳ, nghe vậy cười ngất. Nhĩ Khang nói:
- Cái gì mà "thần tiên hoạ hoạ"? phải nói là "xuất thần nhập hoá chứ?
Rồi quay sang Vĩnh Kỹ, Nhĩ Khang hỏi:
- Anh dạy cô ta nói thành ngữ kiểu ấy đó ư?
Vĩnh Kỳ lắc đầu:
- Chịu thua, tôi khổ quá. Càng dạy càng rối, cái bản chất thích thêm thắt của cô ta thật tai hại, cứ méo mó thành ngũ của người ta hết trơn.
Tiểu Yến Tử bị chê vẫn bình thản, xách thùng sơn, nhảy tới nhảy lui.
- Mặc nó, hoạ với hoá gì cũng được, bây giờ tới phiên sơn tường đây.
Liễu Thanh suy nghĩ hứng khởi nói:
- Cái hội Tân quán nầy rõ là tuyệt. Mời được các tay thợ tài danh thế nầy đến phụ trang trí, thì chẳng có cái quán nào ở Kinh thành nầy bằng.
Nhĩ Khang tiếc rẻ:
- Tiếc là Nhĩ Thái và Tái A đã đến Tây tạng, không được tham gia lễ khai trương của quán chúng ta.
Tiểu Yến Tử chen vào:
- Chớ không phải là ông tiếc rẽ không được đi Tây tạng ư?
Tử vy cũng tiếp lời:
- Đúng vậy, phải là người khác chứ đâu phải Nhĩ Thái?
Tiểu Yến Tử từ trên cao nhìn xuống:
- Đúng đấy, còn anh Vĩnh Kỳ nữa. Anh có muốn đến Tây Tạng không?
Vĩnh Kỳ chẳng kém:
- Thích lắm chứ? Nghe nói tái A công chúa con một cô em gái khá xinh đấy, nên cũng đang chờ.
Nhĩ Khang cười lớn với Vĩnh Kỳ:
- Ông nói thì nghe hay lắm nhưng coi chừng có người ở trên cao kia, họ sẽ biến "sức mạnh thành bầy ong" là

http://tieulun.hopto.org

cái đầu ông tiêu, lúc đó khó mà cầu cứu ai đấy nhé!
Lời của Nhĩ Khang làm mọi người cùng cười, Liễu Hồng hỏi:
- tại sao Hoàng thượng để Nhĩ Thái thành hôn với công chúa Tái a, họ sang Tây tạng cả. Còn mấy người sao chẳng làm lể cưới luôn đi?
Vĩnh Kỳ làm bộ ảo não :
- Bởi vậy mới nói. Hoàng A Ma chẳng chịu cảm thông gì cả. Cái gì mà bắt chậm lại hai năm. "Hoàng thượng thì không gấp. Chỉ có công chúa là quýnh lên", vì muốn chồng gần chết!
Tiểu Yến Tử nghe Vĩnh Kỳ chọc quê, quay qua hỏi:
- Anh nói gì vậy? Các anh nôn nóng chứ ai thèm nóng?
Nhưng ngay lúc đó vì mãi mê nói chuyện, nên Tiểu yến Tử đã trợt tay làm chiếc cọ đầy sơn rơi cả xuống. Vĩnh Kỳ vừa né vừa nói:
- Thôi được! Được rồi! Coi như bọn nầy nôn nóng thôi! Ham lấy vợ quá mà, nhưng cô cứ giữ thăng bằng giùm đi!
Tiểu Yến Tử thích thú cười, lại hứng chí nói:
- Đúng ra đã phong cho Liễu Thanh, Liễu Hồng một chức Vương gì đó, nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại, thấy chẳng xứng, nên chỉ giao cho quản lý cái tửu lầu nầy thôi.
Lúc đó Liễu Thanh đang cùng Kim Tiêu đóng khung kính, nghe vậy cười theo.
- Có được cái Tửu Lầu thế này là vui quá rồi còn làm vương gì nữa. Từ đây về sau, mỗi lẫn các người xuất cung. Có thể trú tại đây, Bọn nầy lúc nào cũng sẽ dẫn sẵn mấy phòng trống cho quí vị ở.
Kim Tiêu thích chí:
- Có thể dẫn cả A Hoàn, Tiểu Đậu Tử…cùng ra đây chứ?
Rồi quay qua Tử Vy, Kim Tiêu nói:
- Tiểu thư bây giờ mọi chuyện coi như ổn cả rồi. NẾu có tụ tập tại Hội Tân Lầu nầy mà bị bắt, chắc hẳn không đến nỗi chém đầu đâu!
Tử Vy nói:
- Chém đầu thì hẳn không có, nhưng cứ thường xuyên ra khỏi cung vẫn là không tốt.
Nhĩ Khang nói:
- Đúng vậy! Đúng vậy! Nhất là Thái hậu đã quay về, mọi người phải cẩn thận một chút hay hơn.
Nhĩ Khang vừa nhắc tới Thái Hậu, thì Vĩnh Kỳ chợt nghĩ đến điều gì, quay qua Khang hỏi nhỏ:
- Rồi Tịnh Nhi sẽ cùng về đấy, ngươi có thấy là…
Vĩnh Kỳ liếc nhanh về phía Tử Vy, nói tiếp:
- Có cần phải tính trước một phương án khác không?
Nhĩ Khang nghe hỏi giật mình, châu mày:
- Tịnh Nhi về thì có dính liú gì đến tôi chứ?
Vĩnh Kỳ lắc đầu:
- Ngươi tưởng là không có ư? Ta muốn ngươi đề cao cảnh giác thì hơn.
Nhĩ Khang bối rối, nhưng vẫn là ra vẻ cứng cỏi:
- Quân tử mọi việc minh bạch, chẳng có gì phải lo lắng cả.
Tử Vy nghe hai người thều thào, tò mò hỏi:
- Hai người nói lén chuyện gì đấy?
Nhĩ Khang vội lấp liếm:
- Không có, không có! Chúng tôi đang nghiên cứu xem phải viết đôi liễu nầy thế nào đây.
Tiểu Yến Tử đã quét sơn vách nhà xong, nhảy xuống.
- Xong vách nhà rồi, bây giờ phải sơn cái lan can. Cái nầy có cần sơn màu đỏ không?
Nói xong và không đợi ai trả lời, Tiểu Yến Tử phi thân đến bên mấy thùng sơn. Chọn một thùng màu đỏ, rồi lại nhảy lên làng giáo, vừa sơn mấy cái lan can hình đèn kéo quân, miệng khe khẻ hát bản "Hôm nay trời tươi đẹp".
Nhĩ Khang vừa viết xong đôi liễn hỏi:
- Mọi người xem thử đôi liễn này có được chưa?
Mọi người tụ lại xem, chỉ thấy mấy chử:
Gió xuân cờ lộng sao trời luôn lấp lánh
Nâng ly mời trăng, rượu vạn dấu quên sầu.
Liểu Thanh nói:
- Hay lắm! Hay lắm! Vừa thi vị, vừa có khí thế.
Ai cũng khen, chỉ có Tiểu Yến Tử:
- Liễn đối gì thế nầy? Ai bảo là lúc nào trên trời cũng có trăng và sao? Rủi gặp ngày trời mưa gió thì sao? Vã lại ở đây là trong nhà, ngẩn đầu lên là trần nhà chớ làm gì thấy trăng sao? Viết vậy mà cũng đòi viết. Rồi làm gì có vạn dấu? Vậy mà cũng là ý!
Tử Vy nhìn lên cảnh giác:
- Muốn nói gì thì xuống đây nói. Chớ đứng trên cao vừa sơn vừa nói như vậy, nguy hiểm lắm, chẳng bảo đảm tí nào đâu! Xuống ngay đi! Xuống rồi giải thích cho người nghe.
- Được rồi, xuống thì xuống! Xem chim én bay xuống nè!
Tiểu Yến Tử vừa nói vừa ôm thùng sơn bay xuống. Không ngờ vì muốn biểu diễn nên hơi quá trớn. Kết quả thùng sơn đỏ bị nghiêng qua một bên, nước sơn rưới xuống như mưa. Đám người bên gưới thấy vậy, hoảng hồn, hét lên bỏ chạy. Nhưng chạy đâu kịp, kết quả người nào cũng bị dính sơn. Đôi liễn vừa viết cũng bị ướt hư cả.
Tiểu Yến Tử thấy vậy hoảng quá, kéo mạnh thùng sơn về phía mình. Chẳng ngờ, sơn sót lại trong thùng, bị lực kéo hất ra. Lần nầy nước sơn lại ập lên người Yến Tử. Thế là Yến Tử hoảng quá, ném mạnh thùng sơn. Lần nầy

http://tieulun.hopto.org

thùng sơn bay thẳng về phía Tiểu Đặng Tử. Tiểu Đặng tử né không kịp, kêu lên:
- Ối! Mẹ ơi! Chết tôi rồi công chúa đại nhân ơi!
Tiểu Đặng Tử vừa kêu vừa ôm đầu chạy, không ngờ lại húc trúng Tiểu Trác. Nước sơ đổ đầy dưới đất làm hai đứa trợt chân, lăn tròn trúng Kim Tiêu, khiến Kim Tiêu cũng ngã theo, Tiểu Trác Tử rên rỉ:
- Ối cha ơi! Thế nầy thì hôm nay chúng con đều biến thành mèo ngủ sắc cả rồi!
Tiểu Yến Tử thấy vậy, còn trợn mắt nói:
- Người ta nói "có phúc cùng hưởng có hoạ cùng chia" thì hôm nay mình "có nước sơn phải cùng dính" mới đúng chứ?
Liễu Thanh bước tới đở Kim Tiêu dậy, Kim Tiêu bực dọc nói:
- Tiểu Yến Tử, hôm nay chị đến đây là để sơn nhà, chứ đâu phải để sơn bọn nầy đâu?
Liễu Thanh thở ra:
- Đúng là càng giúp càng đẻ việc mà!
Mọi người ai cũng khó chịu. người nầy cằn nhằn người kia trách. Ngay lúc đó, chợt Tiểu Thuận Tử từ bên ngoài xông vào, vừa thở vừa nói:
- Hai vị công chúa! Không xong rồi! hoàng Thái Hậu đột ngột về sớm hơn dự định. Bây giờ sắp đến cửa hoàng cung rồi. Cao công công bảo tôi phải ra tìm các vị cùng Ngũ A Ca, Nhĩ Khang thiếu gia…cùng về cung gấp để chuẩn bị nghênh giá!
Mọi người nghe nói giật mình, lo lắng nhìn nhau:
- Chết rồi!
Bởi vì lúc đó Tiểu Yến Tử người dính đầy sơn Tử Vycũng lấm tấm. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cũng không kém, mà họ không còn thì giờ để tắm rửa sạch sẽ nữa.
Vĩnh Kỳ nói:
- Trời ơi! Bây giờ phải rút về nhanh để thay quần áo, lau chùi sạch. Gấp quá rồi! Tiểu Đặng, Tiểu Trác, Tiểu Thuận! các ngươi nhanh nhanh ra chuẩn bị xe đi!
Mọi người nghe nói giật mình, lo lắng nhìn nhau.
- Chết rồi!
Bởi vì lúc đó Tiểu Yến Tử người dính đầy sơn. Tử Vy cũng lấm tấm. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cũng không kém, mà họ không còn thì giờ để tắm rửa sạch sẽ nữa.
Vĩnh Kỳ nói:
- Trời ơi! Bây giờ phải rút về nhanh để thay quần áo, lau chùi sạch. Gấp quá rồi! Tiểu Đăng, Tiểu Trác, Tiểu Thuận! Các ngươi nhanh nhanh ra chuẩn bị xe đi!
Ba tên nô tài nghe vậy ứng ngay:
- Vâng!
Nhĩ Khang kéo Tử Vy, rồi Kim Tiêu, Vĩnh Kỳ kéo Tiểu Yến Tử, mọi người không còn thiết gì đến chuyện Hội Tân Lầu nữa. Tất cả bỏ chạy ra cửa, phòng lên xe ngựa. Trong khi Tiểu THuận, Tiểu Đặng, Tiểu Trác lọt tọt theo sau. Trên xe, Kim Tiêu tranh phủ thời gian, lấy khăn ra lau cho Tiểu YếN Tử, Tử Vy.
Nhĩ Khang cố giữ bình tỉnh dặn dò:
- Một lát nữa, chúng ta hãy vào bằng ngõ sau. Cửa Thần Võ Môn đó, rồi hai người tranh thủ chạy ngay về Sấu Phương Trai. Kim Tiêu có bổn phận là lấy quần áo cho hai công chúa thay ngay nhé. Tôi nghĩ giờ này trước sân rồng hẳn đang quỳ đầy người. Khi nào chuẩn bị xong các người cố mà len vào giữa đám công chúa và nương nương. Cố chọn chỗ nào khuất một chút đừng lộ diện quá. Tóm lại, cơ hội để nhìn mặt Thái hậu còn dài, đừng nôn nóng. GIờ mìnhy lại chưa chuẩn bị kỷ, e rằng để Thái hậu mà thấy người lem luốt hoặc luộm thuộm quá sẽ không hay. Biết chưa?
Vĩnh Kỹ cũng tiếp:
- Còn hai chúng tôi sẽ quỳ bên hàng ngũ của đám A Ca, các người đừng ngó quanh ngó quốc tìm kiếm. hãy lo cho bản thân mình trước đi. Thái hậu nghiêm khắc lắm, đòi hỏi rất cao, nhất là các cô công chúa, nhất cử nhất động của các người đều sẽ bị đánh giá. Vì vậy, làm gì cũng phải cẩn thận. Nếu các người mà chuẩn bị không kịp thì tốt hơn không nên lộ mặt. Để Tiểu Đặng và Tiểu Trác báo tin thay.
Tiểu Yến Tử nhăn mặt, cằn nhằn:
- Cái bà Thái hậu nầy. Ở NGũ Đài Sơn ăn chay niệm phật được rồi, khi không quay về kinh làm gì cho rắc rối? Tôi thấy thì tốt nhất chúng ta nên trốn luôn đi.
Nhĩ Khang lắc đầu:
Vậy đâu có được? Cao công công đã điểm danh và sai Tiểu Thuận Tử đến gọi rồi, đâu trốn được chứ?
Rồi quay qua Vĩnh Kỳ, Khang nói:
- Ngủ A Ca! Đừng có bày vẻ gì cả để biến chuyện thêm rắc rối ra, càng không tốt đó!
Rồi dục lái xe:
- Hãy chạy nhanh lên! Nhanh lên đi!
Chiếc xe ngựa chạy như bay về hướng hoàng thành.
Tiểu Yến Tử và Tử Vy vừa đến nơi là xuống xe chạy vội vào ngự hoa viên. Lúc đó cũng là lúc Thái hậu và đoàn tuỳ tùng vừa đến cửa ngọ môn.
Cửa hoàng cung mở rộng, những đoàn vệ binh chỉnh tề đứng hai bên nghênh đón, thị vệ thì đứng canh cẩn mật. Cung nữa, Thái giám tiền hộ hậu ủng. Chiếc kiệu Phụng lớn từ từ tiến vào, phía sau có một chiếc kiệu khác nhỏ hơn cũng sơn son thếp vàng không kém đi theo. Một vị Thái giám mở đường, vừa đi vừa hô to:
- Thái hậu nương nương giá đáo! Thái hậu nương nương giá đáo!...
Vua Càn Long đã đưa Hoàng hậu, Lệnh Phu, chúng phi thần A Ca, cách cách (công chúa), Thân Vương, Quý tộc…ra đứng đầy trước đại nghênh tiếp.
Vào sân, Kiệu Thái Hậu ngừng trước, chiếc kiệu nhỏ ngừng sau. Quế ma ma, Dung ma ma và cả đám cung nữ vội bước ra hầu kiệu lớn. Còn một đám cung nữ khác cũng chạy ra đứng bên kiệu nhỏ vén màn, đở một cô gái

http://tieulun.hopto.org

khoảng mười tám, mười chín tuổi bước ra. Cô gái nầy khá dẹp, là người rất được Thái hậu yêu thích đã theo hầu Thái hậu từ nhỏ, đấy là Tịnh Nhi. Tịnh Nhi là con gái của Du Thân Vương. Trong cung ai cũng gọi nàng là Tịnh cách cách.
Hoàng hậu, Phi tần, đám Hoàng tử, công chúa…vừa nhìn thấy Thái hậu xuống kioệu, thảy đều quỳ mọp đầu thỉnh an, rồi hô to:
- Cung thỉnh lảo Phật gia thánh an! Lão phật gia thiên tuế! Thiên thiên tuế!
Tịnh Nhi cũng quỳ xuống thỉnh an, xong đứng dậy tự nhiên bước tới diù Thái hậu, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang quỳ trong hàng ngũ A Ca, nhưng ở vị trí sau cùng, hai người cũng vừa mới tới. Vừa thở hổn hển vừa đưa mắt nhìn sang phía các cô công chúa tìm Tử Vy và Tiểu Yến Tử xem họ đã đến chưa.
Vua Càn Long bước tới, cung kính nói:
- Bẩm hoàng ngạc nương, Nhi tử không ra được cửa thánh nghênh tiếp, thật là bất hiếu!
Thái hậu ung dung:
- Hoàng để không cần phải nói như vậy. Việc quốc sự của người lo đã không đã mệt. Bên cạnh ta có biết bao người hầu hạ rồi, đâu cần phải nhọc đến hoàng đế đích thân nghênh đón, miễn cho! Miễn cho! cạnh ta dù sao cũng đã có Tịnh Nhi.
Vua Càn Long nói:
- Lần này Hoàng ngọc nương đi trừ trai lâu như vậy, hẳn là đã mệt xác thân lắm!
Thái hậu gật đầu:
- Chẳng có gì đâu. Ta đi là để cầu phúc cho hoàng đế, cầu phúc cho nhà Đại Thanh chúng ta, thì xá gì cực khổ?
Lúc đó Tịnh Nhi cũng bước tới hành lễ trước mặt vua:
- Tinh Nhi xin thỉnh an Hoàng thượng! Hoạng thượng kiết tường!
Vua Càn Long nhìn xuống. Hơn nữa năm không gặp. Bây giờ trước mặt người là một đoá hoa phù dung khoe sắc. Vua cũng phải trầm trồ, cạnh đó nhờ được Thái Hậu chỉ bảo, Tịnh Nhi đã có một cốt cánh cao quý hơn người. Vua nói:
- Tịnh Nhi nầy. Con đã hết lòng theo hầu lão Phật Gia. Có con, trẫm yên tâm không ít. Phải cám ơn con mới phải.
Tịnh Nhi nói:
- Hoàng thượng nói quá con không dám nhận. Được theo hầu lão phật gia là con thấy hạnh phúc lắm rồi.
Thái hậu đặt tay lên tay vua. Cùng đi trước mặt đám phi tần và hoàng hậy,Tịnh Nhi nối gót theo sau. Thái hậu nói:
- Mọi người hãy đứng lên đi!
Hoàng hậu và đám phi tần, vội vã đứng lên:
- Xin tạ ơn Lão Phật Gia!
Thái hậu ngắm hoàng hậu, chợt nói:
- Hoàng hậu không được khoẻ ư? gầy hơn trước đấy?
Hoàng hậu thấy Thái hậu quan tâm, mừng rỡ nói:
- Tạ ơn lão phật gia! Con khỏe, rất khỏe, không sao đâuạ.
Thái hậu cười rồi bước tới trước mặt Lệnh Phi, nhìn chiếc bụng hơi nhô lên của Lệnh Phi, vui vẻ hỏi:
- Lệnh Phi đã có tin vui, sao chẳng báo cho tabiết?
Lệnh phi ắc cỡ, quỳ xuống:
- Dạ bẩm lão Phật gia, thần không dám làm kinh nhiễu lao phật gia, khi đang cần thanh tịnh ạ.
Đã có "tin vui" thì đó nào có gì là quấy nhiễu?
Lời của Thái Hậu làm Hoàng hậu liếc nhanh sang Lệnh Phi với ánh mắt ganh tị. Thái hậu cũng nhìn thấy điều đó, nên đưa tay sang nắm lấy tay Hoàng hậu như an ủi. Điều nầy khiến Hoàng hậu xúc động vô cùng. Vội vàng cùng vua Càn Long, hai người đi ha bên Thái hậu, cùng duyệt qua hàng người đang quỳ mọp hai bên, rồi đi thẳng tới cửa cung.
Tịnh Nhi bước theo sau. Lúc đi ngang qua đám Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tịnh Nhi không biết vô tình hay cố ý liếc nhanh Nhĩ Khang, làm chàng lúng túng quay đi. Trong khi đám công chúa và hoàng tử khác quỳ im phăng phắt chẳng dám động đậy.
Cùng lúc đó, Tiểu Yến Tử kéo tay Tử Vy từ ngoài chạy xông vào. Sự hối hả của họ làm quấy động sự yên lặng sẵn có. Hàng trăm đôi mắt không hẹn để về phía bọn họ. Nhưng nào chỉ có vậy. Khi lấp tấp quỳ xuống, Tiểu Yến Tử để cho những đồ trang sức trên áo mão do vội vàng không cài kỹ rơi xuống. Châu ngọc lăn tứ tung tạo nên tiếng. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang đang quỳ gần đấy cũng phải tái mặt.
Thái hậu đã nghe được tiếng động, cùng Tịnh Nhi quay qua. Vua Càn Long cũng không ngờ, Tử Vy và Tiểu Yến Tử lại xuất hiện trong tình trạng như vậy, vội giải thích:
- Bẩm hoàng ngạc nương, hai con A đầu kia mới tiến cung đấy. Đó là Hoàn Châu công chúa, và Minh châu công chúa.
Rồi quay qua Tiểu Yến Tử và Tử Vy quát:
- Còn chần chừ gì mà chẳng hành lễ với Lão Phật Gia đi!
Tử Vy vội vã dập đầu. Tiểu Yến Tử bắt chước dập theo. Không ngờ chiếc hoa mẫu đơn trên mão của Tiểu Yến Tử lại cài chưa chặc lại rơi lăn ra đất. Tiểu Yến Tử hoảng quả bò đi nhặt lại. Trong khi Tử Vy vì chạy theo Tiểu Yến Tử mệt đứt hơi, lại căng thẳng nên vừa thở vùa nói:
- Tử Vy khấu kiến… Lão Phật Gia… Lão Phật Gia… Kiết Tường!
Tiểu Yến Tử còn bận cài mẩu đơn lại lên mão, nên chẳng có lời chào gì cả. Thái hậu nhìn hai người như nhìn hai quái vật.
- Thì ra, đây là hai cô công chúa dân dã đấy ư?
Hoàng hậu lợi dụng cơ hội nói vào:
- Lão Phật Gia hẳn đã nghe chuyện họ? Trong thời gian người rời khỏi đây. Trong cung đình xảy ra rất nhiều

http://tieulun.hopto.org

chuyện náo động, tất cả đều có liên hệ đến hai cô công chúa dân dã nỗi tiếng nầy đấy.
Thái hậu nghe vậy, chăm chú nhìn kỹ hai cô gái, trước mặt, Quần áo thì xốc xếch, mặt mày lại dính chất gì xanh xanh đỏ đỏ, cộng thêm cái thái độ hớt hãi, hành vi bộp chộp. Bất giác bà châu mày, rồi không nói gì cả. Bà quay qua vịn le6n tay vua Càn Long và Hoang hậu nhìn thẳng đi tiếp, Tịnh Nhi và các phi tần công chúa khác vội vã đi theo. Trước khi đi, lệnh phi còn liếc nhanh về phía bọn Tử vy với cái nhìn cảnh giác.
Khi thái hậu đi xa rồi. Các hoàng tử, hoàng tôn mới đứng dậy, mọi người nhìn về phía Tiểu Yến Tử xì xào bàn tán, người lắc đầu bỏ đi.
Tiểu Yến Tử thở ra, ngồi đó ngơ ngác, Tử Vy cũng bối rối không kém. Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ bước tới tái mặt.
- Đã dặn tới dặn lui rồi. Tại sao hai người không nghe chứ? Làm gì phải lụp chụp để mọi người chú ý. Các người cứ xuất hiện vào những thời điểm không phải lúc, làm kinh động nhiều người. Như vậy vô cùng thất lợi. Ấn tượng đầu tiên của Thái hậu về các người sẽ thế nào đây?
Tử Vy nghe vậy vừa lo, vừa hối hận.
- Biết làm sao đây? Mọi chuyện diễn biến quá bất ngờ, bây giờ phải thế nào để Thái hậu thiện cảm chứ?
Vĩnh Kỳ thở ra:
- Tôi đã nói trước rồi, bảo hãy trốn luôn đừng có chường mặt ra thì có sao đâu? Người người đông nghẹt như kiến thế kia, vắng mặt một người thì chưa hẳn là Thái hậu phát hiện, vậy mà không nghe.
Tiểu YẾn Tử thấy ba người bạn của mình đều căng thẳng lo lắng, bèn ưởng ngục, nói:
- Làm gì mà sợ hãi như vậy. Cứ như đầu sắp rơi xuống đất không bằng. Chẳng qua chỉ là một bà già chẳng lẽ sẽ ăn thịt được chúng ta à?
Vĩnh Ky và Nhĩ Khang nhìn nhau lắc đầu, làm Tử Vy và Tiểu Yến Tử tái mặt.
Trở về Sấu Phương Trai, Nhị Khang, và Vĩnh Kỳ mới giải thích cho Tiểu Yến Tử là không thể xem thường cái địa vị và vai trò của Thái hậu trong triều, bà là người cao nhất trong triều, nên làm bất cứ điều gì cũng cần phải cẩn thận.
Tiểu Yến Tử nghe có vẻ bực bội:
- Thôi được rồi! Được rồi! Mấy người đừng dạy khôn tôi nữa., Đúng ra tôi cũng muốn gây ấn tượng tót với bà ta, nhưng đâu ngờ sụ việc lại diễn biến trật rơ thế này. Tôi biết rồi, biết rồi. bà thái hậu rất nguy hiểm, nhưng mấy người nói là cả Hoàng A Ma cũng sợ bà ta thì tôi không tin đâu. Làm sao một ông vua đứng đầu cả nước như vậy mà còn phải sợ người khác chứ?
Nhĩ Khang bước tới trước mặt Tiểu Yến Tử.
- Ai thèm doạ cô đâu. Tốt nhất là cô nên nghe lời bọn nầy đi, mẹ vua mà vua không sợ à?
Vĩnh Kỳ nghiem giọng nói:
- Đứng yên nghe tôi nói được không nào? Ban nãy thái hậu thấy các người khác người quá hẳn đã để ý. bảo đảm là rồi đây khi rảnh rổi, bà ấy sẽ triệu các người vào cung đấy. Bữa nay không gọi là may sẽ gọi ngay.
- Đúng! Đúng đấy! vì vậy mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng ứng phó.
Vĩnh Kỳ quay qua Tiểu Yến Tử:
- Tiểu Yến Tử! Nhất là cô. Khi gặp Thái hậu, cô không được tuỳ tiện như gặp Hoàng thượng, mà phải hành xử những phép tắt mà Dung ma ma đã dạy cô. Lúc nói chuyện, được hỏi thì nói chứ không tuỳ hứng. Bằng không sẽ gặp rắc rối đấy!
Nhĩ Khang nói:
- Tốt nhất là muốn làm gì hãy nhìn Tử vy rồi làm theo. Rảnh rổi nên học phép tăt triều đình với Tử Vy cũng đước.
Tử Vy nghe vậy, vội xoa tay:
- Đừng họ theo tôi! Hiện giờ tôi cũng rối rắm gần chết, ban nãy đã làm trò cười cho mọi người, nghĩ lại giờ vẫn thấy hối hận. E là lần sau gặp Thái hậu, tôi sẽ lúng túng hơn, rồi làm sai bét đủ thứ.
Nhĩ Khang nghe vậy lắc đầu:
- Không thể như vậy được, em phải bình tỉnh, em không được làm điểu gì sai nữa đấy. Anh nhớ trước kia lần đầu gặp Hoàng tượng em cũng rất tỉnh táo cơ mà?
Vĩnh Kỳ nghĩ đến Tiểu Yến Tử, càng không yên tâm.
- Anh thấy thì tốt nhất em không nên mở miệng. Thái hậu có hỏi gì chỉ để Tử Vy một mình đáp thôi.
Tiểu Yển Tử căng thẳng:
- Vậy đâu có được? Nếu em làm ty theo Tử Vy thì em là Tử Vy rồi. Em phải khác chứ? Anh không thấy là ngay cả Hoàng Am Ma cũng đồng ý cho em miễn học nghi lễ triều đình ư? Vậy mà khi không ở đâu lại chạy ra một bà Thái hậu. Bây giờ bắt em phải đem mấy thứ bằng để em sớm rời Hoàng Cung đi, em sang HỘi tân lầu phụ việc với Liễu Hồng cũng được.
Vĩnh Kỳ bực tức:
- Lại nói những lời tầm bậy tầm bạ nữa rồi. Em phải biết là đã lỡ bước chân vào hoàng cung, là suốt đời không được rời khỏi hoàng cung nghe không?
Tiểu Yến Tử nhìn Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ, bây giờ mới thấy sự việc nghiêm trọng. Suy nghĩ một chút, Yến Tử nói:
- Tôi biết rồi! Hiểu rồi!
Và quay đi tìm Kim Tiêu.
- Kim Tiêu đâu rồi! Hãy mang mấy miếng "quỳ dễ dàng" ra đây, nhiều nhiều đấy, để ta và Tử Vy mang vào thủ sẵn…Dù sự việc có thể nào, thì cái chuyện quỳ dập đầu, hẳn là không tránh khỏi được rồi.
Minh Nguyệt và Thái Hà nghe lệnh mang ra một đống "quỳ dễ dàng"
Tử Vy thấy vậy, lắc đầu nói với Tiểu Yến Tử:
- Tôi không mang những thứ nầy đâu. Mà chị cũng không nên lo chuyện vô ích đó. Hãy lắng nghe Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ dặn dò quan trọng hơn.
Tiểu Yến Tử chẳng nghe, cứ mai mang hai miếng đệm "quỳ dễ dàng" vào gối nói:
- Tôi biết rồi. Biết rồi. Cứ gặp Thái hậu là giả câm chứ gì?

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ Khang nói:
- Vậy cũng không được, nếu Thái hậu mà hỏi chuyện thì sao? Chẳng lẽ cô cũng ngậm câm, chẳng trả lời?
Vĩnh Kỳ nói:
- Phải biết tùy cơ ứng biến? thái hậu thích mẫu người con gái đoan trang thùy mị, vì vậy em nói chậm một chút chẳng sao. Phải suy nghĩ kỹ rồi trả lời, đừng có vọt miệng nói ngay, dễ sơ sót. Đánh lưỡi bảy lần rồi đáp càng hay.
Nhĩ Khang dăn dò:
- Tốt nhất là câu nào cũng nên mở lời bằng câu "bẩm lão phật gia" là hay nhất. Giữ phép giữ tắc thì không ai bắt bẻ được, hiểu không?
Tiểu Yến Tử thắc mắc:
- Lạ thật! Thái hậu rõ ràng là đàn bà, làm sao lại gọi là "ông Phật" được? Mà bà ta có quan hệ gì đến Phật chứ…
Làm như đã là phật không bằng
Tiểu Yến Tử vừa nói, vừa tiếp Tục cột hai miếng đệm "quỳ dễ dàng" và hai gối. Xong đứng dậy, ngồi xuống xem có bị vướng không? Thử tới thử lui một lúc nói:
- Hay lắm! cột chặt thế này không rớt là hay. Tử Vy có muốn cột kh6ong?
Vĩnh Kỳ bực mình:
- Em đừng có làm trò cười được không?
Tiểu Yến Tử cãi lại:
- Em chẳng hề làm trò cười. Nhưng em không khuất phục. tại sao cứ bắt em quỳ mãi vậy? cái đầu gối của con người là dùng để cử động đi tới đi lui, chứ đâu phải để quỳ? Sao trong hoàng cung nầy, người người lại thích quỳ như vậy? Bất đắt dĩ lắm em mới quỳ, mà trong bảy mươi hai kế, đâu thấy dạy kế nào là kế quỳ đâu?
Nhĩ Khang đính chính:
- Chỉ có ba mươi sáu kế và kế cuối cùng là bỏ chạy thôi!
Tiểu Yến Tử vẫn lớn tiếng cải:
- Ừ thì ba mươi sáu kế đi, tôi ghép thêm mấy kế cũng nào có nghĩa gì? Nếu bảy mươi hai kế mà không thông thì ghép thêm mấy mươi kế cũng được!
Vĩnh Kỳ trừng mắt:
- Anh thấy thì không nên sử dụng một cái kế nào cả. Chuyện nầy phải nghiêm túc mới được.
Rồi nhìn xuống hai đầu gối của Tiểu Yến Tử. Vĩnh kỳ lắc đầu:
- Thế này không được đâu. Lột hai cái "quỳ dễ dàng" kia ra đi. Để hai gối phình to như vậy, đi đứng làm sao tự nhiên được? Mà ngươi ta nhìn cũng biết ngay!
Tiểu Yến Tử không bằng lòng:
- Trời ơi sao các người rắc rối quá vậy? Thái hậu thì thái hậu chứ có gì đâu mà phải sợ? Ngay cả hoàng hậu khó khăn thế đấy, mà còn không làm gì được tôi. Các người chỉ được cái nước khéo lo. Mệnh tôi lớn lắm. Đã mấy lần tưởng chết mà không chết, thì bây giờ làm gì chết dễ dàng được?
Nhĩ Khang lắc đầu:
- Cũng cái tật coi trời bằng vun không chừa. Còn cái chuyện sử dụng thành ngũ, biết thì nói không biết thì thôi, đừng có nói bậy mà lộ cái dốt của mình ra. Hiểu chưa? cứ giấu!
- Giấu đi đâu? Tôi thế này mà làm sao giấu được chứ?
Vĩnh Kỳ kêu lên:
- Trời ơi!
- Đừng kêu trời gì cả. Trời chưa sập mà kêu hoài coi chừng sập bây giờ…
Tiểu Yến Tử vừa nói đến đây, chợt có một thái giám bước vào tâu:
- Thái hậu nương nương truyền Hoàn Châu công chúa và minh châu công chúa lập tức vào cung để hỏi chuyện.
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tiểu Yến Tử, Tử Vy thảy đều giật mình, kêu lên:
- Ồ! Sao lại nhanh thế?

http://tieulun.hopto.org

Chương 2

T iểu Yến Tử và Tử Vy cùng vào Từ Ninh Cung. Vừa bước vào cửa nhìn lên, đã thấy thái hậu ngồi chễm chệ ở giữa. Dung ma ma, Quế ma ma đang đứng sau đấm lưng cho bà. Thái giám, cung nữ đứng vây quanh. Còn vua Càn Long thì ngồi ghế cạnh đó. Hoàng hậu với lệnh phi mỗi người một bên. Tất cả đều yên lặng căng thẳng.
Tiểu Yến Tử và Tử Vy đi thẳng tới trước mặt thái hậu và vua Càn Long, quỳ xuống. Tử vi nói trước:
- Tử Vy khấu kiến lão phật gia, Chúc lão phật gia tốt lành!
- Tử Vy khấu kiến Hoàng a ma! Hoàng hậu nương nương! Lệnh phi nương nương!
Tiểu Yến Tử cũng vội bắt chước theo, dập đầu nói:
- Tiểu Yến Tử khấu kiến lão phật gia! Lão phật gia kiết tường! Ngoài ra còn Hoàng a ma, hoàng hậu nương nương, lệnh phi nương nương cũng vậy!
Thái hậu nói:
- Hãy ngẩng đầu lên! Cho ta nhìn xem nào!
Giọng thái hậu lớn và rõ, đầy uy lực làm Tử Vy và Tiểu Yến Tử sợ hãi nhìn lên.
Thái hậu chăm chú nhìn cả hai một lúc, lại ra lệnh:
- Đứng dậy đi nào!
Tử Vy và Tiểu Yến Tử đứng dậy, cả hai cùng không dám thở mạnh. Thái hậu chợt cười nói:
- Ban nãy ta đã nghe kể chuyện về hai người. Thật ta không ngờ, chỉ rời khỏi Hoàng cung có nửa năm mà lại xảy ra biết bao nhiêu chuyện. Hình như đó là điều đáng tiếc, vì ta đã không được tận mắt chứng kiến những chuyện vui vui đó!
Tử Vy biết thân, không dám nói năng gì cả, chỉ có Tiểu Yến Tử thấy thái hậu cười, thì bao sự e dè ban đầu biến mất, vui vẻ nói:
- Ai biểu bà nội bỏ đi ăn chay niệm Phật làm gì? Không phải chỉ lỡ có một cơ hội thôi nghen mà cả đám cưới của Nhĩ Thái cũng không được dự, rồi mấy cuộc tỉ thí của võ sĩ Tây Tạng cũng không được xem. Thật tiếc, thật tiếc.
Tử Vy thấy vậy hoảng hốt, vội nắm lấy vạt áo Tiểu Yến Tử giật giật. Bấy giờ Tiểu Yến Tử mới nhớ ra, vội vã đính chính:
- Tôi muốn nói là... A... A... bẩm lão phật gia. Người quả là đã bỏ qua nhiều màn kịch hay...
Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử, bối rối nói:
- Bẩm Hoàng ngạc nương, cái con bé Tiểu Yến Tử này lúc nào cũng vậy. Học mãi, học mãi mà quy cách cung đình thế nào cũng học không xong. Có điều, trẫm thấy bản tính chơn chất của nó cũng hay nên bỏ qua. Vì vậy xin người cũng miễn chấp cho.
Thái hậu chau mày, nhìn Tiểu Yến Tử, hỏi:
- Nghe nói ngươi không cha không mẹ, thế trước khi vào cung đình, ngươi sống bằng nghề gì?
- Tôi ư?
Tiểu Yến Tử chỉ vào mình hỏi, rồi quay qua Tử Vy:
- Như vậy có nên nói thật không?
Thái hậu thấy vậy chau mày nói:
- Ta hỏi chuyện ngươi, tại sao lại ngó đông ngó tây là thế nào?
Tiểu Yến Tử nghe hỏi giật mình, vội nhìn thái hậu nói:
- Bẩm... bẩm... lão phật gia... con có rất nhiều cách đấy, chẳng hạn như Sơn Đông mãi võ này, trèo sào nầy, múa cờ này, có lúc phải làm chuyện gian dối nữa.
Thái hậu chẳng làm sao biết những công việc đó là gì, ngạc nhiên:
- Ngươi nói sao? Mãi gì? Trèo gì? Làm gì?
Tử Vy thấy vậy càng quýnh hơn, lại kéo áo Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử bị thái hậu hỏi dồn đã rối, bây giờ bị Tử Vy giật áo càng rối hơn. Không biết phải làm gì cho phải, đưa mắt nhìn lệnh phi cầu cứu. Chỉ thấy lệnh phi lắc đầu, Tiểu Yến Tử còn ngơ ngác, thì thái hậu lại hỏi:
- Ngươi nói cái gì... cái gì? Hãy nói lại một lần nữa ta nghe xem?
Tiểu Yến Tử rối sinh bực, buột miệng:
- Tôi không có cái gì, cái gì hết!
Nhưng rồi sự nhớ lại lời dặn của Nhĩ Khang. Không được nói "cái gì" nên sửa lại:
- Thật ra ý tôi đâu có nói "cái gì, cái gì"? Đâu?
Thái hậu trợn mắt, càng nghe càng không hiểu nổi:
- Hử? Cái gì cái gì là cái gì chứ?
Tiểu Yến Tử quýnh lên, mở to mắt hỏi:
- Cái gì? Cái gì là cái gì?
Và cứ vậy. Tiểu Yến Tử và thái hậu cứ "cái gì, cái gì" không ngớt. Người trong cung cứ đứng nghe ngáo theo. Vua Càn Long cũng lắc đầu với lệnh phi. Còn đám cung nữ thì cố nín cười. Tử Vy không thể không can thiệp:
- Dạ bẩm lão phật gia. Tiểu Yến Tử thường không biết diễn đạt điều mình nói. Ý chị ấy là nhờ biết một chút võ công, nên trước khi tiến cung, ở ngoài đã sống bằng nghề múa võ. Còn mấy thứ như trèo sào, múa cờ... đều là tên của các môn biểu diễn thôi.
Tiểu Yến Tử thấy Tử Vy giải thích được, hứng chí nói thêm vào:
- Vâng... vâng... vâng, nếu hôm nào... bà mà... Ờ không phải. Lão phật gia mà... cũng không phải... Bẩm lão phật gia mà... nếu người thích... tôi sẽ biểu diễn cho lão phật gia xem.
Thái hậu bị Tiểu Yến Tử làm rối mòng, nên chau mày nói:
- Cái gì gọi là "thiên chất ngây thơ" của ngươi. Có lẽ ta già rồi, nên không hiểu được, không chịu nổi được.
Lời của thái hậu làm Tiểu Yến Tử càng bối rối:
- Sao lại thế? Tôi trèo sào, múa cờ là để biểu diễn thôi, chứ đâu phải để đấu? À, không sao đâu! Bà... Ờ không phải, lão phật gia... Ờ Bẩm lão phật gia... bà có già cũng không sao đâu, bà chỉ ngồi xem thôi mà... đâu có cần

http://tieulun.hopto.org

xuất chiêu đâu mà chịu không nổi, không chịu nổi? Bà nội này...
Rồi nghĩ ngợi thấy lại nói sai nên tiếp:
- Lão phật gia này... bẩm lão phật gia này... Ối!
Tiểu Yến Tử thấy mình cứ nói sai mãi, đưa tay lên vả miệng giải thích:
- Tôi căng thẳng quá... nên cứ nói sai tới sai lui...
Rồi bạo miệng hỏi:
- Tôi có thể gọi bà là bà được không? Chứ còn ba chữ lão phật gia, đọc lên nghe cứng mồm cứng miệng quá!
Vua Càn Long chau mày, lệnh phi bối rối. Chỉ có hoàng hậu là đắc ý. Còn đám thái giám, cung nữ trong cung nín cười nãy giờ muốn đau cả bụng. Thái hậu chỉ thấy đầu căng lên, vì bực dọc:
- Ngươi nói thế là... là thế nào với thế nào chứ?
Đến nước này, Tử Vy không thể không giải nguy cho Tiểu Yến Tử nên chen vào:
- Dạ bẩm lão phật gia, trước ngày Tiểu Yến Tử tiến cung, cô ấy từng chăm sóc cho rất nhiều cụ già bơ vơ, không nơi nương tựa. Nên với các người lớn tuổi đó, tiếng "bà" là tiếng xưng hô thân thiết nhất. Nhìn thấy thái hậu phúc hậu từ bi, Tiểu Yến Tử chợt xúc động tâm tình, nên quên bẵng thái hậu là người chốn cao quý.
Tiểu Yến Tử vừa nghe Tử Vy nói liền đáp lới ngay:
- Vâng! Vâng! Đúng đó! Đúng đó! Tôi nghĩ, có lẽ thái hậu thì cũng là người. Nếu gọi Phật e là không giống lắm. Vì mấy ông Phật trong chùa đều làm bằng đá hay bằng đất không à. Đâu giống như bà bằng xương bằng thịt, biết nói biết cười đâu?
Vua Càn Long cắt ngang:
- Tiểu Yến Tử! Ngươi không được nói càn! Mọi người đều gọi thái hậu là lão phật gia thì ngươi cứ gọi như vậy đi, đừng lộn xộn.
Thái hậu sa sầm nét mặt, nhìn Tiểu Yến Tử một lúc nói
- Thôi đủ rồi, Hoàn Châu cát cát là sao, ta cũng biết được phần nào rồi!
Bà quay qua Tử Vy:
- Còn ngươi! Nghe nói ngươi theo lời trăn trối của mẹ, mà tiến kinh để tìm Hoàng a ma đúng không?
Tử Vy cúi đầu, nhỏ nhẹ:
- Vâng!
Thái hậu lại hỏi:
- Cái chuyện mẹ ngươi sai ngươi vào kinh tìm Hoàng a ma, ngươi chẳng thấy nó kỳ cục sao? Làm sao mẹ ngươi biết được ngươi sẽ vào cung vua chứ? Tại sao lúc sinh thời, mẹ ngươi không tự thân đến? Để ngươi một thân một mình lăn lội tới Bắc Kinh. Ta càng nghe càng thắc mắc, đầu ngươi giải thích ta rõ xem!
Tử Vy bất ngờ, chẳng ngờ được là lần đầu gặp là thái hậu đã đề cập chuyện đó. Vì bất ngờ cộng thêm sợ hãi, Tử Vy càng ấp úng:
- Bẩm lão phật gia, thật tình... Tử Vy cũng không biết, Tử Vy nghĩ là mẹ của Tử Vy không dám đến kinh, chỉ ở nhà chờ đợi... Đợi lâu quá mà chẳng có tin tức gì, nên không nghĩ gì đến nữa...
Thái hậu chau mày:
- Hừ! Tại sao bản thân chẳng tự tin mà còn giao trọng trách đó cho con mình? Lạ thật!
Tử Vy nghe vậy tái mặt, Vua Càn Long thấy vậy tằng hắng một tiếng giải vây:
- Bẩm Hoàng ngạc nương, những chuyện đó đã quá lâu rồi, con cũng không muốn nhắc đến mà nhắc lại làm gì chứ?
Thái hậu cứ nhìn Tử Vy quan sát từ trên xuống dưới, nói:
- Hoàng nhi nói phải, e là có nhắc đến thì cũng chẳng tìm ra được chứng cớ. Có điều con bé này trông cũng cao ráo sạch sẽ? À mà sao? Nghe nói đã chỉ hôn cho Nhĩ Khang rồi ư?
Thái hậu lại quay qua Vua hỏi, Vua Càn Long đành nói:
- Vâng!
Thái hậu nói:
- Thật khó khăn mới nhận được cát cát. Tại sao lại chỉ hôn một cách nhanh chóng như vậy?
Hoàng hậu chụp ngay cơ hội chen vào:
- Tại lão phật gia không biết đấy chứ. Chứ cô Tử Vy cát cát này được hoàng thượng cho cùng theo tuần thú. Vì vậy trên đường mới gặp Nhĩ Khang rồi hai người "tâm đầu ý hợp", hoàng thượng thấy họ đã tâm đắc nhau như vậy, mới kết hợp cho.
Thái hậu nghe vậy có vẻ không hài lòng:
- Cái gì mà tâm đầu ý hợp? Rồi kết hợp cho?
Bà quay lại nhìn Tử Vy, nghiêm khắc:
- Đã được vào cung rồi, còn được phong chức cát cát nữa thì cái gì cũng phải biết giữ mình, có nề nếp chứ? Sao lại rập khuôn mẹ ngươi quen thói gió trăng? Cái tốt lại không học, học chi cái xấu vậy?
Lời của thái hậu như một cái tát vỗ mạnh lên mặt Tử Vy, Tử Vy thấy tự ái bị thương tổn, và tim đau nhói. Nàng mở trừng đôi mắt nhìn thái hậu cảm giác nhục nhã. Vy cúi đầu ấp úng nói:
- Tử Vy này xin nghe lời chỉ dạy của lão phật gia!
Thái hậu có vẻ hài lòng, nghiêm khắc nói:
- Hai ngươi đến từ dân gian. Cũng được! Nhưng không được đem những cái tầm bậy tầm bạ của chốn dân gian vào cung. Ở trong cung là phải sống nề nếp, nhất cử nhất động đều phải đoan trang, biết không?
Tử Vy gật đầu:
- Dạ Tử Vy biết!
Chỉ có Tiểu Yến Tử là thấy trái tai đứng nhìn giận dữ. Thái hậu nào phải không thấy, bà quay qua:
- Sao? Hình như Hoàn Châu cát cát có điều bất phục phải không?
Tiểu Yến Tử cắn môi nhìn xuống, cố nhẫn nhục. Thái hậu lại hỏi:
- Sao? Có điều gì không hài lòng? Cứ nói đi chứ?

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Yến Tử lắc đầu. Thái hậu hơi bất mãn:
- Ta bảo ngươi nói. Sao ngươi lại cứ lắc đầu?
Đến nước này thì Tiểu Yến Tử không dằn được nữa, nhìn lên lớn tiếng:
- Muốn nói thì tôi nói. Cái này là lệnh chứ không phải tôi tự nhiên nói à nghen! Tôi không dám bất phục, vì tôi biết bà là thái hậu. Mà lời thái hậu nói thì còn nặng hơn cả thánh chỉ. Mặc dù bá tánh họ chỉ biết thánh chỉ thôi. Bà cho là ở dân gian chỉ có chuyện tầm bậy tầm bạ thôi ư? Tôi thì lại thấy ở trong cung còn có nhiều thứ tồi tệ hơn nữa là khác.
Lời của Tiểu Yến Tử khiến cho thái hậu giận dữ, quát:
- Quả là vô lễ! Quỳ xuống!
Tử Vy và Tiểu Yến Tử sợ hãi quỳ xuống. Nhưng Tiểu Yến Tử ỷ lại có chiếc đệm "quỳ dễ dàng" nên trong lòng vẫn đắc ý, miệng không dằn được, lẩm bẩm:
- Quỳ thì quỳ, có trang bị sẵn mà sợ gì?
Nhưng khi Tiểu Yến Tử quỳ xuống, chiếc đệm gối "quỳ dễ dàng" đã lộ rõ. Hoàng hậu rất tinh mắt, nên chỉ về Tiểu Yến Tử, nói:
- Bẩm lão phật gia, người có thấy Hoàn Châu cát cát có điều khác lạ không? Cặp gối cô ấy có gì mà sưng to thế?
Thái hậu đã nhìn thấy sự khác lạ ở Tiểu Yến Tử, nên ra lệnh:
- Quế ma ma, Dung ma ma đâu? Hãy đến đấy xem đôi gối của Hoàn Châu cát cát bị gì vậy?
- Vâng!
Quế ma ma và Dung ma ma tuân lệnh, rồi bước tới định kéo áo Tiểu Yến Tử. Nhưng Tiểu Yến Tử đâu có dễ dàng cho người khác đụng vào người? Nên đẩy một cái Quế ma ma ngã lăn ra.
- Ối! Ui da!
Dung ma ma thấy vậy không dám tiến tới, quay qua dập đầu với thái hậu.
- Bẩm lão phật gia, nô tài không dám đụng đến Hoàn Châu cát cát ạ. Cô ấy có võ công, có thể đánh nô tài sưng cả mỏ, phù cả đầu. Trước kia nô tài không biết nên đã bị đánh hết mấy lần.
Thái hậu kinh ngạc nhìn Tiểu Yến Tử:
- Cái gì? Ngươi dám chống lại ư? Hai vị ma ma này thay lệnh ta làm việc, vậy mà ngươi dám động thủ ư?
Tiểu Yến Tử chẳng biết trời đất là gì, nói:
- Nếu tôi không động thủ thì bị thiệt thòi sao? Chẳng có ai ngu mà ngồi yên cho bị đánh cả. Thôi được, các người muốn nghiên cứu cái đầu gối của ta, thì ta cho các người xem đây!
Tiểu Yến Tử nói và kéo áo lên để mọi người thấy hai chiếc đệm "quỳ dễ dàng". Còn vỗ vỗ lên đó giới thiệu:
- Cái này gọi là "quỳ dễ dàng", là phát minh của ta đấy. Ở trong cung này, động một chút là bắt quỳ, nếu không làm cái thứ bảo hộ này, rồi đầu gối sẽ bị bể thì sao?
Vua Càn Long, lệnh phi dở khóc dở cười. Các cung nữ, thái giám thì đắc ý cười khúc khích. Còn thái hậu thì ngẩn người ra. Tình hình quả nguy cấp. Vua Càn Long vội giải vây cho Tiểu YếnTử, ông hét:
- Tiểu Yến Tử giỏi đa! Học hành thì chẳng ra gì cả, chỉ khéo bày trò rắc rối. Ta ra lệnh, từ đây về sau không được mang cái thứ đó vào người. Quỳ là một nghi thức hành lễ, thì làm gì phải bảo vệ. Có phải ngươi muốn bôi bác? Làm điều "dương phụ âm vi" (Phải trái lộn xộn) không?
Tiểu Yến Tử không biết thành ngữ đó nói gì, vội nói:
- Đâu có! Đâu có! Hoàng thượng lại nói chuyện văn chương với con ư? Cái gì mà dê cái gì mà ưng? Con đâu phải là dê cũng đâu phải là chim ưng? Con chỉ là Tiểu Yến Tử. Một con chim én thôi nên không thể nào bay ra khỏi bàn tay của Hoàng a ma. Còn cái gối "quỳ dễ dàng" này không thể không mang được. Bởi vì con cứ hết phạm sai lầm này đến sai lầm khác, chắc chắn sẽ bị phạt mãi. Miệng con lại hay nói, nên cái miệng cứ hại cái gối hoài thôi!
Nhà Vua bực không chịu được, quát:
- Ngươi còn chưa chịu im ư?
Tiểu Yến Tử nghe quát vội im miệng ngay.
Trong khi thái hậu thì giận tột độ. Bà ra lệnh:
- Dung ma ma! Quế ma ma! Hãy mau đến đó lấy cái gọi là "quỳ dễ dàng" đêm đến đây ta xem, thử xem nó là cái gì? Để mà dậy dỗ, các ngươi cứ đến, xem thử nó còn dám động thủ không?
- Dạ!
Hai vị ma ma được lệnh đi tới, Tiểu Yến Tử hét lên:
- Không được chạm đến ta! Không được chạm đến ta!
Dung ma ma bước tới với nụ cười nham hiểm.
- Bây giờ thì không còn chuyện "cho hay không cho" đụng nữa rồi!
Tiểu Yến Tử thấy hai bà ma ma xông tới, vội lui lại, nắm lấy Tử Vy lay mạnh nói:
- Tử Vy! Bảy mươi hai kế, chạy là kế hay nhất! Người khôn đừng để bị thiệt thòi! Bằng không bị đòn oan mạng bây giờ!
Vừa nói vừa phóng người bỏ chạy ra ngoài, Tử Vy bị kéo mạnh ngã bật người, cố gượng dậy, gọi:
- Đừng làm như vậy, Tiểu Yến Tử! Không nên làm vậy, quay lại đi!
Tiểu Yến Tử không nghe. Như mũi tên xẹt ngay ra ngoài. Thái hậu và tất cả những người trong cung đều bất ngờ, không tin sự việc lại có thể như thế.
Tiểu Yến Tử vừa xông ra khỏi Từ Ninh Cung là chạy nhủi tới trước. Chạy một lúc quay đầu lại xem thử, xem Tử Vy có chạy theo không. Vì vậy mà đâu có thấy Tịnh Nhi đang từ xa đi đến.
Bấy giờ Tịnh Nhi đang dẫn vài cung nữ đi ra xe, để mang vật dụng và quần áo của thái hậu còn bỏ sót trên xe vào. Họ đang ì ạch mang đồ về Từ Ninh Cung thì Tiểu Yến Tử xuất hiện bất thình lình. Tịnh Nhi không tránh kịp thế là Tiểu Yến Tử và Tịnh Nhi cùng té lăn.
Tịnh Nhi đau quá hét lên:

http://tieulun.hopto.org

- Ui da! Ai vậy! Làm gì mà quýnh quáng vậy chứ?
Tiểu Yến Tử vội đỡ Tịnh Nhi dậy. Nhìn lại kẻ đối diện, một khuôn mặt lạ hoắc không quen.
- Mi là ai vậy?
- Tôi là Tịnh Nhi!
Tiểu Yến Tử lúc đó dù hỏi, nhưng cứ sợ có người đuổi theo, nên không dông dài, nói vội:
- Không cần biết, ngươi là Tịnh Nhi hay Vũ Nhi, nhưng biết chắc ngươi là người mới từ xa đến. Nhưng ta không có thì giờ, có điều ta cảnh cáo ngươi...
Tiểu Yến Tử vừa nói vừa chỉ về Từ Ninh Cung:
- Trong đó có bà lão khó chịu lắm đấy, mới vừa kiếm chuyện với ta, vì vậy ta mới chạy trốn. Ngươi tốt nhất cũng nên trốn đi, bằng không gặp chuyện liên lụy như ta! Ta chẳng có tài gì cả, chỉ có tài làm gây họa đến người khác thôi!
Tịnh Nhi tròn mắt, ngạc nhiên nhìn Tiểu Yến Tử.
o0o
Đang lúc đó, vua Càn Long, hoàng hậu, lệnh phi, thái hậu, Dung ma ma, Quế ma ma và đám thái giám, cung nữ đều đã bước ra đến cửa. Tử Vy ra sau cùng sợ hãi nhìn Tiểu Yên Tử. Vua Càn Long rất giận, hét:
- Bây đâu! Trại Quảng, Trại Hoa! Hãy giữ Hoàn Châu cát cát lại cho ta!
Đám thị vệ và cả Trại Hoa và Trại Quảng quỳ xuống:
- Vâng, bọn nô tài tuân lệnh!
Nói xong là Trại Hoa, Trại Quảng phi thân tới trước đuổi theo Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử thấy tình hình nguy cấp quá, nên gia tốc chạy nhanh hơn. Nhảy qua hòn giả sơn rồi nhảy qua hồ nước. Hai miếng đệm "quỳ dễ dàng" cũng thừa lúc rơi mất tiêu. Đâu phải chỉ có bọn thị vệ, mà cả đám cung nữ, thái giám cũng được lệnh ra bắt Tiểu Yến Tử lại. Thế là cả cung viên người với người. Chưa bao giờ Hoàng Cung lại ồn ào một cách bát nháo như thế. Thái hậu, vua Càn Long, hoàng hậu, lệnh phi đều ngỡ ngàng. Trong khi Tịnh Nhi lại thích thú. Tiểu Yến Tử vừa chạy vừa hét:
- Hoàng a ma! Người quên rồi sao? Người đã nói là cho con không giữ gìn quy cách, không phải tam quỳ cửu khấu, vậy sao người lại chẳng giữ lời? Mỗi lần người nói rồi quên, như vậy làm sao con dám tin người chứ?
Thái hậu giận run:
- Vậy là phản rồi? Phản rồi! Cái con a đầu hoang dã này làm sao để nó thành cát cát được chứ?
Hoàng hậu đắc thắng nhìn thái hậu nói:
- Bẩm lão phật gia! Chuyện thế này ở nhà xảy ra như cơm bữa ấy! Trong thời gian người không có ở đây, còn nhiều chuyện động trời khác, nó cứ diễn ra trước mắt mọi người.
Lúc đó, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Kim Tỏa nghe kinh động vội vã từ Thấu Phương Trai chạy ra, nhìn thấy sự việc trước mặt, Vĩnh Kỳ, và Nhĩ Khang biết đã vô cùng nghiêm trọng. Nhĩ Khang nói:
- Sao để đến nước này chứ? Đã dạy bảo mấy lần mấy lượt rồi, mà vẫn để chuyện xảy ra, thiệt là...
Lúc đó Tiểu Yến Tử đã nhảy tót lên ngọn cây, từ trên nói xuống:
- Hoàng a ma! Sao người không hổ trợ hoặc cứu con? Thái hậu về đến là Hoàng a ma biến thành người khác liền vậy?
Vĩnh Kỳ lúc đó không dằn được, gọi to:
- Tiểu Yến Tử! Mau xuống đây! Đừng có rối loạn nữa!
Trại Hoa, Trại Quảng lúc đó đã tiếp cận cây, đang trèo lên. Tiểu Yến Tử không muốn để bị bắt, càng trèo cao hơn. Đến lúc không thể trèo được, Tiểu Yến Tử đành phi thân xuống Trại Hoa, Trại Quảng nhảy theo. Thế là Tiểu Yến Tử và Trại Hoa, Trại Quảng đánh nhau. Thật ra thì anh em họ Trại nào có muốn thắng tay với cát cát. Họ sợ cát cát mà bị thương thì cũng bất lợi cho họ sau này. Nên cuộc chiến trở thành một cuộc biểu diễn võ thuật bất phân thắng bại.
Thái hậu từ nào đến giờ chưa chứng kiến cảnh như vậy, bực dọc quya sang bảo vua Càn Long:
- Hoàng đế! Như vậy thì còn ra thể thống gì nữa chứ?
Vua Càn Long không thể không can thiệp nói:
- Trại Hoa, Trại Quảng! Các ngươi đừng khách sáo với cát cát nữa, cứ bắt giữ mang lại đây cho ta.
Vĩnh Kỳ sợ Tiểu Yến Tử bị đòn đau, nên nói to:
- Hoàng a ma, hãy để cho con và Nhĩ Khang bắt cho!
Thế là Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang bay ra, chụp lấy Tiểu Yến Tử. Vĩnh Kỳ kề sát tai Yến Tử nói:
- Trước mặt thái hậu, Hoàng a ma còn phải sợ, thì làm sao mà bảo vệ em được chứ? Đã bảo là đừng quậy mà không nghe.
Tiểu Yến Tử vẫn còn cố vùng vẫy để chạy tiếp, Nhĩ Khang nói:
- Phải đến ngay trước mặt thái hậu. Đừng để tình hình nghiêm trọng thêm, sẽ không hóa giải được đâu.
Và Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang dìu Tiểu Yến Tử đến trước mặt thái hậu. Ba người quỳ xuống. Vĩnh Kỳ dập đầu nói:
- Bẩm lão phật gia! Hoàng a ma! Tiểu Yến Tử đã biết tội đến xin lỗi, xin thái hậu, Hoàng a ma khai ân tha cho.
Tử Vy cũng vội vàng chạy đến quỳ chung:
Thái hậu nhìn Tiểu Yến Tử và Tử Vy, cùng lắc đầu nói:
- Cát cát mà thế này đây ư? Thật không thể tin nổi. Lần đầu ta mới thấy!
Tử Vy vội dập đầu, vừa khóc vừa nói:
- Bẩm lão phật gia. Tử Vy này xin thay cho Tiểu Yến Tử xin tội, xin người hãy bỏ qua cho. Tiểu Yến Tử và con mới tiến cung chưa được bao lâu, nên chưa hiểu rõ quy cách cung đình, không tránh được sơ xuất. Chớ chẳng cố tình gây sự, xin lão phật gia rộng lượng tha cho, Tử Vy này nguyện không quên ơn.
Vua Càn Long thấy Tử Vy nói vậy, nên quay qua thái hậu nói:
- Thôi Hoàng ngạc nương đừng giận nữa, tội hai con a đầu này đúng ra phải phạt nặng, nhưng vì chúng mới tiến cung chẳng bao lâu. Quy cách cung đình con chưa rành, thì thôi để từ từ dạy bảo sửa sai vậy.
Rồi Quay qua Tử Vy và Tiểu Yến Tử, ông quát:

http://tieulun.hopto.org

- Hai người còn chờ gì mà chưa dập đầu tạ tội đi! Nhớ là về học quy cách đoàng hoàng đi nghe chưa.
Tử Vy cúi dập đầu liên tục:
- Tử Vy biết tội rồi, Tử Vy xin dập đầu tạ tội.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ phải dẫn Tiểu Yến Tử xuống, bắt Tiểu Yến Tử dập đầu, vậy mà Tiểu Yến Tử vẫn ngang bước không làm.
Thái hậu thấy vậy giận quá. Chỉ Tiểu Yến Tử nói:
- Ta không cần biết ngươi được ai đỡ đầu che chở. Bữa nay không trị tội ngươi là không xong.
Rồi nói to:
- Bây đâu! Hãy lôi Hoàn Châu cát cát về từ Ninh Cung, để đích thân ta chỉ dạy con a đầu này mới được.
Nghe vậy cả Vĩnh Kỳ, Tử Vy, và Nhĩ Khang đều dập đầu xin xỏ:
- Xin lão phật gia bớt giận, nương tay giùm cho!
Nhưng lời xin xỏ đó chẳng cứu vãn được gì. Rất may Tịnh Nhi từ đâu bước tới, nắm tay thái hậu vừa cười, vừa nói:
- Lão phật gia ơi! Người mới hồi cung, sức đâu giận dữ. Con nghĩ lão phật gia hẳn cũng đã mệt rồi. Còn cái cô Hoàn Châu cát cát này cũng đã làm được nhiều trò hay hay lắm chứ? Ban nãy con thấy cô ta nhảy lên nhảy xuống bên hòn giả sơn, mọi người bu lại xem. Thử hỏi trong cung ta có khi nào vui như vậy không? Lão phật gia này, con nghĩ lão phật gia cứ coi đó như một trò chơi mà Hoàn Châu cát cát bày ra để nghênh đón người đi để cho người giải trí ấy mà, mà như vậy thì giận làm gì? Cười lên đi! Lão phật gia không biết là chỉ cần người nổi giận là cả hoàng cung này từ trên xuống hết thảy đều căng thẳng sợ hãi ư? Thôi thì hỉ xả lần này cho mọi người vui vẻ.
Lới của Tịnh Nhi líu lo như chim, Tiểu Yến Tử và Tử Vy quỳ đó mà nghệt mặt ra nghe, trong khi Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ sung sướng bất ngờ.
Lời của Tịnh Nhi cũng làm thái hậu lúng túng, rồi bà nhìn Tịnh Nhi, chợt nhiên cơn giận biến mất, hỏi:
- Ý của Tịnh Nhi là bỏ qua phải không con?
Tịnh Nhi bình thản.
- Vâng, lão phật gia, để ý làm gì chuyện nhỏ cho mệt. lão phật gia hãy xem kìa, hai cô cát cát dân gian, bị lão phật gia làm một trận, hồn phi phách tán cả, mặt mày tái xanh. Dù gì người ta cũng mới đến, làm gì biết rõ được phép tắc? Họ làm sao hiểu được là lão phật gia nhân từ, muốn tốt cho họ thôi? Vậy thì đừng để họ hiểu lầm, họ nghĩ xấu về lão phật gia, như vậy không tốt cho lòng bố tát của người.
Lời của Tịnh Nhi lần này làm cho thái hậu mỉm cười:
- Được rồi! Được rồi! Tịnh Nhi nói hay lắm, cứu cho các ngươi đó. Ta nể tình Tịnh Nhi, thôi thì tha cho các ngươi, vậy đứng dậy cả đi, đừng có quỳ ở đó nữa!
Sự việc hết sức bất ngờ, đột nhiên mây đen vần vũ tưởng chừng mưa bão sẽ rất lớn, vậy mà mấy lời nhẹ nhàng đã giải quyết xong. Nên ngẩn ra nhìn thái hậu và Tịnh Nhi chẳng biết phải làm gì nữa. Vua Càn Long thấy vậy nhắc khéo:
- Còn chần chừ gì nữa mà chẳng đến lạy tạ đi! Rồi còn về phòng đóng cửa suy nghĩ chứ?
Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang chợt tỉnh, vội vã dập đầu cùng thưa:
- Tạ ơn lão phật gia ân điển! Tạ ơn Hoàng a ma!
Chỉ có Tiểu Yến Tử là chựng người ra đó, chẳng chịu dập đầu. Thái hậu cũng chẳng để ý điều đó, quay người cắp tay Tịnh Nhi bỏ đi. Vua Càn Long thấy vậy vội vã cùng đám tùy tùng đi theo. Tịnh Nhi trước khi bước đi còn liếc nhanh về phía Nhĩ Khang một cái, khiến Nhĩ Khang chựng lại. Thái hậu hình như cũng phát hiện điều đó.
Vừa về đến Thấu Phương Trai, Tiểu Yến Tử thở ra nói:
- Cái con bé Tịnh Nhi kia, là người từ đâu rơi xuống vậy? Sao lại chỉ là một cung nữ nho nhỏ thôi, mà lại có thể xoay chuyển được tình cảm thái hậu thế? Rõ là kì lạ.
Vĩnh Kỳ đáp:
- Đó không phải chỉ một cung nữ đâu. Mà là một cát cát đấy.
Tử Vy nghe vậy giật mình:
- Cô ấy là con của Hoàng a ma ư?
Nhĩ Khang giải thích:
- Không phải là con ruột của Hoàng a ma, mà là con gái của Du thân vương. Mười năm trước, Du thân vương đã tử trận giữa sa trường, vợ ông ấy cũng tuẫn tiết theo chồng. Tịnh Nhi là đứa con duy nhất còn lại của ông ấy. Thái hậu thấy vậy tội nghiệp mới mang về nuôi cho đến ngày hôm nay.
Tiểu Yến Tử hiểu ra:
- Thì ra là như vậy, thế mà không biết. Bây giờ mới hay ra cô ta là thân tín của thái hậu.
Vĩnh Kỳ nói thêm:
- Đúng thế! Không những là thân tín, mà còn là người nhà. Gần như chẳng bao giờ Tịnh Nhi rời khỏi thái hậu nửa bước. Thái hậu thích cô ấy như Hoàng a ma thích em, không cần nguyên do, thích là cái gì cũng được.
Tiểu Yến Tử nghe vậy dậm chân:
- Thôi đi! Hoàng a ma làm gì thích em? Thái hậu ăn hiếp em như vậy, mà ông ấy cứ tỉnh bơ, chẳng can thiệp dùm chút nào cả. Vậy mà anh còn nói...
Tử Vy buồn buồn:
- Chị không thể trách Hoàng a ma được! Ông ấy đã hết sức bảo vệ chị em mình. Nếu không có, hẳn bọn mình đã tự tát tai đến sưng cả má thôi.
Tiểu Yến Tử còn bất bình nói:
- Xem ra họ rất thích người khác bị vả đến sưng mặt. Ngay cả bà thái hậu cũng thế. Có một Dung ma ma rồi còn có thêm một Quế ma ma nữa. Mấy bà ma ma này hình như có bệnh thích đánh người. Không hiểu đánh người ta thì họ có thọ thêm tí nào không?
Nhĩ Khang thì lòng đầy nghi vấn, cứ hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Sự việc xảy ra thế nào vậy? Tại sao, chỉ nói là gọi đi để hỏi chuyện, lại trở thành kinh thiên động địa thế kia? Thái hậu đã khó dễ thế nào? Rồi sao bị tát tai? Tại sao thái hậu phạt hai người chứ? Tử Vy nói đi!
Tử Vy nhìn Nhĩ Khang, chợt nhớ tới lời khinh thị của thái hậu, cơn giận bốc lên. Vy kéo lôi Nhĩ Khang ra cửa:
- Anh đi đi! Đi đi! Từ đây về sau đừng có đến cái Thấu Phương Trai này nữa. Nếu để người ta tiếp tục nhìn thấy thì em biết ăn nói làm sao đây?
Nhĩ Khang thấy thái độ của Tử Vy rất lạ lùng, đẩy tay Tử Vy ra, nói:
- Nhưng em phải nói cho anh biết sự việc ra sao? Thái hậu đã nói gì với em? Chứ khi không rồi đẩy anh ra cửa thế này thì anh biết làm sao chứ?
Nói xong nhìn thử vào mặt Tử Vy hỏi:
- Có phải em bị bắt nạt phải không?
Kim Tỏa cũng hỏi:
- Chẳng lẽ đã được chỉ dẫn đầy đủ là quỳ thế nào, lạy thế nào mà vẫn làm sai? Quên cả ư?
Tiểu Yến Tử cắt ngang:
- Vì không ưa nên làm cái gì, nói cái gì nên cũng bị bắt bẻ cả. Mà không làm cũng không được. Họ đã cố tình bới lông tìm vết, kiếm rận trong chăn mà, thành thử ra chúng ta không làm sao thoát tội được.
Kim Tỏa nghe vậy tròn mắt:
- Vậy thì biết phải làm sao đây?
- Tại bà thái hậu đó, không quen nghe những điều ta nói. Nếu vậy thì thôi, coi như số ta không hợp với cung đình đi, đàng này họ cố kiếm chuyện với Tử Vy, thật là quá đáng!
Nhĩ Khang nghe vậy hỏi Tử Vy:
- Bà ấy kiếm chuyện gì với em đấy?
Tử Vy năn nỉ:
- Thôi đừng nhắc đến nữa mà, hai anh hãy rời khỏi Thấu Phương Trai ngay! Ngũ a ca thì về Cảnh Dương Cung, còn anh Nhĩ Khang thì hãy về triều đi. E là hoàng thượng đang đi tìm các người đấy.
Nhĩ Khang không đồng ý.
- Hoàng thượng đương nhiên là biết anh đang ở đây. Vì anh đã có lệnh là phải ở đây giữ gìn an ninh cho Thấu Phương Trai.
Tử Vy nói:
- Nhưng anh càng ở lại đây bảo vệ chừng nào, thì bọn em càng bị tai tiếng chừng nấy. Nếu anh muốn bọn em vui vẻ, thì đừng có đến đây quấy rầy. Đừng có ở mãi tại Thấu Phương Trai này.
Nhĩ Khang nhìn thẳng vào mắt Tử Vy:
- Vậy là anh đã biết rồi! Có phải là thái hậu đặt vấn đề "danh tiết" để làm khó dễ hai người không? Thái hậu đã về phe hoàng hậu phải không? Ta đã nói rồi mà, nếu chúng ta không thành hôn sớm, là rắc rối sẽ cứ mãi xảy ra!
Và quay sang Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang nói:
- Ngũ a ca! Chuyện này cần sớm năn nỉ Hoàng thượng thôi, phải chọn ngày rồi làm lễ cưới cho xong đi. Nếu không bọn mình sẽ phải khổ dài dài đấy!
Vĩnh Kỳ gật đầu:
- Đúng! Đúng! Đúng! Mai ta gặp Hoàng a ma sẽ nói ngay!
Tử Vy lại không đồng ý:
- Tốt nhất là các anh đừng có xin xỏ gì cả. Hoàng a ma đã nói là không cho chúng ta lấy nhau sớm. Bây giờ các anh đến đây xin, thái hậu sẽ nghĩ là chúng em không muốn chờ, muốn chồng quá nên giục các anh, và như vậy chúng em sẽ càng khó sống.
Tiểu Yến Tử cũng nhìn Vĩnh Kỳ nói:
- Các anh gấp gáp làm gì chứ? Từ từ đã... Nói thật mấy hôm rày tôi cũng chẳng còn lòng dạ nào nữa, ở hoàng cung sao mà chán quá, gặp một bà hoàng hậu đã khó ưa rồi, thêm một thái hậu nữa. Kẻ thù sao mà lắm thế? Sau này lấy anh xong, ngày ngày gặp mặt họ, rõ khổ thân tôi... vì vậy tốt hơn là tôi không lấy anh!
Vĩnh Kỳ ngạc nhiên:
- Em nói vậy là sao chứ? Chúng ta đã phải tranh đấu một cách khó khăn lắm mới có ngày hôm nay. Vậy mà chưa gì em đã tính nước thối lui. Trễ rồi em ạ! Hoàng a ma đã chỉ hôn thì em đã là người của anh rồi đấy!
Tiểu Yến Tử trề môi:
- Còn lâu!
Vĩnh Kỳ nghe vậy rất bực. Kim Tỏa thì lo lắng nhìn Tử Vy.
- Tiểu thư! Bà thái hậu đó rắc rối như vậy ư? Bà ấy đã nói gì mà làm tiểu thư buồn vậy? Xúc phạm ư?
Tử Vy chỉ gật đầu. Nhĩ Khang cũng buồn bực nói:
- Vậy thì không được rồi. Anh sẽ không để em tiếp tục khổ sở nữa đâu. Nếu Ngũ a ca không nói, thì anh sẽ nói vậy!
Tử Vy trợn mắt:
- Em cấm anh! Anh không được nói! Bằng không em sẽ không thèm nhìn đến mặt anh nữa.
Tử Vy cương quyết nói làm Nhĩ Khang ngẩn mặt ra:
- Tử Vy! Em phải biết là nếu tình trạng này kéo dài, rồi anh lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ. Em muốn anh mãi sống trong trạng thái đó ư? Em không muốn cùng anh chia sẻ? Trước kia danh phận em còn chưa rõ ràng, anh đã lo, nhưng bây giờ lý lịch em đã rõ ràng, anh càng lo hơn! Anh van em, anh chịu hết nổi rồi, phải chấm dứt chuyện căng thẳng đó đi!
Nhưng Tử Vy vẫn không chịu:
- Hoàng a ma đã cư xử tốt với em như vậy, thì có bị oan ức thế nào, em cũng phải cố cắn răng mà chịu. Anh là người biết rõ em quá mà, sao để em phải bức rức. Phải tổn thương danh dự được chứ?
- Chính vĩ nghĩ quá nhiều đến danh dự của em, chúng mình mới phải điêu đứng như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ Khang nói rồi quay qua Vĩnh Kỳ:
- Hai đứa mình sao lại khổ thế này. Rõ ràng là được chỉ hôn, tưởng đâu đã được trọn vẹn chẳng ngờ cứ phải thấp thỏm lo lắng, khổ quá!
Vĩnh Kỳ thở dài theo:
- Quả đen thật!
Nhĩ Khang, Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Tiểu Yến Tử. Hai đôi bạn này làm sao biết được là sự trở về của thái hậu lần này làm chuyện thành hôn của họ đứng trước sóng gió?
o0o
Ngay chiều hôm ấy, thái hậu triệu vua Càn Long đến Từ Ninh Cung. Vừa thấy mặt vua, bà nói ngay:
- Hoàng đế này, hai đứa a đầu đó, nó có vẻ kì quặc thế nào đấy. Vậy mà dựa vào đâu mà con có cảm tình, lại còn bao che cho nó nữa vậy?
Vua Càn Long thành thật nói:
- Về chuyển Tử Vy, thì cũng bởi trẫm đã phụ mẹ nó, nên thấy ray rứt trong lòng. Vả lại con bé đó nó cũng thông hiểu đạo lý, nhu mì, hiền lành, và là một đứa con gái dễ thương. Riêng về Tiểu Yến Tử, thì tính tình nó hơi lụp chụp một chút, nói năng bạo miệng, nhưng cũng được cái tính lành, thẳng thắn không quỷ quyệt. Cái hay của nó là nghĩ gì nói đấy, chứ không xu nịnh hay làm dáng. Đó là điều từ lâu trẫm chưa hề gặp trước đây, quanh trẫm chỉ nghe thấy những lời nịnh hót, bốc thơm dối trá, được nghe một lời thật lòng, quả là đáng quý.
Thái Hậu nói:
- Thôi ta hiểu rồi. Hoàng Đế là người có trái tim khoan dung nhạy cảm. Đó là đại phúc của nhà Thanh ta. Nhưng mà với con người hoàn toàn không biết phép tắc gì cả, lại có một lý lịch bất minh như vậy. Tại sao hoàng đế lại có thể chọn cho Ngũ a ca? Có phải là thiếu suy xèt không?
Vua Càn Long hơi bối rối, thái hậu nói tiếp:
- Bây giờ hoàng đế chưa lập thái tử, Vĩnh Kỳ là đứa khá xuất sắc, sau này có thể sẽ thay người. Nhưng nếu Vĩnh Kỳ mà lên ngôi, liệu có thể để một đứa như Tiểu Yến Tử làm hoàng hậu được không? Hoàng đế nhìn cái phong cách của Tiểu Yến Tử đó, nhằm có thể làm hoàng hậu được không? Rồi mọi người khi biết lí lịch của nó, sẽ có lời đàm tiếu? Một người không có tư cách, khó có thể làm mẫu nghi thiên hạ được, hoàng đế à!
Vua Càn Long nghe thái hậu phân tích, chợt lúng túng, nhưng cũng cố biện bạch:
- Chuyện lập thái tử nói trong lúc này sớm quá!
Thái hậu nói:
- Giả sử như Vĩnh Kỳ không được lập thái tử đi, thì nó cũng sẽ là thân vương. Một người như Tiểu Yến Tử vậy, liệu có thể làm Vương Phi được không?
Vua Càn Long thở dài:
- Hoàng ngạc nương nói đúng, chuyện này trẫm đã quyết định hơi vội vàng, nên có nhiều chỗ không đúng!
Thái hậu lại chậm rãi nói:
- Cũng may là chưa thành thân, nên có thể thay đổi được!
Vua Càn Long nghe vậy giật mình, nói:
- Đâu có được! Vua không có quyền bội ngôn! Trẫm đã chỉ hôn đâu có thể thay đổi? Bây giờ chỉ còn một cách là trẫm cho giáo dục Tiểu Yến Tử lại một cách đàng hoàng, để nó xứng đáng với Vĩnh Kỳ. Con bé cũng thông minh chỉ tại hôm nay nó hoảng quá, nên mới hơi bất bình tĩnh.
Thái hậu nói:
- Vậy ư? Sao nghe hoàng hậu bảo là chuyện nó manh động như vậy rất thường xuyên, là "bình thường" kia mà?
Vua nghe nhắc đến hoàng hậu, bực dọc:
- Lại cũng là hoàng hậu.
Thái hậu cảnh giác:
- Hoàng đế thiên vị lệnh phi, thì cũng không nên bỏ bê hoàng hậu chứ? Bởi vì hoàng hậu bao giờ cũng là hoàng hậu thôi!
Vua Càn Long bị chỉnh, không nói được lời nào, thái hậu tiếp tục:
- Cuộc hôn nhân này phải suy xét lại, riêng về cuộc hôn nhân của Tử Vy cũng vậy, cần phải nghiên cứu lại xem có lệch lạc gì không?
Vua nghe giật mình:
- Tại sao vậy?
Thái hậu thẳng thắn, chẳng e dè:
- Bộ hoàng đế quên Tịnh Như ư? Cái con bé đó là núm ruột còn sót lại của Du thân vương, là một cát cát danh chánh ngôn thuận, con bé đã đi theo ta suốt mười mấy năm trời, chịu cực khổ. Mấy năm trước, chính miệng hoàng đế hứa là sẽ cố tìm cho Tịnh Nhi một tấm chồng xứng đáng. Nếu không phải là Nhĩ Khang, thì cũng là Nhĩ Thái. Bây giờ thì Nhĩ Thái đã là phò mã của nước Tây Tạng, chỉ còn lại Nhĩ Khang thôi!
Vua Càn Long giật mình, nói:
- Chuyện hôn nhân của Tịnh Nhi. Trong triều còn biết bao nhiêu vương tôn công tử? Chẳng hạn như Vĩnh Dung cũng được cơ mà?
- Vĩnh Dung còn nhỏ quá, so với tuổi của Tịnh Nhi không xứng. Nhìn tới nhìn lui, ta thấy chỉ có Nhĩ Khang là văn võ song toàn, tài hoa xuất chúng, ta đã chọn nó cho Tịnh Nhi đấy!
Vua Càn Long đứng yên, chẳng biết nói thế nào nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 3

T ừ ngày thái hậu hồi cung. Nhĩ Khang cứ thấp thỏm trong trạng thái bất an. Lúc nào cũng cảm thấy như có một hòn đá thật to đè lên ngực. Chẳng còn thoải mái như trước. Đó có nhiều nguyên do, chẳng hạn như trước ngày thái hậu hồi cung. Nhĩ Khang đến Thấu Phương Trai với tâm trạng hết sức thoải mái. Chàng có lá bùa của hoàng thượng "Bảo vệ Thấu Phương Trai" làm lá chắn. Nên chẳng lo ai nói, mà chẳng ai dám nói cả thật. Còn bây giờ, thái hậu quay về thì không khí ở Thấu Phương Trai nó lại căng thẳng làm sao. Đột nhiên rồi mỗi lần Khang đến đều phải nhìn trước nhìn sau chẳng tự nhiên như trước. Không phải chỉ có chàng mà Tử Vy cũng vậy, nói chuyện với chàng cũng e dè. Nói chuyện mà mắt cứ nhìn trước nhìn sau. Không những thế hình như còn có những cặp mắt vô hình theo dõi. Vì vậy cuộc gặp gỡ giữa hai người chẳng còn là hạnh phúc như xưa, nhưng càng khó lại càng trăn trở.
Chẳng hiểu sao Thấu Phương Trai cứ như một thỏi nam châm, khó khăn thế nào, Nhĩ Khang cũng không thể bỏ mặc được.
Chẳng phải vì Tử Vy gây rắc rối, mà còn cả Tiểu Yến Tử. Trước kia Tiểu Yến Tử và hoàng hậu, đã có một thời kỳ hòa hoãn, ngưng chiến, nhưng rồi thái hậu quay về, hoàng hậu như tìm thấy đồng minh. Con hổ sau thời gian ngủ yên đã thức dậy, giông tố lại bắt đầu. Bộ mặt lạnh lùng của hoàng hậu ghét Tiểu Yến Tử, ghét lây cả Tử Vy, vì vậy ngòi nổ lúc nào cũng ở thế chuẩn bị bùng nổ. Nhưng cái làm Nhĩ Khang bức rức, bực bội nhất không phải chỉ có thế, mà còn sự hiện diện của Tịnh Nhi.
Bữa đó như thường lệ, Nhĩ Khang đến Thấu Phương Trai. Không biết tình cờ hay có sự sắp đặt trước, Tịnh Nhi lại cùng mấy cung nữ đi tới, hai bên chạm mặt, không thể không đứng lại.
Tịnh Nhi nhìn Nhĩ Khang cười, mở lời:
- Nhĩ Khang huynh, khỏe chứ? Về đã mấy hôm nay mà không có dịp được chuyện vãn với huynh. Hình như là huynh... đã có nhiều chuyện thay đổi?
Nhĩ Khang vui vẻ:
- Cô hẳn đã biết cả rồi chứ?
Hỏi xong, Khang nói:
- Thật không biết nói thế nào cảm ơn cô. Hôm đó, nhờ sự giúp đỡ của cô, bằng không chẳng biết rồi chuyện đến đâu. Chắc chắn lão phật gia không buông tha Tiểu Yến Tử một cách dễ dàng đâu.
Tịnh Nhi cười, đôi mắt to nhìn thẳng Nhĩ Khang, làm anh chàng lúng túng, Tịnh Nhi nói:
- Tôi cũng không ngờ trong thời gian tôi cùng lão phật gia đến núi Ngũ Đài sơn, vỏn vẹn chỉ có mấy tháng, mà mọi sự trong triều lại thay đổi nhiều như vậy. Một ngày trong núi, nhân gian đã ngàn năm. À! Nhĩ Khang huynh, huynh khỏe và vui chứ?
Nhĩ Khang càng lúng túng:
- Vâng, tôi rất khỏe và cũng rất vui. Thế còn cô?
Tịnh Nhi cười, nụ cười thật ngọt:
- Thì cũng vẫn vậy, cuộc sống chẳng là của riêng tư, chỉ biết có lão phật gia thôi. Lúc ở trong núi, cũng đâu có ai đâu tâm sự? Trở về cung, nghe được rất nhiều sự việc. Không giấu gì huynh, tôi thấy hơi lạc lõng, hơi buồn buồn. Cảm thấy có một chút gì tiếc rẻ, vì không được tham dự vào những việc sôi nổi kia. Nhưng cũng được nghe lõm bõm một vài điều, đàng đông một câu, đàng tây một câu. Thành thử chưa rõ lắm. Chắc hôm nào phải nhờ huynh kể lại hay hơn.
Nhĩ Khang thành thật:
- Vâng, lúc nào rảnh sẽ kể cho cô nghe. Vì... với những ngày đó đúng là "kinh thiên động địa", nhưng tôi và Ngũ a ca, cũng đều tìm được tri kỷ. Nghĩ cũng lạ, sự gặp gỡ nhau trong đời nhiều lúc rất bất ngờ, rất kỳ diệu... Có nhiều khi, tôi không dám tin chuyện nhân duyên, gặp nhau là do trời sắp đặt nữa.
Tịnh Nhi cười:
- Thành sự đương nhiên tại thiên, nhưng mưu sự nhiều lúc vẫn do người huynh ạ, đúng không?
Nhĩ Khang nghe giật mình, chẳng hiểu Tịnh Nhi muốn ám chỉ điều gì, nên yên lặng. Ngay lúc đó chợt nhiên Tiểu Yến Tử ở đâu chạy ra, sau lưng lại có Tử Vy. Tử Vy gọi:
- Tiểu Yến Tử, đừng đến Cảnh Dương cung lúc này, chúng ta cần phải giữ phong cách một chút chứ?
Nhưng Tiểu Yến Tử nói:
- Không được! Không được! Tôi đang bực chết đây!
Nhưng vừa nói đến đó, Tiểu Yến Tử và Tử Vy chợt nhìn thấy Nhĩ Khang và Tịnh Nhi nên vội ngừng lại. Nhĩ Khang cũng đã thấy hai người, nên bước tới hỏi:
- Làm gì hai người hấp tấp đi đâu vậy?
Tử Vy nhìn Nhĩ Khang rồi nhìn Tịnh Nhi, chợt thấy có cái gì khác lạ, nên hỏi:
- Đây có phải là Tịnh cát cát không ạ?
Tịnh Nhi lập tức cúi người:
- Vâng, nhưng cứ gọi tôi là Tịnh Nhi thân mật hơn.
Tiểu Yến Tử mắt sáng hẳn lên, nói liền:
- Tịnh Nhi biết không! Hôm đó đụng cô một cái, tôi không biết, cứ tưởng cô là một cung nữ nào đó mới tiến cung, chớ nào biết là một "cát cát thứ thiệt" đâu, tôi phục lăn cô đấy. Trước mặt lão phật gia mà cô chỉ cần nói có mấy câu là bà ta hết giận ngay. Cô đúng là có uy đấy!
Tịnh Nhi chỉ cười, mắt vẫn chăm chú ngắm Tử Vy. Nhĩ Khang vội giới thiệu:
- Tử Vy, Tiểu Yến Tử, hai người phải biết rõ. Tịnh Nhi là người đang được thái hậu yêu quý đấy. Từ đây về sau, hẳn là hai người còn phải cần cô ấy giúp đỡ nhiều lắm đấy.
Tử Vy vội cúi người chào Tịnh Nhi, nói:
- Tôi là Tử Vy, nếu có gì sơ sót xin được chỉ bảo.
Tịnh Nhi xua tay:

http://tieulun.hopto.org

- Không dám! Không dám ạ! Trên đường về kinh, tôi đã nghe nhiều người kể về chuyện "cát cát thật giả" rồi. Thật ra thì "đã nghe danh từ lâu bây giờ mới gặp", đúng là không khác tin đồn. Nếu tôi là người được thái hậu yêu quý thì hai người đây... hẳn cũng được nhiều người yêu quý lắm phải không? Coi như tôi là "hồng nhân" của thái hậu còn hai người cũng là "tử nhân" của những người khác.
Tử Vy còn chưa kịp nói gì, thì Tiểu Yến Tử đã vọt miệng nói:
- Cái gì mà "chỉ nhân" (người giấy)? Tôi không phải là chỉ nhân đâu. Gió thổi cũng bay tuốt, vậy là yếu đuối quá!
Tịnh Nhi che miệng cười. Rồi gật đầu chào ba người nói:
- Lão phật gia sai tôi đi công việc, nên không thể ở lại lâu, hôm khác nói nhiều hơn. Mà tôi nghĩ là ba người hẳn cũng có việc riêng, thôi thì hôm khác gặp vậy, chào nhé!
Rồi Tịnh Nhi liếc nhanh về phía Nhĩ Khang, xong bỏ đi. Cái liếc của Tịnh Nhi làm Nhĩ Khang bối rối, Tử Vy cũng cảm nhận được sự lúng túng của Khang nên rất lo. Chỉ có Tiểu Yến Tử là vô tư, bức ra được Tịnh Nhi mừng rỡ nói:
- Thôi, chúng ta đi tìm Vĩnh Kỳ huynh đi? Mấy hôm rày bị cái lão phật gia làm cho thần trí căng thẳng quá, khiến chuyện chuẩn bị cho việc khai trương Hội Tân Lầu bị đình trệ, giờ việc chuẩn bị lễ mừng đã được phân nửa rồi, chúng ta phải tiếp tục chứ?
Tử Vy nhìn theo bóng Tịnh Nhi, không hiểu sao lòng nặng trĩu, trong khi Nhĩ Khang lại cảm giác như phạm tội rồi để che đậy sự bất an của mình. Khang nói:
- Thôi được! Bọn mình đi tìm Ngũ a ca, để chuẩn bị chuyện ở Hội Tân Lầu đi!
o0o
Ngày khai trương của Hội Tân Lầu đã đến. Trước cửa quán cảnh trí vô cùng náo nhiệt. Người đến dự cũng có, kẻ hiếu kỳ cũng có. Chiếc bảng đỏ chữ vàng treo vắt ngang cửa với ba chữ "Hội Tân Lầu" thật mát mắt. Hai bên lại trang hoàng lộng lẫy. Có một đoàn lân rồng đang đi tới, trống kèn inh ỏi. Con lân đi trước, kế đến là con rồng dài khoảng mười thước, nó tiến về Hội Tân lầu.
Liễu Thanh, Liễu Hồng trong những bộ quần áo mới, cùng Bảo A Đầu và các tay chạy bàn trong quán, đứng sắp hàng trước cửa chào đón khách.
Liễu Thanh, Liễu Hồng đứng đó mà dáng vẻ nôn nóng. Có lẽ là chờ đám Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Vĩnh Kỳ,...
Khách qua đường vừa dừng lại xem, vừa xì xào:
- Tửu lầu mới mở nầy bề thế quá, hôm nay mới khai trương đấy.
- Nghe nói cái tửu lầu nầy có sự đỡ đầu của một bậc thân vương, rất có uy quyền!
- Không phải thân vương nào cả, nghe nói là "Hoàn Châu cát cát" đấy.
Lẫn lộn trong đám người trên, người ta trông thấy có mấy người trẻ tuổi, mặc áo dài trắng, đầu lại quấn khăn. Lối ăn mặc như người nước ngoài ở từ xa đến. Trong số đó có một chàng trai to lớn, đôi mắt có hồn, người đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Mông Đan.
Liễu Thanh, Liễu Hồng bận chờ đợi nhóm Tiểu Yến Tử, nên không chú tâm đến nhóm Mông Đan. Sự chờ đợi làm cả hai sốt ruột, Liễu Hồng hỏi:
- Có nhìn thấy họ đến chưa? Tại sao mãi giờ nầy lại chẳng thấy một ai cả?
Liễu Thanh nói:
- Anh nghĩ chắc bọn họ ra không được. Lần trước bỏ về một cách vội vã, không biết trong đấy lại xảy ra chuyện gì?
- Giờ lành sắp đến rồi, bây giờ tính sao? Cứ đốt pháo khai trương hay là vẫn chờ họ?
Đang nói tới đó thì đoàn lân rồng cũng đã đến trước cửa. Liễu Thanh ngạc nhiên hỏi:
- Liễu Hồng cho mời đoàn lân rồng đến đấy à?
- Dạ, đâu có!
Liễu Hồng còn đang lo lắng thì chợt thấy một nhân viên đoàn lân đưa một lá thư cho Liễu Thanh, mở ra xem thì là:
- "Hôm nay bọn nầy không ra được, không thể chúc mừng tại chỗ, nên cho mời đoàn lân đến thay mặt chia vui. Chúc mừng khai trương phát tài..."
Liễu Hồng có vẻ thất vọng:
- Thì ra là vậy. Có nghĩa là họ không đến rồi!
Đám lân rồng tiếp tục nhảy múa. Con rồng đảo qua đảo lại trông thật sống động. Còn con lân thì có vẻ nghịch ngợm hơn, lúc nhảy qua mình rồng, lúc lại nhào lộn thật lẹ mắt. Đám đông càng lúc càng tụ tập càng nhiều. Họ vỗ tay cho những màn nhào lộng đặc sắc.
Đột nhiên con lân kia lại nhảy đến trước mặt Liễu Hồng, vừa múa vừa tiến sát đến cạnh Hồng, rồi cạ vào người Hồng, liếm mặt Hồng. Lúc đầu Liễu Hồng còn vừa né vừa cười khúc khích, nhưng cái con lân kia càng lúc càng táo tợn hơn, nó như muốn ôm lấy cả Hồng.
Hồng giật mình lùi lại, bực tức quát:
- Ngươi làm gì vậy? Sao làm kỳ vậy?
Liễu Thanh cũng nhận ra sự khác thường, quát:
- Có tránh ra xa một chút không? Sao lại tiến sát vào đàn bà con gái vậy?
Thế mà con lân chẳng chịu buông tha, nó còn kéo con rồng cuộn người lại, vây kín Liễu Hồng vào giữa. Liễu Hồng tức quá, hét lên:
- Các ngươi là ai? Ai sai các ngươi đến? Định quậy phá ư?
Liễu Thanh cũng xanh mặt:
- Nếu còn quậy phá, ta sẽ không đứng yên đâu nghe!
Lúc đó con lân thấy Liễu Thanh, Liễu Hồng đã nổi cáu, nên nhảy tới trước mặt Liễu Hồng, rồi đầu lân đột ngột giở lên. Người cầm lân cười với Hồng, bấy giờ Hồng mới giật mình reo lên:
- Ồ! Thì ra là Tiểu Yến Tử!

http://tieulun.hopto.org

Cùng lúc đó người trong đầu rồng cũng chui ra. Liễu Thanh cười lớn:
- Tưởng ai, Ngũ A...
Chợt nhớ ra ngưng lại, rồi thi lễ tiếp:
- Cách chúc mừng của chư vị ngộ quá! Bọn này thật bất ngờ.
Trong bụng rồng Nhĩ Khang, Tiểu Đặng, Tiểu Trác, Tiểu Quế, Tiểu Thuận cũng chui ra.
Nhĩ Khang nắm hai nắm tay lại đưa lên:
- Cung hỷ, cung hỷ! Bửa nay là ngày khai trương "Hội Tân Lầu" bọn này làm sao vắng mặt cho được chứ?
Vĩnh Kỳ nói:
- Đúng vậy, nhưng cái ý chúc mừng kiểu nầy của Tiểu Yến Tử, làm mọi người mệt quá! Người muốn rêm cả luôn.
Tiểu Đặng Tử cũng chen vào:
- Hai vị thiếu gia có võ công còn đỡ, còn bọn nô tài nầy cả người đều đau nhức đây này.
Tiểu Trác, Tiểu Thuận, Tiểu Quế đều đồng tình:
- Đúng thế! Đúng thế!
Liễu Hồng đang phấn khởi nên kéo tay Tiểu Yến Tử nói:
- Lúc nào chị cũng thế, hay tạo ra những tình huống bất ngờ khiến người khác trở tay không kịp.
Rồi quay đầu nhìn quanh:
- Còn Tử Vy với Kim Tỏa đâu? Sao chẳng thấy?
Lúc đó Tử Vy với Kim Tỏa mới từ trong đám người đứng quanh quán, đi vào:
- Lâu lâu mới gặp dịp hội hè thế này làm sao vắng mặt được? Tiểu Yến Tử ban nãy không muốn bọn nầy ra mặt sớm, sợ làm bại lộ cơ mưu của bọn họ!
Kim Tỏa cười lớn:
- May là không bắt bọn nầy chui vô con rồng đó, nếu không chắc cũng kiệt sức mất rồi.
Liễu Hồng chợt như nhớ ra, hỏi nhỏ Tử Vy:
- Thế bà thái hậu đó thế nào? Dữ không? Lần trước hai người mặt mày dính sơn lem luốt, về có bị hành không?
Tử Vy chưa kịp trả lời, thì Tiểu Yến Tử đã lên tiếng:
- Còn phải hỏi, bọn nầy đã bị sao la sát chiếu mệnh. Cái "lão phật gia" đó khắc khe lắm. Suýt tí bọn nầy đã không còn bỏ ra đây được.
- Suỵt!
Nhĩ Khang vội làm dấu để mọi người ngưng lại, Tiểu Yến Tử mới sực nhớ ra là đang đứng giữa đám đông. Lúc đó Liễu Thanh ra lệnh:
- Nào đốt pháo đi! Đốt pháo lên đi!
Pháo bắt đầu nổ "lốp bốp". Đám Tiểu Yến Tử theo chân Liễu Thanh, Liễu Hồng đi vào trong.
Lúc bấy giờ phòng ăn của Hội Tân Lâu đã đông nghẹt khách. Bữa khai trương đắt khách thế này thật hứa hẹn. Liễu Thanh và Liễu Hồng giành cả một chiếc bàn lớn giữa nhà cho bọn Tiểu Yến Tử, mọi người vừa ngồi xuống, Tiểu Yến Tử đã đưa mắt nhìn quanh, ở đây đám tiểu nhị rất trẻ, khoảng mười một mười hai tuổi, đều là những đứa trẻ vô gia cư ở viện "tế bần" nhưng chúng bưng mâm rất thành thạo. Tiểu Yến Tử nhìn một hồi, chợt nổi hứng lên, không thể ngồi yên:
- Bữa khai trương đầu tiên lại đắt khách thế này, chắc Bảo a đầu và mấy đứa nhỏ hẳn là bưng không kịp, tôi phải phụ một chúng một tay mới là được!
Liễu Hồng nghe vậy ngăn lại:
- Kệ, để chúng làm rồi cũng xong cả mà!
Tiểu Yến Tử đâu chịu, chụp lấy chiếc mâm trên tay Bảo a đầu, nói:
- Mâm nầy ở bàn nào? Để tôi, còn cô đi nơi khác đi!
Bảo a đầu chỉ về phía trước:
- Bàn số ba đấy!
- Biết rồi!
Thế là Tiểu Yến Tử bưng mâm bước hấp tấp. Nhịp trống múa lân ban nãy như còn lảng vảng trong đầu. Nên vừa bước mà người vừa nhún nhảy, chẳng để ý gì phía trước mặt. Trong khi đó Mông Đan cùng bốn thủ hạ đang từ ngoài bước vào, nhưng bước chân của Tiểu Yến Tử quá nhanh. Thế là không ai tránh kịp ai "Rầm"! Tiểu Yến Tử đã va vào người Mông Đan, bao nhiêu thức ăn trên mâm đổ cả lên người Đan, còn chén thì rơi xuống đất vỡ nát.
Mông Đan nhìn lại áo quần, sa sầm nét mặt:
- Cô... Cô không có con mắt ư? Tại sao lại thế nầy chứ?
Tiểu Yến Tử biết lỗi, vội cười, rồi chụp ngay chiếc khăn lau mạnh lên người Mông Đan, vừa lau vừa nói:
- Hãy coi như anh gặp xui, vì bữa nay là lần đầu tiên tôi làm nghề chạy bàn, nên không có kinh nghiệm.
Nhưng cái lối lau của Tiểu Yến Tử lại không nhẹ chút nào. Người của Mông Đan lại đầy thương tích nên Tiểu Yến Tử làm đau thêm thôi. Mông Đan không chịu nổi, khoát tay, nói lớn:
- Thôi! Đừng có đụng tôi nữa!
Tiểu Yến Tử vì hối lỗi, muốn cầu hòa, không ngờ bị Mông Đan nạt như thế, cơn giận chợt nổi lên. Yến Tử giũ mạnh khăn lau một cái, hét lại.
- Con người gì chẳng biết lễ độ chút nào cả. Tiểu Yến Tử nầy lỡ đụng ngươi, đã xin lỗi rồi còn cười hòa, vậy mà ngươi lại chửi người ta là không có mắt, ta không nhịn đâu. Ngươi hung dữ làm gì chứ? Ngươi tưởng ngươi là khách của Hội Tân Lầu rồi là ta chẳng dám cự lại ư? Làm hùm làm hổ làm chi chứ?
Lời của Tiểu Yến Tử khiến Mông Đan trừng mắt. Tiểu Yến Tử thấy vậy hất hàm ỏi:
- Ngươi trừng mắt với ta làm gì?
Mông Đan rất giận. Nhưng rồi nghĩ lại, cố nhịn, nói:
- Thôi được rồi, được rồi! Coi như ta gặp xui đi.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Yến Tử đáp trả:
- Anh gặp xui hay tôi xui? Ai biểu anh đi nhanh như vậy? Chẳng lẽ lửa cháy tới đít rồi à?
Bây giờ Mông Đan không dằn được nữa, hỏi:
- Ngươi là ma quỷ đầu thai sao mà ăn nói kỳ cục vậy?
Liễu Hồng thấy Tiểu Yến Tử lại gây sự với người, vội chạy tới giảng hòa:
- Thôi đừng cãi nhau đừng cãi nhau nữa "khách hàng lúc nào cũng đúng." Mời mời... Xin mời ông vào đây ngồi cho.
Mông Đan còn chưa hết giận, liếc về phía Tiểu Yến Tử một cái mới đi theo Liễu Hồng. Nhưng Tiểu Yến Tử đâu tha, chận người trước mặt, nhưng Mông Đan chỉ cần lách một cái đã vượt qua. Tiểu Yến Tử lại phóng tới cản lần thứ hai, Mông Đan vẫn lách qua được dễ dàng. Lúc đó, Tiểu Yến Tử mới nghĩ ra:
- Thì ra đây là một tay có võ nghệ! Có võ nghệ thì mặc xác, ta cũng cho hắn biết tay.
Tiểu Yến Tử nghĩ, là vung tay liền. Mông Đan đâu phải tay vừa, đưa tay lên đỡ. Cái đỡ của Mông Đan, đẩy Tiểu Yến Tử lùi xa mấy bước.
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tử Vy... đã thấy chuyện không hay, biết là Tiểu Yến Tử lại gây sự. Nhĩ Khang nói:
- Tiểu Yến Tử làm sao vậy? Sao lại kiếm chuyện trong Hội Tân Lầu. Đừng quên hôm nay là ngày đầu khai trương nhé.
Tiểu Yến Tử vừa nghe vậy, chợt quay người nhảy ra cửa nói lớn:
- Nào có giỏi thì ra đây nầy!
Mông Đan chỉ nói:
- Đàn ông chẳng đánh với con gái! Ta tha mạng ngươi một lần đấy!
Tiểu Yến Tử nghe vậy càng nổi sung thiên, đá thẳng về Mông Đan, Đan né nhẹ nhàng. Tiểu Yến Tử tiếp tục bay ra ngoài, vừa bay vừa nói:
- Cái gì mà đàn ông với chẳng đàn ông? Ta thấy người còn nhát hơn cả đàn bà nữa!
Đến lúc đó thì Mông Đan đã không dằn được, đi theo ra ngoài. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tử Vy, Kim Tỏa, Liễu Thanh thấy vậy cũng chạy theo ra. Vĩnh Kỳ nói:
- Tiểu Yến Tử lại nổi cơn rồi, thật là chẳng biết phải làm sao nữa.
Và khi mọi người ra đến cửa, thì đã thấy hai bên động thủ nha. Đám đông đứng xem đông nghẹt. Chỉ thấy Tiểu Yến Tử phóng tới phóng lui, tìm đủ cách để đánh Mông Đan, nhưng chẳng làm gì được. Trong khi Mông Đan chỉ né đòn chứ không đánh trả. Vĩnh Kỹ, Nhĩ Khang, Liễu Thanh, Liễu Hồng đứng ngoài nhìn, càng nhìn càng ngạc nhiên. Nhĩ Khang nói nhỏ:
- Anh chàng nầy từ đâu đến đây, xem trang phục thì không phải người Mãn, cũng không phải người Hán. Võ công cũng không tầm thường. Tiểu Yến Tử nào phải là địch thủ của anh ta.
Liễu Thanh nói:
- Đây là người Hồi. Nhìn cách quấn khăn trên đầu là biết ngay. Gần đây chẳng hiểu sao, ở thành phố Bắc Kinh lại có quá nhiều người Hồi, họ đi lại nhiều vô kể.
Đang nói đến đây, chợt thấy Tiểu Yến Tử thở dốc, rồi nói:
- Thôi không đánh nữa đâu! Ta không muốn đánh với ngươi nữa.
Mông Đan nghe vậy thu tay lại, chào nói:
- Cảm ơn cô nương đã nhường tôi!
Không ngờ, đó chỉ là kế nghi binh của Tiểu Yến Tử. Thừa lúc Mông Đan quay đi. Tiểu Yến Tử chụp lấy mấy cái dùi trống, chập chả của múa lân ban nãy, ném về phía Mông Đan, vừa ném vừa hét:
- Cái gì mà nhương với không nhường! Ai lại nhường ngươi!
Mông Đan tuy quay đi, nhưng vẫn đề phòng nên né kịp. Có điều hành vi của Tiểu Yến Tử đã làm anh chàng tức giận. Mông Đan phi người qua, chỉ một thoáng là đã chụp lấy quần áo Tiểu Yến Tử, nâng cao nàng lên.
Trong cơn nguy cấp, Vĩnh Kỳ đã nhảy ra can thiệp vừa đánh đòn hiểm, vừa quát:
- Buông cô ta xuống mau!
Mông Đan đành bỏ Tiểu Yến Tử, quay qua ứng chiến. Bốn người hầu đi theo Mông Đan thấy vậy trao đổi một số tiếng Hồi với nhau, rồi cùng nhảy vào cuộc. Nhĩ Khang, Liễu Thanh, Liễu Hồng thấy vậy không thể đứng ngoài, cũng xông vào. Thế là một cuộc hỗn chiến xảy ra.
Mấy người Hồi kia tuy võ công cũng cao cường, nhưng so với Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ thì họ còn kém một bậc. Đúng ra mọi chuyện đã kết thúc nhanh, nhưng vì Tiểu Yến Tử quá háo thắng cứ nhảy vào cuộc chiến, mấy lần để Mông Đan tóm được, nên cuộc chiến cứ nhì nhằng kéo dài.
Tử Vy, Kim Tỏa thấy vậy, lo lắng:
- Tiểu Yến Tử! Hãy lui ra đi, đừng có đánh nữa, nếu đánh bị thương thì làm sao về nhà? Tất cả hình như chỉ là sự hiểu lầm thôi, giải thích xong chuyện, cần gì lại đánh nhau.
Tiểu Đặng Tử đứng ngoài lâm râm niệm Phật:
- Trời thiêng đất linh, cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm bồ tát, xin hãy bảo vệ cho cát cát tôi không bị thương...
Tiểu Trác Tử thì cằn nhằn:
- Tôi đã nói rồi, bảo đừng có đi ra mà không nghe. Bây giờ mà có chuyện gì, coi như cái đầu của bọn mình cũng sẽ mất đấy.
Tiểu Quế Tử, Tiểu Thuận Tử xoa xoa tay vào nhau, chẳng biết làm gì hơn. Trong khi, Nhĩ Khang và Liễu Thanh cùng đấu với Mông Đan. Bấy giờ Mông Đan đã xuống sức nên đánh có nhiều kẽ hở. Liễu Thanh lợi dụng dịp đó lại đánh trúng ngay vết thương cũ. Mông Đanh "hự" một tiếng, máu trên bả vai thấm ra. Nhĩ Khang trông thấy Đan lảo đảo, quét chân một cái, Đan đổ ập xuống. Bấy giờ Khang mới giật mình vội đưa tay đỡ lấy, nhìn bả vai Đan. Khang nói:
- Tráng sĩ, chúng ta dừng tay nhé? Tại sao anh đã bị thương mà còn có cố đánh nhau, thật là hết biết!
Nhĩ Khang vừa nói vừa che cho Mông Đan rời khỏi vòng vây. Rồi nói to:
- Đừng dánh! Đừng dánh nhau nữa!

http://tieulun.hopto.org

Mọi người nghe vậy dừng lại, quay qua nhìn. Lúc đó mặt Mông Đan đã xanh mét. Trên người ở vai, ở tay máu thấm ra ướt cả áo. Bốn gã tùy tùng người Hồi trao đổi nhau một lúc rồi lấy thuốc trong người ra nhét vào Mông Đan. Trong khi Tiểu Yến Tử hét:
- Mang thuốc tử kim hoạt huyết đơn lại đây!
Mông Đan uống thuốc xong có vẻ tỉnh táo, hai tay cung lại nói:
- Chỉ là vết thương nhỏ thôi, chẳng sao đâu.
Nhưng vừa nói đến đó lại lảo đảo như sắp ngã. Liễu Thanh thấy vậy nói:
- Mang anh ấy vào nhà, trong phòng tôi có thuốc!
Tiểu Yến Tử lúc đó mới ngỡ ngàng, thấy bối rối, rồi thán phục nói:
- Thì ra anh đã bị thương sẵn. Bị thương mà vẫn đánh hay như vậy. Anh quả là anh hùng một hảo hán. Tiểu Yến Tử nầy xin bái phục.
Rồi bắt chước các bậc nam nhi, cũng vòng tay lên kính cẩn. Mông Đan miễn cưỡng cười, còn định nói gì thì cảm thấy trước mặt tối hẳn. Nhĩ Khang thấy vậy đỡ lấy Đan, trong khi Liễu Hồng giục:
- Hãy mau đưa lên phòng khách đi!
o0o
Chuyện quen nhau giữa Tiểu Yến Tử và Mông Đan đã bắt đầu như vậy.
Hôm ấy trong phòng khách của Hội Tân Lầu, họ đã giúp Mông Đan băng bó vết thương. Lúc đầu tưởng ít không ngờ khi vạch áo Đan ra họ mới bất ngờ. Đan bị thương tích đầy người. Bốn tay tùy tùng người Hồi lại chẳng biết lấy một tiếng Hán, nên cũng không hỏi han được gì cả. Thành thử bọn Vĩnh Kỳ chỉ còn biết giúp Đan thoa thuốc, băng bó lại vết thương thôi.
Nhĩ Khang nhận định:
- Chắc chắn là bọn họ đã trải qua một cuộc tử chiến, nên mới như vậy. Nhưng hẳn họ cũng muốn giấu chuyện riêng không nói cho ta rõ đâu.
Tiểu Yến Tử nghe vậy, càng khâm phục:
- Đã xảy ra một cuộc tử chiến ư? Vậy là anh chàng hẳn là một giang hồ đại hiệp khách.
Mọi người còn chăm chú theo dõi, thì Mông Đan đã tỉnh lại. Nhìn thấy nhiều người lạ mặt đang đứng quanh mình. Đan giật mình, nhỏm dậy định ra khỏi giường. Liễu Thanh vội ngăn lại:
- Tráng sĩ đừng lo cứ nằm yên. Mấy vết thương trên người tráng sĩ, bọn nầy đã giúp băng bó lại rồi. Thuốc của chúng tôi linh nghiệm lắm sẽ khỏi thôi. Nhưng ít ra tráng sĩ phải ở lại, vài ngày để thay thuốc.
Mông Đan ngồi dậy, cụng hai tay vào nhau nói:
- Cảm ơn các vị đã giúp đỡ!
Nhĩ Khang nói:
- Người đã mang đầy thương tích như vậy, phải cẩn thận chứ? Sao lại còn đánh nhau?
Mông Đan cười buồn, liếc nhanh về phía Tiểu Yến Tử:
- Có nhiều lúc thật chẳng đặng đứng. Nếu gặp phải người không chịu phân biệt phải trái, thích đánh nhau thì bắt buộc phải vậy thôi.
Tiểu Yến Tử trợn mắt:
- Anh nói tôi đấy à? Nếu tôi sớm biết anh thương tích đầy người như vậy, thì tôi nào có rủ anh đánh? Tôi tuyệt đối không bao giờ "thừa người thất thế mà hiếp đáp người đâu"... Nhưng mà... võ công của anh tuyệt vời như vậy, tại sao anh lại bị thương chứ?
Mông Đan chỉ cười không đáp. Vĩnh Kỳ hỏi:
- Xin hỏi tráng sĩ. Tôi phải gọi tràng sĩ là gì đây?
Mông Đan còn do dự thì Yến Tử đã nhạy miệng hỏi:
- Anh là người Sanh Cương phải không?
Mông Đan ngẩn ra:
- Sanh cương?
- Đúng rồi, cái cách ăn mặc của anh. Liễu Thanh nói chỉ có người Sanh Cương mới ăn mặc như vậy.
Vĩnh Kỳ vội vã giải thích:
- Ý cô ấy muốn nói. Anh có phải là người Tân cương không?
Mông Đan đưa mắt nhìn mọi người. Cảm thấy những người trước mặt đều là những người tốt bụng, nên thú thật:
- Tôi họ Mông, Tên Đan và không giấu gì các bạn tôi là một người Hồi.
Nhĩ Khang tự giới thiệu:
- Còn tôi là Phước Nhĩ Khang. Đối với võ nghệ của các hạ, tôi không khỏi khâm phục. Chúng tôi chẳng đánh nhau thì đã không quen nhau. Vậy thì mình làm bạn nhé?
Vĩnh Kỳ cũng nói, nhưng chỉ nói tên mình thôi:
- Tôi họ Ai tên Kỳ.
Còn Liễu Thanh cũng giới thiệu:
- Còn tôi là Liễu Thanh, còn em gái tôi là Liễu Hồng.
Tiểu Yến Tử vỗ ngực:
- Tôi là Tiểu Yến Tử, còn đây là Tử Vy và Kim Tỏa. Chúng tôi đều là người nhà của nhau cả, đã từng kết nghĩa ăn thề sống chết với nhau.
Rồi tiếp:
- Anh thì quá dũng cảm, đã bị thương mà vẫn đánh, đánh đến vết thương bị rách toạt ra chảy máu. Nhưng chuyện chảy máu đó không phải là vô ích. Vì nhờ vậy, mà anh đã kết giao được rất nhiều bằng hữu.
Mông Đan thấy mọi người đều có vẻ tốt với mình nên cảm động nói:
- Mông Đan này xin cảm ơn các vị, nếu có dịp đền trả sẽ hết lòng góp sức.
Tiểu Yến Tử tò mò:

http://tieulun.hopto.org

- Anh ở Tân Sanh Cương chẳng phải là cách đây xa lắm không? Sao anh lại đến đây làm gì?
Vĩnh Kỳ cũng hỏi:
- Sao anh lại nói tiếng Hán sành sỏi vậy?
Mông Đan đưa mắt nhìn mọi người ngập ngừng một chút nòi:
- Tôi được học chữ hán ngay từ nhỏ, nên nói năng chẳng khác gì người Hán. Tôi sống ở Tân Cương, nhưng gia đình tương đối khá giả...
Nói đến đây Mông Đan như có điều gì bức rức, ngưng lại một chút nói:
- Các vị, tôi có một yêu cầu... thân thế chúng tôi là một bí mật, không thể cho người ngoài biết được, vì thế có thể nguy hại đến tính mạng. Biết các vị là những người có nghĩa khí, mong các vị bảo mật cho.
Tiểu Yến Tử hớt lời ngay:
- Vâng, vâng! Tôi biết, tôi biết chứ! Từ Sanh Cương mà bỏ chạy tới đây, hẳn là phải có lý do rồi. Bị người ta truy sát hay ăn hiếp phải không? Tôi còn biết là trên đường từ Sanh Cương đến Bắc Kinh nầy, anh đã mấy lần chạm trán với kẻ thù. Anh ít người, kẻ địch lại đông, anh phải chống trả một cách quyết liệt mới thoát, nên mới bị thương đầy người như vậy.
Mông Đan chỉ biết cười, nói:
- Cô quả là thông minh, đoán cũng gần đúng hết đấy. Vì vậy mong các vị đừng nhắc đến những chuyện riêng của tôi nữa, tôi sẽ hết sức cảm ơn các vị.
Tiểu Yến Tử nhanh nhẩu:
- Hãy tin tưởng tôi! Tôi hứa sẽ không nhắc đến chuyện đó, nhưng anh phải hứa với tôi một điều.
Mông Đan nói:
- Xin cứ nói!
- Tôi muốn bái anh làm sư phụ!
Mông Đan giật mình:
- Làm sao tôi dám?
Tiểu Yến Tử phản ứng:
- Sao lại không dám? Dám đi chứ? Tôi đã quyết nhận anh làm sư phụ rồi đấy. Tôi hứa, nếu kẻ thù mà bao vây anh, thì tôi sẽ giúp anh tiêu diệt họ.
Mông Đan lắc đầu:
- Đừng nói đùa nữa, tôi là người lang bạt giang hồ, đâu có ở lại Bắc Kinh lâu đâu?
Tiểu Yến Tử lại thắc mắc:
- Nếu lang bạt giang hồ, sao không ở lại Bắc Kinh lâu một chút?
Hai người còn đang nói chuyện nhì nhằng thì Tử Vy đã cảnh giác.
- Tiểu Yến Tử đừng đứng đó mà nói chuyện bái sư phụ nữa. Chúng ta ra đây nãy giờ lâu quá rồi. Chị vừa đánh lộn vừa giao du bạn bè, vừa kết sư phụ nữa, e là trễ mất. Trời cũng đã sắp tối, nếu không quay về, e là lại gặp rắc rối thôi.
Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang nghe nhắc nhở như nhớ sực ra căng thẳng.
- Đúng vậy! Mình quay về thôi!
Tiểu Yến Tử lại chắp tay bái Mông Đan một cái:
- Tiểu Yến Tử nầy tạm bái sư phụ một cái. Sư phụ hãy ở lại đây dưỡng thương. Liễu Thanh, Liễu Hồng sẽ coi người như người trong nhà. Bạn bè của sư phụ cũng là bạn bè của anh ta. Đừng khách sao nhé. Chúng ta đều là người trong một nước, thì cũng như anh em ruột nhà...
Kim Tỏa thấy Tiểu Yến Tử dài dòng, kéo tay Yến Tử:
- Thôi đừng nói nữa, hãy đi đi, trễ mất. Có Liễu Thanh lo cho sư phụ chị mà, đừng để bọn nầy cũng gánh họa theo đấy.
Mọi người vừa nói vừa kéo Tiểu Yến Tử đi, Yến Tử vừa đi vừa quay đầu lại nói:
- Sư phụ nhớ nhé! Không được lẳng lặng bỏ đi đấy. Có nghe tôi nói không? Hai hôm nữa chúng tôi sẽ trở lại đây. Sư phụ cứ nói cho tôi biết tên kẻ thù, tôi sẽ giúp người báo thù Riêng về chuyện riêng của sư phụ, cũng phải kể cho tôi nghe đấy nhé! Tôi rất thích nghe chuyện riêng của người khác!
Mông Đan chỉ cười nhẹ. Trong mắt chàng ánh lên một nỗi đau vô bờ.
o0o
Lúc Nhĩ Khang cùng mọi người trở về cung thì trời đã sụp tối. Tử Vy bước trong Ngự hoa viên mà lòng hết sức căng thẳng. Hết nhìn Nhĩ Khang đến nhìn Vĩnh Kỳ nàng lo lắng nói:
- Nhĩ Khang, Ngũ a ca, hai người đưa chúng tôi đến đây thôi, để bọn tôi một mình về Thấu Phương Trai được rồi.
Nhĩ Khang nhìn Tử Vy, không hiểu sao cũng thấy vô cùng căng thẳng. Linh cảm điều gì đó, Khang cầm tay Tử Vy nói:
- Tử Vy này, anh có chuyện muốn nói với em!
Tử Vy vội rút tay lại, nhìn quanh:
- Anh làm gì bịn rịn vậy, coi chừng người ta thấy.
Tiểu Yến Tử nghe vậy, cười lớn:
- Ngại thì để bọn nầy tránh xa, cho hai người nói chuyện riêng nhé?
Nói xong Tiểu Yến Tử khoát tay, để mọi người đi chậm lại, Tử Vy mắc cở:
- Xem kìa, anh làm vậy lát nữa Tiểu Yến Tử có lý do để đem em ra pha trò đấy.
Nhĩ Khang đưa Tử Vy ra phía sau hòn non bộ. Tử Vy nói:
- Có chuyện gì thì nói nhanh lên đi!
Bây giờ Nhĩ Khang mới nói:
- Tử Vy nầy, có phải từ khi thái hậu quay về đến nay, em lúc nào cũng căng thẳng lo âu. Phải không? Vì vậy có một số việc anh thấy cần phải trao đổi với em, để em hiểu.

http://tieulun.hopto.org

Tử Vy thấy căng thẳng thật sự:
- Chuyện gì vậy anh?
Nhĩ Khang nói:
- Anh thấy thì tình cảm của chúng ta đã tốt đẹp đến mức không có gì giấu diếm nhau nữa. Nên anh muốn nói rõ, để em đừng có nghĩ ngợi bậy bạ rồi có thể đưa đến hiểu lầm.
- Thì anh cứ nói thẳng đi, cần gì phải quanh co chi vậy? Anh làm vậy càng khiến em nghi ngờ thêm. Có điều lúc gần đây em thấy hình như anh có tâm sự gì đấy. Nói em biết đi!
Nhĩ Khang nói:
- Chuyện nầy có quan hệ đến hai người. Một là Tịnh Nhi, hai là Kim Tỏa.
Tử Vy giật mình:
- Tịnh Nhi với Kim Tỏa ư?
- Vâng! Nhĩ Khang vừa nói vừa nhìn Tử Vy - Trước hết hãy nói về Tịnh Nhi. Lai lịch Tịnh Nhi thế nào hẳn em đã rõ. Nhưng có một chuyện mà em còn chưa biết, đấy là khi cát cát thứ sáu qua đời không bao lâu, thì hoàng thượng có lúc đã chỉ hôn anh với Tịnh Nhi Nhưng bấy giờ Tịnh Nhi còn quá nhỏ, nên chuyện đó chỉ nói qua thôi rồi mọi người quên lãng. Nhưng đề nghị đó là có thật... Vì vậy nếu sau nầy có ai nói lại cho em biết thì em cũng đừng ngạc nhiên. Chính vì sợ em ngạc nhiên, nên anh nói trước.
Tử Vy có vẻ bối rối.
- Vậy sao trước đây anh không nói cho em biết?
- Vì chuyện đó nó không là gì với anh. Em cũng thấy đấy cả hoàng thượng còn quên bẵng kia mà. Anh nhắc lại làm gì?
- Thế tại sao bây giờ anh nhắc?
Tử Vy hỏi làm Nhĩ Khang lúng túng, trong khi Vy nhớ lại những hình ảnh lúc Nhĩ Khang và Tịnh Nhi gặp nhau, sự khác lạ đó... Tử Vy gật gù.
- Rõ ràng là Tịnh Nhi cũng đã làm anh bối rối, phải không? Giữa cô ấy và anh đã có gì chưa? Chắc là có, phải không? Cái hôm ở ngự hoa viên em thấy hai người nói chuyện mà thái độ khác lạ làm sao ấy. Bây giờ thì em đã rõ. Trước đây hai người cũng đã có một ít tình cảm nhất định, rồi cô ấy đi xa, em lại ở gần, nên anh quên cô ta. Nhưng bây giờ cô ta quay về, cái quá khứ cũng quay trở lại với anh.
Nhĩ Khang giật mình:
- Em nói năng gì thế? Anh đã biết là không nên nói chuyện này với em. Nhưng Ngũ a ca cứ bắt anh phải thành thật khai báo. Anh vừa khai báo là em đã đặt ra chuyện. Anh xin thề với em, giữa anh và cô ta chưa hề có gì cả, gia giáo của lão phật gia rất nghiêm khắc, không để những chuyện như vậy xảy ra đâu.
Tử Vy nói:
- Vậy chứ không phải nhà anh cũng "gia giáo sâm nghiêm" vậy mà chuyện tình vẫn xảy ra giữa hai ta? Vấn đề gia giáo không quan trọng lắm anh ạ!
Nhĩ Khang bực dọc:
- Em nói thế là thế nào? Sao lại từ chuyện ta suy ra chuyện người vậy? Chưa gì em đã kết tội anh, vậy là bất công, em đã coi thường sự thành thật của anh. Nghi ngờ cả sự trung kiên của anh ư?
Thấy Nhĩ Khang giận, Tử Vy hối hận nói:
- Xin lỗi... em có nhiều lúc không bình tĩnh. Bởi vì cô nàng Tịnh Nhi kia rõ là đẹp, lại biết cách ăn nói. Trước mặt lão phật gia cô ấy sáng giá như vậy làm... em mặc cảm... em cảm thấy mình bị đe dọa, em sợ...
Nói đến đây không cầm lòng đậu, nước mắt chảy dài. Nhĩ Khang vì sợ những lời bàn tán của chung quanh, ảnh hưởng đến tình cảm Tử Vy nên mới nói trước. Không ngờ phản ứng của Tử Vy lại mãnh liệt như vậy, nên cũng rất hối hận. Nhìn Vy khóc mà Khang đứt từng đoạn ruột. Nếu biết thế này, chàng đã không nói, và không dằn được cảm xúc, Khang ôm Vy vào lòng.
- Tại anh, tại anh cả. Thật ra không nên nói những điều đó với em. Em đừng khóc nữa, anh chỉ muốn nói với em là phải tin anh. Dù cho có ai nói thế nào, dù sóng gió thế nào cũng nên biết, trong tim anh chỉ có một mình em. Vâng, điều đó là điều bất di bất dịch, vĩnh viễn. Em đừng nghi ngờ, đừng để bất cứ ai đe dọa hay làm giao động.
Có tiếng người đi tới, Tử Vy hoảng hốt ngồi thẳng người lại, lau nước mắt:
- Thôi dừng nói gì cả, hãy để em về, chờ người ta nhìn thấy sẽ không hay đấy.
Nhĩ Khang vẫn hỏi:
- Nhưng mà em đã tin anh chưa? Tin chưa?
Tử Vy bức rứt.
- Em cũng không biết nên tin hay không nữa!
Nhĩ Khang bực tức:
- Sao lại nên không nên tin? Vậy thì anh phải làm sao bây giờ? Thôi được, vậy anh sẽ đi tìm hoàng thượng, xin người hoàn tất chuyện hôn nhân của chúng ta cho rồi.
Tử Vy nghe vội hoảng hốt.
- Anh không được quyền làm vậy. Thôi em tin anh, tin anh rồi, được chưa?
Rồi đưa mắt nhìn quanh, Tử Vy nói:
- Thôi em phải đi rồi. Thế còn chuyện Kim Tỏa, anh nói vậy là sao?
Nhĩ Khang thở dài:
- Thôi bữa nay em không vui, anh thấy không nói thêm gì nữa chuyện đó để lần sau.
Tử Vy nghi ngờ
- Thế Kim Tỏa đã nói gì với anh vậy?
Nhĩ Khang vội nói:
- Không có! Không có! Chuyện đó là ở anh, chẳng nên nghi oan cho Kim Tỏa!
Tử Vy ngẩn ra, chưa nói gì thì đã thấy một đám cung nữ đi đến. Sợ quá định bỏ đi ngay. Nhưng Khang đã giữ

http://tieulun.hopto.org

lại, hôn trên má nàng nói:
- Hãy nhớ cho kỹ một điều. Đấy là mãi mãi trong tim anh chỉ có một bóng hình em.
Tử Vy vô cùng cảm động, dằng ra, rồi bỏ đi ngay.
o0o
Tử Vy vừa về đến Thấu Phương Trai, thì đã thấy mọi người hoảng hốt lo lắng điều gì. Tiểu Yến Tử đã thay áo cung đình, đang chờ Tử Vy. Thì ra hôm nay thái hậu đãi tiệc. Tất cả cát cát, a ca đều có mặt, chỉ thiếu có bọn Tiểu Yến Tử, Kim Tỏa giục:
- Nhanh lên, nhanh lên đi tiểu thơ. Còn thay áo, gỡ đầu e là không kịp. Thật là gay quá!

T iểu Yến Tử và Tử Vy cùng vào Từ Ninh Cung. Vừa bước vào cửa nhìn lên, đã thấy thái hậu ngồi chễm chệ ở giữa. Dung ma ma, Quế ma ma đang đứng sau đấm lưng cho bà. Thái giám, cung nữ đứng vây quanh. Còn vua Càn Long thì ngồi ghế cạnh đó. Hoàng hậu với lệnh phi mỗi người một bên. Tất cả đều yên lặng căng thẳng.
Tiểu Yến Tử và Tử Vy đi thẳng tới trước mặt thái hậu và vua Càn Long, quỳ xuống. Tử vi nói trước:
- Tử Vy khấu kiến lão phật gia, Chúc lão phật gia tốt lành!
- Tử Vy khấu kiến Hoàng a ma! Hoàng hậu nương nương! Lệnh phi nương nương!
Tiểu Yến Tử cũng vội bắt chước theo, dập đầu nói:
- Tiểu Yến Tử khấu kiến lão phật gia! Lão phật gia kiết tường! Ngoài ra còn Hoàng a ma, hoàng hậu nương nương, lệnh phi nương nương cũng vậy!
Thái hậu nói:
- Hãy ngẩng đầu lên! Cho ta nhìn xem nào!
Giọng thái hậu lớn và rõ, đầy uy lực làm Tử Vy và Tiểu Yến Tử sợ hãi nhìn lên.
Thái hậu chăm chú nhìn cả hai một lúc, lại ra lệnh:
- Đứng dậy đi nào!
Tử Vy và Tiểu Yến Tử đứng dậy, cả hai cùng không dám thở mạnh. Thái hậu chợt cười nói:
- Ban nãy ta đã nghe kể chuyện về hai người. Thật ta không ngờ, chỉ rời khỏi Hoàng cung có nửa năm mà lại xảy ra biết bao nhiêu chuyện. Hình như đó là điều đáng tiếc, vì ta đã không được tận mắt chứng kiến những chuyện vui vui đó!
Tử Vy biết thân, không dám nói năng gì cả, chỉ có Tiểu Yến Tử thấy thái hậu cười, thì bao sự e dè ban đầu biến mất, vui vẻ nói:
- Ai biểu bà nội bỏ đi ăn chay niệm Phật làm gì? Không phải chỉ lỡ có một cơ hội thôi nghen mà cả đám cưới của Nhĩ Thái cũng không được dự, rồi mấy cuộc tỉ thí của võ sĩ Tây Tạng cũng không được xem. Thật tiếc, thật tiếc.
Tử Vy thấy vậy hoảng hốt, vội nắm lấy vạt áo Tiểu Yến Tử giật giật. Bấy giờ Tiểu Yến Tử mới nhớ ra, vội vã đính chính:
- Tôi muốn nói là... A... A... bẩm lão phật gia. Người quả là đã bỏ qua nhiều màn kịch hay...
Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử, bối rối nói:
- Bẩm Hoàng ngạc nương, cái con bé Tiểu Yến Tử này lúc nào cũng vậy. Học mãi, học mãi mà quy cách cung đình thế nào cũng học không xong. Có điều, trẫm thấy bản tính chơn chất của nó cũng hay nên bỏ qua. Vì vậy xin người cũng miễn chấp cho.
Thái hậu chau mày, nhìn Tiểu Yến Tử, hỏi:
- Nghe nói ngươi không cha không mẹ, thế trước khi vào cung đình, ngươi sống bằng nghề gì?
- Tôi ư?
Tiểu Yến Tử chỉ vào mình hỏi, rồi quay qua Tử Vy:
- Như vậy có nên nói thật không?
Thái hậu thấy vậy chau mày nói:
- Ta hỏi chuyện ngươi, tại sao lại ngó đông ngó tây là thế nào?
Tiểu Yến Tử nghe hỏi giật mình, vội nhìn thái hậu nói:
- Bẩm... bẩm... lão phật gia... con có rất nhiều cách đấy, chẳng hạn như Sơn Đông mãi võ này, trèo sào nầy, múa cờ này, có lúc phải làm chuyện gian dối nữa.
Thái hậu chẳng làm sao biết những công việc đó là gì, ngạc nhiên:
- Ngươi nói sao? Mãi gì? Trèo gì? Làm gì?
Tử Vy thấy vậy càng quýnh hơn, lại kéo áo Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử bị thái hậu hỏi dồn đã rối, bây giờ bị Tử Vy giật áo càng rối hơn. Không biết phải làm gì cho phải, đưa mắt nhìn lệnh phi cầu cứu. Chỉ thấy lệnh phi lắc đầu, Tiểu Yến Tử còn ngơ ngác, thì thái hậu lại hỏi:
- Ngươi nói cái gì... cái gì? Hãy nói lại một lần nữa ta nghe xem?
Tiểu Yến Tử rối sinh bực, buột miệng:
- Tôi không có cái gì, cái gì hết!
Nhưng rồi sự nhớ lại lời dặn của Nhĩ Khang. Không được nói "cái gì" nên sửa lại:
- Thật ra ý tôi đâu có nói "cái gì, cái gì"? Đâu?
Thái hậu trợn mắt, càng nghe càng không hiểu nổi:
- Hử? Cái gì cái gì là cái gì chứ?
Tiểu Yến Tử quýnh lên, mở to mắt hỏi:
- Cái gì? Cái gì là cái gì?
Và cứ vậy. Tiểu Yến Tử và thái hậu cứ "cái gì, cái gì" không ngớt. Người trong cung cứ đứng nghe ngáo theo. Vua Càn Long cũng lắc đầu với lệnh phi. Còn đám cung nữ thì cố nín cười. Tử Vy không thể không can thiệp:
- Dạ bẩm lão phật gia. Tiểu Yến Tử thường không biết diễn đạt điều mình nói. Ý chị ấy là nhờ biết một chút võ công, nên trước khi tiến cung, ở ngoài đã sống bằng nghề múa võ. Còn mấy thứ như trèo sào, múa cờ... đều là tên của các môn biểu diễn thôi.
Tiểu Yến Tử thấy Tử Vy giải thích được, hứng chí nói thêm vào:

http://tieulun.hopto.org

- Vâng... vâng... vâng, nếu hôm nào... bà mà... Ờ không phải. Lão phật gia mà... cũng không phải... Bẩm lão phật gia mà... nếu người thích... tôi sẽ biểu diễn cho lão phật gia xem.
Thái hậu bị Tiểu Yến Tử làm rối mòng, nên chau mày nói:
- Cái gì gọi là "thiên chất ngây thơ" của ngươi. Có lẽ ta già rồi, nên không hiểu được, không chịu nổi được.
Lời của thái hậu làm Tiểu Yến Tử càng bối rối:
- Sao lại thế? Tôi trèo sào, múa cờ là để biểu diễn thôi, chứ đâu phải để đấu? À, không sao đâu! Bà... Ờ không phải, lão phật gia... Ờ Bẩm lão phật gia... bà có già cũng không sao đâu, bà chỉ ngồi xem thôi mà... đâu có cần xuất chiêu đâu mà chịu không nổi, không chịu nổi? Bà nội này...
Rồi nghĩ ngợi thấy lại nói sai nên tiếp:
- Lão phật gia này... bẩm lão phật gia này... Ối!
Tiểu Yến Tử thấy mình cứ nói sai mãi, đưa tay lên vả miệng giải thích:
- Tôi căng thẳng quá... nên cứ nói sai tới sai lui...
Rồi bạo miệng hỏi:
- Tôi có thể gọi bà là bà được không? Chứ còn ba chữ lão phật gia, đọc lên nghe cứng mồm cứng miệng quá!
Vua Càn Long chau mày, lệnh phi bối rối. Chỉ có hoàng hậu là đắc ý. Còn đám thái giám, cung nữ trong cung nín cười nãy giờ muốn đau cả bụng. Thái hậu chỉ thấy đầu căng lên, vì bực dọc:
- Ngươi nói thế là... là thế nào với thế nào chứ?
Đến nước này, Tử Vy không thể không giải nguy cho Tiểu Yến Tử nên chen vào:
- Dạ bẩm lão phật gia, trước ngày Tiểu Yến Tử tiến cung, cô ấy từng chăm sóc cho rất nhiều cụ già bơ vơ, không nơi nương tựa. Nên với các người lớn tuổi đó, tiếng "bà" là tiếng xưng hô thân thiết nhất. Nhìn thấy thái hậu phúc hậu từ bi, Tiểu Yến Tử chợt xúc động tâm tình, nên quên bẵng thái hậu là người chốn cao quý.
Tiểu Yến Tử vừa nghe Tử Vy nói liền đáp lời ngay:
- Vâng! Vâng! Đúng đó! Đúng đó! Tôi nghĩ, có lẽ thái hậu thì cũng là người. Nếu gọi Phật e là không giống lắm. Vì mấy ông Phật trong chùa đều làm bằng đá hay bằng đất không à. Đâu giống như bà bằng xương bằng thịt, biết nói biết cười đâu?
Vua Càn Long cắt ngang:
- Tiểu Yến Tử! Ngươi không được nói càn! Mọi người đều gọi thái hậu là lão phật gia thì ngươi cứ gọi như vậy đi, đừng lộn xộn.
Thái hậu sa sầm nét mặt, nhìn Tiểu Yến Tử một lúc nói
- Thôi đủ rồi, Hoàn Châu cát cát là sao, ta cũng biết được phần nào rồi!
Bà quay qua Tử Vy:
- Còn ngươi! Nghe nói ngươi theo lời trăn trối của mẹ, mà tiến kinh để tìm Hoàng a ma đúng không?
Tử Vy cúi đầu, nhỏ nhẹ:
- Vâng!
Thái hậu lại hỏi:
- Cái chuyện mẹ ngươi sai ngươi vào kinh tìm Hoàng a ma, ngươi chẳng thấy nó kỳ cục sao? Làm sao mẹ ngươi biết được ngươi sẽ vào cung vua chứ? Tại sao lúc sinh thời, mẹ ngươi không tự thân đến? Để ngươi một thân một mình lăn lội tới Bắc Kinh. Ta càng nghe càng thắc mắc, đâu ngươi giải thích ta rõ xem!
Tử Vy bất ngờ, chẳng ngờ được là lần đầu gặp là thái hậu đã đề cập chuyện đó. Vì bất ngờ cộng thêm sợ hãi, Tử Vy càng ấp úng:
- Bẩm lão phật gia, thật tình... Tử Vy cũng không biết, Tử Vy nghĩ là mẹ của Tử Vy không dám đến kinh, chỉ ở nhà chờ đợi... Đợi lâu quá mà chẳng có tin tức gì, nên không nghĩ gì đến nữa...
Thái hậu chau mày:
- Hừ! Tại sao bản thân chẳng tự tin mà còn giao trọng trách đó cho con mình? Lạ thật!
Tử Vy nghe vậy tái mặt, Vua Càn Long thấy vậy tằng hắng một tiếng giải vây:
- Bẩm Hoàng ngạc nương, những chuyện đó đã quá lâu rồi, con cũng không muốn nhắc đến mà nhắc lại làm gì chứ?
Thái hậu cứ nhìn Tử Vy quan sát từ trên xuống dưới, nói:
- Hoàng nhi nói phải, e là có nhắc đến thì cũng chẳng tìm ra được chứng cớ. Có điều con bé này trông cũng cao ráo sạch sẽ? À mà sao? Nghe nói đã chỉ hôn cho Nhĩ Khang rồi ư?
Thái hậu lại quay qua Vua hỏi, Vua Càn Long đành nói:
- Vâng!
Thái hậu nói:
- Thật khó khăn mới nhận được cát cát. Tại sao lại chỉ hôn một cách nhanh chóng như vậy?
Hoàng hậu chụp ngay cơ hội chen vào:
- Tại lão phật gia không biết đấy chứ. Chứ cô Tử Vy cát cát này được hoàng thượng cho cùng theo tuần thú. Vì vậy trên đường mới gặp Nhĩ Khang rồi hai người "tâm đầu ý hợp", hoàng thượng thấy họ đã tâm đắc nhau như vậy, mới kết hợp cho.
Thái hậu nghe vậy có vẻ không hài lòng:
- Cái gì mà tâm đầu ý hợp? Rồi kết hợp cho?
Bà quay lại nhìn Tử Vy, nghiêm khắc:
- Đã được vào cung rồi, còn được phong chức cát cát nữa thì cái gì cũng phải biết giữ mình, có nề nếp chứ? Sao lại rập khuôn mẹ ngươi quen thói gió trăng? Cái tốt lại không học, học chi cái xấu vậy?
Lời của thái hậu như một cái tát vỗ mạnh lên mặt Tử Vy, Tử Vy thấy tự ái bị thương tổn, và tim đau nhói. Nàng mở trừng đôi mắt nhìn thái hậu cảm giác nhục nhã. Vy cúi đầu ấp úng nói:
- Tử Vy này xin nghe lời chỉ dạy của lão phật gia!
Thái hậu có vẻ hài lòng, nghiêm khắc nói:
- Hai ngươi đến từ dân gian. Cũng được! Nhưng không được đem những cái tầm bậy tầm bạ của chốn dân gian

http://tieulun.hopto.org

vào cung. Ở trong cung là phải sống nề nếp, nhất cử nhất động đều phải đoan trang, biết không?
Tử Vy gật đầu:
- Dạ Tử Vy biết!
Chỉ có Tiểu Yến Tử là thấy trái tai đứng nhìn giận dữ. Thái hậu nào phải không thấy, bà quay qua:
- Sao? Hình như Hoàn Châu cát cát có điều bất phục phải không?
Tiểu Yến Tử cắn môi nhìn xuống, cố nhẫn nhục. Thái hậu lại hỏi:
- Sao? Có điều gì không hài lòng? Cứ nói đi chứ?
Tiểu Yến Tử lắc đầu. Thái hậu hơi bất mãn:
- Ta bảo ngươi nói. Sao ngươi lại cứ lắc đầu?
Đến nước này thì Tiểu Yến Tử không dằn được nữa, nhìn lên lớn tiếng:
- Muốn nói thì tôi nói. Cái này là lệnh chứ không phải tôi tự nhiên nói à nghen! Tôi không dám bất phục, vì tôi biết bà là thái hậu. Mà lời thái hậu nói thì còn nặng hơn cả thánh chỉ. Mặc dù bá tánh họ chỉ biết thánh chỉ thôi. Bà cho là ở dân gian chỉ có chuyện tầm bậy tầm bạ thôi ư? Tôi thì lại thấy ở trong cung còn có nhiều thứ tồi tệ hơn nữa là khác.
Lời của Tiểu Yến Tử khiến cho thái hậu giận dữ, quát:
- Quả là vô lễ! Quỳ xuống!
Tử Vy và Tiểu Yến Tử sợ hãi quỳ xuống. Nhưng Tiểu Yến Tử ỷ lại có chiếc đệm "quỳ dễ dàng" nên trong lòng vẫn đắc ý, miệng không dằn được, lẩm bẩm:
- Quỳ thì quỳ, có trang bị sẵn mà sợ gì?
Nhưng khi Tiểu Yến Tử quỳ xuống, chiếc đệm gối "quỳ dễ dàng" đã lộ rõ. Hoàng hậu rất tinh mắt, nên chỉ về Tiểu Yến Tử, nói:
- Bẩm lão phật gia, người có thấy Hoàn Châu cát cát có điều khác lạ không? Cặp gối cô ấy có gì mà sưng to thế?
Thái hậu đã nhìn thấy sự khác lạ ở Tiểu Yến Tử, nên ra lệnh:
- Quế ma ma, Dung ma ma đâu? Hãy đến đấy xem đôi gối của Hoàn Châu cát cát bị gì vậy?
- Vâng!
Quế ma ma và Dung ma ma tuân lệnh, rồi bước tới định kéo áo Tiểu Yến Tử. Nhưng Tiểu Yến Tử đâu có dễ dàng cho người khác đụng vào người? Nên đẩy một cái Quế ma ma ngã lăn ra.
- Ối! Ui da!
Dung ma ma thấy vậy không dám tiến tới, quay qua dập đầu với thái hậu.
- Bẩm lão phật gia, nô tài không dám đụng đến Hoàn Châu cát cát ạ. Cô ấy có võ công, có thể đánh nô tài sưng cả mỏ, phù cả đầu. Trước kia nô tài không biết nên đã bị đánh hết mấy lần.
Thái hậu kinh ngạc nhìn Tiểu Yến Tử:
- Cái gì? Ngươi dám chống lại ư? Hai vị ma ma này thay lệnh ta làm việc, vậy mà ngươi dám động thủ ư?
Tiểu Yến Tử chẳng biết trời đất là gì, nói:
- Nếu tôi không động thủ thì bị thiệt thòi sao? Chẳng có ai ngu mà ngồi yên cho bị đánh cả. Thôi được, các người muốn nghiên cứu cái đầu gối của ta, thì ta cho các người xem đây!
Tiểu Yến Tử nói và kéo áo lên để mọi người thấy hai chiếc đệm "quỳ dễ dàng". Còn vỗ vỗ lên đó giới thiệu:
- Cái này gọi là "quỳ dễ dàng", là phát minh của ta đấy. Ở trong cung này, động một chút là bắt quỳ, nếu không làm cái thứ bảo hộ này, rồi đầu gối sẽ bị bể thì sao?
Vua Càn Long, lệnh phi dở khóc dở cười. Các cung nữ, thái giám thì đắc ý cười khúc khích. Còn thái hậu thì ngẩn người ra. Tình hình quả nguy cấp. Vua Càn Long vội giải vây cho Tiểu YếnTử, ông hét:
- Tiểu Yến Tử giỏi đa! Học hành thì chẳng ra gì cả, chỉ khéo bày trò rắc rối. Ta ra lệnh, từ đây về sau không được mang cái thứ đó vào người. Quỳ là một nghi thức hành lễ, thì làm gì phải bảo vệ. Có phải ngươi muốn bôi bác? Làm điều "dương phụ âm vi" (Phải trái lộn xộn) không?
Tiểu Yến Tử không biết thành ngữ đó nói gì, vội nói:
- Đâu có! Đâu có! Hoàng thượng lại nói chuyện văn chương với con ư? Cái gì mà dê cái gì mà ưng? Con đâu phải là dê cũng đâu phải là chim ưng? Con chỉ là Tiểu Yến Tử. Một con chim én thôi nên không thể nào bay ra khỏi bàn tay của Hoàng a ma. Còn cái gối "quỳ dễ dàng" này không thể không mang được. Bởi vì con cứ hết phạm sai lầm này đến sai lầm khác, chắc chắn sẽ bị phạt mãi. Miệng con lại hay nói, nên cái miệng cứ hại cái gối hoài thôi!
Nhà Vua bực không chịu được, quát:
- Ngươi còn chưa chịu im ư?
Tiểu Yến Tử nghe quát vội im miệng ngay.
Trong khi thái hậu thì giận tột độ. Bà ra lệnh:
- Dung ma ma! Quế ma ma! Hãy mau đến đó lấy cái gọi là "quỳ dễ dàng" đêm đến đây ta xem, thử xem nó là cái gì? Để mà dậy dỗ, các ngươi cứ đến, xem thử nó còn dám động thủ không?
- Dạ!
Hai vị ma ma được lệnh đi tới, Tiểu Yến Tử hét lên:
- Không được chạm đến ta! Không được chạm đến ta!
Dung ma ma bước tới với nụ cười nham hiểm.
- Bây giờ thì không còn chuyện "cho hay không cho" đụng nữa rồi!
Tiểu Yến Tử thấy hai bà ma ma xông tới, vội lui lại, nắm lấy Tử Vy lay mạnh nói:
- Tử Vy! Bảy mươi hai kế, chạy là kế hay nhất! Người khôn đừng để bị thiệt thòi! Bằng không bị đòn oan mạng bây giờ!
Vừa nói vừa phóng người bỏ chạy ra ngoài, Tử Vy bị kéo mạnh ngã bật người, cố gượng dậy, gọi:
- Đừng làm như vậy, Tiểu Yến Tử! Không nên làm vậy, quay lại đi!
Tiểu Yến Tử không nghe. Như mũi tên xẹt ngay ra ngoài. Thái hậu và tất cả những người trong cung đều bất

http://tieulun.hopto.org

ngờ, không tin sự việc lại có thể như thế.
Tiểu Yến Tử vừa xông ra khỏi Từ Ninh Cung là chạy nhủi tới trước. Chạy một lúc quay đầu lại xem thử, xem Tử Vy có chạy theo không. Vì vậy mà đâu có thấy Tịnh Nhi đang từ xa đi đến.
Bấy giờ Tịnh Nhi đang dẫn vài cung nữ đi ra xe, để mang vật dụng và quần áo của thái hậu còn bỏ sót trên xe vào. Họ đang ì ạch mang đồ về Từ Ninh Cung thì Tiểu Yến Tử xuất hiện bất thình lình. Tịnh Nhi không tránh kịp thế là Tiểu Yến Tử và Tịnh Nhi cùng té lăn.
Tịnh Nhi đau quá hét lên:
- Ui da! Ai vậy! Làm gì mà quýnh quáng vậy chứ?
Tiểu Yến Tử vội đỡ Tịnh Nhi dậy. Nhìn lại kẻ đối diện, một khuôn mặt lạ hoắc không quen.
- Mi là ai vậy?
- Tôi là Tịnh Nhi!
Tiểu Yến Tử lúc đó dù hỏi, nhưng cứ sợ có người đuổi theo, nên không dông dài, nói vội:
- Không cần biết, ngươi là Tịnh Nhi hay Vũ Nhi, nhưng biết chắc ngươi là người mới từ xa đến. Nhưng ta không có thì giờ, có điều ta cảnh cáo ngươi...
Tiểu Yến Tử vừa nói vừa chỉ về Từ Ninh Cung:
- Trong đó có bà lão khó chịu lắm đấy, mới vừa kiếm chuyện với ta, vì vậy ta mới chạy trốn. Ngươi tốt nhất cũng nên trốn đi, bằng không gặp chuyện liên lụy như ta! Ta chẳng có tài gì cả, chỉ có tài làm gây họa đến người khác thôi!
Tịnh Nhi tròn mắt, ngạc nhiên nhìn Tiểu Yến Tử.
o0o
Đang lúc đó, vua Càn Long, hoàng hậu, lệnh phi, thái hậu, Dung ma ma, Quế ma ma và đám thái giám, cung nữ đều đã bước ra đến cửa. Tử Vy ra sau cùng sợ hãi nhìn Tiểu Yên Tử. Vua Càn Long rất giận, hét:
- Bây đâu! Trại Quảng, Trại Hoa! Hãy giữ Hoàn Châu cát cát lại cho ta!
Đám thị vệ và cả Trại Hoa và Trại Quảng quỳ xuống:
- Vâng, bọn nô tài tuân lệnh!
Nói xong là Trại Hoa, Trại Quảng phi thân tới trước đuổi theo Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử thấy tình hình nguy cấp quá, nên gia tốc chạy nhanh hơn. Nhảy qua hòn giả sơn rồi nhảy qua hồ nước. Hai miếng đệm "quỳ dễ dàng" cũng thừa lúc rơi mất tiêu. Đâu phải chỉ có bọn thị vệ, mà cả đám cung nữ, thái giám cũng được lệnh ra bắt Tiểu Yến Tử lại. Thế là cả cung viên người với người. Chưa bao giờ Hoàng Cung lại ồn ào một cách bát nháo như thế. Thái hậu, vua Càn Long, hoàng hậu, lệnh phi đều ngỡ ngàng. Trong khi Tịnh Nhi lại thích thú. Tiểu Yến Tử vừa chạy vừa hét:
- Hoàng a ma! Người quên rồi sao? Người đã nói là cho con không giữ gìn quy cách, không phải tam quỳ cửu khấu, vậy sao người lại chẳng giữ lời? Mỗi lần người nói rồi quên, như vậy làm sao con dám tin người chứ?
Thái hậu giận run:
- Vậy là phản rồi? Phản rồi! Cái con a đầu hoang dã này làm sao để nó thành cát cát được chứ?
Hoàng hậu đắc thắng nhìn thái hậu nói:
- Bẩm lão phật gia! Chuyện thế này ở nhà xảy ra như cơm bữa ấy! Trong thời gian người không có ở đây, còn nhiều chuyện động trời khác, nó cứ diễn ra trước mắt mọi người.
Lúc đó, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Kim Tỏa nghe kinh động vội vã từ Thấu Phương Trai chạy ra, nhìn thấy sự việc trước mặt, Vĩnh Kỳ, và Nhĩ Khang biết đã vô cùng nghiêm trọng. Nhĩ Khang nói:
- Sao để đến nước này chứ? Đã dạy bảo mấy lần mấy lượt rồi, mà vẫn để chuyện xảy ra, thiệt là...
Lúc đó Tiểu Yến Tử đã nhảy tót lên ngọn cây, từ trên nói xuống:
- Hoàng a ma! Sao người không hổ trợ hoặc cứu con? Thái hậu về đến là Hoàng a ma biến thành người khác liền vậy?
Vĩnh Kỳ lúc đó không dằn được, gọi to:
- Tiểu Yến Tử! Mau xuống đây! Đừng có rối loạn nữa!
Trại Hoa, Trại Quảng lúc đó đã tiếp cận cây, đang trèo lên. Tiểu Yến Tử không muốn để bị bắt, càng trèo cao hơn. Đến lúc không thể trèo được, Tiểu Yến Tử đành phi thân xuống Trại Hoa, Trại Quảng nhảy theo. Thế là Tiểu Yến Tử và Trại Hoa, Trại Quảng đánh nhau. Thật ra thì anh em họ Trại nào có muốn thẳng tay với cát cát. Họ sợ cát cát mà bị thương thì cũng bất lợi cho họ sau này. Nên cuộc chiến trở thành một cuộc biểu diễn võ thuật bất phân thắng bại.
Thái hậu từ nào đến giờ chưa chứng kiến cảnh như vậy, bực dọc quya sang bảo vua Càn Long:
- Hoàng đế! Như vậy thì còn ra thể thống gì nữa chứ?
Vua Càn Long không thể không can thiệp nói:
- Trại Hoa, Trại Quảng! Các ngươi đừng khách sáo với cát cát nữa, cứ bắt giữ mang lại đây cho ta.
Vĩnh Kỳ sợ Tiểu Yến Tử bị đòn đau, nên nói to:
- Hoàng a ma, hãy để cho con và Nhĩ Khang bắt cho!
Thế là Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang bay ra, chụp lấy Tiểu Yến Tử. Vĩnh Kỳ kề sát tai Yến Tử nói:
- Trước mặt thái hậu, Hoàng a ma còn phải sợ, thì làm sao mà bảo vệ em được chứ? Đã bảo là đừng quậy mà không nghe.
Tiểu Yến Tử vẫn còn cố vùng vẫy để chạy tiếp, Nhĩ Khang nói:
- Phải đến ngay trước mặt thái hậu. Đừng để tình hình nghiêm trọng thêm, sẽ không hóa giải được đâu.
Và Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang dìu Tiểu Yến Tử đến trước mặt thái hậu. Ba người quỳ xuống. Vĩnh Kỳ dập đầu nói:
- Bẩm lão phật gia! Hoàng a ma! Tiểu Yến Tử đã biết tội đến xin lỗi, xin thái hậu, Hoàng a ma khai ân tha cho.
Tử Vy cũng vội vàng chạy đến quỳ chung:
Thái hậu nhìn Tiểu Yến Tử và Tử Vy, cùng lắc đầu nói:
- Cát cát mà thế này đây ư? Thật không thể tin nổi. Lần đầu ta mới thấy!
Tử Vy vội dập đầu, vừa khóc vừa nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bẩm lão phật gia. Tử Vy này xin thay cho Tiểu Yến Tử xin tội, xin người hãy bỏ qua cho. Tiểu Yến Tử và con mới tiến cung chưa được bao lâu, nên chưa hiểu rõ quy cách cung đình, không tránh được sơ xuất. Chớ chẳng cố tình gây sự, xin lão phật gia rộng lượng tha cho, Tử Vy này nguyện không quên ơn.
Vua Càn Long thấy Tử Vy nói vậy, nên quay qua thái hậu nói:
- Thôi Hoàng ngạc nương đừng giận nữa, tội hai con a đầu này đúng ra phải phạt nặng, nhưng vì chúng mới tiến cung chẳng bao lâu. Quy cách cung đình con chưa rành, thì thôi để từ từ dạy bảo sửa sai vậy.
Rồi Quay qua Tử Vy và Tiểu Yến Tử, ông quát:
- Hai người còn chờ gì mà chưa dập đầu tạ tội đi! Nhớ là về học quy cách đoàng hoàng đi nghe chưa.
Tử Vy cúi dập đầu liên tục:
- Tử Vy biết tội rồi, Tử Vy xin dập đầu tạ tội.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ phải dẫn Tiểu Yến Tử xuống, bắt Tiểu Yến Tử dập đầu, vậy mà Tiểu Yến Tử vẫn ngang bước không làm.
Thái hậu thấy vậy giận quá. Chỉ Tiểu Yến Tử nói:
- Ta không cần biết ngươi được ai đỡ đầu che chở. Bữa nay không trị tội ngươi là không xong.
Rồi nói to:
- Bây đâu! Hãy lôi Hoàn Châu cát cát về từ Ninh Cung, để đích thân ta chỉ dạy con a đầu này mới được.
Nghe vậy cả Vĩnh Kỳ, Tử Vy, và Nhĩ Khang đều dập đầu xin xỏ:
- Xin lão phật gia bớt giận, nương tay giùm cho!
Nhưng lời xin xỏ đó chẳng cứu vãn được gì. Rất may Tịnh Nhi từ đâu bước tới, nắm tay thái hậu vừa cười, vừa nói:
- Lão phật gia ơi! Người mới hồi cung, sức đâu giận dữ. Con nghĩ lão phật gia hẳn cũng đã mệt rồi. Còn cái cô Hoàn Châu cát cát này cũng đã làm được nhiều trò hay hay lắm chứ? Ban nãy con thấy cô ta nhảy lên nhảy xuống bên hòn giả sơn, mọi người bu lại xem. Thử hỏi trong cung ta có khi nào vui như vậy không? Lão phật gia này, con nghĩ lão phật gia cứ coi đó như một trò chơi mà Hoàn Châu cát cát bày ra để nghênh đón người đi để cho người giải trí ấy mà, mà như vậy thì giận làm gì? Cười lên đi! Lão phật gia không biết là chỉ cần người nổi giận là cả hoàng cung này từ trên xuống hết thảy đều căng thẳng sợ hãi ư? Thôi thì hỉ xả lần này cho mọi người vui vẻ.
Lời của Tịnh Nhi líu lo như chim, Tiểu Yến Tử và Tử Vy quỳ đó mà nghệt mặt ra nghe, trong khi Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ sung sướng bất ngờ.
Lời của Tịnh Nhi cũng làm thái hậu lúng túng, rồi bà nhìn Tịnh Nhi, chợt nhiên cơn giận biến mất, hỏi:
- Ý của Tịnh Nhi là bỏ qua phải không con?
Tịnh Nhi bình thản.
- Vâng, lão phật gia, để ý làm gì chuyện nhỏ cho mệt. lão phật gia hãy xem kìa, hai cô cát cát dân gian, bị lão phật gia làm một trận, hồn phi phách tán cả, mặt mày tái xanh. Dù gì người ta cũng mới đến, làm gì biết rõ được phép tắc? Họ làm sao hiểu được là lão phật gia nhân từ, muốn tốt cho họ thôi? Vậy thì đừng để họ hiểu lầm, họ nghĩ xấu về lão phật gia, như vậy không tốt cho lòng bố tát của người.
Lời của Tịnh Nhi lần này làm cho thái hậu mỉm cười:
- Được rồi! Được rồi! Tịnh Nhi nói hay lắm, cứu cho các ngươi đó. Ta nể tình Tịnh Nhi, thôi thì tha cho các ngươi, vậy đứng dậy cả đi, đừng có quỳ ở đó nữa!
Sự việc hết sức bất ngờ, đột nhiên mây đen vần vũ tưởng chừng mưa bão sẽ rất lớn, vậy mà mấy lời nhẹ nhàng đã giải quyết xong. Nên ngẩn ra nhìn thái hậu và Tịnh Nhi chẳng biết phải làm gì nữa. Vua Càn Long thấy vậy nhắc khéo:
- Còn chần chừ gì nữa mà chẳng đến lạy tạ đi! Rồi còn về phòng đóng cửa suy nghĩ chứ?
Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang chợt tỉnh, vội vã dập đầu cùng thưa:
- Tạ ơn lão phật gia ân điển! Tạ ơn Hoàng a ma!
Chỉ có Tiểu Yến Tử là chựng người ra đó, chẳng chịu dập đầu. Thái hậu cũng chẳng để ý điều đó, quay người cắp tay Tịnh Nhi bỏ đi. Vua Càn Long thấy vậy vội vã cùng đám tùy tùng đi theo. Tịnh Nhi trước khi bước đi còn liếc nhanh về phía Nhĩ Khang một cái, khiến Nhĩ Khang chựng lại. Thái hậu hình như cũng phát hiện điều đó.
Vừa về đến Thấu Phương Trai, Tiểu Yến Tử thở ra nói:
- Cái con bé Tịnh Nhi kia, là người từ đâu rơi xuống vậy? Sao lại chỉ là một cung nữ nho nhỏ thôi, mà lại có thể xoay chuyển được tình cảm thái hậu thế? Rõ là kì lạ.
Vĩnh Kỳ đáp:
- Đó không phải chỉ một cung nữ đâu. Mà là một cát cát đấy.
Tử Vy nghe vậy giật mình:
- Cô ấy là con của Hoàng a ma ư?
Nhĩ Khang giải thích:
- Không phải là con ruột của Hoàng a ma, mà là con gái của Du thân vương. Mười năm trước, Du thân vương đã tử trận giữa sa trường, vợ ông ấy cũng tuẫn tiết theo chồng. Tịnh Nhi là đứa con duy nhất còn lại của ông ấy. Thái hậu thấy vậy tội nghiệp mới mang về nuôi cho đến ngày hôm nay.
Tiểu Yến Tử hiểu ra:
- Thì ra là như vậy, thế mà không biết. Bây giờ mới hay ra cô ta là thân tín của thái hậu.
Vĩnh Kỳ nói thêm:
- Đúng thế! Không những là thân tín, mà còn là người nhà. Gần như chẳng bao giờ Tịnh Nhi rời khỏi thái hậu nửa bước. Thái hậu thích cô ấy như Hoàng a ma thích em, không cần nguyên do, thích là cái gì cũng được.
Tiểu Yến Tử nghe vây dậm chân:
- Thôi đi! Hoàng a ma làm gì thích em? Thái hậu ăn hiếp em như vậy, mà ông ấy cứ tỉnh bơ, chẳng can thiệp dùm chút nào cả. Vậy mà anh còn nói...
Tử Vy buồn buồn:

http://tieulun.hopto.org

- Chị không thể trách Hoàng a ma được! Ông ấy đã hết sức bảo vệ chị em mình. Nếu không có, hẳn bọn mình đã tự tát tai đến sưng cả má thôi.
Tiểu Yến Tử còn bất bình nói:
- Xem ra họ rất thích người khác bị vả đến sưng mặt. Ngay cả bà thái hậu cũng thế. Có một Dung ma ma rồi còn có thêm một Quế ma ma nữa. Mấy bà ma ma này hình như có bệnh thích đánh người. Không hiểu đánh người ta thì họ có thọ thêm tí nào không?
Nhĩ Khang thì lòng đầy nghi vấn, cứ hỏi:
- Sự việc xảy ra thế nào vậy? Tại sao, chỉ nói là gọi đi để hỏi chuyện, lại trở thành kinh thiên động địa thế kia? Thái hậu đã khó dễ thế nào? Rồi sao bị tát tai? Tại sao thái hậu phạt hai người chứ? Tử Vy nói đi!
Tử Vy nhìn Nhĩ Khang, chợt nhớ tới lời khinh thị của thái hậu, cơn giận bốc lên. Vy kéo lôi Nhĩ Khang ra cửa:
- Anh đi đi! Đi đi! Từ đây về sau đừng có đến cái Thấu Phương Trai này nữa. Nếu để người ta tiếp tục nhìn thấy thì em biết ăn nói làm sao đây?
Nhĩ Khang thấy thái độ của Tử Vy rất lạ lùng, đẩy tay Tử Vy ra, nói:
- Nhưng em phải nói cho anh biết sự việc ra sao? Thái hậu đã nói gì với em? Chứ khi không rồi đẩy anh ra cửa thế này thì anh biết làm sao chứ?
Nói xong nhìn thử vào mặt Tử Vy hỏi:
- Có phải em bị bắt nạt phải không?
Kim Tỏa cũng hỏi:
- Chẳng lẽ đã được chỉ dẫn đầy đủ là quỳ thế nào, lạy thế nào mà vẫn làm sai? Quên cả ư?
Tiểu Yến Tử cắt ngang:
- Vì không ưa nên làm cái gì, nói cái gì nên cũng bị bắt bẻ cả. Mà không làm cũng không được. Họ đã cố tình bới lông tìm vết, kiếm rận trong chăn mà, thành thử ra chúng ta không làm sao thoát tội được.
Kim Tỏa nghe vậy tròn mắt:
- Vậy thì biết phải làm sao đây?
- Tại bà thái hậu đó, không quen nghe những điều ta nói. Nếu vậy thì thôi, coi như số ta không hợp với cung đình đi, đàng này họ cố kiếm chuyện với Tử Vy, thật là quá đáng!
Nhĩ Khang nghe vậy hỏi Tử Vy:
- Bà ấy kiếm chuyện gì với em đấy?
Tử Vy năn nỉ:
- Thôi đừng nhắc đến nữa mà, hai anh hãy rời khỏi Thấu Phương Trai ngay! Ngũ a ca thì về Cảnh Dương Cung, còn anh Nhĩ Khang thì hãy về triều đi. E là hoàng thượng đang đi tìm các người đấy.
Nhĩ Khang không đồng ý.
- Hoàng thượng đương nhiên là biết anh đang ở đây. Vì anh đã có lệnh là phải ở đây giữ gìn an ninh cho Thấu Phương Trai.
Tử Vy nói:
- Nhưng anh càng ở lại đây bảo vệ chừng nào, thì bọn em càng bị tai tiếng chừng nấy. Nếu anh muốn bọn em vui vẻ, thì đừng có đến đây quấy rầy. Đừng có ở mãi tại Thấu Phương Trai này.
Nhĩ Khang nhìn thẳng vào mắt Tử Vy:
- Vậy là anh đã biết rồi! Có phải là thái hậu đặt vấn đề "danh tiết" để làm khó dễ hai người không? Thái hậu đã về phe hoàng hậu phải không? Ta đã nói rồi mà, nếu chúng ta không thành hôn sớm, là rắc rối sẽ cứ mãi xảy ra!
Và quay sang Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang nói:
- Ngũ a ca! Chuyện này cần sớm năn nỉ Hoàng thượng thôi, phải chọn ngày rồi làm lễ cưới cho xong đi. Nếu không bọn mình sẽ phải khổ dài dài đấy!
Vĩnh Kỳ gật đầu:
- Đúng! Đúng! Đúng! Mai ta gặp Hoàng a ma sẽ nói ngay!
Tử Vy lại không đồng ý:
- Tốt nhất là các anh đừng có xin xỏ gì cả. Hoàng a ma đã nói là không cho chúng ta lấy nhau sớm. Bây giờ các anh đến đây xin, thái hậu sẽ nghĩ là chúng em không muốn chờ, muốn chồng quá nên giục các anh, và như vậy chúng em sẽ càng khó sống.
Tiểu Yến Tử cũng nhìn Vĩnh Kỳ nói:
- Các anh gấp gáp làm gì chứ? Từ từ đã... Nói thật mấy hôm rày tôi cũng chẳng còn lòng dạ nào nữa, ở hoàng cung sao mà chán quá, gặp một bà hoàng hậu đã khó ưa rồi, thêm một thái hậu nữa. Kẻ thù sao mà lắm thế? Sau này lấy anh xong, ngày ngày gặp mặt họ, rõ khổ thân tôi... vì vậy tốt hơn là tôi không lấy anh!
Vĩnh Kỳ ngạc nhiên:
- Em nói vậy là sao chứ? Chúng ta đã phải tranh đấu một cách khó khăn lắm mới có ngày hôm nay. Vậy mà chưa gì em đã tính nước thối lui. Trễ rồi em ạ! Hoàng a ma đã chỉ hôn thì em đã là người của anh rồi đấy!
Tiểu Yến Tử trề môi:
- Còn lâu!
Vĩnh Kỳ nghe vậy rất bực. Kim Tỏa thì lo lắng nhìn Tử Vy.
- Tiểu thư! Bà thái hậu đó rắc rối như vậy ư? Bà ấy đã nói gì mà làm tiểu thư buồn vậy? Xúc phạm ư?
Tử Vy chỉ gật đầu. Nhĩ Khang cũng buồn bực nói:
- Vậy thì không được rồi. Anh sẽ không để em tiếp tục khổ sở nữa đâu. Nếu Ngũ a ca không nói, thì anh sẽ nói vậy!
Tử Vy trợn mắt:
- Em cấm anh! Anh không được nói! Bằng không em sẽ không thèm nhìn đến mặt anh nữa.
Tử Vy cương quyết nói làm Nhĩ Khang ngẩn mặt ra:
- Tử Vy! Em phải biết là nếu tình trạng này kéo dài, rồi anh lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ. Em muốn anh mãi

http://tieulun.hopto.org

sống trong trạng thái đó ư? Em không muốn cùng anh chia sẻ? Trước kia danh phận em còn chưa rõ ràng, anh đã lo, nhưng bây giờ lý lịch em đã rõ ràng, anh càng lo hơn! Anh van em, anh chịu hết nổi rồi, phải chấm dứt chuyện căng thẳng đó đi!
Nhưng Tử Vy vẫn không chịu:
- Hoàng a ma đã cư xử tốt với em như vậy, thì có bị oan ức thế nào, em cũng phải cố cắn răng mà chịu. Anh là người biết rõ em quá mà, sao để em phải bức rức. Phải tổn thương danh dự được chứ?
- Chính vĩ nghĩ quá nhiều đến danh dự của em, chúng mình mới phải điêu đứng như vậy.
Nhĩ Khang nói rồi quay qua Vĩnh Kỳ:
- Hai đứa mình sao lại khổ thế này. Rõ ràng là được chỉ hôn, tưởng đâu đã được trọn vẹn chẳng ngờ cứ phải thấp thỏm lo lắng, khổ quá!
Vĩnh Kỳ thở dài theo:
- Quả đen thật!
Nhĩ Khang, Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Tiểu Yến Tử. Hai đôi bạn này làm sao biết được là sự trở về của thái hậu lần này làm chuyện thành hôn của họ đứng trước sóng gió?
o0o
Ngay chiều hôm ấy, thái hậu triệu vua Càn Long đến Từ Ninh Cung. Vừa thấy mặt vua, bà nói ngay:
- Hoàng đế này, hai đứa a đầu đó, nó có vẻ kì quặc thế nào đấy. Vậy mà dựa vào đâu mà con có cảm tình, lại còn bao che cho nó nữa vậy?
Vua Càn Long thành thật nói:
- Về chuyển Tử Vy, thì cũng bởi trẫm đã phụ mẹ nó, nên thấy ray rứt trong lòng. Vả lại con bé đó nó cũng thông hiểu đạo lý, nhu mì, hiền lành, và là một đứa con gái dễ thương. Riêng về Tiểu Yến Tử, thì tính tình nó hơi lụp chụp một chút, nói năng bạo miệng, nhưng cũng được cái tính lành, thẳng thắn không quỷ quyệt. Cái hay của nó là nghĩ gì nói đấy, chứ không xu nịnh hay làm dáng. Đó là điều từ lâu trẫm chưa hề gặp trước đây, quanh trẫm chỉ nghe thấy những lời nịnh hót, bốc thơm dối trá, được nghe một lời thật lòng, quả là đáng quý.
Thái Hậu nói:
- Thôi ta hiểu rồi. Hoàng Đế là người có trái tim khoan dung nhạy cảm. Đó là đại phúc của nhà Thanh ta. Nhưng mà với con người hoàn toàn không biết phép tắc gì cả, lại có một lý lịch bất minh như vậy. Tại sao hoàng đế lại có thể chọn cho Ngũ a ca? Có phải là thiếu suy xèt không?
Vua Càn Long hơi bối rối, thái hậu nói tiếp:
- Bây giờ hoàng đế chưa lập thái tử, Vĩnh Kỳ là đứa khá xuất sắc, sau này có thể sẽ thay người. Nhưng nếu Vĩnh Kỳ mà lên ngôi, liệu có thể để một đứa như Tiểu Yến Tử làm hoàng hậu được không? Hoàng đế nhìn cái phong cách của Tiểu Yến Tử đó, nhằm có thể làm hoàng hậu được không? Rồi mọi người khi biết lí lịch của nó, sẽ có lời đàm tiếu? Một người không có tư cách, khó có thể làm mẫu nghi thiên hạ được, hoàng đế à!
Vua Càn Long nghe thái hậu phân tích, chợt lúng túng, nhưng cũng cố biện bạch:
- Chuyện lập thái tử nói trong lúc này sớm quá!
Thái hậu nói:
- Giả sử như Vĩnh Kỳ không được lập thái tử đi, thì nó cũng sẽ là thân vương. Một người như Tiểu Yến Tử vậy, liệu có thể làm Vương Phi được không?
Vua Càn Long thở dài:
- Hoàng ngạc nương nói đúng, chuyện này trẫm đã quyết định hơi vội vàng, nên có nhiều chỗ không đúng!
Thái hậu lại chậm rãi nói:
- Cũng may là chưa thành thân, nên có thể thay đổi được!
Vua Càn Long nghe vậy giật mình, nói:
- Đâu có được! Vua không có quyền bội ngôn! Trẫm đã chỉ hôn đâu có thể thay đổi? Bây giờ chỉ còn một cách là trẫm cho giáo dục Tiểu Yến Tử lại một cách đàng hoàng, để nó xứng đáng với Vĩnh Kỳ. Con bé cũng thông minh chỉ tại hôm nay nó hoảng quá, nên mới hơi bất bình tĩnh.
Thái hậu nói:
- Vậy ư? Sao nghe hoàng hậu bảo là chuyện nó manh động như vậy rất thường xuyên, là "bình thường" kia mà?
Vua nghe nhắc đến hoàng hậu, bực dọc:
- Lại cũng là hoàng hậu.
Thái hậu cảnh giác:
- Hoàng đế thiên vị lệnh phi, thì cũng không nên bỏ bê hoàng hậu chứ? Bởi vì hoàng hậu bao giờ cũng là hoàng hậu thôi!
Vua Càn Long bị chỉnh, không nói được lời nào, thái hậu tiếp tục:
- Cuộc hôn nhân này phải suy xét lại, riêng về cuộc hôn nhân của Tử Vy cũng vậy, cần phải nghiên cứu lại xem có lệch lạc gì không?
Vua nghe giật mình:
- Tại sao vậy?
Thái hậu thẳng thắn, chẳng e dè:
- Bộ hoàng đế quên Tịnh Như ư? Cái con bé đó là núm ruột còn sót lại của Du thân vương, là một cát cát danh chánh ngôn thuận, con bé đã đi theo ta suốt mười mấy năm trời, chịu cực khổ. Mấy năm trước, chính miệng hoàng đế hứa là sẽ cố tìm cho Tịnh Nhi một tấm chồng xứng đáng. Nếu không phải là Nhĩ Khang, thì cũng là Nhĩ Thái. Bây giờ thì Nhĩ Thái đã là phò mã của nước Tây Tạng, chỉ còn lại Nhĩ Khang thôi!
Vua Càn Long giật mình, nói:
- Chuyện hôn nhân của Tịnh Nhi. Trong triều còn biết bao nhiêu vương tôn công tử? Chẳng hạn như Vĩnh Dung cũng được cơ mà?
- Vĩnh Dung còn nhỏ quá, so với tuổi của Tịnh Nhi không xứng. Nhìn tới nhìn lui, ta thấy chỉ có Nhĩ Khang là văn

http://tieulun.hopto.org

võ song toàn, tài hoa xuất chúng, ta đã chọn nó cho Tịnh Nhi đấy!
Vua Càn Long đứng yên, chẳng biết nói thế nào nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 4

Cùng lúc đó ở tại Từ Ninh cung, thái hậu có vẻ bực dọc ra mặt. Trên chiếc bàn to, thái hậu ngồi giữa. Vua Càn Long ngồi một bên, rồi hoàng hậu, lệnh phi các cung phi khác. Tịnh Nhi ngồi phía tay trái thái hậu, kế hoàng hậu. Rồi mấy vị a ca, cát cát, Vĩnh Kỳ đã vào tới nơi, hành lễ xong nhìn qua chỗ ngồi của Tử Vy và Tiểu Yến Tử vẫn trống, lo lắng.
Người dự tiệc đông như vậy, Dung ma ma, Quế ma ma và các cung nữ, thái giám phục dịch tới lui, vậy mà chẳng có lấy một tiếng động. Thái hậu đợi thêm một chút, vẫn không thấy bọn Tiểu Yến Tử và Tử Vy đâu, sa sầm nét mặt nói:
- Tiểu Yến Tử và Tử Vy đi đâu vậy? Là một cát cát sao lại tự ra ngoài thế? Lệnh phi, ngươi rõ là đã dung túng bọn nó quá đáng!
Lệnh phi sợ hãi:
- Thần thiếp xin nhận tội vì đã không suy nghĩ thấu đáo. Nhưng bọn họ chỉ đến nhà Phước Luân đó cũng là quyền thân quốc thích. Nghĩ cũng tốt đấy chứ?
Thái hậu lắc đầu:
- Không thể nói như vậy được, đã là cát cát thì đi đến đâu cũng phải phép tắc. Ngươi nhìn Tịnh Nhi xem nó có đi đâu không nào?
Lệnh phi biết là không nên cãi lại. Nên nói:
- Vâng, vâng, vâng. Từ đây về sau, thần sẽ kiểm soát họ gay gắt hơn.
Vua Càn Long thấy không thể không can thiệp nói:
- Hoàng ngạc nương thông cảm cho. Tiểu Yến Tử và Tử Vy được sự phép của trẫm mới hành động như vậy. Trẫm đã cho họ muốn đi đâu, chỉ cần báo lại một tiếng là có thể đi, bởi vì trẫm nghĩ, họ xuất thân từ chốn thôn dã, nên không phải câu thúc bởi quá nhiều qui tắc triều đình.
Lệnh phi cảm kích liếc nhanh về phía vua, hoàng hậu thì ngồi im, chỉ có thái hậu nói:
- Hoàng đế sai rồi! Cai quản cát cát phải khác với các a ca, không thể cho tự tiện xuất cung. Nếu chẳng may có chuyện không hay xảy ra thì sao? Ai chịu trách nhiệm?
Rồi quay sang Vĩnh Kỳ, thái hậu hỏi:
- Vĩnh Kỳ, người đã cùng bọn họ đi phải không?
Vĩnh Kỳ đành gật đầu thú nhận:
- Bẩm lão phật gia, vâng ạ.
Thái hậu nhìn thẳng vào mặt Vĩnh Kỳ:
- Có thật là các người đã đến nhà ông Phước Luân?
- Vâng.
- Đến đó để làm gì chứ?
- Dạ... bẩm lão phật gia. Hai vị cát cát đến đấy chẳng qua là đế đó cùng phước tấn nói chuyện ạ, còn Nhĩ Khang và con thì ra ngoại ô cỡi ngựa.
Thái hậu nghi ngờ:
- Có thật như vậy không?
Đang lúc đó có tiếng Thái giám truyền rao:
- Hoàn Châu cát cát! Tử Vy cát cát đến!
Sau tiếng rao là Tiểu Yến Tử và Tử Vy vội vã bước vào. Hai người vừa bước tới bàn, Tử Vy phủ phục xuống Tiểu Yến Tử bắt chước làm theo, Tử Vy nói:
- Tử Vy khấu kiến lão phật gia. Xin nhận lỗi và thỉnh an với lão phật gia, vì không ngờ lão phật gia triệu kiến nên đã đến trễ.
Tiểu Yến Tử thấy vậy bắt chước nói theo:
- Tiểu Yến Tử xin nhận tội vì đến trễ.
Thái hậu nghiêm giọng:
- Hừ! Hai đứa đã đi đâu về đấy?
Tiểu Yến Tử vội liếc nhanh về phía Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ nói nhỏ ”đến Phước gia”.
Tử Vy thì rất sợ nên không dám tự tiện nói, đành cúi đầu làm thinh, trong khi Tiểu Yến Tử thì nghe không rõ nhìn Vĩnh Kỳ lần nữa. Vĩnh Kỳ lập lại “Phước gia” Tiểu Yến Tử vẫn không rõ nói đại:
- Bồ tát?
Thái hậu ngạc nhiên, nói to:
- Tiểu Yến Tử, ngươi nói gì thế? Lập lại xem nào?
Tiểu Yến Tử lúng túng, quýnh quáng quá nói đại:
- Dạ không có đi đâu cả. Bẩm lão phật gia, chỉ đến Bồ tát thôi ạ!
- Cái gì? Ngươi nói gì?
Tiểu Yến Tử hiểu là mình đã nói sai, vội quay qua nhìn Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ cũng quýnh quá, lập lại “Phước gia” lớn hơn, nhưng Tiểu Yến Tử vẫn không nghe rõ, khẳng định.
- Dạ bẩm lão phật gia, bọn con đi xem bồ tát ạ... Dạ... bồ tát ở trong chùa đó.
Thái hậu giận quá, dẫn đôi đũa lên bàn, trừng mắt:
- Dám nói trăng nói cuội, hai đứa hãy vào phòng tối quỳ cho ta. Không có lệnh ta không được ra ngoài nghe không? Dung ma ma, Quế ma ma đâu, hãy kéo bọn chúng đi.
Rồi quay qua Tiểu Yến Tử, bà cảnh cáo:
- Tiểu Yến Tử, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi mà bỏ chạy ra cửa lần nữa, là ta sẽ cho người đập gẫy chân ngươi. Ta nói thật đấy, không tin ngươi hãy làm xem?
Dung ma ma, Quế ma ma đã sẵn sàng thi hành lệnh. Vua Càn Long chau mày. Lệnh phi lo lắng. Hoàng hậu đắc ý, Vĩnh Kỳ hoảng lên không biết làm sao tiếp cứu, mới quay qua Tịnh Nhi nháy mắt. Tịnh Nhi hội ý, nên lên

http://tieulun.hopto.org

tiếng:
- Bẩm lão phật gia, người định trừng trị họ ư?
Thái hậu trừng mắt:
- Ta không cho phép Tịnh Nhi xin tội nhé. Lần trước đã một lần nghe con, tha cho họ. Nhưng lần này mà tha nữa là họ sẽ dễ khinh người, không biết trời đất, không biết tôn tri trật tự gì cả. Ai cũng không được xin tội cả.
Rồi quay qua:
- Dung ma ma, Quế ma ma đâu?
Tịnh Nhi nghe vậy không dám hé răng, chỉ đưa mắt nhìn theo Dung ma ma, Quế ma ma. Hai người đang bước tới xách Tiểu Yến Tử và Tử Vy đi.
Tiểu Yến Tử lắc đầu cũng định phản kháng, nhưng quay qua thấy Tử Vy lắc đầu nên chỉ hét lớn:
- Tôi không đi phòng tối đâu! Phòng tối là cái gì? Ở đâu chứ?
Thái hậu giận dữ:
- Còn dám la lớn nữa à? Vả miệng nó cho ta.
Quế ma ma bèn đưa tay ra giáng cho Tiểu Yến Tử một bạt tai. Tiểu Yến Tử không dằn được định phóng chạy, Tử Vy thấy vậy chụp lấy áo Tiểu Yến Tử năn nỉ:
- Đừng phản kháng! Hãy chịu hình phạt của lão phật gia đi!
- Không! Không! Tôi không muốn! Cái phòng tối đó biết thế nào, ngu sao mà chui vào đấy!
Tiểu Yến Tử vừa nói, vừa nhỏm dậy, xô ngã cả hai ma ma, rồi chạy đến trước mặt Vua Càn Long nói:
- Hoàng a ma, trước đây người đã hứa là cho phép con được ra vào cung nội. Người còn nói là không đòi hỏi con phải thế này thế nọ. Con và Tử Vy có thể không cần phép tắc gì cả, người quên rồi sao:
Vua Càn Long không thể yên lặng nói:
- Tiểu Yến Tử này! Trẫm nói con nghe. Trẫm chỉ cho phép con những điều đó, nhưng chưa hề cho phép nói dối hay nói bậy. Hơn nữa càng đáng trách hơn là "hành động ngang ngược vô lễ" với người lớn của con cũng không chấp nhận được.
Vĩnh Kỳ thấy tình thế gay gắt quá, bèn bước xuống bàn đến trước mặt thái hậu sụp xuống lạy:
- Bẩm lão phật gia, hai vị cát cát này theo bọn con đi chơi. Tất cả là lỗi của con cả. Bọn con đã cải trang thành thường dân đến Đại Phật tự chơi, rồi đến giới đài tự, nhìn thấy rất nhiều vị bồ tát. Lão phật gia, có gì phật gia cứ phạt con và tha cho các cô ấy!
Thái hậu giận muốn điên lên, trừng mắt:
- Vĩnh Kỳ, vậy thì thật là quá đáng. Con đâu còn trẻ con nữa? Sao chẳng giữ phép tắc gì, lại hành động một cách hồ đồ như vậy?
Vĩnh Kỳ dập đầu:
- Lão phật gia dạy chí phải, Vĩnh Kỳ đã biết lỗi của mình.
Lúc đó Dung ma ma và Quế ma ma đã bước tới kéo Tử Vy và Tiểu Yến Tử đi tiếp. Dung ma ma đã thù Tiểu Yến Tử trước nên cố ngắt mạnh người Tiểu Yến Tử, làm Tiểu Yến Tử hét lên:
- Ối trời ơi! Dung ma ma muốn giết người! Ối đau quá.
Tiểu Yến Tử hét xong ngã lăn ra, mắt trợn ngược, Tử Vy thấy vậy sợ hãi chồm qua:
- Tiểu Yến Tử, sao thế, sao thế.
Vĩnh Kỳ trông thấy Tiểu Yến Tử ngất xỉu, thất sắc chạy tới:
- Tiểu Yến Tử! Tỉnh lại đi nào! Sao vậy?
Rồi quay qua quắc mắt với Dung ma ma:
- Dung ma ma! Ngươi đã làm gì vậy? Lại lấy kim đâm cô ấy phải không? Hai tay ngươi có độc! Ngươi định làm chuyện độc ác nữa mới hài lòng đúng không? Nói!
Dung ma ma vội quỳ xuống, dập đầu:
- Nô tài không có làm gì cả ạ! Oan cho nô tài! Oan cho nô tài lắm!
Tử Vy nhoài người đến cạnh Tiểu Yến Tử, đang lo lắng chợt thấy mắt của Tiểu Yến Tử nháy nháy, biết là Tiểu Yến Tử lại đóng kịch nên yên tâm.
Vua Càn Long thì không dằn được bước tới xem xét:
- Tiểu Yến Tử bị làm sao vậy?
Tử Vy nghe hơi bối rối vì từ nào tới giờ Vy không quen đóng kịch, nhưng Tiểu Yến Tử đã ngầm bấu Vy một cái. Rồi nhìn lên, lại thấy nhiều cặp mắt đang đổ dồn về phía mình, nên biết là không thể nói thật được, đành nói:
- Bẩm Hoàng a ma, Tiểu Yến Tử lúc trúng tên đến nay, người mắc phải một bệnh rất lạ, đấy là bình thường thì thôi, mà mỗi lần bị đánh hay bị kích động mạnh là dễ bị ngất lắm. Ban nãy không biết Dung ma ma đã làm gì, mà nghe tỉ ti ấy hét lên là đau quá, rồi ngất xỉu.
Vua Càn Long nghe vậy quay qua trừng mắt với Dung ma ma:
- Ngươi đã làm gì? Nói mau!
Dung ma ma sợ toát mồ hôi, vừa dập đầu vừa nói:
- Xin Vạn Tuế khai ân! Nô tài chẳng có làm gì ạ, chẳng làm gì ạ!
Vua Càn Long đang bực dọc vì chuyện thái hậu chen vào làm khó dễ Tử Vy và Tiểu Yến Tử, nên sẵn dịp muốn mượn cớ dằn mặt hoàng hậu. Thế là bao nhiêu cơn giận dữ trút lên người của Dung ma ma. Ông lớn tiếng:
- Ngươi là cái đồ độc ác, chỉ biết thừa cơ hiếp yếu thôi. Ngươi tâm địa hẹp hòi, thủ đoạn tàn nhẫn. Ngươi đừng quên là cái đầu trên cổ ngươi nó rất dễ rụng đấy. Ngươi hẳn biết là hai cô cát cát này rất được trẫm quý mến, vậy mà cứ nỡ nhẫn tâm hạ độc thủ. Nào nói đi, có còn muốn đầu còn trên cổ không nào?
Dung ma ma nghe hỏi sợ quá, nói:
- Nô tài đã biết tội mình rồi! Xin vạn tuế khai ân. Xin vạn tuế khai ân. Tội nô tài đáng chết! Đáng chết!
Vừa nói vừa đưa tay lên đánh mạnh liên tục lên má của mình.
Tử Vy từ nào tới giờ chưa hề đóng kịch, nên rất hồi hộp. Nhưng dưới những cặp mắt đang chăm chú theo dõi không thể không đóng tiếp.

http://tieulun.hopto.org

- Tiểu Yến Tử! Hãy tỉnh lại đi! Tôi van chị mà, tỉnh lại đi!
Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử, rồi quay qua trách Tử Vy:
- Tiểu Yến Tử có bệnh tại sao con không cho ta biết sớm, mau gọi Hồ Thái Y vào cung đi.
Rồi quay qua lệnh phi, nói:
- Lệnh phi! bảo Cẩm Tú, Trân Châu khiêng cát cát về Thấu Phương Trai đi!
Sau đó ông mới quay sang thái hậu nói:
- Bẩm Hoàng ngạc nương, người muốn dạy bảo con cháu gì thì hãy đợi khi chúng khỏe mạnh hãy dạy, còn bây giờ xin phép để chữa bệnh chúng đã.
Lệnh phi, hoàng hậu đều bước tới. Lệnh phi cúi xuống nhìn Tiểu Yến Tử, rồi nói với thái hậu:
- Bẩm lão phật gia. Hai cô cát cát này thể chất yếu đuối, vào cung lại gặp lắm điều không may, xin người hãy khai ân...
Hoàng hậu thì không tin, nên cắt lời lệnh phi:
- Hoàng thượng đừng lo, cái bệnh ngất xỉu này thiếp có một cách trị liệu rất hữu hiệu, để thiếp ra tay là xong.
Nói xong là lấy cây trâm đang cài trên đầu xuống, đâm mạnh lên nhân trung của Tiểu Yến Tử.
Tiểu Yến Tử đâu ngờ hoàng hậu lại có thủ đoạn như vậy. Cả người đau quá giẫy nẩy lên, hét:
- Ối! mẹ ơi! Ối ông trời ơi!
Hoàng hậu đắc ý nhìn lên:
- Đấy hoàng thượng thấy không? Tỉnh ngay mà.
Tiểu Yến Tử nhìn hoàng hậu với ánh mắt căm thù. Nhân trung của nàng đã bị đâm chảy máu.
Vĩnh Kỳ thật xót xa. Nhưng chẳng biết chuyện Tiểu Yến Tử ngất xỉu là thật hay là giả. Có điều hoàng hậu làm vậy là quá đáng. Chàng trừng mắt nhìn hoàng hậu, nhưng trước mặt thái hậu, nên chẳng dám nói năng gì.
Tiểu Yến Tử cũng nào chịu thua, vẫn tiếp tục màn kịch, đứng lên lảo đảo nhìn quanh với ánh mắt thất thần, rồi cũng nhìn vua Càn Long ngơ ngác:
- Hoàng a ma! Con đang ở đâu đây, sao có nhiều người thế này? Con lại làm chuyện gì không phải nữa rồi? Xin lỗi... Con cứ gây chuyện để hoàng thượng giận... Làm cái gì cũng sai, thật là... thật là...
Rồi lảo đảo ngã phịch xuống, Tử Vy thấy vậy hoảng hốt gọi:
- Tiểu Yến Tử! Tiểu Yến Tử!
Vua Càn Long cũng giật mình:
- Thái y! Gọi ngay thái y đến ngay... Tiểu Lộ Tử! mang cáng tới, đưa cát cát về ngay Thấu Phương Trai trước rồi tính!
- Dạ!
Thái giám nghe gọi ứng ngay. Đám Thái phi đứng đó cũng đều hoảng hốt. Vĩnh Kỳ không phân biệt được thực giả. Thái hậu phân vân còn Tịnh Nhi thì như vừa chứng kiến được một vở tuồng thú vị.
Thế là... Tiểu Yến Tử được đưa về Thấu Phương Trai. Ngôi nhà nhỏ lại rộn rịp, thái y đến xem mạch, bốc thuốc. Vua Càn Long cũng hiện diện, lo lắng hỏi han. Một lúc lâu thái y mới đi, rồi vua Càn Long cũng đi.
Tiểu Yến Tử nằm trên giường, mắt mở hi hí, Tử Vy bước tới, kề sát tai Tiểu Yến Tử nói:
- Xong rồi! bây giờ chỉ còn người nhà ta thôi đừng đóng kịch nữa.
Tiểu Yến Tử lồm cồm bò dạy:
- Hoàng a ma, thái y đi cả rồi ư? Thái y nói thế nào? Có để lộ điều gì bất lợi cho ta không?
Tử Vy cười:
- Ông thái y biết điều lắm, ông ấy chẳng nói gì, kê toa rất nhiều. Một đống thuốc luôn, nhưng phần lớn là thuốc bổ không à.
- Thế hoàng thượng có nghi ngờ không?
Kim Tỏa lắc đầu:
- Chị còn khiến chúng tôi hoảng cả lên, nói gì đến hoàng thượng, thấy cáng khiêng chị vào tôi đã tưởng thật là...
- Tưởng thiệt là tôi chết rồi chứ gì?
Minh Nguyệt trách:
- Cát cát đùa kiểu này làm ai cũng lên ruột cả.
Thể Hà cũng nói:
- Vâng, đến Tiểu Đặng Tử còn phải thắp nhang lạy Phật cầu nguyện.
Tiểu Yến Tử cảm động:
- Các ngươi cư xử tốt với ta như vậy, làm sao ta lại có thể chết được chứ? Ta là con chim chín đầu, chặt một đầu, còn tám cái đầu khác, làm sao chết được?
Kim Tỏa nói:
- Chị đừng sử dụng cái từ "chém đầu" nữa, nghe ớn quá.
Minh Nguyệt, Thể Hà đồng ý:
- Vâng, vâng!
Tiểu Yến Tử chợt nhớ đến hoàng hậu, nghiến rằng nói với Vy:
- Bà hoàng hậu nầy thật là độc ác, lần trước Hoàng a ma đã nhốt bà ta vào Tông Nhân Phủ nhờ em hết lời xin mới được tha, bằng không thì bây giờ đã là ni cô ở Tông nhân phủ rồi? Vậy mà bây giờ thái hậu vừa trở về, bà ta lại núp gió lên mây, thật tức chết đi!
Kim Tỏa lấy thuốc cao ra thoa lên nhân trung TiểuYến Tử nói:
- Phải xoa thuốc cao này ngay làm sao biết được trên chiếc châm cài của hoàng hậu chẳng có độc chứ? Cái gì cũng phải đề phòng cả!
Thể Hà nói:
- Đúng, đúng đấy! Cái món "cửu độc hóa ứ cao" nầy có thể giải độc tất cả.
Tử Vy thấy cơn nguy đã qua, thở phào nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chị thật táo bạo, nếu ban nãy mà màn kịch đó không thông thì chết. Mà chị cũng hay thật, muốn ngất là ngất ngay, ngất như thật, khiến ai cũng tin. Suýt chút là tôi đã nhầm lẫn.
- Nhưng ban nãy ngươi cũng đón hay quá, không ngờ ngươi nói dóc cũng tỉnh queo, hay hơn cả ta, rõ là "lam biến thành xanh, mà xanh biết thành đỏ. "
Tử Vy chỉnh lại:
- Không phải, mà là "thanh xuất dữ lam, nhi thắng dữ lam".
- Đúng, đúng, đúng. Màu xanh đi từ màu lam ra mà vượt hơn cả mà lam. Ta thấy thì ngươi cũng đã đạt được chân truyền ta rồi. Tử đây về sau, mỗi lần thái hậu kiếm chuyện là ta sẽ ngất xỉu. Cái chiêu này coi bộ hiệu quả đấy.
Tử Vy cảnh cáo:
- Không nên, chiêu này chỉ sử dụng một lần, đừng sử dụng lần thứ hai.
Tiểu Yến Tử suy nghĩ rồi nói:
- Vậy thì lần sau đến phiên ngươi ngất xỉu. Bởi vì trước đây ngươi cũng đã đỡ cho hoàng thượng một đao, hẳn là diễn xuất còn hay hơn cả ta. Còn ta, ta sẽ đứng cạnh diễn giảng, ta bảo đảm sẻ giải thích còn lâm ly ảo não hơn... dù sao nói dối cũng không làm chết người... Vậy nhé, từ đây về sau chỉ cần ta nhéo vào lưng ngươi một cái, là ngươi ngã xỉu liền nhe.
Hai người đang nói chuyện chợt có tiếng Tiểu Đặng Tử đứng ngoài nói vào:
- Báo hai vị cát cát, Ngũ a ca, và Phước đại gia đang đến thăm hai người.
Tử Vy nghe vậy giật mình:
- Mấy người này quả gan cùng mình, đêm hôm khuya khoắc thế này mà họ dám đến đây. Không sợ thái hậu trông thấy rồi mình bị mang tiếng là "hành vi bất kiểm".
Tử Vy và Tiểu Yến Tử vội bước ra, thấy Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đang đứng ở phòng khách với vẻ nôn nóng. Vừa trông thấy hai người, Vĩnh Kỳ đã xông tới hỏi:
- Sao, em thế nào? Bây giờ ra sao? Ban nãy là anh hết cả hồn, em bệnh thật hay là giả đấy?
Tiểu Yến Tử cười lớn:
- Anh thật là khờ, đương nhiên là giả bộ thôi, chứ cơ thể em khỏe thế này làm sao lại có thể ngất xỉu được? Đúng ra ban nãy Tử Vy ngất xỉu mới đúng. Tiếc là cô ấy quá thật thà, diễn không giống.
Vĩnh Kỳ nghe vậy thở ra:
- Cảm ơn trời đất!
Nhưng rồi nhìn lên miệng Tiểu Yến Tử kêu lên:
- Chết rồi! sao phù mỏ vậy?
Tiểu Yến Tử làm ra vẻ không quan tâm
- Chẳng sao đâu, đã xoa thuốc rồi!
Nhĩ Khang nhìn Tử Vy, lòng đau thắt nói:
- Anh thấy thì hai người vào hoàng cung giống như dấn chân vào chốn nước sôi lửa bỏng. Bây giờ phải làm sao đây? Thật anh chẳng biết phải làm gì để cứu hai người ra cả.
Tử Vy nhìn Nhĩ Khang thở dài, xong chuyển qua đề tài khác:
- Bây giờ khuya rồi, thôi anh hãy về đi, Nhĩ Thái thì đã cùng Trại A đến Tây Tạng. Cha mẹ anh chỉ còn một mình anh, anh phải về lo cho cha mẹ chứ?
- Anh biết, anh biết chuyện đó. Nhưng mà ban nãy nghe chuyện mấy người bị triệu đến Từ Ninh Cung là anh đã vô cùng lo lắng. Vội qua Cảnh Dương Cung chờ. Đến khi Ngũ a ca từ Từ Ninh Cung về kể lại sự việc, anh mới thấy vậy thật nguy hiểm quá. Nhưng mà em hãy cẩn thận, suy đoán xem, có thật là thái hậu đã không biết gì cả?
- Nói thật, em cũng không biết, lúc đó sự việc rối beng. Em chỉ còn biết cố đóng cho thật, vì vậy thái hậu thế nào, em cũng không nhìn nên chẳng biết.
Nhĩ Khang suy nghĩ, một lúc nói:
- Thôi, hai người nghe tôi nói này. Thái hậu là người rất tinh tế. Bà ấy không dễ gạt như hai người nghĩ đâu. Tối nay mặc dù bị các người quay một chập, nhưng khi quay về hẳn bà ấy nghĩ lại sẽ suy ra. Vì vậy nếu ngày mai hai người bị triệu vào nữa, thì cố mà nói năng. đừng để lộ ra chân tướng, bằng không cái chuyện Bồ tát của Tiểu Yến Tử sẽ trở thành bồ tát đất sét rơi xuống sông mất.
Tiểu Yến Tử cằn nhằn:
- Cũng tại anh Vĩnh Kỳ cả đấy. Ai bảo nói "bồ tát", "bồ tát" làm chi?
Vĩnh Kỳ bực dọc:
- Ai nói " bồ tát" bao giờ? Tôi bảo là cô đến nhà "Phước gia" cơ mà.
Tiểu Yến Tử nghe vậy ngẩn ra, rồi cãi:
- Tại sao anh không nói là "Nhĩ Khang".
- Rủi cô nghe không rõ rồi lại nói là "Thủy can" (cái lu nước) nữa thì chết.
Tiểu Yến Tử đang uống trà, nghe vậy sặc ra, bắn cả vào mặt Vĩnh Kỳ. Trong khi Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà đều ôm bụng cười lăn.
Đang lúc mọi người vui vẻ, thì chợt có tiếng Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử gọi vào báo:
- Hoàng thượng giá lâm!
Mọi người nghe vậy hoảng quá chẳng biết làm sao Tiểu Yến Tử thì quay mồng mồng.
- Trời ơi! Ban nãy ông ấy đi rồi, làm sao lại quay lại nữa.
Kim Tỏa kéo Tiểu Yến Tử, giục:
- Leo lên giường nằm đi! Nhanh lên.
Nhưng đã không kịp, vua Càn Long đã bước vào cửa, phía sau có cả thái giám và cung nữ.
Tử Vy, Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, vội phục xuống thỉnh an. Rồi Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà chạy ra sau mang trà nước tới. Vua Càn Long thấy Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cũng có mặt, nhíu mày hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Ồ! Thấu Phương Trai hôm nay vui quá hở? Khuya thế này mà Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang cũng có mặt. Các ngươi lại đây thăm bệnh đấy ư?
Rồi quay qua Tiểu Yến Tử, ông nói:
- Tiểu Yến Tử coi bộ hết bệnh nhanh quá? Thế này thì phải nói là Hồ thái y tay nghề cao đấy. Hay là nhờ thuốc tiên? Sao? Bây giờ thế nào? Có còn nhức đầu, đau ở ngực nữa không?
Tiểu Yến Tử nghe hỏi lập tức làm ra vẻ yếu đuối, rên rỉ:
- Dạ, trong đầu còn nghe nó ù ù, lồng ngực thì còn nghẹn ở đây, nhưng dù sao thì cũng đỡ hơn ban nãy nhiều. Nghĩ lại ban nãy ở Từ Ninh thật khiếp, chút xíu nữa là đã đứt hơi.
Vua Càn Long vỗ bàn, nói lớn:
- Ngươi còn dám nói là "suýt" đứt hơi! Có phải ngươi muốn đứt hơi thiệt phải không?
Tiểu Yến Tử sợ hãi, ngước lên nhìn vua. Bấy giờ cả phòng im phăng phắc. Vua Càn Long trừng mắt với Tiểu Yến Tử nói:
- Ngươi thật to gan, dám giỡn mặt cả tại Từ Ninh Cung! Dám qua mặt lão phật gia. Như vậy thì có gì mà ngươi không dám làm chứ?
Nói xong vua quay lại Tử Vy, vẻ nghi ngờ:
- Tử Vy, tại sao con cũng đồng lõa trong chuyện nầy được chứ? Vậy mà trẫm cứ tưởng là con không biết lừa dối ai. Rõ la... muốn học tốt thì khó, chứ học xấu thì rất nhanh.
Đến lúc đó, Tử Vy mới biết vua Càn Long đã biết hết tất cả, vội vã quỳ xuống, xấu hổ:
- Bẩm Hoàng a ma, Tử Vy đã biết tội của mình, nhưng mà lúc đó quả là con chẳng biết phải làm sao hơn. Trước đó chúng con chẳng hề tính toán gì cả. Đùng một cái, Tiểu Yến Tử chợt ngã lăn ra, con sợ khiếp đi được. Tưởng thật, nhưng sau đó Tiểu Yến Tử đã ra hiệu với con, bắt buộc con phải phối hợp. Tất cả vì sự an nguy con không có cách khác lựa chọn nào khác.
Tiểu Yến Tử thấy Tử Vy quỳ xuống nên hoảng sợ, nhưng bản chất hào hiệp lại nổi lên. Nên bước tới:
- Bẩm Hoàng a ma! Người không nên trách Tử Vy, tất cả những sự việc đó đều do con gây ra, con sức làm sức chịu mà.
Vua Càn Long hỏi:
- Có phải là thà chịu chặt đầu, xả thân một mạng không?
Tiểu Yến Tử lúng túng:
- Sao Hoàng a ma biết hết vậy?
Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử lắc đầu:
- Con quả là hết thuốc, trẫm cũng không biết phải làm gì với con. Xem ra chỉ còn nước lấy cái đầu con thôi. Bởi vì tha thứ cho con một lần, là phải tha lần thứ hai, rồi lần thứ ba nữa... Cứ thế... để con càng lúc càng lộng hành, coi cả hoàng cung nầy đều ngu cả!
Vĩnh Kỳ vội vã nhảy ra đỡ tội:
- Bẩm Hoàng a ma! Xin người hãy thông cảm cho lúc đó Tiểu Yến Tử quýnh quá, mỗi lần gặp chuyện là mỗi lần Tiểu Yến Tử phản ứng bằng phản xạ thôi, chứ không nghĩ ngợi gì cả, mới đưa đến tình trạng rối loạn đó.
Vua Càn Long đưa mắt nhìn mọi người, chỉ nói:
- Các ngươi còn chưa khai thiệt, hôm nay các người đã đến đâu, tại sao lại nói đi xem bồ tát?
Nhĩ Khang thở ra, bẩm:
- Kính xin hoàng thượng bớt giận, hai cô cát cát sáng nay đã theo thần ra ngoài. Thật ra thì trước khi vào cung Tiểu Yến Tử đã có anh chị em kết nghĩa. Đó là Liễu Thanh, Liễu Hồng, hai người nầy mới mở một tửu quán, nên bọn con ra đó để chúc mừng khai trương. Cũng vì lâu ngày gặp nhau, nên nói chuyện hơi nhiều vì vậy mà về cung muộn.
- Có thật như vậy không?
Nhĩ Khang cúi đầu:
- Dạ, chẳng dám lừa gạt hoàng thượng ạ!
Vua Càn Long nghĩ ngợi rồi nói:
- Ở ngoài có bạn bè cũng là điều hay. Trẫm ở ngoài cũng có rất nhiều bạn giang hồ, gần như khắp các miền đất nước. Mỗi lần trẫm đi xuống Giang Nam đều tìm cách liên lạc với họ. Vì vậy chuyện đó không có gì phải giấu diếm, sao lúc thái hậu hỏi lại không nói thật chứ?
Tử Vy đứng dậy nói:
- Bẩm Hoàng a ma, người có một trái tim quảng đại, bao dung nên nói chuyện mới có thể cảm thông, tha thứ cho bọn con, chấp nhận những điều bọn con làm. Chỉ có chúng con mới dám nói thật chứ ở trong cung nầy, đâu phải ai cũng rộng rãi như hoàng thượng đâu.
Lời của Tử Vy khiến vua hiểu ra sự thật, mà bấy lâu người không nghĩ đến, nên cười tâm đắc.
Tiểu Yến Tử thấy vua cười, biết là bầu trời đã quang đãng, vội chen vào:
- Đúng thế! Đúng thế! Hoàng a ma là người vĩ đại nhất trên đời. Nhưng ở trong cung đâu phải ai cũng giống Hoàng a ma đâu? Lúc nào bọn con cũng có cảm tưởng cái đầu của mình nó sắp rơi đấy. Nhiều lúc vì bảo vệ nó nên phải làm những chuyện mà mình cũng không biết mình phải làm gì.
Vua Càn Long nhìn cả hai, chẳng biết nên giận hay không nghĩ tới nghĩ lui. Bất giác vua bật tiếng cười lớn:
- Càng nghĩ càng không thể nhịn cười nổi, rõ ràng là trẫm nghe Vĩnh Kỳ nó nhắc "Phước Luân" thế mà ngươi lại nói là "bồ tát". Cái con Tiểu Yến Tử này! Ngu sao mà ngu lạ! Còn điều diễn kịch cũng khá đấy. Trẫm đứng đấy mà cứ tưởng là thật!
Rồi quay lại nhìn Tử Vy và Tiểu Yến Tử, vui vẻ nói:
- Có hai đứa con, làm trẫm cũng phải đóng kịch theo, thật hoang đường hết chỗ nói!
Tiểu Yến Tử nghe vậy tròn mắt ngạc nhiên:
- Hoàng a ma! vậy là người đã biết lúc ở Từ Ninh Cung, con không xỉu thật phải không? Vậy là Hoàng a ma thông minh nhất thiên hạ rồi. Người còn bao che cho con như vậy, thế mà con lại cứ nghĩ oan cho người.

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi, Tiểu Yến Tử xin dập đầu cảm ơn, người quả là một hoàng đế anh minh, nhân từ?
Vua Càn Long cười, có vẻ cảm động:
- Thôi đủ rồi, đủ rồi! Hai con a đầu này lại đội cho trẫm một cái nón thật to, vậy mà trẫm lại thấy dễ chịu, thôi thì tha cho cả hai đứa bây.
Tiểu Yến Tử ngồi dậy, reo lên:
- Tạ ơn Hoàng a ma, con biết mà. Hoàng a ma là bồ tát giáng trần, để giúp đỡ chúng con mà.
Cả phòng tràn ngập không khí vui vẻ. Rồi vua Càn Long chẳng biết nghĩ sao, chợt nghiêm giọng nói:
- Hai đứa cũng đừng quá đắc ý mà quên cả chuyện đề phòng nhé. Phải nhớ là lão phật gia là mẹ ruột của trẫm đó, Trẫm rất cung kính, sợ hãi người, thế mà các ngươi lại có thể bỡn cợt được chú? Lần trước Tiểu Yến Tử làm náo loạn Ngự hoa viên, lần nầy lại làm rối cả Từ Ninh cung. Các ngươi làm trẫm đau đầu quá, nên trẫm cảnh cáo hai dứa. Từ đây về sau, đối với lão phật gia, phải thành thật cung kính. Đó là điều ghi nhớ trước tiên. Phải nhớ lão phật gia, là người rất nhạy bén, tinh tường. Các người đừng tưởng là qua mặt được, nếu lão phật gia mà điều tra rõ được sự việc thì trẫm cũng đành bó tay, không giúp đỡ gì cho các ngươi được đâu.
Tiểu Yến Tử lập tức ứng ngay:
- Dạ!
Vua Càn Long lại quay qua nhìn Tử Vy rồi nhìn Nhĩ Khang. Chợt nhớ đến điều thái hậu đã nói về chuyện hối hôn, nên ngập ngừng một chút nói:
- Còn nữa, Thấu Phương Trai này dù gì cũng là nơi trú ngụ của cát cát. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang các ngươi cũng nên xa lánh một chút, đừng đến một cách thường xuyên, để tránh dư luận, tránh tiếng cho Tiểu Yến Tử và Tử Vy. Nếu không sau này có chuyện gì xảy ra, các người sẽ khó mà bảo vệ họ, mà không chừng lại liên lụy đến cả các ngươi nữa đấy.
Nhĩ Khang nghe vậy biến sắc, nhưng vẫn nói:
- Vâng, thần xin cẩn thật, nghe lời dạy bảo của hoàng thượng.
Vĩnh Kỳ cũng vội nói:
- Nhi thần biết lỗi!
Tử Vy và Tiểu Yến Tử cũng căng thẳng. Không khí đang vui, hóa ra nặng nề. Vua Càn Long thấy vậy an ủi:
- Nhưng mà lúc gần đây hẳn lão phật gia chưa rảnh rỗi để dòm ngó các ngươi đâu. Bởi vì vua A Lý Hòa Trác của Tân cương đang đưa công chúa của ông ấy đến thăm kinh đô của ta. Đây là một sự kiện trọng đại, sau vụ công chúa Tây Tạng, mọi người trong cung đang bận rộn nghênh đón, nên chẳng rảnh đâu nghĩ đến chuyện các người.
Tiểu Yến Tử ngạc nhiên:
- Ồ! Lại thêm một vị công chúa đến nữa ư?
Rồi quay qua Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ lo lắng:
- Lần nay hẳn là tới phiên các người rồi đấy, phải không? Vậy là hãy chuẩn bị đi? Chẳng biết cái cô công chúa "Sanh Cương" nầy thích chọn ai làm phò mã? Mấy cái người ở chốn biên cương, chẳng hiểu tại sao lại thích đưa công chúa đến Bắc Kinh tìm phò mã vậy?
Nói xong đâm ra nghĩ ngợi, rồi nhìn lên hỏi vua Càn Long:
- Bẩm Hoàng a ma, Nhĩ Khang bọn họ đã được chỉ hôn, chắc không bị mấy cô công chúa đó dòm ngó chứ ạ?
Vua Càn Long nói:
- Chuyện đó cũng không biết!
Tử Vy nghe vậy giật mình, còn Tiểu Yến Tử nhìn Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang cũng lo lắng:
- Sao kỳ vậy!

http://tieulun.hopto.org

Chương 5

Hôm ấy, A Lý Hòa Trác cùng Hàm Hương công chúa đến trước Tử Cấm thành. Cửa cung rộng mở, trống lễ vang hồi. Vua Càn Long, các a ca, cát cát, thân vương, vương công đại thần ra tận trước đại điện đó. Âm nhạc của dân tộc Duy dồn dập. Vua A Lý Hòa Trác cỡi ngựa đi trước, đoàn xe, đoàn ngựa, đoàn cờ, đội nhạc, đội lạc đà, mỹ nữ, vệ binh lần lượt theo sau. Trong đoàn người rầm rộ, hùng hậu đó, điều khiến mọi người chú ý nhất là chiếc kiệu xinh xắn với màu sắc lạ lẫm đầy sắc thái nước ngoài. Chiếc kiệu hình lục giác, ở mỗi góc có một cây trụ vàng, trên đầu mỗi trụ có một đĩa màu xanh viền vàng, còn dưới kiệu thì chẳng có vách. Chỉ che bằng màn voan màu trắng, bên trong kiệu là một cô gái dân tộc Duy mặc áo đỏ, đầu đội mũ lông nhung trắng với khăn che mặt. Cô gái ngồi giữa kiệu, nghiêm trang như một pho tượng, hai người hầu mặc áo tím viền kim ngồi hai bên, khung cảnh đẹp như tranh cổ.
Vua Càn Long không thể không chú ý.
Xe và ngựa dừng lại, A Lý Hòa Trác xuống ngựa. Kiệu cũng dừng, Duy Na và Kiết Na đỡ Hàm Hương xuống kiệu, sau đó, A Lý Hòa Trác, Hàm Hương công chúa và đoàn tùy tùng, tất cả quỳ xuống trước mặt vua Càn Long tung hô:
- Thần A Lý tham kiến hoàng thượng! Chúc hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!
Đoàn tùy tùng cũng hô theo:
- Hoàng thượng của chúng ta vạn tuế, vạn vạn tuế!
Vua Càn Long bước tới một bước, phán:
- A Lý Hòa Trác từ xa xôi đến đây cực khổ, không cần phải hành đại lễ.
A Lý đứng dậy, lùi ra xa một bước, dẫn Hàm Hương đến trước mặt vua.
- Đây là con gái nhỏ của thần, Hàm Hương!
Hàm Hương chấp hai tay trước ngực hành lễ theo đạo hồi nói:
- Hàm Hương xin bái kiến hoàng thượng!
Vua Càn Long chợt nghe quanh mình sực nức mùi hương, người có cảm giác như mình đang đứng giữa cánh rừng hoa thơm ngát. Mùi tổng hợp của hoa nhài và hoa quế. Cái mùi dìu dịu nho nhỏ, khiến người có cảm giác lâng lâng. Chẳng lẽ Triệu Huê nói thật? Ở trong dân tộc Duy xứ Tân cương có một người con gái nổi tiếng là "công chúa của mùi hương". Ông hiếu kỳ nhìn Hàm Hương, chỉ thấy chiếc khăn che mặt đã che khuất mọi thứ, chỉ chừa đôi mắt. Nhưng cái mạng che mặt đó cũng không che đậy được hết cái đẹp, vì đôi mắt kia trong suốt, xanh thẩm. Cái ánh mắt đó buồn buồn, sâu lắng đang nhìn ông. Cái ánh mắt đó khiến lòng ông xao động. Vua vội lẩn tránh, nói với A Lý Hòa Trác:
- Nầy A Lý Hòa Trác, ngươi đã mang cái gì đến mà tràn ngập mùi thơm thế kia?
A Lý Hòa Trác cúi đầu:
- Dạ không phải, mùi hương đó là từ người con gái thần toát ra, nên cô ấy mới được gọi là Hàm Hương.
Vua Càn Long đã xác nhận được điều mình đoán nên vui vẻ nói:
- À thì ra đây là "Hương công chúa"!
Rồi quay qua phía sau giới thiệu:
- Còn đây là các con trai của trẫm, đằng kia là các vương công đại thần!
Vĩnh Kỳ Nhĩ Khang đứng trong đám đó. Vì Vĩnh Kỳ là huynh trưởng nên phải đại diện cho đám a ca bước ra hành lễ:
- Cung nghinh A Lý Hòa Trác và Hàm Hương công chúa đến đây!
Vua Càn Long lúc đó mới nói:
- Thôi miễn bớt lễ lộc, hãy vào trong dự yến tiệc ta ban đi!
o0o
Tối hôm ấy ở Đại Hí đài trong hoàng cung, một buổi tiệc lớn được mở ra mời khách, đèn đuốc sáng choang khung cảnh vô cùng náo nhiệt. Trên sân khấu. Dưới là những dãy bàn ăn sắp dài thành hàng. Đông đủ quan chức trong chiều từ thái hậu, vua, hoàng hậu, các vương phi đến các đại thần đều có mặt đông đủ.
Vua Càn Long, A lý, và các thân vương đại thần được sắp ngồi bàn giữa. Thái hậu, hoàng hậu, lệnh phi... ngồi bàn kế bên, Tịnh Nhi đương nhiên là ngồi cạnh thái hậu. Còn Tử Vy, Tiểu Yến Tử thì ngồi chung với đám cát cát khác, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang ngồi bên nhóm a ca.
Trên hí đài, vua Càn Long cho diễn vở "đại náo thiên cung". Tôn Ngộ Không đang ra sức nhào lộn. Trống chiêng đánh inh ỏi, A Lý từ giờ nào đến giờ chưa xem qua vở kịch nào sôi động như vậy nên không ngớt vỗ tay khen ngợi.
Vĩnh Kỳ ngồi kế Nhĩ Khang, thừa lúc mọi người không để ý, hỏi Nhĩ Khang:
- Chuyện của Tịnh Nhi, ngươi sắp xếp ra sao rồi?
Nhĩ Khang có vẻ bực dọc:
- Còn sắp xếp gì nữa, mới nói ra Tử Vy đã nghĩ ngợi lung tung, rồi khóc một trận...
Vĩnh Kỳ thở ra:
- Đàn bà quả thật khó ứng phó. Ngươi đươc nhiều người để mắt xanh như vậy, đúng ra cô ta phải hãnh diện mới phải sao lại khóc?
- Chuyện đâu đơn giản như vậy? Giả sử như nếu cô công chúa Tân Cương kia mà để mắt xanh đến anh thì liệu Tiểu Yến Tử sẽ phản ứng thế nào?
Câu hỏi của Nhĩ Khang làm Vĩnh Kỳ lúng túng:
- Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Coi chừng cô ta chú ý đến cậu nhiều hơn đấy.
- Chẳng có chuyện đó đâu. Chẳng lẽ cả hai anh em đều phải đi xa nhà cả ư? Hoàng thượng cũng không chịu. Mà để phòng xa, lần nầy tôi sẽ tránh thật xa sẽ không xuất đầu lộ diện trước mặt họ đâu.
Vở "đại náo thiên cung" đã diễn xong. Diễn viên cúi người, tung hô vạn tuế. Vua Càn Long vỗ tay ra lệnh:
- Thưởng!

http://tieulun.hopto.org

Thế là thái giám mang quà đã chuẩn bị sẵn lên phát. Diễn viên đa tạ rồi rút lui. A Lý quay qua nhìn vua Càn Long nói:
- Màn kế tiếp sẽ là màn vũ của tiểu nữ. Đây là điệu vũ dân tộc của xứ sở hạ thần. Tuy rằng mộc mạc, thô thiển quê mùa, nhưng đó là tấm lòng thành. Xin hoàng thượng tùy tiện xem qua!
Vua Càn Long cười, cũng nôn nóng vì tò mò.
Ban nhạc trước sân khấu đã được thay bằng ban nhạc người Hồi. Những âm thanh lạ lùng làm mọi người chú ý. Rồi trên sân khấu xuất hiện một đám trai tráng người Hồi. Mình trần để lộ những thân hình lực lưỡng. Có người khoác áo lá màu đỏ. Họ bắt đầu nhảy theo tiếng trống, âm thanh dồn dập lôi cuốn. Vũ điệu đầy sức sống khiến mọi người nín thở lắng nghe. Rồi Hàm Hương công chúa xuất hiện trên tay các lực sĩ đó. Cô nàng mặc áo voan trắng, vẫn mang khăn che mặt. Đến giữa sân khấu mới đặt Hàm Hương xuống và giữa tiếng nhạc, giữa đám thanh niên kia, Hàm Hương như một bông hoa bắt đầu nhảy múa theo điệu nhạc.
Nhạc là sự hợp tấu giữa tiếng trống, tiếng tù, và tiếng đàn với những âm hưởng lạ. Hàm Hương lắc lư người, chiếc khăn voan trắng phất phơ như mây, như tuyết tạo nên một hình ảnh quyến rũ lạ thường nhất là trước những cặp mắt của phái nam.
Thái hậu xem một lúc rồi nói với Tịnh Nhi:
- Loại vũ nhạc của người Hồi khác hẳn với của người Hán. Ta chưa hề xem qua, nên nào có biết nam giới cũng khiêu vũ được.
Tịnh Nhi vừa xem vừa giải thích:
- Bẩm lão phật gia, cách múa của họ như một sự phối hợp, cái "cương" tính của nam và cái "nhu" tính của nữ. Mỗi cái nó đều có cái đẹp riêng của nó. Hai cái phối hợp nhau tạo ra một hình ảnh tương phản đẹp. Chúng ta từng có thành ngữ "nhu thắng cương" đấy. Thái hậu nhớ không?
Hoàng hậu ngồi gần nghe vậy, vuốt đuôi:
- Tịnh Nhi quả là thông minh. Nhờ sự giải thích của cô chúng tôi mới hiểu ra. Hay quá! Hay quá!
Thái hậu nhìn Tịnh Nhi với ánh mắt trìu mến:
- Thì ra với cái điệu múa, mình cũng phải "biết" mới xem được ư?
Tịnh Nhi cười nói:
- Cảm ơn lão phật gia và hoàng hậu nương nương đã ngợi khen.
Thái hậu nhìn Tịnh Nhi rồi bất giác quay qua nhìn Tiểu Yến Tử và Tử Vy so sánh.
Bấy giờ Tiểu Yến Tử đang mê mẩn theo dõi nên nào biết thái hậu đang nhìn mình. Đến lúc Hàm Hương múa bụng thì Tiểu Yến Tử thích quá nhảy cỡn lên, hét:
- Ồ! Cô nàng công chúa Hàm Hương quả tuyệt vời, vừa đẹp vừa múa giỏi! Xem mê thật!
Tử Vy ngồi cạnh cảnh giác:
- Tiểu Yến Tử! Chị chỉ nên ngồi yên xem, đừng có kích động quá đáng. Thái hậu đang nhìn chị kìa!
Tiểu Yến Tử liếc nhanh về phía thái hậu, rồi bĩu môi nói:
- Cái bà nầy thật kỳ cục. Xem hát chẳng xem, nhìn chúng ta làm gì chứ?
Trong khi Tử Vy bất an, nhất là lúc trông thấy Tịnh Nhi và thái hậu nói gì mà có vẻ rất vui. Trong khi Tiểu Yến Tử ngồi cạnh vẫn vô tư, hít hít một chút, rồi hỏi:
- Này Tử Vy, ngươi có nghe thấy mùi thơm là lạ gì không?
Tử Vy giật mình quay lại:
- Tôi nghe anh Nhĩ Khang nói thì vị công chúa Tân cương này, có nhiều cái nhất lắm. Đẹp nhất Tân cương, lại được trời phú cho một chuyện đặc biệt đấy là không cần xức dầu thơm, tự thân đã tỏa hương thơm ngát!
Tiểu Yến Tử ngạc nhiên:
- Thật vậy ư?
Tử Vy cười, Tiểu Yến Tử thấy vậy cũng cười theo. Nhưng lúc đó thái hậu đang nhìn qua, thấy hai người cười lại không hài lòng.
Hoàng hậu thừa cơ:
- Bẩm lão phật gia. Hẳn người cũng thấy, ở những buổi tiệc có quốc khách thế này. Ta mới có thể phân định rõ tư cách của cát cát thật sự và cát cát dân gian. Trong khi cát cát thật ngồi ăn nghiêm chỉnh thì cát cát dân gian cười nói luôn mồm, chẳng biết giữ gìn thể thống gì cả.
Thái hậu chỉ ngồi yên. Lệnh phi ngồi gần đó đã nghe, liếc nhanh hoàng hậu một cái. Trong những trường hợp thế này lệnh phi biết có bực chẳng nên lộ ra, có điều người thấy lo lắng cho Tiểu Yến Tử và Tử Vy vô cùng,
Trong khi đó vua Càn Long nhìn lên sân khấu một cách mê mẩn, người nói với A Lý:
- Này A Lý Hòa Trác khanh. Trường hợp của công chúa khanh. Trước đây trẫm đã từng nghe Triệu Huê tướng quân nói rồi, nhưng quả thật là tai nghe không bằng mắt thấy. Con của khanh đẹp thật, trẫm xưa nay đã thấy qua biết bao nhiêu người đẹp rồi, nhưng trường hợp của Hàm Hương thì có thể nói là lần đầu tiên, trẫm mới gặp.
A Lý Hòa Trác cười.
- Hàm Hương là con gái cưng nhất của thần đấy, cũng là viên ngọc của dân tộc Duy Ngô Nhĩ chúng tôi. Lúc mới sinh ra, bầu trời đầy mây ngũ sắc, hương thơm tỏa ngát. Theo lời các chiêm tinh gia của nước thần, thì là quý nhân giáng trần đến bộ lạc đấy!
Vua Càn Long nhìn Hàm Hương không chớp mắt:
- Vậy ư?
Lúc đó âm nhạc chợt sống động hẳn lên. Hàm Hương múa nhanh hơn, rồi cô công chúa Hồi này đi đến giữa sân khấu, mọp người xuống chào. Các chàng trai cùng múa cũng giăng hàng ngang, cùng hướng về phía vua Càn Long chào theo, nhạc cũng dứt. Mãi một lúc sau, Vua Càn Long mới chợt choàng tỉnh, vỗ tay cổ võ nhiệt tình. Mọi người thấy vậy vỗ tay theo, Tiểu Yến Tử thì khỏi nói, nhẩy cỡn lên reo hò. Sau đó vua đứng dậy bước lên sân khấu, đỡ công chúa dậy:
- Thôi đứng lên đi, Hàm Hương công chúa!

http://tieulun.hopto.org

Hàm Hương đứng dậy, mắt vẫn nhìn xuống. Vua nhẹ nhàng nói:
- Nào ngẩng lên cho trẫm nhìn xem?
Công chúa ngẩng lên, cái đẹp sầu não, hấp dẫn khiến vua Càn Long ngỡ ngàng. A Lý Hòa Trác cũng bước theo lên, nhìn vua nói:
- Bẩm hoàng thượng, để biểu thị sự kính trọng của bộ lạc chúng tôi, nếu bệ hạ thấy thích, thần xin dâng con gái cưng của hạ thần cho hoàng thượng đấy!
Lời của A Lý vừa thốt ra làm cả bàn tiệc đều giật mình. Lệnh phi tái mặt, hoàng hậu tái mặt, đám cung phi lo lắng, cả thái hậu cũng bất ngờ. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ nhìn nhau, ý nói thì ra là vậy. Trong khi vua Càn Long sau một phút bất ngờ, đã sung sướng nói:
- Nầy A Lý Hòa Trác, khanh nói thật đấy chứ?
- A Lý khúm núm:
- Nếu không phải lòng thành, thì thần đã không phải vượt sông vượt núi, lặn lội mang con gái đến đây.
Vua Càn Long nhìn Hàm Hương lần nữa rồi cười:
- Ha ha ha! A Lý Hòa Trác! Ngươi quả là bạn tốt của ta, đã tặng cho ta một món quà vô giá. Trẫm hứa với ngươi là sẽ hết sức yêu quý, để ngươi thấy là ngươi không phải hối hận về quyết định của mình.
Nói xong ông quay đầu lại gọi:
- Mau mang rượu ra đây!
Thái giám vội vã mang bầu rượu quý lên, rót làm hai ly. Vua đích thân cầm một ly đưa cho A Lý. Hai ly rượu được nâng cao, cụng lại. Vua Càn Long vui vẻ nói:
- Cạn ly nào, từ đây giữa triều đại Thanh và Hồi tộc sẽ không còn động binh đánh nhau, hai bên hòa hoãn như trong một nhà.
A Lý cũng vui vẻ tiếp lời:
- Hòa bình vạn tuế!
Rồi nốc cạn ly rượu, vua Càn Long làm theo:
- Đúng! Hòa bình vạn tuế!
Hàm Hương đứng yên như tượng, ánh mắt bi thương, chớ chẳng có chút nào vui sướng, Tiểu Yến Tử nhìn cảnh đó ngẩn ra thật lâu, rồi mới bực tức nói:
- Thì ra cô công chúa này lòng tham quá đáng, mắt để thật cao, muốn lấy Hoàng a ma chớ chẳng thèm dòm ai khác!
o0o
Chuyện vua Càn Long thu nhận thêm Hàm Hương khiến cả cung đình bối rối ít nhiều. Dân Hồi, dù có thế nào cũng là phiên bang dị tộc. Làm sao vua, lại có thể nhận một đứa con gái phiên bang vào cung? Thái hậu rất bất mãn, nhưng chẳng nói ra. Hoàng hậu vì vừa ghen vừa hận. Ở trong cung đã lắm kẻ giành người giật rồi. Bây giờ lại thêm một Hàm Hương công chúa? Mà nào chỉ một hoàng hậu? Tất cả các cung phi, cát cát trong triều đình cũng đều cảm thấy bực bội, oán trách. Đương nhiên trong số người bất mãn đó, Tiểu Yến Tử là bất bình nhất. Tiểu Yến Tử càu nhàu:
- Thật tình tôi chịu, chẳng làm sao hiểu được. Hoàng a ma đã có hai mươi mấy vợ con rồi, còn muốn thêm một Hàm Hương công chúa làm gì nữa? Đúng là hạng người hiếu sắc! Đâu có nói sai, bằng chứng là ông ấy vừa trông thấy người ta múa có một chập, là đã động lòng ngay. Sao lại dễ như vậy chứ? Trong khi lệnh phi nương nương lại sắp lâm bồn, sao ông ta lại chẳng quan tâm?
Tử Vy cố gắng biện hộ:
- Chắc tại vì để giải quyết vấn đề của biên cương, nên người phải làm như vậy. Người ta đường xa diệu vợi mang công chúa đến đây, dâng hiến cho Hoàng a ma, không lẽ Hoàng a ma lại chối từ coi gì được?
Tiểu Yến Tử bất mãn:
- Tử Vy! Ngươi đừng có ngu như vậy? Ngươi chẳng thấy Hoàng a ma ư? người chẳng có vẻ gì là từ khước? Vừa nghe A Lý Hòa Trác đề nghị hiến Hàm Hương là ông ta khoái tít lên Tử y ngươi nói đi đàn ông sao kỳ cục vậy? Người nào cũng như người ấy, chẳng phân biệt giai cấp, địa vị xã hội... Gặp ai họ cũng yêu được. Trong khi đó đòi hỏi đàn bà con gái chúng mình phải "chỉ biết có một người thôi". Đàn ông có quyền có cả chục bà vợ, nhưng đàn bà chỉ có một chồng, họ bất công như vậy, có phải tức chết đi không?
Tiểu Yến Tử giận thật, bởi vì hôm đó cùng Tử Vy đến thăm lệnh phi. Khi họ vào Diên Hy cung, đã thấy lệnh phi nằm dài trên ghế mệt mỏi, sắc mặt trắng bệch như đang ngã bệnh. Lạp mai, đông tuyết, và các cung nữ khác đang vây quanh.
Tiểu Yến Tử và Tử Vy thấy vậy ngạc nhiên. Tử Vy quan tâm hỏi:
- Nương nương không khỏe ư?
Lệnh phi thở ra nói:
- Mấy hôm rày không hiểu sao mệt mỏi quá, cử động nặng nề, tâm thần cũng khoang thoải mái... ăn lại không ngon, đầu cứ râm râm đau nhức.
Tử Vy nghe vậy đặt tay lên trán lệnh phi, chợt giật mình:
- Nương nương! Hình như người đang bị sốt đấy, có cần gọi thái y đến không? Phải gọi Tuyên thái y đến ngay! Sao chẳng ai gọi?
Lạp mai nói:
- Nương nương không chịu! Người nói chỉ cần nằm nghỉ một chút là khỏe.
Lệnh phi kéo tay Tử Vy lại.
- Ngươi đừng có làm to chuyện, thân thể ta thế nào đương nhiên là ta biết chứ? Chẳng có gì đâu, sốt chẳng qua vì cảm nhẹ. Hiện giờ trong bụng ta có mang, không thể tùy tiện mà uống thuốc. mà có gọi thái y đến thì chỉ cho một vài loại thuốc bổ thôi. Chi bằng đừng báo, tránh thấu tai thái hậu. Rồi có người lại không hiểu cho là ta lại làm mình mẩy để người khác chú ý.
Tử Vy lo lắng:

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng rủi... nếu có bệnh gì khác thì sao?
Đông Tuyết nói:
- Cũng tại nương nương không vui, nên không chịu uống thuốc. Hai vị cát cát xin hãy khuyên nương nương giúp giùm đi!
Tiểu Yến Tử nhìn lệnh phi cảm thông, rồi chợt bất bình nói:
- Tôi biết nương nương buồn chuyện gì rồi. Đừng nói nương nương, ngay chính tôi cũng thấy bực. Cô ta là "Sanh Cương công chúa" gì cũng mặc có được trời phú cho cái gì để cả người thơm phức đi thì cũng kệ cô ta chứ?
Lệnh phi nghe Tiểu Yến Tử lớn tiếng, giật mình:
- Suỵt! Nói nhỏ một tiếng, để không thôi bị rắc rối bây giờ. Chuyện của ta, ta còn không dám nói, ngược lại la lối, rồi có người nghe thấy, lại tưởng ta xúi giục ngươi...
Tử Vy ngồi xuống bên cạnh lệnh phi, nắm lấy tay lệnh phi thật thà nói:
- Nương nương, xin người đừng buồn. Tâm địa nương nương nhân từ, phúc hậu, thì đâu nỡ xử xấu với nương nương, chắc chắn là nương nương sẽ được che chở. Hoàng a ma cũng là người tình cảm, chắc chắn không phụ bạc người đâu. Con biết, nương nương đã có một vị trí rất đặc biệt trong tim người.
Lệnh phi có vẻ cảm động:
- Tử Vy, con thật là một con người trung hậu. Những lời của con vừa qua khiến ta cảm thấy an ủi nhiều lắm. Có điều con phải biết, là đàn bà họ không chỉ muốn một vị trí quan trọng trong tim một người đàn ông, mà họ muốn có một vị trí không thay thế được, đó mới cần hơn!
Cái vị trí không thay thế được, mà lệnh phi vừa nói đó chính là khát vọng của tất cả phụ nữ trên cõi đời nầy. Tử Vy nhìn lệnh phi, nghĩ đến địa vị của bà. Ở nơi cao cao đó họ vẫn là đàn bà, rồi lại nghĩ đến mẹ ruột, lòng chợt nhói đau. Mẹ Vy đã thế nào? Mười mấy năm chờ đợi, thời gian dài đăng đẳng, quả là một sự bất công! Tại sao một ông vua anh minh như Hoàng a ma, vậy mà chẳng chịu suy nghĩ. Đến đâu reo rắc tình cảm đến đó, rồi phụ bạc một cách vô tình, con người chỉ nghĩ đến bản thân mà chẳng nghĩ đến người khác...
Tử Vy càng nghĩ càng buồn, cố tìm cách để an ủi lệnh phi, nói:
- Con nghĩ đến Hoàng a ma, trước đây đã từng nói khi nhắc đến mẹ con. Ông ấy nói là "là đàn ông cũng có nỗi khổ tâm riêng của họ" vì "xúc động dễ nhưng yêu thì khó". "Lưu tình dễ nhưng thủ tình nan". Lúc đó con không hiểu, nhưng bây giờ thì hiểu rồi. Đại khái là... đàn ông người nào cũng thế thôi.
Tử Vy vừa dứt lời, Tiểu Yến Tử đã la lên:
- Cái gì là xúc động? Thế nào là yêu? Tất cả viện dẫn ra chỉ để bào chữa cho sự trốn tránh trách nhiệm. Trước kia với mẹ Tử Vy ông ấy đã thế, bây giờ với lệnh phi nương thì cũng vậy thôi!
Lệnh phi nghe vậy sợ hãi, bịt miệng Tiểu Yến Tử lại. Tiểu Yến Tử phải gỡ lâu lắm mới lơi tay lệnh phi ra vẫn còn tức Tiểu Yến Tử hỏi:
- Thế mấy hôm rày Hoàng a ma chẳng có đến đây à?
Lệnh phi thở dài:
- Ông ấy đến Bảo Nguyệt lầu còn không kịp, thì giờ đâu mà sang đây.
Tiểu Yến Tử nghe vậy hét lên:
- Đến Bảo Nguyệt lầu ư?
o0o
Vâng quả là vua Càn Long có mặt ở Bảo Nguyệt lầu, nhưng ông chẳng sung sướng như điều Tiểu Yến Tử đã nghĩ, mà ngược lại ông đang bực dọc. Hay tay chắp sau đít, cứ đi tới đi lui trong phòng khách.
Hàm Hương lúc nào cũng trong bộ trang phục đạo Hồi kín mít, đang đứng nơi cửa sổ. Mắt hướng ra ngoài, yên lặng như tượng. Duy Na và Kiết Na cùng các cung nữ khác đứng cạnh phòng. Phòng đầy vẻ căng thẳng chớ chẳng có gì là hạnh phúc chan hòa. Vua đi tới đi lui một lúc rồi dừng lại, đứng trước mặt Hàm Hương. Xoay mạnh người nàng lại đối diện với mình, lớn tiếng nói:
- Nào hãy nói đi! Ngươi muốn làm cao đến bao giờ nữa? Vào cung đã bao ngày, vậy mà lúc cha ngươi đến gặp, ngươi mới nói chuyện. Còn với trẫm, ngươi chẳng nói một tiếng nào cả, đừng tưởng mình là công chúa dân tộc Duy Ngô Nhĩ, rồi muốn thế nào cũng được. Nếu người còn tỏ thái độ bất phục tùng, thì coi chừng cái đầu ngươi đấy!
Duy Na, Kiết Na và các cung nữ khác thấy thái độ giận dữ của vua đều có vẻ khiếp sợ. Chỉ có Hàm Hương là bình thản, lẳng lặng nhìn vua.
Vua Càn Long lắc mạnh vai Hàm Hương.
- Nói đi chứ? Trẫm chẳng thể nào chịu được cái thái độ yên lặng của ngươi. Nói đi! Có gì ngươi không vừa lòng?
Hàm Hương vẫn yên lặng. Mặt buồn buồn, cái ánh mắt đó ngoài chuyện làm vua giận dữ, còn khiến vua cảm thấy có gì không ổn. Nhưng vua vẫn nhẫn nại.
- Hàm Hương! Đừng trắc nghiệm sự nhẫn nại của ta nữa mà. Ngươi từ Tân Cương đến Bắc Kinh cũng đã lâu rồi. Tân Cương giờ cách đây xa lắm, ngươi có trông ngóng thế nào cũng không nhìn thấy đâu. Nếu thật sự ngươi nhớ nhà, trẫm có thể xây cho ngươi một dinh thự kiểu Hồi để ngươi ở, cho phép ngươi ăn vận theo tập tục nước ngươi, thờ phụng đạo Islam của ngươi và miễn hết những nghi lễ người Mãn. Nhưng ngươi phải tỏ ra thân thiện một chút, chứ xa cách thế này là ta không chịu được.
Hàm Hương vẫn yên lặng. Vua Càn Long bực dọc, cất cao giọng.
- Ngươi có nghe trẫm nói gì không? Nếu không, ta sẽ cho người thông dịch đến, bằng cứ yên lặng thế này, trẫm sẽ không khách sáo nữa đâu. Trẫm có cả mấy chục Phi tần, mà nào có ai cao ngạo như ngươi đâu?
Đến lúc này Hàm Hương không yên lặng nữa, giọng lạnh lẽo:
- Ông không cần gọi thông dịch đến, tôi nghe được hết. Cha tôi đã có ý định hiến tôi cho ông nên đã dạy tiếng Hán cho tôi rất nhiều, vì vậy bất cứ điều gì ông nói tôi hiểu cả.
- Vậy sao ngươi còn muốn làm giá gì nữa?
Vua hỏi, Hàm Hương nhìn thẳng mắt ông nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tôi xin nói thật với hoàng thượng. Chuyện đến Bắc Kinh lần này, không phải là ý nguyện của tôi, mà là một nguyên nhân khác. Dân tộc Duy Ngô Nhĩ của chúng tôi, bị các người truy sát quá, không có một cuộc sống yên lành. Cha tôi vì sự an nguy của dân tộc mình, không thể không hy sinh tôi. Mà tôi thì cũng vì dân tộc mình, không thể đi ngược lại ý nguyện của cha, ý nguyện an cư của dân tộc. Nên tôi mới đến đây. Nhưng... mặc dù tôi đến, nhưng trái tim tôi thì chưa, nó còn ở phía nam dãy Thiên Sơn kia, vẫn ở bên kia dân tộc tôi.
Vua Càn Long nghe nói ngỡ ngàng, trợn mắt nhìn Hàm Hương.
- Vậy ý ngươi muốn nói là... Ngươi tuy làm theo lời cha đến Bắc Kinh, nhưng chưa sẵn sàng hiến thân cho ta chứ gì?
Hàm Hương thở dài:
- Mặc dù tôi đến đây và sẵn sàng tuân theo lời cha, trao thân cho hoàng thượng. Nhưng tiếc là, trái tim tôi nó có lý lẽ riêng của nó. Tôi cũng không thể sai khiến nó theo ý mình được. Ông có thể chiếm lấy thân xác tôi, điều đó tôi không phản đối. Nhưng bắt tôi phải nói lời ngon ngọt thật lòng thì chưa được. Với tôi bây giờ sống và chết chẳng có ý nghĩa gì cả, người muốn làm gì tôi cứ làm, tôi không phản đối, cũng không phản kháng đâu. Nhưng phải nhớ là đây chỉ có cái xác, người không chiếm được hồn tôi đâu!
Vua Càn Long nhìn Hàm Hương, không hiểu sao chẳng những không giận, mà có cảm giác như nể vì kính trọng, chính cái tình cảm đó khiến ông không còn thấy thích thú để chiếm đoạt. Ông suy nghĩ một chút nói:
- Thôi được! Ngươi nói hơi nhiều đấy. Và nếu ngươi chưa thuận tình, thì ta có chiếm hữu ngươi, thì cũng khác nào như những tên cướp cạn? Được, nếu ngươi không thích, thì ta cũng không miễn cưỡng. Ta sẽ chờ, chờ một ngày nào đó ngươi thuận tình sẽ tính sau.
Vua Càn Long nói xong, quay người bỏ ra ngoài. Nhưng ngay lúc đó, có tiếng thái giám báo:
- Hoàn Châu cát cát! Tử Vy cát cát đến!
Vua Càn Long nghe nói giật mình. Tiểu Yến Tử và Tử Vy đến đây làm gì? Vua còn chưa đoán ra thì Tiểu Yến Tử đã xông vào cửa, phía sau là Tử Vy vừa chạy theo vừa gọi:
- Tiểu Yến Tử quay về đi! Đừng có làm phiền Hoàng a ma mà.
Nhưng Tiểu Yến Tử nào có nghe, xông ngay đến trước mặt vua, chẳng quỳ xuống mà còn lớn tiếng:
- Hoàng a ma! Người đã có Hàm Hương công chúa rồi là quên bẵng đi lệnh phi nương nương ư? Tại sao có thể như vậy được chứ? Cô công chúa này từ nào đến giờ có quen biết gì với Hoàng a ma đâu? Còn lệnh phi nương nương đã sống với Hoàng a ma bao nhiêu năm qua rồi, sao lại...
Nói đến đây, Tiểu Yến Tử tức giận đến cực điểm, quay qua Hàm Hương công chúa nói:
- Cái cô công chúa này, ngoài cái sắc đẹp và tuổi trẻ ra, đâu có chỗ nào hơn lệnh phi nương nương tôi đâu, sao Hoàng a ma lại... Hoàng a ma đã từng dạy con là sống phải thành khẩn, phải có trách nhiệm. Vậy Hoàng a ma thì sao? Hoàng a ma bắt con phải viết bao nhiêu trang "Lễ vận đại đồng" để làm gì chứ?
Vua Càn Long đang bực dọc, đột nhiên thấy Tiểu Yến Tử tự ý xông vào Bảo Nguyệt lầu chẳng xin phép, lại nghe Tiểu Yến Tử chỉ trích, ông nổi cơn thịnh nộ, đập bàn quát:
- Thật là không còn thể thống gì cả! Đây đâu phải là chỗ để ngươi tùy ý xông vào? Mà những lời ngươi vừa nói đâu phải là có thể nói được với ta đâu? Ngươi dám chỉ trích trẫm thì thật là điên rồ!
Tiểu Yến Tử chẳng có vẻ gì là khiếp sợ, đứng ngẩn mặt nói:
- Hoàng a ma! Hoàng a ma bảo con là không ra thể thống, là điên. Bởi vì con "qua đường thấy chuyện bất bình" không dẫn được. Đúng! Con chẳng có quyền gì cả. Vâng, nhưng con vẫn cứ thử. Những điều con nói ban nãy, người cho là con bất trung, nhưng người đã bắt con học. Con đã phải nhồi vào đầu bao nhiêu đạo lý, tập trung gồm bốn chữ "Trung hiếu tiết nghĩa". Vậy mà Hoàng a ma lại phụ lệnh phi, có nghĩa là đã "bất trung" với lệnh phi. Mà không phải chỉ một mình lệnh phi, người còn bất trung với bao nhiêu người đàn bà khác. Tất cả chỉ là một sự khởi đầu...
Vua Càn Long giận run, quát:
- Im mồm!
Tiểu Yến Tử nói:
- Con không im! Đúng ra Hoàng a ma là vua thì phải làm gương cho người khác. Vậy mà không, Hoàng a ma đụng tí là hét, là đem chuyện chặt đầu ra để dọa người khác, làm thế sao khiến người ta phục được chứ?
Vua Càn Long không còn dằn được nữa, thẳng tay tát cho Tiểu Yến Tử một cái. Một cái tát thật bất ngờ. Tiểu Yến Tử cũng không nghĩ là vua sẽ đánh nàng. Cái tát làm Yến Tử lui ra sau, hai tay ôm lấy mặt, mắt mở to nhìn vua. Tử Vy cũng bất ngờ không kém, Hàm Hương cũng vậy. Mãi thật lâu, Tiểu Yến Tử mới lắp bắp nói:
- Hoàng a ma... Tại sao người lại đánh con? Người đánh con ư?
Vừa nói, nước mắt lăn dài, rồi không nói gì thêm nữa. Tiểu Yến Tử quay người chạy vụt đi! Tử Vy nhìn lên, nước mắt lưng tròng.
- Hoàng a ma! Vậy mà con cứ tưởng, người có một trái tim quảng đại nhân từ... Từ lâu con đã ngưỡng mộ, sùng bái người. Tiểu Yến Tử cũng vậy, bởi vì mỗi lần hoàng hậu bắt chúng con phải vả vào miệng là Hoàng a ma can thiệp, không chấp nhận chuyện đó. Thế mà bây giờ, chỉ vì cô công chúa này... Hoàng a ma lại để cái hình ảnh đáng kính của người biến mất đi!
Tử Vy nói xong cũng lặng lẽ bỏ đi.
Vua Càn Long nhìn theo bóng hai đứa con gái mà không biết nói gì, chỉ cảm thấy như mình vừa đánh mất một cái gì đó.
o0o
Tiểu Yến Tử khi bị vua đánh, lòng buồn vô kể. Và không chịu được nỗi đau đó, nàng đã chạy ngay đến Cảnh Dương Cung tìm Vĩnh Kỳ. Tử Vy và Nhĩ Khang cũng có mặt. Tiểu Yến Tử vừa gặp Vĩnh Kỳ đã nói:
- Vĩnh Kỳ huynh! Muội thật thấy hối hận! Muội không cần cái chức danh "Hoàn Châu cát cát" hay quận chúa gì nữa đâu. Muội đến đây để nói với huynh. Thôi muội đi và sẽ không bao giờ quay về cung nữa. Huynh biết vì sao không? Hôm nay, Hoàng a ma đã đánh muội, muội không muốn làm con gái của người nữa, cũng có nghĩa là không làm dâu... Muội và huynh phải chia tay nhau thôi. Huynh hãy tìm một cô vợ khác đi. Tạm biệt!

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Yến Tử nói xong quay lưng định bỏ đi. Vĩnh Kỳ giật mình, rượt theo, ôm lại.
- Hoàng a ma đánh muội chứ đâu phải huynh đánh mà muội trừng phạt huynh? Nếu muội bỏ đi rồi? Huynh sẽ sống thế nào đây? Hai chúng ta đã được đính hôn, cũng đã thề nguyền với đất trời thì phải sống chết với nhau. Chớ sao chỉ vì một cái tát tai mà quên hết tất cả. Muội làm vậy là không công bằng với huynh!
Tiểu Yến Tử cố vùng vẫy:
- Tôi không biết! Không biết! Tôi chịu hết nổi cái chốn hoàng cung này rồi. Tôi phải đi thôi, nếu phải ở lại đây sớm muộn gì tôi cũng sẽ điên mất, nếu không thì cũng sẽ bị Hoàng a ma giết chết.
Tử Vy vội bước tới khuyên giải:
- Tiểu Yến Tử, không nên như vậy. Chúng ta cần phải bình tĩnh, làm gì cũng không nên xúc động quá. Ngũ a ca nói đúng đấy, tỉ tỉ không nên chỉ vì một cơn giận của Hoàng a ma, mà lại giận cả Ngũ a ca.
Nhĩ Khang cũng khuyên:
- Đúng thế! Đúng thế! Chúng tôi đã vượt qua bao nhiêu gian khổ mới có ngày nay. Đã từng vào sinh ra tử, vậy mà bây giờ lại chẳng chịu đựng một cái tát tai đơn giản sao?
- Nhưng mà huynh làm sao biết, cái tát tai đó nó nghiêm trọng cỡ nào?
Tử Vy gật đầu nói:
- Tôi hiểu! Tôi hiểu! Hoàng hậu nương nương đã mấy lần đánh chúng ta nhưng chỉ khiến ta tức giận thôi, chứ nào đau lòng. Lý do là vì chúng ta không yêu hoàng hậu. Còn Hoàng a ma ra tay, thì cái tát đó như tát thẳng vào tim...
Rồi quay qua Tiểu Yến Tử, Vy tiếp:
- Tiểu Yến Tử này, Hoàng a ma không chỉ làm đau tỉ tỉ, mà còn khiến muội cũng thấy đau.
Tiểu Yến Tử nhìn Vy:
- Vậy thì ngươi ở lại làm gì? Đi với ta đi! Còn người cha của chúng ta, thì cứ để ông ấy làm phò mã "Sanh Cương" đi. Chúng ta không thèm nhìn ông ta nữa. Bởi vì, ông ấy chỉ là một người vô tình. Cả lệnh phi nương nương, ông ấy còn hất hủi được thì bọn mình, ông ấy yêu thích được bao lâu chứ?
Nhĩ Khang nghe vậy, vội nói:
- Tiểu Yến Tử! Cô định quậy nát hết tất cả ư? Chúng ta có được ngày hôm nay, đã phải trải qua biết bao sóng gió mới có được. Vậy thì phải quý một chút chứ. Ai lại đụng tí là đòi chia tay. Vậy là quá đáng!
Vĩnh Kỳ thấy Nhĩ Khang nói trúng ý mình, tiếp:
- Đúng vậy! Đúng vậy! Huynh sẵn sàng chết sống với muội, kiên định bất dịch với muội, thì tại sao muội chẳng thể vì huynh mà chịu thiệt thòi một chút. Hãy nghĩ lại đi. Huynh thế nào? Sẵn sàng bỏ cả địa vị a ca vì muội. Chúng ta đến tận chân trời góc bể...
Tiểu Yến Tử cướp lời:
- Đúng rồi, huynh đã từng nói thế. Vậy thì bây giờ, huynh có đồng ý cùng muội đi phiêu bạt giang hồ không? Huynh không làm a ca nữa, muội cũng trả lại chức danh cát cát? Nếu có đói khát thì bọn mình đi xin ăn cũng được, đồng ý chứ?
Vĩnh Kỳ nghe nói giật mình:
- Không phải là huynh không chịu. Nhưng mà... Chẳng lẽ tình hình đã nghiêm trọng đến mức độ như vậy rồi ư?
Tiểu Yến Tử gật đầu:
- Đương nhiên là rất nghiêm trọng! Nghiêm trọng vô cùng rồi. Thôi được, huynh không muốn mất cái chức a ca thì thôi, để tôi đi! Đi một mình vậy!
Vĩnh Kỳ giữ chặt Tiểu Yến Tử.
- Làm sao huynh có thể để muội đi được chứ?
Trong lúc Nhĩ Khang lại kéo tay Tử Vy ra ngoài. Vĩnh Kỳ thấy trong phòng không còn ai nữa, nên càng ôm chặt Tiểu Yến Tử, kề sát tai nàng nói:
- Tiểu Yến Tử, nghe huynh nói này, huynh đồng ý với muội, đến một lúc nào đó, nếu huynh thấy quả thật tình hình đã vô cùng nghiêm trọng rồi, thì huynh sẵn sàng bỏ cả chức danh a ca của huynh. Không cần phú quý vinh hoa gì cả, vì tất cả những thứ đó không bằng được nghe tiếng cười của muội. Muội buồn, huynh cũng buồn. Nhưng hiện tại chưa đến mức độ nghiêm trọng như vậy, bọn chúng ta bao gồm Tử Vy, Nhĩ Khang, Liễu Thanh, Liễu Hồng, Nhĩ Thái, Trại Á rồi cả Kim Tỏa nữa. Được gần gũi nhau thế này đã quý, nếu quậy ra liệu có còn được bên nhau nữa không? Nếu muội chẳng quan tâm đến huynh, thì ít ra cũng nên quan tâm đến họ chứ?
Lời của Vĩnh Kỳ làm Tiểu Yến Tử mềm lòng.
- Ai bảo huynh là muội không quan tâm đến huynh? Chính vì huynh mà muội bỏ đi không đành đấy chứ?
Vĩnh Kỳ nghe nói cảm động.
- Ồ! Tiểu Yến Tử lâu quá mới nghe muội nói được một câu dễ thương. Huynh nghĩ, nếu muội còn nghĩ đến huynh thì hãy bỏ qua cho Hoàng a ma một lần. Cũng đừng để cuộc sống riêng tư của ông ấy phá vỡ cuộc sống hạnh phúc của chúng ta. Chuyện đó không đáng muội ạ.
Vĩnh Kỳ nói xong cúi xuống hôn lên mặt Yến Tử.
o0o
Trong khi đó ở trong sân Diên Hỷ cung, Tử Vy và Nhĩ Khang cũng đang nói chuyện, Nhĩ Khang trách.
- Tại sao muội không giữ Yến Tử lại, để cô ta xông vào Bảo Nguyệt lầu đại náo? Muội suy nghĩ kỹ đi. Trong cuộc đời của hoàng thượng, có biết bao nhiêu đàn bà? Chỉ tính trong cung đình thôi, danh chánh ngôn thuận đã có hai mươi lăm bà, còn bên ngoài biết là bao. Mẹ muội là một trong số các người đó, nếu nói hoàng thượng cũng có nhược điểm, thì nhược điểm của ông ấy là "Anh hùng phải lụy mỹ nhân". Vì vậy nói đi thì phải nói lại. Tiểu Yến Tử đến đó làm rùm beng, không nể mặt hoàng thượng, thì chuyện bị đánh là đương nhiên rồi.
Tử Vy bức rức.
- Làm sao muội không cản? Nhưng huynh cũng biết mà, sức Tiểu Yến Tử rất mạnh, muội giữ không lại. Vả lại Hoàng a ma cũng không phải, vậy mà còn đánh Tiểu Yến Tử. Muội... thì muội cũng hết sức bất bình. Tại huynh không thấy lệnh phi nương nương gầy yếu lại bệnh hoạn. Cái thai trong người hành, phát sốt thế mà Hoàng a

http://tieulun.hopto.org

ma lại tai ngơ mắt điếc, chẳng thèm hỏi han gì đến.
Nói xong, Tử Vy quay qua nhìn Nhĩ Khang, hỏi:
- Đàn ông thật là độc ác. Đã bắt đàn bà phải sinh con đẻ cái cho họ. Còn hành hạ làm người ta đau khổ. Muội nhìn lệnh phi, bất giác nhớ đến mẹ muội...
Nhĩ Khang nghe nói giật mình.
- Bất luận đàn ông hay đàn bà cũng không có quyền làm cho người khác đau khổ. Vì vậy đến thế hệ chúng ta phải dẹp bỏ cái tập tục không hay đó đi, được chứ?
Rồi nhớ đến chuyện riêng mình, Nhĩ Khang nhìn thẳng Vy nói:
- Lần trước huynh đã nói một phần chuyện với muội...
Tử Vy nghe nói giật mình, hỏi:
- Có phải huynh muốn nói chuyện Kim Tỏa?
- Sao muội biết. Vâng, huynh muốn nói chuyện đó.
Tử Vy lắc đầu:
- Thôi, không được, không được.
- Cái gì mà không được?
Tử Vy nói:
- Huynh không được từ khước! Tâm sự cô ấy thế nào, muội biết rõ mà... Cô ấy đã thích huynh từ lâu. Trước đó huynh đã hứa với muội rồi, huynh nhận cô ấy. Bây giờ không có quyền phủ nhận.
Nhĩ Khang lắc đầu nói:
- Cái chuyện hứa đó là trong lúc quá bối rối. Muội nhớ lại đi, lúc đó muội đang trong tình trạng thập tử nhất sinh. Vì vậy huynh ngoài chuyện "hứa" ra chẳng biết phải làm sao nữa. Nhưng rồi sau một thời gian suy nghĩ. Huynh thấy rằng chuyện nhận Kim Tỏa làm thiếp, là một hành vi bất trung bất nghĩa. Mà muội thấy đấy Hoàng a ma chỉ mới lạnh nhạt lệnh phi nương nương là muội đã bực mình rồi, thì nếu huynh lạnh nhạt muội hay lạnh nhạt Kim Tỏa thì sao? Hoàng thượng còn bị kết tội là dụng tình không chuyên rồi. Chẳng lẽ để huynh lập lại cái tội lỗi đó. Nói thật muội, trong trái tim huynh chỉ có một mình muội, chẳng làm sao dung nạp thêm Kim Tỏa? Cô ấy cùng vào sinh ra tử với chúng ta, thì cứ coi như người một nhà là được rồi. Chúng ta còn phải nghĩ đến hạnh phúc cô ấy chứ? Để cô ấy tự lựa chọn hay hơn!
Tử Vy nghe Nhĩ Khang nói vậy không khỏi giật mình, ngẫm nghĩ.
- Vâng, huynh nói đúng, để muội suy nghĩ lại.
Nhĩ Khang nhìn Vy.
- Thôi được, chúng ta không nhắc đến chuyện đó nữa, nói chuyện của chúng mình hay hơn. Hoàng a ma hôm trước đã cảnh cáo không muốn bọn huynh thường xuyên đến Thấu Phương Trai. Chuyện này cũng vì thái hậu nghi ngờ các muội, trong khi hoàng hậu thì cứ dòm ngó. Vì vậy Tử Vy, huynh thấy thì chúng ta phải cẩn thận chứ không được tự ý hành động như trước. Đối với chuyện Hàm Hương, tốt hơn không nên can thiệp. Đó là chuyện riêng tư của hoàng thượng, có muốn can thiệp cũng chẳng được gì đâu.
Tử Vy suy nghĩ rồi gật đầu.
- Vâng, huynh nói đúng.
Rồi lại suy nghĩ, Vy hỏi:
- Thế còn chuyện của Tịnh Nhi?
Nhĩ Khang lập tức cắt ngang.
- Tịnh Nhi cái gì! Huynh chỉ biết đến mình muội thôi!
Tử Vy nhìn Khang. Ánh mắt thành thật của chàng khiến nàng cảm động, không nói gì nữa.

Cùng lúc đó ở tại Từ Ninh cung, thái hậu có vẻ bực dọc ra mặt. Trên chiếc bàn to, thái hậu ngồi giữa. Vua Càn Long ngồi một bên, rồi hoàng hậu, lệnh phi các cung phi khác. Tịnh Nhi ngồi phía tay trái thái hậu, kế hoàng hậu. Rồi mấy vị a ca, cát cát, Vĩnh Kỳ đã vào tới nơi, hành lễ xong nhìn qua chỗ ngồi của Tử Vy và Tiểu Yến Tử vẫn trống, lo lắng.
Người dự tiệc đông như vậy, Dung ma ma, Quế ma ma và các cung nữ, thái giám phục dịch tới lui, vậy mà chẳng có lấy một tiếng động. Thái hậu đợi thêm một chút, vẫn không thấy bọn Tiểu Yến Tử và Tử Vy đâu, sa sấm nét mặt nói:
- Tiểu Yến Tử và Tử Vy đi đâu vậy? Là một cát cát sao lại tự ra ngoài thế? Lệnh phi, ngươi rõ là đã dung túng bọn nó quá đáng!
Lệnh phi sợ hãi:
- Thần thiếp xin nhận tội vì đã không suy nghĩ thấu đáo. Nhưng bọn họ chỉ đến nhà Phước Luân đó cũng là quyền thân quốc thích. Nghĩ cũng tốt đấy chứ?
Thái hậu lắc đầu:
- Không thể nói như vậy được, đã là cát cát thì đi đến đâu cũng phải phép tắc. Ngươi nhìn Tịnh Nhi xem nó có đi đâu không nào?
Lệnh phi biết là không nên cãi lại. Nên nói:
- Vâng, vâng, vâng. Từ đây về sau, thần sẽ kiểm soát họ gay gắt hơn.
Vua Càn Long thấy không thể không can thiệp nói:
- Hoàng ngạc nương thông cảm cho. Tiểu Yến Tử và Tử Vy được sự phép của trẫm mới hành động như vậy. Trẫm đã cho họ muốn đi đâu, chỉ cần báo lại một tiếng là có thể đi, bởi vì trẫm nghĩ, họ xuất thân từ chốn thôn dã, nên không phải câu thúc bởi quá nhiều qui tắc triều đình.
Lệnh phi cảm kích liếc nhanh về phía vua, hoàng hậu thì ngồi im, chỉ có thái hậu nói:
- Hoàng đế sai rồi! Cai quản cát cát phải khác với các a ca, không thể cho tự tiện xuất cung. Nếu chẳng may có chuyện không hay xảy ra thì sao? Ai chịu trách nhiệm?
Rồi quay sang Vĩnh Kỳ, thái hậu hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Vĩnh Kỳ, người đã cùng bọn họ đi phải không?
Vĩnh Kỳ đành gật đầu thú nhận:
- Bẩm lão phật gia, vâng ạ.
Thái hậu nhìn thẳng vào mặt Vĩnh Kỳ:
- Có thật là các người đã đến nhà ông Phước Luân?
- Vâng.
- Đến đó để làm gì chứ?
- Dạ... bẩm lão phật gia. Hai vị cát cát đến đấy chẳng qua là đế đó cùng phước tấn nói chuyện ạ, còn Nhĩ Khang và con thì ra ngoại ô cỡi ngựa.
Thái hậu nghi ngờ:
- Có thật như vậy không?
Đang lúc đó có tiếng Thái giám truyền rao:
- Hoàn Châu cát cát! Tử Vy cát cát đến!
Sau tiếng rao là Tiểu Yến Tử và Tử Vy vội vã bước vào. Hai người vừa bước tới bàn, Tử Vy phủ phục xuống Tiểu Yến Tử bắt chước làm theo, Tử Vy nói:
- Tử Vy khấu kiến lão phật gia. Xin nhận lỗi và thỉnh an với lão phật gia, vì không ngờ lão phật gia triệu kiến nên đã đến trễ.
Tiểu Yến Tử thấy vậy bắt chước nói theo:
- Tiểu Yến Tử xin nhận tội vì đến trễ.
Thái hậu nghiêm giọng:
- Hừ! Hai đứa đã đi đâu về đấy?
Tiểu Yến Tử vội liếc nhanh về phía Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ nói nhỏ ”đến Phước gia”.
Tử Vy thì rất sợ nên không dám tự tiện nói, đành cúi đầu làm thinh, trong khi Tiểu Yến Tử thì nghe không rõ nhìn Vĩnh Kỳ lần nữa. Vĩnh Kỳ lập lại “Phước gia” Tiểu Yến Tử vẫn không rõ nói đại:
- Bồ tát?
Thái hậu ngạc nhiên, nói to:
- Tiểu Yến Tử, ngươi nói gì thế? Lập lại xem nào?
Tiểu Yến Tử lúng túng, quýnh quáng quá nói đại:
- Dạ không có đi đâu cả. Bẩm lão phật gia, chỉ đến Bồ tát thôi ạ!
- Cái gì? Ngươi nói gì?
Tiểu Yến Tử hiểu là mình đã nói sai, vội quay qua nhìn Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ cũng quýnh quá, lập lại “Phước gia” lớn hơn, nhưng Tiểu Yến Tử vẫn không nghe rõ, khẳng định.
- Dạ bẩm lão phật gia, bọn con đi xem bồ tát ạ... Dạ... bồ tát ở trong chùa đó.
Thái hậu giận quá, dẫn đôi đũa lên bàn, trừng mắt:
- Dám nói trăng nói cuội, hai đứa hãy vào phòng tối quỳ cho ta. Không có lệnh ta không được ra ngoài nghe không? Dung ma ma, Quế ma ma đâu, hãy kéo bọn chúng đi.
Rồi quay qua Tiểu Yến Tử, bà cảnh cáo:
- Tiểu Yến Tử, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi mà bỏ chạy ra cửa lần nữa, là ta sẽ cho người đập gẫy chân ngươi. Ta nói thật đấy, không tin ngươi hãy làm xem?
Dung ma ma, Quế ma ma đã sẵn sàng thi hành lệnh. Vua Càn Long chau mày. Lệnh phi lo lắng. Hoàng hậu đắc ý, Vĩnh Kỳ hoảng lên không biết làm sao tiếp cứu, mới quay qua Tịnh Nhi nháy mắt. Tịnh Nhi hội ý, nên lên tiếng:
- Bẩm lão phật gia, người định trừng trị họ ư?
Thái hậu trừng mắt:
- Ta không cho phép Tịnh Nhi xin tội nhé. Lần trước đã một lần nghe con, tha cho họ. Nhưng lần này mà tha nữa là họ sẽ dễ khinh người, không biết trời đất, không biết tôn tri trật tự gì cả. Ai cũng không được xin tội cả.
Rồi quay qua:
- Dung ma ma, Quế ma ma đâu?
Tịnh Nhi nghe vậy không dám hé răng, chỉ đưa mắt nhìn theo Dung ma ma, Quế ma ma. Hai người đang bước tới xách Tiểu Yến Tử và Tử Vy đi.
Tiểu Yến Tử lắc đầu cũng định phản kháng, nhưng quay qua thấy Tử Vy lắc đầu nên chỉ hét lớn:
- Tôi không đi phòng tối đâu! Phòng tối là cái gì? Ở đâu chứ?
Thái hậu giận dữ:
- Còn dám la lớn nữa à? Vả miệng nó cho ta.
Quế ma ma bèn đưa tay ra giáng cho Tiểu Yến Tử một bạt tai. Tiểu Yến Tử không dằn được định phóng chạy, Tử Vy thấy vậy chụp lấy áo Tiểu Yến Tử năn nỉ:
- Đừng phản kháng! Hãy chịu hình phạt của lão phật gia đi!
- Không! Không! Tôi không muốn! Cái phòng tối đó biết thế nào, ngu sao mà chui vào đấy!
Tiểu Yến Tử vừa nói, vừa nhỏm dậy, xô ngã cả hai ma ma, rồi chạy đến trước mặt Vua Càn Long nói:
- Hoàng a ma, trước đây người đã hứa là cho phép con được ra vào cung nội. Người còn nói là không đòi hỏi con phải thế này thế nọ. Con và Tử Vy có thể không cần phép tắc gì cả, người quên rồi sao:
Vua Càn Long không thể yên lặng nói:
- Tiểu Yến Tử này! Trẫm nói con nghe. Trẫm chỉ cho phép con những điều đó, nhưng chưa hề cho phép nói dối hay nói bậy. Hơn nữa càng đáng trách hơn là “hành động ngang ngược vô lễ” với người lớn của con cũng không chấp nhận được.
Vĩnh Kỳ thấy tình thế gay gắt quá, bèn bước xuống bàn đến trước mặt thái hậu sụp xuống lạy:
- Bẩm lão phật gia, hai vị cát cát này theo bọn con đi chơi. Tất cả là lỗi của con cả. Bọn con đã cải trang thành thường dân đến Đại Phật tự chơi, rồi đến giới đài tự, nhìn thấy rất nhiều vị bồ tát. Lão phật gia, có gì phật gia

http://tieulun.hopto.org

cứ phạt con và tha cho các cô ấy!
Thái hậu giận muốn điên lên, trừng mắt:
- Vĩnh Kỳ, vậy thì thật là quá đáng. Con đâu còn trẻ con nữa? Sao chẳng giữ phép tắc gì, lại hành động một cách hồ đồ như vậy?
Vĩnh Kỳ dập đầu:
- Lão phật gia dạy chí phải, Vĩnh Kỳ đã biết lỗi của mình.
Lúc đó Dung ma ma và Quế ma ma đã bước tới kéo Tử Vy và Tiểu Yến Tử đi tiếp. Dung ma ma đã thù Tiểu Yến Tử trước nên cố ngắt mạnh người Tiểu Yến Tử, làm Tiểu Yến Tử hét lên:
- Ối trời ơi! Dung ma ma muốn giết người! Ối đau quá.
Tiểu Yến Tử hét xong ngã lăn ra, mắt trợn ngược, Tử Vy thấy vậy sợ hãi chồm qua:
- Tiểu Yến Tử, sao thế, sao thế.
Vĩnh Kỳ trông thấy Tiểu Yến Tử ngất xỉu, thất sắc chạy tới:
- Tiểu Yến Tử! Tỉnh lại đi nào! Sao vậy?
Rồi quay qua quắc mắt với Dung ma ma:
- Dung ma ma! Ngươi đã làm gì vậy? Lại lấy kim đâm cô ấy phải không? Hai tay ngươi có độc! Ngươi định làm chuyện độc ác nữa mới hài lòng đúng không? Nói!
Dung ma ma vội quỳ xuống, dập đầu:
- Nô tài không có làm gì cả ạ! Oan cho nô tài! Oan cho nô tài lắm!
Tử Vy nhoài người đến cạnh Tiểu Yến Tử, đang lo lắng chợt thấy mắt của Tiểu Yến Tử nháy nháy, biết là Tiểu Yến Tử lại đóng kịch nên yên tâm.
Vua Càn Long thì không dằn được bước tới xem xét:
- Tiểu Yến Tử bị làm sao vậy?
Tử Vy nghe hơi bối rối vì từ nào tới giờ Vy không quen đóng kịch, nhưng Tiểu Yến Tử đã ngầm bấu Vy một cái. Rồi nhìn lên, lại thấy nhiều cặp mắt đang đổ dồn về phía mình, nên biết là không thể nói thật được, đành nói:
- Bẩm Hoàng a ma, Tiểu Yến Tử lúc trúng tên đến nay, người mắc phải một bệnh rất lạ, đấy là bình thường thì thôi, mà mỗi lần bị đánh hay bị kích động mạnh là dễ bị ngất lắm. Ban nãy không biết Dung ma ma đã làm gì, mà nghe tỉ tỉ ấy hét lên là đau quá, rồi ngất xỉu.
Vua Càn Long nghe vậy quay qua trừng mắt với Dung ma ma:
- Ngươi đã làm gì? Nói mau!
Dung ma ma sợ toát mồ hôi, vừa dập đầu vừa nói:
- Xin Vạn Tuế khai ân! Nô tài chẳng có làm gì ạ, chẳng làm gì ạ!
Vua Càn Long đang bực dọc vì chuyện thái hậu chen vào làm khó dễ Tử Vy và Tiểu Yến Tử, nên sẵn dịp muốn mượn cớ dằn mặt hoàng hậu. Thế là bao nhiêu cơn giận dữ trút lên người của Dung ma ma. Ông lớn tiếng:
- Ngươi là cái đồ độc ác, chỉ biết thừa cơ hiếp yếu thôi. Ngươi tâm địa hẹp hòi, thủ đoạn tàn nhẫn. Ngươi đừng quên là cái đầu trên cổ ngươi nó rất dễ rụng đấy. Ngươi hẳn biết là hai cô cát cát này rất được trẫm quý mến, vậy mà cứ nỡ nhẫn tâm hạ độc thủ. Nào nói đi, có còn muốn đầu còn trên cổ không nào?
Dung ma ma nghe hỏi sợ quá, nói:
- Nô tài đã biết tội mình rồi! Xin vạn tuế khai ân. Xin vạn tuế khai ân. Tội nô tài đáng chết! Đáng chết!
Vừa nói vừa đưa tay lên đánh mạnh liên tục lên má của mình.
Tử Vy từ nào tới giờ chưa hề đóng kịch, nên rất hồi hộp. Nhưng dưới những cặp mắt đang chăm chú theo dõi không thể không đóng tiếp.
- Tiểu Yến Tử! Hãy tỉnh lại đi! Tôi van chị mà, tỉnh lại đi!
Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử, rồi quay qua trách Tử Vy:
- Tiểu Yến Tử có bệnh tại sao con không cho ta biết sớm, mau gọi Hồ Thái Y vào cung đi.
Rồi quay qua lệnh phi, nói:
- Lệnh phi! bảo Cẩm Tú, Trân Châu khiêng cát cát về Thấu Phương Trai đi!
Sau đó ông mới quay sang thái hậu nói:
- Bẩm Hoàng ngạc nương, người muốn dạy bảo con cháu gì thì hãy đợi khi chúng khỏe mạnh hãy dạy, còn bây giờ xin phép để chữa bệnh chúng đã.
Lệnh phi, hoàng hậu đều bước tới. Lệnh phi cúi xuống nhìn Tiểu Yến Tử, rồi nói với thái hậu:
- Bẩm lão phật gia. Hai cô cát cát này thể chất yếu đuối, vào cung lại gặp lắm điều không may, xin người hãy khai ân...
Hoàng hậu thì không tin, nên cắt lời lệnh phi:
- Hoàng thượng đừng lo, cái bệnh ngất xỉu này thiếp có một cách trị liệu rất hữu hiệu, để thiếp ra tay là xong.
Nói xong là lấy cây trâm đang cài trên đầu xuống, đâm mạnh lên nhân trung của Tiểu Yến Tử.
Tiểu Yến Tử đâu ngờ hoàng hậu lại có thủ đoạn như vậy. Cả người đau quá giẫy nẩy lên, hét:
- Ối! mẹ ơi! Ối ông trời ơi!
Hoàng hậu đắc ý nhìn lên:
- Đấy hoàng thượng thấy không? Tỉnh ngay mà.
Tiểu Yến Tử nhìn hoàng hậu với ánh mắt căm thù. Nhân trung của nàng đã bị đâm chảy máu.
Vĩnh Kỳ thật xót xa. Nhưng chẳng biết chuyện Tiểu Yến Tử ngất xỉu là thật hay là giả. Có điều hoàng hậu làm vậy là quá đáng. Chàng trừng mắt nhìn hoàng hậu, nhưng trước mặt thái hậu, nên chẳng dám nói năng gì.
Tiểu Yến Tử cũng nào chịu thua, vẫn tiếp tục màn kịch, đứng lên lảo đảo nhìn quanh với ánh mắt thất thần, rồi cũng nhìn vua Càn Long ngơ ngác:
- Hoàng a ma! Con đang ở đâu đây, sao có nhiều người thế này? Con lại làm chuyện gì không phải nữa rồi? Xin lỗi... Con cứ gây chuyện để hoàng thượng giận... Làm cái gì cũng sai, thật là... thật là...
Rồi lảo đảo ngã phịch xuống, Tử Vy thấy vậy hoảng hốt gọi:
- Tiểu Yến Tử! Tiểu Yến Tử!

http://tieulun.hopto.org

Vua Càn Long cũng giật mình:
- Thái y! Gọi ngay thái y đến ngay... Tiểu Lộ Tử! mang cáng tới, đưa cát cát về ngay Thấu Phương Trai trước rồi tính!
- Dạ!
Thái giám nghe gọi ứng ngay. Đám Thái phi đứng đó cũng đều hoảng hốt. Vĩnh Kỳ không phân biệt được thực giả. Thái hậu phân vân còn Tịnh Nhi thì như vừa chứng kiến được một vở tuồng thú vị.
Thế là... Tiểu Yến Tử được đưa về Thấu Phương Trai. Ngôi nhà nhỏ lại rộn rịp, thái y đến xem mạch, bốc thuốc. Vua Càn Long cũng hiện diện, lo lắng hỏi han. Một lúc lâu thái y mới đi, rồi vua Càn Long cũng đi.
Tiểu Yến Tử nằm trên giường, mắt mở hi hí, Tử Vy bước tới, kề sát tai Tiểu Yến Tử nói:
- Xong rồi! bây giờ chỉ còn người nhà ta thôi đừng đóng kịch nữa.
Tiểu Yến Tử lồm cồm bò dạy:
- Hoàng a ma, thái y đi cả rồi ư? Thái y nói thế nào? Có để lộ điều gì bất lợi cho ta không?
Tử Vy cười:
- Ông thái y biết điều lắm, ông ấy chẳng nói gì, kê toa rất nhiều. Một đống thuốc luôn, nhưng phần lớn là thuốc bổ không à.
- Thế hoàng thượng có nghi ngờ không?
Kim Tỏa lắc đầu:
- Chị còn khiến chúng tôi hoảng cả lên, nói gì đến hoàng thượng, thấy cáng khiêng chị vào tôi đã tưởng thật là...
- Tưởng thiệt là tôi chết rồi chứ gì?
Minh Nguyệt trách:
- Cát cát đùa kiểu này làm ai cũng lên ruột cả.
Thể Hà cũng nói:
- Vâng, đến Tiểu Đặng Tử còn phải thắp nhang lạy Phật cầu nguyện.
Tiểu Yến Tử cảm động:
- Các ngươi cư xử tốt với ta như vậy, làm sao ta lại có thể chết được chứ? Ta là con chim chín đầu, chặt một đầu, còn tám cái đầu khác, làm sao chết được?
Kim Tỏa nói:
- Chị đừng sử dụng cái từ "chém đầu" nữa, nghe ớn quá.
Minh Nguyệt, Thể Hà đồng ý:
- Vâng, vâng!
Tiểu Yến Tử chợt nhớ đến hoàng hậu, nghiến rằng nói với Vy:
- Bà hoàng hậu nầy thật là độc ác, lần trước Hoàng a ma đã nhốt bà ta vào Tông Nhân Phủ nhờ em hết lời xin mới được tha, bằng không thì bây giờ đã là ni cô ở Tông nhân phủ rồi? Vậy mà bây giờ thái hậu vừa trở về, bà ta lại núp gió lên mây, thật tức chết đi!
Kim Tỏa lấy thuốc cao ra thoa lên nhân trung TiểuYến Tử nói:
- Phải xoa thuốc cao này ngay làm sao biết được trên chiếc châm cài của hoàng hậu chẳng có độc chứ? Cái gì cũng phải đề phòng cả!
Thể Hà nói:
- Đúng, đúng đấy! Cái món "cửu độc hóa ứ cao" nầy có thể giải độc tất cả.
Tử Vy thấy cơn nguy đã qua, thở phào nói:
- Chị thật táo bạo, nếu ban nãy mà màn kịch đó không thông thì chết. Mà chị cũng hay thật, muốn ngất là ngất ngay, ngất như thật, khiến ai cũng tin. Suýt chút là tôi đã nhầm lẫn.
- Nhưng ban nãy ngươi cũng đón hay quá, không ngờ ngươi nói dóc cũng tinh queo, hay hơn cả ta, rõ là "lam biến thành xanh, mà xanh biết thành đỏ. "
Tử Vy chỉnh lại:
- Không phải, mà là "thanh xuất dữ lam, nhi thắng dữ lam".
- Đúng, đúng, đúng. Màu xanh đi từ màu lam ra mà vượt hơn cả mà lam. Ta thấy thì ngươi cũng đã đạt được chân truyền ta rồi. Từ đây về sau, mỗi lần thái hậu kiếm chuyện là ta sẽ ngất xỉu. Cái chiêu này coi bộ hiệu quả đấy.
Tử Vy cảnh cáo:
- Không nên, chiêu này chỉ sử dụng một lần, đừng sử dụng lần thứ hai.
Tiểu Yến Tử suy nghĩ rồi nói:
- Vậy thì lần sau đến phiên ngươi ngất xỉu. Bởi vì trước đây ngươi cũng đã đỡ cho hoàng thượng một đao, hẳn là diễn xuất còn hay hơn cả ta. Còn ta, ta sẽ đứng cạnh diễn giảng, ta bảo đảm sẻ giải thích còn lâm ly ảo não hơn... dù sao nói dối cũng không làm chết người... Vậy nhé, từ đây về sau chỉ cần ta nhéo vào lưng ngươi một cái, là ngươi ngã xỉu liền nhe.
Hai người đang nói chuyện chợt có tiếng Tiểu Đặng Tử đứng ngoài nói vào:
- Báo hai vị cát cát, Ngũ a ca, và Phước đại gia đang đến thăm hai người.
Tử Vy nghe vậy giật mình:
- Mấy người này quả gan cùng mình, đêm hôm khuya khoắc thế này mà họ dám đến đây. Không sợ thái hậu trông thấy rồi mình bị mang tiếng là "hành vi bất kiểm".
Tử Vy và Tiểu Yến Tử vội bước ra, thấy Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đang đứng ở phòng khách với vẻ nôn nóng. Vừa trông thấy hai người, Vĩnh Kỳ đã xông tới hỏi:
- Sao, em thế nào? Bây giờ ra sao? Ban nãy là anh hết cả hồn, em bệnh thật hay là giả đấy?
Tiểu Yến Tử cười lớn:
- Anh thật là khờ, đương nhiên là giả bộ thôi, chứ cơ thể em khỏe thế này làm sao lại có thể ngất xỉu được? Đúng ra ban nãy Tử Vy ngất xỉu mới đúng. Tiếc là cô ấy quá thật thà, diễn không giống.

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh Kỳ nghe vậy thở ra:
- Cảm ơn trời đất!
Nhưng rồi nhìn lên miệng Tiểu Yến Tử kêu lên:
- Chết rồi! sao phù mỏ vậy?
Tiểu Yến Tử làm ra vẻ không quan tâm
- Chẳng sao đâu, đã xoa thuốc rồi!
Nhĩ Khang nhìn Tử Vy, lòng đau thắt nói:
- Anh thấy thì hai người vào hoàng cung giống như dấn chân vào chốn nước sôi lửa bỏng. Bây giờ phải làm sao đây? Thật anh chẳng biết phải làm gì để cứu hai người ra cả.
Tử Vy nhìn Nhĩ Khang thở dài, xong chuyển qua đề tài khác:
- Bây giờ khuya rồi, thôi anh hãy về đi, Nhĩ Thái thì đã cùng Trại A đến Tây Tạng. Cha mẹ anh chỉ còn một mình anh, anh phải về lo cho cha mẹ chứ?
- Anh biết, anh biết chuyện đó. Nhưng mà ban nãy nghe chuyện mấy người bị triệu đến Từ Ninh Cung là anh đã vô cùng lo lắng. Vội qua Cảnh Dương Cung chờ. Đến khi Ngũ a ca từ Từ Ninh Cung về kể lại sự việc, anh mới thấy vậy thật nguy hiểm quá. Nhưng mà em hãy cẩn thận, suy đoán xem, có thật là thái hậu đã không biết gì cả?
- Nói thật, em cũng không biết, lúc đó sự việc rối beng. Em chỉ còn biết cố đóng cho thật, vì vậy thái hậu thế nào, em cũng không nhìn nên chẳng biết.
Nhĩ Khang suy nghĩ, một lúc nói:
- Thôi, hai người nghe tôi nói này. Thái hậu là người rất tinh tế. Bà ấy không dễ gạt như hai người nghĩ đâu. Tối nay mặc dù bị các ngươi quay một chập, nhưng khi quay về hẳn bà ấy nghĩ lại sẽ suy ra. Vì vậy nếu ngày mai hai người bị triệu vào nữa, thì cố mà nói năng. đừng để lộ ra chân tướng, bằng không cái chuyện Bồ tát của Tiểu Yến Tử sẽ trở thành bồ tát đất sét rơi xuống sông mất.
Tiểu Yến Tử cằn nhằn:
- Cũng tại anh Vĩnh Kỳ cả đấy. Ai bảo nói "bồ tát", "bồ tát" làm chi?
Vĩnh Kỳ bực dọc:
- Ai nói " bồ tát" bao giờ? Tôi bảo là cô đến nhà "Phước gia" cơ mà.
Tiểu Yến Tử nghe vậy ngẩn ra, rồi cãi:
- Tại sao anh không nói là "Nhĩ Khang".
- Rủi cô nghe không rõ rồi lại nói là "Thủy can" (cái lu nước) nữa thì chết.
Tiểu Yến Tử đang uống trà, nghe vậy sặc ra, bắn cả vào mặt Vĩnh Kỳ. Trong khi Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà đều ôm bụng cười lăn.
Đang lúc mọi người vui vẻ, thì chợt có tiếng Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử gọi vào báo:
- Hoàng thượng giá lâm!
Mọi người nghe vậy hoảng quá chẳng biết làm sao Tiểu Yến Tử thì quay mồng mồng.
- Trời ơi! Ban nãy ông ấy đi rồi, làm sao lại quay lại nữa.
Kim Tỏa kéo Tiểu Yến Tử, giục:
- Leo lên giường nằm đi! Nhanh lên.
Nhưng đã không kịp, vua Càn Long đã bước vào cửa, phía sau có cả thái giám và cung nữ.
Tử Vy, Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, vội phục xuống thỉnh an. Rồi Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà chạy ra sau mang trà nước tới. Vua Càn Long thấy Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cũng có mặt, nhíu mày hỏi:
- Ồ! Thấu Phương Trai hôm nay vui quá hở? Khuya thế này mà Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang cũng có mặt. Các ngươi lại đây thăm bệnh đấy ư?
Rồi quay qua Tiểu Yến Tử, ông nói:
- Tiểu Yến Tử coi bộ hết bệnh nhanh quá? Thế này thì phải nói là Hồ thái y tay nghề cao đấy. Hay là nhờ thuốc tiên? Sao? Bây giờ thế nào? Có còn nhức đầu, đau ở ngực nữa không?
Tiểu Yến Tử nghe hỏi lập tức làm ra vẻ yếu đuối, rên rỉ:
- Dạ, trong đầu còn nghe nó ù ù, lồng ngực thì còn nghẹn ở đây, nhưng dù sao thì cũng đỡ hơn ban nãy nhiều. Nghĩ lại ban nãy ở Từ Ninh thật khiếp, chút xíu nữa là đã đứt hơi.
Vua Càn Long vỗ bàn, nói lớn:
- Ngươi còn dám nói là "suýt" đứt hơi! Có phải ngươi muốn đứt hơi thiệt phải không?
Tiểu Yến Tử sợ hãi, ngước lên nhìn vua. Bấy giờ cả phòng im phăng phắc. Vua Càn Long trừng mắt với Tiểu Yến Tử nói:
- Ngươi thật to gan, dám giỡn mặt cả tại Từ Ninh Cung! Dám qua mặt lão phật gia. Như vậy thì có gì mà ngươi không dám làm chứ?
Nói xong vua quay lại Tử Vy, vẻ nghi ngờ:
- Tử Vy, tại sao con cũng đồng lõa trong chuyện nầy được chứ? Vậy mà trẫm cứ tưởng là con không biết lừa dối ai. Rõ la... muốn học tốt thì khó, chứ học xấu thì rất nhanh.
Đến lúc đó, Tử Vy mới biết vua Càn Long đã biết hết tất cả, vội vã quỳ xuống, xấu hổ:
- Bẩm Hoàng a ma, Tử Vy đã biết tội của mình, nhưng mà lúc đó quả là con chẳng biết phải làm sao hơn. Trước đó chúng con chẳng hề tính toán gì cả. Đùng một cái, Tiểu Yến Tử chợt ngã lăn ra, con sợ khiếp đi được. Tưởng thật, nhưng sau đó Tiểu Yến Tử đã ra hiệu với con, bắt buộc con phải phối hợp. Tất cả vì sự an nguy con không có cách khác lựa chọn nào khác.
Tiểu Yến Tử thấy Tử Vy quỳ xuống nên hoảng sợ, nhưng bản chất hào hiệp lại nổi lên. Nên bước tới:
- Bẩm Hoàng a ma! Người không nên trách Tử Vy, tất cả những sự việc đó đều do con gây ra, con sức làm sức chịu mà.
Vua Càn Long hỏi:
- Có phải là thà chịu chặt đầu, xả thân một mạng không?

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Yến Tử lúng túng:
- Sao Hoàng a ma biết hết vậy?
Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử lắc đầu:
- Con quả là hết thuốc, trẫm cũng không biết phải làm gì với con. Xem ra chỉ còn nước lấy cái đầu con thôi. Bởi vì tha thứ cho con một lần, là phải tha lần thứ hai, rồi lần thứ ba nữa... Cứ thế... để con càng lúc càng lộng hành, coi cả hoàng cung nầy đều ngu cả!
Vĩnh Kỳ vội vã nhảy ra đỡ tội:
- Bẩm Hoàng a ma! Xin người hãy thông cảm cho lúc đó Tiểu Yến Tử quýnh quá, mỗi lần gặp chuyện là mỗi lần Tiểu Yến Tử phản ứng bằng phản xạ thôi, chứ không nghĩ ngợi gì cả, mới đưa đến tình trạng rối loạn đó.
Vua Càn Long đưa mắt nhìn mọi người, chỉ nói:
- Các ngươi còn chưa khai thiệt, hôm nay các người đã đến đâu, tại sao lại nói đi xem bồ tát?
Nhĩ Khang thở ra, bẩm:
- Kính xin hoàng thượng bớt giận, hai cô cát cát sáng nay đã theo thần ra ngoài. Thật ra thì trước khi vào cung Tiểu Yến Tử đã có anh chị em kết nghĩa. Đó là Liễu Thanh, Liễu Hồng, hai người nầy mới mở một tửu quán, nên bọn con ra đó để chúc mừng khai trương. Cũng vì lâu ngày gặp nhau, nên nói chuyện hơi nhiều vì vậy mà về cung muộn.
- Có thật như vậy không?
Nhĩ Khang cúi đầu:
- Dạ, chẳng dám lừa gạt hoàng thượng ạ!
Vua Càn Long nghĩ ngợi rồi nói:
- Ở ngoài có bạn bè cũng là điều hay. Trẫm ở ngoài cũng có rất nhiều bạn giang hồ, gần như khắp các miền đất nước. Mỗi lần trẫm đi xuống Giang Nam đều tìm cách liên lạc với họ. Vì vậy chuyện đó không có gì phải giấu diếm, sao lúc thái hậu hỏi lại không nói thật chứ?
Tử Vy đứng dậy nói:
- Bẩm Hoàng a ma, người có một trái tim quảng đại, bao dung nên nói chuyện mới có thể cảm thông, tha thứ cho bọn con, chấp nhận những điều bọn con làm. Chỉ có chúng con mới dám nói thật chứ ở trong cung nầy, đâu phải ai cũng rộng rãi như hoàng thượng đâu.
Lời của Tử Vy khiến vua hiểu ra sự thật, mà bấy lâu người không nghĩ đến, nên cười tâm đắc.
Tiểu Yến Tử thấy vua cười, biết là bầu trời đã quang đãng, vội chen vào:
- Đúng thế! Đúng thế! Hoàng a ma là người vĩ đại nhất trên đời. Nhưng ở trong cung đâu phải ai cũng giống Hoàng a ma đâu? Lúc nào bọn con cũng có cảm tưởng cái đầu của mình nó sắp rơi đấy. Nhiều lúc vì bảo vệ nó nên phải làm những chuyện mà mình cũng không biết mình phải làm gì.
Vua Càn Long nhìn cả hai, chẳng biết nên giận hay không nghĩ tới nghĩ lui. Bất giác vua bật tiếng cười lớn:
- Càng nghĩ càng không thể nhịn cười nổi, rõ ràng là trẫm nghe Vĩnh Kỳ nó nhắc "Phước Luân" thế mà ngươi lại nói là "bồ tát". Cái con Tiểu Yến Tử này! Ngu sao mà ngu lạ! Còn điều diễn kịch cũng khá đấy. Trẫm đứng đấy mà cứ tưởng là thật!
Rồi quay lại nhìn Tử Vy và Tiểu Yến Tử, vui vẻ nói:
- Có hai đứa con, làm trẫm cũng phải đóng kịch theo, thật hoang đường hết chỗ nói!
Tiểu Yến Tử nghe vậy tròn mắt ngạc nhiên:
- Hoàng a ma! vậy là người đã biết lúc ở Từ Ninh Cung, con không xỉu thật phải không? Vậy là Hoàng a ma thông minh nhất thiên hạ rồi. Người còn bao che cho con như vậy, thế mà con lại cứ nghĩ oan cho người.
Nói rồi, Tiểu Yến Tử xin dập đầu cảm ơn, người quả là một hoàng đế anh minh, nhân từ?
Vua Càn Long cười, có vẻ cảm động:
- Thôi đủ rồi, đủ rồi! Hai con a đầu này lại đội cho trẫm một cái nón thật to, vậy mà trẫm lại thấy dễ chịu, thôi thì tha cho cả hai đứa bây.
Tiểu Yến Tử ngồi dậy, reo lên:
- Tạ ơn Hoàng a ma, con biết mà. Hoàng a ma là bồ tát giáng trần, để giúp đỡ chúng con mà.
Cả phòng tràn ngập không khí vui vẻ. Rồi vua Càn Long chẳng biết nghĩ sao, chợt nghiêm giọng nói:
- Hai đứa cũng đừng quá đắc ý mà quên cả chuyện đề phòng nhé. Phải nhớ là lão phật gia là mẹ ruột của trẫm đó, Trẫm rất cung kính, sợ hãi người, thế mà các ngươi lại có thể bỡn cợt được chú? Lần trước Tiểu Yến Tử làm náo loạn Ngự hoa viên, lần nầy lại làm rối cả Từ Ninh cung. Các ngươi làm trẫm đau đầu quá, nên trẫm cảnh cáo hai dứa. Từ đây về sau, đối với lão phật gia, phải thành thật cung kính. Đó là điều ghi nhớ trước tiên. Phải nhớ lão phật gia, là người rất nhạy bén, tinh tường. Các người đừng tưởng là qua mặt được, nếu lão phật gia mà điều tra rõ được sự việc thì trẫm cũng đành bó tay, không giúp đỡ gì cho các ngươi được đâu.
Tiểu Yến Tử lập tức ứng ngay:
- Dạ!
Vua Càn Long lại quay qua nhìn Tử Vy rồi nhìn Nhĩ Khang. Chợt nhớ đến điều thái hậu đã nói về chuyện hối hôn, nên ngập ngừng một chút nói:
- Còn nữa, Thấu Phương Trai này dù gì cũng là nơi trú ngụ của cát cát. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang các ngươi cũng nên xa lánh một chút, đừng đến một cách thường xuyên, để tránh dư luận, tránh tiếng cho Tiểu Yến Tử và Tử Vy. Nếu không sau này có chuyện gì xảy ra, các người sẽ khó mà bảo vệ họ, mà không chừng lại liên lụy đến cả các ngươi nữa đấy.
Nhĩ Khang nghe vậy biến sắc, nhưng vẫn nói:
- Vâng, thần xin cẩn thật, nghe lời dạy bảo của hoàng thượng.
Vĩnh Kỳ cũng vội nói:
- Nhi thần biết lỗi!
Tử Vy và Tiểu Yến Tử cũng căng thẳng. Không khí đang vui, hóa ra nặng nề. Vua Càn Long thấy vậy an ủi:
- Nhưng mà lúc gần đây hắn lão phật gia chưa rảnh rỗi để dòm ngó các ngươi đâu. Bởi vì vua A Lý Hòa Trác của

http://tieulun.hopto.org

Tân cương đang đưa công chúa của ông ấy đến thăm kinh đô của ta. Đây là một sự kiện trọng đại, sau vụ công chúa Tây Tạng, mọi người trong cung đang bận rộn nghênh đón, nên chẳng rảnh đâu nghĩ đến chuyện các người.
Tiểu Yến Tử ngạc nhiên:
- Ồ! Lại thêm một vị công chúa đến nữa ư?
Rồi quay qua Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ lo lắng:
- Lần nay hẳn là tới phiên các người rồi đấy, phải không? Vậy là hãy chuẩn bị đi? Chẳng biết cái cô công chúa "Sanh Cương" nầy thích chọn ai làm phò mã? Mấy cái người ở chốn biên cương, chẳng hiểu tại sao lại thích đưa công chúa đến Bắc Kinh tìm phò mã vậy?
Nói xong đâm ra nghĩ ngợi, rồi nhìn lên hỏi vua Càn Long:
- Bẩm Hoàng a ma, Nhĩ Khang bọn họ đã được chỉ hôn, chắc không bị mấy cô công chúa đó dòm ngó chứ ạ?
Vua Càn Long nói:
- Chuyện đó cũng không biết!
Tử Vy nghe vậy giật mình, còn Tiểu Yến Tử nhìn Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang cũng lo lắng:
- Sao kỳ vậy!

http://tieulun.hopto.org

Chương 6

Tối hôm ấy ở Thấu Phương Trai, Tiểu Yến Tử vẫn còn bực dọc. Cô nàng cứ đi tới đi lui, nghĩ đủ cách để tính xem thế nào giúp lệnh phi chiêu hồi vua Càn Long về. Nghĩ gần nát nước, cuối cùng Tiểu Yến Tử nói:
- Có rồi! Ngày mai ta sẽ trực tiếp đến gặp Hàm Hương công chúa. Khuyên cô ta hãy quay về xứ "Sanh Cương" của cô ta đi. Hừ! làm "thứ phi" có gì sung sướng đâu? Có khi cả năm trời cũng không gặp được mặt vua nữa nè? Trong cung vua cả trăm cung nữ. Nếu cô ta còn không tin, ta sẽ đưa cô ấy đến thăm một vài vị để làm chứng, vậy là hay nhất.
Tử Vy đứng chận trước mặt Yến Tử, nghiêm nghị.
- Tỉ tỉ không được làm thế! Nhĩ Khang đã nói đúng, chúng ta không có tư cách gì can thiệp vào chuyện riêng của Hoàng a ma, mà có can thiệp thì cũng không làm gì được đâu. Vả lại hiện nay bọn ta còn phải đối đầu với thái hậu, rồi còn hoàng hậu nữa, ta còn chưa đứng vững mà ôm đồm quá coi chừng sa lầy, rồi chẳng cứu được ai, mà còn làm hại mình nữa thì khổ!
Tiểu Yến Tử nghe vậy, không những không đồng ý mà còn giận dữ.
- Ngươi rõ là ích kỷ, chỉ biết bảo vệ chính mình mà chẳng nghĩ đến lệnh phi nương nương. Được làm cát cát là ngươi đã hoàn toàn thay đổi, chỉ biết bảo vệ địa vị mình, mà quên sự đau khổ của kẻ khác!
Những lời của Tiểu Yến Tử khiến Tử Vy thấy bị xúc phạm. Vy nói:
- Tỉ tỉ nói vậy là sao? Tỉ tỉ nghĩ oan cho người khác thì có! Tôi nói vậy chẳng qua vì đại cuộc. Làm việc gì đâu thể không suy nghĩ mà làm càn như tỉ tỉ. Lệnh phi nương nương đối với chúng ta chẳng khác mẹ với con. Bà ấy đau khổ, đương nhiên ta cũng đau khổ. Nhưng mà... nhưng mà... Chúng ta giúp gì được đây chứ?
Tiểu Yến Tử cũng lớn tiếng không kém:
- Thà cứ thử đại, còn hơn chỉ ngồi đó mà nhìn.
Tử Vy nghe vậy mặt tái đi, Kim Tỏa thấy vậy bước tới nói với Tiểu Yến Tử.
- Chị Tiểu Yến Tử! Chị lúc nào cũng vậy, khi nổi nóng lên là vãi đạn tùm lum, người nào ở gần cũng bị trúng miếng. Tiểu thơ tôi thật thà, nói năng giữ kẽ. Chị đừng xúc phạm chứ, hãy nghĩ lại đi. Trước kia chị đã chiếm cái địa vị của tiểu thơ, nhưng người có nói gì đâu? Người cũng đâu có thích gì cái danh hiệu cát cát. Chị nói oan người khác, vậy thì chị mới thay đổi đấy!
Tiểu Yến Tử nghe vậy tức giận nói:
- Thôi được rồi, được rồi. Hai thầy trò ngươi cùng phe, làm sao ta nói lại các người?
Tử Vy giậm chân:
- Bây giờ chị muốn đấu với bọn này ư? Chúng tôi đâu phải là kẻ thù của chị? Thật tức chết đi được, chẳng biết phải nói sao chị mới hiểu.
Tiểu Yến Tử thấy Tử Vy giận, cũng thấy hối hận nhưng chẳng biết phải giải thích thế nào. Và giữa lúc tình cảm hai người xuống thấp thế, thì Tiểu Đặng Tử bên ngoài gọi to vào:
- Hoàng thượng giá lâm!
Cả hai người nghe vậy giật mình. Chưa kịp ra nghênh đón, thì vua Càn Long đã bước vào cửa, phía sau vua là một đám thái giám. Tiểu Yến Tử nghe vua đến, lòng còn giận nên quay mặt đi, không hành lễ gì cả. Còn Tử Vy cũng đang bị người nghĩ oan ức, nên cũng bất chấp tất cả, quay đi. Chỉ có Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà, là vội phủ phục xuống.
- Vạn tuế gia kiết tường!
Hành lễ xong, bọn họ vội chạy đi lấy nước trà. Vua Càn Long thấy Tử Vy và Tiểu Yến Tử yên lặng ngạc nhiên. Vì từ nào đến giờ chưa có dám lạnh nhạt với mình như vậy. Nhưng không hiểu sao ông lại không giận, mà chỉ tằng hắng một tiếng, rồi nói:
- Này! Hai con a đầu, thấy trẫm đến mà chẳng biết chào hỏi gì cả? Lễ phép để đâu chứ?
Hai cô cát cát vẫn đứng yên Vua Càn Long thấy vậy bước tới gần.
- Thế nào? Hai đứa vẫn còn giận trẫm ư?
Rồi vua bước tới cạnh Tiểu Yến Tử hỏi:
- Tiểu Yến Tử này, trẫm đánh có đau lắm không?
Tiểu Yến Tử vẫn đứng yên không đáp. Vua thở dài:
- Trẫm thừa nhận hôm nay trẫm không được bình tĩnh, nhưng mà các ngươi cũng quá đáng. Tại sao lại chạy đến Bảo Nguyệt lầu? Đó là hành vi thiếu phép tắc, lại còn lớn tiếng với trẫm nữa chứ! Trong đời trẫm chưa thấy một cát cát nào lại dám lớn lối như vậy. Thôi được, lần này trẫm tha cho đấy, nhưng các ngươi cũng không được giận nữa nhé!
Rồi quay qua Tử Vy:
- Tử Vy!
Tử Vy cúi nhìn xuống, Vua Càn Long lại thở ra:
- Tử Vy, với trẫm con là đứa dịu dàng, hiểu biết nhất. Ban sáng con bảo là "cái thần tượng đầy nhân từ" của trẫm bị biến mất là sao? Con có biết nói vậy là xúc phạm lắm không? Và con có biết lời nói của con cũng khiến "hình ảnh đứa con hiếu thảo" cũng không còn trong trẫm nữa không?
Lời của Vua Càn Long khiến Tử Vy không còn yên lặng, nàng ngẩng lên nhìn vua với cái nhìn oán trách, khiến vua giật mình hỏi:
- Tử Vy, con định nói gì phải không?
Tử Vy nhìn xuống, nói khẽ:
- Tử Vy không dám nói, sợ bị đánh ạ!
- Con làm như ta dữ lắm vậy. Ban nãy là cái tát tai đầu tiên ta đánh một cát cát đấy, ta nào có muốn thế, nhưng ta nghĩ chỉ một lần thôi, nào hãy vui lên đi chứ! Ta chỉ thích Thấu Phương Trai này, vì nó thường tràn ngập tiếng cười...
Tử Vy nhún người, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bẩm Hoàng a ma e là tiếng cười đó sẽ không còn nữa ạ!
- Sao lại biến chuyện thành nghiêm trọng như vậy? Đàn bà rõ là dễ xúc động, mặc dù ta đã đánh Tiểu Yến Tử nhưng sau đó ta đã đến đây an ủi hai người, như vậy còn chưa hài lòng, còn chưa đủ à?
Tử Vy nói:
- Hoàng a ma đã đích thân đến, chúng con vô cùng cảm kích, nhưng mà...
- Nhưng mà sao nữa?
Tử Vy thở dài, tiếp:
- Con còn nhớ, ngày xưa lúc Hoàng a ma đi rồi, mẹ con có viết: "Chờ suốt đêm qua, chờ đến sáng. Mãi đợi mãi chờ hồn cũng tan". Đổ phủ đã viết: "Hợp hôn chưa biết giờ, Uyên ương chẳng đơn lẻ. Nhìn tân nhân tươi cười, nào hay cựu nhân khóc." Cái tâm trạng đó nghĩ lại thấy thật thấm thía.
Rồi ngưng lại một chút, Tử Vy nói:
- Hoàng thượng đã đến đây thăm chúng con cảm kích vô cùng. Có điều lệnh phi nương nương đang ngã bệnh mới là người đáng thăm hơn, chẳng hiểu Hoàng a ma đã sang đấy chưa?
Vua Càn Long nghe hỏi giật mình, nhìn Tử Vy rồi chợt hiểu.
- Thôi, trẫm đã hiểu rồi. Thì ra vì Lệnh phi không khỏe, nhưng tại sao chẳng ai nói cho ta biết chuyện đó cả? Được rồi, trẫm khônng chần chờ nữa đâu, trẫm sẽ sang đấy thăm lệnh phi ngay.
Vua Càn Long nói xong, bỏ đi ngay ra cửa Tử Vy lúc đó mới quỳ xuống, nói to:
- Tử Vy cung tiễn Hoàng a ma!!
Tiểu Yến Tử cũng làm theo. Khi vua đã đi rồi, Tiểu Yến Tử nhảy cỡn lên, ôm chầm lấy Tử Vy.
- Tử Vy! Ngươi thật là vĩ đại! Ngươi quá tuyệt vời, vậy mà ta dám nghi oan cho ngươi. Ngươi thật có cách, nhưng mà ban nãy ngươi đã đọc thần chú gì với hoàng thượng vậy. Hay quá. Chỉ nói có mấy câu, mà tác dụng ngay, trong khi ta nói thôi là nói, mà chẳng ăn thua gì. Hôm nào, ngươi dạy ta với nhé.
Tử Vy nhìn Tiểu Yến Tử:
- Bây giờ ngươi hết giận ta rồi chứ?
Tiểu Yến Tử hét:
- Ối trời ơi! Ta lấy tư cách gì mà giận ngươi chứ?
Tử Vy cười, Tiểu Yến Tử cũng cười, khiến những người khác trong phòng đều cười theo. Nhưng rồi Tử Vy lại nghĩ ra điều gì, nói:
- Mặc dù Hoàng a ma đồng ý đi thăm lệnh phi nhưng đó nào phải là ông ấy sẽ không còn đòi lấy Hàm Hương công chúa. Tôi cảm thấy như Hàm Hương công chúa đã chiếm ngự được quả tim của Hoàng a ma rồi, e là chẳng có gì có thể lay chuyển được tình thế.
Tiểu Yến Tử nghe vậy vô cùng thất vọng.
o0o
Điều Tử Vy đoán quả là không sai. Chỉ hai tháng sau, vua Càn Long chính thức phong Hàm Hương công chúa là làm "Hương phi". Thân phận Hàm Hương đã định đoạt. A Lý Hòa Trác bèn lên đường trở về Tân Cương.
Hôm ấy vua Càn Long gọi hai người thân tính nhất của mình là Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đến.
- Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, hôm nay trẫm giao cho các ngươi một nhiệm vụ quan trọng.
- Vâng.
- Sáng mai Hương phi sẽ đưa A Lý Hòa Trác ra khỏi thành. Trẫm muốn các khanh hộ tống Hương phi, ta biết hai ngươi có võ công cao cường, phản ứng nhanh nhẹn. Trẫm chỉ tin cậy các ngươi, nhớ chọn thêm mấy tay hảo thủ bảo vệ Hương phi, không được để điều gì sơ xuất xảy ra. Ra đến cổng thành rồi, các ngươi để cho cha con họ chia tay, xong hộ tống quay về ngay, không được mất thời gian. Các ngươi rõ chưa?
Vĩnh Kỳ cúi người:
- Nhi thần tôn chỉ!
Nhĩ Khang làm theo:
- Thần tôn chỉ!
Thế là qua ngày hôm sau, hai người vội dẫn theo binh mã đưa A Lý Hòa Trác và Hàm Hương phi ra khỏi thành. Vẫn là cờ xí nhạc tấu, vẫn người ngựa đủ lễ bộ, nhưng thân phận của Hàm Hương đã khác xưa.
Cờ Đại Thanh đi trước mở đường, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang dẫn đoàn thị vệ và lính tinh nhuệ hộ tống hai bên, Cả đoàn rầm rộ tiến ra ngoại thành. Trời lạnh âm u, cỏ cây xào xạc. Nhĩ Khang bước tới nói với A Lý.
- Hoàng thượng có lệnh. Hương phi và A Lý Hòa Trác vương sẽ chia tay nơi đây.
A Lý gật đầu:
- Được thôi! Vì có đưa đến đâu, thì cũng là phút chi tay rồi.
A Lý cỡi ngựa đến trước xe Hương phi, Hương phi được Duy Na, và Kiết Na đỡ xuống xe. Hai cha con nhìn nhau, Hàm Hương rưng rưng nước mắt nói:
- Cha ơi! Trên đường về, xin cha hãy cố bảo trọng!
A Lý cũng không tránh khỏi xúc động nói:
- Hàm Hương, con cũng không nên giận cha. Sự hy sinh của con vì đại cuộc, sự hy sinh đó rất xứng đáng. Vì nó sẽ cứu được hàng vạn sinh linh của dân tộc Duy, giúp họ có một cuộc sống hòa bình hạnh phúc.
Rồi ông chợt quỳ xuống trước mặt Hàm Hương nói:
- Cha đại diện cho dân tộc Duy để cảm ơn con.
A Lý nói rồi mọp người xuống lạy Hàm Hương giật mình, vội đỡ cha dậy, nước mắt chảy dài:
- Cha! Tại sao cha lại làm thế, lòng cha thế nào con đã rõ. Cha hãy yên tâm về đi. Sự sinh tồn của dân tộc Duy chúng ta đã là trọng trách của con thì có thế nào con cũng chấp nhận cả.
Hai cha con nhìn nhau trong ánh mắt, vạn lời đã tỏ. Gió ào ào, mây trắng cuốn nhanh. Hai cha con vẫn đứng im bất động. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ yên lặng đứng hai bên, cảm thông cho cuộc chia tay khó có phút tương phùng này. Nhưng rồi cái gì phải đến cũng đến. Vua A Lý nắm tay Hàm Hương siết mạnh, nói:
- Hàm Hương, hãy cố giữ gìn sức khỏe, cha đi đây.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong để tránh bịn rịn, ông nhảy lên ngựa, giật mạnh dây cương, phi thẳng. Đám quân binh Hồi chạy theo cờ xí Tân Cương cuốn thẳng. Hàm Hương đứng như tượng nhìn theo, cảnh trí thê lương, áo phất phơ theo gió, một cuộc chia tay đầy cảm động. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đứng yên, không đành lòng hối thúc, mãi đến khi đoàn quân Hồi cũng khuất hẳn nơi chân trời. Bấy giờ Vĩnh Kỳ mới quay qua Nhĩ Khang:
- Thôi hối thúc bà ấy về được rồi chứ?
Nhĩ Khang lòng đầy cảm thông nói:
- Bây giờ tôi mới hiểu được thơ Lý bạch "khoát tay hồn gởi theo xa, xa xa tiếng ngựa hí". Thôi thì để bà ta đứng thêm một lúc đi!
Nhưng ngay lúc đó, đột nhiên có tiếng hét to. Rồi một tốp người Hồi với trang phục màu trắng trùm kín người, xuất phát từ phía sau cổng thành, phóng nhanh ra về phía Hàm Hương. Dẫn đầu là Mông Đan chỉ lộ ra đôi mắt sáng lóng lánh, các tay khác lo đối phó với Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang. Mông Đan nói với Hàm Hương bằng tiếng Hồi:
- Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta! Em hãy đi với anh đi!
Hàm Hương nhìn qua thấy Mông Đan, giật mình. Trong khi Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang lấy gươm ra vừa ứng chiến vừa ra lệnh:
- Tất cả hãy cố bảo vệ Hương phi nương nương!
Rồi Nhĩ Khang cố sức đánh văng tay người Hồi đang ứng chiến với mình. Phi thân về phía Hàm Hương, lia đao tới trước Mông Đan. Đan trong lúc mai phục đã trông thấy người theo hộ tống Hàm Hương lại là người đã gặp ở Hội Tân Lầu, nên biết là cuộc chiến này sẽ lành ít dữ nhiều. Nhưng đây là cơ hội cuối cùng. Nếu không chàng sẽ mãi mãi không có Hàm Hương nữa. Vì vậy, vừa ứng phó với Nhĩ Khang, Mông Đan vừa giữ chặt tay Hàm Hương. Nhưng đánh với Nhĩ Khang đâu phải đơn giản, nên trong một phút căng thẳng. Hàm Hương đã tuột tay ngã lăn dưới đất. Mông Đan không dành để mất Hàm Hương, chàng quay lại kéo người yên lên thì Nhĩ Khang đã phóng tới đá một đá trúng vào người Đan. Vĩnh Kỳ đối phó với những tên còn lại. Chỉ một lúc đã hạ được hai tên. Kỳ vừa đánh vừa hét:
- Bằng mọi giá phải bảo vệ cho được Hương phi nương nương, không được sơ sót!
Đám thị vệ được lệnh, tiến tới vây kín hai người. Nhĩ Khang sau khi trao đổi mấy miếng đòn của Mông Đan, chợt thấy lối đánh khá quen thuộc, nên hỏi:
- Ngươi là ai?
Mông Đan yên lặng, chỉ đánh không đáp. Vĩnh Kỳ sau khi hạ được hai tên, trao hai tên còn lại cho đám thị vệ, còn mình phóng về phía Nhĩ Khang, định kết thúc trận chiến cho sớm. Vĩnh Kỳ múa kiếm xông đến. Mông Đan đối phó với Nhĩ Khang đã mệt, bây giờ thêm một Vĩnh Kỳ làm sao ứng phó nổi, nên "toạt"! một cái lưỡi kiếm của Vĩnh Kỳ đã xé rách lớp vải trước ngực của Mông Đan. Vết thương cũ đã bị băng kỹ cũng lòi ra. Mông Đan còn chưa kịp xoay sở, thì mũi kiếm thứ hai đã bay tới kéo "toạt! " tay áo. Máu lại rỉ tiếp:
Hàm Hương thấy vậy tái cả mặt, kêu lên:
- Mông Đan! Đừng có nghĩ đến em nữa! Hãy đi đi, em van anh mà!
Lời của Hàm Hương làm Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ không hẹn kêu lên:
- Mông Đan đây ư?
Họ ngưng tay lại, nhưng Mông Đan đã thừa cơ múa kiếm xông lên. Nhĩ Khang nhảy qua tránh và hét:
- Mông Đan! Nếu thật là ngươi thì đừng có chiến đấu nữa vô ích. Bọn tôi ra ngoài nầy đều đã chuẩn bị kỹ càng. Thuộc hạ đi theo đều là cao thủ võ lâm. Ngươi không thể kháng cự lại đâu, hãy đầu hàng đi!
Lúc đó hai tay trợ thủ còn lại của Mông Đan đã bị các thị vệ đánh hạ. Vĩnh Kỳ nói:
- Mông Đan! Các thủ hạ của ngươi đã buông kiếm cả rồi. Trên người ngươi thương tích còn đó, nếu không đầu hàng chẳng lẽ đợi ta giết ngươi ư?
Mông Đan quay qua, thấy tất cả thủ hạ đều nằm hết, biết là không còn cách nào cả, nhưng chẳng lộ vẻ khiếp sợ. Vĩnh Kỳ kề gươm sát cổ Mông Đan.
- Mông Đan! Còn gì mà không chịu thua đi!
Mông Đan gỡ khăn che mặt, ngẩng cao đầu lên nói:
- Hai ông bạn, làm ơn giết tôi đi! Mông Đan này chỉ muốn được chết thôi, không còn thiết sống nữa!
Hàm Hương vội vã chạy tới quỳ trước mặt Vĩnh Kỳ, và Nhĩ Khang dập đầu nói:
- Hàm Hương nầy xin các người, hãy tha mạng cho anh ấy, Hàm Hương sẽ cảm ơn vô cùng!
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ giật mình, vội tránh qua một bên, Vĩnh Kỳ nói:
- Hương phi nương nương! Tôi chỉ là a ca, nương nương lại là vợ của hoàng thượng. Xin nương nương đừng làm vậy, thất đức lắm.
Nhĩ Khang cũng nói:
- Nương nương hãy đứng dậy đi, tôi cũng chỉ là ngự tiền thị vệ, nương nương làm thế, bọn thị vệ trông thấy còn gì là thể thống?
Hàm Hương vẫn quỳ đó, mặt ngước lên cầu xin:
- Tôi là người Hồi! Dù người Mãn các anh có luật lệ thế nào, tôi cũng xin biểu lộ sự thành khẩn của mình bằng cách quỳ đây. Tôi xin các anh hãy buông tha cho anh ấy, nếu không xin hãy giết chết luôn cả hai tôi, rồi làm ơn đưa cả thi thể hai đứa về cố quốc, chỉ có một trong hai cách đó.
Ngay lúc đó chợt Mông Đan đưa gươm lên định tự xử, nhưng Nhĩ Khang đã đề phòng nên ra tay lẹ hơn. Đánh thẳng vào đầu Đan, làm Đan bất tỉnh, trong khi Vĩnh Kỳ cướp gươm trên tay người bạn Hồi. Mông Đan bị cú đánh của Khang, ngã ra bất tỉnh. Máu từ vết thương cũ vẫn tiếp tục thấm ướt người. Vĩnh Kỳ nhì Khang, sự việc xảy ra khiến cả hai bàng hoàng. Kỳ hỏi:
- Thế nào? Chúng ta mang hắn về gặp Hoàng a ma chứ?
Nhưng Hàm Hương đã bước tới ôm chầm lấy Mông Đan, khóc nức nở. Bây giờ Mông Đan như đã tỉnh, nhưng vẫn nằm yên. Hàm Hương dùng khăn lau đi những vết máu trong người Đan, buồn bã nói:
- Người Hồi chúng tôi thường hay ví von tình yêu thế này: "chàng là gió, em là cát. Giò nổi lên mang cát bay

http://tieulun.hopto.org

cao. Gió đến đâu cát mang đến đó. Vượt thiên sơn đến tận chân trời...” giữa tôi và Mông Đan cũng vậy, chúng tôi cùng lớn lên ở một nơi. Mông Đan là gió, còn tôi là cát...
Nhĩ Khang nghe vậy, bàng hoàng nhìn Kỳ:
- Điều họ nói khác nào “nguyện làm chim cùng bay lên trời” hoặc là “cây liền cành trên đất, của chúng ta đâu (Tại thiên nguyện tác tỵ dực điểu, tại địa nguyện kết liên lý chi)?
Vĩnh Kỳ cũng rất xúc động. Nhĩ Khang cúi xuống nói nhỏ với Mông Đan:
- Thôi bây giờ ngươi hãy nằm yên giả chết, đợi bọn này đi rồi, thì quay về Hội Tân Lầu ngay nhé. Liễu Thanh, Liễu Hồng sẽ chữa trị và giúp che giấu ngươi. Còn bọn ta phải đưa Hương phi nương nương về cung, nếu không hai ta cũng sẽ chết. Nhớ đấy! Hãy gắng mà bảo trọng. Người Trung quốc có câu “giữ cây rừng xanh mãi, không sợ thiếu củi đốt”. Mong rằng rồi chúng ta sẽ có ngày gặp lại nhau.
Nói xong Nhĩ Khang đứng dậy, đá nhẹ một đá lên người Mông Đan, nói lớn:
- Giải quyết xong bọn thích khách rồi!
Vĩnh Kỳ qua qua đám thị vệ.
- Nương nương bình an chẳng sao cả, may quá! Thôi các ngươi hãy hộ giá nương nương về cung đi!
Đám thị vệ mang xe ngựa đến, nhìn Mông Đan nghi ngờ, hỏi:
- Ngũ a ca! Chúng ta có cần mang xác những tên này về cung không?
Vĩnh Kỳ gạt phăng:
- Hộ tống nương nương về cung quan trọng hơn, còn những cái xác này mặc đó!
Hàm Hương vẫn bịn rịn không muốn xa Mông Đan. Nhĩ Khang sợ để kéo dài, mọi chuyện sẽ đổ bể nên vội kéo tay Hàm Hương lên xe. Duy Na và Kiết Na đỡ lấy Hàm Hương, dùng tiếng Hồi nói một tràng gì đó. Hàm Hương mới yên lặng:
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ phóng lên ngựa, kéo dây cương.
- Đi nào!
Xe ngựa chạy trước, bọn tùy tùng theo sau, cờ xí vẫn bay phất phới. Vĩnh Kỳ quay qua hỏi Nhĩ Khang:
- Về nhà phải nói thế nào đây? Ban nãy biết bao người đã nhìn thấy, chắc không thể nói dối được!
Nhĩ Khang suy nghĩ rồi quyết định:
- Được rồi để tôi lo cho!
Trở về cung Nhĩ Khang, và Vĩnh Kỳ đến gặp vua. Vua Càn Long đã nghe tường trình sơ lược sự việc. Trừng mắt nhìn Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang hỏi:
- Chuyện thế nào? Các người nói lại ta nghe xem?
Nhĩ Khang ung dung:
- Bẩm Hoàng a ma. Sau khi A Lý Hòa Trác đi rồi, thì chợt có mấy người Hồi chạy đến định cướp lấy Hương phi nương nương. Sau một cuộc chiến ác liệt, thần và Ngũ a ca đã đánh lui cả bọn chúng!
Vua Càn Long nhíu mày:
- Đánh lui! Nghĩ là sao? Tại sao không bắt sống chúng về đây hỏi cho ra lẽ?
Nhĩ Khang nói:
- Thần đã hỏi được rõ ràng!
Vua Càn Long nghi ngờ:
- Ngươi bận đánh nhau, làm sao hỏi việc được?
Nhĩ Khang nhìn vua, chậm rãi:
- Thần nghĩ lần này A Lý Hòa Trác đến Bắc Kinh với đầy đủ thiện ý. Chuyện hiến dâng Hương phi nương nương cho hoàng thượng tỏ rõ điều đó. Nếu bây giờ vì chuyện có người định cướp Hương phi mà ta lại dấy binh đao, thì rõ là không phải khoét sâu thêm thù hận dân tộc mà thôi. Vả lại đó cũng không phải là chủ ý của A Lý Hòa Trác. Riêng những tay hành thích đó thần đã tự ý thả họ rồi.
Vua Càn Long giận dữ, vỗ bàn:
- Tại sao ngươi lại hành động hồ đồ như vậy. Thả bọn tội phạm đi? Tại sao? Hắn muốn gì? Từ đâu đến? Hắn cướp Hương phi để làm gì? Ngươi thả hắn? rồi làm sao điều tra? Ngươi điên rồi ư?
Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang thấy vua nổi giận đều quỳ xuống. Vĩnh Kỳ nói:
- Xin Hoàng a ma bớt giận Nhĩ Khang làm vậy là có lý của anh ấy.
Vua trừng mắt nhìn Nhĩ Khang.
- Lý do gì chứ?
Nhĩ Khang nhìn lên thành khẩn:
- Hoàng thượng, gã người Hồi kia đã chiến đấu một cách anh dũng, dù bị thần và Ngũ a ca đánh thương tích khắp mình, vẫn không chịu thua. Đúng ra thần đã bắt sống hắn mang về đây. Nhưng vì Hương phi nương nương đã quỳ xuống hết lòng nằn nì, xin tha mạng cho hắn. Nương nương nói, người Hồi đã từng nói mấy điều sau, mà nếu dịch sang tiếng Hán thì như thế này “chàng là gió, thiếp là cát. Gió mang cát bay. Gió đi đâu cát theo đó. Gió vượt thiên sơn, cát cũng vượt cả thiên sơn. Cái gã Hồi phạm tội kia là bạn của Hương phi từ nhỏ. Hắn là gió, còn Hương phi là cát...
Vua Càn Long nghe nói giật mình. Vĩnh Kỳ cũng không ngờ Nhĩ Khang lai nói thật như vậy, ngẩn ra nhìn Khang.
Nhĩ Khang lại tiếp:
- Bẩm hoàng thượng! Sau khi nghe nương nương nói như vậy, thần không nỡ bắt kẻ phạm tội về đây. Thần nghĩ, hắn hoàng thượng cũng không muốn để Hương phi hận mình suốt đời. Vì nếu bắt gã kia về đây, thế nào hắn cũng sẽ chết. Lúc đó mối thù trong lòng Hương phi nương nương sẽ mãi không nguôi. Vì vậy thần cả gan tự chủ, tha cho hắn! Có điều, bị trọng thương như vậy, hắn hắn cũng không sống được lâu đâu.
Vua Càn Long nhìn Nhĩ Khang, cảm thấy như vừa gặp cơn chấn động mạnh, yên lặng không nói gì cả.

http://tieulun.hopto.org

Chương 7

Cũng ngay trong ngày hốm ấy. Tử Vy và Tiểu Yến Tử ở Thấu Phương Trai cũng rõ được toàn bộ câu chuyện. Sau khi nghe xong, Tử Vy cảm động đến ứa nước mắt:
- Trời ơi! Sao lại có một chuyện tình đẹp một cách ảo não thế. Em đã mường tượng ra trước mặt mình là một bãi sa mạc hoang vu. Gió rít từng hồi, gió cuốn cát bay... mọi thứ thật cảm động quá!
Nói xong quay sang Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ:
- Vậy mà các anh lại chẳng thả luôn Hương phi đi, để "gió cuốn cát bay" luôn thể.
Nhĩ Khang nói:
- Thú thật lúc đó anh đã nghĩ đến điều đó. Nhưng rồi nghĩ đến chuyện mình, đang thừa lệnh của hoàng thượng là phải bảo vệ Hương phi an toàn. Hình như ông ấy đã linh cảm được điều gì đó. Nên mới sai bọn anh đi, anh mà không đưa Hương phi về thì anh và Ngũ a ca, giờ đây chưa hẳn là đứng trước mặt mấy người đây.
Kim Tỏa nói:
- Nhưng có đúng là anh chàng Mông Đan mà bọn mình đã gặp ở Hội tân lầu không?
Vĩnh Kỳ nói:
- Chẳng sai vào đâu được, chính hắn đấy. Bây giờ chúng tôi mới biết tại sao trước đó cả người anh ta đầy thương tích, thì ra trên suốt đoạn đường đến Bắc Kinh. Anh ta đã chạm trán mấy lần với quân Hồi, mà không đạt được mục đích. Bây giờ lại bị anh em bọn tôi đánh bị thương thêm. Không biết là có còn sức để lết tới Hội Tân Lầu hay không?
- Tôi chỉ e là anh ta sẽ chẳng quay lại Hội Tân Lầu, bởi vì đồng bọn của anh ta đã chết gần hết. Mục đích lại không đạt được vì Hương phi đã quay về cung. Chắc chắn là Mông Đan phải tuyệt vọng lắm, không chừng khi chúng ta quay đi là anh ta đã đưa dao lên cổ rồi!
Tiểu Yến Tử nghe Nhĩ Khang nói vậy, xúc động khôn cùng, nắm áo Vĩnh Kỳ nói:
- Nào còn chần chừ gì nữa, chứng ta hãy mau đến Hội Tân Lầu đi, xem anh ta đã quay về chưa? Thương tích thế nào? đừng quên anh ta là sư phụ em nhé!
Rồi Yến Tử trách:
- Hai anh thật hồ đồ, tại sao lúc đánh nhau lại chẳng nhận ra? nếu biết là phải nới tay chứ? Vậy mà còn đánh cho trọng thương, nếu anh ấy mà có bề gì là tôi sẽ tính sổ với các người đấy.
Tử Vy nghe vậy lo lắng:
- Bộ Mông Đan bị thương nặng lắm ư?
Nhĩ Khang đưa mắt sang Vĩnh Kỳ, rồi nói:
- Anh cũng không biết, vì mấy nhát kiếm đó là Vĩnh Kỳ ra tay.
Tiểu Yến Tử nghe vậy giậm chân, hét Vĩnh Kỳ:
- Trời ơi! Anh còn đâm sư phụ tôi mấy nhát nữa ư? Anh ỷ anh giỏi kiếm rồi không đâm người ta anh chịu không nổi ư? Bạn hay thù cũng không phân biệt được thật quá đáng, tức chết đi được!
Vĩnh Kỳ nói:
- Thật tình vì anh ta bịt mặt, anh không biết đấy là Mông Đan, mà cũng nào có biết sự việc xảy ta như vậy đâu?
Kim Tỏa hỏi:
- Còn Hương phi thì sao? Hoàng thượng nói gì?
Tử Vy quay qua Nhĩ Khang:
- Anh đã nói hết sự thật cho vua nghe à?
Nhĩ Khang nói:
- Vậy chứ các người nghĩ xem, đứng giữa đám đông thị vệ và ngự lâm quân như thế thì giấu được gì? Hương phi đã nhảy bổ đến ôm chầm lấy Mông Đan, rồi quỳ xuống lạy cả anh và Ngũ a ca nữa. Chuyện đó ai ai cũng đều nhìn thấy, vì vậy anh nghĩ có muốn giấu cũng giấu không được, chi bằng khai thiệt ra cả. Mà anh cũng có cái nhìn của anh, biết đâu hoàng thượng biết rõ hết sự thật rồi sẽ buông tha Hương phi? Để những người yêu nhau được sống bên nhau chứ?
Vĩnh Kỳ nhìn Nhĩ Khang.
- Nhà ngươi thật là mạo hiểm, ta chỉ sợ Hoàng a ma nghe xong, nổi giận đem Hương phi ra chém là ân hận!
Kim Tỏa nghe vậy giật mình:
- Đúng đấy, Nhĩ Khang thiếu gia! Người thật là mạo hiểm, hoàng thượng làm sao chịu nổi chuyện một thứ phi của mình lại yêu một người đàn ông khác chứ?
- Không phải là mạo hiểm. Chẳng qua vì... chẳng còn con đường nào khác.
Tiểu Yến Tử nghe vậy hỏi tới:
- Rồi kết quả thế nào? Hoàng a ma có lộ vẻ cảm động buông tha cho Hương phi không?
Nhĩ Khang lắc đầu:
- Tôi cũng không biết, có điều hình như ông ấy rất tức giận, thiếu điều muốn nhốt tôi ngay vào ngục.
Tử Vy nghe vậy, hy vọng:
- Nhưng ông ấy đã không làm thế, em nghĩ có lẽ đã có một sự giằng co lớn lao trong lòng Hoàng a ma. Và chuyện này phải cần một thời gian để giải quyết giống như chuyện của em và Tiểu Yến Tử vậy đó. Đợi một lúc khi trời quang mây tạnh, ông ấy suy nghĩ thấu đáo xong sẽ tự giải quyết. Các tính toán của anh và của em đều giống nhau, Hoàng a ma dù gì cũng có một quả tim nhân từ, ông sẽ không nhẫn tâm làm chuyện trái với con tim... Mọi chuyện vẫn còn hy vọng. Có thể rồi chúng ta sẽ thắng!
Tiểu Yến Tử bị Tử Vy thuyết phục, hứng khởi nói:
- Tử Vy nói có hy vọng là chắc chắn có hy vọng. Bây giờ điều cần làm ngay là phải đến với Mông Đan, đừng có thối chí. Đừng làm chuyện gì không hay, ngoài ra vết thương của anh ấy...
Vừa nói đến đó là Tiểu Yến Tử quay đầu chạy vào.
- Phải đem "cửu độc hóa ứ cao", "Tử Kim hoạt huyết cao" đến cho anh ấy dùng ngay.

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh Kỳ ngăn lại:
- Em đừng có hấp tấp như vậy, nghe anh nói nầy, bọn anh đến đây tìm các em là vì có một việc rất cần thiết phải can thiệp ngay, chắc chắn là bây giờ các em không ra ngoài được đâu. Chúng ta phải chia công tác để làm vậy.
- Chia công tác à?
- Đúng! Nhĩ Khang lập tức nói - Tôi và Ngũ a ca phải dến Hội Tân Lầu ngay, nếu đến đó mà không gặp Mông Đan, thì sẽ quay ra ngoại thành tìm, nếu không gặp nữa, chắc phải nhờ Liễu Thanh đi dò la tìm. Tóm lại bằng mọi cách phải tìm cho được Mông Đan. Riêng về hai người, cũng có một việc làm hết sức quan trọng, đấy là phải đến ngay Bảo Nguyệt lầu. Dù gì hai người cũng là cát cát, đi đến thăm các bà phi cũng là chuyện thường tình. Hiện giờ chúng tôi rất lo cho Mông Đan, nhưng cũng rất lo cho Hàm Hương đấy.
Tử Vy và Tiểu Yến Tử hiểu ngay ý của Nhĩ Khang.
- Đúng rồi! Tận mắt chứng kiến cảnh Mông Đan đã xả thân vì mình, muốn cứu mình mà thương tích đầy người như vậy. Lại chẳng làm sao cứu được người yêu, thì lòng cũng nào có sung sướng gì? Ở trong cung như cá chậu chim lồng chắc chắn là Hàm Hương phải đau khổ tuyệt vọng lắm!
- Đó là điều bọn tôi lo lắng!
Tiểu Yến Tử khẳng khái đẩy Vĩnh Kỳ ra.
- Được rồi, vậy thì chúng ta phân công hợp tác nhé! Nói làm là phải làm cho được việc. Tối nay các người hãy mạo hiểm đến đây lần nữa để trao đổi tin tức.
Nói xong Tiểu Yến Tử chẳng chờ, kéo ngay Tử Vy ra cửa.
- Nào, bọn mình đến Bảo Nguyệt lầu thôi!
Nhĩ Khang lo lắng:
- Nếu hoàng thượng cũng có mặt ở đó thì các người làm sao?
Tiểu Yến Tử không quay lại nói:
- Hãy yên tâm, chuyện có liên hệ đến sinh tử mà. Chúng tôi sẽ cố gắng không để chuyện gì khônng hay xảy ra đâu, hãy lo đi tìm sư phụ tôi đi!
o0o
Quả thật lúc đó vua Càn Long cũng có mặt ở Bảo Nguyệt lầu. Sau khi nghe Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang bẩm báo. Ông vừa giận vừa tức, và không làm sao giữ bình tĩnh được, thế là ông đi ngay đến Bảo Nguyệt lầu. Đứng trước Hàm Hương, ông cảm thấy máu như cứ dồn cả lên đầu.
Trong khi Hàm Hương đứng đó, lặng lẽ như một cái xác, mắt cứ nhìn ra cửa sổ, tìm về một không gian xa xôi bất động. Duy Na, Kiết Na cũng lặng lẽ đứng hai bên. Sự lặng lẽ của Hàm Hương càng làm vua sôi máu. Ông bước tới chụp lấy đôi vai cô gái, quay người lại để nhìn thẳng vào mặt mình.
- Ngươi thật là to gan, dám đứng trước bao nhiêu cặp mắt của bọn thị vệ mà ôm lấy gã Hồi kia. Bộ người muốn chết ư? Nếu vậy đích thân trẫm sẽ giết ngươi chết, để khỏi phải làm đầu đề đàm tiếu cho mọi người, để chẳng ai dám khinh thường ta.
Hàm Hương bị vua lắc mấy cái thật mạnh, nhưng đôi mắt to đen kia vẫn nhìn thẳng vua chẳng một chút khiếp sợ. Sự bình thản đón nhận cái chết, càng khiến vua điên tiết. Trong khi Duy Na và Kiết Na thương chủ đã quỳ xuống van xin.
- Xin hoàng thượng khai ân, hãy tha thứ cho công chúa, đừng giết công chúa!
Vua Càn Long giận dữ, đạp Duy Na và Kiết Na lăn quay rồi quay qua trừng mắt nhìn Hàm Hương.
- Ngươi đã biết lỗi của mình chưa?
Hàm Hương vẫn nhìn vua, yên lặng:
- Vậy là ngươi muốn chết chứ gì? Trước kia ngươi đã từng nói, cái chết với ngươi bây giờ chẳng ý nghĩa gì. Thôi được, ta sẽ làm theo ý ngươi, ngươi sẽ được chết đây.
Rồi vua Càn Long đưa tay lên bóp lấy cổ Hàm Hương, bóp mạnh. Hàm Hương bắt đầu thấy ngạt thở, mặt đỏ bừng, nhưng vẫn bình thản.
Duy Na, Kiết Na thấy vậy chạy đến, hét to lên cầu cứu. Tình hình đang căng thẳng, thì đột nhiên đôi cánh cửa sổ mở toang. Rồi một bóng người từ ngoài bay vào nhìn kỹ đó là Tiểu Yển Tứ vừa phóng vào đã hét to:
- Không xong rồi! Hoàng a ma định giết Hương phi!
Vua Càn Long nghe tiếng động giật mình quay lại, đôi tay nới lỏng đi. Yển Tứ vì quá lụp chụp nên lúc bay vào, đã không ngừng kịp, đụng người vào tấm bình phong, làm tấm bình phong đổ, lại kéo thêm mấy cung nữ té ngã. Đám thị vệ gác bên ngoài nghe tiếng đổ rầm rầm trong phòng, tưởng có thích khách vội vàng chạy vào. Thế là sự hiện diện đông người làm vua giật mình, buông Hàm Hương ra và Hương phi như chiếc cây đổ, ngã nhào xuống đất. Duy Na và Kiết Na vội vã chạy đến đỡ lên. Tiểu Yến Tử vừa lồm cồm ngồi dậy, thấy đám thị vệ chạy tới chĩa gươm thẳng vào người mình, sợ quá khoác tay.
- Không phải thích khách! Không phải thích khách đâu! Tiểu Yến Tử đây mà!
Vua Càn Long cũng đã thấy Tiểu Yến Tử, giận dữ:
- Tiểu Yến Tử! Ngươi lại làm gì? Tại sao phá cửa sổ nhảy vào đây? Có biết phép tắc là gì không chứ?
Tiểu Yến Tử vừa xoa xoa đầu, vừa bước tới quỳ trước mặt vua Càn Long:
- Bẩm Hoàng a ma! Sự việc khẩn cấp quá mà nên con không nghĩ đến chuyện phép tắc kịp... Đúng ra, con chỉ định ghé ngang qua, xem thử có Hoàng a ma ở đây không? Nếu không có, con sẽ cùng Tử Vy vào chuyện vãn với Hương phi nương nương chơi. Không ngờ khi bước qua sân thì thấy Tiểu Lộ Tử khoát khoát tay, khiến con tò mò mới chạy tới bên cửa sổ nhìn vào. Không ngờ chẳng nhìn thì thôi, nhìn thấy thì không hay rồi. Và trong tình thế đó, con không còn nghĩ ngợi gì nữa. Xông cửa phóng vào ngay, không ngờ ông trời thật ác để con mất thăng bằng lao vào tấm bình phong, bây giờ cái đầu bị u một cục... đau quá là đau...
Vua Càn Long trợn mắt, những lời của Tiểu Yến Tử lại khiến vua giận không đành, mà tức cũng không xong.
Đám thị vệ sau khi nhìn rõ là Hoàn Châu cát cát, vội vã rút lui ra cửa, đám cung nữ cũng đứng dậy.
Bấy giờ Tử Vy mới rón rén từ ngoài đi vào, quỳ xuống cạnh Tiểu Yến Tử.

http://tieulun.hopto.org

- Tử Vy xin thỉnh an Hoàng a ma, chúc Hoàng a ma vạn tuế, vạn vạn tuế.
Vua Càn Long bị quậy đến bối rối, nổi quạu:
- Cả hai đứa, làm sao chẳng biết là Bảo Nguyệt Lầu khác hẳn Thấu Phương Trai? Sao các ngươi muốn vào thì vào, ra thì ra, tự tiện như vậy? Còn quá lắm, dám nhảy cửa sổ vào, chẳng biết phép tắc gì cả. Bữa nay trẫm không thể không phạt các ngươi được.
Tử Vy dập đầu:
- Hoàng a ma muốn phạt thế nào, tụi con đều sẵn sàng chấp nhận nhưng chỉ xin Hoàn a ma hãy rộng lượng hải hà, tha cho Hương phi nương nương. Bọn con không biết Hương phi nương nương đã làm điều gì không phải với hoàng thượng, để Hoàng thượng giận, nhưng con biết Hương phi nươn ngương đã được A Lý Hòa Trác hiến tặng cho Hoàng a ma. Hoàng a ma có giận thì cũng nên nghĩ đến tình cảm của A Lý Hòa Trác, nếu bây giờ Hoàng a ma giết nương nương, có phải là sẽ khơi lên mối hận thù giữa hai dân tộc. A Lý Hòa Trác sẽ không ngồi yên và lúc đó miền đất Tân Cương sẽ không còn yên ổn.
Vua Càn Long ngạc nhiên nhìn Tử Vy, lời của Tử Vy đã đánh thức điều mà ông không nghĩ đến.
Tiểu Yến Tử nhìn vua, bồi thêm:
- Đúng đấy! Hoàng a ma là người vĩ đại nhất, mà người vĩ đại như vậy đâu cần phải bóp cổ người khác? Cổ của nương nương đẹp như vậy mà làm gãy sẽ rất uổng. Vả lại, Hương phi nương nương lại có biệt tài là có thể tỏa hương. Để sống hương thơm tỏa khắp nhà cũng hay vậy?
Lời của Tiểu Yến Tử chẳng đầu chẳng đuôi, nhưng cũng làm cơn giận "Hương phi" của vua Càn Long xẹp bớt. Vua nghĩ, Tử Vy có lý, và ý định giết Hàm Hương cũng tan đi. Vua Càn Long quay lại nhìn Hàm Hương đang mệt lả trong vòng tay Duy Na, Kiết Na vừa thương vừa giận nói:
- Trước mặt hai cô cát cát, hôm nay ta tha chết cho ngươi một lần đấy. Hãy nhớ là khi ta đã phong cho ngươi làm thứ phi, thì ngươi đã là người của ta rồi. Vì vậy, phải nhớ lấy danh phận mình, trẫm biết ngươi không sợ chết, nhưng ngươi có biết là "sống dở chết dở" còn khổ hơn không?
Hàm Hương nghe vậy rùng mình, nhưng vẫn không nói năng gì cả. Vua Càn Long khoác áo, rồi đi thẳng ra ngoài.
o0o
Đợi một lúc cho vua Càn Long đi thật xa, Tiểu Yến Tử và Tử Vy mới đứng dậy, xong đuổi hết đám cung nữ ra ngoài, khép cửa lại. Hàm Hương vẫn ngồi cạnh bên Duy Na và Kiết Na, đưa mắt nhìn Tử Vy và Tiểu Yến Tử với ánh mắt ngạc nhiên.
Tiểu Yến Tử sau khi xem xét cẩn thận, thấy chẳng có ai lảng vảng gần đó, mới quay vào.
- Hàm Hương công chúa, người hãy để hai người hầu riêng của người đi nơi khác. Tôi và Tử Vy có chuyện quay trọng muốn nói với người.
Hàm Hương nhìn Yến Tử và Tử Vy phân vân rồi nói:
- Hai người nầy là thân tín của tôi, không có chuyện gì cần giấu nhưng hai cô là ai?
- Tôi là Tử Vy, còn đây là Tiểu Yến Tử, tôi là con gái của hoàng thượng, còn Tiểu Yến Tử sắp sửa là con dâu của người. Trong cung tôi và Yến Tử được coi là Tử Vy cát cát, và Hoàn Châu cát cát.
Tử Vy tự giới thiệu, Hàm Hương chắp tay lại nói:
- Hàm Hương này xin cảm ơn hai cô cứu mạng, lần trước hình như hai người cũng đã đến đây, nhưng bận quá tôi chưa kịp chào hỏi gì cả.
Tiểu Yến Tử vội nói:
- Thôi khỏi cần cám ơn, lần này chúng tôi đến đây, cũng chẳng có thời gian đâu mà chuyện vãn, chúng tôi có điều quan trọng nói với nương nương đấy là tôi biết Mông Đan, anh ấy là sư phụ tôi...
Hàm Hương vừa nghe đến hai tiếng "Mông Đan" đã giật mình, lắng nghe. Tiểu Yến Tử lại tiếp một cách không đầu không đuôi.
- Tôi quen anh ấy ở Hội Tân Lầu. Tôi và Mông Đan đã đánh nhau, nếu không đánh nhau thì đã không biết nhau. Mông Đan thân pháp hay lắm, đã bị thương mà đánh không chê vào đâu được. Tôi phục quá nên nhận làm sư phụ...
Tử Vy thấy Tiểu Yến Tử nói năng vòng vo nên tiếp lời:
- Hãy nghe tôi nói này Hương phi nương nương...
- Hãy gọi tôi là Hàm Hương được rồi.
- Thôi được! Hàm Hương, cô nghe rõ nhé. Hôm nay hai người hộ tống cô ra khỏi ngoại thành đó. Một người là Ngũ a ca một người là Phước Nhĩ Khang, hai người đó đều là "Mông Đan" của hai đứa tôi này. Vì vậy chuyện về cô bọn tôi đều biết cả, chuyện sáng nay xảy ra ở đấy thế nào, tôi cũng đều rõ.
Hàm Hương có vẻ chăm chú lắng nghe, Tử Vy tiếp:
- Tôi biết là hiện cô rất lo, chẳng hiểu Mông Đan bây giờ ra sao, vết thương trên người nặng nhẹ như thế nào? Vậy thì tôi báo cho cô biết, hiện giờ Nhĩ Khang và Ngũ a ca đang ra đấy để cứu anh ta đó.
Hàm Hương mở to mắt
- Thật vậy ư?
Tiểu Yến Tử chen vào.
- Nói gạt cô để làm gì? Ngũ a ca còn mang thuốc thật hay theo để nếu gặp Mông Đan sẽ cứu chữa cho anh ấy.
Hàm Hương nghe vậy rưng rưng nước mắt
- Tôi không tin! Tôi không tin!
Tử Vy nắm lấy tay Hàm Hương.
- Cô phải tin, bọn tôi biết. Anh ấy là gió, chị là cát. Gió đã không ngừng thì cát cũng không ngừng. Hiểu chưa? Chúng tôi đặc biệt đến đây chỉ để báo cho cô biết, là bọn nầy ở một phe với cô. Mặc dù ngoài mặt chúng tôi không thể đứng phía đối lập với Hoàng a ma. Nhưng trong thâm tâm, chúng tôi luôn bệnh vực, giúp đỡ cô. Điều quan trọng hiện nay là cô cần phải cố gắng tự bảo trọng mình. Cái mạng sống là quan trọng nên phải y vọng, chờ một ngày nào đó mà trùng phùng với Mông Đan. Cô hiểu ý bọn tôi chứ?

http://tieulun.hopto.org

Hàm Hương thở dài:
- Tôi e rằng, cái ngày trùng phùng kia chẳng có đâu!
Tiểu Yến Tử động viên:
- Sao lại không? Sao lại không? Khi mà cô gặp bọn tôi rồi, là chẳng có chuyện gì là không thể cả. Cô cũng đừng sợ Hoàng a ma. Ông ấy ngoài mặt hung dữ như vậy, chớ hiền lắm. Lần sau nếu ông ta còn bóp cổ cô, thì cô đừng có ngồi yên, cô phải phản kháng lại. Nếu chống không lại thì bỏ chạy, bỏ chạy không xong thì quỳ xuống lạy xin tha. Không có gì xấu hổ cả, bảo vệ sinh mạng mình quý hơn. Biết đâu rồi sẽ có ngày mình rời được Hoàng cung? Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để Hoàng a ma buông tha cô!
Hàm Hương nghĩ ngợi:
- Liệu điều đó xảy ra không? Khi tôi là vật được cha tôi tặng cho hoàng thượng? ông ấy lại đã phong cho tôi làm Phi tần, làm sao thả tôi được?
Tử Vy cố khuyến khích:
- Sự việc không phải hoàn toàn do trời định, nhiều lúc do nhân định nữa. Tiểu Yến Tử nói đúng đấy, Hoàng a ma là một con người có tình có nghĩa. Giờ thì ông ấy còn giận chẳng nghĩ ra, nhưng đến một lúc nào đó lòng lắng xuống, ông sẽ thấy được sự việc. Hàm Hương hãy tin chúng tôi. Tối nay, tôi và các anh Nhĩ Khang, Ngũ a ca sẽ gặp nhau, các anh ấy sẽ thông báo cho bọn tôi biết về chuyện của Mông Đan, rồi chúng tôi sẽ nói lại cho cô biết sau. Còn bây giờ cô có điều gì muốn nhắc lại với anh ấy không?
Hàm Hương nghi ngờ.
- Có thật các người sẽ gặp được anh ấy? Tìm thấy anh ấy không?
Tử Vy và Tiểu Yến Tử đều gật đầu. Hàm Hương suy nghĩ rồi có vẻ tin tưởng nói:
- Hãy nhắn lại anh ấy, yêu cầu anh ấy hãy tự bảo trọng, đừng có liều mạng vì tôi nữa.
Tử Vy gật đầu.
- Đúng. Nhưng cô, cô cũng phải vì anh ấy, mà quý trọng bản thân mình.
Tiểu Yến Tử chợt vọt miệng.
- Cô thấy có cần viết thư để bọn tôi chuyển cho anh ấy không?
Hàm Hương chớp chớp mắt.
- Có thể được chăng?
- Sao lại không được? Chắc chắn được.
Hàm Hương nhìn hai người đắn đo nói:
- Nếu thơ của tôi mà rơi vào tay người khác thì tôi và Mông Đan sẽ mất mạng như chơi, nhưng mà chẳng hiểu tại sao, tôi lại thấy tin cậy hai người. Hay là Thánh A La đã nghe được lời nguyện cầu của tôi, nên phái hai người đến đây?
Rồi Hàm Hương đi về phía cửa sổ, mắt ngước nhìn lên trời, hai tay chấp trước ngực theo kiểu Hồi, miệng đọc kinh Co Ran. Duy Na và Kiết Na thấy vậy vội vã làm theo. Hàm Hương cầu nguyện xong, quay lại nhìn Tiểu Yến Tử và Tử Vy cười, rồi bước đến bàn viết thư cho Mông Đan. Vậy là Tiểu Yền Tử và Tử Vy lại đảm nhận trọng trách mới.
o0o
Tối hôm ấy, Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đến Thấu Phương Trai lần nữa. Tiểu Yến Tử nôn nóng hỏi:
- Thế nào? Mấy người đã tìm được Mông Đan chưa?
Vĩnh Kỳ nói:
- Đã tìm thấy rồi? Sao nôn nóng vậy?
- Anh ấy thế nào? Khỏe chứ? Vết thương nặng lắm không?
Nhĩ Khang kể lại:
- Bọn nầy đến Hội Tân Lầu, chẳng thấy Mông Đan đâu, thế là cùng Liễu Thanh, Liễu Hồng quay lại nơi cũ. Kết quả là tìm thấy bọn họ ở ven sông ngoại thành. Thì ra thuộc hạ của Mông Đan chỉ chết hai, còn hai bị thương. Vì không thể bỏ rơi bạn bè nên Mông Đan cũng giúp các người bạn băng bó lại vết thương.
- Thế còn bản thân anh ấy?
- Dĩ nhiên là cũng không nhẹ, những vết thương cũ bị động rách trở lại, cộng thêm mấy vết thương mới nữa. Vì vậy bọn này đẩy tất cả lên xe, đưa về Hội Tân Lầu, cho vào phòng khách. Bọn nầy cũng nào có dám mời thầy thuốc đến sợ lộ chuyện nên một mình băng bó vết thương cho bọn họ mới trễ đến giờ nầy mới về. Tôi cũng nói rõ cho Mông Đan biết rõ thân thế và lập trường của mình. Sau đó bàn giao họ cho Liễu Thanh Liễu Hồng. Lúc bọn nầy đi thì họ đã được uống thuốc và đi ngủ.
Tiểu Yến Tử lo lắng:
- Liệu họ có sống nổi không?
- Đừng lo, chỉ là vết thương bên ngoài, đúng như điều cô nói đấy.
- Đúng rồi "người tốt thì lúc nào cũng được trời giúp".
Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang và Tử Vy kinh ngạc nhìn nhau:
- Sao hôm nay biết nói văn chương vậy?
Rồi Nhĩ Khang quya qua Tử Vy.
- Thế còn các người, đến gặp Hương phi, sự việc ra sao?
Tử Vy cẩn thận đưa lá thư viết bằng chữ Hồi ra, nói:
- Đây là thư cô ấy viết cho Mông Đan, anh phải cẩn thận đừng để lọt vào tay người ngoài. Sáng mai nhớ mang ra cho anh ấy. Em nghĩ, cái nầy nó còn công hiệu hơn cả các loại linh đơn khác.
Nhĩ Khang còn chưa kịp cất thư, thì bên ngoài có tiếng Tiểu Đặng Tử, và Tiểu Trác Tử hô to:
- Lão phật gia giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!
Mọi người nghe vậy giật mình, Tử Vy chụp lấy lá thư không biết nhét vào đâu, vừa nhét vào áo, thì lại lọt xuống đất. Kim Tỏa nhanh tay chụp lấy, nhét xuống dưới bình hoa.
Tiểu Yến Tử thì đẩy Vĩnh Kỳ.

http://tieulun.hopto.org

- Hai người mau mau trốn vào phòng ngủ đi!
Nhĩ Khang lắc đầu:
- Không được! Thái hậu và hoàng hậu đến đây, hẳn là đã có người mách bảo chuyện hai đứa tôi ở đây. Nên mới cố tình đến, nếu bây giờ chui vào phòng ngủ trốn, có phải là tình ngay lý gian. Nếu xét ra thì nguy hơn không?
Đang bàn tính, thì đã nghe hoàng hậu nói:
- Lão phật gia! Ở Thấu Phương Trai nầy có nhiều thứ kỳ cục lắm. Chẳng hạn như bọn nô tài, chúng không bao giờ ở trong nhà mà cứ ra ngoài sân đứng, đã nhiều lần thần thiếp thấy vậy rồi.
Tiếp theo đó là tiếng thái hậu, hét:
- Còn chần chừ gì mà chẳng mở cửa ra chứ?
Kim Tỏa vội vã chạy ra mở cửa.
Rồi thái hậu, hoàng hậu, Dung ma ma, Quế ma ma và đám cung nữ với những chiếc dèn lồng xuất hiện. Mọi người vội vã hành lễ. Tử Vy, Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang quỳ xuống thỉnh an.
- Lão phật gia kiết tường! Hoàng hậu nương nương kiết tường.
Thái hậu đưa mắt liếc ngang, thấy có cả Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang, đôi mày chợt châu lại.
- Nửa đêm nữa hôm, các người có mặt ở đây, cửa thì đóng kín, làm gì chứ?
Tiểu Yến Tử và Tử Vy nhìn nhau, trong khi Nhĩ Khang bước tới đặt chuyện.
- Bẩm lão phật gia, chẳng qua chỉ đến hàn huyên thôi ạ. Vì hôm nay nhận được thơ của Nhĩ Thái, và Trại Á bên trong có cả lời hỏi thăm Hoàng Châu cát cát, và Tử Vy cát cát. Biết là hai cát cát muốn coi gấp, nên đem ngay đến!
Thái hậu chỉ tay.
- Thư đâu? Đem ra xem?
Tử Vy giật mình. Tiểu Yến Tử thấy là đã có chuyện không hay nên chạy vội đến bên bình bông giật lấy lá thư rồi để lên ngọn đèn sáo đốt ngay.
Thái hậu thấy vậy, trợn mắt. Tiểu Yến Tử hoảng quá, lửa lại đốt đến tay nên buông ra, một phần lá thơ rơi xuống đất. Thái hậu hét:
- Nhặt nửa lá thư còn lại lên cho ta xem!
- Dạ!
Hai bà ma ma vội bước ngay tới nhặt thư. Tiểu Yến Tử, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ hoảng quá vội chạy tới chụp lấy phần thư còn lại. Tiểu Yến Tử nhanh nhất, nhặt lá thư cho ngay vào mồm. Thái hậu giận dữ ra lệnh.
- Hãy móc cái thư đó ra cho ta!
Hai bà ma ma nghe vậy lồm cồm bò dạy, chụp lấy Tiểu Yến Tử, cố bóp miệng cô nàng, rồi thò tay vào móc. Nhưng Tiểu Yến Tử đã nuốt vào bụng từ lâu. Ngón tay Dung ma ma vừa lọt vào mồm đã bị hàm răng của Tiểu Yến Tử nghiến chặt.
- Ối trời ơi! Đau quá! Đau quá cái tay tôi!
Dung ma ma hét lên và cố hết sức rút tay mình lại. Còn Quế ma ma thì bị Tiểu Yến Tử kê chân đạp cho một đạp lăn nhào.
- Ối trời ơi! Gãy chân tôi rồi!
Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tử Vy, Kim Tỏa đứng đó mặt cắt không còn giọt máu.
Hoàng hậu đắc ý nhìn thái hậu nói:
- Đấy, lão phật gia thấy không/ Nếu chẳng có âm mưu gì tại sao ngay cái lá thư nhà mà cũng không để cho người khác xem, mà phải vội vàng phi tang như vậy chứ? Hẳn là bên trong còn có bí mật nào đó., chắc có lẽ chỉ có nội bộ bọn họ biết rõ thôi.
Thái hậu quay qua Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang.
- Các ngươi đã làm trò khỉ gì chứ?
Nhĩ Khang biết nói là "thư nhà" có thể khiến thái hậu nghi ngờ thêm vội liếc nhanh về phía Tử Vy, Vy hiểu ý quỳ xuống tâu:
- Dạ bẩm lão phật gia, lá thư đó thật ra không phải là thư của Nhĩ Thái viết cho ai cả, mà đó là một bài thơ tình của Ngũ a ca viết cho Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử sợ lão phật gia thấy được sẽ nổi giận lôi đình, nên mới phi tang đó ạ.
Vĩnh Kỳ nghe vậy vội vã quỳ xuống ứng tiếp:
- Bẩm lão phật gia, xin hãy tha cho, vì Vĩnh Kỳ nầy đã lỡ thổ lộ tâm tình vì "cầm lòng không đậu" ạ.
Thái hậu nhìn Nhĩ Khang rồi nhìn Vĩnh Kỳ nghi ngờ, bà quay ra sau ra lệnh:
- Bây đâu! Hãy mang hai cô cát cát nầy nhốt vào Từ Ninh cung cho ta.
Tử Vy và Tiểu Yến Tử tái mặt. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ điếng người nhưng chẳng dám can thiệp gì cả.
o0o
Thế là Tử Vy và Tiểu Yến Tử bị đưa đến "phòng tối" trong Từ Ninh cung.
- "Phòng tối!" Cái tên không đã hàm chứa bao nhiêu ý nghĩa. Đấy là cái phòng như cái tù trong cung, dùng để trừng phạt các cung nữ hay thái giám khi phạm tội.
Vậy rõ ràng trong cung nào cũng đều có nhà tù. Mỗi một cung một chỗ, với tên gọi khác nhau, nào là mật thất, hình phòng, lao phòng. Ở Từ Ninh cung thì có phòng tối.
Mới bước vào phòng tối vẫn chưa thấy gì lạ, vì cửa còn mở. Dung ma ma, Quế ma ma hai người đứng canh hai bên. Dung ma ma vẫn còn tức vì vết cắn ban nãy của Tiểu Yến Tử. Trừng mắt nói:
- Lệnh của thái hậu nương nương, là hai người phải quỳ trước mặt tượng Quan thế âm bồ tát "bế môn suy tưởng". Quỳ đến sáng mai sẽ được kêu lên hỏi chuyện sau!
Quế ma ma tiếp lời:
- Hai người tốt nhất nên biết điều một chút, đừng tưởng đây là phòng tối rồi chẳng ai nhìn thấy gì trong đó cả nghe. Nhất cử nhất động của các người, bên ngoài đều thấy rõ cả.
Dung ma ma thêm một câu:

http://tieulun.hopto.org

- Xin hai vị cát cát hãy ở đây mà làm cát cát, có điều nơi nầy không phải là Khôn Ninh Cung. Hoàng thượng cũng không giúp được gì cho các người đâu. Rồi hai vị ma ma bỏ ra, cửa đóng "ầm!" lại. Lúc đó phòng mới tối sầm. Tiểu Yến Tử ôm lấy Tử Vy hỏi:
- Tử Vy có sao không? Ban nãy có bị hai mụ đó đánh không?
Tử Vy bình tĩnh hơn, đưa mắt ngó quanh.
- Không! Không sao cả, có điều đây lạ quá. Có cả tượng Quan Âm thì phải là một Phật đường mới phải chứ? Sao lại tối thế nầy.
Hai người nhìn nhau, một lúc quen với bóng tối, mới thấy là có một cái bàn ở giữa phòng. Trên bàn có một tượng Quan Âm nhỏ, trước mặt Quan Âm đốt hai cây nhang cháy đỏ, đấy là ánh sáng duy nhất có được trong phòng. Tử Vy an ủi:
- Đừng sợ! Đừng sợ! Quan Âm bồ tát có mặt ở đây, sẽ phù hộ cho chúng ta bình an vô sự. Nào chúng ta đến trước mặt người đi.
Hai người đến chiếc bàn thờ. Bóng tối vẫn bao trùm chung quanh.
Tiểu Yến Tử nói:
- Phòng này khá lạnh, chắc chắn là có gió ở đâu lọt vào, nó làm, lạnh cả cổ tôi. Vy hãy thử sờ xem.
Đột nhiên có tiếng động trên đầu, rồi một cửa sổ nhỏ mở ra. Giọng thái hậu rít lên:
- Quỳ xuống!
Tử Vy và Tiểu Yền Tử giật mình quỳ ngay. Sau đó cánh cửa đóng lại.
Tiểu Yến Tử nói nhỏ:
- Người ta thường nói tai vách... vách gì đó. Tôi thì thấy hình như cái phòng này có cả con mắt. Tiếc là hôm nay vào đây tôi lại để quên cái món "quỳ dễ dàng" ở nhà. Bằng không quỳ đến sáng mai cũng không sợ. Còn thế nầy e là vỡ đầu gối mất.
Rồi Yến Tử nhìn quanh, nhận xét:
- Ở đây có vẻ dễ sợ hơn cả ở Tôn Nhân Phủ. Không biết bà thái hậu nầy có nhốt mình đến chết không?
Tử Vy tuy cũng rất sợ, nhưng vẫn cố trấn an:
- Không sao đâu! Ngũ a ca và Nhĩ Khang rồi sẽ tìm cách cứu bọn mình ra mà. Chúng ta giờ cũng khác lúc trước đã là cát cát danh chính ngôn thuận rồi thì sợ gì?
Tiểu Yến Tử vừa tức vừa thất vọng:
- Cái gì mà cát cát danh chánh ngôn thuận? Tôi thấy thì chúng ta là cát cát lắm nạn nhiều tai thì có!
Tiểu Yến Tử Vừa nói đến đó thì chiếc cửa sổ phía trên lại mở ra, rồi giọng thái hậu vang xuống:
- Cấm không được nói chuyện!
Hai người giật mình lại ngồi im.
Cánh cửa phía trên lại đóng, Tử Vy và Tiểu Yến Tử đưa mắt nhìn nhau.
o0o
Cùng lúc đó, Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cũng gặp nhau ở Cảnh Dương Cung, lòng nóng như lửa.
- Để tôi đi tìm Hoàng a ma!
Vĩnh Kỳ nói nhưng Nhĩ Khang đã cản lại:
- Giờ nầy đã nửa khuya rồi. Có lẽ hoàng thượng đã ngủ say. Sáng nay vì chuyện của Hương phi, hoàng thượng đã bực dọc, nếu chúng ta còn dến đấy quấy rầy, e là chẳng những không cứu được, mà còn làm khổ cả Tử Vy với Tiểu Yến Tử!
- Vậy thì chúng ta phải làm sao? Chẳng lẽ ngồi chờ chết?
- Đâu có nghiêm trọng đến độ như vậy. Sao lại ngồi yên chờ chết? Thái hậu dù gì cũng là bà nội ruột của Tử Vy, chắc phải nghĩ đến tình ruột thịt, không thể ác độc như hoàng hậu được đâu.
Vĩnh Kỳ nghi ngờ:
- Ngươi nghĩ là thái hậu cũng có tình cảm ruột thịt với Tử Vy ư? Tôi thì thấy bà ta coi Tử Vy như một kẻ xa lạ, tự nhiên xâm nhập vào cung thôi.
Nhĩ Khang nghe vậy giật mình:
- Hình như anh nói đúng. Điều nầy chắc tôi phải mạo hiểm xâm nhập Từ Ninh Cung một lần. Phải đến đấy xem họ có bị tra khảo không? Vì Tử Vy rất yếu, e là không chịu nổi.
Lần nầy thì Vĩnh Kỳ can thiệp:
- Không được, tốt nhất là đợi đến sáng đi. Tôi sẽ đi tìm hoàng thượng, còn cậu sẽ gặp một người.
- Ai vậy?
- Tịnh Nhi!

http://tieulun.hopto.org

Chương 8

Đêm đã khuya. Trong ngục tối Từ Ninh Cung, Tiểu Yến Tử quỳ đấy mà người cứ nghiêng ngả. Tử Vy thì nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh.
Quỳ một lúc, Tiểu Yến Tử có vẻ thấm mệt, rên rỉ nói:
- Tôi đói quá rồi, ruột gan đang kêu gào đây... Tôi cũng mệt quá, mắt mở không lên. Vai đau, gối đau, lưng cũng đau, chắc không quỳ nổi nữa đâu.
Tử Vy cảnh giác kéo Tiểu Yến Tử dậy.
- Đừng có lộn xộn, quỳ đi! Đừng quên là bức tường nầy có con mắt đó nhé.
Tiểu Yến Tử nghe vậy giật mình, đưa mắt dáo dác nhìn quanh. Tử Vy thì cố lắng nghe, chẳng thấy tiếng động lạ gì cả, nghĩ là các bà ma kia cũng mệt quá nên đã đi ngủ, nên thừa cơ hội nói nhỏ với Tiểu Yến Tử.
- Tiểu Yến Tử nghe nầy, đợi đến sáng mai thế nào lão phật gia cũng sẽ bắt bọn mình lên thẩm vấn cho xem. Vì vậy nếu mai mà lão phật gia có hỏi miếng giấy mà ngươi nuốt đó viết những gì thì ngươi sẽ trả lời sao?
- Tôi nói tôi đã quên hết trơn rồi!
- Làm sao có thể nói là quên được? Ban nãy Nhĩ Khang cũng đã gợi ý là Vĩnh Ký viết cho tỉ một bài thơ tình. Vậy thì để bây giờ tôi đọc một bài thơ rồi cố mà ghi nhớ nhé?
Tiểu Yến Tử lại giật mình:
- Còn đọc thơ nữa? Tôi chúa ghét chuyện đọc thơ đó!
- Nhưng mà có cách nào khác đâu? Đọc một bài dễ dễ hẳn cũng được mà.
Tử Vy nới rồi suy nghĩ đọc:
- "Em yêu, anh yêu,
Tình đôi ta như lửa đang nồng.
Lấy một cục đất,
Nặn anh, nặn em,
Dập tan tất cả.
Hòa lẫn vào nhau..."
Tử Vy chưa đọc xong thì Tiểu Yến Tử đã cắt ngang.
- Không được, không được, dài quá... lộn xộn quá. Đất nè, lửa nè, rồi đập tan, không phải đã xong ư? Vậy mà cũng gọi là thơ tình. Bài thơ gì kỳ cục, tôi không đọc đâu.
Tử Vy nghĩ nếu Tiểu Yến Tử không chịu đọc thơ, ngày mai sẽ ra sao? Nên lại cố nặn ra một bài khác, nói::
- Thôi thì thế này nhé:
Chẳng viết thơ tình chẳng viết thơ,
Một vuông lụa nhỏ gởi người mơ,
Xin ai xem kỹ bao nhiêu sợi
Mỗi sợi là bao nỗi nhớ dài..."
Tiểu Yến Tử lắc đầu:
- Vậy cũng không được, người sao lập dị thế. Đã bảo là chẳng viết thơ rồi lại viết một hơi như vậy, rồi còn cái gì sợi ngắn sợi dài nữa...
- Sợi đây là biểu lộ nỗi nhớ. Người đàn bà chỉ cần trao cho người đàn ông một cái khăn, không cần biết là gì, người đàn ông chỉ cần xem là biết ngay ý gì.
- Anh ấy biết, nhưng tôi thì không biết. Thôi mặc kệ, có thế nào thì chết là chết. Tôi không đọc gì cả! Mặc họ muốn làm gì thì làm. Ngay lúc đó, phía trên đầu cửa lại mở ra, có tiếng Quế ma ma:
- Quỳ xuống! Cấm không được nói chuyện!
Hai người vội vã quỳ yên, Tiểu Yến Tử nghiến răng, bực dọc.
o0o
Tối hôm ấy Nhĩ Khang không quay về Học Sĩ phủ mà ở miết trong cung canh chừng, trống vừa điểm canh tư là chàng đã có mặt ở trước Từ Ninh cung. Nhưng phải đợi đến lúc mặt trời lên cao mới thấy đám cung nữ của Tịnh Nhi ra lấy nước.
Nhĩ Khang đón đường Thúy Nga, trao đổi với cô nàng mấy câu. Chỉ thấy Thúy Nga gật đầu, rồi vội trở vào trong, một lát sau, cửa hông Từ Ninh cung hé mở, Tịnh Nhi bước ra. Nhĩ Khang vội vã bước tới, kéo Tịnh Nhi ra sau hòn giả sơn.
- Được rồi, được rồi! Đừng có níu níu kéo kéo. Tôi đã nghe Thúy Nga nói nên mới ra đây, có chuyện gì thì anh cứ nói nhanh đi.
Nhĩ Khang quỳ xuống nói ngay.
- Có chuyện muốn nhờ cô giúp.
Tịnh Nhi né qua một bên nói:
- Chuyện gì mà quan trọng vậy, anh làm thế coi không được đâu.
Nhĩ Khang khẩn thiết:
- Tịnh Nhi, chẳng biết là cô có biết không, tối qua lão phật gia đã nhốt Tiểu Yến Tử và Tử Vy vào phòng tối của Từ Ninh cung rồi.
Tịnh Nhi có vẻ ngạc nhiên.
- Thì ra chỉ vì hai cô cát cát đó, mà suốt đêm qua anh đã ở lại trong cung, không ngủ?
- Vâng - Nhĩ Khang thành thật nói – Hai cô đó bị nhốt vào Từ Ninh Cung là tôi và Ngũ a ca đều thất thần luôn. Bởi vì cô biết đó Tiểu Yến Tử và Tử Vy, chẳng hề có một kinh nghiệm sống gì cả, nên cách ứng xử thật là dại dột, nhất là đối với lão phật gia. Từ nào đến giờ họ đâu biết được tính khí của bà ấy, nên Tiểu Yến Tử nghĩ gì nói nấy, mà chẳng đắn đo. Cái gì nên cái gì không nên nói, tuy bạo mồm bạo miệng như vậy, nhưng cả hai đều hiền lành, lòng dạ ngay thẳng. Tối hôm qua, lão phật gia đến Thấu Phương Trai, trong lúc tôi và Ngũ a ca cũng có mặt ở đấy, thấy vậy người đã giận dữ rồi. Nhưng mọi việc chẳng qua tại hoàng hậu tác động thôi. Nói đúng

http://tieulun.hopto.org

ra, chuyện hôm qua, chẳng phải lỗi ở hai cô ấy mà là tôi và Ngũ a ca cơ. Nếu tôi và Ngũ a ca chẳng nên đến Thấu Phương Trai thì nào có chuyện?
- Thôi được rồi, anh dài dòng quá, có phải là anh muốn nhờ tôi giúp cứu hai cô cát cát đó phải không?
Nhĩ Khang nghe vậy, sụp xuống lạy. Tịnh Nhi trợn mắt nói lớn:
- Chuyện nầy có liên quan gì đến tôi, mà tôi phải can thiệp chứ?
- Tôi biết cô là người hảo tâm, nhiệt tình lại hiền lành, là một người có chính khí. Cô cũng như tôi thấy chuyện bất bình đều không tha, nhất là trong cung đình. Hoàng hậu là người thích tác oai tác quái, ăn hiếp kẻ yếu. Thấy ai được hoàng thượng yêu cũng đều coi như kẻ thù cả, trong khi cô là người chánh trực, hẳn không nỡ nào nhìn hai cô cát cát vô tội kia chịu oan ức, bị hiếp đáp đúng không?
Tịnh Nhi cười nhạt, nói:
- Hôm nay làm gì anh ca tôi nhiều quá vậy, từ trước đến giờ tôi chưa hề nghe.
Nhĩ Khang bối rối.
- Tịnh Nhi, thế cô có giúp tôi không?
Tịnh Nhi nghiêm mặt.
- Anh Nhĩ Khang, tôi hỏi thật, anh yêu cô Tử Vy lắm phải không?
Nhĩ Khang gật đầu:
- Vâng.
Tịnh Nhi nhìn thẳng Nhĩ Khang nói:
- Yêu đến mức độ nào?
Nhĩ Khang suy nghĩ, rồi thành thật đáp:
- Cô ấy khiến tôi nghĩ ra là cuộc đời nầy rất đẹp, thật đáng sống. Trước kia tôi không hề có được cảm giác đó nên có thể nói cuộc đời nầy chỉ đẹp khi có Vy. Nếu thiếu Vy là thiếu tất cả, tôi sẽ khôing còn gì hết.
Tịnh Nhi nghe vậy giật mình, nghĩ ngợi một lúc nói:
- Thôi tôi đã hiểu, vậy thì tôi nhận lời giúp anh. Anh hãy đi mời hoàng thượng đến đây. Có hoàng thượng, lão phật gia cứng rắn thế nào, cũng không cứng được, tôi sẽ đứng cạnh hổ trợ. Như vậy có lẽ sự việc rồi sẽ được giải quyết. Anh yên tâm đi, Tử Vy và Tiểu Yến Tử chẳng qua chỉ mới quỳ có một đêm, chưa bị ai đánh đập gì cả. Qua đến ngày hôm sau, cơn giận của lão phật gia đã nguội bớt, chắc là họ sẽ được thả thôi. Xong rồi nhé? Tôi đi đây!
Nhĩ Khang còn lúng túng chưa biết nói sao thì Tịnh Nhi đã quay đi.
Ngay lúc đó Kim Tỏa ở đâu chạy đến. Trước nhất Kim Tỏa trông thấy Tịnh Nhi, hình như cô ta đang khó chịu, sau đó lại thấy Nhĩ Khang đi ra sau. Kim Tỏa ngạc nhiên.
- Kim Tỏa! Cô đi đâu vậy?
Kim Tỏa liếc về phía bóng Tịnh Nhi hỏi:
- Phải đó là Tịnh Nhi cát cát không?
Nhĩ Khang như không nghe, lập lại:
- Mà cô đến đây làm gì?
Kim Tỏa đáp:
- Nhĩ Khang thiếu gia, tôi đến chỉ vì quá nôn nóng, không biết tiểu thơ tôi thế nào, nên ra đây trông tin tức...
- Yên tâm đi! Tối qua họ không bị đánh gì cả. Ngươi hãy về Thấu Phương Trai, chuẩn bị thức ăn thức uống, có lẽ họ sắp ra bây giờ. Ta đi tìm hoàng thượng đây!
Nhĩ Khang nói xong chẳng chậm trễ đi tìm vua Càn Long ngay. Quả nhiên vua Càn Long vừa được tin của Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang là vội vã cùng hai người đến ngay Từ Ninh cung.
o0o
Vừa trông thấy thái hậu, mọi người vội hành lễ thỉnh an. Thái hậu thấy mới sáng sớm mà vua, Vĩnh Kỳ, và Nhĩ Khang đến là biết chuyện gì hỏi ngay:
- Có phải là hoàng đế vì chuyện của hai cô cát cát dân dã mà đến đây phải không?
Vua Càn Long cười nói:
- Bẩm Hoàng ngạc nương, mãi đến sáng nay trẫm mới nhận được tin hai con a đầu đó lại gây chuyện nữa rồi. Thật đáng xấu hổ, hai con a đầu ầy dạy mãi mà chẳng nên người, khiến lão phật gia phải bực bội. Trẫm cũng không biết là bọn họ đã phạm tội gì, có nặng lắm không? Nếu không nặng thì xin lão phật gia tha cho họ đi!
Thái hậu hất hàm nói:
- Nặng hay không thì để cho hoàng đế phán xét đấy!
Rồi quay qua, ra lệnh:
- Quế ma ma đâu, hãy mang hai cô cát cát kia ra đây.
- Dạ!
Rồi Quế ma ma vội vã bỏ đi. Thái hậu quay lại nhìn vua Càn Long rồi Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ có vẻ không hài lòng, hỏi:
- Hoàng đế này, ngươi nghĩ lại xem có dành cho Thấu Phương Trai quá nhiều đặc ân không? Sao mà nửa đêm nửa hôm, tiếng cười nói ở đấy vẫn rộn rã. Trai gái lại không ly thân, thế là thế nào? Có phải chuyện đó cũng được hoàng đế cho phép?
Vua Càn Long thở ra.
- Chuyện giữa Vĩnh Kỳ và Tiểu Yến Tử, Nhĩ Khang và Tử Vy. Chúng nó đều được chỉ hôn sớm muộn gì rồi cũng thành thân. Chúng ta đều là trưởng bối, câu nệ chi chuyện phép tắc ở đấy chứ?
Thái hậu nghe nói vô cùng giận dữ, rõ ràng là hoàng đế chẳng hề lưu ý đến đề nghị "chỉ hôn lại" của bà.
- Hừ! Chỉ hôn thì chỉ... là chỉ hôn thôi. Đâu phải chỉ hôn rồi là được thành hôn đâu?
Vua Càn Long nghe nói giật mình. Biết là thái hậu định thay đổi chuyện đó, nên rất bức rức. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ thì đứng yên chẳng dám hó hé.
Lúc đó Tiểu Yến Tử và Tử Vy được giải ra. Sau một đêm bị nhốt trong phòng tối cả hai đều có vẻ sơ xác, nhất là

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Yến Tử, vì quỳ không quen nên đi vẫn còn loạng choạng.
Hai người bước ra vừa trông thấy Vua Càn Long, vội vã quỳ xuống. Nhưng suốt tối đã quỳ, nên giờ vừa quỳ xuống là mất thăng bằng ngã lăn ngay.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ vội vã bước tới định đỡ lên nhưng không dám. Vua Càn Long ngạc nhiên:
- Hai con a đầu nầy làm sao vậy?
Mấy cô cung nữ đã hiểu ý bước tới. Tử Vy quỳ vững xong, cúi đầu:
- Kính chúc lão phật gia kiết tường! Hoàng a ma kiết tường!
Tiểu Yến Tử làm theo nhưng làu bàu điều gì trong miệng nghe không rõ. Vua Càn Long thấy hành lễ xong ra lệnh:
- Thôi đừng có quỳ nữa, bây đâu hãy lấy ghế cho hai cô cát cát ngồi. Làm gì cả hai đứa có vẻ tiều tụy thế?
Tử Vy và Tiểu Yến Tử được nhắc ghế cho ngồi. Thái hậu phân bua.
- Hai cô cát cát này coi bộ yếu quá hử. Mới bắt quỳ xám hối trước mặt Quan Âm Bồ tát có một đêm, là coi như đã phờ phạc.
Tiểu Yến Tử không nhịn được kêu lên:
- Hoàng a ma biết không! Bọn nầy bị đối xử tàn nhẫn lắm! Con đã nói rồi mà, hãy để cho con sử dụng cái miếng đệm "quỳ dễ dàng" đi, vậy mà lại cấm không cho. Bây giờ hai đầu gối con sưng cả đây nầy. Đứng cũng không muốn vững, cái chân như cong lại! Mà trong phòng tối kia rõ là khiếp đảm, gió lạnh thổi ù ù suốt đêm làm dựng cả tóc lên. Cái dư vị đó, ngoại trừ trường hợp Hoàng a ma đích thân đến thử một đêm mới cảm nhận được nỗi khổ của bọn con.
Vua Càn Long thấy Tiểu Yến Tử nói chuyện không đầu không đuôi, sợ thái hậu lại giận, nên cắt ngang:
- Ngươi còn dám nói lời tắc trách đó ư? Nếu không gây chuyện làm sao lão phật gia giận ngươi được! Không bị đánh đòn đã là nhân từ lắm rồi, còn chờ gì mà chẳng đến xin lỗi lão phật gia đi!
Thái hậu đưa mắt nhìn quanh, rồi nói:
- Chuyện xin lỗi thì cũng không cần thiết lắm. Nhưng mà Tiểu Yến Tử nầy, tại sao tối hôm qua ngươi nuốt mất lá thư của Nhĩ Thái gởi về chứ? Bây giờ phải nhả ra đi!
Tiểu Yến Tử nghe vậy trợn mắt.
- Nhả ra ư? Không được đâu, tôi mà ói ra là coi không được đâu, hôi lắm. Chẳng lẽ lão phật gia muốn tôi ói trước mặt người?
Vua Càn Long nghe vậy ngạc nhiên.
- Cái gì? Nuốt cái lá thư à?
Thái hậu nói:
- Còn gì phải nói? Tối hôm qua, ta đòi xem lá thư đó, nó vội vàng đem đốt phi tang, phần còn lại bỏ vào mồm mà nuốt!
Vĩnh Kỳ sợ hãi, vội bước tới nói:
- Bẩm Hoàng a ma! Tất cả lỗi tại con cả. Tấm giấy đó chẳng phải là bức thư gì của Nhĩ Thái, mà chỉ là một bài thơ của con trong một phút xúc cảm, cầm lòng không đậu...
Thái hậu nghe vậy, cất cao giọng bảo:
- Vậy thì Tiểu Yến Tử, ngươi hãy đọc nội dung lá thư đó ra cho mọi người nghe nào?
Tiểu Yến Tử nghe vậy giật mình, lại bắt đọc thơ! Nếu sớm biết vậy ban tối đã nghe lời Tử Vy học thuộc. Bây giờ trong bụng trống rỗng, đâu có nhớ gì? Nên nói:
- Thôi, con không đọc đâu!
Thái hậu trừng mắt:
- Ngươi nói gì? Không đọc ư? Chuyện nầy đâu phải ngươi muốn hay không muốn nữa? Nếu không đọc thì trở về phòng tối quỳ thêm ba ngày ba đêm!
Tiểu Yến Tử quá sợ cái phòng tối đó rồi, rụt cổ lại nhưng vẫn cãi:
- Tôi đã đem tờ giấy đó vừa đốt vừa nuốt, là vì không muốn ai nhìn thấy, bây giờ chẳng lẽ lại đọc ra?
Thái hậu "hừ" nhẹ, rồi nói:
- Ta thì nghĩ đó không phải là bài thơ tình, mà hẳn là của Nhĩ Thái định âm mưu điều gì đây.
Tiểu Yến Tử nghe vậy giật mình.
- Không phải, không phải đâu! Đó chỉ là một bài thơ tình.
Tử Vy cũng nói:
- Bẩm lão phật gia, đúng vậy, đó chỉ là một bài thơ tình!
Vua Càn Long muốn giải quyết sự việc cho xong nên ra lệnh:
- Vậy thì Tiểu Yến Tử này, sự việc đã đến nước nầy thì đừng có mắc cở gì nữa. Thơ viết thế nào cứ đọc ra ta nghe xem!
Tiểu Yến Tử lúng túng nhìn Tử Vy:
- Cái nầy... Cái nầy...
Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đều thấy căng thẳng, Tịnh Nhi đứng cạnh thái hậu cũng chăm chú nhìn Tiểu Yến Tử biết là không có đường rút lui rồi nên nói đại:
- Được rồi, mấy người muốn tôi đọc thì tôi đọc cho nghe.
Rồi tằng hắng một tiếng, cố moi trong đầu ra những gì Tử Vy ban tối đọc:
- Anh à... Tôi à... Như nước như lửa... như miếng đất sét đập vỡ ra... rồi trộn với nước... Đem đốt tên lửa... Đã bảo chẳng viết thơ tình chẳng viết thơ... Thế nào có chết cũng chế... Hừ hừ... thế này... thế kia... Thế kia thế nầy...
Tiểu Yến Tử càng đọc càng rối lên. Vua Càn Long nghe đọc mà trợn trắng, thơ gì mà kỳ cục vậy? Từ nào tới giờ ông chưa hề nghe qua. Trong khi Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang nhìn nhau, Tử Vy thì ngồi như pho tượng. Tịnh Nhi bất ngờ, còn thái hậu thì ngơ ngác.
- Ô... nó đọc cái gì mà ta chẳng biết vậy.

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ Khang đã lấy lại bình tĩnh, vội bước tới:
- Dạ bẩm lão phật gia! Bẩm hoàng thượng, Hoàn Châu cát cát lúc nào cũng vậy, đọc thơ không bao giờ đọc hết một bài, đang đọc chợt nghĩ gì là chêm câu ấy vô, thành thử bài thơ nó mới vậy. Chứ thật ra thì nó là "anh yêu, em yêu, tình đôi ta đậm... "
Vua Càn Long chợt hiểu ra.
- Thì ra là bài "anh yêu, em yêu, tình đôi ta đậm... " Vậy thì "thế nào chết cũng sẽ chết" là sao?
Vua hỏi câu đó thì Nhĩ Khang cũng bí, Tử Vy vội đỡ lời:
- Dạ đó là "xin ai xem kỹ bao nhiêu sợi, mỗi sợi là bao nỗi nhớ dài" ạ.
Mọi người bây giờ mới vỡ lẽ ra. Thái hậu tức quá, vỗ bàn:
- Toàn là đặt chuyện bậy bạ, mà nếu là thơ tình thì như vậy cũng không được, vì "tư tương thụ thụ" Viết mấy câu ướt át lãng mạn "dâm từ diễm khúc" như vậy cũng là phạm quy đình rồi.
Tiểu Yến Tử cũng biết mình đọc bậy bạ nên lo lắng. Không ngờ thấy thái hậu vỗ bàn một cái, quýnh lên lại chẳng hiểu thái hậu nói gì, nên ngơ ngác hỏi:
- Lão phật gia nói cái gì ma "sụ sụ? " "đứt khúc" lão phật gia cứ bức bách thế này, thì sớm muộn gì con cũng ho "sụ sụ" rồi "đứt hơi" luôn thôi!
Thái hậu nghe vậy, càng giận dữ:
- Ngươi cố ý trêu chọc ta phải không?
Vĩnh Kỳ không dằn được, bước tới giải thích:
- Dạ bẩm lão phật gia. Tiểu Yến Tử bản chất như vậy chứ không cố tình trêu chọc đâu ạ. Cô ấy không rành thành ngữ nên dễ nghe gà hóa cuốc, mà càng lầm lẫn thì càng nói bậy, cái tật này Hoàng a ma biết rõ cơ mà!
Vua Càn Long thở ra nói với thái hậu:
- Xin Hoàng ngạc nương đừng giận. Tiểu Yến Tứ ít học nên dễ nói lộn xộn lắm. Rõ ràng là nó không cố ý trêu chọc lão phật gia đâu, xin thông cảm cho.
Thái hậu vẫn không tin, nhìn Tiểu Yến Tử. Lúc đó Tịnh Nhi thấy cần can thiệp nên bước ra với nụ cười thật tươi, nói:
- Bẩm lão phật gia, để Tịnh Nhi nầy làm một bài thơ cho người nghe giải buồn nhé?
Thái hậu có vẻ ngạc nhiên:
- Ngươi muốn làm thơ à?
- Vâng, một bài thơ vui, thấy mấy người này nói đến thơ con dằn lòng không được!
- Được rồi, vậy làm nghe xem!
Tịnh Nhi nhìn Vĩnh Kỳ rồi nhì Tiểu Yến Tử cười đọc:
Hôm qua đưa thơ, lại gây họa lớn,
Em yêu anh yêu, tình thôi ướt át,
Dâm từ diễm khúc, thái hậu bực mình,
Cát cát đâm lo, a ca phát ốm,
Làm gì cũng chết, thôi hãy cứ cười,
Để khỏi đứt hơi...?
Tịnh Nhi đọc xong, thái hậu không dằn được, cười lớn. Vua Càn Long thấy thái hậu cười cũng cười theo ca ngợi:
- Tịnh Nhi, ngươi quả là một tài nữ?
Tịnh Nhi cúi đầu:
- Tạ ơn hoàng thượng đã khen ngợi!
Vua Càn Long bèn quay qua Tử Vy và Tiểu Yến Tử:
- Các ngươi còn chờ gì mà không tạ ơn rồi quay về Thấu Phương Trai đi! Mới sáng sớm mà đã quấy rầy trẫm.
Tử Vy vội kéo Tiểu Yến Tử quỳ xuống.
- Tử Vy xin tạ ơn lão phật gia đã tha tội, Tử Vy xin tạ ơn Hoàng a ma!
Tiểu Yến Tử cũng vội làm theo, nhưng thái hậu khoát khoát tay nói:
- Thôi được rồi, được rồi! Có muốn tạ ơn thì tạ ơn Tịnh Nhi kia kìa!
Tử Vy quay sang Tịnh Nhi, lòng bối rối. Quả thật Tịnh Nhi quá thông minh, nhạy bén. Biết biến sự khôi hài của Tiểu Yến Tử thành một bài thơ hóa giải tuyệt vời. Con người tài giỏi, đẹp mà đoan trang như vậy, trách gì... Tử Vy chợt có một chút mặc cảm, một chút buồn tủi. Nàng chợt nhớ đến lời của Nhĩ Khang. Mấy năm trước, Hoàng a ma đã định chỉ hôn Tịnh Nhi cho chàng... Tử Vy vội cúi đầu, ấp úng nói:
- Tử Vy nầy xin cảm ơn Tịnh Nhi cát cát!
Tịnh Nhi chỉ cười nhìn Tử Vy rồi nhìn Nhĩ Khang. Lúc đi ra, Nhĩ Khang đi phía sau mọi người, còn khoát tay chào Tịnh Nhi.
Trở về Thấu Phương Trai, Tiểu Yến Tử và Tử Vy đều đã kiệt sức, Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà vội vã mang trà nước ra phục vụ.
Tiểu Yến Tử ngã người lên ghế dựa thở, còn Tử Vy thì cũng tìm một cái ghế dựa khác nằm, mắt thiêm thiếp mà đầu cứ nghĩ lung tung.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đứng bên cạnh người yêu lòng đầy lo lắng.
- Hai người cần nghỉ ngơi một chút rồi muốn làm gì thì làm!
Rồi quay qua Kim Tỏa dặn:
- Kim Tỏa! Cô hãy đi nấu một miếng trà gừng đi, nghe nói trong phòng tối, gió lạnh dữ lắm.
- Vâng!
Vĩnh Kỳ thì lắc đầu nói:
- Hú hồn! Thật tình tôi muốn toát mồ hôi lạnh! Tiểu Yến Tử này, cô quả là hết mức. Đọc thơ gì mà đầu một đàng, đuôi một nẻo, chẳng ai nghe hiểu được gì cả. May mà có Tịnh Nhi lanh lợi, bằng không chẳng biết rồi kết quả sẽ thế nào!
Tiểu Yến Tử trề môi, nhún vai:

http://tieulun.hopto.org

- Lần sau các người có định mưu mẹo gì thì nhớ đừng có để tôi đọc thơ. Rõ ràng là biết tôi không có duyên với thơ thẩn. Tôi và nó là hai kẻ xa lạ, vậy mà cứ đem thơ ra bắt tôi đọc, làm tôi mới toát mồ hôi lạnh đó chứ?
Kim Tỏa nói:
- Nhưng mà sự việc cũng đã giải quyết xong, vượt qua ải rồi còn gì?
Nhĩ Khang nói:
- Tạm thời coi như đã qua được ải.
Rồi quay qua Tử Vy nói:
- Hôm nay em gắng mà nghỉ ngơi cho lại sức, vì e là ngày ma em còn phải sang Bảo Nguyệt lầu lần nữa đấy. Bức thư kia đã bị Tiểu Yến Tử nuốt mất rồi, thì phải viết bức khác chứ? Em nói đúng đấy, phương thuốc hay nhất cho Mông Đan hiện nay là tin tức của Hương phi, vì vậy nhờ hai người một lần nữa vậy.
Tử Vy nhìn Nhĩ Khang gật đầu, nhưng chỉ yên lặng:
Nhĩ Khang thấy thái độ của Vy có cái gì lạ nên hỏi:
- Tử Vy! Em làm sao vậy? Không khỏe à! Có cần nhờ đến thái y không?
Tử Vy lắc đầu, nhưng rồi như nhớ ra, xua tay:
- Không sao đâu, nhưng mà hai người phải rời khỏi nơi nầy ngay!
Nhĩ Khang vẫn chưa yên tâm nên nấn ná lại:
- Anh thấy vẻ mặt của em làm sao đấy! Hay là có chuyện gì không vui?
Tử Vy thở dài:
- Em chỉ có cảm giác như phạm tội. Bởi vì Hoàng a ma đã cư xử tốt với chúng ta như vậy. Biết mình bị kẹt ở Từ Ninh Cung là vội vã đến cứu ngay, thế mà chúng ta lại làm việc có vẻ không phải với người. Đó là chuyện của Hàm Hương, em có cảm giác như mình là kẻ phản bội.
Nhĩ Khang nghe nói giật mình.
- Hai sự việc khác hẳn nhau chứ? Chuyện của Hương phi, em phải bức ra khỏi tình cảm cha con mà nhận định, như vậy mới khách quan. Cái vấn đề là "đúng" hay "sai" nếu chúng ta nhận thấy chuyện giúp Hương phi là "đúng" thì ta cứ làm. Chứ đừng để tình cảm chen vào, mà sự việc đã thành thiên vị. Có đúng như vậy không?
Tử Vy vẫn phân vân, Vĩnh Kỳ nói:
- Nhĩ Khang nói đúng đấy, Tử Vy ạ, bởi vì Hoàng a ma nào có thiếu tinh yêu, ông ấy đã có hàng tá vợ mà?
Tiểu Yến Tử cũng chen vào:
- Đúng vậy! Đúng vậy! ông ấy đâu có thiếu gì đâu? Phải nói là thừa vợ nữa là khác, nhiều như là kiến vậy đó. Hoàng a ma đã xài không hết còn bày đặt kiếm thêm, sao không nghĩ lại nỗi lòng của các cung phi trong cung xem thế nào?
Tử Vy gật đầu, không nói gì nữa. Vĩnh Kỳ kéo tay Nhĩ Khang:
- Thôi Nhĩ Khang, bọn mình về đi, suốt một đêm không chợp mắt rồi phải về nghỉ ngơi một chứt, chiều còn phải đi gặp Mông Đan nữa.
Nhĩ Khang nhìn Tử Vy bịn rịn, nhưng lý trí đã bảo với chàng, không được, phải về thôi vì còn nhiều chuyện phải làm.
o0o
Một buổi tối mấy ngày sau.
Tiểu Yến Tử và Tử Vy phấn khởi kéo đến Bảo Nguyệt Cung. đến nơi chẳng thấy vua, cả hai thích chí khép cửa lại. Tử Vy lấy trong mép áo ra một phong thư dúi vào tay Hàm Hương.
- Đố biết cái này là cái gì nào?
Hàm Hương nhận được thơ, mừng rỡ mở ra đọc ngay. Càng đọc đôi má càng ửng đỏ, đọc xong Hương phi áp thơ lên ngực.
- Thư của anh ấy gởi tôi! Thư của anh ấy!
Những giọt nước mắt vừa mừng vừa lo lăn dài trên má. Tử Vy dặn:
- Đọc xong phải đốt ngay đi, để nguy hiểm lắm. Lần trước, bức thơ của chị suýt đã làm bọn nầy rơi mạng rồi!
Nhưng Hàm Hương đâu muốn hủy bó nó đi, đọc qua rồi đọc lại, cứ đọc mãi.
Tiểu Yến Tử hỏi:
- Anh ấy viết gì thế?
Hàm Hương vì quá vui, muốn chia xẻ nỗi vui của mình với mọi người, nên nói:
- Để tôi dịch sang tiếng Hán cho các người nghe nhé! "Hàm Hương. Lòng thành của chúng ta có lẽ đã làm cho Thánh A la cảm động., Nên bây giờ chúng ta có rất nhiều bạn, đó là Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Liễu Thanh, Liễu Hồng, rồi còn hai vị cát cát ở trong cung nữa, họ là những sứ giả của Thánh A la. Người đã mang tin em về cho anh, Biết được tin tức em, anh đã mừng như bay bổng lên trời. Anh là gió, anh đang có mặt bên cạnh em, em có cảm thấy như vậy không? Hãy nghĩ là lúc nào anh cũng ở bên cạnh em, bây giờ anh không mong gì hơn là em được bình an. Còn mọi chuyện khác không quan trọng nữa, hãy quý trọng mạng sống của mình, để chờ ngày trùng phùng em nhé!"
Tiểu Yến Tử nghe đọc xong, cảm động nói:
- Ờ bức thơ viết hay quá. Anh ấy là gió, bay bên cạnh cô.
Rồi đi vòng quanh Hàm Hương, Tiểu Yến Tử hỏi:
- Thế nào, cô có cảm thấy không? Có thật là anh ấy đang ở cạnh.
Hàm Hương gật đầu:
- Có! Tôi cảm nhận điều đó anh ấy đang ở quanh đây với chúng ta. Việc gì tôi làm anh ấy đều thấy cả. Tôi vui, tôi buồn... anh ấy đều biết!
Rồi không biết nghĩ sao. Hàm Hương vừa cầm thơ trong tay vừa nhảy múa, mặt mày hớn hở. Duy Na và Kiết Na thấy vậy không dằn được cũng mang nhạc khí đạo Hồi ra, vừa vỗ trống vừa múa theo.
Tử Vy thấy xúc động, nói với Tiểu Yến Tử:
- Tiểu Yến Tử này, thấy họ nhảy tôi cũng muốn nhảy, rất tiếc là mình không biết điệu nhảy của họ. Người Hồi

http://tieulun.hopto.org

họ hay quá hử, khi nào vui là họ múa!
Tiểu Yến Tử mình lắc lư theo tiếng trống. Lúc đó Hàm Hương vừa múa vừa tiến đến hai người, đưa tay cho Tử Vy nói:
- Nào hãy nhảy với chúng tôi đi. Dân tộc Duy Ngô Nhĩ của chúng tôi khi nào vui là múa hát không cần phải biết điệu múa, cứ đi theo nhịp là được!
Tiểu Yến Tử nghe vậy khoái quá:
- Vậy thì để tôi thử xem! Thử múa xem sao!
Tiểu Yến Tử vào cuộc kéo Tử Vy vào theo, ba cô gái tuổi đang lứa nhau như quên cả thế giới chung quanh, buông hồn theo tiếng nhạc. Duy Na và Kiết Na thích thú đệm đàn trống càng nhanh.
Chỉ một lúc sau là Tử Vy bắt được điệu của Hàm Hương. Trong khi Tiểu Yến Tử thì lại thích chế bộ, nên càng nhảy càng rối. Lúc đầu còn mang hài, sau lại nhảy chân trần, mọi người càng nhảy càng vui.
Cũng bấy giờ vua Càn Long bất chợt đến Bảo Nguyệt lầu. Vua chỉ mang theo vài thái giám, lúc gần đến chợt nghe tiếng đàn trống inh ỏi từ trong vọng ra rất ngạc nhiên. Bọn thái giám định thông báo, nhưng vua lại khoát tay ra lệnh ngưng, rồi lặng lẽ bước vào.
Lúc đó trong nhà ba cô gái càng múa càng say, tiếng trống lúc đầu buông lơi, sau càng lúc càng dồn dập. Hàm Hương cầm lá thơ trên tay, lúc đưa cao lúc áp trước ngực chẳng chút đề phòng.
Đột nhiên cánh cửa bật mở. Duy Na và Kiết Na phát hiện vua trước tiên, hoảng hốt ngưng nhịp trống ngay. Tiểu Yến Tử thấy lạ, quay lại thấy vua Càn Long đi vào, giật mình kêu lớn:
- Hoàng a ma!
Tử Vy và Hàm Hương nghe tiếng kêu cũng giật mình. Lá thơ trên tay của Hàm Hương rơi ngay xuống đất. Hàm Hương, Tử Vy, Tiểu Yến Tử sợ tái mặt:
May là vua đang ngạc nhiên vì sao mà Hàm Hương nhảy múa, không chú ý đến lá thơ, chỉ nhìn ba người cười.
- Các ngươi làm gì mà vui vậy?
Tiểu Yến Tử lúng túng.
- Dạ... dạ nhảy múa... nhảy múa ạ!
Vua hỏi:
- Tại sao lại nhảy múa.
- Tại vì... tại vì...
Tử Vy cũng không biết trả lời sao. Lúc đó vua nhìn Hàm Hương, thấy cô nàng mặt đỏ hồng, mắt long lanh nên nói:
- Nếu các ngươi thích nhảy thì cứ nhảy, đừng ngại ngùng gì cả, trẫm sẽ không phá mất cuộc vui các ngươi đâu.
Tiểu Yến Tử ứng ngay.
- Vâng.
Rồi vừa múa vừa nhích người đến gần lá thư. Lá thư lại nằm khá gần chỗ vua đứng, nên Tiểu Yến Tử vừa múa vừa lắc, lắc dần đến phía vua, làm vua phải lui lại mấy bước, sau đó Tiểu Yến Tử thừa cơ ngồi phịch lên lá thư.
Vua Càn Long ngạc nhiên nhìn Tiểu Yến Tử.
- Điệu múa của ngươi sao kỳ cục vậy? Chẳng giống ai cả.
Tiểu Yến Tử ngồi yên, thơ ra.
- Con mới học nhảy kiểu Hồi, chưa quen nên khó nhảy quá, làm chân con tê nhức, đứng không vững nữa.
Vua Càn Long đưa tay:
- Thôi đứng dậy đi!
Tiểu Yến Tử vội lắc đầu:
- Không được, không được!
Tử Vy và Hàm Hương đưa mắt nhìn nhau. Rồi Tử Vy bước tới nắm lấy tay vua, cố ý lái vua xa bức thơ một chút nói:
- Bẩm Hoàng a ma, tại con biết Hương phi nương nương xa quê nhớ nhà, nên hôm nay rảnh rỗi bèn đến ngay đây kiếm cớ chuyện vãn pha trò để nương nương quên đi nỗi nhớ. Đang nói chuyện, nương nương chợt cao hứng lên mới dạy bọn con múa điệu dân tộc Duy Ngô Nhĩ đấy.
Vua nghe vậy có vẻ vui.
- Vậy ư? Mà các ngươi đã nói chuyện gì để Hương phi nương nương thích thú như vậy? Có thể kể lại trẫm nghe không?
Tử Vy cố moi trong đầu ra một chuyện cười, kể:
- Đó là chuyện "ngày xưa có người phát tướng làm quan, nên rất thích được người tâng bốc. Nhưng một hôm lại gặp một lão thầy bói, lão thấy bói này sau một hồi xem tướng quan lại nói: "tướng của ông rõ là đặc biệt, đầu nhỏ lỗ tai to, mắt có chỉ đỏ, miệng lại rộng, trông giống như là..." Ông quan kia nôn nóng hỏi "giống cái gì" lão bói toán nói "dạ giống như con thỏ ạ". Vĩ quan kia nghe vậy giận quá, sai lính bắt nhốt thầy bói vào ngục. Lính gác thấy tội nghiệp lão thầy bói nói thẳng, nên cho lão biết là quan chỉ thích nghe lời ca ngợi thôi. Muốn khỏi tội phải bốc thơm quan, thế là lão thầy bói xin quan cho ra xem quẻ lại. Lão quan kia nghĩ, hẳn là ban nãy hắn đã đoán sai, nên đồng ý. Tay thầy bói được dời ra lần nữa, sau một lúc thật lâu ngắm nghía quan, gã lại lắc đầu nói: "Thôi quan hãy nhốt tôi vào ngục lại đi, vì nhìn mãi mà tôi vẫn thấy quan giống như một con thỏ chứ không khác."
Trong lúc Tử Vy kể chuyện, thì Tiểu Yến Tử đã thò tay xuống đít tìm lá thư. Tìm được rồi đưa mắt nhìn quanh, cố tìm một chỗ cất cho an toàn, nhưng tìm mãi vẫn không thấy, trong khi Tử Vy đã kể xong chuyện.
Vua Càn Long nghe chuyện xong cười lớn:
- Hay lắm! Hay lắm! Ngươi kể nghe rất hay, nhưng liệu nương nương nghe có hiểu không?
Hương phi nghe vua hỏi đến mình, vội đáp:
- Dạ thiếp nghe được, hiểu rất rõ ạ.
Vua Càn Long thấy Hương phi vui vẻ cũng vui vẻ theo, quay qua Tiểu Yến Tử. Lúc đó Tiểu Yến Tử vừa cầm bức

http://tieulun.hopto.org

thơ lên, thấy vua quay qua sợ quá, vội bỏ thư ngay vào mồm, nhai ngấu nghiến.
Vua ngạc nhiên, không biết Tiểu Yến Tử ăn gì hỏi:
- Tiểu Yến Tử, ngươi lại ăn gì đấy?
Tiểu Yến Tử cố nuốt lá thư vào bụng, nên mặt đỏ gấc nuốt xong nhìn vua nói:
- Bẩm Hoàng thượng, không hiểu sao cái số con lúc nầy nó đen đủi quá. Bắt buộc phải ăn toàn thứ gì kỳ cục không à. Không chừng rồi đây sớm muộn gì con cũng sẽ phải biến thành thỏ thôi, vì con thỏ thì cái gì nói cũng ngốn được cả.
Vua Càn Long tưởng Yến Tử lại nói đùa, bèn cười ha hả. Tử Vy thì thấy chuyện đã giải quyết xong cười theo. Hàm Hương cũng vậy, gánh nặng đã trút, nên cũng cười. Thế là gian phòng tràn ngập tiếng cười, chỉ có Yến Tử là than khổ.
Ngay lúc đó chợt có mấy thái giám vội vã bước vào rồi quỳ trước mặt vua, đồng hô lớn:
- Xin chúc mừng hoàng thượng, hoàng thượng vừa được đại hỷ, vạn tuế, vạn vạn tuế!
Vua Càn Long kinh ngạc.
- Chuyện đại hỷ gì chứ?
Thái giám bẩm tấu:
- Lệnh phi nương nương vừa hạ sinh được một hoàng nam.
Vua Càn Long mừng rỡ:
- Vừa hạ sinh được một a ca ư?
- Dạ bẩm hoàng thượng, thật đấy. Lão phật gia đã đi ngay đến Diên Hỷ cung rồi!
Vua Càn Long thích chí cười lớn:
- Ha ha! Trẫm lại có thêm một thằng con trai!
Tiểu Yến Tử và Tử Vy nhìn nhau mừng rỡ.
Trước nhất là lá thư đã thủ tiêu được. Thứ hai là Lệnh phi nương nương sinh được một a ca như vậy địa vị đã được củng cố. Thứ ba là lệnh phi nương nương sẽ được cưng chiều và biết đâu nhờ vậy Hàm Hương sẽ được buông tha. Nghĩ vậy, hai người vội vã sụp xuống, cùng tâu.
- Cung hỷ Hoàng a ma!
- Chúc mừng Hoàng a ma!

http://tieulun.hopto.org

Chương 9

Lệnh phi sinh được hoàng nam, đặt tên là Vĩnh Viêm, được xếp hàng thứ mười lăm. Năm nay vua Càn Long đã năm mươi tuổi, mà vẫn có hoàng nam, đó là điều ông kiêu hãnh thích thú.
Đương nhiên, lệnh phi có con trai thì địa vị cũng được nâng lên. Đột nhiên Diên Hỷ Cung trở thành một nơi đầy náo nhiệt. Thái hậu, Càn Long, các phi tần, cát cát, thân vương, quý phụ... vào ra tấp nập, quà cáp mang đến không ngớt. Tiếp đó là tiệc mừng, các ban nhạc đến chúc tụng, ca hát ầm ĩ.
Lệnh phi sinh được con trai, có quá nhiều cái lợi, ngoài lợi về vật chất ra. Con cái cũng là niềm vui lớn, vắng vua cũng không cảm thấy cô quạnh nữa. Nhưng vua từ lúc có thêm hoàng nam thì cũng đâm ra ái ngại, nên thường xuyên có mặt ở Diên Hỷ Cung hơn Bảo Nguyệt lầu.
Tiểu Yến Tử và Tử Vy thì khỏi phải nói, gần như hôm nào cũng có mặt ở Diên Hỷ Cung.
Nhưng trong lúc mọi người vui vẻ, thì hoàng hậu lại không vui. Bà than phiền với Dung ma ma:
- Cái mụ lệnh phi kia đã tưởng là hết thời, bây giờ lại sinh được con trai, thời lại phất. Đến cả lão phật gia cũng phải lăng xăng. Ngày xưa lúc ta sinh Thập Nhị a ca, có được ai săn đón như vậy đâu?
Dung ma ma vuốt đuôi chủ:
- Dạ bẩm hoàng hậu nương nương, quả thật lệnh phi nương tử lần này đẻ con trai là điềm không hay. Nô tài thấy cả hoàng thượng cũng có vẻ hồ hởi, vì vậy nương nương tốt hơn là phải đề phòng.
- Đề phòng? Đề phòng thế nào chứ? Con thì đã đẻ ra. Hoàng thượng cũng đã ưa thích. Sự việc đã vậy rồi, làm sao thay đổi được?
Rồi bà thở dài, tiếp:
- Thật là vận xấu, một cái gai trong mắt còn chưa nhổ ra thì lại thêm một cái gai khác. Lúc nầy người thấy Hương phi thế nào? Hình như Tiểu Yến Tử với Tử Vy rất gần gũi với cô ta. Đó quả là lạ, bởi vì Tiểu Yến Tử và Tử Vy chẳng phải là tâm phúc của lệnh phi ư? Tại sao lại nhập phe với cả Hương phi, chẳng lẽ định bắt cá bằng cả hai tay à?
Dung ma ma nghĩ ngợi:
- Hai con bé nầy quả thật lợi hại. Nương nương đừng bao giờ xem thường chúng. Chúng biến biến hóa đủ trò. Thấy hoàng thượng mê mẩn Hương phi là chúng vội vàng vồn vã tới Bảo Nguyệt lầu. Nô tài nghe Tiểu Lộ Tử nói, bây giờ ở Bảo Nguyệt lầu chẳng khác Thấu Phương Trai đêm nào cũng tiệc rượu vui vẻ. Nửa đêm nửa hôm hai cô cát cát còn kéo đến đó đàn ca nhảy múa, mà nhảy điệu Hồi nữa nhé!
Hoàng hậu ngạc nhiên:
- Có chuyện đó nữa ư?
Dung ma ma gật đầu. Hoàng hậu lại nói:
- Hương phi là người Hồi! Vậy thì hai con a đầu kia hẳn có ma thuật gì đó mới khiến cả người Hồi phải tâm phục, mà lạ thật Hương phi suốt ngày nhốt mình ở Bảo Nguyệt lầu không qua lại với ai, sao quen được với bọn Tiểu Yến Tử và Tử Vy.
Dung ma ma suy nghĩ:
- Bản chất hai cô cát cát dân dã nầy đã là kỳ quặc rồi. Nương nương hãy nhớ lại xem, trước đó họ đã thu phục nhà họ Phước, rồi đến lệnh phi, sau đó là Ngũ a ca, rồi tới Hoàng thượng, bây giờ là Hương phi. Nô tài cảm thấy đến cả Tịnh Nhi cát cát cũng đang ngầm giúp họ. Nô tài cũng nghe nói, cái bọn Bạch Liên tà giáo nó có ma thuật, có thể khiến người ta mê để sai khiến. Nương nương suy nghĩ xem liệu hai cô cát cát trên, có phải là phe đảng gì của bọn Bạch Liên giáo không?
Hoàng hậu nghe vậy giật mình, nghĩ ngợi.
- Có phải lần trước khi Hoàng thượng cải trang tuần tra, đã gặp phải thích khách, rồi Tử Vy đỡ đao cho hoàng thượng. Từ đó được Hoàng thượng yêu quý, mà lần thích khách đó cũng là do bọn Bạch Liên hành động cơ mà?
- Dạ đúng, vì vậy nô tài nghĩ không biết sự việc nầy có liên can gì không? Phải chăng đó là một vở kịch đã được xếp đặt trước?
Hoàng hậu yên lặng nghĩ ngợi. Dung ma ma nói:
- Nếu muốn giải quyết hai con a đầu đó, thì phải thu xếp càng sớm càng tốt. Bằng không nô tài thấy lo lắm, e là... e là...
- E là làm sao?
- Chỉ e là lão phật gia bây giờ thì ghét họ, nhưng một ngày nào đó rồi lại đứng về phía họ nữa thì nguy.
Hoàng hậu nghe vậy giựt mình, nhìn Dung ma ma.
- Vậy thì ngươi cố mà theo dõi.
- Vâng, nương nương yên tâm.
o0o
Trong khoảng thời gian kế tiếp, giữa vua và Hàm Hương vẫn còn một khoảng cách.
Vua Càn Long cũng vô cùng bức rức, chẳng hiểu sao Hàm Hương cứ tỏ ra lạnh nhạt. Ông không giận, mà càng cố tìm cách đoạt cho được tình cảm của Hương. Ông đã nghĩ đủ mọi cách, ban của ngon vật lạ, vàng ngọc châu báu, tơ lụa trân châu... Cái gì đẹp là vua ban, vậy mà Hàm Hương vẫn lạnh như ngọc, đẹp mà xa vời như trăng sao. Nhiều lúc vua thấy ngạc nhiên, sao lại có người kỳ lạ thế?
Có lần vua hỏi:
- Tại sao ngươi có thể cười đùa với Tử Vy, Tiểu Yến Tử, vậy mà với trẫm thì không? Ngươi có biết là trong cung này có bao nhiêu người đàn bà chỉ sống vì mong được gần trẫm không?
Hàm Hương rất can đảm nói:
- Vâng, nhưng trên đời nầy, có phải ai cũng giống ai, cũng có người khác chứ?
- Ngươi đã khác người nhiều rồi!
Vua nói rồi gằn giọng:
- Đứng có cao ngạo quá. Sự kiên nhẫn của ta có giới hạn. Chỉ tại lúc gần đây ta vừa có thêm một đứa con trai,

http://tieulun.hopto.org

ta vui nên không muốn kiếm chuyện với ngươi. Nhưng ngươi nên nhớ rằng cái đầu của ngươi không phải lúc nào cũng vững trên cổ đâu nhé?
Hàm Hương vẫn không sợ hãi.
- Tôi biết chứ, tôi chỉ là một món "quà biếu". Chứ không hẳn là một người đàn bà. "quà biếu" thì lúc nào đó người ta không thích nữa, có thể ném đi, coi như chẳng tồn tại. Tôi biết Hoàng thượng cũng nhìn tôi với cặp mắt đó, chớ nếu coi tôi là một người đàn bà đúng nghĩa, thì hẳn đã biết đến sự tự trọng của tôi.
- Thế nào là tự trọng? Tự trọng của ngươi là gì?
- Đó là phải được tự do tư tưởng, được quyền nói tiếng "không" khi không muốn.
Vua Càn Long kinh ngạc.
- Ngươi thật to gan, dám đòi hỏi được nói tiếng "không" với trẫm? Chẳng lẽ ngươi không biết là trong cả cái đất nước rộng lớn nầy. Chẳng ai có quyền nói cái tiếng đó với ta ư? Tại sao ngươi đòi được cái quyền đó chứ?
- Nếu đúng là trang nam nhi hảo hán, thì không sợ nghe tiếng "không".
- Tại sao?
- Vì nam nhi thì phải khí phái, can đảm, biết trọng danh dự người khác!
Vua Càn Long nghe vậy phá lên cười.
- Vậy ư? Có nghĩa là nếu ta không đáp ứng được đòi hỏi của ngươi, ta khôeng phải là đàn ông chứ gì? Ghê thật! Đàn bà như ngươi dễ có mấy tay. Càng nghe ngươi nói ta càng có cảm giác bị lôi cuốn vào trò chơi mới mẻ.
Hàm Hương yên lặng, lạnh lùng. Vua Càn Long nhìn Hương một chút nói:
- Thôi được! Trẫm sẽ dành cho ngươi một chút quyền tự trọng vì ngươi đẹp, cao quý, lạnh lùng, cao ngạo, đã từng yêu... Người đàn bà như thế, trong đời ta lần đầu mới gặp. Ngươi như kẻ thách thức. Được, để xem ngươi sẽ duy trì cái thái độ nầy được bao lâu.
Ngưng một chút vua lại nói:
- Nếu một ngày nào đó, mục đích của ngươi đáp ứng được điều ta muốn, thì cũng mong là ngươi vẫn giữ được cái thái độ phóng khoáng nầy.
Nói xong, vua bước ra cửa.
o0o
Hôm ấy, Hàm Hương lại viết ra một lá thư khác nhờ Tiểu Yến Tử và Tử Vy mang ra cho Mông Đan.
Từ lúc lệnh phi có con. Bao nhiêu tâm trí đều dành cả cho con cái, nên không thiết gì đến chuyện riêng của Tử Vy và Tiểu Yến Tử nữa. Vì vậy mấy lần Tiểu Yến Tử và Tử Vy muốn ra ngoài, xin phép đều không được bà chấp thuận.
Chỉ có Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang là vẫn thường xuyên ra ngoài. Tin tức vế Mông Đan đám Tiểu Yến Tử cũng biết được qua Khang, đại khái Mông Đan đã lành, hai tùy tùng của Đan cũng bình phục, vì Đan định ở lại "Bắc Kinh lâu dài" nên hai đệ tử của chàng đã cáo biệt trở về Tân Cương. Chỉ còn một mình Đan ở lại. Vết thương trên thân xác tuy đã lành, nhưng vết thương lòng của Mông Đan thì vẫn nhức nhối, càng ngày lại càng có vẻ trầm trọng hơn.
Hôm ấy Tiểu Yến Tử với bức thơ của Hàm Hương trên tay, không dằn lòng được nữa. Cố thuyết phục Tử Vy và Kim Tỏa, Tử Vy lúc đầu thấy sự việc phiêu lưu quá không đồng ý. Nhưng rồi bị Yến Tử nói mãi cũng siêu lòng đành phải nhờ Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang. Rõ ràng đây là một cuộc phiêu lưu, nhưng Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang không thể không giúp.
Thế là tất cả hóa trang lên xe ra ngoài cung. Đến Hội Tân Quán, tất cả đi thẳng đến phòng Mông Đan. Đan vừa trông thấy mọi người đã sụp xuống lạy. Nhĩ Khang đỡ dậy.
- Đừng có làm thế, chúng ta đã là bạn bè tri kỷ rồi!
Tiểu Yến Tử gật ngay.
- Đúng đấy! Đúng đấy! Anh đã là sư phụ tôi, thì làm sao quỳ với tôi cho được, mặc dù anh chưa dạy tôi chiêu nào. Sao sư phụ, vết thương trên người lành cả chưa?
- Cảm ơn, lành rồi! Có thể tiếp tục tác chiến!
Tử Vy vội lấy lá thơ của Hàm Hương ra đưa cho Mông Đan.
- Mang "Vạn linh đan" ra cho anh nè.
Mông Đan chụp ngay, Tử Vy nói:
- Đọc xong nhớ đốt ngay nhé!
Tiểu Yến Tử cũng nói:
- Mấy người trao đổi như thế này, chỉ có tôi là khổ. Tôi gần biến thành cái "thùng đựng giấy" rồi nè biết không?
Mọi người nghe vậy đều cười, Mông Đan nói:
- Cho tôi xin lỗi! Chuyện cô phải nuốt thơ hai lần, Ngũ a ca đều có nói cho tôi biết cả. Tiểu Yến Tử này! Tôi xin hứa là khi nào có dịp tôi sẽ dạy hết tất cả võ công tôi biết cho cô!
Tiểu Yến Tử nghe vậy mừng quá.
- Vậy thì coi như tôi không bỏ công toi ăn giấy cho các người.
Mông Đan đọc thơ xong, phân vân một lúc, mới bỏ thơ lên lửa đốt, nhưng mắt lại đầy vẻ ưu tư, rồi nói:
- Hàm Hương muốn tôi kể chuyện tình của chúng tôi cho các người nghe. Tôi cũng thấy thì nên cho các người biết rõ sự thật, để các người hiểu chuyện các người giúp tôi, không phải là vô bổ.
Mọi người nghe vậy vội vã ngồi vây quanh Mông Đan.
- Các bạn đã biết Hàm Hương là con gái của A Lý Hòa Trác rồi chứ? Nên Hàm Hương là cát cát của dân tộc Duy Ngô Nhĩ, mà tôi cũng là người dân tộc đó, nhưng không cùng một bộ lạc. Có điều mẹ tôi và mẹ Hàm Hương là bà con xa. Lúc Hàm Hương mói chào đời, người đã tỏa hương nên được coi là quốc bảo của A Lý hào trác. Được A Lý Hòa Trác mới thầy đến giáo dục toàn diện. Năm tôi lên mười, một lần được theo mẹ đến bộ tộc của A Lý Hòa Trác chơi. Đó là lần đầu tiên tôi gặp Hàm Hương. Lúc đó cô ấy cũng vừa tròn tám tuổi, và cái hình ảnh đầu tiên đó mãi ghi sâu trong đầu tôi. Hàm Hương đứng bên bãi cỏ cạnh dòng nước, mặc quốc phục màu trắng của bộ tộc Duy Ngô Nhĩ, miệng lúc nào cũng cười trong khi vô số bươm bướm đang bay quanh nàng. Vì mùi thơm

http://tieulun.hopto.org

thoảng nhẹ từ người nàng bốc ra. Bấy giờ tôi mới biết tại sao người ta gọi nàng là "Hương công chúa". Tôi như bị mê hoặc ngay từ lần đầu đó, và cũng để biểu diễn tài nghệ mình cho nàng xem. Bấy giờ tôi cũng đã biết võ công và biết làm nhiều thuật lạ. Tôi mới trổ tài, lúc thì đi kiểu cua bò, lúc phóng như ếch, lúc đi bằng tay... Và kết quả làm cho Hàm Hương thích chí cười ngặt nghẽo. Nụ cười của Hương là chiếc cầu tình cảm đưa chúng tôi đến với nhau.
Mông Đan ngưng một chút, rồi tiếp:
- Tuổi thiếu thời đúng là lúc vàng son. Cuộc sống vô tư vô lự. Sau lần đầu tiên đó tôi biết, định mệnh đã cột chặt chúng tôi lại với nhau. Năm tròn mười hai tuổi, tôi đã quyết định, lớn lên sẽ cưới Hàm Hương làm vợ. Và rồi tình cảm đong đầy theo năm tháng. Mỗi khi xa nhau là chúng tôi thấy nhớ nhau vô cùng. Tôi tìm mọi cách để được bên nàng. Hàm Hương cũng vậy, chúng tôi thường cỡi ngựa bên nhau, cỡi lạc đà đi trong sa mạc. Năm tôi tròn mười bảy tuổi, tôi chánh thức ngỏ ý với A Lý Hòa Trác xin cưới Hàm Hương. Không ngờ điều đó là A Lý Hòa Trác nổi giận. Ông ấy đuổi tôi ra khỏi bộ lạc đồng thời cấm Hàm Hương qua lại với tôi nữa. Vì vậy, chúng tôi phải âm mưu bỏ trốn, và đã bỏ trốn bảy lần, nhưng đều thất bại.
- Tại sao?
- Vì A Lý Hòa Trác có dưới tay một đám bộ lạc tinh nhuệ, bất luận bọn tôi trốn thế nào cũng đều không thoát. Lần cuối cùng chúng tôi nghĩ, chỉ còn cách là vượt Thiên Sơn, mà như vậy phải vượt qua cả sa mạc. Chúng tôi đã cưỡi lạc đà đi cả ba ngày ba đêm, tưởng là gió cát sa mạc đã che giấu được tung tích bọn tôi. Không ngờ, con lạc đà đó chẳng hiểu vì sao chẳng chịu đi tiếp, rồi nước mang theo của bọn tôi cũng cạn. Kế tiếp gió cát lại nổi lên, chúng tôi gần như bị vùi lấp trong cát, và trong lúc tưởng là sẽ được chết bên nhau, thì A Lý Hòa Trác và bầy chó săn lại xuất hiện!
Tiểu Yến Tử ngạc nhiên.
- Tại sao lại có chó săn?
- Vâng, phải dùng chó để đánh hơi chứ? Lần đó chúng tôi lại thất bại. A Lý Hòa Trác biết là ngoài cách giết tôi ra, sẽ chẳng bao giờ tôi bỏ cuộc, thế là ông ta cột người tôi vào sau ngựa, rồi vung roi để ngựa kéo tôi đi. Nhưng Hàm Hương đã quỳ xuống trước đầu ngựa, A Lý Hòa Trác thấy vậy nhảy xuống vung gươm ra định giết tôi, nhưng Hàm Hương đã nhảy đến ôm chầm tôi rồi nói: "Cha! Một là cha hãy giết con, bằng không hãy tha anh ấy, rồi cha muốn gì con cũng làm theo cả". A Lý Hòa Trác thấy vậy, bắt Hàm Hương phải thề trước đấng A la. Từ đó cuộc tình của chúng tôi coi như hoàn toàn bị chia cách. Vì các bạn biết không, người Hồi chúng tôi không có gì quan trọng hơn lời thế. Sau đó Hàm Hương được đưa đến Bắc Kinh dâng cho vua các bạn, và những việc sau này thế này, các bạn thảy đều biết!
Cả phòng yên lặng rất lâu, Tiểu Yến Tử mới thở dài nói:
- Chuyện anh kể làm tôi rất cảm động, bảy lần đào thoát, bảy lần không thành, sao có chuyện kỳ lạ vậy?
- Các bạn biết tại sao không? Vì cơ thể của Hàm Hương có mùi thơm cơ mà. Mùi hương đó có gội rửa thế nào cũng không mất, vì vậy dù có đưa đến đâu, A Lý Hòa Trác chỉ cần thả chó đánh hơi ra là tìm được ngay.
Nhĩ Khang gật gù:
- Thì ra là vậy, đúng như lời sách nói "có mặt lợi thì cũng có mặt hại." đó là cả một vấn đề chớ không đơn giản.
Tử Vy nhìn Đan nói:
- Thú thật với anh, giúp anh thế này, chúng tôi đầy mặc cảm tội lỗi. Lúc nào tôi cũng thấy mình đối xử bất công với Hoàng a ma. Nhưng rồi hôm nay nghe anh kể, tôi thấy lòng nhẹ hẳn. Thấy chuyện này là chuyện đáng làm, mong là tất cả những người yêu nhau trên đời đều được sum họp.
Tiểu Yến Tử nói:
- Đợi tới bây giờ ngươi mới quyết định, còn ta thì đã quyết định từ lâu rồi.
Vĩnh Kỳ nói:
- Vậy thì còn chần chừ gì nữa, hãy đem kế hoạch ra nói cho Mông Đan biết đi.
Mông Đan nghe nói phấn khởi.
- Các bạn đã có cách giúp tôi rồi ư?
Tử Vy nói:
- Vâng. Sự việc thế này. Không hiểu mấy hôm rày thế nào mà Hoàng a ma có vẻ hết sức dễ dãi với Hàm Hương. Hàm Hương có không thuận ý, Hoàng a ma cũng không ép. Lúc này ông ấy lại rất vui, cũng có thể là vì mới có thêm một Hoàng Nam.
Mông Đan có vẻ lo lắng.
- Theo các người là Hàm Hương sẽ không gặp gì nguy hiểm? Nhưng tôi lại cho là... không phải vậy đâu. Các bạn không hiểu đàn ông rồi. Chính lúc hoàng thượng tỏ ra khoan dung, là lúc Hàm Hương gặp nguy hiểm nhất, vì ông ấy không nghĩ ra được cách chinh phục Hương nên cứ giăng cơ hội, giống như lò than đã hết ngọn lửa, nhưng vẫn âm ỉ, chỉ cần có gió là bùng lên.
Nhĩ Khang gật đầu.
- Mông Đan có lý đấy, bằng chứng là hoàng thượng không những không giận, không ép mà còn ban cho Hương phi rất nhiều quà cáp. Động cơ đã quá rõ ràng. Hoàng thượng vẫn còn ham thích Hương phi, chẳng dễ buông tha Hương phi, vì vậy nếu chúng ta thuyết phục hoàng thượng lúc này, chắc chắn là không xong đâu.
Mông Đan hỏi:
- Vậy thì phải làm sao đây?
Nhĩ Khang đáp:
- Có một cách khác, nhưng chỉ mới nghĩ ra thôi và cũng không hành động ngay được. Đó là... phải từ từ để Hương phi giả vờ là đã bị hoàng thượng thuyết phục được... Rồi chờ khi hoàng thượng lơ lỏng, chúng tôi sẽ "cắp" Hương phi ra, và Mông Đan sẽ cố dùng cách thật nhanh, mang Hương phi cao bay xa chạy.
Mông Đan ngạc nhiên:
- "Bắt cóc" ra ư? Nhưng mang ra bằng cách nào?
Tiểu Yến Tử trợn mắt.

http://tieulun.hopto.org

- Anh không thấy là Hoàng a ma không cho phép bọn nầy xuất cung, mà bọn nầy vẫn ra được đấy? Ở trong hoàng cung, tuy là canh phòng cẩn mật, nhưng mà chúng tôi dù gì cũng là cát cát, a ca. Chuyện ra vào cũng đâu có khó khăn?
Mông Đan nghĩ ngợi rồi thấy phấn khởi hẳn. Liễu Thanh, Liễu Hồng cũng gật gù.
- Đúng, kế hoạch này quả là mạo hiểm một chút nhưng nếu tính toán kỹ thì cũng thành công. Có điều trước tiên phải tính kỹ đường đi nước bước. Các bạn rồi trốn nơi đâu? Tuyệt đối không thể quay về Tân Cương rồi, vì hoàng thượng mà thấy Hương phi bỏ trốn, là chắc chắn sẽ đem binh đuổi theo về phía Tân Cương.
- Đúng, đúng! Còn nữa, những người ở lại cũng phải sắp xếp sự việc. Khi Hương phi đi rồi, hoàng thượng sẽ mở cuộc điều tra. Tiểu Yến Tử và Tử Vy thường xuyên đến Bảo Nguyệt lầu chắc chắn là sẽ bị hỏi cung kỹ, đừng tưởng là mình vô can.
Kim Tỏa nghe vậy có vẻ hoảng hốt.
- Đúng đấy! Đúng đấy! Hiện nay thái hậu đã ghét cay ghét đắng Thấu Phương Trai rồi, lúc nào cũng để ý từng bước động tịnh. Hai cô cát cát đã phải sống trong sự phập phồng thường xuyên, làm sao còn có cơ hội mà giúp Hương phi trốn?
Nhưng Tiểu Yến Tử lại tỏ ra đầy hào khí.
- Đây không phải là chuyện có cơ hội hay có sức để mà giúp mà là khó mấy cũng làm. Nếu chúng ta không ra tay thì nào phải là anh hùng hảo hán nữa?
Vĩnh Kỳ nói:
- Đúng đấy! Đúng đấy! Người hào kiệt nghĩa bất dung từ (không được từ chối chuyện nghĩa). Chuyện của Mông Đan vừa kể nó làm cho ta xúc động mãnh liệt, ta không thể lui binh được. Có nguy hiểm thế nào cũng phải đồng tâm hiệp lực mà giúp. Có điều chuyện này phải nghiên cứu kỹ càng. Nếu sự việc không chu đáo an toàn, thì không những không cứu được người mà mạng mình cũng mất.
Tử Vy nói:
- Chính vì vậy mà tôi mới nói là không nên nóng vội. Anh Mông Đan anh nhẫm có chờ được không?
Mông Đan cảm động nói:
- Được chứ! Được chứ! Tôi sẽ đợi.
Nhĩ Khang nhìn Đan nói:
- Vậy thì việc trước tiên phải làm, là anh nên đi cắt tóc, học tiếng Hoa cho rành để người ta không biết anh là người Hồi!
Thế là ngay hôm ấy, họ cắt tóc cho Mông Đan để chuẩn bị cho kế hoạch giải cứu Hàm Hương.
Mọi người quá nhiệt tình đến chuyện giải cứu mà không biết là ở Thấu Phương Trai lại có chuyện rắc rối to lớn đang chờ họ.
o0o
Thì ra cũng tại vì Tiểu Yến Tử và các bạn đã lưu lại quá lâu ở Hội Tân Lầu. Trời sụp tối rồi mà chẳng thấy hai người quay về, nên Tiểu Đặng Tử và Tiểu Trác Tử rất lo âu. Tiểu Đặng Tử lẩm bẩm đọc kinh cầu nguyện cho Tiểu Yến Tử và Tử Vy nhanh chân về sớm.
Tiểu Trác Tử ngồi cạnh bực dọc:
- Đầu đã căng thế này, người còn đọc lải nhải, nghe nhức đầu quá đi.
- Phải đọc cho quên chứ?
Giữa lúc hai đứa đang cãi nhau thì nghe có tiếng thái giám hô to:
- Lão phật gia giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!
Tiểu Đặng Tử kêu lên:
- Mẹ ơi! Chết con rồi!
Tiểu Trác Tử trách:
- Đó thấy chưa, đọc kinh van vái làm gì, cát cát thì chưa thấy về, chỉ thấy lão phật gia được gọi đến!
Hai tên thái giám đang quýnh quánh như gà mắc đẻ, thì thái hậu, hoàng hậu, Dung ma ma, Quế ma ma cùng các cung nữ thái giám đã rầm rộ kéo tới sân. Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử vội vã phủ phục xuống, dập đầu thưa:
- Lão phật gia kiết tường! Hoàng hậu nương nương kiết tường!
Thái hậu nhìn quanh hỏi:
- Chủ nhân các ngươi đâu rồi?
Tiểu Trác Tử ấp úng:
- Dạ... dạ... Chủ nhân... Chủ nhân...
Hoàng hậu và Dung ma ma liếc nhìn nhau với cái nhìn đắc thắng, rồi cất cao giọng nói:
- Lão phật gia đã thân chinh đến đây, sao không vào thông báo ngay để chủ nhân ngươi ra tiếp giá chứ?
Tiểu Đặng tử run rẩy:
- Dạ... dạ... thông báo... thông báo...
Thái hậu kinh ngạc:
- Hai tên nô tài này làm sao thế? Không nghe hoàng hậu nói gì ư?
Tiểu Trác Tử, Tiểu Đặng Tử vội vã dập đầu:
- Dạ nô tài đáng chết! Tội nô tài đáng chết ạ!
Thái hậu giận dữ:
- Tránh ra! Để ta vào trong xem!
Tiểu Đặng Tử vội vã báo động với Minh nguyệt, Thể Hà:
- Lão phật gia giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!
Minh nguyệt, Thể Hà vội vã chạy ra vừa nhìn thấy thái hậu là run bây bẩy:
- Nô tài khấu... kiến... lão phật gia!
Thái hậu hỏi:
- Chủ nhân các ngươi đâu?

http://tieulun.hopto.org

Thể Hà hoảng quá nói:
- Dạ chủ nhân nô tài đang... đang... đi dạo hoa viên ạ.
Minh Nguyệt cũng vội vã nói theo:
- Thái hậu và hoàng hậu nhìn nhau. Thái hậu giận dữ nói:
- Hừ! Dạo hoa viên ư? Vậy thì để chúng ta vào trong ngồi chờ vậy.
Thái hậu đợi chẳng bao lâu thì Tiểu Yến Tử, Tử Vy về tới. Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang không mấy yên tâm nên đưa hai người về tới tận Thấu Phương Trai.
Tiểu Yến Tử vừa đến sân thấy bên trong im lìm, nên quay đầu lại nói:
- Yên tâm! Chẳng có chuyện gì đâu!
Tiểu Yến Tử vừa nói vừa xông vào nhà. Không ngờ cửa vừa mở, Yến Tử suýt va vào một người đứng ngay trước mặt. Giật mình nhìn lên, thì ra là thái hậu, quay đầu nhìn quanh mới thấy đầy đủ bạn bè. Hoàng hậu, cung nữ, thái giám đứng chật cả phòng. Nhưng đáng sợ nhất là Dung ma ma, Quế ma ma. Hai người với hai cây roi mây đang đứng đó, mặt hung dữ như hai hung thần.
Tiểu Yến Tử thất sắc, nói lớn:
- Lão phật gia... làm sao... làm sao người lại ở đây...
Thái hậu nhìn Yến Tử trong trang phục thái giám ngạc nhiên.
Trong khi Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ Tử Vy và Kim Tỏa không hay biết, tiếp tục bước vào đụng trận cũng bật ngửa.
Tử Vy, Kim Tỏa vội quỳ xuống tung hô:
- Lão phật gia kiết tường! Hoàng hậu nương nương kiết tường!
Nhĩ Khang cũng quỳ xuống mặt đỏ gấc:
- Thần Phước Nhĩ Khang tham kiến lão phật gia, tham kiến hoàng hậu nương nương!
Rồi đến Vĩnh Kỳ:
- Lão phật gia kiết tường! Hoàng hậu nương nương kiết tường!
Thái hậu lạnh lùng nhìn cả bọn Tiểu Yến Tử, thấy Tử Vy và Kim Tỏa cũng đều mặc giả thái giám, trong khi Nhĩ Khang, và Vĩnh Kỳ lại mặc thường phục, không hài lòng, hỏi:
- Các ngươi ăn mặc thế này, để đi đâu chứ?
Tiểu Yến Tử hoảng quá, nên nói đại:
- Bẩm lão phật gia. Con rất muốn ra ngoài chơi, nhưng chẳng biết phải làm cách nào. Trước kia nhờ sự bảo lãnh của lệnh phi nương nương bọn con ra ngoài dễ dàng. Nhưng bây giờ, nương nương lại dành hết tâm trí cho a ca bé, không còn đoái hoài đến bọn con nữa. Con chẳng biết nhờ ai, đành nhờ Ngũ a ca và Nhĩ Khang đưa chúng con đi!
Thái hậu bình tĩnh hỏi:
- Vậy bữa nay đi đâu? Đi ngắm mấy ông Bồ Tát nữa phải không?
Tiểu Yến Tử biết không thể tùy tiện bịa đặt, nên đưa mắt nhìn Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang.
Nhĩ Khang bước tới một bước rồi quỳ xuống:
- Bẩm lão phật gia...
Thái hậu lập tức đưa tay ngăn lại:
- Nhĩ Khang, ngươi đừng có tìm cách giải vây cho bọn chúng nữa. Trước kia ta nghĩ ngươi là đứa có phong cách, biết suy nghĩ ta rất thích, không ngờ lúc gần đây ngươi lại hùa theo bọn họ, đùa cợt, làm chuyện hoang đường. Ta thật thấy vô cùng thất vọng.
Nhĩ Khang lúng túng, cúi đầu:
- Lời lão phật gia dạy chí phải, con thật xấu hổ vô cùng.
Thái hậu tiếp tục nói:
- Hai cô cát cát, một a ca, một ngự tiền thị vệ. Đều là những người có địa vị cao quý. Vậy mà lại đi làm các chuyện hoang đường nghịch đạo, các ngươi tưởng là a ca, cát cát rồi muốn làm gì thì làm ư?
Rồi bà bước tới, nhéo tai Kim Tỏa thật mạnh, nói:
- Ngươi là Kim Tỏa, do Tử Vy cát cát mang vào cung đây phải không?
Kim Tỏa rất đau nhưng sợ quá, chỉ nói:
- Vâng! Vâng! Nô tài Kim Tỏa ạ.
Thái hậu hét:
- Quỳ xuống!
Kim Tỏa vội vã quỳ. Thái hậu quay qua ra lệnh:
- Dung ma ma! Quế ma ma! Hãy đánh cho con a đầu này trước cho ta!
- Vâng!
Hai bà ma ma lanh lẹ bước tới, dùng roi mây quất lên người Kim Tỏa tới tấp. Tử Vy thấy vậy, sợ quá bò tới cản trước mặt, Tử Vy nói:
- Bẩm lão phật gia, xin đừng đánh Kim Tỏa, cô ấy với con như chị em ruột thịt!
Thái hậu nói:
- Chủ mà có sai, thì lỗi hoàn toàn ở tớ. Tại sao thấy sai không biết khuyên? Hôm nay không phạt hai cát cát, nhưng bọn nô tài thì không phạt là không được!
Hai bà ma ma thẳng tay quất, Tử Vy có cản trước cản sau cũng mặc. Kim Tỏa sợ Tử Vy bị trúng đòn, nên vừa khóc vừa năn nỉ:
- Tiểu thơ hãy tránh xa! Một mình tôi bị đòn đủ rồi, tôi van tiểu thơ mà, hãy để mặc tôi.
Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang thấy tình hình gay như vậy, đều quỳ xuống, Tiểu Yến Tử nói:
- Bẩm lão phật gia! Chuyện này là lỗi ở con, xin người hãy tha cho Kim Tỏa.
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ cũng nói:
- Xin lão phật gia bớt giận, hãy tha thứ cho chúng con.
Thái hậu ngạc nhiên:

http://tieulun.hopto.org

- Chỉ là một con a đầu ăn đòn thôi, mà sao các ngươi phải quỳ xin xỏ như vậy? Quỳ thì quỳ mà đánh thì vẫn đánh!
Lệnh của thái hậu, trận mưa roi vẫn quất xuống, Kim Tỏa đau quá đưa hai tay lên đỡ, khiến đôi tay sưng vù.
Thái hậu còn chưa đã nên hạ lệnh:
- Còn hai con cung nữ kia, cũng đem ra đánh luôn.
Thế là Thể Hà, Minh Nguyệt cũng bị đòn tới tấp, đau quá cả ba kêu lên:
- Bẩm lão phật gia, xin tha mạng. Bọn nô tài đã biết lỗi, không dám nữa đâu, xin tha mạng.
Tử Vy không dằn được, nhảy tới ôm chầm lấy Kim Tỏa khóc.
Còn Tiểu Yến Tử thì giận dữ, phóng tới chụp lấy roi, Vĩnh Kỳ thấy vậy ngăn lại:
- Tiểu Yến Tử, không nên như vậy!
Thái hậu giận dữ:
- Tiểu Yến Tử, nếu mi mà còn lộng hành không biết kỷ cương thì ta sẽ ra lệnh đưa ba con nô tỳ kia đi, và từ đây về sau ngươi sẽ không còn thấy chúng nữa đấy.
Tiểu Yến Tử nghe vậy giật mình, đứng yên, Tử Vy quỳ trước mặt thái hậu năn nỉ:
- Bẩm lão phật gia, xin người hãy nghe con nói. Lỗi ở chúng con cả, lão phật gia có giận có đánh chúng con gì cũng được. Còn những nô tài kia họ vô can. Lão phật gia là người có lòng từ bi hẳn rõ chuyện đó. Tội ai làm nấy chịu, xin lão phật gia hãy tha cho họ.
Hoàng hậu ngồi kế bên chen vào:
- Tử Vy, ngươi đừng có mang chuyện từ bi của lão phật gia ra để dung túng chuyện phá hoại quy tắc của cung đình. Suốt ngày các ngươi toàn là những chuyện chẳng ra thể thống gì cả, còn kéo cả Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang vào vòng tội phạm. Vậy mà còn chưa biết xấu hổ ư?
Lời của hoàng hậu gãi đúng ý của thái hậu, nên thái hậu nói:
- Đúng vậy! Ta đã sớm cảnh cáo các ngươi là những cái chuyện "tầm bậy tầm bạ" ở dân gian đó không được mang vào cung. Vậy mà như đàn khảy tai trâu, vì vậy bây giờ chẳng ai ngăn ta được nữa. Dung ma ma đâu! Đánh!
Hai bà ma ma được dịp đánh thẳng tay Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà! Tiểu Yến Tử thấy chẳng làm gì được nữa, nên nhảy đến ôm Minh Nguyệt và Thể Hà nói:
- Ai muốn đánh họ thì hãy đánh ta trước đi!
Thái hậu thấy vậy giận dữ:
- Vậy thì không khách sáo gì cả. Thẳng tay!
Mấy bà ma ma quất roi lên cả người Tiểu Yến Tử và Tử Vy, Kim Tỏa thấy vậy khóc:
- Tiểu thơ, Tiểu Yến Tử! Hai người hãy để mặc chúng tôi. Dung ma ma! Xin hãy đánh cho tôi, đừng đánh tiểu thơ tôi.
Dung ma ma đang ghét cay ghét đắng Tử Vy nên đây là cơ hội cho mụ trả thù. Thế là những ngọn roi cố tình đều quất lên người Tử Vy thôi, những ngọn roi làm mấy thầy trò quằn quại.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ thấy không chần chờ được rồi, phải đi gọi ngay viện binh. Thế là Nhĩ Khang kéo tay Vĩnh Kỳ một cái, Vĩnh Kỳ biết ý, quay người định bỏ đi, hoàng hậu thấy vậy gọi to:
- Ngũ a ca! Đi đâu đó!
Thái hậu nghe vậy cũng lên tiếng:
- Vĩnh Kỳ! Đứng lại!
Thế là Vĩnh Kỳ không thể bỏ đi được. Thái hậu nói:
- Ngươi định đi gọi viện binh ư? Mời hoàng đế lại à? Ta không cho phép!
Vĩnh Kỳ đành ngồi yên. Tiểu Đặng Tử và Tiểu Trác Tử thấy vậy vội quỳ xuống trước thái hậu:
- Bẩm lão phật gia! Hai cô cát cát đều yếu đuối xin hãy nương tay cho!
Thái hậu nhìn Tiểu Đặng Tử, Tiểu trác, càng giận hơn:
- Đừng lo! Đến lượt các ngươi ngay mà!
Rồi thái hậu thấy hai ma ma đánh thế cũng đủ rồi nên ra lệnh:
- Thôi dừng tay, bây giờ tụi bây đâu, mang Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác này ra sân sau, đánh năm mươi roi cho ta!
Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử nhìn nhau:
- Cứu khổ cứu nạn! Quan Thế Âm Bồ Tát!
Đám thái giám thị vệ vội xông tới mang Tiểu Đặng, Tiểu Trác đi. Hai chiếc ghế được bày ra trong sân. Tiểu Đặng, Tiểu Trác bị đè xuống.
Tiểu Yến Tử xông ra, nói lớn:
- Lão phật gia! Chúng là nô tài, đều làm theo lệnh của bọn con cả, chúng không có tội gì hết!
Nhưng thái hậu vẫn ra lệnh:
- Đánh!
Thế là những ngọn roi được quất xuống, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử rên xiết, trong khi bọn thái giám vừa đánh vừa đếm.
- Một, hai, ba, bốn, năm...
Tiểu Yến Tử thấy vậy rất đau lòng, không còn tự ái gì nữa, quỳ xuống trước mặt thái hậu nói:
- Lão phật gia! Tôi thật sự sợ bà rồi! Tôi sẽ không dám nữa. Xin lão phật gia hãy tha thứ cho bọn họ đi!
Tử Vy, Kim Tỏa dù ê ẩm cả người, vẫn cố dìu nhau đến trước mặt thái hậu quỳ xuống. Nhĩ Khang quỳ theo:
- Bẩm lão phật gia, lỗi lầm đã được hai cô cát cát chịu phạt, ba cung nữ cũng đã ăn đòn thế còn chưa đủ ư? Năm mươi roi, sức của Tiểu Đặng, Tiểu Trác làm sao chịu nổi. Lão phật gia là người ăn chay niệm phật, ngay một con kiến cũng không giết, chẳng lẽ lại giết cả hai mạng người? Cứu một mạng người hơn xây bảy kiếp phù đồ. Đó là chưa nói chúng con đều đã biết lỗi đã bị trừng phạt, xin hãy tha cho bọn họ vậy!
Thái hậu im lặng, chẳng nói năng gì cả. Ngay lúc đó, vua Càn Long bước vào, đám thái giám vội phủ phục xuống:

http://tieulun.hopto.org

- Hoàng thượng giá lâm!
Tất cả mọi người đều giật mình, kể cả hoàng hậu và thái hậu. Tiểu Yến Tử vừa thấy vua Càn Long là như gặp cứu tinh, vội chạy đến trước mặt vua sụp xuống:
- Hoàng a ma! Xin hãy cứu mạng!
Nói xong là òa khóc lớn. Vua Càn Long nhìn cảnh trước mắt mà giật mình, nói ngay với thái hậu:
- Lão phật gia sao lại giận dữ thế này? Đánh bọn nô tài chỉ là chuyện nhỏ, nhưng thương tổn bản thân mới là trọng đại. A ca thứ mười lăm chưa đầy tháng, lão phật gia nhớ cho mà tích đức giùm.
Câu nói của vua làm thái hậu như nhớ ra, vội khoát tay:
- Thôi ngưng đánh!
Thái giám vội ngừng tay. Tiểu Đặng, Tiểu Trác ngã lăn ra bất động. Vua Càn Long day qua nhìn Tử Vy và Tiểu Yến Tử, bực dọc:
- Tại sao hai ngươi cứ gây chuyện mãi vậy? Suốt ngày cung đình xào xáo. Các ngươi không vui mà trẫm cũng khó chịu, như vầy làm sao sống nổi.
Tử Vy và Tiểu Yến Tử chỉ khóc, không nói gì cả. Vua Càn Long quay qua thái hậu.
- Thôi chuyện hai con a đầu này, từ từ dạy dỗ, còn bây giờ con đưa mẹ về cung nhé?
Thế là mọi người rầm rộ đưa thái hậu và hoàng hậu về cung. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cũng không dám ở lại. Tử Vy, Tiểu Yến Tử, Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà thấy mọi người đã bỏ đi, mới chạy đến đỡ Tiểu Trác và Tiểu Đặng dậy. Tiểu Yến Tử vừa khóc vừa nói:
- Tiểu Đặng Tử! Tiểu Trác Tử! Ta đã hại các người!
Tiểu Đặng Tử mặc dù rất đau đớn, nhưng vẫn gượng cười nói:
- Cát cát yên tâm! Bọn nầy chưa chết mà!
Tử Vy nói:
- Thôi mau mau đưa bọn họ vào trong. Minh Nguyệt, Thể Hà đi lấy thuốc thoa cho họ!

http://tieulun.hopto.org

Chương 10

Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ ra đến Ngự Hoa viên vẫn còn ngoái cổ nhìn lại. Khi thấy vua Càn Long và đám đông đã đi xa. Vĩnh Kỳ nói:
- Mọi người đã đi xa rồi, mình quay lại Thấu Phương Trai đi. Tôi thật chẳng yên tâm, họ gần như bị đòn cả nhà, phải làm sao mới được!
Nhĩ Khang cũng lo không kém.
- Đúng, mình nên quay lại đi, không phải chỉ chuyện thương tích, mà còn vấn đề tình cảm. Hình như Tử Vy, và Tiểu Yến Tử đang bị xúc động mạnh. Liệu bọn họ dám làm điều gì không hay không?
- Vậy thì do dự gì mà không quya về đó?
Hai người vừa quay lại, thì trong hòn giả sơn chợt có một bóng người bước ra chận họ lại, đó là Tịnh Nhi.
- Nếu tôi là các anh, tôi sẽ không quay lại Thấu Phương Trai!
Nhĩ Khang chợt hiểu ra.
- Ồ Tịnh Nhi! Có phải là cô đã mời hoàng thượng đến giải cứu bọn Tiểu Yến Tử không? Tôi cũng đã suy nghĩ hoàng thượng sao lại có cảm ứng nhanh thế, biết Thấu Phương Trai gặp nguy mà đến cứu?
Tịnh Nhi cười nói:
- Đúng ra không phải là tôi tự nhiên đi giúp Chẳng qua là định đến Thấu Phương Trai tìm lão phật gia, không ngờ vừa bước đến cửa, đã trông thấy bọn thái giám khiêng bàn ghế ra sân, ghê quá. Rồi lại thấy Ngũ a ca đi tiếp cứu bất thành nên mới đi tìm hoàng thượng!
Vĩnh Kỳ chắp tay lên nói:
- Thì ra nhờ cô, cho bọn này cảm ơn nhé!
Tịnh Nhi liếc nhanh về phía Nhĩ Khang.
- Khỏi, phải cảm ơn, tôi là việc này cũng vì một người thôi!
Rồi quay qua Nhĩ Khang, Tịnh Nhi cười nói:
- Anh nợ tôi nhiều lắm rồi đấy, trả ơn bằng cách nào đây?
Nhĩ Khang thành khẩn:
- Sau nầy cô cần gì chỉ cần nói một tiếng là tôi sẵn sàng lăn xả làm ngay, dù phải tan xương nát thịt!
- Nói gì mà đại ngôn vậy. Tôi không cần anh nát thịt đâu, có điều nợ của anh, tôi sẽ ghi sổ để đấy, khi nào cần sẽ đòi.
Rồi đưa mắt nhìn quanh.
- Thôi bây giờ tôi về đây, bằng không có người thấy lại mách tôi bị vạ lây nữa thì nguy.
Tịnh Nhi dợm bước, Vĩnh Kỳ ngăn lại.
- Tại sao cô lại nói chúng tôi không nên quay lại Thấu Phương Trai?
Tịnh Nhi nói:
- Người của hoàng hậu vẫn còn ở đấy, chớ các anh nghĩ xem. Tại sao bất cứ việc gì ở Thấu Phương Trai, đều có người báo lại cho lão phật gia biết cả, suy nghĩ kỹ thì biết!
Nói xong, Tịnh Nhi bỏ đi ngay. Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang nhìn nhau. Vĩnh Kỳ thắc mắc:
- Tôi mà không lầm thì cậu đã phái Cao Viễn và Cao đạt đến đấy bảo vệ Thấu Phương Trai rồi mà? Tại sao người của hoàng hậu lại trà trộn vào được chứ?
Nhĩ Khang nói:
- Trong hoàng cung này, thái giám thị vệ, cung nữ đầy rẫy thế nào thì người nào cũng có thể trở thành tai mắt cả, làm sao biết ai mà chặn. Bữa nay có thể không là tai mắt của ai đó, nhưng ngày mai thì làm sao biết được?
Vĩnh Kỳ rùng mình.
- Như vậy mình phải làm sao bây giờ đây?
Nhĩ Khang suy nghĩ rồi nói:
- Tạm thời chúng ta nên về phòng Ngũ a ca, rồi sai Tiểu Thuận, Tiểu Quế đến Thấu Phương Trai dò la xem vết thương của Tiểu Đặng, Tiểu Trác thế nào. Như vậy cũng có người sang đấy xoa thuốc cho bọn nó, chứ đằng ấy toàn là đàn bà con gái không, ai giúp làm chuyện đó được?
- Ngươi nói phải đấy!
Thế là hai người vội vã về Cảnh Dương Cung. Tiểu Thuận, Tiểu Quế được sai đến Thấu Phương Trai ngay.
o0o
Cảnh ở Thấu Phương Trai lúc đó vô cùng thảm hại. Kim Tỏa, Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Minh Nguyệt, Thể Hà, người đều đầy cả vết roi. Tất cả đang giúp nhau xoa thuốc.
Tử Vy vừa xoa thuốc cho Kim Tỏa vừa nói:
- Xin lỗi Kim Tỏa, tôi đã liên lụy đến em!
- Sao cô lại nói vậy? Miễn sao cô an toàn là tôi mãn nguyện rồi. Tôi còn nợ cô rất nhiều, ngày xưa lúc bà sắp mất, có dặn tôi. Bà tin cậy tôi vậy mà tôi lại để cô hết gặp chuyện nầy đến chuyện khác, thật có lỗi với bà.
Tử Vy nói:
- Đừng nhắc đến mẹ tôi nữa, nhắc đến chỉ làm tôi tủi thân.
Tiểu Yến Tử thì vừa xoa thuốc vừa nghiến răng nói:
- Ai cũng bị đánh cả, tại sao họ lại ham đánh người như vậy? Đừng chọc giận đến ta, ta mà nổi sùng lên là sẽ đại náo Khôn Ninh Cung cho họ biết tay.
Rồi như chợt nhớ ra điều gì, hỏi:
- Thế có ai chăm sóc cho Tiểu Đặng, Tiểu Trác không hử
Thể Hà đáp:
- Cô yên tâm, Ngũ a ca đã phái Tiểu Thuận, Tiểu quế mang thuốc đến xoa cho họ.
Tiểu Yến Tử chợt đứng dậy nói:
- Để tôi đi xem xem!

http://tieulun.hopto.org

Tử Vy ngạc nhiên:
- Đi đâu đó, Tiểu Yến Tử!
- Đến xem Tiểu Đặng, Tiểu trác coi vết thương chúng thế nào!
Minh Nguyệt nghe nói chận lại:
- Cát cát không nên đến đấy!
Nhưng Tiểu Yến Tử đã xông đến phòng của thái giám. Bây giờ Tiểu Đặng, Tiểu Trác đang nằm trên giường. Quần đang bị kép lệch xuống để trần mông ra ngoài. Tiểu Thuận, Tiểu Quế đang giúp thoa thuốc lên chỗ mông bị sưng.
Đang rên rỉ vì đau và rát, thì có tiếng của Tiểu Yến Tử bên ngoài:
- Tiểu Đặng Tử! Tiểu Trác Tử! Vết thương các ngươi thế nào, ta ở đây còn có "trật tả tổn thương cao" đây, hay lắm. Ta mang đến cho nhà ngươi nè!
Vừa dứt lời là thấy cửa đã mở toang, Tiểu Đặng, Tiểu trác vội vã kéo quần lên, vừa kéo vừa tuột xuống giường.
- Ui da! Mẹ ơi đau quá!
Rồi vừa nấp sau giường vừa dập đầu hô to:
- Hoàn Châu cát cát bình an!
Tiểu Yến Tử đi vào chẳng để ý đến thái độ kỳ cục của hai người, oang oang nói:
- Từ ngày vào cung đến giờ, các người biết không, ta chưa có được một ngày bình an!
Rồi nhìn Tiểu Đặng, Tiểu Trác núp sau chiếc giường ngạc nhiên.
- Hai ngươi làm sao vậy? sao lại bày chuyện tuột xuống giường dập đầu? Leo lên giường nằm lại đàng hoàng xem?
Tiểu Đặng, Tiểu Trác bối rối:
- Xin cát cát hãy quay về, bọn nầy mới dám lên giường nằm ạ.
Tiểu Yến Tử nhìn nét mặt thiểu não của hai đệ tử mà muốn khóc, đặt thuốc lên bàn. Tiểu Yến Tử nói:
- Hôm nay các người vì bọn ta mà bị đánh, ta thật khó chịu, nhưng nhờ vậy mà ta mới biết tấm lòng các ngươi. Được rồi, từ đây ta coi các ngươi như em ruột trong nhà, cả nhà mình ai cũng bị đánh. Đừng ngại, vài hôm nữa rồi sẽ lành, ta đã có nhiều kinh nghiệm chuyện này quá mà. Thôi nghỉ ngơi đi nhé!
Nói xong, Tiểu Yến Tử mới quay người bỏ đi ra ngoài, Tiểu Đặng, Tiểu Trác thấy vậy mừng rơn.
o0o
Qua ngày hôm sau, vua Càn Long gọi Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang vào thư phòng.
- Trẫm cho gọi hai người đến để nói chuyện gì, hẳn các ngươi đã biết?
Nhĩ Khang hỏi:
- Có phải là chuyện hai cô cát cát dân gian?
Vua Càn Long gật đầu, rồi thở ra:
- Đúng đấy, Tiểu Yến Tử và Tử Vy, bây giờ lắm kẻ thù là cây đinh cho mọi người chú ý. Tại sao các người không giúp khuyên bảo để chúng nó tu tỉnh lại, còn giúp chúng gây rối thêm? Các ngươi cũng thấy đó, chuyện nầy mới vừa êm, là đến chuyện khác. Vừa rồi lão phật gia phải nổi trận lôi đình, Tử Vy và Tiểu Yến Tử cũng bị liên lụy, rồi cả Thấu Phương Trai nô tài, cung nữ cũng bị họa lây. Nếu cứ để kéo dài thế này, làm sao mà sống nổi cơ chứ?
Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang cúi đầu nhìn xuống, lòng đầy bối rối. Nhĩ Khang lần này bị đánh cũng vì mạo hiểm đi thăm Mông Đan nếu chẳng có chuyện Hương phi, thì đã không có gì cả. Nhưng Nhĩ Khang không dám nói.
Vua Càn Long nhìn hai người rồi nghiêm giọng nói:
- Rõ ràng là lão phật gia đã có thành kiến với Tử Vy và Tiểu Yến Tử. Tuy đã được Trẫm nói tốt nhiều lần cho hai đứa, nhưng lão phật gia vẫn không thay đổi thành kiến. Vì vậy trẫm nghĩ, Tử Vy và Tiểu Yến Tử hiện ở vào cảnh hết sức khó khăn. Vì vậy, nếu hai ngươi mà chẳng giúp họ, e là chuyện hôn nhân của các ngươi cũng sẽ khó khăn mà giữ được.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ giật mình. Nhĩ Khang nói:
- Bẩm hoàng thượng, sao chuyện hôn nhân của con không giữ được? Chẳng phải là hoàng thượng đã chỉ hôn rồi là không được thay dổi ư?
- Đúng thế! Đúng thế! – Vĩnh Kỳ nói - vậy thì thế nào, Hoàng a ma ạ, người hãy chọn ngày lành tháng tốt để bọn con làm lễ cưới. Như vậy chẳng phải là tiện cả đôi đàng, mà khỏi phải phiền lụy gì Hoàng a ma nữa?
Vua Càn Long chau mày.
- Sự việc bây giờ diễn biến ngày càng phức tạp, không đơn giản nữa. Nếu lão phật gia mà không đồng ý thì trẫm cũng không dám cãi lệnh. Chuyện chọn ngày cũng chẳng ích chi, vả lại chuyện hôn nhân của các cát cát, ý kiến chính là của lão phật gia. Trẫm là con, phải tuân theo thủ ý của mẹ, nên cũng không dám tự ý nữa.
Nhĩ Khang nghe vậy lo lắng.
- Bẩm hoàng thượng, con nghĩ hoàng thượng đã chỉ hôn thì tuyệt đối không nên thay đổi. Tử Vy là cô gái đơn giản, chung thủy, vì vậy hoàng thượng thông cảm cho. Nếu có sự thay đổi e là cả thần lẫn Tử Vy đều sống không nổi.
Vĩnh Kỳ chêm vào.
- Chuyện con và Tiểu Yến Tử cũng thế!
Vua Càn Long nhìn hai người thở dài:
- Các người chớ quýnh quánh lên như vậy. Trước mắt tình thế còn ở trong vòng tay kiểm soát của trẫm, nhưng tương lai thì khó đoán. Có điều hiện nay lão phật gia không hài lòng về trình độ kiến thức của Tiểu Yến Tử. Trẫm rất lo lắng, mà nghĩ cũng lại Tiểu Yến Tử thông minh đấy chứ, sao lại học mãi mà chẳng thấy có tiến bộ? Chỉ mấy câu thành ngữ cũng đọc sai bét hết.
Vĩnh Kỳ vội nói:
- Nhi thần sẽ cố gắng tìm biện pháp, giúp cô ấy tiến bộ.
Nhĩ Khang lo lắng hỏi tới:

http://tieulun.hopto.org

- Bẩm hoàng thượng, lão phật gia không hài lòng Tiểu Yến Tử còn có thể chấp nhận được. Còn Tử Vy, tính tình cô ấy nhu mì, biết lễ độ, tại sao lão phật gia cũng ghét là sao?
- Vì lão phật gia là người cố chấp, muốn giữ qui cũ truyền thống, xuất thân của Tử Vy đã là một sự tối kỵ... Cái nầy... rõ là trẫm đã hại con gái trẫm!
Vua Càn Long có vẻ nghĩ ngợi, rồi đột nhiên nhìn Nhĩ Khang nói:
- Nếu bây giờ trẫm để ngươi có cùng lúc Nga Hoàng, Nữ Anh thì ngươi thấy thế nào?
Nhĩ Khang giật mình nói:
- Thần thật không hiểu!
Vua Càn Long trịnh trọng.
- Thì cứ nghĩ đi, Tử Vy và Tịnh Nhi có thể sống chung với nhau được không?
Nhĩ Khang lúng túng không nói gì cả, Vĩnh Kỳ cũng ngạc nhiên không kém. Một lúc Khang nói lớn:
- Bẩm hoàng thượng, xin người minh xét cho. Thần và Tử Vy từng vào sinh ra tử, vì vậy trong lòng thần chỉ có duy nhất một hình bóng nàng. Thần không dám nghĩ đến Tịnh Nhi cát cát, cũng không muốn phụ Tử Vy mong hoàng thượng hiểu cho.
Vua Càn Long gật gù:
- Lòng người thế nào trẫm hiểu rất rõ. Hạnh phúc của Tử Vy là điều trẫm rất quan tâm, nhưng ngươi cũng phải biết, có nhiều lúc con người cũng phải biết lựa chọn. Giữa sống chung hoặc là không có tất cả, thì đương nhiên sống chung hay hơn. Vả lại trong hoàng thất này, có ông hoàng nào lại không có năm thê bảy thiếp cơ chứ?
Nhĩ Khang nghe nói hoảng hốt.
- Bẩm hoàng thượng, thần không bao giờ muốn có chuyện đó. Mặc dù con cái hoàng thất có nhiều vợ là chuyện thường, nhưng thần chỉ muốn có một mình Tử Vy mà thôi, thần không muốn chia sẻ tình cảm cho ai nữa hết.
Vua Càn Long có vẻ ngạc nhiên. Ý nghĩ đó với ông có vẻ quá mới mẻ. Ông nhìn Khang nghĩ ngợi, rồi khoát tay.
- Thôi các ngươi lui đi, để ta suy nghĩ lại. Nhưng mà làm gì thì Tử Vy và Tiểu Yến Tử cũng phải thế nào, để lão phật gia thay đổi quan điểm. Các ngươi hãy nhìn Tịnh Nhi đấy, lão phật gia chỉ ưa thích những mẫu người như vậy mà thôi.
Vĩnh Kỳ nói nhanh:
- Vâng, nhi thần đã rõ rồi, con sẽ nghĩ ra cách để việc học của Tiểu Yến Tử tiến bộ nhanh hơn.
o0o
Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang lui ra khỏi thư phòng với một tâm trạng rối bời. Nhĩ Khang giận dữ nói:
- Tại sao lại có ý tưởng Nga Hoàng, Nữ Anh sống chung thế này? Thật là kỳ cục.
Vĩnh Kỳ chọc:
- Ai biểu người đẹp trai lại tài giỏi làm gì?
- Thôi đừng chọc quê nữa, tôi nóng muốn điên lên đây nầy.
- Ngươi nóng, ta không nóng ư! Chuyện của ngươi nhỏ, còn chuyện của ta mới lớn đây, làm sao để Tiểu Yến Tử tiến bộ nhanh? Để có hy vọng đây?
- Tiểu Yến Tử thông minh mà, vả lại còn có Tử Vy bên cạnh. Từ rày muốn tiến bộ, mỗi lần cô ấy nói sai thành ngữ, là ta chỉnh ngay. Riết rồi quen thôi, thành sự tại nhân cơ mà!
Vĩnh Kỳ gật đầu.
- Đúng! Đúng! Ta sẽ cố biên soạn một cuốn thành ngữ dễ học.
- Chuyện của anh đơn giản, có thể giải quyết, còn chuyện tôi mới nhức đầu đây này!
Nhĩ Khang nói rồi quay qua dặn dò Vĩnh Kỳ:
- Ngũ a ca! Trước mặt Tử Vy, tuyệt đối không được nhắc đến chuyện Tịnh Nhi nhé, nếu không cô ấy sẽ nghĩ ngợi rồi khóc lóc khổ lắm.
- Tôi biết rồi! Cậu cứ yên tâm!
- Trời ơi sao quá nhiều rắc rối thế này, chuyện Thấu Phương Trai chưa xong, giờ thêm chuyện này nữa, rồi chuyện Mông Đan với Hương phi, nhức đầu quá đi!
o0o
Cả nhà Thấu Phương Trai bị đòn là chuyện làm vua Càn Long bức rức khôn nguôi.
Tối hôm ấy sau khi phê chuẩn tấu trương xong, mặc dù rất khuya, vua vẫn ghé qua Thấu Phương Trai. Tử Vy và Tiểu Yến Tử thấy vua khuya như vậy mà vẫn ghé qua, nửa lo nửa mừng.
Vua Càn Long hai tay nắm lấy tay hai cô cát cát, nói:
- Hai con sao cứ gặp chuyện buồn phiền mãi!
Tử Vy đỏ hoe mắt, còn Tiểu Yến Tử thì khóc òa. Tử Vy nói:
- Bẩm Hoàng a ma, tất cả đều là lỗi ở chúng con, bởi vì chúng con có thế nào thì cũng không nên hóa trang làm thái giám mà ra ngoài!
Tiểu Yến Tử thì bất bình:
- Ví dụ các con có làm sao đi, thì Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà, bọn chúng có tội tình gì? Tiểu Đặng, Tiểu Trác cũng vậy. Lão phật gia xưng là phật gia mà đánh người chẳng chút động lòng là sao?
Rồi nắm lấy áo vua, Tiểu Yến Tử nói:
- Hoàn a ma biết không. Chúng nó bị đánh mà con phải đứng một bên để chứng kiến thì làm sao chịu nổi?
Vua Càn Long nhìn hai người thương hại.
- Thôi đừng buồn nữa. Cái tính khí của lão phật gia từ nào đến giờ là như vậy. Các ngươi bị khổ một lần là phải rút kinh nghiệm, đừng để phiền hà xảy ra nữa. Uống thuốc chưa, được rồi để mai ta cho thái y xuống thuốc thang cho bọn con.
Tử Vy cảm động.
- Chẳng cần thái y đâu, hiện nay chúng con đều hết đau rồi, ở đây có thuốc mà, nên mấy đứa nó đều ngủ cả.
Vua Càn Long nghĩ ngợi một chút nói:
- Hai đứa con đã bị đòn, điều đó làm trẫm cũng không vui. Nhưng nghĩ lại thì các con cũng có lỗi, sao lại dám to

http://tieulun.hopto.org

gan làm chuyện như vậy? dù gì mình cũng là cát cát cơ mà. Sống trong hoàng cung, lối sống cũng phải khác xa chốn dân dã, đâu phải muốn làm gì là cứ làm? Lần trước Tiểu Yến Tử một lần hóa trang làm thái giám, định đi ra ngoài đã bị phạt. Như vậy rõ ràng là biết đó phạm pháp, vậy sao các ngươi vẫn làm là sao chứ.
Tử Vy gật đầu nói:
- Bẩm Hoàng a ma, lời khuyên bảo vừa rồi của Hoàng a ma đã mang đến cho con một chân tình, lẽ phải. Mỗi lần chúng con làm gì sai, Hoàng a ma đều giải vây giùm cho chúng con, điều đó khiến con chẳng bao giờ quên. Hoàng a ma nói đúng, bọn con biết những điều đó là sai mà vẫn làm, không trách lão phật gia giận được. Từ đây về sau, bọn con sẽ cố gắng, không để chuyện không hay xảy ra nữa.
Vua Càn Long nhìn Tử Vy cảm động, rồi khi nghĩ đến chuyện thái hậu đòi "hối hôn" lòng chợt bức rức, nói:
- Con quả là đứa biết chuyện, trẫm tin là... con cũng là người rộng rãi. Vì vậy con cũng nên biết là trên đời, có nhiều sự việc mà mình phải nhìn xa mới có hạnh phúc.
Tử Vy hơi ngạc nhiên, chẳng biết vua định nói gì, nhưng cũng nói:
- Tử Vy cố gắng làm theo lời Hoàng a ma dạy bảo.
Tiểu Yến Tử cũng chen vào:
- Bẩm Hoàng a ma, vậy thì từ đây về sau con muốn ra ngoài phải bẩm báo ai đây? Hóa trang ra ngoài cũng bị đòn, hỏi lệnh phi nương nương, im lặng. Chẳng lẽ suốt đời phải chôn người ở hoàng cung mãi ư?
Vua ngạc nhiên.
- Bộ Hoàng cung này đáng sợ như vậy ư? Phải đi ra ngoài mới được à?
- Hoàng a ma quên con là "Tiểu Yến Tử" (con chim én nhỏ) ư? Nhốt mãi trong lồng, buồn quá sẽ chết mất.
Vua nhíu mày:
- Tại sao mở miệng ra là con nói đến chữ "chết"? Lúc nào cũng chết? Chữ đó cấm kỵ nghe không? Con phải biết là Trẫm rất quý con chim én này, nên nó phải trường thọ, không được chết!
Tiểu Yến Tử nghe vua nói vậy vô cùng cảm động nói:
- Vậy là Hoàng a ma vẫn còn ưa thích con? Đúng không? Lúc gần đây con đã gây ra khá nhiều chuyện rắc rối. Lão phật gia lại cứ xem con như kẻ thù... Con lại... lại... không ngoan, nên nghĩ là Hoàng a ma không còn thương con nữa.
Vua Càn Long cảm động.
- Sao nghĩ ngu vậy? Nếu trẫm mà không thương các con thì khuya khoắc thế này đến đây làm gì? Dù có chuyện gì xảy ra, trẫm vẫn còn yêu quý các con không thay đổi.
Tiểu Yến Tử nghe vậy vừa khóc vừa nói:
- Ô! Con hạnh phúc chết đi được!
Vua Càn Long lắc đầu.
- Lại "chết" nữa, cái tật đó nói hoài không bỏ!
Rồi ông nghiêm giọng:
- Nhưng mà các ngươi phải biết, không phải chỉ làm cho ta vui lòng là đủ, mà phải làm cho cả lão phật gia hài lòng, không được ngang ngạnh nữa. Ngoài ra Tiểu Yến Tử này, con phải gắng học hành cho đàng hoàng, bằng không tương lai của con sẽ bị tắt nghẽn vì chính con đấy!
Tử Vy nghe vua nói giật mình, trong khi Tiểu Yến Tử vẫn bình thản, ngơ ngác hỏi:
- Tương lai là gì chứ?
Vua hỏi:
- Thế con chẳng định thành thân với Vĩnh Kỳ ư?
Tử Vy nghe nói hiểu ra, trong khi Tiểu Yến Tử lại ngây thơ kêu lên:
- Ồ chuyện đó ư? Con đang suy nghĩ lại đây. Lão phật gia không những không ưa con mà còn ghét con, thù cả người nhà của con... Chẳng lẽ chỉ một mình lão phật gia mới biết giận? Con không biết giận sao? Bây giờ cả chuyện đi ra ngoài cũng bị cấm, con thấy thì... hay là con nên trở về dân gian làm "Tiểu Yến Tử" bình thường hay hơn. Còn chức Hoàn Châu cát cát, quận chúa gì đó thì giao lại cho người khác làm hay hơn.
Vua Càn Long nghe nói giật mình.
- Mãi đến bây giờ mà con vẫn nói được điều đó ư? Con không cần cả ta nữa ư?
- Đương nhiên là con vẫn yêu Hoàng a ma, nhưng sau này làm dâu con hoàng tộc, phải giữ gìn phép tắc thế này thế nọ, con sợ quá, bởi vì nó mà suýt chút con đã bị chém đầu rồi!
- Lại nói chuyện chém đầu? Đầu con trước đó đã không bị chém thì bây giờ đâu có lý do gì chém nữa chứ?
- Làm sao mà biết được? Nếu sau này con phạm một cái tội tày trời nào đó, thì chắc Hoàng a ma tha thứ không.
- Tội tày trời ư?
- Vâng.
- Ngươi làm gì mà phạm tới tội tày trời lận?
- Con cám thấy, con là loại người như thế, biết đó là tội tày trời mà vẫn phạm.
Vua Càn Long cười.
- Biết mà vẫn phạm ư? Tại sao không tránh?
Rồi vỗ vai Tiểu Yến Tử, vua tiếp:
- Thôi được, có lẽ chuyện tày trời của ngươi chẳng qua là cải trang làm thái giám rồi trèo tường ra ngoài. Vậy thì từ đây về sau ta cho phép các ngươi, một tháng hai lần, mùng một và mười lăm là được ra ngoài. Nhưng không được hóa trang làm thái giám, mà chỉ cần ăn mặt như thường dân, giả nam trang dẫn theo người tự nhiên ra cổng. Trước giờ cơm tối là phải quay về cung. Được chưa? Trẫm đã ưu ái nhiều rồi đấy.
Tiểu Yến Tử và Tử Vy nghe vậy mừng quá. Tiểu Yến Tử nhảy nhổm lên.
- Hoàng a ma thật vĩ đại! Hoàng a ma vạn tuế! Vạn vạn tuế!
Tử Vy thì nói:
- Hoàng a ma, người hiểu biết và thông cảm như vậy, thật con chẳng biết làm gì cảm ơn người. Người là một

http://tieulun.hopto.org

người cha tuyệt vời nhất trên đời!
Vua lắc đầu:
- Khỏi phải cảm ơn gì cả. Nếu các ngươi mà khiến được lão phật gia yêu quý, là trẫm đã mừng lắm rồi.
Tiểu Yến Tử thích quá nói:
- Hoàng a ma cứ yên tâm đi, con sẽ cố gắng hết mình. Người có bắt con đọc thơ, con sẵn sàng đọc.
Vua Càn Long thấy trời cũng khá khuya nên đứng dậy nói:
- Thôi được rồi! Bây giờ trẫm phải xem lệnh phi ra sao.
Vua Càn Long ra cửa. Tử Vy và Tiểu Yến Tử đi theo ra. Đến cửa, vua còn quay lại nói:
- Trẫm cảm thấy hình như Hương phi rất thích hai con. Cô ấy từ Tân Cương đến, chẳng có bạn bè thân thích trong cung. Vì vậy các con lúc nào rảnh rỗi, hãy đến Bảo Nguyệt lầu để chuyện vãn cùng cô ấy.
Vua nói xong bỏ đi, đám thái giám đứng ngoài, tiền hô hậu ủng.
Tử Vy và Tiểu Yến Tử bất ngờ trước đề nghị của vua, nhìn nhau một lúc Tử Vy nói:
- Hoàng a ma đã tin cậy mình, yêu quý mình như vậy, trong khi chúng ta lại tìm cách... Thế này trời đánh chết, hay là bọn mình hủy bỏ kế hoạch đó đi? Tôi không muốn làm chuyện phản bội lại Hoàng a ma chút nào cả.
Tiểu Yến Tử nắm lấy tay Tử Vy.
- Đừng cứ nghĩ đến Hoàng a ma. Tại sao không nghĩ đến chuyện "chàng là gió, muội là cát" đi, người ta mới đáng tội hơn.

http://tieulun.hopto.org

Chương 11

Tử Vy và Tiểu Yến Tử đều không ngờ "đại kế hoạch" của họ, cuối cùng lại bị chính Hàm Hương bác bỏ, sự việc thế này.
Khi họ đem kế hoạch ra bàn tính với Hàm Hương. Tưởng là Hàm Hương nghe xong sẽ mừng rỡ vô hạn, rồi nôn nóng muốn biết khi nào thực hiện. Thì trái lại họ chỉ nhận được một sự yên lặng rất lâu, sau đó là cái lắc đầu.
- Kế hoạch của các ngươi, tôi không ưng đâu.
Tiểu Yến Tử ngạc nhiên:
- Tại sao lại không ưng? Có gì sơ sót chăng?
Hàm Hương thủng thẳng nói:
- Các người không biết, tôi là "tặng vật" của cha tôi dâng cho hoàng thượng. Nếu bây giờ tôi bỏ trốn có phải là bao nhiêu công sức của cha tôi đều biến thành công dã tràng không? Rồi hoàng thượng sẽ nổi cơn thịnh nộ, người lại phái binh mã đến vùng biên cương truy lùng tôi. Binh đao lại nổi lên, cái chính sách "hòa thân" của cha tôi sẽ thất bại. Nếu có ý định bỏ trốn, thì tôi nào vâng lời cha đến Bắc Kinh? Đã đến rồi, tôi không thể bỏ đi tự tiện như vậy.
Tiểu Yến Tử vô cùng ngạc nhiên. Vì lý lẽ của Hàm Hương, đối với cô là quá mới mẻ. Yến Tử bực tức:
- Sao chị lại hồ đồ như vậy? Mông Đan đã kể hết chuyện hai người cho chúng tôi nghe rồi, câu chuyện quá ư là cảm động. Vì vậy mọi người đã quyết tâm phải giúp chị. Bây giờ đột nhiên rồi chị chựng lại là làm sao chứ?
Hàm Hương lắc đầu:
- Nhưng tôi không thể phản bội lại cha. Cũng như phản bội lại lời nguyền trước thánh A La!
Tử Vy cũng nói:
- Chỉ quả thật là mâu thuẫn, vừa muốn tận hiếu với cha, tận trung với dân tộc, lại vừa không muốn buông rơi tình yêu, muốn Mông Đan phải thủ phận chờ mình. Chị có biết là muốn bắt cá hai tay là một chuyện không bao giờ thành công không?
- Nhưng mà, lần trước hai người đã nói là sẽ cố gắng thuyết phục hoàng thượng buông tha tôi được mà?
- Chúng tôi có hứa, nhưng mà phương thức ông ấy sử xự với chúng tôi vừa khoan dung vừa nhân từ. Vì chúng tôi là con cái, còn với chị, ông ấy cư xử như một người đàn ông với một người đàn bà, vừa muốn chinh phục vừa muốn chiếm hữu. Với người đàn ông như vậy rõ thật là nguy hiểm.
Tiểu Yến Tử cũng tiếp lời:
- Vâng, vâng. Chị đừng có lưỡng lự nữa, hãy tránh xa ông ấy ra. Chớ bằng không thế nào ông ta cũng không hài lòng, rồi có ngày đầu không được ở trên cổ nữa đấy.
Hàm Hương vẫn đứng yên, kiên định:
- Tôi thích được thử một lần xem. Tôi muốn thấy hoàng thượng nhân từ đến cỡ nào. Bây giờ cả hai cô chỉ nên giúp tôi đưa thơ cho Mông Đan, để anh ấy yên lòng mà sống là đủ rồi. Còn những việc khác, Thánh A La sẽ giúp tôi!
Tiểu Yến Tử vừa lo vừa sợ, vọt miệng:
- Cái vị Thánh A La gì đó của chị, e là đến đất Trung Quốc phong thủy không hợp, bị Phật của bọn tôi thuyết phục, chẳng giúp ích được gì cho chị đâu!
- Không đâu! Chính ngài đã đưa hai cô đến đây rồi!
Hàm Hương nói xong là vội bước đến bên cửa sổ, đưa mắt lên nhìn lên trời cao, lâm bẩm cầu nguyện.
Tử Vy bị Hàm Hương thuyết phục, quay qua Tiểu Yến Tử cảm động nói:
- Có lẽ ông trời cũng muốn chúng ta hành động thế, Thánh A La cũng đồng ý như vậy. Vì có thế, ta mới không phải phản bội lại Hoàng a ma mà vẫn giải quyết được vấn đề của Hàm Hương. Ta rất mong sự việc sẽ giải quyết tốt đẹp.
Tiểu Yến Tử nghi ngờ:
- Nhắm được không?
Hai người hướng mắt về phía Hàm Hương. Cô gái đang thành khẩn, nghiêm chỉnh đọc kinh. Vâng! Cuộc đời có gì mà lại không thể xảy ra chứ?
o0o
Trên đời quả thật không có chuyện gì không thể xảy ra. Vĩnh Kỳ cũng nghĩ vậy, nên đã cố gắng biên soạn một bộ "thành ngữ đại toàn" mang đến Thấu Phương Trai để dạy cho Tiểu Yến Tử.
Dạy học là chuyện danh chính ngôn thuận có lý do, nên chẳng cần phải lén lén lút lút. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đường đường chính chính tiến tới Thấu Phương Trai. Nhĩ Khang nghi ngờ:
- Biên tập một quyển sách thế này đã là khó khăn, nhưng chẳng biết là nó có hữu dụng hay không?
- Sao lại không, chắc chắn là phải hữu dụng!
Vĩnh Kỳ chưa dứt lời thì đã trông thấy một thái giám mặt mày lạ quắc đang đứng rình ngoài Thấu Phương Trai, Nhĩ Khang hiểu ra ngay, phóng tới hét.
- Đứng lại! Ngươi là ai?
Không ngờ tên thái giám lại biết võ công, hắn phóng nhanh vào bụi rậm, Vĩnh Kỳ xấn tới:
- Ngươi chạy đâu!
Vĩnh Kỳ ném sách xuống đất rượt theo, đưa đòn đánh tới. Tên thái giám lạ không dám đánh trả bỏ chạy. Nhĩ Khang phóng theo quét chân một cái, tên thái giám thấy hai đầu đều có người vội nhún chân một cái bay lên cây.
Nhĩ Khang nào chịu bỏ qua, rượt theo. Tên thái giám thấy tình thế nguy cấp lại phóng xuống, Vĩnh Kỳ đuổi kịp, thế là cả ba giao đấu. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang rất bất ngờ khi thấy tay thái giám kia võ công cao cường. Thế là ba người quần nhau chưa phân thắng bại, thì người trong Thấu Phương Trai đã nghe kinh động. Tiểu Yến Tử chạy ra.
Tiểu Yến Tử thấy Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đấu với kẻ lạ mặt, hỏi ngay:

http://tieulun.hopto.org

- Có gian tế phải không? Ta đã biết là Thấu Phương Trai nầy từ lâu có kẻ trộm mà. Này tên trộm kia! Xem thử người chạy đàng trời nào!
Tiểu Yến Tử nói là phóng tới.
Lúc đó Nhĩ Khang đã chụp được áo của tên thái giám lạ. Không ngờ cú phóng tới của Yến Tử va vào người chàng, khiến Nhĩ Khang đau quá buông ta ra.
- Ui da!
Vĩnh Kỳ thấy vậy phóng tới, không ngờ Yến Tử nhanh hơn cho ngay một thoi tới trước đúng ngay vào mũi Vĩnh Kỳ.
- Ui da!
Vậy là tên gian tế có cơ hội trốn thoát.
Nhĩ Khang trách:
- Tiểu Yến Tử! Sao cô không ngồi yên tôi nhờ?
Tiểu Yến Tử tức khí đuổi theo.
- Này tên trộm kia, mi chạy đâu cho thoát. Ta sẽ đánh ngươi tơi tả đấy!
Lúc đó Vĩnh Kỳ cũng đang cố bắt tên thái giám lạ nên cũng đuổi theo. Tên gian tế quýnh quá nhảy vào bụi Vĩnh Kỳ nhảy theo, Tiểu Yến Tử vừa tới cũng nhảy theo. Đầu Vĩnh Kỳ và Yến Tử đụng nhau cái "cốp" hai đàng bật ngửa.
- Ui da!
Tiếu Yến Tử đau quá la lên, Vĩnh Kỳ cố nên đau đỡ Yến Tử dậy. Tên trộm thoát thân lần thứ hai. Yến Tử ngồi dậy, đã không biết điều còn giậm chân:
- Anh Vĩnh Kỳ, sao không đuổi bắt hắn, còn chần chờ ở đây làm gì?
Nhĩ Khang bước tới lắc đầu:
- Đừng bỏ công vô ích, hắn đã chạy thoát rồi.
Yến Tử lại giậm chân:
- Sao lại để hắn chạy thoát? Thật vô dụng, có một tên trộm bình thường mà cũng bắt không nổi.
Nhĩ Khang chỉ biết lắc đầu thở ra.
- Đúng rồi! Đúng rồi! Nhưng thật tình tôi chẳng biết cô nhảy ra làm gì? Phụ bọn tôi hay là để giúp hắn chạy thoát? Muốn đánh nhau thì phải nhìn rõ chứ. Ai lại cứ đánh lộn người mình không. Nếu không có cô thì hắn đã bị tóm rồi!
Vĩnh Kỳ quay qua nhìn Yến Tử.
- Ồ! Không xong rồi! Trán em đỏ cả một vùng chắc sắp nổi u lên rồi đó.
Lúc đó Tử Vy, Kim Tỏa, Minh Nguyệt chạy ra:
- Cái gì vậy? Có trộm ư? Chúng ta có bị mất gì không
Nhĩ Khang nhìn quanh, sa sầm mắt nói:
- Anh nghĩ hắn không phải là kẻ trộm đâu. Kẻ đến đây dòm ngó đương nhiên không có ý tốt. Người tốt không làm như vậy, mà tên thái giám nầy võ nghệ lại siêu quần, không phải bình thường. Mặt của hắn xa lạ, anh chưa gặp qua, vừa thấy bọn anh là bỏ chạy. Nếu không có ý xấu sao lại bỏ chạy? Mà trong cung sao lại xuất hiện một nhân vật lạ lùng vậy? Đó là điều cần phải cảnh giác. Từ đây về sau, cửa trước sau phải cài then cẩn thận. Riêng hai đứa Cao Viễn, Cao Đạt đó đâu mà chẳng thấy? Càng lạ hơn.
Tiểu Đặng Tử nói:
- Buổi sáng còn thấy ở đây, bây giờ mất biệt.
Nhĩ Khang sợ Tử Vy lo lắng nói:
- Ồ! Chẳng có gì đâu, chẳng qua chỉ là những tên trộm vặt, đừng để ảnh hưởng đến tình cảm. Chúng ta vào nhà đi!
Vĩnh Kỳ nhặt quyển sách lên.
- Đúng! Mặc chuyện đó đi, chúng ta vào lo chuyện mình hơn.
- Chuyện mình? Chuyện gì vậy?
Tiểu Yến Tử hỏi, Vĩnh Kỳ đưa quyển sách lên.
- Thành ngữ giảng yếu! Đặc biệt chuẩn bị cho em đây!
Tiểu Yến Tử nhìn quyển sách, chẳng hiểu ý gì cả, vừa bước vào nhà, Vĩnh Kỳ bày sách lên bàn nói với Yến Tử:
- Quyển sách này anh viết riêng cho em, trong đó chứa những thành ngữ thường dùng trong cung. Đại khái khoảng ba ngàn thành ngữ, em phải gắng mà học thuộc làu.
- Cái gì? Những ba ngàn lận à, làm sao em đọc được. Thôi hãy tha cho em đi đừng đày đọa nữa, để em đi bắt trộm hay hơn!
Nói rồi dợm chân định bước ra ngoài. Tử Vy ngăn lại:
- Bọn trộm đã bỏ chạy rồi, đi bắt gì nữa. Tiểu Yến Tử, hãy nghĩ đến chuyện khổ công của Ngũ a ca mà học đi. Ngũ a ca đã "Dụng tâm lương khổ" tức là "dụng tâm một cách cực khổ" mới viết được đấy.
Tiểu Yến Tử phản ứng:
- Tại sao phải nói là "dụng tam lương khổ" chi vậy? Cứ nói "dùng trí một cách cực khổ" là được rồi.
Nhĩ Khang nói:
- Nói như cô chẳng phải là dài dòng lắm ư? Người Trung Quốc hay dùng thành ngữ để diễn tả sự việc cho ngắn gọn. Cô cứ học đi sẽ thấy là ngôn ngữ "diệu bất khả ngôn" đấy. "Diệu bất khả ngôn" có nghĩa là "diệu kỳ vô cùng, diễn đạt được ý hay".
Tiểu Yến Tử lại kêu lên.
- Ối trời ơi! Vậy là tôi sẽ điên mất, mấy người đày đọa tôi quá. Nói chuyện bình thường tôi còn chưa nên thân cơ mà?
Rồi ngẫm nghĩ một chút Tiểu Yến Tử nói:
- Thật ra thì nói kiểu bốn chữ tôi cũng biết nhiều lắm rồi, chẳng hạn như "lạc hoa lưu thủy" (nước chảy hoa trôi)

http://tieulun.hopto.org

nè, "muốn đầu một quả, muốn mạng một thân" rồi "ngơ ngơ ngác ngác" "thật là vô lý" "lộn lùng tùng phèng" "nói bậy nói bạ" Tức chết đi được...
Nhĩ Khang vội đính chính:
- Cái chữ "tức chết đi được" không phải là thành ngữ. Muốn đầu một quả, muốn mạng một thân cũng không phải.
- Phải hay không gì cũng mặc, miễn xài được là xài. Không học thành ngữ tôi vẫn sống đến ngày nay. Cũng chẳng có ai nghe tôi nói mà không biết. Vậy tại sao bây giờ phải học?
Vĩnh Kỳ nắm lấy tay Tiểu Yến Tử thành khẩn:
- Hãy xem như anh em học chung vậy. Em không thấy là trong hoàng cung này ai mở miệng ra đều sử dụng thành ngữ cả sao? Chỉ có em là không biết. Lúc người ta nói, em lại không biết. Thường là "trống xuôi kèn ngược". vì vậy ta phải ít ra làm cho rõ nghĩa. Em cứ học đi, không khó đâu.
Nhĩ Khang cũng nói vài:
- Nếu cô biết nói chuyện với hoàng thượng bằng thành ngữ, hoàng thượng sẽ thích hơn. Lão phật gia cũng không làm khó dễ được!
Tử Vy nói:
- Đúng vậy mà chẳng phải là chị đã hứu với Hoàng a ma là sẽ cố gắng học. Hoàng thượng muốn chị đọc thơ chị cũng sẽ đọc được dễ dàng.
Tiểu Yến Tử thấy mọi người đều nói vào khoát tay:
- Thôi được! Học thì học có sao đâu?
Vĩnh Kỳ nghe vậy bèn mở sách ra, trang đầu tiên.
Nhưng chuyện học gần như không có duyên với Yến Tử, nên chỉ một buổi là Yến Tử chán ngay.
o0o
Hôm ấy, Yến Tử cùng Hàm Hương đi dạo ở hoa viên. Vừa đi Yến Tử vủa dặn dò.
- Thấu Phương Trai của chúng tôi ở bên này, chị phải bảo cho Duy Na và Kiết Na biết đường đi, để sau này ở Bảo Nguyệt lầu có chuyện gì không hay cần viện binh, thì bảo cô ấy chạy sang đấy tìm tôi. Nửa đêm nửa khuya tôi cũng đến.
Hàm Hương hiểu ý của Yến Tử bèn quay qua dặn dò Duy Na và Kiết Na bằng tiếng Hồi.
Duy Na và Kiết Na gật đầu, có vẻ ghi nhớ đường xá, Tử Vy nói:
- Nếu thật sự chị muốn Hoàng a ma động lòng, thì cũng cố kiên trì, nhưng cũng phải đề phòng. Ở trong hoàng cung này, sự nguy hiểm đầy rẫy, chẳng nên tin ai cả, người hai mặt khó lường.
Đang nói đến đó, thì chợt từ xa, thái hậu và hoàng hậu lại đi tới. Phía sau còn có Tịnh Nhi, Dung ma ma, và cả Quế ma ma.
Tất cả đều sợ hãi Tử Vy vội vã quỳ xuống tung hô:
- Lão phật gia kiết tường! Hoàng hậu nương nương kiết tường!
Tiểu Yến Tử cũng vội vã làm theo.
Tịnh Nhi trông thấy Tử Vy, có vẻ chăm chú quan sát. Tử Vy thì nhớ đến điều Nhĩ Khang nói nên hết sức lúng túng.
Hoàng hậu vừa nhìn thấy ba người đi chung, đã kêu lên:
- Ồ! Hai cô cát cát hôm nay ngoan dữ đa, không đi ra ngoài xem "tượng bồ tát" nữa ư? Ở lại cung làm bạn với người đẹp. Hay thật! Nhạy bén thật. Ở đâu có hương thơm là có mặt ở đó. Đúng ra sáng sớm phải sang Từ Ninh Cung, bộ quên cả chuyện vấn an lão phật gia ư?
Tiểu Yến Tử nghe hoàng hậu thọc gậy giận dữ:
- Đúng đấy, tôi không có sang Từ Ninh Cung vấn an, hoàng hậu nương nương cứ tọc mạch đi để lão phật gia đánh tôi như vậy mới thấy hài lòng chứ gì? Đúng không?
Hoàng hậu không trả lời, chỉ liếc sang thái hậu, ý như muốn nói: "Đấy lão phật gia thấy chưa?"
Thái hậu từ nào tới giờ không có thiện cảm với Yến Tử nên chau mày:
- Tiểu Yến Tử! Không được vô lễ!
Tiểu Yến Tử rất giận, nhưng Tử Vy đã ngăn lại.
Hàm Hương thì trông thấy thái hậu và hoàng hậu vội vã chắp tay trước ngực thi lễ theo đạo Hồi.
- Hàm Hương kiến qua lão phật gia! Kiến qua hoàng hậu nương nương.
Thái hậu càng khó chịu hơn, nói:
- Hương phi này, ngươi chưa học qua phép tắc của dân Mãn ta ư? Khi nào gặp người lớn hơn phải nói là thỉnh an. Bản thân ngươi cũng khá kỳ cục. Tại sao đã là Phi tử trong triều đại Thanh rồi, mà nhập gia chẳng tùy tục chứ?
Rồi không đợi gì cả, bà quay qua Tịnh Nhi nói:
- Tịnh Nhi ngươi về lấy quần áo, giầy dép cho Hương phi thay ngay.
- Vâng!
Nhưng hoàng hậu đã ứng ngay:
- Ở đằng nơi thần thiếp có hai bộ áo quần mới may, nếu Hương phi nương nương không chê, thì thần thiếp xin bảo Dung ma ma về lấy.
Tiểu Yến Tử chen vào:
- Bẩm lão phật gia. Hương phi nương nương được đặc hứa của Hoàng a ma, là không phải mặc áo người Mãn, không phải học quy cách xử sự cuả người Mãn. Vậy xin để nương nương cứ mặc áo người Hồi ạ.
Thái hậu vừa kinh ngạc vừa giận:
- Lại đặc hứa nữa ư? Nhưng trước mặt hoàng thượng thì có đặc hứa, nhưng ta thì không? Đã là dân con tộc Mãn, phải giữ lề lối theo người Mãn.
Nói xong quay sang căn dặn:
- Dung ma ma! Quế ma ma! Mang quần áo đến Bảo Nguyệt lầu. Hoàng hậu! Ngươi phải xem cô ta thay áo!

http://tieulun.hopto.org

Dung ma ma, Quế ma ma dạ một tiếng bỏ đi ngay.
Hoàng hậu quay qua cúi người với thái hậu:
- Thần thiếp xin tuân thủ lời dặn của lão phật gia!
Rồi quay sang Hương phi, hoàng hậu nói:
- Hương phi, mình về Bảo Nguyệt lầu thay áo quần đi.
Hàm Hương thụt lui nói:
- Hàm Hương không thể tuân lệnh.
Thái hậu ngạc nhiên:
- Ngươi nói gì?
Hàm Hương nói:
- Kinh Co Ran đã nói rất rõ ràng. Chúng sinh đều bình đẳng, không ai có quyền cưỡng ép người khác phải làm điều họ không muốn.
Thái hậu trừng mắt:
- Kinh Co Ran là kinh gì?
- Đó là kinh điển tối thượng của chúng tôi.
Thái hậu càng giận:
- Ngoài kinh Phật ra không có kinh nào tối thượng cả. Còn muốn đòi hỏi chuyện bình đẳng thì quả là không tưởng.
Rồi quay sang hoàng hậu, bà nói:
- Hoàng hậu! Ta giao cho ngươi đấy. Hãy lột quần áo đó ra, ta thấy chướng mắt quá.
- Vâng!
Tử Vy thấy tình hình căng quá. Vội nháy mắt với Yến Tử một cái. Yến Tử nhanh chóng chạy đi ngay.
Mấy tay ma ma lôi Hàm Hương về Bảo Nguyệt lầu. Đến Bảo Nguyệt lầu. Dung ma ma mang một bộ áo dài Mãn ra, rồi cùng ba bốn ma ma khác đè Hàm Hương xuống cưỡng bức thay áo. Hàm Hương vùng vẫy:
- Tôi không muốn! Tôi không muốn! Không ai có quyền bắt tôi phải thay áo cả.
Hoàng hậu nói:
- Dung ma ma nói cho cô ta biết đi!
Dung ma ma lạnh lùng nói:
- Nương nương bà tuy được hoàng thượng phong làm nương nương, nhưng phía trên bà còn có hoàng hậu. Trên nữa là còn có lão phật gia. Lão phật gia ra lệnh lột quần áo nương nương ra. Hoàng hậu chỉ làm theo lệnh, và nô tài bắt buộc phải thực hiện thôi!
Hoàng hậu nói:
- Nếu ngươi biết điều, thì tự mình thay đi, bằng không Dung ma ma bắt buộc phải làm chuyện đó và lúc đó có đau đớn thì cố mà một mình chịu đấy.
Hàm Hương phản đối kịch liệt:
- Không được, hãy tránh ra! Ta không cởi! Không cởi. Ta sinh ra là người Duy Ngô Nhĩ, chết đi cũng là người Duy Ngô Nhĩ, ta phải mặc y phục người Duy Ngô Nhĩ thôi.
- Vậy thì tùy ngươi! Dung ma ma hành động!
Dung ma ma chạy đến giật lấy khăn che mặt của Hàm Hương, rồi cởi lấy áo khoác ngoài của Hàm Hương. Duy Na và Kiết nà thấy không phải chạy đến che chắn bảo vệ, để Hàm Hương chạy nhưng Hàm Hương chỉ mới chạy đến cửa, đã bị Dung ma ma chụp lấy tóc kéo lại.
- Ui da! Đừng! Đừng!
Tử Vy thấy vậy vội quỳ xuống trước mặt hoàng hậu:
- Hoàng hậu nương nương, đừng hành động thế. Hương phi đã được đặc hứa của Hoàng a ma. Xin hoàng hậu nghĩ đến thể diện của Hoàng a ma mà nương tình. Chuyện ăn mặc là chuyện nhỏ, đại sự mới là lớn.
- Chuyện này có dính líu gì đến ngươi mà ngươi chen vào chứ?
Hoàng hậu trừng mắt với Tử Vy nói:
- Tránh ra! Vì dù có sự che chở của hoàng thượng đi. Hôm nay ta làm theo lệnh của thái hậu cơ mà!
Tử Vy bị đẩy ngã xuống, Duy Na và Kiết Na cũng nhanh chóng bị đánh ngã.
Dung ma ma lúc đó mới đè Hàm Hương xuống, cố gắng lột áo cô gái đạo Hồi ra. Hàm Hương vùng vẫy quyết liệt hét:
- Các ngươi không được quyền thế này. Chẳng lẽ Đại Thanh không phải là một đất nước văn minh ư? Các người không được đụng đến tôi! Không được động đến tôi!
Nhưng Hàm Hương có hét gì thì hét, các mụ ma ma lột vẫn lột. Tử Vy thấy vậy lại can:
- Hoàng hậu nương nương, không nên như vậy. Xin hoàng hậu bảo họ ngưng đi, để không tình trạng sẽ không cứu chữa được.
Hoàng hậu trừng mắt:
- Mi dám nói là không nên ư. Vậy thì Dung ma ma đâu, hãy dạy luôn cho nó biết!
Dung ma ma quay qua đạp cho Tử Vy một cái lộn nhào. May thay lúc đó, vua Càn Long và Tiểu Yến Tử vào tới, lũ thái giám bên ngoài rao:
- Hoàng thượng giá lâm! Hoàng thượng giá lâm!
Vua Càn Long bước vào, thấy Hàm Hương đang bị hai ma ma dằn dưới đất, quần áo tơi tả, nữ trang rơi vãi, dưới đất, tóc tai rối bù, ông giận phát run lên, hét:
- Các ngươi làm gì thế? Ngưng lại! Ngưng lại!
Đám ma ma vội dừng lại phủ phục dưới đất:
- Hoàng thượng kiết tường!
Vua Càn Long mặt tái xanh, trừng mắt nhìn đám ma ma, nghiến răng nói:
- Tụi bây dám động tay động chân với Hương phi? Có nghĩa là tụi bây muốn chết chứ không muốn sống phải

http://tieulun.hopto.org

không? Bây đâu! Hãy đem tất cả đi chém đầu cả cho ta!
Đám ma ma nghe vậy hồn phi phách tán, phủ phục xuống.
- Hoàng thượng khai ân! Xin hoàng thượng hãy khai ân!
Vừa nói đám ma ma đưa tay tự vả vào mồm, vừa vả vừa nói "hoàng thượng khai ân".
Hoàng hậu quỳ xuống trước mặt vua, nói:
- Bẩm hoàng thượng, thần thiếp vâng lệnh lão phật gia lên thay áo cho Hương phi. Không lẽ hoàng thượng lại cũng cãi lệnh của thái hậu ư?
Vua Càn Long trừng mắt hoàng hậu:
- Hoàng hậu! Hôm nay ngươi dám đến đây lột áo Hương phi. Ngươi mà làm lần nữa là ta lột da ngươi đó!
Hoàng hậu nghe vậy tái mặt, vội thụt lùi ra sau.
Lúc đó Hàm Hương đã ngồi dậy áo quần xốc xếch, tóc tai rối bù. Nàng tự nhìn lại mình, rồi như cảm thấy tủi hổ vô cùng. Đứng dậy chạy ra phía cửa. Yến Tử linh tính điều không hay chạy theo. Quả nhiên Hàm Hương đã nhún người một cái nhảy ngay xuống lầu. Tiểu Yến Tử bình thường võ công tầm thường, vậy mà hôm ấy như xuất thần, đã phóng người một cái, ôm chặt lấy Hàm Hương, hai người cùng rơi xuống đất. Vua Càn Long thất thanh gọi:
- Hương phi!
Tiểu Yến Tử và Hương phi rơi xuống đất, Tiểu Yến Tử sợ Hương phi té đau, ôm Hương phi lăn một vòng. Một lúc cả hai mới hoàn hồn Hương phi ngồi dậy ôm Yến Tử khóc ròng.
Lúc đó Vua Càn Long, Tử Vy, và hoàng hậu mới chạy xuống. Vua Càn Long lo lắng hỏi:
- Sao? Có sao không? Tiểu Yến Tử, cả hai chẳng sao chứ?
- Vâng. Hoàng a ma chúng con đều chưa chết!
Vua Càn Long thở ra, cúi xuống nhìn hai người:
- Thế có bị thương không?
Rồi như nhớ sực ra, gọi to:
- Hãy mời thái y đến mau!
- Vâng!
Thái giám nghe lệnh vội đi ngay.
Tiểu Yến Tử đứng dậy được dịp khoe khoang.
- May mà võ công con thuộc cao thủ, nếu không nguy to rồi!
Quay qua Hàm Hương, Tiểu Yến Tử hỏi:
- Nương nương chắc cũng không sao chứ?
Hàm Hương chỉ khóc, Tiểu Yến Tử quay qua nói:
- Hoàng a ma yên tâm đi! Hương phi nương nương không sao đâu.
Tử Vy bước tới dùng chiếc áo choàng khoác lên người Hàm Hương, thừa dịp khuyên nhủ:
- Chị đã hứa với bọn này là dù có gặp khổ nhục thế nào cũng cố sống mà, sao lại nhảy lầu chứ?
Hàm Hương chỉ nhìn Tử Vy yên lặng.
Vua Càn Long quay qua trừng mắt với hoàng hậu và đám ma ma.
- Các ngươi cút hết cho ta. Chỉ để Tử Vy và Tiểu Yến Tử ở đây với Hương phi thôi. Từ đây về sau ai mà dám léo hánh đến Bảo Nguyệt lầu này gây rối nữa, là ta chặt đầu cả đó. Gắng mà liệu hồn. Cút!
Hoàng hậu nhìn Hàm Hương với cái nhìn uất hận, rồi rút đi, đám ma ma cũng riu ríu đi theo.

http://tieulun.hopto.org

Chương 12

Sau màn Hương phi phẫn uất nhảy lầu tự sát, có Tiểu Yến Tử nên cũng chẳng bị một thương tích nào. Nhưng nhờ đó mà sau đấy Hàm Hương vẫn được ngang nhiên mặc áo dân tộc Hồi của mình. Lệnh "thay đổi xiêm y" của thái hậu, hoàn toàn mất tác dụng. Chuyện đó đối với thái hậu, là một điều không vui. Vì sao một hoàng thái hậu, mà lại chẳng khiến được một Vương phi? Điều đó hẳn nhiên khiến bà thấy mất mặt, nhất là chuyện xảy ra trước mặt bọn cung nữ, nô tài. Cạnh đó còn có sự đổ dầu thêm của hoàng hậu và đám ma ma.
- Lúc gần đây hoàng thượng làm nhiều chuyện khá bất thường. Tại sao lại tự nhiên phong một Hoàn Châu cát cát, rồi thêm một Tử Vy cát cát nữa. Chưa hết, bây giờ còn bị một Hương phi nương nương làm mê muội. Ba đứa con gái nầy đã làm xáo trộn nề nếp cung đình, đó nào phải là phúc khí của nhà Đại Thanh? Hay của hoàng thượng? Thật hoàn toàn không hiểu. Tại sao ba đứa đó lại liên hợp trong lúc này? Có sự sắp xếp gì không?
Nhưng Tịnh Nhi thì có cái nhìn riêng của Tịnh Nhi. Cô nàng nói với thái hậu:
- Hai cô cát cát đó xuất thân từ chốn dân dã, thì đương nhiên là lề lối sinh hoạt phải khác hẳn chúng ta. Còn Hương phi nương nương, đến từ xứ Hồi thì cũng vậy. Ba người đó có một điểm tương hợp đấy là "cái nhìn sự việc, khác chốn cung đình". Và chính vì sự khác biệt với cung đình đó đã kết hợp họ lại với nhau.
Thái hậu suy nghĩ, thấy sự phân tích của Tịnh Nhi có lý, nên hỏi:
- Theo Tịnh Nhi thì cái con Hương phi kia, nó không chịu thay đổi xiêm y, kháng lại mệnh lệnh của ta. Vậy thì ta phải phạt nó thế nào mới đáng?
Tịnh Nhi đáp:
- Bẩm lão phật gia, sáng nay ở Ngự Hoa Viên. Con thấy hai cô cát cát mặc áo đỏ, còn Hương phi nương nương vẫn mặc y phục Hồi mầu trắng trông thật ấn tượng. Trong hoàng cung chúng ta, có người mặc y phục Hồi đi tới đi lui, thì nó làm tăng thêm cảnh sắc. Giống như chúng ta xem vạn hoa kính vậy đó, có gì không đẹp đâu. Nếu bây giờ chỉ vì một bộ quần áo, mà lão phật gia khó dễ, thì có phải làm hoàng thượng buồn bực như vậy lợi ít mà hại nhiều không?
Thái hậu như ngộ ra:
- Lời của Tịnh Nhi nghe hữu lý đấy, vì một bộ quần áo mà để thương tổn tình cảm mẹ con, thì đúng là không đáng!
Sự phân tích của Tịnh Nhi, khiến thái hậu thấy chuyện mất mặt không còn quan trọng nữa, nên cũng cho chìm xuống luôn. Có điều sau đó giữa thái hậu và Hương phi đã có một vết nứt, tình cảm không còn như trước.
o0o
Thái hậu bị cản mũi, không vui. Vua Càn Long gặp nhiều chuyện bực mình cũng khó chịu.
Vua không chỉ nặng đầu chuyện Hương phi mà còn bận tâm nhiều về thân phận Tử Vy và Tiểu Yến Tử.
Bởi vì vua biết thái hậu không làm khó dễ được Hương phi thì bao nhiêu cơn bực tức sẽ quay qua đổ trút lên đầu hai cô cát cát dân dã, mà điều trước tiên thái hậu muốn phá bỉnh sẽ là chuyện hôn nhân của hai người. Vua biết sự việc có cố kéo thế nào, trì hoãn thế nào thì sớm muộn cũng phải giải quyết. Nhưng giải quyết thế nào đây? Khi họ thật tình yêu nhau? Tình cảm nào có thể giải quyết đơn tuần bằng lý trí.
Hôm ấy vua cho gọi Tử Vy, Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ, và Nhĩ Khang cùng đến thư phòng.
Lúc bốn người vào, vua đang ngồi duyệt tấu chương, duyệt xong, người nhìn lên nói:
- Nói thật ra, từ lúc lão phật gia hồi cung đến nay, trong cung đình xảy ra quá nhiều sự việc. Trẫm thật không vui, cả chuyện hạnh phúc của mấy người lại cũng là nỗi bận tâm của ta. Tiểu Yến Tử và Tử Vy có công cứu Hương phi, điều này trẫm ghi nhớ, nhưng ma...
Ông quay qua nhìn Tiểu Yến Tử và Tử Vy.
- Nghĩ xem tại sao hai người lại chẳng được lão phật gia yêu thích? Điều đó là nổi khổ tâm lớn của ta đấy.
Bốn người bối rối nhìn nhau, Tử Vy ngượng ngùng nói:
- Bẩm Hoàng a ma, xin người đừng quá bận tâm như vậy con hứa từ đây về sau, con sẽ thường xuyên đến Từ Ninh cung, thần hôn định tỉnh (sớm tối có mặt) để lão phật gia ưa thích.
Bốn chữ "thần hôn định tỉnh" của Tử Vy, Tiểu Yến Tử nào hiểu được, nhưng cái tật ham nói, nên Tiểu Yến Tử vọt miệng:
- Sao? Ngươi định "thành hôn" rồi "định tâm" ư? Lão phật gia đâu có muốn ngươi "thành hôn" với bà đâu? Ngươi đến đó chỉ làm chuyện vô ích!
Lời của Tiểu Yến Tử làm mọi người lắc đầu, Vua Càn Long trừng mắt nói:
- Con đúng là nỗi "bận tâm" lớn của ta đấy!
Rồi vua quay qua ba người còn lại:
- Các ngươi chẳng phải là đã dạy nó học thành ngữ rồi ư?
- Dạ có, dạ có!
Vua Càn Long nhặt một tờ giấy để trên bàn đưa cho Tiểu Yến Tử.
Nầy Tiểu Yến Tử, sang nay Kỷ sư bá đưa cho ta xem một bài luận văn rất kỳ quặc, có phải của con viết không?
Tiểu Yến Tử cầm lên biết ngay là của mình, gật đầu:
- Vâng.
- Vậy ngươi đọc lên cho ta và mọi người cùng nghe xem?
Tiểu Yến Tử đỏ mặt:
- Con nghĩ là không cần đọc hay hơn ạ!
Vua Càn Long trừng mắt:
- Ta bảo đọc là phải đọc. Đọc ngay!
Tiểu Yến Tử không còn cách thối thác, đành nói:
- Đọc thì đọc chớ! Bài này có tựa đề là "như nhân ẩm thủy."
Rồi quay qua nhìn vua Càn Long:
- Hoàng a ma, xin đừng trách con, cũng tại Kỷ sư bá ra cái đề tài gì kỳ cục quá. Nên con nghĩ mãi không biết

http://tieulun.hopto.org

phải viết thế nào. Cuối cùng mới nghĩ ta chữ "ẩm thuỷ" là uống nước ạ.
Vua Càn Long trợn mắt:
- Thế sau khi hiểu ra xong, ngươi viết cái gì?
Tiểu Yến Tử cầm giấy lên, đọc:
-... "ai cũng phải uống nước. Sáng uống, trưa uống, tối uống. Khát uống mà không khát cũng có thể uống. Uống lạnh cũng được, uống nóng cũng được. Mùa xuân uống, hạ uống, thu uống, đông uống..."
Tiểu Yến Tử còn chưa đọc hết mọi người đã ôm bụng cười.
- "... đàn ông uống, đàn bà uống, con nít, ông lão đều phải uống, mà cả loài thú cũng không thể nhịn khát được."
Vua Càn Long không dằn được, cũng đứng dậy vừa cười vừa mắng:
- Con "uống nước" kiểu này. Khổng phủ tử mà đọc cũng phải chết vì ngộp. Kỷ sư bá cũng vậy, trẫm thật tức chết đi mất. Ngươi có biết bốn chữ "như thân ẩm thuỷ" còn có mấy chữ phía dưới nữa, ngươi bỏ đâu? Phía dưới mới là chủ đề đó!
Tiểu Yến Tử giật mình:
- Phía dưới còn có một câu nữa à?
- Chớ sao! Đâu ngươi đọc câu kế cho trẫm nghe xem.
Tiểu Yến Tử hoảng quá ngó sang Vĩnh Kỳ, Kỳ vội đọc nhỏ "lãnh ôn tự tri" (nóng lạnh tự biết). Tiểu Yến Tử nghe không rõ quay sang Nhĩ Khang cầu cứu.
Nhĩ Khang vội lập lại bốn chữ ban nãy của Vĩnh Kỳ, Tử Vy thấy Tiểu Yến Tử vẫn ngơ ngác, kề tai Tiểu Yến Tử nói:
- Lãnh ôn tự tri!
Tiểu Yến Tử nghe không rõ, lập lại:
- Lãnh liễu tri thù! (làm lạnh con nhện)
Vua Càn Long trợn mắt:
- Sao lại lãnh liễu tri thù? Làm lạnh con nhện? Vậy bây giờ thì đốt nóng con chuồn chuồn? Thế này phải ăn một trăm roi mới được!
Tiểu Yến Tử nghe vậy thụt lùi nói:
- Hoàng a ma, cái chuyện học hành này khó khăn quá. Uống nước thì uống nước đi, còn bày đặt làm luận văn làm gì, vô bổ thiệt. Thấy đề cập đến chuyện uống nước là con đem hết những điều mình biết ra viết hết. Con còn muốn viết nhiều hơn nữa đấy, nhưng vì chữ nghĩa có hạn nên chỉ viết bấy nhiêu thôi!
- May mà chỉ viết bấy nhiêu thôi, chớ nếu không, chuyện uống nước của ngươi sẽ làm ngập cả thành phố Bắc Kinh này.
Tiểu Yến Tử nghe vậy phụng phịu, còn Tử Vy, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang thì ôm bụng nhịn cười.
Vua Càn Long đi tới đi lui ra chiều suy nghĩ. Rồi dừng lại hỏi Vĩnh Kỳ:
- Nghe nói các ngươi đang dạy nó. Vậy thì đã dạy được gì nào?
Vĩnh Kỳ nói:
- Dạ chỉ dạy ba cái thành ngữ.
- Chỉ dạy thành ngữ? Vậy thì để ta khảo thành ngữ xem.
Tiểu Yến Tử nghe vậy giật mình:
- Phải thi nữa ư?
Nhĩ Khang lo lắng:
- Bẩm hoàng thượng, chỉ mới dạy sơ sơ thôi ạ!
Vua Càn Long ngẫm nghĩ rồi nói:
- Được rồi, trẫm sẽ chỉ hỏi ngươi những điều đơn giản nhất. Thí vụ như lần trước, trẫm nói một câu"dương phụng âm vi" là gì?
Tiểu Yến Tử nghe chữ được chữ không, nghĩ ngợi:
- "Dương phụng ưng vi" ư? Có nghĩa là... nghĩa là... Con dê gặp nguy thì hút đầu vô kẽ đá. Còn chim ưng thì hung dữ hơn nên sẽ phá vòng vây.
Tử Vy, Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ kêu khổ, vua Càn Long thì lắc đầu.
- Vậy thì nếu có kẽ đá thật, chắc ngươi cũng chui xuống luôn quá.
Tiểu Yến Tử biết mình lại hố, nên nói:
- Vâng, nếu có kẽ đá ở đây con sẽ chui trốn đi cho rồi.
- "Tam thập nhị lập" (ba mươi tuổi lập thân) là gì?
- "Ba mươi người đứng sắp hàng".
- Thôi được, hỏi thêm một câu nữa "bất chiết thủ đoạn" là gì?
Tiểu Yến Tử suy nghĩ:
- "Bất chiết thủ đoạn" ư? Có nghĩa là hai người đánh lộn với nhau, không cần bẻ cũng gãy tay ra nhiều khúc!
Vua bực quá, quát:
- Chỉ có tay ngươi không cần bẻ đã gãy, thế còn "hiểu dữ đại nghĩa" (hãy nghĩ đến đại nghĩa) thì sao"
- "Tiểu nghĩ đại nghĩ" (kiến nhỏ kiến to) ư? Ờ ý nói là con kiến nhỏ gặp kiến lớn, hai con đánh lộn nhau.
- Trời đất! Con giải thích kiểu này, trẫm cũng phải chịu thua luôn... ha ha! Trẫm đang bực mình, lo muốn thúi cả ruột vậy mà nghe con giải nghĩa thành ngữ kiểu này, không thể nào ôm bụng, cười lăn... Có điều, lão phật gia thì không được đâu nhé! Sợ là lúc đó con sẽ bị "bất chiết thủ đoạn" rồi đấy.
Cười xong vua lại trừng mắt.
- Như vậy, thì phải dạy con thế nào mới được đây?
Tiểu Yến Tử nhìn vua rụt rè:
- Dạ... dạ... bộ con giải thích trật lất cả ư?
- Thế theo con thì trật hay trúng?

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh Kỳ vội bước tới:
- Bẩm Hoàng a ma, xin người đừng bực dọc. Bọn con sẽ cố gắng sớm muốn gì Tiểu Yến Tử rồi sẽ tiến bộ mà.
Vua Càn Long khoát tay.
- Vậy thì các ngươi cố đi. Đây cả là một sự kiến tạo đấy.
Người bước tới mấy bước, nghĩ sao lại lắc đầu.
- Thôi được rồi đừng nói chuyện Tiểu Yến Tử học hành nữa.
Ông chợt quay sang Nhĩ Khang hỏi:
- Chuyện hôm trước, trẫm nói ngươi có suy nghĩ kỹ không?
Nhĩ Khang giật mình, kêu lên:
- Hoàng thượng!
Vua Càn Long nhìn Nhĩ Khang rồi nhìn Tử Vy nói:
- Ngươi cứ suy nghĩ cho kỹ đi, nếu cần cứ thương lượng với Tử Vy.
Nhĩ Khang tái mặt, Tử Vy nghi ngờ, hẳn là có chuyện gì bất lợi với mình mới cần thương lượng đấy.
o0o
Bốn người từ ngự thư phòng bước ra, Tử Vy không dằn được hỏi ngay Nhĩ Khang:
- Hoàng a ma nói vậy là sao? Ông ấy muốn anh suy nghĩ chuyện gì? Thương lượng với tôi chuyện gì?
Nhĩ Khang cố che đậy.
- Ồ! Không có chuyện gì cả.
Tử Vy nhíu mày:
- Anh đừng giấu, chắc chắn là có, sao anh phải giấu? không lẽ anh muốn em đi hỏi Hoàng a ma ư?
Tiểu Yến Tử sau đợt truy bài, đã nghĩ mình thoát nạn, nên hăng hái yêu đời hơn nói:
- Đúng đấy! Tôi thấy Nhĩ Khang tối ngày cứ làm gì mà lén lén lút lút có vẻ không thành thật. Chắc có chuyện gì bí mật, mà không dám nói lại cho Tử Vy biết đây.
Nhĩ Khang có tật giật mình.
- Đâu có! Đâu có! Cô đừng nói bậy nghe!
Vĩnh Kỳ thấy tình hình căng thẳng, vỗ vai Khang:
- Tôi thấy thì Hoàng a ma không phải đùa đâu.
Lần trước người đề cập đến chỉ như một "đề nghị" Nhưng bây giờ hình như đã là "quyết định" rồi. Nhĩ Khang, đừng giấu nữa, cứ nói cho Tử Vy biết đi!
Nhĩ Khang nghĩ ngợi bực dọc:
- Đề nghị gì? Quyết định gì? Tôi đã nói là tôi không đồng ý. Sao lại nói mãi vậy? Sao lại bất hợp lý thế. Chưa có sự đồng ý của tôi mà "đề nghị" biến thành "quyết định" được à?
Tử Vy càng nghe vàng không hiểu, lo lắng:
- Cuối cùng sự việc thế nào? Mấy người nói đi đừng làm tôi căng cả đầu.
Tiểu Yến Tử trừng mắt:
- Hay là anh đã mắc nợ tình cảm ai rồi phải không?
Nhĩ Khang nghe vậy, vội đính chính.
- Làm gì có chuyện nợ tình cảm, nhưng sự việc không thể nói ở đây được. Phải về Thấu Phương Trai, đến đó tôi sẽ nói rõ hơn.
Tử Vy nhìn Nhĩ Khang nghi ngờ, Tiểu Yến Tử thấy sự việc quả là nghiêm trọng nên không còn đùa nữa. Cả bọn lặng lẽ kéo về Thấu Phương Trai.
Vừa về đến cửa là bọn Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà đã từ trong kéo ra lo lắng:
- Hoàng thượng cho gọi các ngươi lên đấy, có việc gì vậy?
Nhĩ Khang thấy vậy xua tay.
- Xin lỗi, mời tất cả mọi người đi nơi khác chơi, để tôi nói chuyện riêng với Tử Vy.
Tiểu Yến Tử không đồng ý.
- Không được! Tôi cũng muốn nghe chuyện bí mật của anh.
Tiểu Yến Tử chưa dứt lời, thì Vĩnh Kỳ đã kéo Tiểu Yến Tử ra ngoài. Kim Tỏa, Minh Nguyệt, và Thể Hà cũng vội rút lui ra cửa.
Nhĩ Khang thấy mọi người đã đi hết nói.
- Trước tiên, anh muốn là em phải tin anh. Đây chỉ là đề nghị của hoàng thượng, và đề nghị này chỉ mới được đưa ra trước đây hai ngày. Lúc đó anh cũng đã phản kháng "tuyệt đối không được". Vậy mà không biết sao hôm nay hoàng thượng lại nhắc lại. Anh nghĩ có lẽ là phải tìm một dịp nào đó giải thích cho hoàng thượng rõ.
Tử Vy nghe Nhĩ Khang nói lòng đã rõ nhưng vẫn nói:
- Lời giáo đầu coi như đã xong. Chủ đề thế nào anh nói đi.
- Đó là... đó là...
- Thì cứ nói thẳng ấp úng gì?
Nhĩ Khang đành nói:
- Chuyện có liên can đến Tịnh Nhi, hoàng thượng định áp dụng biện pháp Nga Hoàng, Nữ Anh. Tức là gã cả em và Tịnh Nhi cho anh.
Tử Vy cảm thấy bầu trời trước mặt sụp đổ, Nhĩ Khang vội chụp lấy vai Tử Vy giữ lại.
- Tử Vy hẳn em biết rõ lòng anh mà. Trong lòng anh ngoài em ra chẳng còn ai nữa, ngay cả Kim Tỏa em định ghép cho anh, anh còn không nhận, thì làm sao tới tịnh Nhị. Chuyện này anh đã phản kháng không chấp nhận, vậy mà không hiểu sao lại có một đề nghị như thế. Nhưng mà em hãy tin anh đi anh sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra đâu.
Tử Vy ngồi yên như tượng, một lúc mới nói:
- Hèn gì, hôm trước Hoàng a ma đã nói với em, khuyên em nên khoan dung nhìn xa một chút. Bây giờ thì em hoàn toàn hiểu ra rồi.

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ Khang giật mình.
- Hoàng thượng cũng đã nói với em rồi ư?
Tử Vy nhìn Khang với cái nhìn ngờ vực.
- Vậy mà anh dám nói với em là giữa anh và cô ấy chưa hề có cái "quá khứ"?
- Làm gì có chuyện quá khứ? Anh xin thề! Chỉ có với em thôi. Những chuyện xảy ra ở thung lũng thình yêu. Ở Tông Nhân phủ, ở Học Sử Phủ, lúc hoàng thượng bị thích khách... Những chuyện đó in sâu trong lòng anh sâu đậm hơn tất cả những cái gì khác.
Tử Vy không tin, đứng dậy định bỏ đi thì Nhĩ Khang nắm lấy tay Tử Vy kéo lại năn nỉ:
- Em không được giận anh. Tất cả những chuyện đó nào phải lỗi ở anh? Em giận anh là vô lý.
Tử Vy nhìn thẳng vào mắt Khang nói:
- Ngay cáo hôm đầu em nhìn thấy Tịnh Nhi là em biết giữa anh và cô ấy đã có vấn đề. Mấy người không qua mặt tôi được đâu, mỗi lần hai người gặp nhau tôi lại nhìn thấy những ánh mắt kỳ lạ. Tôi là đàn bà nên hiểu đàn bà hơn ai cả. Tôi cũng đã yêu nên biết thế nào là yêu... anh đừng lừa dối tôi!
Nhĩ Khang quýnh quáng nói:
- Nếu em mà chẳng tin anh, thì đó như một thứ sỉ nhục.
- Lần trước anh cũng đem câu nói đó ra dọa em lần này lập lại nữa ư? Anh biết rõ ma. Mỗi lần anh giận lên là lúc nào em cũng dịu xuống. Nhưng sự viết đến nước này, người ta sắp là vợ anh rồi, anh làm dữ với tôi để làm gì... tôi... tôi.
Tử Vy cố vùng khỏi tay Khang nói:
- Anh buông tôi ra hãy đi cưới Tịnh Nhi của anh đi, bởi lão phật gia nào có ưa tôi, anh yêu tôi vô ích chắc chắn là lão phật gia không công nhận tôi đâu.
Nhĩ Khang nhíu mày:
- Em nói công bằng một chút chứ?
- Tôi không cần công bằng gì cả. Đến nước này rồi nói chuyện công bằng để làm gì? Tôi cũng không cần sự khoan dung, quảng đại.
Nhĩ Khang tức lý.
- Em không cần... nhưng em vẫn cần anh chứ?
Tử Vy vừa khóc vừa nói:
- Tôi làm gì dám vượt qua bao khó khăn mới nhìn được cha đẻ, vào cung. Bây giờ bắt tôi chia sẻ anh với Tịnh Nhi. Thôi thì chuyện đó tôi không làm được đâu!
- Vậy sao lúc ở thung lũng tình yêu, em nói với tôi là làm vợ hay làm thiếp, làm a đầu, nô tài gì em cũng chấp thuận cả à.
Tử Vy giật mình nhớ lại, nhưng rồi nói:
- Lúc đó mọi thứ chưa rõ ràng. Nên muốn nói gì thì nói, bây giờ có một Tịnh Nhi ưu tú, thông minh như vậy làm sao tôi không ganh tị... thôi tôi không cần... không cần gì cả!
Nói xong Tử Vy đẩy Nhĩ Khang đi, rồi bỏ chạy. Nhĩ Khang đuổi theo, giữ Tử Vy lại.
- Anh yêu em như vày, làm sao nhẫn tâm để em làm thiếp chứ, anh cố tình nói điều đó ra, chỉ để em hiểu cho anh là, với anh chỉ có thể có "duy nhất" một thôi. Có nghĩa là giữa hai ta sẽ không có người thứ ba nào chen vào dược!
Nhĩ Khang nói xong cúi xuống hôn Tử Vy, lúc đó Tử Vy định phản kháng, nhưng nụ hôn khiến Tử Vy yếu lòng đi.
Nhĩ Khang nói:
- Em thấy đó tìnhy yêu của chúng ta gặp quá nhiều trắc trở, vừa xong con sóng này, con sóng khác lại ập tới. Nhưng mà xin em hãy tin tưởng ở anh, anh lúc nào cũng là anh. Chuyện Tịnh Nhi cả hai ta tốt hơn nên đối mặt. Anh không sợ vì lúc nào anh cũng nghĩ. Nhân cũng có thể thắng thiên, sự việc đều tùy thuộc các ta xử trí thôi.
Tử Vy rụt rè hỏi:
- Có thật là giữa anh và cô ấy chưa có gì cả chứ?
- Không.
Nghe Nhĩ Khang nói, Tử Vy mới yên lòng, úp mặt vào lòng ngực Nhĩ Khang.

http://tieulun.hopto.org

Chương 13

Tối hôm ấy, Tử Vy như người mất hồn ngồi bên giường. Tiểu Yến Tử thì đi tới đi lui, thái độ bất bình.
- Kệ nó là thiên nga hay vịt gì cũng mặc. Bọn mình phải cứng, đừng có mềm lòng. Hoàng a ma đã nói là để cho mi và Nhĩ Khang thương lượng? Nhưng có chuyện gì mà thương lương chứ? Mặc dù Vĩnh Kỳ nói là Hoàng a ma có quyền làm vậy, nhưng nếu Nhĩ Khang nói "không" một tiếng, thì hỏi Hoàng a ma cũng làm được gì nào?
Tử Vy đang lúc rối rắm nên không nghĩ ngợi gì được cả.
- Anh Nhĩ Khang đã thề với tôi là anh ấy không chấp nhận sự việc sắp xếp đó, nhưng tôi vẫn thấy nghi ngờ. Bởi vì, Hoàng a ma là người quá biết rõ chuyện của tôi với Nhĩ Khang mà. Tại sao còn bày ra chuyện đó?
Kim Tỏa thấy Tử Vy buồn bực, nên bức rức nói:
- Tiểu thơ này, có một chuyện mà tôi không biết có nên kể lại tiểu thơ nghe không?
- Chuyện gì cứ nói.
- Đấy là cái hôm cô và Tiểu Yến Tử bị thái hậu nhốt vào phòng tối đó. Tôi đến Từ Ninh cung định thăm dò tin tức, thì thấy Tịnh Nhi và Nhĩ Khang thiếu gia đứng phía sau hòn non bộ nói chuyện gì đó. Sau đó Tịnh Nhi cô nương bước ra mà mắt còn ướt. Bữa đó vì lo lắng chuyện tiểu thơ nên tôi cũng không nói, bữa nay nghĩ lại thấy kỳ quá.
Tử Vy có vẻ ngỡ ngàng, còn Tiểu Yến Tử thì bực tức.
- Tôi đã nói rồi mà. Nhĩ Khang thật không đáng tin!
Kim Tỏa nói thêm:
- Điều làm tôi thắc mắc, là Nhĩ Khang thiếu gia từ lúc biết cô, nói là chỉ yêu cô sao lại còn thích người khác?
Tử Vy nhìn Kim Tỏa:
- Ngươi nói gì? Nhĩ Khang thích? Ngươi biết hay chỉ đoán.
Kim Tỏa lắc đầu:
- Tôi không đoán, tôi chỉ cảm thấy người cao quý như Tịnh Nhi cô nương, lại được lão phật gia yêu quý như vậy, mà nói chuyện riêng với Nhĩ Khang thiếu gia, một cách lén lút, thì hẳn có chuyện gì. Hay tại lúc đó chỉ là Nhĩ Khang thiếu gia đến cầu viện Tịnh Nhi vì chuyện của hai cô?
Tử Vy như bị sốc nặng, ngã lưng xuống giường nói:
- Vậy có nghĩa là anh ấy gạt ta! Mà còn thề bán sống bán chết là "không có gì". Nếu không có gì, thì tại sao phải núp sau hòn giả sơn? Rồi tại sao Tịnh Nhi lại khóc?
Kim Tỏa thấy Tử Vy nghĩ ngợi sợ quá nói:
- Tôi cũng không biết! Tiểu thơ đừng giận nhé.
Tử Vy ngồi dậy, nước mắt chảy dài.
- Từ hôm quen biết anh ấy đến giờ, ta rất cả tin. Anh ấy nói gì ta cũng tin cả. Bây giờ nghĩ lại, mới thấy là mình ngây thơ quá... Bởi vì... quá khứ của chàng thế nào, mãi đến giờ ta cũng không biết.
Kim Tỏa hối hận, tự vả vào mặt mình.
- Tại tôi nhiều chuyện, làm tiểu thơ buồn...
Tiểu Yến Tử nói:
- Nhưng chuyện đó đâu phải lỗi tại cô?
Kim Tỏa vừa khóc vừa nói:
- Vâng, nhưng các cô không biết. Tôi... tôi rất bực dọc... nhưng đâu có lý do gì để hạch hỏi? Vì thân phận tôi chỉ là một con a đầu... nếu sau này... sau này có được là người của anh ấy đi... thì tôi cũng chỉ là thiếp thôi. Làm sao có quyền ghen?
Tử Vy nghe vậy càng bàng hoàng hơn, nghĩ:
- Cái gì? Ghen... trời đất... ta đã làm gì chứ? Đã không muốn chia sẻ mà sao vẫn hứa? Ta rõ là... coi thường lời nói nên mới đi từ chuyện sai này đến sai khác.
Kim Tỏa thì không hiểu Tử Vy nói gì nên yên lặng, chỉ có Tiểu Yến Tử là bất bình.
Tử Vy! Đừng buồn... Còn có ta cơ mà... nếu Nhĩ Khang mà làm chuyện không phải với ngươi, thì ta sẽ tính sổ với hắn.
o0o
Sáng hôm sau, Nhĩ Khang được Tiểu Trác Tử thông báo là Tử Vy có chuyện muốn gặp. Nhĩ Khang nghe vậy vội vã tới ngay vì không biết lại xảy ra chuyện gì.
Nhĩ Khang vừa đến cửa Thấu Phương Trai, đã bị Tiểu Yến Tử quát:
- Nhĩ Khang, anh thật là không có lương tâm, thấy Tử Vy thật thà, anh ăn hiếp nó. Anh phải biết, nó là em gái tôi, có gì là tôi phải tính sổ với anh mới được! Vĩnh Kỳ cũng không bênh anh được đâu.
Nhĩ Khang còn đang ngạc nhiên, lại thấy Tử Vy không vồn vã với mình, mà cứ đứng cạnh của sổ nhìn ra ngoài,
Kim Tỏa bước tới nói:
- Nhĩ Khang thiếu gia, tôi xin phép củng Tiểu Yến Tử ra ngoài để thiếu gia nói chuyện với tiểu thơ đi, chúng tôi canh cửa cho.
Rồi Kim Tỏa và Tiểu Yến Tử đi ra ngoài, Nhĩ Khang vội bước tới cạnh Tử Vy, nói:
- Chuyện gì vậy? Anh nghĩ là hôm qua anh đã nói hết mọi thứ với em rồi. Vậy mà... lại xảy ra chuyện gì nữa đây? Tại sao em xanh xao vậy, đêm qua không ngủ.
Rồi kéo Tử Vy qua.
- Sao em không nhìn anh?
Tử Vy quay qua, trừng mắt:
- Anh đã lường gạt tôi!
- Anh gạt em bao giờ?
- Còn chối ư? Anh nói với tôi giữa anh và Tịnh Nhi chưa từng có chuyện gì xảy ra cả, vậy là anh nói dối. Tôi đã biết rõ tất cả rồi. Xác định giữa anh và cô ấy đã có chuyện. Tôi một lòng tin anh, vậy mà anh lại nói dối tôi.

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ Khang giật mình:
- Ai đã nói gì với em?
- Không ai nói xấu anh cả, nhưng tại sao anh lại không nói thật hết cho em biết?
Nhĩ Khang bị truy, túng quá nói:
- Thật ra thì đâu có chuyện gì quan trọng đâu? Chẳng qua chỉ có một lần, đó là cách đây ba năm. Một dạo mùa đông, lão phật gia muốn đến chạy tịnh ở Bích Vân Tự, có Tịnh Nhi đi theo. Một hôm hoàng thượng phái anh mang một số đồ dùng đến cho lão phật gia. Khi anh đến nơi, trời mưa tuyết lớn, nên không thể xuống núi được. Anh bị kẹt trên núi và phải ở đêm lại đấy. Tối đấy, tuyết ngừng rơi, trăng lại sáng. Anh ngồi ở đại điện ngắm trăng, Tịnh Nhi cũng đến ngồi cạnh anh thưởng trăng, chúng anh đã nói chuyện với nhau suốt đêm, trao đổi về những quyển sách mà mình đã từng đọc. Tịnh Nhi rất nhiều sách nên nói mãi không hết chuyện.
Tử Vy nhìn Khang:
- Chỉ có thế thôi ư?
- Vâng.
- Tại sao trước đây anh không nói em biết chuyện đó?
Nhĩ Khang thở dài:
- Vì sợ em hiểu lầm, sợ nghĩ ngợi lung tung!
Nhưng lời Khang làm Vy liên tưởng đến cảnh thân mật của hai người, Vy sa sầm mặt nói:
- Dưới ánh trăng tâm sự suốt đêm, vậy mà anh bảo là không có gì?
Nhĩ Khang bực:
- Tại sao em lại nói vậy? Chưa gì định kết tội anh ư? Hình ảnh em trong tim anh lúc nào cũng là một cô gái nhu mì, rộng lượng. Em nói vậy là hẹp hòi biết không?
Tử Vy đỏ mặt:
- Vậy ư? Bây giờ anh đã thấy, em không còn là đứa nhu mì rộng lượng. Em hẹp hòi không đáng để anh yêu quý rồi phải không? Vậy thì anh cứ đi cưới Tịnh Nhi đi, em sẵn sàng rút lui.
Nhĩ Khang trợn mắt:
- Em nói thật hay đùa đấy?
Tử Vy vẫn nghĩ đến cảnh đêm trăng hai người ngồi nói chuyện, nên mất cả bình tĩnh, nói:
- Thôi anh đi đi! Tôi không muốn nghe anh nói gì cả, tôi cũng không thích bị lường gạt. Riêng về chuyện Kim Tỏa thì anh cố mà giữ lấy lời. Nếu anh mà phụ cả cô ấy, tôi sẽ hận anh suốt đời.
Nhĩ Khang nghe Tử Vy khép tội mình với Tịnh Nhi, bây giờ còn lôi cả Kim Tỏa vào nữa, bực quá nên vọt miệng nói:
- Tại sao em cứ nói sằng như vậy? Em làm như tôi là một kẻ trăng hoa, hết quyến rũ Tịnh Nhi, đến em, rồi cả Kim Tỏa nữa Em hiểu lầm tôi một cách ghê gớm như vậy thì đâu còn đáng để tôi yêu quý. Đâu có xứng với tình yêu tôi dành cho em!
Tử Vy thấy tự ái bị xúc phạm:
- Đúng rồi! Tôi không xứng. Vì vậy tôi không dám nhìn cao nữa được chưa?
Nhĩ Khang tái mặt, chàng không ngờ Tử Vy lại có thể nói chuyện chia tay một cách dễ dàng như thế. Tự ái người đàn ông dâng cao, Nhĩ Khang cũng không dằn được ngẩn cao mặt, nói:
- Được, em muốn sao cũng được!
Rồi bỏ đi nhanh ra cửa. Bấy giờ Tử Vy như chiếc bánh xe xì hơi, ôm mặt òa kên khóc. Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa vội chạy vào:
- Tiểu thơ! Tiểu thơ! Chuyện gì mà Nhĩ Khang thiếu gia giận dữ bỏ ra ngoài, hai người đã làm gì? Cãi lộn nhau à?
Tử Vy chỉ khóc, chẳng nói gì cả. Tiểu Yến Tử lại hỏi:
- Hai người đánh nhau ư?
Tử Vy chỉ nói:
- Chuyện chúng tôi kết thúc rồi!
Kim Tỏa nghe vậy quýnh lên:
- Sao lại kết thúc? Hoàng thượng đã chỉ hôn cho hai người rồi mà?
- Có nhiều chuyện Hoàng a ma cũng không cản được, nếu các ngươi còn biết nghĩ đến ta, thì trước mặt ta đừng có nhắc đến tên Nhĩ Khang nữa.
Quay qua nhìn Kim Tỏa, Tử Vy tội nghiệp nói:
- Riêng em, em có thể vẫn liên hệ được với Nhĩ Khang.
Kim Tỏa bối rối:
- Tiểu thơ nói gì? Em làm sao liên hệ với anh ấy được, em chỉ là một a đầu... hay là thế này, tiểu thơ đang giận, đợi bao giờ hết giận chúng ra sẽ nói chuyện sau nhé?
Tử Vy nhìn Kim Tỏa chỉ biết khóc. Trong khi Tiểu Yến Tử thì bực mình, đàn ông rõ là không ai tốt cả!
o0o
Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa không biết phải làm cách nào để Vy hết buồn, cũng như Vĩnh Kỳ chẳng biết làm sao cho Nhĩ Khang bớt giận. Vĩnh Kỳ nói:
- Sao lại để cho sự việc trở nên trầm trọng thế? Mi không phải là nhẫn nại hơn ta? Rành tâm lý phụ nữa hơn ta ư? Ngươi có nhớ chuyện Thái Liên lần đó không? Chỉ là chuyện cô gái gặp trên đường, vậy mà Tiểu Yến Tử đã làm ta phải dỡ khóc dỡ cười. Lúc đó mi và Nhĩ Thái đều cho là ta sai, bây giờ ngươi gặp chuyện Tịnh Nhi. Tuy không phải tại ngươi gây ra, nhưng nói về chuyện tình yêu, ngươi làm sao bảo Tử Vy bỏ qua được, đàn bà là chúa ghen cơ mà. Đúng ra ngươi phải an ủi phủ dụ, năn nỉ, sao lại giận?
Vĩnh Kỳ nói nhưng Nhĩ Khang vẫn bất bình:
- Sao lại không giận được? Anh cũng thấy là tôi và cô ta đã trải bao nhiêu sóng gió, đồng cam cộng khổ. Vậy mà còn chưa hiểu nhau, thế mà đòi "sống có cạn núi có mòn mới tách được đôi ta". Toàn là chuyện láo phét!

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi không thể trách Tử Vy được. Bởi vì ngươi có số đào hoa. Nhớ trước đây chuyện Trại Á không, nhờ có Nhĩ Thái đỡ hộ. Bây giờ lại một Tịnh Nhi, Ai sẽ giúp giải vây cho ngươi đây? Vì vậy Tử Vy lo lắng là phải, làm sao cô ấy có bình thản được khi nghìn mối nguy sờ sờ trước mắt?
Nhĩ Khang nói:
- Tôi đâu phải là không khước từ ư? Tôi đã bảo là mình chỉ yêu một mình Tử Vy thôi. Đúng ra nàng phải hiểu và đứng cùng chiến tuyến với tôi chứ? Phải cùng đối mặt với sự việc, đằng này còn quay lại lục đục. Tôi đã giải thích đủ mọi điều mà nàng vẫn chịu tin.
Vĩnh Kỳ nghĩ ngợi, rồi nói:
- Nghe này, mốt là đã mười lăm. Tức là ngày Hoàng a ma cho phép hai cô nàng ra khỏi hoàng cung. Vậy thì để tôi nói với Tiểu Yến Tử nói Tử Vy cùng đến Hội Tân Lầu, trước là thăm Mông Đan. Sau đó tạo cơ hội cho hai người có dịp giải hòa. Được chứ?
Nhĩ Khang lắc đầu:
- Tôi nản quá không muốn giải thích gì nữa. Cô ấy dám nói là sẵn sàng rút ra khỏi cuộc đời tôi, Không lẽ tôi phải cúi đầu làm ngọt? Tôi không có cái can đảm đó đâu. Tôi cũng có tự ái của mình chứ? Yêu mà khổ như vậy, thà đừng yêu sướng hơn.
- Ta không cần biết ngươi nghĩ gì, ngày mốt vẫn đến Hội Tân Lầu, ta đã quyết định rồi đấy.
- Đến Hội Tân Lầu thì tôi đi, nhưng không phải vì Tử Vy đâu nhé.
Cuộc chiến tranh lạnh giữa Tử Vy và Nhĩ Khang kéo dài đến hôm rằm. Hai người mặc dù vẫn nhớ nhau muốn gặp nhau, nhưng chẳng ai chịu thua ai cả.
o0o
Hôm ấy Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Kim Tỏa vẫn hóa trang làm nam tử, ra khỏi hoàng cung đến Hội Tân Lầu. Trên đường có Nhĩ Khang không nói một lời nào, không khí thật căng thẳng. Liễu Thanh, Liễu Hồng thấy bạn bè đến mừng rỡ ra tiếp đón:
- Cuối cùng rồi các người cũng đến. Có biết là ở đây có người chờ sốt cả ruột không?
- Mọi người nghe vậy nhìn qua. Thấy Mông Đan hớt tóc cạo râu, mặc y phục người Mãn, đang ngồi ở một góc quán uống rượu một mình.
Tiểu Yến Tử xông ngay tới bàn, ngồi xuống.
- Uống rượu ư? Tôi uống nữa!
Liễu Thanh thấy vậy gọi tiểu nhị:
- Tiểu nhị đâu! Mang thêm rượu thịt ra bàn nghen!
Mông Đan thấy có mặt bạn bè đông đủ, vui hẳn lên.
- Các bạn mới ra ư? Có gì mang cho tôi không vậy?
Vĩnh Kỳ nhìn Mông Đan hài lòng.
- Cậu ăn mặc thế này có vẻ thích hợp đấy, ít bị người dòm ngó.
Rồi mọi người ngồi vào bàn. Tử Vy và Nhĩ Khang vẫn không nói chuyện nhau. Tiểu nhị mang thức ăn ra xong, vừa rút lui là Mông Đan nóng nảy hỏi:
- Các người nói chuyện với Hàm Hương chưa? Kế hoạch kia chừng nào mới tiến hành? Tôi thấy thì càng sớm càng tốt, chứ nếu kéo dài thế này chắc tôi chết mất!
Tiểu Yến Tử lấy trong người, bức thư đưa ra:
- Đây này đọc thư đi!
Mông Đan vội vã đọc thơ, càng đọc mặt càng tái:
- Ồ! Như vậy không được!
Vĩnh Kỳ đợi Mông Đan đọc thư xong, lấy lại bức thơ xé nát.
- Ngồi yên đi, đừng để người chung quanh chú ý. Theo tôi thấy thì người tạm thời án binh bất động, như lời Hàm Hương dặn hay hơn. Tử Vy đã nói rồi, không phải chuyện gì cũng không thể xảy ra. Vì vậy chỉ cần thời cơ đến là bọn này sẽ lên kế hoạch. Đừng nôn nóng!
Mông Đan nhìn Tử Vy, đầy thắc mắc, nhưng chỉ hỏi:
- Hàm Hương, có khỏe không?
Tử Vy nhìn lên, chẳng hiểu sao nước mắt chảy dài, khiến Mông Đan giật mình hỏi:
- Cô ấy không khỏe ư?
Liễu Thanh dẫn Mông Đan ngồi xuống, trấn an.
- Chẳng có chuyện đó đâu!
Rồi quay qua Tử Vy, Liễu Thanh hỏi:
- Tử Vy, tại sao cô khóc?
Tử Vy vội lau nước mắt.
- Chẳng có gì cả.
Trong khi Nhĩ Khang, lúng túng. Tiểu Yến Tử không dằn được chen vào nói nữa.
- Hừ! Trên đời này có sao lắm hạng người vậy? Người thì là gió người khác là cát. Người là núi kẻ là sông, người đôn hậu giữ hẹn chẳng đổi, còn người lại nói dối như cuội để như uống nước lã vậy đó.
Tiểu Yến Tử nói chưa dứt lời thì Nhĩ Khang đã hét:
- Tiểu Yến Tử! Cô ăn nói giữ mồm giữ miệng đấy!
Tiểu Yến Tử không vừa.
- Rồi sao? Anh muốn gì? Định đánh lộn với tôi à?
Vĩnh Kỳ vội kéo Tiểu Yến Tử đi.
- Tiểu Yến Tử! Em đừng có châm dầu vào lửa được không?
Liễu Thanh nhìn mọi người kinh ngạc, chẳng hiểu gì cả.
- Mọi người hôm nay làm sao vậy?
Quay qua nhìn Kim Tỏa, Thanh hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Kim Tỏa, hôm nay bọn họ sao thế?
Kim Tỏa mắt đỏ hoe.
- Họ không vui, nên tôi cũng không dám nói.
Mông Đan lòng nóng như lửu đốt, muốn biết tin Hàm Hương, mà tình trạng mọi người thế này, em là... có dính líu gì đến sự an nguy của Hàm Hương, nên nói:
- Thôi được, mọi người cứ nói thật, Hàm Hương thế nào? Cứ lảng qua chuyện khác mãi tôi không yên tâm. Có phải cô ấy đã thay đổi, quên tôi rồi, nên không muốn tiến hành kế hoạch không?
Tử Vy nghe Đan nói vậy, trợn mắt:
- Anh nghĩ xấu Hàm Hương như vậy ư? Thật là quá đáng, nên nhớ chỉ có đàn bà mới ngu dại si tình, còn đàn ông thường là phường bội bạc. Người đàn bà bao giờ cũng bị thiệt thòi, Hàm Hương đã khổ sở như vậy rồi, anh còn dám kết tội một cách vô lối, nói điều không suy nghĩ? Cô ấy khổ vì ai chứ? nếu không có anh, liệu cô ta có khổ vậy không?
Tử Vy dứt lời, Nhĩ Khang đã chen vào.
- Nói đúng ra, không phải chỉ có đàn bà mới bị khổ. Đàn ông còn khổ gấp trăm lần, đàn bà thường sống bằng tình cảm chứ không biết đến lý trí, nên không suy xét rõ ràng, không cảm thông, không biết đến phải trái, nói gì đến chuyện gió và cát?
Tử Vy nghe Khang nói, không thèm nghĩ ngợi, nâng ly rượu trên bàn lên nốc cạn. Kim Tỏa hoảng quá kêu lên:
- Ồ! Tiểu thơ không biết uống rượu mà? Thế này không hay đâu!
Vĩnh Kỳ bực dọc nói với Nhĩ Khang lẫn Tử Vy:
- Hai người im giùm được không? Chuyện riêng thì hai người cứ nói riêng, chứ nói ở đây. Mông Đan nghe rồi hiểu lầm thì càng không tốt.
Rồi quay qua Mông Đan, Vĩnh Kỳ nói:
- Đừng có suy nghĩ lộn xộn. Bọn họ đang cãi nhau, chẳng quan hệ gì đến chuyện cậu cả.
Liễu Thanh, Liễu Hồng, Mông Đan nhìn hai người:
- Tử Vy và Nhĩ Khang cãi nhau ư?
Đó là chuyện chẳng ai tin. Nhưng ngay lúc đó Tử Vy lại bưng ly rượu thứ hai nốc cạn, rồi lè nhè nói:
- Mông Đan, cho tôi xin lỗi nhé, yên tâm đi chẳng có gì đâu. Cậu là người chung thủy, sống chết vì tình thì sớm muộn gì cũng động lòng trời. Hàm Hương không thể nào quên cậu, làm sao quên được một người đàn ông hiếm hoi trên đời thế này? Nào nào! Tôi xin kính cậu một ly!
Nói xong lại nốc cạn ly thứ ba! Kim Tỏa thấy vậy can ngăn:
- Hôm nay Tiểu thơ làm sao thế? uống rượu như rồng, mùi rượu nồng nặc về nhà sẽ có chuyện rắc rối đấy.
Nhĩ Khang thấy Tử Vy như vậy rất bức rức, nhưng vì còn giận nên cố quay mặt đi không nhìn.
Tiểu Yến Tử thì không sợ gì, nhảy vào cuộc.
- Nào uống rượu ư? Hay đấy! Tôi cũng uống rồi tới đâu cũng được!
Nói xong nâng ly lên nốc cạn, Mông Đan nâng ly lên:
- Vâng. Bây giờ mà không uống rượu thì không biết phải làm gì nữa.
Thế là mọi người cùng uống.
Lúc đó bàn bên cạnh có mấy tay đại hán, rượu cũng đã vài tuần. Nhìn qua bàn Mông Đan, thấy Tử Vy mặc dù nam trang nhưng má đã hồng, một tên nói:
- Ta dám cá với ngươi, thằng đó là con gái đấy!
Những tay còn lại tranh luận nhau, rồi để cho mọi người thấy mình là đúng, một tay đứng dậy bước qua nắm lấy áo Tử Vy nói:
- Này người anh em, qua bên bàn chúng tôi uống rượu đi!
Nhĩ Khang lúc đấy bực đầy một bụng, Thấy vậy, giận dữ vô bàn đứng dậy, vừa xuất quyền vừa chửi:
- Ngươi ăn phải mật heo, mật gấu gì mà đám động tay động chân kéo áo người ta chứ?
Đại hán đó bất ngờ nên lãnh đủ một thoi, văng ra góc bàn làm chén ly đổ ngã ngổn ngang. Mấy tay đại hán còn lại thấy bạn bè bị đánh vội đứng dậy tràn qua hết.
- Bọn ngươi ở đâu lại mà dám động tay với bạn bè ta thế?
- Muốn toi mạng thì đến đây!
Nhĩ Khang trong cơn giận dữ nói. Mông Đan thấy có người đến ghẹo Tử Vy còn dám đánh trả Nhĩ Khang nên cũng nhảy vào. Rồi Liễu Thanh hét to:
- Dám kếm chuyện ở quán Hội Tân Lầu ư? Vậy thì cho biết tay!
Thế là một trận đánh nhau xảy ra. Tiểu Yến Tử thì nửa tỉnh, nửa say nên thấy đánh nhau là hứng chí vỗ tay. Rồi không chịu được ngứa ngáy cũng xông trận. Chuyện xông trận của Tiểu Yến Tử kéo cả Vĩnh Kỳ vào cuộc, để bảo vệ cho cô nàng. Thế là cả quán rối hẳn lên, bàn đổ, ly bể, không còn ra thể thống gì cả.
o0o
Kết quả là trên chuyến xe ngựa về cung hôm đó. Tiểu Yến Tử và Tử Vy say mèm, còn Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ quần áo xốc xếch. Tiểu Yến Tử và Tử Vy thì quá say, không còn biết trời trăng gì nữa, ôm nhau hát ư ử. Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang nhìn nhau, Vĩnh Kỳ hỏi:
- Để đến mức độ thế này phải làm sao đây? Tất cả tại cậu cả! Nhịn một chút có phải được hơn không? Nếu cho hai cô ấy về cung e là có chuyện, chi bằng ta quay lại Hội Tân Lầu, chờ bao giờ Tử Vy và tiểu Yến Tử tỉnh lại hãy quay về, được chứ?
Nhĩ Khang suy nghĩ rồi lắc đầu.
- Không được, say thế này e là đến sáng mai cũng chưa tỉnh. Bây giờ trời cũng đã tối, nếu không về cung e là sẽ có chuyện, thôi thì cứ về, ta cho xe chạy thẳng đến Thấu Phương Trai, cho hai cô ấy vào nhà, hãy quay về.
- Thế nếu bị bắt gặp thì sao?
- Thì nói rằng tại chúng ta rủ đi chơi, uống có ít rượu, nhưng vì hai người tửu lượng yếu, nên uống có một chút mà đã say khướt.

http://tieulun.hopto.org

Về đến Thấu Phương Trai thì đã trời tối. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang vội hối thúc các a đầu ra đỡ Tiểu Yến Tử và Tử Vy vào. Tiểu Yến Tử còn say nên cứ hát inh ỏi, Vĩnh Kỳ sợ quá van nài.
- Nào hát nhỏ một chút đi!
Tiểu Yến Tử cười nói lớn:
- Vâng, phải nhỏ tiếng một chút!
Tiểu Yến Tử cười nói lớn, Tử Vy cười theo, Ngay lúc đó bên ngoài chợt có tiếng chân nhiều người đi tới, rồi đèn lồng sáng choang. Vĩnh Kỳ kêu lên:
- Có người đến, mau mau đi vào trong đi!
Nhĩ Khang hoảng hơn, cố kéo Tử Vy vào trong:
- Tử Vy! Vào trong đi! rủi ro mà hoàng hậu nhìn thấy thì nguy to đấy.
Nhưng Tử Vy đã giằng ra, quay qua nắm lấy Tiểu Yến Tử. Cùng hát to, cùng loạng choạng đi ra ngoài. Ngay lúc đó tiếng thái giám đứng ngàoi đã hô to nói:
- Lão phật gia giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!
Bây giờ có muốn đẩy Tiểu Yến Tử và Tử Vy vào trong đã muộn, mọi người vội vã quỳ xuống tung hô. Thái hậu và hoàng hậu, Dung ma ma, Quế ma ma đã bước vào nhà nhìn thấy Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang quần áo xốc xếch, Tử Vy và Tiểu Yến Tử ngồi dựa vào nhau bà nhíu mày. Nhĩ Khang biết là tai họa lại đến, nên bước ra quỳ xuống tâu:
- Tôi thần đáng chết. Hôm nay là ngày hai cô cát cát được phép ra khỏi cung. Các cô ấy vui quá, nên van nài Ngũ a ca đưa đi dạo phố, mọi người cải nam trang dạo đến chiều. Mọi người đều đói bụng, nên vào quán cơm ăn. Thần vì không biết cát cát chẳng biết uống rượu, nên đã mời rượu, không ngờ uống có một ly cả hai đã say khướt thế này.
Thái hậu lạnh lùng nhìn Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ rồi quay qua nhìn Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Vĩnh Kỳ nói:
- Bẩm lão phật gia, xin đừng giận hai cô cát cát, tất cả đều là lỗi của Nhĩ Khang cả.
Thái hậu yên lặng, rồi quay qua đám tùy tùng ra lệnh:
- Hãy đưa hai cô cát cát này về Từ Ninh cung, để ta giúp bọn họ giải rượu nhé!
- Dạ!
Đám thái giám vừa nói là đã xông tới kéo Tử Vy và Tiểu Yến Tử đi. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ chỉ biết đưa mắt nhìn theo chứ không dám làm gì cả.

http://tieulun.hopto.org

Chương 14

Tử Vy và Tiểu Yến Tử bị đưa vào nhà tắm. Thái hậu giận dữ nhìn hai người, trong khi hoàng hậu tỏ ra rất đắc ý đứng cạnh. Mấy bà ma ma đẩy Tử Vy và Tiểu Yến Tử đến một bồ nước lớn. Đám thái giám lăng xăng xách nước, hết thùng này đến thùng khác đem tới cho các bà ma ma đổ từ trên Tử Vy và Tiểu Yến Tử xuống:
- Tiểu Yến Tử lạnh quá, kêu lên:
- Lạnh quá! Lạnh quá! Đóng băng mất!
Tử Vy ôm lấy Tiểu Yến Tử.
- Cứu tôi! Cứu tôi! Tôi chết ngộp mất!
Chưa dứt lời, thì một thùng nước thứ hai đổ xuống, rồi thùng thứ ba... Mặc cho Yến Tử và Tử Vy vừa lạnh vừa sặc, vùng vẫy. Thái hậu cao giọng:
- Thế nào? Chúng bây đã tỉnh chưa. Nêu chưa tỉnh thì cho thêm mấy thùng nữa!
Vì vậy là thêm mấy thùng nước được dội lên người. Tử Vy kêu lên:
- Tiểu Yến Tử... Nhĩ Khang đâu? Chúng tôi sắp chìm rồi!
Dung ma ma ghét sẵn Tử Vy nên thừa cơ nhéo một cái thật mạnh lên vai Tử Vy. Khiến Tử Vy lại hét lên:
- Ối! Tiểu Yến Tử ơi cứu tôi với... Có con cá lớn nó cắn tôi nữa!
Tiểu Yến Tử quay qua vẫn chưa tỉnh.
- Cá đâu... Cá đâu!
Thái độ của hai người khiến thái hậu tức muốn phát điên lên, hoàng hậu thấy vậy vội nói:
- Bẩm lão phật gia, con thấy thì hai cô cát cát đã say đến độ nước lạnh không đủ làm tỉnh đâu, hay là lão phật gia hãy đi nghỉ đi, chuyện này giao cho thần thiếp lo.
Thái hậu nói:
- Thôi được, giao cho ngươi đấy, liệu mà làm cho chúng tỉnh.
- Vâng!
Thái hậu vừa ra khỏi phòng, hoàng hậu thấy cơ hội báo thù đã đến, bèn hạ lệnh cho các bà ma ma:
- Dung ma ma! Quế ma ma! đừng có khách sáo nữa, bọn nó là cát cát mà lê la ngoài quán uống say chẳng ra cái thể thống gì cả. Các ngươi cứ thẳng tay cho ta.
- Vâng!
Dung ma ma đáp rồi dùng tay nhéo lên người Tiểu Yến Tử một cái, Yến Tử hét lên:
- Cá lớn tới rồi! Đúng rồi! Có cá lớn rồi. Tử Vy người đừng lo, ta sẽ bảo vệ cho ngươi!
Nói rồi Yến Tử vung tay đánh Dung ma ma tới tấp. Dung ma ma quá bất ngờ, nên lãnh đủ mấy cái tát nên thân. Tức quá mụ ta rút cây trâm cài đầu ra, vừa đâm Yến Tử vừa nói:
- Cho con điên này biết tay mới được!
- Ui da!
Tiểu Yến Tử đau điếng nhảy dựng lên, bảo Tử Vy:
- Tử Vy, chạy nhanh lên, con cá lớn dữ lắm đấy, nó tới rồi!
Dung ma ma hạ lệnh:
- Giữ chúng lại!
Đám ma ma ào đến định giữ Tiểu Yến Tử nhưng cả người Tiểu Yến Tử đầy nước nên đâu dễ giữ. Trong khi đó Yến Tử miệng vừa hét "Cá lớn! Cá lớn nhiều quá!", một mặt vung đòn ra. Bọn ma ma đâu phải là đối thủ của Tiểu Yến Tử, thế là bị đánh ngã lăn, nước đổ lênh láng. Tử Vy thừa cơ chui ra khỏi bồn tắm, nói:
- Ta thoát được rồi! được rồi!
Hoàng hậu thấy tình thế bất lợi như giận quá, kêu lên:
- Phản rồi! phản rồi! Chẳng còn ra thể thống gì cả, Dung ma ma đâu!
Nhưng hoàng hậu còn chưa nói dứt lời, thì Tiểu Yến Tử đã xông tới, chụp lấy hoàng hậu lôi đi, vừa lôi tới bể nước vừa nói:
- Cho con cá lớn này xuống hồ luôn!
Rồi nhúng đầu hoàng hậu vào bể nước, hoàng hậu vùng vẫy:
- Người đâu... người...
- Còn kêu nữa ư? Thì cho ngươi chết ngộp luôn!
Rồi giữ chặt đầu hoàng hậu trong bồn vừa đọc:
- "Người người đều phải uống nước. Sáng uống chiều uống, tối uống. Khát cũng uống mà không khát cũng uống."
Kết quả lần đó, hoàng hậu phải uống một bữa no nê, đến độ chẳng còn biết trời trăng gì cả.
Chuyện náo loạn hôm đó, đương nhiên là khiến Từ Ninh cung như gặp bão lớn. Thái hậu quá giận nhưng chẳng biết àm sao hơn là cho người thay quần áo khô cho Tiểu Yến Tử và Tử Vy rồi tạm thời nhốt hai người vào phòng tối. Cả đời bà chưa bao giờ chứng kiến một chuyện kỳ lạ vậy, nên cần phải có thời gian nghĩ ngợi, tìm biện pháp để xử lý thỏa đáng.
o0o
Tử Vy và Yến Tử bị nhốt vào phòng tối vẫn chưa tỉnh táo hẳn, Yến Tử ôm chặt lấy Tử Vy lè nhè:
- Đừng sợ, lũ cá to đã bị ta đánh tan cả, ở đây không còn cá nữa đâu.
Nhưng rồi nhìn lên bàn phật, thấy đóm lửa nhang le lét, Yến Tử lại nói:
- Cá đã bị đánh tan rồi, nhưng tại sao... đằng kia còn có một con mắt của ai cứ chớp chớp hoài vậy? Hay lại là yêu quái, nhưng em đừng lo, rồi ta sẽ diệt con yêu quái này luôn!
Nói rồi phi thân lên, không ngờ đụng phải bàn thờ té bật ngửa xuống.
- Ui da!
Tiểu Yến Tử kêu lên, Tử Vy giật mình:
- Tiểu Yến Tử! Chị ở đâu vậy?

http://tieulun.hopto.org

Tử Vy bò tới nắm được chân Yến Tử, nhưng vì trong phòng tối đen nên Yến Tử nào biết là Tử Vy, chỉ cảm thấy có ai đó nắm chân mình, bèn la lên:
- Ối! yêu quái chụp được chân tôi rồi ư?
Rồi kê miệng cắn mạnh lên tay Tử Vy, Tử Vy đau quá kêu lên:
- Ui da! Yêu quái cắn tôi!
Tiểu Yến Tử thấy vậy ôm cứng lấy Tử Vy.
- Đừng sợ, đừng sợ! Có chị đây.
- Thế yêu quái bỏ đi chưa?
- Chị cũng không biết!
Yến Tử đáp rồi nhìn lên bàn thờ thấy vẫn còn đóm nhang nên nói:
- Con mắt nó vẫn còn đó, chắc chưa đi đâu.
Rồi ôm chầm lấy Tử Vy, lúc này sức hai người đã cạn kiệt nên chẳng còn ý đối phó với yêu quái nữa. Hai người ôm nhau từ từ thiếp đi.
Một lúc lâu sau đó, cánh cửa mở hé ra, rồi Tịnh Nhi với hai chiếc chăn rón rén bước vào, gọi nhỏ:
- Yến Tử, Tử Vy!
Nhưng chẳng thấy động tịnh gì nên bước tới, thấy hai người nằm lăn quay ra ngủ, nên lặng lẽ đắp chăn lên cho hai người, rồi vội vã bước ra ngoài ngay.
o0o
Tối hôm ấy cả Thấu Phương Trai không ai ngủ được. Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang cũng túc trực ở đấy không về. Hai người điều động đám Tiểu Đặng, Tiểu Trác đến Từ Ninh Cung để thăm dò tin tức, nhưng bọn chúng đi đã khá lâu mà chẳng thấy quay về, Kim Tỏa nói:
- Tiểu thơ và Tiểu Yến Tử say khước đến độ không còn biết trời trăng gì cả. Còn bị lão phật gia bắt đi, e là lão phật gia hỏi chuyện đẳng đông lại trả lời đẳng tây rồi khiến người giận lên thì khốn!
Vĩnh Kỳ nói:
- Đó cũng là điều tôi lo, bình thường Yến Tử làm sai còn có Tử Vy ở cạnh nói đỡ cho, đằng này cả hai đều say, không biết sự việc rồi sẽ diễn biến đến đâu nữa.
Nhĩ Khang đau khổ vô cùng, chàng bị dằn vặt với cái ý nghĩ lỗi của mình gây ra nên nói:
- Tại tôi, tại tôi hết. Nếu tôi đừng tự ái hão thì đâu đến đỗi như vậy. Tôi chịu hết nổi rồi, để tôi đi tìm hoàng thượng, trong chuyện này chỉ có hoàng thượng là cứu được họ thôi.
Vĩnh Kỳ giữ Nhĩ Khang lại:
- Mi có biết giờ này là mấy giờ không mà đi tìm Hoàng a ma?
- Nhưng tôi đang lo quýnh lên đây này. Lão phật gia nói là đưa họ đi làm "tỉnh rượu" Nhưng tỉnh bằng các nào đây? Hay là cho Dung ma ma dùng kim đâm để họ tỉnh?
Vĩnh Kỳ nghe vậy nổi nóng.
- Nếu Dung ma ma mà làm thế là tôi sẽ giết bà ta ngay!
Đang nói đến đó thì bọn Tiểu Đặng quay về.
- Ngũ a ca, Phước đại gia, bọn tôi có đưa một người đến này.
Mọi người giật mình nhìn ra, thấy Tiểu Đặng tử đưa một người che kín mặt bước vào. Khi cởi nón ra, thì mới hay là Tịnh Nhi.
Vĩnh Kỳ vừa thấy Tịnh Nhi hỏi ngay:
- Tịnh Nhi, thế nào? Bọn họ có bị đánh không? Nói ngay cho biết đi!
Tịnh Nhi cười nói:
- Người bị đánh không phải là họ, mà là bọn Dung ma ma và hoàng hậu. Hai người bị Yến Tử trấn nước gần chết ngạt luôn, tại các người không có ở đấy nên không được chứng kiến. Bây giờ tôi mới biết, hai cô cát cát dân dã mà ở gần nhau là "kinh thiên động địa" đến cỡ nào?
Nhĩ Khang vội vã hỏi:
- Thế nào là "trấn nước"? Làm sao mà "trấn nước" được?
- Bởi vì lão phật gia bảo hoàng hậu nương nương tìm cách làm cho hai cô ấy "tỉnh rượu", hoàng hậu mới đem họ đẩy vào bồn nước lạnh, để rồi không biết làm thế nào, mà lôi kéo lẫn nhau. Kết quả là khi bọn này chạy vào, thì cả đám ma ma bò lăn bò càn. Còn hai cô cát cát thì đang ấn đầu hoàng hậu vào bồn đầy nước. kết quả là hoàng hậu phải uống một bữa no nê.
Tịnh Nhi vừa nói vừa cười, như vừa xem được một màn trình diễn thích thú. Trong khi Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ thì tròn mắt ngạc nhiên.
- Vậy ư?
Kim Tỏa và Minh Nguyệt đưa mắt nhìn nhau thích thú.
- Sau đó lão phật gia ra lệnh đưa họ vào phòng tối để họ có dịp "suy nghĩ về hành vi" của mình. Tôi đã lẻn vào đấy nhìn thử, thấy họ chỉ ôm nhau ngủ, họ ngủ mê đến độ sét đánh họ cũng chẳng biết đâu, nên lấy chăn đắp cho họ rồi rút lui. Có điều việc quan trọng là sáng mai đấy, coi chừng giông bão sẽ to đấy!
Vĩnh Kỳ vừa mừng vừa lo, nhưng cũng không quên cảm ơn.
- Tịnh Nhi, thật cảm ơn cô. Nhờ cô giúp đỡ, ơn này Vĩnh Kỳ sẽ không quên đâu.
Tịnh Nhi cười, liếc nhanh về phía Nhĩ Khang.
- Trông thấy Tiểu Trác Tử lăng xăng chạy tới chạy lui là biết hai người đang nôn nóng, lại e là Tiểu Trác nói năng chẳng rõ ràng, nên tôi mới đích thân tới đây. Thôi được rồi chuyện đã kể xong, tôi phải đi ngay bằng không lão phật gia mà trông thấy là tôi cũng bị nhốt luôn đấy!
Nhĩ Khang lúng túng.
- Tôi... tôi cũng xin cảm ơn cô.
Tịnh Nhi ỡm ờ.
- Không cần, mong anh "hiểu biết" là được.

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh Kỳ quay qua ra hiệu cho hai đệ tử.
- Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử các ngươi theo bảo vệ Tịnh Nhi cát cát nghe không?
Tịnh Nhi, Tiểu Đặng, Tiểu Trác đi xong. Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang vẫn chưa hết bàng hoàng.
- Chẳng lẽ Tử Vy và Yến Tử lại dám trấn nước hoàng hậu?
Vĩnh Kỳ suy nghĩ:
- Tịnh Nhi nói thì chẳng thêm thắt đâu. Hừ! không ngờ Yến Tử trong cơn say mà vẫn làm được một màn ly kỳ như vậy.
Rồi quay qua Nhĩ Khang kỳ hỏi:
- Thế thì cái nợ của Tịnh Nhi, ngươi tính sao đây?
Câu hỏi của Vĩnh Kỳ khiến Kim Tỏa cũng liếc nhanh Nhĩ Khang. Nhĩ Khang vỗ vỗ đầu nói:
- Tôi... tôi cũng không biết, bây giờ tôi phải về nhà. Sáng mai còn phải về triều xem sự việc thế nào. Hai cô nàng kia bị tưới nước, rồi cho vào phòng tối, e là sẽ ngã bệnh đấy. Kim Tỏa, Minh Nguyệt! Các ngươi chuẩn bị nước gừng sẵn cho ta nhé.
Kim Tỏa nói:
- Vâng! Tiểu thơ thể tạng yếu đuối dễ bệnh lần này không biết ra sao? E rằng bệnh của tiểu thơ cần phải có phương thuốc của Nhĩ Khang thiếu gia mới lành đấy.
o0o
Trời vừa mờ sáng, Tử Vy đã giật mình thức dậy, đẩy chăn qua một bên, nhìn quanh.
- Tôi ở đâu đây? Ồ đúng rồi là phòng tối của Từ Ninh cung đây mà!
Nàng vội day qua đẩy Yến Tử.
- Tiểu Yến Tử! dậy đi chúng ta lại bị nhốt vào phòng tối Từ Ninh cung này!
Tiểu Yến Tử quay người lại định ngủ tiếp Tử Vy nhìn đống chăn nệm ngạc nhiên, lay Yến Tử nói:
- Này Yến Tử, lão phật gia đã nhốt bọn mình vào phòng tối, vậy mà còn tốt quá, mang cả chăn nệm cho bọn mình đắp nè. Dậy đi Yến Tử! dậy đi!
Tiểu Yến Tử ngáp dài, vươn vai một cái rồi nhìn quanh.
- Trời chưa sáng mà, để ta ngủ thêm một chút đi chứ?
Tiểu Yến Tử nói xong ngã người xuống định nướng tiếp? Không ngờ đầu va vào đá nghe cái "cốp" đau quá hét lên:
- Ối! Trời ơi, cái giường hôm nay sao cứng thế này?
Tử Vy phải nói:
- Đây là phòng tối của lão phật gia! Chúng ta bị nhốt rồi hiểu không?
- Phòng tối ư?
Lúc đó Yến Tử mới tỉnh thật gải đầu:
- Cả người tôi sao lại đau nhức thế này. À đúng rồi tại mình đánh lộn ở Hội Tân Lầu.
Đang nói đến đó chợt cửa mở, rồi Tịnh Nhi bước vào. Tịnh Nhi thấy hai người đã dậy, vội bước tới nói:
- Hai người tỉnh cả rồi chứ? Tôi là Tịnh Nhi đây.
Tử Vy nghe nói đến Tịnh Nhi giật mình, chưa kịp lên tiếng thì đã nghe Tịnh Nhi nói:
- Nghe này hôm qua hai người say khước, bị lão phật gia mang về Từ Ninh Cung để làm cho hai người tỉnh rượu. Chuyện kế tiếp thì để nói sau, sau đó hai người bị nhốt vào phòng tối, tôi sợ hai người lạnh nên mang chăn ngay vào, bây giờ tôi phải mang mấy thứ đó đi ngay, bằng không lão phật gia thức dậy biết tôi giúp mấy người thì tôi sẽ bị phạt. Lát nữa lão phật gia có hỏi, đừng nói gì đến chuyện chăn nệm tôi đưa sang nghe!
Tiểu Yến Tử ngạc nhiên:
- Vậy là chăn nệm là của chị mang tới?
- Vâng, thôi tôi đi nhé! Một lúc nữa trước mặt lão phật gia tôi sẽ liệu mà nói giúp cho hai người.
Thế là Tịnh Nhi ôm chăn bỏ đi.
Tử Vy và Yến Tử nhìn nhau Tử Vy vô cùng bối rối, vừa ganh tị, vừa kinh ngạc, vừa đau khổ vì chợt nhiên rồi phải mang ơn người mình không muốn.
o0o
Tịnh Nhi sau khi rời khỏi phòng tối, trở về phòng ngủ thái hậu. Tiếp tục công việc hàng ngày, đấm lưng, mặc áo... một tay Tịnh Nhi chỉ đạo cả.
Thái hậu cảm động.
- Tịnh Nhi này, mấy chuyện này để bọn cung nữ làm được rồi, con bận tâm mà làm gì chứ?
Tịnh Nhi nói:
- Nhìn tụi nó mặc cho lão phật gia mà con không yên tâm, con cũng có làm gì đâu? Chẳng qua chỉ sửa đổi cho nó thẳng nếp thôi mà.
Thái hậu cười.
- Cứ được con chăm sóc thế này quen rồi, sau này chẳng có con ta chẳng biết làm sao đây.
- Vậy thì con sẽ mãi mãi ở bên lão phật gia.
- Nói vậy là ta gây chuyện nữa sao? Nhưng mà đừng lo, chuyện của con để đó ta tính.
Tịnh Nhi giả vờ.
- Lão phật gia nói gì con không biết?
Thái hậu cười.
- Biết hay không biết cũng chả sao?
Rồi sực nhớ lại Tử Vy, Tiểu Yến Tử, bà nghiêm mặt nói:
- Sao? Có cho ngươi đến đây xem hai con a đầu đó thế nào không?
Tịnh Nhi thừa cơ hội nói:
- Bẩm lão phật gia! Tịnh Nhi có điều muốn xin với lão phật gia.
- Chuyện gì? Có nghiêm trọng lắm không?

http://tieulun.hopto.org

Tịnh Nhi nói:
- Con thấy thì lão phật gia hãy tha cho hai cô cát cát ấy đi, chuyện cũng không đáng gì...
- Không đáng gì ư? Con gái mà đi ra ngoài cung uống rượu vui đùa, không giữ gìn ý tứ. Về đến cung còn la hét, rồi quậy nát cả nhà tắm Từ Ninh Cung, không dạy, không răn đe thì còn gì chứ?
- Nhưng hai cô ấy đã bị dội nước lạnh, bị nhốt trong phòng tối rồi. Bây giờ tỉnh lại biết mình gây đại họa đã ăn năn hối hận. Thôi thì lão phật gia hãy vì Tịnh Nhi này mà tha cho họ về Thấu Phương Trai đi, chớ đã bị dội nước, ngủ phòng tối như vậy, thế nào cũng bệnh, mà bệnh ở Từ Ninh cung thì hoàng thượng thế nào cũng nghĩ là tại chúng ta.
Thái hậu suy nghĩ rồi lắc đầu nói:
- Tịnh Nhi, ta thấy con lạ lắm! Tại sao con cứ bênh vực cho hai con a đầu đó mãi vậy?
Tịnh Nhi cúi đầu.
- Dạ bẩm thái hậu, Tịnh Nhi này đã nhận lời nhờ vả nên phải làm tròn việc.
Thái hậu giật mình.
- Ai nhờ vả con?
- Dạ, anh Nhĩ Khang ạ.
Thái hậu hơi bất ngờ.
- Chuyện nhờ vả đó quan trọng với con lắm không?
Tịnh Nhi nghĩ ngợi nói:
- Thật ra thì còn một nguyên nhân khác nữa.
- Nguyên nhân gì?
- Cái cô nàng Tiểu Yến Tử kia không cha không mẹ. Tử Vy cũng không có mẹ, thân thế của họ với con có chỗ giống nhau. Có điều con còn được lão phật gia yêu quý, thương hại, nghĩa là con còn hơn họ nhiều. Vì vậy con rất dễ đồng cảm.
Thái hậu nghe Tịnh Nhi nói chợt hiểu ra, suy nghĩ một lúc bà nói:
- Con thử nghĩ xem, giữa con và Tử Vy có thể kết chị em được không nào?
- Con thấy thì Tử Vy và Yến Tử đều là người bộc trực. Tử Vy nhu mì, hiều dịu. Yến Tử thì hoạt bát năng động, lại nhiệt tình. Cả hai có những cái hay của họ mà con không có, nên nhiều lúc khiến con phải khâm phục. Mặc dù họ đã nhiều lần làm rối loạn cung đình, nhưng phải thấy là bọn họ rất năng động. Con thật tình muốn kết bạn với họ lắm chứ.
Thái hậu gật đầu:
- Ta hiểu rồi, vậy thì chuyện này để ta nghĩ lại xem.
Rồi bà phán:
- Thôi được, như vậy chuyện tội của hai con a đầu đó, ta cũng bỏ qua thêm một lần, có điều ta mong rằng bọn nó biết ai đã giúp nó được tha. Bây giờ hãy cho gọi chúng lên đây.
Tịnh Nhi vội quỳ xuống.
- Vâng ạ! Tịnh Nhi xin tạ ơn lão phật gia.
Tử Vy và Yến Tử lập tức được đưa đến trước mặt thái hậu.
Lần này thì Vy và Yến Tử biết là mình đã phạm lỗi nặng nề, nên hết sức ngoan ngoãn quỳ trước mặt thái hậu, Tử Vy nói:
- Tử Vy này xin được thỉnh an lão phật gia. Tối qua con uống say quay về cung đã gây tội đáng chết, thế mà còn làm rối loạn cả Từ Ninh cung. Thật đáng xấu hổ, chẳng còn mặt mũi nào để nhìn lão phật gia, và không biết làm thế nào để chuộc lại cái tội đáng hổ thẹn đó.
Thái hậu thấy thái độ của Tử Vy có vẻ thành khẩn nên phán:
- Thôi được rồi, chuyện say rượu đó phải chấm dứt từ đây. Ta mong rằng điều các ngươi ăn năn hối lỗi là thật. Đừng tưởng các ngươi là cát cát ngay một đứa con gái con nhà dân dã bình thường, cũng không nên uống rượu say mèm ngay quán rượu.
Tử Vy hối hận, quỳ mọp nói:
- Tử Vy này đã biết lỗi, rất mừng được lão phật gia chỉ giáo, xin hứa từ đây về sau sẽ không để chuyện này tái diễn.
Thái hậu như có điều nghĩ ngợi, nói:
- Đúng ra các ngươi phải chịu một hình phạt nào đó để làm gương, nhưng mới sáng sớm Tịnh Nhi đã đến đây xin ta. Nên thuận lời Tịnh Nhi lần nữa, ta tha cho các ngươi.
Tử Vy dù biết vẫn giật mình, liếc nhanh về phía Tịnh Nhi, chỉ thấy Tịnh Nhi nhìn mọi người cười.
Thái hậu nghĩ chuyện đã xong, nên đứng dậy.
- Thôi được rồi, hai đứa hãy quay về Thấu Phương Trai đi. Nhớ là phải tự kiểm lấy bản thân đấy.
Yến Tử nghe vậy biết là đã thoát nạn, vội vã quỳ xuống nói lớn:
- Xin cảm tạ ân điển lão phật gia!
Tử Vy cùng lạy mà lòng ngập đầy nhiều thứ tình cảm hỗn độn. Không biết là nên vui hay buồn, yêu hay ghét, nên mừng hay lo.
o0o
Tử Vy và Yến Tử trở về Thấu Phương Trai đám đệ tử vội bu lại, Kim Tỏa là đứa mừng nhất.
- Tiểu thơ được về rồi đấy à? Lão phật gia có trừng phạt gì không, chỉ bị nhốt vào phòng tối hay con gì khác?
Tử Vy lòng trăm mối, chỉ lắc đầu nói:
- Không! Không có chuyện gì cả!
Tiểu Yến Tử thì vừa tới Thấu Phương Trai, đã vui vẻ hẳn lên, khoác lác.
- Các ngươi chẳng biết ta ư? Làm sao có thể gặp nạn được. Tiểu Đặng Tử còn nói ta là bồ đề tái thế cơ mà?
Tiểu Đặng tử nghe vậy vuốt đuôi.
- Đúng! Đúng! Đại nạn bất tử. Gặp hung hóa kiết!

http://tieulun.hopto.org

- Chứ sao? Bồ đề tái thế thì làm sao chết được chứ?
Thể Hà nói:
- Thôi vào nhà, vào nhà uống nước gừng nóng giải cảm đi.
Tiểu Trác Tử nói:
- Để tôi đi báo tin cho Ngũ a ca và Nhĩ Khang đại gia biết ngay, để không thôi họ lại đi gặp hoàng thượng!
Nhưng Tiểu Trác Tử vừa ra đến cửa đã đụng đầu Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đang bước vào.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ vừa bước vào, Vĩnh Kỳ đã lên tiếng ngay:
- Tịnh Nhi đã cho người báo tin cho ta, nên ta đến đây chúc mừng các người thoát hiểm.
Tử Vy vừa trông thấy Nhĩ Khang mắt đỏ hoe, vội quay người đi. Nhưng lúc đó cơn giận của Khang đã nguôi, không còn tự ái gì nữa. Chàng bước tới nắm lấy tay Tử Vy nói:
- Chúng ta vào nhà nói chuyện đi!
Tử Vy hơi vùng vằng, nhưng cuối cùng cũng theo Khang vào trong nhà.
Tiểu Yến Tử và Vĩnh Kỳ biết ý, bảo tất cả đều ở ngoài.
Nhĩ Khang kéo Tử Vy vào phòng trong, cài cửa lại. Rồi bước tới, lúc này Tử Vy đã bước tới bên cửa sổ mắt nhìn ra ngoài, Khang vừa đặt tay lên vai Tử Vy, Tử Vy đã phản kháng.
- Anh đừng có đụng đến tôi.
Nhĩ Khang không buông, mắt nhìn thẳng vào mắt Tử Vy.
- Đừng có giận nữa được không nào? Từ sau cái hôm cãi nhau với em, hai ngày qua anh thấy thời gian như dài dằng dặc. Trong đầu anh không nhĩ được chuyện gì khác ngoài hình ảnh của em. Bây giờ nếu em mà còn giận anh nữa, chắc anh sẽ chết mất.
Tử Vy bắt đầu khóc.
- Tôi đã nói tôi không muốn nghe anh nữa mà những lời mật ngọt kia anh nên dành riêng cho Tịnh Nhi đi!
Nhĩ Khang vẫn kiên nhẫn nói:
- Tịnh Nhi hoàn toàn không có chỗ trong trái tim anh. Làm sao anh nói những lời đó được với cô ấy chứ?
- Nhưng mà... nhưng mà chẳng phải anh đã từng nói là tôi không xứng với anh ư?
Nhĩ Khang cầm tay Tử Vy, vả vào mặt mình một cái nói:
- Này em đánh anh đi, được chưa? phải biết là lúc đó anh quá giận, mà em cũng nào có bình tĩnh. Lúc người ta giận thì nói lời dại dột không kiểm soát được là thường. Đó là ngoài ý muốn, em hãy coi như không có đi!
- Không được! Từ trong ý nghĩ anh đã khinh thường em. Anh đã đem em ra so sánh với Tịnh Nhi rồi anh thấy là Tịnh Nhi vượt trội hơn nên anh mới hối hận chuyện chỉ hôn với em.
Nhĩ Khang kinh ngạc.
- Làm gì có chuyện đó? Ai bảo?
- Chính miệng anh nói!
- Anh làm gì nói những chuyện đó bao giờ?
Tử Vy nhìn lên.
- Anh bảo là anh đã nói chuyện thơ văn với cô ấy suốt đêm trăng sáng. Từ thơ văn sang triết lý nhân sinh... em làm sao có được cái khả năng đó?
Nhĩ Khang ôm chầm lấy Tử Vy.
- Thôi coi như anh dại miệng được chưa? Tại không có dịp nếu có anh cũng có thể làm vậy với em cơ mà?
- Không được! Cô ấy đã xuất hiện và đứng giữa chúng ta rồi. Hình ảnh đó làm sao xóa nhòa được?
- Làm gì có chuyện cô ấy đứng giữa chúng ta? Chỉ cần em đừng có bực dọc gì nữa là anh sẽ cố gắng thuyết phục hoàng thượng. Giải thích cho hoàng thượng hay. Chuyện đó cần thời gian, em phải bình tĩnh chứ nếu cứ quậy mãi thế này làm cho sự rạn nứt của chúng ta càng ngày càng rộng, thì khó hàn gắn được? Có thế nào em cũng không được nói đến chuyện rút lui... thì mới giải quyết được chứ?
- Em không muốn có chuyện khoan nhượng người khác!
- Bảo đảm không có!
Tử Vy đau khổ.
- Nhưng mà... nhưng mà... Còn chuyện Kim Tỏa. Nó hình như cũng yêu anh, vậy thì sao?
Nhĩ Khang tái mặt.
- Đâu có chuyện đó được!
- Bây giờ em không biết gì nữa. Đầu em cứ rối tung lên, chẳng biết phải làm sao đây.
Nhĩ Khang cảm thương vô hạn nói:
- Đừng nghĩ ngợi gì cả, anh là của em, chỉ duy nhất một mình em thôi. Và không ai có quyền chia sẻ bọn mình. Em cũng đừng có nói gì cả, mọi việc anh sẽ liệu.
Tử Vy yên lặng nhìn Nhĩ Khang chấp nhận. Nhĩ Khang tiếp.
- Hôm qua nhìn thấy em uống rượu ở Hội Tân Lầu mà anh đau xót vô cùng. Nhưng gì bản tính ương ngạnh nên anh cũng không muốn năn nỉ e là chịu thua sao? Kết quả là em đã say khướt, Yến Tử cũng say như em, tìm đủ mọi cách mà anh không biết phải làm sao để em tỉnh rượu. Đến khi về tới cung đình, em bị thái hậu đưa đi, anh sợ quá nhưng cũng đành chịu trận. Sau đó, còn nghe nói em bị trấn nước rồi nhốt vào phòng tối nữa. Anh quýnh quáng cả lên, thiếu điều tự tử.
Tử Vy chỉ khóc Nhĩ Khang nói:
- Em tha thứ cho chuyện làm vừa qua của anh chứ?
- Làm sao không tha thứ được vì em đã lỡ thề nguyền "sông có cạn núi có mòn, mới chia tay với anh".
Nhĩ Khang nghe nói vô cùng cảm động, xiết chặt Tử Vy vào lòng, Tử Vy có cảm giác như tan biến đi trong vòng tay đó và không còn muốn nghĩ ngợi lung tung gì cả.

http://tieulun.hopto.org

Chương 15

Tối hôm ấy vua Càn Long đến Bảo Nguyệt Lầu. Ngài đã quyết phải thu phục Hàm Hương trong đêm nay, nên vừa bước vào cửa, đã lớn tiếng hỏi:
- Hàm Hương, hôm nay trẫm đã cho người mang đến cho khanh món nho Thổ Lổ Phồn, khanh đã dùng chưa?
Hàm Hương đáp lại bằng cái lạy theo đạo Hồi, xong nói:
- Tạ ơn Hoàng thượng đã ban cho món nho Thổ Lổ Phồn và dưa Hạ mật. Biết đó là quá quý từ chốn quê nhà, nên thần trân trọng và tiếc rẽ chưa dám ăn.
Vua trách:
- Sao khờ quá vậy? trái cây phải dùng khi còn tươi! Dù trẫm đã cho người dụ ngựa ngày đêm mang từ chốn biên cương về. Nhưng đường xa dịu vợi, cộng thêm mấy ngày đường, trẫm biết là nó không còn được như lúc mới hái. Nếu khanh không dùng ngay mà để thêm vài ngày nữa, e là nó sẽ hư thối mất, lúc đó làm sao ăn được? Nào! Bây giờ hãy mang ra đây, trẫm và khanh cùng ăn!
- Vâng!
Hàm Hương quay qua ra lệnh cho Duy na, Kiết na.
- Nào hãy mang nho ra đi!
Duy na và Kiết na vào trong mang nho và dưa ra. Nhà vua bước tới cầm tay Hàm Hương lên, dịu dàng hỏi:
- Thế những ngày qua, khanh có thấy nhớ nhà không?
Hàm Hương rút nhanh tay lại, lướt đi một cách nhẹ nhàng. Nhưng vua rất kiên nhẫn, không lộ vẻ giận dữ, mà kiên trì nói:
- Trẫm đã ra lệnh cho xây một lễ đường đạo Hồi. Bao giờ xây xong, khanh có thể đến đấy cầu nguyện như ở quê nhà. Trẫm cũng dự định cất cho khanh một khu nhà theo kiểu Hồi, những người đồng hương của khanh có thể đến đấy trú ngụ. Và như vậy, khanh sẽ không còn cảm giác cô độc nữa. Trẫm cũng biết khanh còn hai người anh trai, hay là bảo họ dọn đến Bắc Kinh ở đi, để có anh có em, khanh thấy thế nào?
Nhưng Hàm Hương lại nói:
- Đa tạ Hoàng thượng đã quá bận tâm. Các anh của thiếp đều đã lập gia đình, con cái đầy đàn, e là họ không đến được, sự lưu tâm của hoàng thượng, Hàm Hương này xin ghi nhớ.
Vua Càn Long lại đưa tay ra:
- Nào đến gần trẫm một chút đi, trẫm nào có ăn thịt ngươi đâu?
Hàm Hương vẫn tránh né, vua có vẻ không hài lòng, nhưng cố nhẫn nhịu. Bấy giờ Duy na và kiết na đã mang nho và dưa đặt lên bàn. Vua lấy một quả cho vào miệng.
- Ồ! ngọt thật!
Vua nói, rồi tiếp:
- Trẫm nghe người ta nói, là Tân cương người ta truyền tụng thế này "nho thổ lổ phồn, dưa Hạ mật, thêm con gái Tân cương là nhất cõi đời." bây giờ trẫm đang ăn nho Thổ Lổ Phồn, ngắm người đẹp Tân cương, lại còn ngửi được cả hương thơm ngào ngạt, trẫm ngẫm lại thấy câu đó chẳng có chút ý khoa trương nào cả.
Xong, vua ngắt một quả nho, đưa cho Hàm Hương:
- Khanh hãy ăn một quả đi, để không trẫm ăn hết đấy.
Hàm Hương không còn cách nào khác hơn là tiếp nhận. Mùi hương khiến vua ngây ngất, vua nói:
- Chưa có một cung phi nào, vào cung lâu thế này mà ta lại không tiếp cận được như khanh cả, khanh biết không?
Nói xong, vua kéo mạnh Hàm Hương vào lòng.
- Tối nay mặc cho khanh đồng ý hay không đồng ý trẫm vẫn ở đây với khanh, để khanh thật sự trở thành một phi tử của ta.
Lời của vua nói làm Hàm Hương kinh hải:
- Hoàng thượng, xin người hãy tự trọng một chút. Hoàng thượng đã từng nói là không ép buộc thiếp mà. Thánh a la trên cao sẽ chứng kiến mọi việc!
- Ông ấy muốn chứng kiến thì để cho ông ta chứng kiến. Trẫm tin là Thánh a la đã từng nhìn thấy bao nhiêu đôi trai gái tư tình rồi!
Hàm Hương cố vùng vẩy.
- Buông thiếp ra! Buông thiếp ra!
Hàm Hương vừa nói vừa quay sang dùng tiếng Hồi xổ một tràng với Duy na và Kiết na. Chúng nghe dặn, vội vã chạy ra ngoài ngay. Còn lại, Hàm Hương năn nỉ:
- Hoàng thượng! từ ngày vào cung đến giờ. Thiếp hoàn toàn kính trọng Hoàng thượng, xem Hoàng thượng như một người vĩ đại hiếm có trên cõi đời này. Mong Hoàng thượng hãy cố giữ cho, đừng để ấn tượng đó biến mất trong đầu thiếp.
Vua Càn Long vẫn ôm chặt Hàm Hương.
- Lời của người nghe thì hay lắm, nhưng trẫm đã chán những lời ca tụng rỗng tuếch ấy rồi.
Rồi ông nghiến răng hỏi:
- Nói đi! Hay là ngươi vẫn còn nghĩ đến cái gã Hồi kia? hắn vẫn còn ngự trị trong trái tim ngươi à?
Hàm Hương vẫn rất cản đảm nhìn lên:
- Vâng, vẫn còn sống trong tim thiếp!
Vua càn long không ngờ Hàm Hương lại dám trả lời như vậy. Ông giận dữ, tát một cái thật mạnh lên mặt Hàm Hương. Khiến nàng ngã lăn xuống đất, một dòng máu nhỏ chảy dài xuống cằm. Vừa chùi vết máu, vừa nhìn vua với thái độ thách thức, Hàm Hương nói:
- Hoàng thượng có thể đánh thiếp, có thể giết hay chiếm hữu thiếp, chuyện đó chẳng làm sao ngăn được. Có điều thiếp chẳng làm sao xua được hình ảnh anh ấy, trong tim thiếp, hình như anh ấy mãi mãi tồn tại. Như quả núi Thiên Sơn, bất biến theo thời gian, nhất là trong những lúc thiếp gặp chuyện không vui.

http://tieulun.hopto.org

Lời của Hàm Hương làm mặt vua tái hẳn, vua gầm lên:
- Ngươi còn cả gan nói những lời đó với trẫm nữa ư? Ngươi đánh giá ta thế nào chứ?
Hàm Hương vẫn can đảm nói:
- Thiếp coi Hoàng thượng như một vị anh hùng. Thiếp còn nhớ một lần hoàng thượng nói, sẽ chinh phục thiếp chứ không cưỡng bức, vì làm vậy có khác gì một tên thảo khấu vô lại ngoài đời? vì vậy thiếp nghĩ, hẳn Hoàng thượng không muốn để thiếp hạ thấp hình ảnh người trong tim mình?
Vua Càn Long giận dữ:
- Ngươi thật quá đáng, trẫm giờ không cần cái tiếng anh hùng hảo nữa đâu? Vì vậy nếu không có cách nào để xua hình ảnh gã Hồi kia ra khỏi tim ngươi, thì ta đành làm người đến sau vậy. Nhưng ta phải chiếm hữu được ngươi!
Vua Càn Long nói và xông đến, Hàm Hương cố tìm cách trốn chạy. Ngay lúc đó, chợt có tiếng thái giám đứng ngoài rao.
- Hoàn châu công chúa đến! Tử Vy công chúa đến!
Vua Càn Long kinh ngạc, còn chưa biết nên phản ứng thế nào, thì Yến tử và Tử vy đã bước vào.
Trên tay Tử vy có cây đàn, vừa bước vào Vy nói:
- Hương phi nương nương, hôm trước người muốn tấu nhạc với bọn này, thì hôm nay tôi đã mang đàn đến đây.
Rồi như bất ngờ phát hiện sự hiện diện của vua, Tử vy kinh ngạc nói:
- Ồ! Hoàng a ma cũng có mặt ở đây nữa ư?
Tiểu yến Tử thì vô tư, vừa xông vào, trông thấy nho là nhảy ngay đến.
- Ồ! Có nho quả! Món mà tôi thích nhất đây này, lâu quá rồi chẳng được ăn!
Nói rồi tự nhiên ngắt lấy một bỏ vào miệng.
- Ngon thật! ngon tuyệt! vậy mà Hoàng a ma xấu quá, có thức ăn ngon lại không thông báo một tiếng, cứ lặng lẽ ăn một mình thôi. Nho này quá ngon, con chưa được ăn bao giờ, mà con lại thích nhất thứ này, Hoàng a ma cũng biết mà?
Vua càn Long bị Tử vy và Yến Tử quay một mách, vừa bực vừa giận, nhưng cố nén xuống nói:
- Hai con a đầu này, biết thế nào là lễ độ không chứ? Bước vào cửa không nhìn trước nhìn sau, đã oang oang lên. Thấy trẫm ở đây là phải rút lui ngay chứ? Đây là phòng của cung phi trẫm mà…
Yến tử tròn mắt ra vẻ ngây thơ hỏi:
- Sao lạ vậy? tại sao lúc trước ở đằng lệnh phi nương nương, bọn con không cần phải né tránh? Mà cũng chính Hoàng a ma đã ra lệnh bảo chúng con phải thường xuyên đến với Hương phi nương nương mà?
Vua Càn Long cứng miệng, mặt đỏ rần. Trong khi Hàm Hương thì đứng run rẩy ra xa.
Tử vy ôm đàn tới, cúi người chào vua.
- Xin Hoàng a ma bớt giận. Chúng con và Hương phi nương nương đã tập được một bài hát. Bài hát này rất đặc biệt là có thể phối âm bằng cả hai nhạc cụ. Một của dân tộc Hồi, một của dân tộc Hán, để bọn con đàn hát cho hoàng thượng nghe giải sầu. Hát xong, bọn con sẽ rút lui, hoàng thượng đồng ý chứ?
Vua Càn Long còn chưa phản ứng, thì Tiểu Yến Tử đã không nói không rằng, kéo ngay vua Càn Long về phía bàn, lấy ghế ra, ấn vua xuống nói:
- Nào, nào! Xin Hoàng a ma hãy ngồi đây để xem hai cô công chúa, một cô cung phi cùng biểu diễn cho người xem. Đây là một "dịp may hiếm có" đấy.
Nói xong Yến Tử lại reo lên:
- Đấy Hoàng a ma thấy không? Con đã biết sử dụng thành ngữ "dịp may hiếm co" rồi! không sai phải không? vậy là Hoàng a ma phải thưởng đấy, nhưng thôi bây giờ Hoàng a ma ngồi yên nghe bọn con hát! giờ bọn con thích hát vô cùng.
Vua Càn Long lúng túng, nhưng chẳng biết làm gì hơn, đành ngồi xuống, mà lòng bực dọc. Tử vy kéo Hàm Hương tới, rồi ba cô gái cùng ngồi xuống. Người thì đàn, người đánh trống, người sử dụng nhạc khí Hồi. Mọi người hướng về phía vua, cất cao tiếng hát:
- Khi đỉnh núi đã mòn. Khi nước sông thôi chảy. thời gian như ngưng lại, ngày đêm không khác nhau. Khi trời đất, vạn vật trở thành hư ảo. Thì anh và em vẫn còn đó. Chúng ta mãi không rời nhau. Vì tình nồng của anh là hơi thở của em.
Lời ca với tiếng đàn réo rắt, bắt đầu lôi cuốn vua.
- Khi mặt trời thôi không còn đến. Khi quả đất thôi không chuyển động. Thời gian đứng yên. Vì bốn mùa không còn. Khi hoa lá cỏ cây tàn úa… em vẫn không xa anh, ta không xa nhau, vì nụ cười của anh, làm em quyến luyến chẳng rời…
Ba người cùng hát. Mỗi người một ý nghĩ, và hồn bay bổng theo tiếng hát.
- Hãy để chúng ta là bạn của nhau nơi chốn hồng trần, sống cuộc đời đầy ánh phồn hoa. Ta cỡi ngựa bên nhau, Cùng nâng ly cùng hát. Hát ngợi ca hạnh phúc cuộc đời. Cuộc sống này đáng yêu biết bao. Tuổi xuân mãi mãi thuộc về ta…
Trong tiếng hát Tử vy và Yến Tử đều như nhìn thấy chính mình cùng Nhĩ Khang và Vĩnh ký, cỡi ngựa rong ruổi trên đồng cỏ. Hàm Hương cũng vậy, đang cùng Mộng Đan phi ngựa trên thảo nguyên.
- Hãy để chúng mình là bạn bên nhau, trong chốn hồng trần này…
Bài hát chấm dứt, mắt cả ba đều đẫm lệ, những giọt lệ hạnh phúc. Vua Càn Long ngỡ ngàng nhìn cả ba người. Bài hát hình như cũng khiến người xúc động.
Tử Vy hát xong, đặt đàn xuống, cúi chào nói:
- Hoàng a ma thấy thế nào? Bài hát tệ quá ư?
- Không, bài hát rất hay, ai đã đặt lời vậy?
Tử Vy đỏ mặt:
- Dạ…con ạ.
- Hay lắm! Trẫm cảm động nhất là câu "hãy để chúng mình là bạn bên nhau trong chốn hồng trần này. Sống

http://tieulun.hopto.org

cuộc đời đầy ánh phồn hoa. Ta cỡi ngựa trên đồng cỏ cùng nâng ly hát vang. Ngợi ca hạnh phúc cuộc đời...” Trẩm mong mình sẽ tìm được một người hiểu mình trên chốn hồng trần này.
Tử Vy nghe vua nói xúc động, ân cần đáp:
- Chẳng phải là Hoàng a ma đã có một Lệnh phi nương nương ư? Còn có bao nhiêu phi tần khác, chẳng lẽ họ không phải là bạn của người trên chồn hồng trần này?... Còn người mẹ đã bỏ suốt một đời để chờ Hoàng a ma của con nữa, người cũng rất yêu quý Hoàng a ma mà?
Vua Càn Long nghe nói bàng hoàng. Câu nói của Vy như một lời trách. Tử vy vẫn nhìn vua, tiếp tục nói:
- Âu dương Tu cũng đã từng nói “đời có bao nhiêu tình si? hận này nào phải là trăng gió,” vì vậy con nghĩ là trên đời có rất nhiều việc “không dằn lòng được, không tự chỉ được mình” nhưng cũng có nhiều thứ “không thể cứ như ý mình muốn.” có nhiều sự việc ta cũng không nên miễn cưỡng đó chính là tình yêu, Hoàng a ma ạ!
Vua càn Long nhìn Tử vy, hiểu Tử vy muốn nói gì, ông ngớ ra, thì ra Yến Tử và Tử vy đến đây chẳng phải tìm cớ mà chỉ vì muốn cứu nguy cho Hàm Hương. Ông lúng túng đứng dậy, nhìn Tử Vy một chút. Rồi ý định “chiếm hữu Hàm Hương” chợt tan biết đi. Ông quay sang Hàm Hương cô gái trẻ trung yếu đuối. Đứng cạnh Yến tử và Tử vy chẳng khác chị em của nhau chợt nhiên nhà vua thở dài.
- Thôi các ngươi ở đây ca hát nhảy múa, trò chuyện gì thì cứ việc, trẫm chẳng quấy rầy nữa đâu.
Nói xong, vua quay người bỏ đi. Yến Tử và Tử vy đưa người ra tới cửa, quỳ xuống:
- Tiểu Yến tử, và Tử vy xin cung tiễn Hoàng a ma!
Khi nhà vua đã đi thật xa rồi, họ mới quay trở vào. Hàm Hương bước tới xiếc tay hai người cảm ơn. Ba cô gái cũng hiểu cách “giải vây” đó không thể cứ tái diễn mãi. Đây chỉ là biện pháp tạm thời, vả lại coi như gặp vận may, lần sau chưa hẳn thuận lợi như vậy. Mà đức vua đã đến một lần không được, thì còn lần thứ hai, rồi thứ ba, và như vậy thì… cả ba đều thấy vô cùng lo lắng.
Nhĩ Khang biết Tử vy dù đã tha thứ cho chàng. Nhưng bên cạnh những tình cảnh nồng ấm, bóng đêm đã xuất hiện thì còn xuất hiện. Tịnh Nhi như một tảng đá, lúc nào cũng đứng trên tim Vy, nỗi bức xúc về tình cảm là điều khó tránh khỏi. Nhĩ Khang hiểu điều đó, chàng không bực dọc, vì nghĩ, nếu thay chàng vào vị trí của Vy. Vy có người khác, chàng sẽ ra sao? Nghĩ đến điều đó, Khang nghĩ việc này không chần chờ được nữa, phải giải quyết càng nhanh càng tốt, không nên để đau khổ kéo dài.
Ngay hôm ấy, ở ngự thư phòng, Nhĩ Khang cầu kiến vua càn Long, vua có vẻ ngạc nhiên:
- Nhĩ Khang, có việc gì mà cần gặp riêng ta vậy?
Nhĩ Khang thành khẩn nói:
- Hoàng thượng, con đến đây là để xin Hoàng thượng, hãy hủy bỏ cái đề nghị hôm trước. Thần không thể để Tịnh nhi công chúa hiểu lầm cũng như không muốn phụ bạc Tử vy. Nếu con mà có cùng lúc hai người, đó không phải là hạnh phúc của riêng con, chứ đừng nói đến Tử vy. Vì vậy thần xin hoàng thượng minh xét.
Vua Càn Long kinh ngạc, suy nghĩ rồi hỏi:
- À, hẳn là khanh đã nói chuyện đó với Tử Vy rồi phải không? Có phải là chuyện Tử vy và Yến Tử hôm trước uống rượu say đại náo Từ Ninh cung cũng có liên hệ đến chuyện này không?
Nhĩ Khang lúng túng thú nhận:
- Vâng, tất cả lỗi ở thần cả.
Vua Càn Long gật gù, nhưng thắc mắc:
- Tử vy hiền lành nhu mì vậy, chẳng lẽ không khoan dung?
Nhĩ Khang vội nói:
- Chính thái độ đó, làm cho thần cảm động nhất, bởi vì khi người ta thật sự yêu, người ta chỉ muốn “người đó” là duy nhất của mình thôi. Xin hoàng thượng hãy chấp thuận sự “hẹp hòi” đó của thần và Tử vy. Đó mới thật là cái “trung” ạ.
Vua càn Long châu mày, nhìn Khang:
- Nhĩ Khang! Ngươi là một đấng nam nhi? Sao đầu óc lại có vẻ “nhi nữ thường tình vậy?” chuyện “trung” mà người nói đó, chỉ dành riêng cho đàn bà thôi, còn đàn ông thì khác!
Nhưng Nhĩ Khang lại kiên định.
- Thần nghĩ là đàn ông hay đàn bà gì thì cũng vậy, ai cũng muốn có được một tình yêu chung thủy, đó là trách nhiệm và nhận thức đứng đắn. Con yêu Tử vy thật tình, muốn xây dựng với nàng. Điều này không có ảnh hưởng gì đến khí thái nam nhi cả. Con cũng biết các Vương tôn công tử, người nào cũng có tam thê tứ thiếp. Con cũng biết Hoàng thượng cũng rất quý trọng con. Nhưng con đã quyết không muốn như những người khác. Với con tình yêu chung thuỷ mới là tình yêu thật sự, xin hoàng thượng hãy chấp nhận lời thỉnh cầu của con.
Vua càn Long có vẽ bỡ ngỡ, vì lời cầu của Nhĩ Khang với ông khá quái dị. Ông chưa hề thấy ai cầu xin một điều như thế.
- Lần đầu tiên trẫm nghe được một lời cầu xin lạ lùng, mới mẻ thế. Nhưng việc này ngươi đã suy nhĩ chín chắn chưa? Trẫm không trả lời ngay đâu. Bởi vì trẫm biết, sự chung thuỷ gần như chỉ có thế giới lý tưởng của con người. Muốn thực hiện, không phải dễ.
Rồi vua nghĩ ngợi một chút, tiếp:
- Có lẽ, ta sẽ tôn trọng cách nghĩ của ngươi. Tóm lại ta nhận ra một điều thế này. Hẳn là Tử vy không chấp nhận đề nghị đó. Đúng không? Thôi được, nhưng đó chỉ là một đề nghị của trẫm thôi, nếu các ngươi không đồng ý, thì trẫm cũng không miễn cưỡng. Vậy thì chuyện này cứ gát sang một bên đi, đợi trẫm nghĩ suy cặn kẽ rồi mới quyết định.
Nhĩ Khang trút đi gánh lo, vòng tay bái vua, nói:
- Thần xin tạ ân điển của Hoàng thượng!
Sau khi tạm vứt bỏ được hòn đá trên người xuống. Nhĩ Khang mừng quá không dằn lòng được, chạy bay đến sấu Phương trai tìm Tử vy. Đang lúc Vĩnh Kỳ cũng có mặt ở đó. Thế là bốn người tụ lại cùng chia sẻ.
Nhĩ Khang nắm lấy tay Tử vy nói:
- Hoàng thượng đã chấp nhận lời thỉnh cầu của anh. tạm thời gát chuyện Tịnh Nhi qua một bên, không nói đến

http://tieulun.hopto.org

nữa!
Tử vy nghe nói cười tươi, nhưng lại buồn ngay.
- Chỉ là tạm thời gát lại? có nghĩa là vẫn có thể nhắc lại chứ gì?
Nhĩ Khang cần nói:
- Chỉ cần hoàng thượng đồng ý gát lại là chúng ta đã có hy vọng. Em hẳn thấy đấy, tình cảm, quan điểm tư tưởng của chúng mình thế nào. Hoàng thượng chưa rõ lắm, nên ta phải để cho người có thời gian, rồi từ từ hoàng thượng sẽ hiểu. Vì vậy sự trì hoản lúc này là cần thiết. Điều quan trọng nhất bây giờ là chúng ta phải cố kiềm chế, đừng có giận dỗi hay cãi nhau. Em mà giận là lòng anh rối tung lên tất cả.
Kim Tiêu nghe vậy, vội vã rót một ly trà ngon, đưa đến cho Nhĩ Khang nói:
- Mời thiếu gia dùng trà, đây là loại trà ngon đặc biệt mà Tiểu thơ nhà tôi chuẩn bị cho.
Hoàng thượng đấy, tôi đã lén lấy một ít ra pha đặc biệt mời thiếu gia.
Vĩnh Kỳ nghe vậy hỏi:
- Chẳng lẽ tôi chẳng có phần ư?
Kim Tiêu cười:
- Có, có chứ! Để tôi vào trong rót thêm.
Tiểu Yến Tử nói:
- Có phần tôi nữa nhe! Con người gì mà ích kỷ rót mỗi lần chỉ có một ly trà.
Kim Tiêu nghe vậy cười:
- Vâng, mỗi người sẽ có một ly đấy. Được chưa?
Tử Vy thấy thái độ vui vẻ của Kim Tiêu, lòng lại căng thẳng. Nhĩ Khang đã nhìn ra điều đó, nói:
- Riêng chuyện của Kim Tiêu, anh thấy cũng nên gát lại một bên. Biết đâu rồi một ngày nào đó, cô nàng tự phát hiện ra mình còn có cái tự trọng của riêng mình? Đề cặp chuyện đó trong lúc này e là không hay, có thể làm tổn thương cô ấy.
Tử Vy nghĩ cũng phải, gật đầu. Tiểu Yến Tử nảy giờ như muốn nói gì mà cứ bồn chồn chờ đợi. Bây giờ không chờ được nữa, bước qua nói:
- Mấy người dẹp chuyện Tịnh Nhi, Kim Tiêu qua một bên đi. Bây giờ nói chuyện Hàm Hương đây này, chuyện mấy người đâu có gấp bằng chuyện của cô ấy? Đấy thấy chưa, Hoàng a ma cứ đến Bảo nguyệt lầu mãi, thì sớm muộn gì Hàm Hương sẽ mất đầu như chơi. Chúng ta cũng đâu thể cứ tìm cớ can thiệp, phải nghĩ cách đi chứ?
Vĩnh Kỳ gật đầu.
- Vâng, Mộng Đan hình như cũng sốt ruột vô cùng, e là không dằn lòng được. Tôi thấy thì có lẽ bọn mình phải chuẩn bị hành động, lên kế hoạch đầy đủ rồi tuỳ nghi mà ứng biến.
Nhĩ Khang suy nghĩ.
- Nhưng hôm trước nghe Mộng Đan nói, người của Hàm Hương cứ toả hương như vậy, e là khó thoát.
Rồi quay qua Yến Tử và Tử vy hỏi:
- Thế nào? Ai có cách gì để xoá cái mùi hương đó đi không? Nếu không thì chẳng có kế hoạch nào có thể thực hiện được. thực hiện sẽ vô cùng nguy hiểm!
Tử Vy và yến Tử nhìn nhau, không hẹn cùng nói:
- Vậy là phải tìm cách khử mất mùi hương!
Hôm ấy Tử vy và Yến Tử cùng Hàm Hương đi dạo trong ngự hoa viên, vừa đi vừa nói chuyện. Sau khi nghe hai công chúa tỏ bày. Hàm Hương thở dài nói:
- Phải khử mất mùi hương ư? Bộ các người tưởng là tôi chưa nghĩ đến chuyện đó ư? Trước kia, thì cùng Mộng Đan bỏ trốn, tôi đã từng dùng mọi cách. Vậy mà mùi hương vẫn còn, mặc cho anh Mộng Đan dùng đủ thứ dầu lạ thoa lên người, vẫn không át được mùi kia!
Tiểu yến tử đến sát bên Hàm Hương ngửi ngửi:
- Đây là mùi của hoa cơ mà?
Tử vy cũng bắt chước.
- Không phải chỉ một loài hoa mà hình như hương thơm tổng hợp.
Hàm Hương tiếp:
- Điều gay go hơn cả, là nếu tôi mà chạy hay vận động, càng đổ nhiều mồ hôi chừng nào thì mùi hương lại toả ra mạnh hơn. Vì vậy mùa đông thì còn đỡ, chớ mùa xuân hay hạ. Tôi ra đường, bướm bay theo từng đàn. Nên những người muốn truy đuổi, chi cần nhìn theo hướng đàn bước bay là bắt được tôi ngay.
Tiểu Yến tử tròn mắt:
- Vậy ư? Tôi nghe mộng đan nói, nhưng tưởng là nói đùa chứ?
- Nếu vậy tôi sẽ biểu diễn cho xem!
Hàm Hương nói, rồi xoay người liên tục, chiếc khăn đội đầu cũng bay theo gió như một điệu luân vũ. Khoảng một phút sau khi Hàm Hương vừa ngưng lại. Thì rõ là lạ lùng, một con bướm, hai con bướm… rồi gần như cả đàn bướm từ đâu kéo đến, bay tròn trên đầu hương.
Tiểu Yến tử càng nhìn càng ngạc nhiên.
- Ồ đẹp quá! thật không thể tin được! không thể tin được!
Tiểu Yến tử phóng lên cố chụp lấy một chú bướm, Tử vy đứng cạnh ngẩn ra:
- Quả là chuyện kỳ diệu!
Hàm Hương một tay nắm lấy Yến tử, một tay nắm lấy Tử vy nói:
- Các ngươi đứng yên đừng cử động, bướm rồi sẽ đáp lên cả người các người cho xem!
Tử vy và Yến tử làm theo, Hàm Hương xòe bàn tay ra, bầy bướm lúc đầu quay vòng, sau đó có con đáp lên tóc Yến Tử có con đáp lên vòng tay Hàm Hương, có con đã dạn dĩ đáp cả trên vai Tử vy.
Từ xa vua Càn Long và đám cung nữ, thái giám cùng đi tới, chợt nhìn thấy hiện tượng trên đứng lại thảng thốt. Nhưng tất cả chẳng dám gây tiếng động, chỉ đứng yên nhìn. Nhĩ Khang, Vĩnh kỳ cũng bước ngay, thấy vậy cũng đứng lại. Vĩnh kỳ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Mùi hương của hương phi khiến nhiều người chú ý quá. Thế này e là không hay, Yến tử và Tử vy thật là hơ hỏng.
Vĩnh ky hiểu điều Khang nói, gật đầu, đến lúc đó Hàm Hương cũng phát hiện ra đám đông, vội vã xua tay, bầy bướm bay đi. Còn nàng thì quỳ sụp xuống:
- Kính mừng hoàng thượng, hoàng thượng vạn vạn tuế.
Vua Càn Long như choàng tỉnh vỗ tay ca ngợi. Đám tuỳ tùng cũng vỗ tay theo. Vua nói:
- Một bức tranh đẹp thế kia, lần đầu trẫm mới được nhìn thấy. Trách gì A lý Hoà trác đã xem nàng như của Quốc Bảo. nàng đúng là hạt chân trâu độc nhất vô nhị trên đời, rồi vua cười nói:
- Ha ha! Dù cho hạ trân châu này có khó tính thế nào, trẫm vẫn thấy thích thú, vì nó là vật sở hữu của trẫm.
Tử Vy nghe nói giật mình. Liếc nhanh về phía Nhĩ Khang, biết là mình đã tính sai một nước cờ, khi để cho Hàm Hương biểu diễn tài nghệ cho vua thấy.
Nhĩ Khang, Vĩnh kỳ, Tử vy, Tiểu Yến tử quay về sấu phương trai. Vừa khép cửa lại, Nhĩ Khang đã trách:
- Việc ban nãy quả là kỳ diệu nhưng tại sao các người để hương phi biểu diễn như thế? đấy mấy người đã thấy, vua trầm trồ tâm đắc vì mình đã có một báu vật trong cung, và điều này chỉ khiến người không buông tha hương phi dễ dàng thôi!
Vĩnh kỳ cũng nói:
- Đúng rồi còn gì nữa, phải biết là "thất phu vô tội. Hoàn bích kỳ tội." hương phi vì được trời phú cho mùi hương, nên phải khổ như thế. Bây giờ lại đem điều kỳ diệu ra khoe nữa, có phải là muốn chuốt lấy hoạ vào thân không?
Tiểu Yến tử loáng thoáng nghe vĩnh kỳ nói chữ thất phu nghe thành Bì phu (da dẻ) nên nói:
- Cái gì mà "bì phu" có tội với vô tội? chuyện của da dẻ thế nào chúng ta làm sao biế, nó toả hương cũng đâu tội tình gì? chẳng có tội gì cả!
Vĩnh Kỳ đưa tay lên trời chịu thua.
- Trời ạ! Sao ngu thế?
Tiểu Yến Tử nghe vậy sững sờ.
- Còn kêu trời nữa à? Thôi được rồi, tất cả là lỗi tại tôi. Hàm Hương vì muốn biểu diễn cho hai đứa tôi xem. Đâu có ngờ Hoàng a ma đến một cách bất thình lình như vậy? vậy thì coi như "bì phu" tôi có lỗi đi!
Nhĩ Khang nói:
- Thôi đừng nói "bì phu" gì cả. Tôi hỏi mấy người này, vậy chứ chuyện nghiên cứu cách làm hết mùi thơm trên người đã đi đến đâu rồi?
Tử vy lắc đầu.
- Hàm Hương bảo trước đây đã từng thử đủ cách mà mùi thơm vẫn không biến mất.
- Vậy thì phải làm sao đây?
Kim Tiêu kiến nghị.
- Ăn hành tỏi đi? Hành tỏi có mùi rất nồng, chắc chắn là có thể át được mùi hương. Ăn thử trong vòng một thoáng xem, hiệu quả thế nào sẽ tính.
Tiểu Yến Tử phản đối.
- Bộ ngươi tính biến "hương phi" thành "thúi phi" ư?
Mọi người nghe cười ồ, Tử vy nói:
- Tôi nghĩ thì mùi hương đó là bẩm sinh thì không thể nào có thể xoá được.
Tiểu yến Tử đi tới đi lui ngẫm nghĩ, chợt nhiên vỗ tay một cái, tròn mắt nói:
- Tôi nghĩ ra một cách rồi, thay vì làm mất mùi hương , chúng ta tăng thêm mùi hương được không?
Vĩnh Kỳ không hiểu
- Thế nào là làm tăng thêm mùi?
Tiểu Yến Tử chỉ nói:
- Tử vy, Kim tiêu, ngày mai ba đứa mình, đi hái cho được nhiều hoa, xong đêm ngâm cả vào bồn nước. chúng ta thử làm nước cốt hoa, xong đợi đến ngày "đại kế hoạch" lấy nước đó xoa lên người, rồi cùng Hàm Hương đi về bốn hướng. Có phải bấy giờ có đến bốn hương phi ở cả đông tây nam bắc thành Bắc Kinh không? Mặc cho quan quân đuổi theo khờ luôn…
Mọi người nghe nói nhìn nhau.
- Có lẽ kế hoạch này được đấy.
Vĩnh Kỳ cũng gật đầu.
- Có sáng kiến đấy, tiểu Yến tử rõ là thông minh.
Được Nhĩ Khang và Vĩnh kỳ bốc thơm, tiểu Yến tử có vẻ rất đắc ý. Nhưng Tử vy vẫn thắc mắc.
- Nhưng mà mùi thơm của Hàm Hương nào phải mùi hương bình thường? liệu mùi nước hoa mà bọn mình bào chế có hiệu quả không, hay là làm hỏng cả việc đấy?
Tiểu Yến Tử nói:
- Sao lại hỏng được? Không bao giờ có chuyện đó.
Nhưng thôi thế này nhé, chúng ta sẽ thử nghiệm trước, nếu thành công thì mới áp dụng, được chưa?
Những ngày kế tiếp, người ở sấu Phương Trai đều vô cùng bận rộn với một công việc "hái hoa". Tất cả những đoá hoa trong ngự hoa viên lớn nhỏ đều bị hái sạch. Những đoá hoa đó được Yến Tử bỏ vào bồn tắm điều chế thành "dầu thơm." cuối cùng sau khi đã chế xong, Tử vy và Kim Tiêu lấy nước hoa thoa đầy lên người Yến Tử, Tử vy thắc mắc.
- Xong rồi, bây giờ chị phải làm gì để chứng minh là chị và hương phi thơm như nhau?
Tiểu yến Tử nói:
- Có gì khó đâu, sáng sớm mai tôi sẽ ra hoa viên để thu hút bọn bướm. Nếu bướm mà bay đến thì chứng tỏ là sự pha chế đã thành công còn nếu không co nghĩa là thất bại.
Quả thật sau khi tắm bằng nước cốt hoa, người của Yến Tử thơm phức.

http://tieulun.hopto.org

Hôm sau, vừa tờ mờ sáng là Yến tử đã dậy, đi ra vườn hoa thử nghiệm sáng kiến của mình. Nhĩ khang và vĩnh kỳ cũng rất quan tân thử nghiệm của Yến tử nên cùng với đám gia nhân Sấu phương trai ra tham dự. Ra đến ngự hoa viên, Yến tử chọn một bãi cỏ trống trãi rồi bắt chước Hàm Hương ngữa hai tay ra đứng đợi. Bốn bên yên lặng, chẳng có một cánh bướm nào cả. Tử vy nôn nóng nói:
- Hay là chị cứ quay tròn như Hàm Hương để mồ hôi toát ra một chút?
Tiểu Yến tử bắt chước làm theo. Xoay qua xoay lại như khiêu vũ, vĩnh kỳ thấy vậy nói:
- Thôi đủ rồi, đủ rồi! cô đừng làm toát mồ hôi nhiều quá làm chảy hết nước hoa trên người.
Tử vy cũng nói:
- Người ta mùi thơm phát ra từ thân thể, còn chị là mùi nhân tạo bên ngoài làm sao giống. Thôi dừng lại đi, vô ích.
Yến tử dừng lại nhưng vẫn làm tư thế của Hàm Hương. Vài cung nữ ở cung khác đi ngang qua, chỉ có Yến tử xì xào. Mọi người vẫn cố chờ đợi, bốn bề yên lặng, Kim tiêu có vẻ thất vọng nói:
- Chẳng có lấy một con bướm chứ đừng nói cả đàn.
Thái hà khuyến khích.
- Kệ, gắng đợi một chút đi!
Nhĩ Khang thắc mắc:
- Hay là pha loãng quá chứ gì? Mùi thơm chưa đủ để hấp dẫn bướm đấy.
Tử vy nói:
- Đã dùng hơn mấy giỏ hoa, nếu không đủ thơm thì coi như đả hết cách rồi!
Tiểu đặng, tiểu trác cũng chen vào:
- Tôi thấy là không linh nghiệm rồi!
- Chẳng công hiệu tí nào cả!
Yến tử đợi mãi chẳng thấy bướm bay đến có vẻ không vui lại nghe mọi người phê phán, sinh lực.
- Các người yên lặng một chút được không? Ồn ào mãi, bướm nó nghe làm sao dám đến chứ?
Tử vy không dám cười, nói với mọi người.
- Thôi hãy yên lặng nào! Không giữ yên, thí nghiệm mà thất bại là lỗi ở mọi người đấy nhé.
Mọi người nghe vậy che miệng lại, yên lặng theo dõi xem Yến tử làm gì, chỉ thấy là Yến tử vẫn dang hai tay, nhưng mắt nhắm nghiền lại, dáng vẻ thành khẩn đọc:
- Trời linh đất linh này hãy biết tôi là cô tiên bông hoa tái thế. Vậy các bươm bướm hãy bay đến nhanh đi… tôi hạ lệnh đấy… trời linh linh, đất linh linh.
Chợt nhiên trên không có tiếng "u..u…" từ đây bay lại, mọi người nhì quanh tìm kiếm, vĩnh kỳ nói:
- Hình như có động tịnh rồi đấy.
Tử vy cũng nghe có tiếng con gì đó bay.
- Đúng là có tiếng động rồi.
Nhĩ khang mừng rỡ:
- Tôi cũng nghe đấy.
Mọi người cố nhìn vế phía có tiếng "u…u… nhưng rồi khi phát hiện ra, thì mặt mày tái mét." Vì rõ ràng không phải chỉ có một, mà cả bầy ong đang tiến về phía Yến tử, kim tiêu la lớn:
- Không xong rồi! chẳng phải là bướm mà là ong! Nguyên một bầy ong lận, mẹ ơi!
Tiểu Yến tử giật mình mở mắt ra nhìn thấy nguyên một bầy ong đang bay trên đầu, sợ quá kêu lên:
- Trời ơi, sao là ong mà chẳng phải là bướm?
Vĩnh kỳ nói to:
- Tiểu Yến tử! chạy đi!
Đám cung nữ và thái giám đứng xem thấy vậy, hoảng quá túa ra chạy. Tiểu Đặng, tiểu trác, Minh nguyệt, Thái hà, Kim tiêu ôm đầu chạy theo. Tiểu Yến tử vừa quơ quơ tay lên đầu đuổi bầy ong vừa hét:
- Đừng có chích tôi! đừng có chích tôi. Tôi không phải là hoa, tôi chẳng phải là tiên nữ gì cả, tôi chỉ là Yến tử. Trời linh đất linh! Tôi không làm tiên của loài hoa nữa đâu… mọi người đâu, hãy cứu tôi với!
Mặc cho Yến tử xua đuổi, bầy ong vẫn bu đen nghẹt. Yến tử bỏ chạy, ong đuổi theo. Yến tử bỏ chạy đến đâu, ong theo tới đó. Tử vy, Nhĩ Khang vĩnh kỳ sợ quá cũng chạy theo phía sau.
- Tiểu Yến tử! chạy nhanh! trốn đi! trốn đi!
Bầy ong bắt đầu tấn công. Yến tử bị ong đốt vào mặt, đau quá hét lên. Vĩnh Kỳ thấy vậy bảo:
- Yến tử! lấy vạt áo trùm che mặt lại.
Yến tử lúc đó hoảng quá đâu còn thời giờ đâu lấy vạt áo lên che? Vĩnh kỳ thấy vậy cởi áo ngoài ra trùm kín mặt Yến tử. Cả ngự hoa viên một phen náo động, mọi người đổ xô đến chẳng biết chuyện gì.
Lần đó, Yến tử bị tấn công một trận trí mạng cái giá của một lần chơi ngông.

http://tieulun.hopto.org

Chương 16

Kết quả lần thử nghiệm đó, Yến Tử bị ong chích sưng cả mặt. Khi thoát khỏi được đàn ong, chạy về đến Thấu Phương Trai đóng cửa lại. Yến Tử vẫn còn thất kinh, nằm trên ghế, mà nước mắt chảy dài, rên rỉ vì quá đau. Trong khi mọi người vây quanh giúp thoa thuốc lên những vết ong đốt trên người Yến Tử.
- Ui da! Ui da! Sao lại dại thế này!
Tử Vy nói:
- Gắng chịu đau một chút, nằm yên để tôi thoa thuốc nhiều vết đốt lắm đấy!
Vĩnh Kỳ nhìn những vết ong đốt trên người Tiểu Yến Tử nôn nóng.
- Bị ong đốt nhiều thế này thoa thuốc e không được đâu, phải mời thái y đến ngay.
Rồi định bỏ đi, Nhưng Tiểu Yến Tử đã ngồi bật dậy giữ Kỳ lại.
- Anh định làm xấu tôi hở? Gọi thái y đến mọi người sẽ biết hết sự việc, tôi không muốn ông ấy đến đâu. Mà lỗi cũng tại anh cả, ai bảo anh nói là "bi phu vô tội" (da dẻ chẳng tội tình). Bây giờ da thịt tôi đang bị đau này, không phải là "bì phu vô tội mà là "bì phu hảo thống" (da dẻ đau quá) đây.
Mọi người vừa buồn cười vừa tội nghiệp, Vĩnh Kỳ dở khóc dở cười nói:
- Sao lại lỗi tại tôi? Khi không rồi đổ thừa à?
Nhưng rồi nhìn mặt Yến Tử đỏ bừng vì đau. Vĩnh Kỳ lại nói:
- Thôi được rồi! Coi như lỗi ở tôi đi! Đúng ra không nên nói "bì phu vô tội" bây giờ cho mời thái y đến được chưa?
Tiểu Yến Tử giậm chân.
- Không được! Không được! Thái y mà đến, cả hoàng cung này sẽ biết là vì tôi muốn học đòi Hương phi nên bị ong đốt, như vậy có phải là hổ mặt chết không? Cấm không được gọi thái y đấy.
Nhĩ Khang nói:
- Nhưng ban nãy ở ngự hoa viên lúc cô biểu diễn biết bao cung nữ và thái giám đã nhìn thấy rồi? Làm sao giữ bí mật được? Biết đâu giờ này cả hoàng cung đều biết chuyện đó.
Tiểu Yến Tử lắc đầu
- Nhưng mà tôi vẫn không muốn thái y tới! Đừng có mời thái y!
- Thôi được, không mời thái y nữa. Nhưng cô phải nằm yên cho người ta xoa thuốc. "cứu độc hóa ứ cao" này hay lắm. Dĩ độc trị độc mà! Thể Hà này, phải vào trong lấy khăn ấm lạnh đắp lên chổ bị đốt xem có giảm đau không.
Vĩnh Kỳ nói Thể Hà đi ngay.
- Vâng!
Mọi người lại lăng xăng, người đắp khăn lạnh, người xoa thuốc, người quạt. Tử Vy vừa quạt vừa thắc mắc.
- Tại sao Hương phi có thể quyến rũ cả một đàn bướm, còn Yến Tử thì chỉ kéo bầy ong đến?
Nhĩ Khang suy nghĩ nói:
- Anh nghĩ, mùi hương của hoa cũng có nhiều loại, có loại hấp dẫn bướm, còn có loại hấp dẫn ong. Vì vậy các nước cốt hoa mà bọn em điều chế đó, nó có mùi hấp dẫn ong hơn.
Tử Vy nhìn khuôn mặt sưng vù của Yến Tử bất giác tức cười, nhại theo một câu của Yến Tử, vy nói:
- Ồ! Không phải đâu, chẳng qua chỉ vì Yến Tử đã luyện thành công môn "biến sức lực thành tổ ong" đấy mà.
Lời của Tử Vy làm mọi người cười ồ. Yến Tử tức quá đấm lên vai Tử Vy.
- Ta đã bị sưng mặt mày thế này mà mi còn dám cười ngạo ta nữa ư? Thật là quá đáng "mừng trên cái gì gì khổ" đó?
- Mừng trên sự đau khổ của kẻ khác?
- Đúng rồi! Còn mừng trên sự đau khổ của kẻ khác. Ui da, thật tàn nhẫn chẳng có một chút sự đồng tình.
Kim Tỏa kéo Yến Tử xuống:
- Thôi nằm xuống đi! Cứ nhảy nhót lung tung thế này, rồi làm sao xoa thuốc được chứ?
Minh Nguyệt, Thể Hà đến phụ Kim Tỏa xoa thuốc cho Yến Tử. Ngay lúc đó chợt bên ngoài có tiếng Tiểu Đặng, Tiểu Trác rao.
- Hoàng thượng giá lâm!
Mọi người trong phòng nghe vậy giật mình. Yến Tử hoảng quá lấy chiếc áo ban nãy của Vĩnh Kỳ chụp vào đầu che kín. Nhưng vua Càn Long đã bước vào, mọi người đều quỳ xuống thỉnh an. Vua hỏi:
- Có chuyện gì xảy ra vậy? Ban nãy nghe Tiểu Lộ Tử báo cáo, Yến Tử làm gì mà nhảy nhót trong ngự hoa viên, làm cho cung nữ, thái giám đều chạy ra xem. Có chuyện gì vui thế?
Rồi nhìn quanh, ông hỏi:
- Yến Tử! Con ở đâu vậy?
Yến Tử cố giữ chặt chiếc áo trên đầu, úp mặt vào tường nói:
- Yến Tử xin thỉnh an Hoàng a ma! Hoàng a ma kiết tường!
Vua Càn Long thấy Yến Tử làm gì mà che kín mặt, ngạc nhiên:
- Con làm gì đó? Lại bị ai chọc giận rồi phải không?
Vua đưa mắt nhìn quanh, mọi người yên lặng chẳng ai dám hó hé. Yến Tử lắc đầu nói.
- Dạ... Chẳng ai chọc giận con cả, không ai cả ạ.
- Vậy sao con lại trùm kín đầu vậy? Cái tật nghịch ngợm bảo hoài mà không đổi, nào cởi khăn trùm ra.
Yến Tử giữ chặt, lắc đầu.
- Không, không được! Không được!
- Không được cũng phải được! Cởi ra! Không được cứng đầu thế!
Vừa có vẻ bực, Yến Tử đáp:
- Dạ đừng... Đừng... Con không thể làm chuyện đó con cũng không phải cứng đầu, con...
Vua Càn Long quay qua Tử Vy.

http://tieulun.hopto.org

- Tử Vy! Tiểu Yến Tử làm sao vậy?
Tử Vy không nhịn được cười, nói:
- Bẩm Hoàng a ma, chỉ là một chuyện nhỏ thôi, xin người đừng quan tâm.
- Thế nào là chuyện nhỏ? Nghe đám cung nữ, thái giám xầm xì nói xấu Yến Tử. Bây giờ vào đây thấy nó che kín mặt thế này. Rõ ràng là có vấn đề, làm điều gì không phải nữa phải không?
Rồi ông hạ lệnh cho Minh Nguyệt, Thể Hà.
- Bọn bây hãy lấy tấm áo che đầu của Yến Tử ra ta xem?
Minh Nguyệt, Thể Hà bối rối, bước tới:
- Vâng, cát cát... cát cát ơi, mà...
Yến Tử biết là không thể thoát được, nên nói:
- Thôi được, mở thì mở chứ!
Nói rồi lấy chiếc áo của Vĩnh Kỳ xuống. Vua Càn Long nhìn khuôn mặt sưng phù của Yến Tử mà giật mình, tròn mắt hỏi:
- Thế này là thế nào chứ?
Yến Tử bèn òa lên:
- Hoàng a ma ơi! Thảm lắm! Tất cả chỉ tại Hương phi cả, cô ấy đứng giữa bãi cỏ là bướm bay tới vây quanh. Còn con, khi con bắt chước, thí bướm đâu chẳng thấy, chỉ thấy ong. Anh Vĩnh Kỳ cũng hại con, anh ấy bảo là "bì phu thì vô tội."
Vua Càn Long nghe chẳng hiểu gì cả.
- Cái gì? Ngươi nói gì lộn xộn vậy?
Nhĩ Khang sợ Yến Tử không giữ mồm giữ miệng được, nên mau mau bước tới, quỳ tâu:
- Khải tấu hoàng thượng, chuyện là thế này. Yến Tử hôm ấy trông thấy Hương phi quyến rũ loài bướm bay đến, rất là cảm phục, nên khi quay về Thấu Phương Trai, chợt nghĩ ra một kế kỳ quái đấy là phải bắt chước. Thế là bắt Minh Nguyệt, Thể Hà đi hái rất nhiều hoa về, bào chế suốt đêm mới được hũ nước cốt hoa, đem xoa lên người. Chẳng ngờ khi ra vườn, bướm đâu chẳng thấy, chỉ thấy toàn lũ ong bay lại...
Lời Nhĩ Khang vừa dứt, vua đã ôm bụng cười ngất:
- Ha ha! Ha ha! Thì ra là chuyện "Đông Thi bắt chước Tây Thi"!
Yến Tử thấy vua cười, giậm chân.
- Cái gì mà đông đông tây tây? Người ta bị ong đốt đau muốn thấu trời xanh, mọi người còn cười tôi nữa, tức chết đi được? Cả đám thế này, chẳng chịu thử, tôi mới thử. Vì vậy tôi mới phải khổ sở thế này, mà mấy con ong kia cũng ác thật, sao chỉ lựa một mình tôi mà đốt, chẳng đốt ai cả? Nếu các người biết nghĩ đến "tình huynh đệ" thì mỗi người xức một miếng nước hoa kia đi, để được ong đốt. Như vậy mới gọi là "có phúc cũng hưởng, có họa cùng chia" chứ?
Vua Càn Long nghe Yến Tử nói, tiếp tục cười lớn.
- Ha ha! Nước cốt hoa! Ha ha! Nước cốt hoa! Từ nào đến giờ nghe biết bao chuyện cười. Chỉ có chuyện này là buồn cười nhất. Yến Tử, ngươi đúng là kho cười của ta. Ha ha! Ha ha!
Vua Càn Long tiếp tục cười không ngớt, Yến Tử bức rức nhìn vua, nhưng rồi lại hào phóng vui vẻ nói:
- Thôi được rồi! Được rồi! Mặc dù bị ong đốt sưng cả mặt, nhưng làm cho Hoàng a ma vui vẻ, cười thoải mái, vậy thì cũng đáng đồng tiền bát gạo lắm. Đúng ra con đã định đi tìm tổ ong, đánh cho nó một trận tan nát để phục thù, nhưng bây giờ... nhờ Hoàng a ma nên tha cho bọn chúng vậy.
Lời của Yến Tử càng làm cho vua ôm bụng cười lăn. Ông có phần cảm động vì thấy Yến Tử biết nghĩ đến mình nên quay lại hạ lệnh:
- Vĩnh Kỳ! Còn chờ gì mà chẳng mời thái y đến, sưng thế này không chữa chạy làm sao được?
Vĩnh Kỳ vội ứng ngay.
- Vâng, nhi thần đi mời ngay!
o0o
Vĩnh Kỳ quay người đi ngay, Yến Tử muốn cản cũng không cản kịp. Vua Càn Long thấy chuyện buồn cười quá, không dằn được bèn đến ngay Bảo Nguyệt lầu, kể lại chuyện cho Hàm Hương nghe.
- Hương phi, nàng có biết không? Yến Tử vì muốn bắt chước nàng, mà hôm qua đã hái hoa tươi, bào chế cả bồn nước hoa xoa vào người để hôm nay đi quyến rũ bươm bướm. Không ngờ bướm đâu chẳng thấy chỉ thấy toàn là ong bay đến, đốt sưng cả mặt.
Hàm Hương nghe vậy thất kinh, hỏi:
- Thật vậy ư? Có nặng lắm không? Vậy thì thiếp phải đến ngay Thấu Phương Trai thăm cô ấy.
Nói xong quay qua vua, ngập ngừng.
- Thiếp có được quyền đến đấy không?
Vua Càn Long nghiêm nghị.
- Giữa nàng và hai con a đầu đó hợp nhau lắm phải không?
Hàm Hương nhìn vua thành thật.
- Vâng, thiếp và hai cô ấy rất hợp ý nhau, họ là quà của đấng A la ban cho thần thiếp. Trong những lúc buồn, những lúc tuyệt vọng, nhờ họ, thiếp cảm thấy an ủi, thấy được hy vọng. Vì vậy thiếp rất quý hai cô đó.
Vua Càn Long có vẻ nghĩ ngợi.
- Hai con a đầu đó cũng là quà của thượng đế ban cho trẫm. Thế này thì, giữa trẫm và nàng ít ra cũng có được một điểm tương đồng.
Nói xong yên lặng, chỉ đi tới đi lui trong phòng. Hàm Hương chợt quỳ xuống trước mặt vua khiến nhà vua vô cùng ngạc nhiên. Vì từ lúc vào cung đến giờ, Hàm Hương chỉ thi lễ theo đạo Hồi chưa bao giờ chịu quỳ thi lễ theo kiểu Hán. Hàm Hương không chờ vua hỏi, nói:
- Bẩm hoàng thượng, Tử Vy và Yến Tử đã từng cho thiếp biết, người là một người cha rất nhân từ. Người có một trái tim khoan dung. Họ còn nói, người là người rất trọng tình cảm, là một hoàng đế nhân hậu. Vì vậy hôm nay

http://tieulun.hopto.org

thiếp quỳ đây là để xin người một điều đấy là đừng giận thiếp, cũng đừng ép buộc thiếp phải làm một việc gì mà thiếp không muốn. Tất cả hãy để sự bao dung và tình cảm của hoàng thượng cảm hóa thiếp. Nếu hoàng thượng tôn trọng thiếp như vậy thì thiếp sẽ mãi mãi không bao giờ quên ơn của người. Thiếp nhớ ơn hoàng thượng suốt đời.
Vua Càn Long nhìn Hàm Hương, những lời van xin thành khẩn đó làm người xúc động.
- Ngươi nói là... sẽ nhớ ơn ta suốt đời ư?
Hàm Hương nghẹn lời:
- Vâng, thiếp sẵn sàng làm nô lệ, là vũ công, là vật cảnh... là cái gì cũng được trong suốt cuộc đời này để trả ơn hoàng thượng.
- Có phải là làm gì cũng được, nhưng không muốn là vợ ta ư?
Hàm Hương mọp người xuống lạy, không đáp. Vua Càn Long có vẻ thất vọng, vua nhớ đến lời của Tử Vy.
- Trên đời này, tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng được.
Vua thở dài nói:
- Thôi được, ta không ép ngươi. Sự tuân thủ, thuần phục do sự áp bức mà có thì cũng chẳng có ý nghĩa gì? Ta sẽ trân trọng khoan dung chờ người.
Hàm Hương nước mắt chảy dài cười nói:
- Thiếp xin tạ ơn lòng nhân từ của bệ hạ.
o0o
Khi đám Tiểu Yến Tử ở Thấu Phương Trai biết được, sự việc của Hàm Hương họ vừa mừng vừa kinh ngạc.
Yến Tử tuy còn đau nhưng vẫn cười hỏi:
- Thật vậy ư? Hoàng a ma đã chấp nhận sự cầu xin của chị? Nghĩa là không gây áp lực chuyện tình cảm chứ gì?
Hàm Hương gật đầu, Tử Vy thích quá nắm lấy tay Yến Tử nói:
- Tôi đã nói rồi mà. Hoàng a ma không phải là con người tầm thường. Tôi rất hãnh diện về con người vĩ đại đó.
Nhĩ Khang bước tới, thi lễ với Hàm Hương rồi nói:
- Xin chúc mừng, chúc mừng! Ít ra thì chúng ta cũng tạm thờ được nhẹ nhõm.
Vĩnh Kỳ tiếp:
- Nếu sớm biết như vậy, thì Yến Tử đã không cần phải để ong bị đốt sưng mặt.
Hàm Hương quay qua Yến Tử:
- Thật lấy làm tiếc, đã để cô bị sưng mặt thế này, có đau lắm không?
Tiểu Yến Tử cười nói:
- Không sao, không sao đâu. Chỉ có điều hơi xấu một tí.
Vĩnh Kỳ cười nói:
- Với anh thì chẳng xấu, nó lại còn có cái gì đó rất đặc biệt. Nhìn mặt em tròn như mặt đức Phật vậy đó.
Tiểu Yến Tử tưởng thật, hỏi:
- Thật vậy ư?
Nhưng rồi nhớ lại tượng đức Thích Ca Mâu Ni trong chùa. Yến Tử trợn mắt.
- Khỉ thật! Anh bảo mặt tôi sưng phải không?
Mọi người nghe vậy cười ồ, Hàm Hương thi lễ theo kiểu Hồi với Yến Tử và Vĩnh Kỳ nói:
- Hàm Hương này hết sức cảm ơn hai vị, đã làm rất nhiều việc cho tôi và cho cả Mông Đan. Từ đây về sau, hẳn là còn phải làm phiền anh chị nhiều lắm. Chẳng hạn như nhờ các vị an ủi anh Mông Đan này, khuyên nhủ anh ấy này...
Nhĩ Khang nghe nói giật mình.
- Chị nói sao? Qua lời chị tôi có cảm giác như chị và Mông Đan sẽ mãi mãi chia tay?
Hàm Hương buồn bã:
- Khi tôi đã đồng ý theo cha về Bắc Kinh tiến cung, thì tôi đã biết mình và anh ấy không còn cơ hội xum họp nữa, mà mãi mãi chia tay. Tiếc một điều là anh Đan bướng bỉnh quá, không chịu bỏ cuộc, cứ đuổi theo mãi đến Bắc Kinh, giờ đây hoàng thượng đối với tôi nhân từ như vậy. Tôi làm sao có thể hành động bất nhân bất nghĩa được? Tôi hiện giờ đã là một nô lệ của hoàng thượng rồi.
Tiểu Yến Tử nghe vậy lập tức phản đối:
- Đâu có thể như vậy được? Sư phụ tôi không chấp nhận sự việc như vậy đâu. Chị đừng nên để ý gì đến chữ nhân chữ nghĩa nữa. Bây giờ chúng ta tạm thờ dừng lại chờ thời, tôi nghiên cứu thành công rồi sẽ tính.
Vĩnh Kỳ nghe nói giật mình.
- Tiểu Yến Tử! Em định nghiên cứu tiếp việc dẫn dụ bướm nữa ư? Thôi thôi đủ rồi! Một lần là quá đủ rồi e là lần sau em sẽ dẫn dụ cả sâu bọ, châu chấu, kiến ruồi gì nữa đến thì nguy.
Mọi người nghe vậy cười ồ. Nhĩ Khang thành thật khuyên nhủ Hàm Hương:
- Đừng nghĩ đến cái chữ "vĩnh biệt" quá sớm như vậy, buồn thảm lắm. Tôi biết rất rõ nỗi lòng của Mông Đan lúc này. Việc chờ đợi tuy đau khổ, nhưng vẫn còn hy vọng. Thà là chị để cho anh ấy chờ đợi, hơn là khiến anh ấy tuyệt vọng. Chị cũng thấy đó, hoàng thượng bây giờ đã khá dễ dãi với chị. Biết đâu một ngày kia, người lại chẳng buông tha chứ?
Tử Vy cũng nhiệt tình:
- Đúng đấy! Tôi rất tin tưởng Hoàng a ma, vậy thì chị cũng đừng tuyệt vọng. Tình cảm giữa chị và anh Mông Đan sâu đậm. Đã là xúc động cả bọn tôi, thì chắc chắn ràng một ngày nào đó, trời đất cũng sẽ cảm động. Lúc đó Hoàng a ma cũng đâu có thể vô tình?
Lời khuyên của Tử Vy lại khiến cho Hàm Hương nuôi hy vọng.
o0o
Chỉ qua một ngày hôm sau là hoàng hậu biết được tin Tiểu Yến Tử bị ong đốt vì muốn bắt chước Hương phi.
Dung ma ma thích thú nói:
- Tiểu Yến Tử bị nguyên một đàn ong rượt đốt là chuyện hi hữu trên đời. Cô ta chạy vòng vòng trong hoa viên

http://tieulun.hopto.org

mà chẳng thoát, chuyện này cả Hoàng cung đều biết, hoàng thượng đau lòng phải gọi cả ngự ý đến. Nghe nói mặt mày cô ả bị sưng to, hiện giờ phải núp mãi trong Thấu Phương Trai, chẳng dám ra ngoài, cứ rên rỉ vì đau đớn.
Hoàng hậu nghe vậy thích quá cười lớn.
- Ha ha! Đúng là chuyện cười hiếm thấy! Tiểu Yến Tử bị đốt phù đầu ư? Buồn cười thật! Ta thật muốn xem dáng dấp cô ả bây giờ đẹp như thế nào.
Dung ma ma cũng hăm hở.
- Nô tài cũng muốn thấy dung nhan cô ả ra sao? Có còn hách dịch kiêu căng nữa không hay là vô cùng thiểu não?
Hoàng hậu nhướng mày.
- Vậy thì còn chờ đợi gì? Chúng ta đến đó "thăm hỏi" Hoàn Châu cát cát đi!
Thế là hoàng hậu, Dung ma ma, cung nữ, thái giám rầm rộ kéo đến Thấu Phương Trai.
Lúc hoàng hậu đến, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang còn đó. Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử đứng canh bên ngoài thấy hoàng hậu đến, rao lớn:
- Hoàng hậu nương nương giá lâm!
Người trong nhà nghe đều giật mình, Tử Vy và Tiểu Yến Tử vừa nghe hoàng hậu đến, ôm đầu chạy lăng xăng.
- Bây giờ phải làm sao đây? Bây giờ phải làm sao? Tôi không muốn bà ấy nhìn tôi dưới hình dáng này!
Tử Vy vội kéo tay Yến Tử.
- Trốn vào phòng đi! Nằm lên giường giả ngủ say.
Tiểu Yến Tử còn chưa kịp vào phòng, thì hoàng hậu đã bước vào cửa. Dung ma ma và đám tùy tùng bước theo.
Hoàng hậu thấy Yến Tử bước tới ngạch cửa, nói lớn:
- Yến Tử! Ngươi bỏ đi đâu vậy?
Tiểu Yến Tử chẳng còn cách nào khác hơn là đứng lại, lấy chiếc khăn tay ra che lấy mặt. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tử Vy thì quỳ xuống thỉnh an. Đám Kim Tỏa, Thể Hà làm theo.
Hoàng hậu cất cao giọng nói:
- Cái Thấu Phương Trai này, lúc nào ta đến cũng vô cùng náo nhiệt, Ngũ a ca và Nhĩ Khang, chỗ làm việc của hai ngươi là ở đây à?
Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đưa mắt nhìn nhau, cố nhẫn nhịn. Hoàng hậu lại chăm chú nhìn Tiểu Yến Tử hỏi:
- Ngươi làm gì kỳ cục vậy, trong nhà này mà lấy khăn che kín mặt, chẳng lẽ chơi với Hương phi rồi biến thành người Hồi luôn à. Có một câu thành ngữ, hẳn ngươi đã nghe rồi chứ "họa hổ bất thành phản loại khuyển". Ta nói vậy e là ngươi không hiểu, để ta giải thích ngươi nghe nhé. Đó là vẽ hình con cọp mà vẽ không giống thì nó sẽ biến thành chó thôi. Vì vậy tôi khuyên cát cát thôi thì đừng có học đòi theo Hương phi, không hay đâu. Nào! bỏ chiếc khăn tay xuống!
Hoàng hậu nói, mọi người dù ghét cay đắng hoàng hậu, vẫn không dám phản kháng. Nhưng Tiểu Yến Tử thì không, cô nàng ném ngay chiếc khăn ra lớn tiếng:
- Hoàng hậu nương nương! Người rất muốn nhìn mặt tôi lắm phải không? Vậy thì cứ nhìn đi. Tôi bị ong đốt đấy, nhưng chuyện đó cũng nào có gì lạ?
Hoàng hậu nhìn khuôn mặt sưng vù của Yến Tử, đắc ý nói:
- Ồ! Không ngờ những con ong nhỏ kia cũng thích khuôn mặt Hoàn Châu cát cát dữ đa!
Đám Yến Tử ai nấy đều bất bình, Dung ma ma lại dựa hơi chen vào:
- Chắc có lẽ vì nó thấy Hoàn Châu cát cát xinh đẹp khuôn mặt giống như đóa hoa nên bọn ong nó nhìn lầm chăng? Chúng đến và tìm mật hút đấy, nghe nói hôm đó cả ngự hoa viên náo loạn. Mọi người xúm lại xem tuồng "cát cát và bầy ong đuổi bắt."
Tiểu Yến Tử trừng mắt, Vĩnh Kỳ e lại có chuyện không hay nên vội vàng đứng ra nói:
- Hoàng ngạc nương đã nhìn rõ rồi, thôi để Tiểu Yến Tử đi nghỉ ngơi đi.
Nhĩ Khang thì bất bình, bước tới nói:
- Hoàn Châu cát cát chỉ vì tinh nghịch muốn bắt chước Hương phi, không ngờ bị ong đốt sưng cả mặt. Đó là chuyện chẳng có gì đáng cười. sao hoàng hậu không tỏ ra bao dung độ lượng một chút.
Hoàng hậu trừng mắt.
- Ngươi nói vậy là ý gì? Hôm nay ta đến đây là vì nghe Yến Tử bị ong đốt, nên mới có hảo ý đến thăm. Ngươi là kẻ hậu sinh, sao không biết phép tắc còn dám lên tiếng trách ta ư?
Lúc đó Tiểu Yến Tử lại trợn mắt chăm chú nhìn lên chiếc mão trên đầu hoàng hậu. Mọi người không biết cô ta nhìn gì cũng nhìn theo. Hoàng hậu thấy thái độ người người rất lạ, cũng ngẩng lên, không biết có gì trên đầu.
Bỗng Tiểu Yến Tử chợt nhiên nhảy chựng lên nói:
- Không khá rồi! Ong lại theo mùi tôi bay vào phòng, nó đang ở đây này!
Vừa nói Tiểu Yến Tử vừa chụp mạnh lấy mũ trên đầu hoàng hậu ném xuống đất, miệng hét:
- Có ong! Có ong đấy!
Chân lại nhảy lên giẫm cả lên mão.
Mọi người giật mình, hoàng hậu chẳng biết thật giả, nhưng cũng sợ hãi. Tiểu Yến Tử lại nhìn lên:
- Ồ, còn nữa! Còn nữa kìa! Lũ ong chết tiệt, dám đốt ta! Ta sẽ giết ngươi!
Rồi lại chụp lấy chiếc mão trên đầu Dung ma ma ném xuống đất đạp lấy đạp để.
- Chết chưa! Chết chưa! Dám đốt ta!
Cả phòng bị Yến Tử làm rối cả lên.
Xong màn kịch, Tiểu Yến Tử cúi người xuống, nhặt chiếc mũ của hai người lên từ tốn nói:
- Con xin lỗi hoàng hậu, lỡ làm hỏng chiếc mũ của người, nhưng chẳng qua vì có bọn ong độc, nguy hiểm đậu trên đấy thôi.
Rồi quay qua nói lớn:
- Minh Nguyệt, Thể Hà, Kim Tỏa đâu, mau đem chiếc mũ này vào trong làm cho đẹp lại xem!

http://tieulun.hopto.org

Minh Nguyệt, Thể Hà, Kim Tỏa chẳng hiểu Tiểu Yến Tử định làm gì, nhưng cũng tuân lệnh.
- Vâng.
Nhưng khi họ đi ngang Tiểu Yến Tử, thấy cô nàng nháy mắt một cái hiểu ra.
Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang thì chẳng biết Yến Tử bày trò gì, chỉ thấy hoàng hậu và Dung ma ma sa sầm nét mặt. Ba người vội vã bước tới, Vy cười nói:
- Xin hoàng hậu nương nương bớt giận. Từ cái hôm Tiểu Yến Tử bị ong đốt đến giờ, cô ấy có vẻ hơi thất thường đấy. Tối ngày nhìn ở đâu cũng thấy có ong. Thật ra thì... có lúc có lúc không. Thỉnh thoảng cũng có một vài con ong bay vào... Chắc tại Yến Tử bị ong đốt một lần, hoảng quá nên lúc nào cũng liên tưởng.
Dung ma ma vừa giận vừa tức nói:
- Nô tài ban nãy có thấy con ong nào đâu?
Hoàng hậu cũng gật đầu.
- Ta cũng vậy.
Vĩnh Kỳ vội nói:
- Có chứ! Ban nãy tôi thấy có mấy con thật. Chắc là đã bị Yến Tử đập chết.
Nhĩ Khang tuy rất tức cười nhưng cũng làm ra vẻ chân thật.
- Vâng, tin có là có, không tin là không có. Bọn ong này rõ là nguy hiểm. Bằng chứng là đốt Tiểu Yến Tử sưng cả mặt. Vì vậy phòng ngừa dù sao cũng tốt hơn.
Mọi người đang nói thì Minh Nguyệt và Thể Hà đã mang ra hai chiếc mũ chải chuốt đàng hoàng ra, Minh Nguyệt nói:
- Bẩm hoàng hậu nương nương, mũ đã sửa lại xong, chẳng hư hại chỗ nào cả, để nô tài đội lên cho hoàng hậu nhé.
Thể Hà cũng dâng mũ cho Dung ma ma.
- Để tôi đội luôn lên cho người nhé?
Dung ma ma và hoàng hậu thấy mũ đã được sửa sang lại tử tế, có vẻ hài lòng, chẳng nghi ngờ gì cả.
Hoàng hậu đội mũ xong nói:
- Thôi được rồi, Tiểu Yến Tử ngươi nghỉ ngơi đàng hoàng, nhớ đừng để ong đốt một lần nữa nhé.
Rồi quay sang Dung ma ma.
- Nào Dung ma ma chúng ta về thôi.
Tiểu Yến Tử có vẻ hết sức ngoan ngoãn.
- Vâng, Tiểu Yến Tử xin tuân lời chỉ răn dạy của hoàng hậu nương nương. Cảm ơn hoàng hậu nương nương đã quan tâm dạy dỗ.
Lời của Yến Tử rất ngọt khiến hoàng hậu đâm ra nghi ngờ. Người vội vã kéo Dung ma ma đi nhanh ra ngoài.
Những người còn lại đều nghi ngờ Tiểu Yến Tử lại bày quỷ kế gì đây, nên kéo ra cửa nhìn theo.
o0o
Trong khi Dung ma ma và hoàng hậu thì bán tín bán nghi, hoàng hậu nói:
- Tiểu Yến Tử không biết nó làm gì mà đập dẹp rồi sửa lại mũ cho ta, còn vui vẻ nữa.
Dung ma ma nói:
- Có lẽ chỉ là giận cá chép thớt. Hắn tức giận hoàng hậu và tôi, chẳng biết làm gì hơn nên mới lấy nón đập cho đã nư đấy thôi
Hoàng hậu ngẫm nghĩ rồi cười nói:
- Tội nghiệp mặt của cô ả bị đốt sưng phù. Thật không ngờ, ong đã giúp ta trả hận!
Dung ma ma ứng ngay.
- Đó đúng là "người ác gặp ác" cô ả xấu xa nên mới bị trời báo như vậy.
Chủ tớ hai người vừa di vừa nói một cách đắc ý. Đám Tiểu Yến Tử lén theo phía sau Nhĩ Khang thắc mắc.
- Tiểu Yến Tử, cô lại mưu mẹo gì nữa vậy? Có phải giấu gì trong hai cái mũ kia không?
Tử Vy cũng hỏi:
- Làm gì nói nghe xem?
Kim Tỏa tủm tỉm cười nói:
- Thứ nước hoa mà hôm trước Tiểu Yến Tử sử dụng đó, còn lại các xác hoa. Lần này bọn tôi cho tất cả vào hai cái mũ đó., thử xem...
Tiểu Yến Tử nói:
- Nghe Nhĩ Khang nói là bọn ong rất thích mùi hoa tổng hợp kia, nên bọn này muốn coi có đúng như vậy không mà.
Tiểu Yến Tử vừa nói đến đó, Thể Hà đã chỉ lên cao nói:
- Đến rồi! Đến rồi kìa!
Tiểu Trác kêu lên:
- Ồ! Đàn ong!
- Đàn ong kìa!
Mọi người cùng hướng mắt nhìn lên, thấy đàn ong như khiêu vũ trên cao, rồi hướng thẳng về phía hoàng hậu và Dung ma ma.
Cùng lúc đó hoàng hậu như phát hiện được bầy ong trên đầu, nhìn lên, tái mặt nói:
- Trời ơi! Ong nhiều quá!
Dung ma ma nhìn theo, sợ hãi.
- Không xong rồi, hoàng hậu ơi, coi chừng ong đốt, chạy nhanh lên!
Rồi Dung ma ma nắm lấy tay hoàng hậu chạy thục mạng. Đám ong vẫn đuổi theo hai người. Hoàng hậu vừa xua tay vừa nói:
Trời ơi, ong đốt! Cứu tôi! Cứu tôi!
- Chạy nhanh! Chạy nhanh, hoàng hậu!

http://tieulun.hopto.org

Hoàng hậu và Dung ma ma từ nào đến giờ thích tỏ ra cao quý, nên đi đứng từ tốn, chậm rãi. Lần này trước cái nguy trước mắt, không còn giữ gìn gì nữa, chỉ cố chạy thoát thân nên chẳng giữ ý tứ. Thái độ của hai người, khiến bao nhiêu cung nữ thái giám trong cung đều ngạc nhiên.
Trong khi Tiểu Yến Tử được một dịp cười nghiêng ngửa, cô nàng thích chí nói:
- Ha ha! Ha ha! Rõ là linh nghiệm ghê! Đấy, bây giờ là bà ta biết ai là cọp còn ai là chó rồi đấy!
Dung ma ma không quen chạy, nên chạy một chút là mệt. Bà ta khụy chân một cái ngã lăn, hoàng hậu chạy sau bị vấp chân ngã theo, thế là cả bầy ong nhào xuống.
- Cứu tôi! Cứu tôi với!
Hoàng hậu vừa kêu cứu vừa dùng đôi tay che kín mặt.
- Ui da! Ui da! Đau quá!
Dung ma ma cũng bị ong đốt, hai tay quơ đuổi tứ tung. Đám thị vệ và cung nữ chẳng biết là cách nào tiếp cứu.
Tiểu Yến Tử đứng nhìn, thích quá vỗ tay.
- Ong ơi ong! Ong cưng của ta. Hãy đốt cho đau, đốt cho nhiều. Đừng ngại, đừng lo cứ đốt thoải mái.
Kim Tỏa, Thể Hà, Minh Nguyệt cũng được dịp cười theo. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, đứng yên, chỉ có Tử Vy là không đành lòng định bước tới cứu trợ, nhưng Nhĩ Khang đã nắm tay giữ lại nói:
- Đừng có tốt quá như vậy. Ong nó không phân biệt được người đâu, e là sẽ bị vạ lây đó.
Tiểu Yến Tử cũng phản đối:
- Cô hãy dẹp tính thương cảm của mình lại đi, bằng không tôi nghỉ chơi cô ra đấy.
Tử Vy đành đứng yên, lòng thấy vô cùng bất mãn. Cũng may là có mấy thị vệ chạy đến đỡ hoàng hậu và Dung ma ma lên, đuổi bầy ong đi, nhưng hai người đã bị đốt hết mấy vết trên người, đau nhức không chịu nổi. Yến Tử có vẻ đắc ý, đứng xa nói:
- Đấy bây giờ đến các người sưng mặt. Xem thử có còn lên mặt cười người không?
Hoàng hậu và Dung ma ma được các cung nữ dìu về cung. Đến khi đó Yến Tử mới quay về Thấu Phương Trai.
Tiểu Yến Tử rất vui nói:
- Như vậy là nước cốt hoa tôi chế cũng có tác dụng đấy chứ? Tuy bị đốt sưng mặt, nhưng tôi cũng hết sức hài lòng. Giờ đây tôi còn phải nghiên cứu một thứ khác.
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tử Vy nghe vậy giật mình.
- Không được nghiên cứu gì cả!
Tiểu Yến Tử nhìn các bạn, cười nói:
- Mấy người sao nhạy cảm vậy. Tôi nói nghiên cứu đây là vì tháng sau là sinh nhật của Hoàng a ma rồi, chúng ta phải tặng quà gì đây? Hoàng a ma rất đáng được nhận quà vì người đã chịu để chuyện Tịnh Nhi qua một bên, lại không cưỡng ép Hàm Hương nữa. Đó là hai điều tốt, cần phải thưởng. Tôi định tặng Hoàng a ma một món quà thật đặc biệt.

http://tieulun.hopto.org

Chương 17

Thấm thoát mà ngày chục thọ vua Càn Long đã đến. Cả hoàng cung nhộn nhịp hẳn lên. Ngay từ sáng sớm, các vị đại thần, thân vương, hoàng tộc, sứ thần, a ca... Tuần tự đến chúc thọ nhà vua. Quà tặng quý hiếm được dịp trưng bày lên để tỏ lòng thành. Từ những chén dĩa cổ xưa tinh xảo, những bức tranh tuyệt tác. Đồng hồ phương tây, châu ngọc như ý, đến các món thuốc quý như linh chi ngàn năm, kỳ hoa dị thảo đều được trưng bày. Nhưng thật ra, những thứ đó hầu như nhà vua đã thấy qua cả. Chuyện chúc tụng thì năm nào cũng vậy, lời chẳng có ý mới. Vì vậy sinh nhật đến mà nhà vua cũng chẳng thấy vui. Mãi đến khi đoàn hát mở màn, người mới thấy có cái gì đó mới mẻ cuốn hút.
Nhà vua ngồi cái ghế đầu ở giữa, thái hậu, hoàng hậu, lệnh phi và các cung phi khác lần lượt vào đúng vị trí của mình mà ngồi. Sau đó mới đến các a ca, cát cát, thân vương. Tịnh Nhi thì đương nhiên ngồi cạnh thái hậu.
Trên sân khấu đèn đuốc sáng choang, kết hoa đủ màu với một chữ thọ to tướng ở giữa.
Lúc đầu, vua ngồi xem có vẻ không hài lòng vì trong dãy ghế dành cho a ca và cát cát. Người chẳng nhìn thấy bóng dáng của Tử Vy, Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ, ngay cả Nhĩ Khang cũng vắng mặt, Không lẽ bữa nay là ngày chúc thọ vua mà họ chẳng quan tâm? Ngoài ra ở bên dãy ngồi của các cung phi, vua cũng không thấy Hàm Hương đâu cả.
Lúc đó, trên sân khấu đang biểu diễn màn "song sư hiếu thụy" (đội lân mừng thọ) màn này diễn ra khá linh động. Đội lân diễn rất có hồn, hai con lân lúc nhảy cao, lúc phục dưới đất, hòa hợp nhịp nhàng, dáng vẻ hùng dũng, khiến mọi người nín thở theo dõi.
Thái hậu nói:
- Ta đã từng xem nhiều đoàn lân múa. Đây là lần đầu tiên ta được xem một màn múa đẹp, múa hay thế này, hay thật!
- Có khi để mừng thọ hoàng thượng nên họ mới khổ tâm tập luyện thế.
Thái hậu hỏi:
- Không biết ai nghĩ ra tiết mục này. Đầy hoa dạng lắm chứ?
Lệnh phi nghe khen rất vui không dằn lòng được nói:
- Bẩm lão phật gia, nghe nói là của Phước Luân và Nhĩ Khang sắp đặt đấy ạ.
- Thế à?
Thái hậu nói rồi liếc nhanh về phía Tịnh Nhi, tiếp:
- Cha con họ đúng là rường cột của hoàng thượng!
Hoàng hậu muốn lấy lòng thái hậu nói:
- Bẩm lão phật gia, Nhĩ Khang đứng là một nhân tài xuất chúng. Chỉ tiếc là hoàng thượng lại chỉ hôn cho một cát cát dân dã thật không tương xứng.
Tịnh Nhi tảng lờ nhìn lên sân khấu, như chẳng ai nghe thấy lời bình của hoàng hậu. Trong khi lệnh phi lại nói:
- Thần thiếp lại không nghĩ như vậy, Tử Vy cát cát là một cô gái hiền hậu, nhu mì, lại giỏi cầm kỳ thi họa, sao lại gọi là không xứng với Nhĩ Khang. Họ mới đúng là đôi trai tài gái sắc.
Trong khi thái hậu lại nói:
- Lời của hoàng hậu nói đúng đấy chứ? Bây giờ mà muốn tìm một nhân tài như Nhĩ Khang nào dễ? Lệnh phi, đấy là sự hãnh diện của dòng họ ngươi đấy chứ. Bên nhà cô quả là có rất nhiều người tài.
Hoàng hậu sa sầm nét mặt, Không ngờ điều mình muốn nói lại phản tác dụng. Lệnh phi lại được khen.
Lúc đó Tịnh Nhi chợt kéo vạt áo thái hậu nói:
- Lão phật gia hãy nhìn lên sân khấu xem kìa!
Mọi người nhìn lên, chỉ thấy hai con lân đang múa chợt nhiên dừng lại. Người lân phủ phục sát đất, còn hai chiếc đầu thì ngẩng lên cao như chào vua.
Nhưng sự việc không chỉ dừng lại ở đấy. Một chiếc bóng màu ngũ sắc to từ trên hạ dần xuống. Hai con lân lại nhảy lên giành bóng, trống dục rôm rả, hai chú lân xoay tròn theo bóng.
Vua Càn Long mê mẩn ngắm nhìn, không ngớt khen ngợi tiếng vỗ tay bên dưới ào lên như sóng vỗ dồn dập.
Tiếp đó một con lân chợt đứng thẳng người lên rồi từ trong miệng lân, một tấm lụa nhiễu hồng chạy dài xuống với dòng chữ"lão ngô lão dữ cấp nhân chi lão". Rồi con lân kia đứng lên, cũng mảnh lụa đỏ với câu đối"ấn ngô ấn dữ cấp nhận chi ấn." vua Càn Long còn đang kinh ngạc thì quả bóng nổ tan để khói màn tỏa ra. Rồi hai cô gái xuất hiện trong khói màu cầm một lá cờ dài, trên viết mấy chữ"trạch phủ bầu trời, ơn đầy thiên hạ". hai cô gái đó đứng bên hai chiếc đầu lân chẳng ai khác là Hàm Hương và Yến Tử.
Mọi người ồ lên ngạc nhiên, Vua Càn Long thì quá xúc động. Ngay lúc đó trống lại nổi lên, hai con lân lại tiếp tục tỉnh giấc vươn cao lên cho thấy người cầm đầu lân chẳng ai khác hơn là Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang.
Vua tròn mắt.
- Thì ra là bọn này!
Nhưng vua còn chưa hết ngạc nhiên thì tiếng trống ngừng, thay vào đó là tiếng đàn réo rắt. Đám thái giám dẹp hết các vải lụa, rồi Kim Tỏa dẫn một hàng cung nữ đi ra. Tất cả đều mặc áo đỏ, lượn một vòng như cơn sóng đỏ. Tử Vy xuất hiện trên bục cao, tay khảy đàn. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Hàm Hương, Tiểu Yến Tử đứng hai bên.
Mọi người dựa trên tiếng đàn cùng hát.
Uy nghi Trung quốc, thiên hạ vĩ công.
Thiên hạ vui mừng, ca tụng Càn Long.
Trẻ có cơm ăn, già được chăm sóc.
Người góa không buồn, người người ngợi ca.
Ơn trời khắp chốn, lúa không sâu rầy.
Bốn biển một tâm, hướng về Càn Long.
Nhân từ quảng đại, ân uy đủ cả.
Hy sinh cho đời, chỉ có Càn Long.

http://tieulun.hopto.org

Bài hát vừa dứt Tử Vy đứng dậy nắm tay Hàm Hương và Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang thì bước ở sau. Tất cả năm người, cũng quỳ trước vua, Tử Vy bẩm tấu:
- Bẩm Hoàng a ma, tất cả chúng con đều đội ơn người, ơn kia như biển, nói không đủ, kể không hết. Chúng con chỉ biết cùng chúc người vạn thọ vô cương
Kim Tỏa cùng đám cung nữ phủ phục phía sau, đồng loạt hô to:
- Hoàng thượng vạn tuế! Vạn vạn tuế!
Vua Càn Long nhìn Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Yến Tử rồi Hàm Hương người vô cùng xúc động. Trong cuộc đời người đã được tặng biết bao lễ vật xem qua biết bao màn biểu diễn, nghe đầy tai lời chúc tụng. Nhưng chưa bao giờ người lại được những phút giây cảm động thế này. Ông sung sướng đến độ chẳng biết phải phản ứng ra sao, mãi một lúc sau mới lên tiếng.
- Trẫm thật không ngờ các ngươi lại bày ra được một tiết mục sống động thế này, khiến trẫm vui vẻ quá. Các ngươi quả rất đáng yêu vì đã mang đến cho trẫm một niềm vui bất ngờ,
Rồi ông cười lớn, tiếp:
- Ha ha ha! Trong đời trẫm, lần đầu tiên nhận được một món quà "chúc thọ" quý giá thế này. Trẫm sẽ không bao giờ quên!
Các vương tôn đại thần vỗ tay tán thưởng, đồng hô to:
- Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.
Thái hậu có vẻ xúc động quá! Cảm động quá, nếu hoàng thượng chẳng rộng lượng hải hà, yêu quý họ thì họ làm sao dựng được cảnh hay thế này để báo đáp? Cách báo hiếu như vậy quả quý lắm thay!
Hoàng hậu thì lại thấy ganh tỵ, quay qua nhìn lệnh phi nói nữa:
- Đừng có cảm động sớm như vậy. Hãy suy nghĩ kỹ rồi hãy nói, có biết ai giật dây ở phía sau không? Chắc chắn là Hương phi đó vậy thì không thể coi là báo hiếu được.
Tịnh Nhi thì nhìn Tử Vy xúc động quá:
- Không cần biết có ai giựt dây ở phía sau hay không nhưng màn hoạt cảnh này rõ là rất nhiều công sức, khiến người người cảm động.
Hoàng hậu nghe vậy nói:
- Đương nhiên là phải bỏ nhiều công sức, có điều ở đây bỏ ra hơi quá đáng đấy.
Thái hậu thì ngỡ ngàng nhìn bọn năm đứa trên sâu khấu mà thành kiến dã lung lay.
o0o
Tối hôm ấy ở ngự hoa viên, giăng hoa kết đèn, đèn đuốc sáng choang. Vua Càn Long cùng thái hậu và các phi tần, a ca, cát cát đều ra đấy xem đốt pháo bông.
Sau tiếng nổ bông pháo bay lên cao, tỏa sáng một góc trời với muôn hình đủ dạng. Mọi người vừa xem vừa vỗ tay tán thưởng. Lần đầu tiên, Hàm Hương mới được xem đốt pháo bông nên vô cùng thích thú.
- Ồ! Những chấm sáng đó làm sao tỏa ra rồi rơi xuống vậy? Đẹp tuyệt! Đẹp tuyệt!
Tiểu Yến Tử nhìn pháo hoa, vừa chỉ trỏ vừa hét:
- Xem kìa! Xem kìa! Lại thêm một cái! Một cái nữa.
- Đầy trời đấy, như những đóa hoa xòe ra.
Kim Tỏa nói, Tử Vy chợt nãy một ý nói với Tiểu Yến Tử:
- Ta ra một câu đối mấy người đối thử xem nhé!"bay lên bay lên, bay dọc bay ngang, chớp chớp, tắt, tắt, bay xuống bay xuống. Đố là gì."
Tiểu Yến Tử nói ngay:
- Ta đâu có ngu quá độ đâu? Đấy chẳng qua là pháo hoa thôi.
Tử Vy cười.
- Sai rồi, đó là đom đóm đấy.
Tiểu Yến Tử ngẩn ra nhưng không phục nên nói:
- Tôi cũng có một câu đó các người lại đây."phía trên ở trên, phía dưới ở dưới, bên phải phía phải, bên phải phía trái, ở giữa chính giữa. Đố là gì."
Vua Càn Long đứng cạnh đó nghe vậy cũng tham gia.
- Đố vui ư? Trẫm cũng thích chơi trò này lắm.
Rồi hỏi Tiểu Yến Tử:
- Đồ vật phải không?
Tiểu Yến Tử lắc đầu.
- Không cho biết đâu, đã nói đố mà?
Nhĩ Khang nói:
- Tiểu Yến Tử mà ra câu đố thì hẳn không có gì sâu xa lắm đâu!
Tiểu Yến Tử nói:
- Đừng coi thường tôi nhé! Vậy thì cứ đoán đi!
Vĩnh Kỳ nghĩ ngợi:
-"Phía trên ở trên, phía dưới ở dưới, bên phải phía phải, bên trái phía trái." Cái gì kỳ cục vậy ta?
Mọi người nghĩ tới nghĩ lui nghĩ mãi không ra, chỉ có Tịnh Nhi là cười nói:
- Có phải là món "gãi ngứa" không?
Tiểu Yến Tử ngạc nhiên.
- Tại sao chị biết vậy?
Tịnh Nhi cười.
- Có gì lạ đâu, chuyện đó mỗi ngày tôi phục vụ lão phật gia mà, nên đầy kinh nghiệm.
Mọi người suy nghĩ rồi cười ồ. Thái hậu cũng cười theo, nhìn Tịnh Nhi với cái nhìn trìu trìu mến.
Vua Càn Long cũng nổi hứng, nhìn Tiểu Yến Tử nói:
- Trẫm cũng có một câu đố này, coi thử ai đố được nhé."Tiểu Yến Tử làm văn chương như đánh trống trên núi.

http://tieulun.hopto.org

Xa trăm dặm vẫn nghe." đố là gì? Tượng thanh từ?
Tiểu Yến Tử nghe vua đọc, kêu lên:
- Hoàng a ma đem con ra làm câu đố ư? Vậy thì con phải giải mới được? Cái gì? Cái gì cà? Ta làm văn chương mà như trống đánh trên núi. Đánh trống trên núi là gì cà?
Tử Vy cười nói:
- Trời ơi vậy mà không biết, thì đánh trống đấy, ngươi hãy tưởng tượng xem tiếng trống đánh trên núi nghe thế nào?
Nhĩ Khang cũng đã đoán ra được, cười nói:
- Tiếng trống mà đánh trên núi. Từ xa nghe có phải là "bất thông, bất thông" không?
Vua Càn Long thấy đã đoán đúng, cười lớn:
- Đúng đấy! Đúng đấy!
Tiểu Yến Tử thì nhún vai.
- Được rồi, được rồi! mọi người đem tôi ra làm trò cười, dù gì tôi cũng la kho cười mà.
Rồi chợt nhớ ra điều gì, Tiểu Yến Tử nói:
- Tôi còn có một câu đố nữa nè. Các người hãy thử đoán xem"con gì có tám chân, hai cánh, lên trời thì biết bay, xuống nước biết bơi, còn trên bờ biết chạy?"
Mọi người nghe ngẩn ra, con gì kỳ cục quá? Người đoán thế này, người đoán thế kia. Vua Càn Long không kiên nhẫn, nói:
- Con gì lạ vậy, ta chịu thua, người nói ra xem nào?
Tiểu Yến Tử cười hà hà, nói:
- Con cũng chịu thua, không biết là con gì nữa.
Tử Vy đưa tay đấm Tiểu Yến Tử thùm thụp.
- Ngươi thật là tinh nghịch.
Mọi người vỡ lẽ ra cùng cười, thái hậu cũng cười. Điều này làm cho hoàng hậu, Dung ma ma tức giận kéo Thập Nhị a ca đứng qua một bên giả vờ như chỉ chăm chú xem pháo.
Thập Nhị a ca tên là Vĩnh cơ. Năm nay mới tròn chín tuổi, trẻ con nên rất thích xem đốt pháo bông. Trong khi lệnh phi lại có với vua ba người con, trong đó Lục cát cát tròn tám tuổi, Thất cát cát tròn sáu tuổi, cũng Tiểu a ca.
Vĩnh Kỳ lúc đó cũng vừa nghĩ ra một câu đố, nói:
- Tôi cũng có một câu đố đấy, "Cái gì mà đầu đội trời, chân chạm đất, nhét cứng càn khôn không cục cựa?"
Mọi người còn chưa đoán ra thì Tiểu Yến Tử nói:
- Khoan đã anh hãy cố đoán câu đố tôi trước rồi tôi mới giải đáp câu của anh "Cái gì mà đầu hướng tây, đuôi hướng đông, nhét cứng càn khôn không cục cựa?"
- Cái gì mà lợi hại vậy?
Vĩnh Kỳ suy nghĩ rồi lắc đầu.
- Tôi chịu thua, giải thích đi.
Tiểu Yến Tử cười nói:
- Ha ha! Vậy mà cũng không biết, đó là cái mà anh đố đấy. Tôi để nằm xuống, đầu hướng tây, đuôi hướng đông, chẳng phải là...
Vua Càn Long và mọi người nghe vậy cười ồ biết là Tiểu Yến Tử đố mẹo.
Vua Càn Long lắc đầu nói:
- Tiểu Yến Tử học thì dốt, mà mẹo vặt thì nhiều.
o0o
Pháo hoa vẫn tỏa sáng trên cao, mọi người ai nấy tiếp tục theo dõi, chợt nhiên Nhĩ Khang trông thấy một bóng người lúc ẩn lúc hiện sau hòn giả sơn. Nhĩ Khang cảnh giác la lớn:
- Ai đó?
Tất cả mọi người nghe vậy giật mình. Nhĩ Khang không chần chờ phóng ngay về phía hòn giả sơn. Trong bóng tối lờ mờ chàng phát hiện một người mặc áo đen đang co chân phóng chạy về phía hành lang cung đình. Khang hét:
- Ai đó! Đứng lại!
Tiểu Yến Tử không chần chừ đuổi theo.
- Có thích khách! Ta không để ngươi thoát đâu.
Vĩnh Kỳ nghe vậy cũng phóng chân theo.
- Tiểu Yến Tử! Ở yên đó! Để anh đuổi hắn.
Chớp mắt Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ và Tiểu Yến Tử đã đuổi bén gót tên lạ mặt.
Thái hậu, vua Càn Long và các phi tần, a ca, cát cát thẩy đều xanh mặt. Dung ma ma vội lên tiếng:
- Người đâu! Người đâu! Hãy gắng bảo vệ hoàng thượng! gắng bảo vệ lão phật gia, và các a ca cát cát.
Và chỉ trong tíc tắc, các cao thủ trong đại nội cùng thị vệ đã chạy đến che kín vua.
Nhĩ Khang đuổi theo gần sát tay mặc áo đen. Tiểu Yến Tử và Vĩnh Kỳ bén gót theo sau.
- Kẻ địch thích khách kia, hãy đứng lại nghe! Dám vào tận cung phá rối à?
Tiểu Yến Tử nói, nhưng Vĩnh Kỳ đã khoát tay.
- Tiểu Yến Tử hãy về đi, chuyện này để anh và Nhĩ Khang cùng đám thị vệ, em ở đây làm vướng tay vướng chân thôi.
Nhưng Tiểu Yến Tử không dừng chân.
- Ai nói anh? Tôi phải bắt cho được tay thích khách này không để hắn thoát được!
Vĩnh Kỳ đành để Tiểu Yến Tử đuổi theo.
Đám thị vệ cũng đã đến. Tay thích khách chạy quanh co cuối cùng chạy đến Thấu Phương Trai.
Lúc đó cửa Thấu Phương Trai mở lớn. Trong khi Tiểu Đặng, Tiểu Trác mãi lo xem pháo bông mà quên cả khép

http://tieulun.hopto.org

cửa lại. Thế là tên thích khách xông đến, chỉ một chưởng đã hạ cả hai, rồi xông vào nhà.
Nhĩ Khang đuổi theo. Cao Đạt, và Cao Viễn cũng từ trong nhà chạy ra. Nhĩ Khang ra lệnh.
- Cao Đạt! Cao Viễn! Hãy mau đi bắt thích khách!
- Vâng!
Cao Đạt, và Cao Viễn vội dẫn đám thị vệ xông vào nhà Tiểu Yến Tử và Vĩnh Kỳ cũng vừa đến. Tiểu Yến Tử nói:
- Dám chạy vào Thấu Phương Trai thì quả là to gan thật, phải bắt cho được tên này.
Tiểu Yến Tử và Vĩnh Kỳ xông vào, Nhĩ Khang cũng xem xét từng căn phòng một vẫn không trông thấy bóng tên thích khách đâu. Điều đó làm Nhĩ Khang lạ lùng vì với chàng Thấu Phương Trai là nơi khá quen thuộc. Chàng biết rõ từng ngõ ngách vậy mà tên thích khách đã chạy đâu?
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ Tiểu Yến Tử, Trại Hoa, Trại Quảng, Cao Đạt, Cao Viễn cùng chia nhau lục soát vẫn không có kết quả.
Cao Đạt nói:
- Lạ thật! Thấy hắn chạy vào rõ ràng mà, sao lại mất tiêu?
Nhĩ Khang nói:
- Chúng ta đông người thế này mà chỉ một tay thích khách lại bắt không được, thật đáng xấu hổ.
Tiểu Yến Tử nói:
- Tay thích khách này thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn chắc hẳn phải thuộc hàng cao thủ.
Vĩnh Kỳ thắc mắc:
- Lạ thật, Thấu Phương Trai này lại không có cửa hậu, chẳng lẽ tay thích khách đã tàng hình? Hay là thừa lúc bọn ta xông vào cửa chẳng để ý đã lẻn được ra ngoài?
Nhĩ Khang nói:
- Không thể được! Tôi đã xem xét rất kỹ, hắn mà thoát được chỉ có nước là tàng hình thôi.
Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang nhìn nhau lo lắng. Hôm nay là ngày sinh nhật của vua, kẻ nào lại to gan vậy định thích khách hoàng thượng ư? Mà tay này là ai vậy? Sao lại có võ công cao cường thế?
Bấy giờ vua Càn Long, thái hậu, lệnh phi, Hàm Hương, Tịnh Nhi, Tử Vy, Kim Tỏa và các cung nữ khác đã chạy đến.
Vua Càn Long hỏi:
- Sao? Đã bắt được tên thích khách kia chưa?
Nhĩ Khang bối rối nói:
- Khải bẩm hoàng thượng, thần đuổi hắn đến Thấu Phương Trai, thấy rõ là tên thích khách chui vào đây mà không hiểu sao lại biến mất vậy.
Thái hậu nhìn Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ.
- Các ngươi bảo hắn là thích khách, thế làm sao các ngươi biết hắn là thích khách? Hắn đã làm gì chưa chứ?
Nhĩ Khang nghe hỏi giật mình, phân vân.
- Vâng, sự việc lạ quá. Chỉ có một người, mà võ nghệ hắn không phải dở. Hắn đơn thân độc mã vào tận cung đình. Vậy có phải là quá táo bạo không? Nhưng mà... tại sao hắn lại chỉ đánh ngã Tiểu Đặng, Tiểu Trác? Lại đánh rất nhẹ? Cái tay này hình như chỉ vào cung để dò la. Không may bị phát hiện, nên không chống trả mà chỉ bỏ chạy. Thật là...
Nhĩ Khang vừa nghĩ đến đó, chợt nghĩ ngay đến một người. Mông Đan! Hay là Mông Đan?
Vì nghĩ thế nên Khang quay qua nhìn Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ vừa thấy cái nhìn của Nhĩ Khang, chợt hiểu ra. Mông Đan! Và không hẹn Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ quay qua nhìn Hàm Hương. Cái nhìn làm Hàm Hương tái mặt, Hàm Hương lại nắm lấy tay Tử Vy. Như vậy mọi người đều cả quyết, đấy là Mông Đan.
Khang nghĩ, có lẽ vì Mông Đan không dẫn được, nên đã trà trộn vào cung xem thực hư. Chẳng ngờ bị bại lộ tông tích nên đã chạy đến Thấu Phương Trai. Nhưng mà tại sao anh ta lại biết đây là Thấu Phương Trai chứ? Có lẽ trong lúc tán gẫu, mọi người vui miệng đã nói điều đó ra.
Đám Nhĩ Khang đều căng thẳng, chỉ có Yến Tử là không biết gì nên hét lớn:
- Thế này thì hắn quả là xem thường bọn ta rồi? Coi hoàng cung này như chốn không người ư? Muốn đến thì đến muốn đi thì đi à?
Tử Vy kéo tay Hàm Hương đi đến gần Yến Tử lay nhẹ Yến Tử một cái. Yến Tử quay qua nhìn Vĩnh Kỳ, chợt bắt gặp ánh mắt của Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ giật mình, chẳng lẽ đấy là sư phụ Mông Đan ư?
Nhĩ Khang quay qua vua.
- Bẩm hoàng thượng, gã thích khách này chỉ có một người. Hắn chẳng làm gì được đâu, thần sẽ cho người đi thẩm xét tất cả hoàng cung, để mang lại sự an toàn cho mọi người. Giờ đây đêm đã khuya, xin mời hoàng thượng và lão phật gia hãy về nghỉ ngơi đi ạ.
Vĩnh Kỳ phụ họa.
- Dạ, đúng đấy. Hôm nay là ngày sinh nhật của Hoàng a ma đừng để kẻ trộm vặt phá rối mất vui. Chuyện an ninh trong nội cung, Hoàng a ma hãy để con và Nhĩ Khang lo cho.
Hoàng hậu quay qua thái hậu nói:
- Thần thiếp cảm thấy có cái gì không ổn, tại sao ở Thấu Phương Trai này, chỉ có đường vào không có được ra, mà một tay thích khách vào lại biến mất. Không lẽ họ chạy vào chỗ Tử Vy và Tiểu Yến Tử ngủ. Nếu tay đó mà chui vào đó thì sao? rất nguy hiểm cho cát cát, tốt nhất là nên xem xét cẩn thận. Coi chừng dưới gầm giường, trong tủ đứng, trần nhà... chỗ nào có thể núp được là phải soát cả.
Thái hậu gật đầu.
- Hoàng hậu nói phải đấy!
Vua Càn Long bèn ra lệnh.
- Trại Hoa, Trại Quảng, mau mau lục soát, không được bỏ qua một góc nào cả.
- Vâng!
Trại Hoa, Trại Quảng vội vã xông vào. Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tiểu Yến Tử, Hàm Hương, Tử Vy cũng đi theo.

http://tieulun.hopto.org

Tiếp đó là một màn căng thẳng. Các quân sĩ dùng kiếm đâm thẳng vào từng ngóc ngách trong nhà, vẫn không thấy. Bây giờ chỉ còn phòng riêng của Tử Vy, bọn thị vệ đi vào cũng dùng kiếm đâm đủ chỗ. Mỗi lần họ lia kiếm vào các góc kẹt là Tử Vy, Tiểu Yến Tử và Hàm Hương đều muốn thót tim.
Vua Càn Long cũng có vẻ rất quan tâm đến sự an nguy của hai cô cát cát.
Yến Tử đợi một lúc có vẻ không còn nhẫn nại nói:
- Thôi vậy là được rồi, phòng sạch sẽ chẳng có dấu vết gì là tên tội phạm trốn trong đó.
Nhưng bất chợt Cao Viễn nói:
- Mấy phòng kia đã khám rất kỹ, phòng này không thể khám sơ sài được, phải tìm lại một lần nữa xem.
Hoàng hậu, lệnh phi, vua Càn Long, thái hậu cùng đứng yên quan sát. Tử Vy nghe nói phòng mình là phòng cuối cùng, nên e là Mông Đan trốn trong đấy, nên đưa tay ngăn cản:
- Phòng này bài trí đơn giản, chỉ nhìn sơ là thấy ngay không có gì, làm sao có ai trốn được. Các người đừng làm quá mà đổ bể đồ đạc của ta.
Tiểu Yến Tử cũng nói:
- Đúng đấy! Đúng dấy! Ta có nuôi một con mèo, coi chừng các người đâm phải nó bây giờ.
Vua Càn Long cảm thấy thái độ của Yến Tử và Tử Vy có cái gì đó khác lạ, nên hạ lệnh:
- Các ngươi phải tìm cho thật kỹ. Sự an nguy của hai cát cát là trên hết đấy nhé.
Cao Viễn lục lạo khắp nơi lắc đầu.
- Khải bẩm hoàng thượng, chẳng có gì cả ạ.
Cao Viễn nói đến đó chợt nghĩ ra điều gì, bước tới bên giường, giở thật nhanh tấm chăn lên, một cái gì đó rơi ra. Đám Yến Tử thấy đều giật mình, vật rơi ra lại chăng phải là người mà là một con búp bê dài khoảng ba tất. Tử Vy, Yến Tử thấy không phải là Mông Đan thở phào nhẹ nhõm.
Nhưng thái hậu lại nghi ngờ bảo:
- Cái đó là cái gì vậy? Dung ma ma, hãy mang đến cho ta xem nào?
Dung ma ma bước tới cầm con búp bê lên nói:
- Bẩm lão phật gia, một con búp bê ạ. Không ngờ hai cô cát cát lớn thế kia mà lại còn mê chơi búp bê.
Tử Vy ngạc nhiên nhìn Yến Tử hỏi:
- Con búp bê bằng vải ư? Có phải của ngươi không?
Yến Tử nhún vai.
- Giỡn chơi hoài. Tôi mà lại chơi búp bê à? Chắc của Kim Tỏa phải không?
Kim Tỏa lắc đầu.
- Đẩu phải của nô tài!
Thái hậu nghi ngờ hơn bảo:
- Nào mang con búp bê đó đến cho ta xem.
Dung ma ma lập tức đưa sang, nhưng chợt rút tay lại, nói:
- Ủa kỳ quá! Tại sao lại có kim nữa nè.
Vua Càn Long, thái hậu, hoàng hậu, lệnh phi, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ cùng xúm vào xem. Chỉ thấy búp bê làm bằng vải gấm trắng loại tốt, trên người búp bê có viết mấy chữ "tân mão canh ngọ đinh, kỷ, bính thìn." Còn khắp người búp bê lại găm kim đầy cả.
Thái hậu vừa cầm con búp bê lên đã tái mặt cắt không giọt máu.
Tử Vy thì không hiểu, hỏi:
- Hoàng a ma, có chuyện gì vậy? Con búp bê này từ đâu tới, nó có nghĩa gì thế?
Vua Càn Long không đáp, chỉ quay sang nhìn Tử Vy và Yến Tử với cái nhìn ngạc nhiên.
Thái hậu thì nhìn con búp bê với cái nhìn chầm chầm. Càng nhìn càng xanh mặt, như phát hiện ra điều gì đó. Bà nghĩ bà đã hiểu thì ra hai con người gọi là "cát cát dân dã" kia đã tìm mọi cách để trà trộn vào cung, chỉ với một mục đích đó là muốn giết vua Càn Long!
Bà đưa mắt giận dữ nhìn Yến Tử rồi Tử Vy xong ra lệnh:
- Trại Hoa, Trại Quảng, Cao Viễn, Cao Đạt đâu. Các ngươi lập tức đem tất cả những con người trong nhà này bất luận là chủ hay tớ, đều nhốt lại cho ta!
- Vâng!
Trại Hoa ứng lệnh ngay. Thế là bọn thị vệ xông tới, đem hết Tử Vy, Yến Tử, Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Đặng, Tiểu Trác đều đưa đi.
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ hoảng hốt, vội vã quỳ xuống, trước mặt vua.
- Bẩm Hoàng a ma. Sự việc này có nhiều điều mờ ám, xin Hoàng a ma minh xét.
Nhĩ Khang cũng nói:
- Bẩm hoàng thượng, Tử Vy và Yến Tử không thể làm sự việc này. Rõ ràng là họ không biết gì cả. Xin người cẩn thận coi chừng trúng kế. Chuyện xảy ra tối nay, rõ là có nhiều điều kỳ lạ. Lão phật gia và hoàng thượng cần phải xem rõ để không oan người.
Yến Tử bị Trại Hoa giữ chặt, giận quá hét:
- Hoàng a ma! Tại sao lại có chuyện thế này xảy ra vậy. Khi không rồi bắt giữ bọn con? Chúng con có làm điều gì sái quấy đâu?
Vua Càn Long thì quá bất ngờ đang bàng hoàng. Ông không ngờ là hai đứa con gái mà ông tin yêu nhất lại có ý muốn hại ông. Có thể như vậy được sao? Ban nãy chẳng phải là chúng đã lên sân khấu hát lời chúc thọ mình? Những lời chúc thọ vô cùng cảm động, vậy sao bây giờ lại xuất hiện vật gớm ghiếc kia? Thế này là thế nào? Ông cảm thấy vô cùng rối rắm, nên yên lặng.
Hoàng hậu thì ngẩng cao đầu, nói:
- Tôi đã biết sớm là sẽ có chuyện này mà, chúng nó hai đứa đều lý lịch bất minh, làm sao biết được tâm địa ra sao? Dám mang trò tà ma yêu thuật vào cả cung đình.
Rồi bà ta nhìn thẳng Tử Vy và Yến Tử.

http://tieulun.hopto.org

- Hoàng thượng đã yêu quý hai người như vậy, lúc nào cũng che chở cho các ngươi, dành cho các ngươi nhiều đặc ân. Vậy mà ngươi lại không biết cảm ơn, còn định mưu hại hoàng thượng. Rõ là không có lương tâm thật đáng chê trách.
Thái hậu càng nghe càng giận, lớn tiếng:
- Tất cả hãy cho vào ngục. Trại Hoa này, nam nhốt theo nam, nữ nhốt theo nữ. Tạm thời vào đại lao để đợi hoàng thượng minh xét.
- Vâng! Tuân mệnh!
Thế là đám cao thủ giải Tử Vy, Yến Tử... đi ra ngoài. Yến Tử tức quá vùng vẫy, hét:
- Hoàng a ma! Sao người chẳng nói năng gì cả. Chẳng lẽ người cũng tin là chúng con định mưu hại người thật ư? Người đừng có nghĩ vậy, đừng... con không muốn vào tù đâu... Con không muốn...
Tử Vy hoàn toàn kinh ngạc, không phản ứng được gì cả, mặc ai muốn kéo đi đâu thì kéo.
Kim Tỏa khóc lóc:
- Tiểu thơ ơi tiểu thơ, thế này là thế nào đây? Tại sao chúng ta lại phải ngồi tù. Buổi sáng không phải chúng ta mới chúc thọc người sao? Bây giờ lại bị nhốt? Vô lý vậy?
Vĩnh Kỳ thì quỳ xuống trước mặt vua.
- Bẩm Hoàng a ma!
Hàm Hương cũng quỳ xuống.
- Bẩm hoàng thượng! Người không thấy sáng nay hai cô cát cát đã bày tỏ lòng thành với người thế nào ư? Sao bây giờ lại cho nhốt vào ngục thế.
Lệnh phi cũng quỳ xuống.
- Bẩm hoàng thượng! xin hãy minh xét rõ ràng rồi nhốt vào ngục cũng không muộn ạ.
Nhĩ Khang quỳ xuống.
- Bẩm hoàng thượng, đừng nên để bi kịch tái diễn, hãy ngăn bọn họ lại.
Nhưng thái hậu đã lên tiếng.
- Hoàng đế này, đừng để bọn chúng nói lời mê hoặc, bằng chứng đã rành rành vậy còn chối cãi gì?
Vua Càn Long lắc đầu, khoác tay.
- Thôi thì cứ nhốt chúng nó lại đi rồi tính sau.
Thế là Tử Vy, Yến Tử, Kim Tỏa... bị lôi đi. Tiểu Yến Tử phẫn uất nói:
- Hoàng a ma ơi... Con không muốn vào tù đâu con không thích. Tại sao Hoàng a ma lại nhẫn tâm như vậy? Đã nhốt bọn con một lần trong Tông Nhân phủ rồi còn chưa đủ sao.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ chỉ biết đưa mắt nhìn theo. Bởi vì họ biết sự việc con búp bê kia có tính chất vô cùng nghiêm trọng chứ không phải tầm thường.
o0o
Tử Vy, Yếu Tử, Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà đều bị nhốt chung trong nhà lao đại nội. Gọi là nhà lao, chứ thật ra nó chẳng kiên cố đáng sợ gì cho lắm. Nó chỉ là nơi dùng để nhốt bọn nô tài khi phạm tội.
Bọn thị vệ đẩy cả năm vào phòng giam, không một chút nhân nhượng, khiến cả năm té nhào lên ổ rơm, rồi khóa cửa lại bỏ đi, Yến Tử vừa khóc vừa nói:
- Chúng ta có làm gì sai đâu nào? Con búp bê bằng vải kia là cái gì trò gì chứ? Mà tại sao họ lại tìm thấy nó trong phòng bọn ta? rồi tất cả chúng ta phải bị nhốt trong tù thế này?
Kim Tỏa cũng vừa khóc vừa nói:
- Hoàng thượng chẳng phải là đã nhìn tiểu thơ là con rồi ư? Tại sao giận một tí là nhốt vào đề lao thế này? Tiểu thơ, hãy nói đi! Tôi thì tôi thấy sợ quá. Biết rồi có thêm một tên Lương đại nhân nào nữa không? Hắn đánh dữ ta sẽ chết mất.
Minh Nguyệt, Thể Hà mãi lúc đó vẫn còn sợ, ôm nhau mà khóc, Thể Hà nói:
- Liệu họ có chém đầu bọn mình không? Nhà tôi còn có cha già, không biết trước khi chết có còn được trông thấy mặt người không?
Minh Nguyệt nghe sợ quá.
- Họ sẽ chém đầu ta ư? Làm gì có chuyện đó? Đừng có dọa em.
Tử Vy lúc đó đã bình tâm lại. Nhìn bốn phía chỉ thấy vách tường cao, không gian u ám với mùi ẩm mốc. Phía trước là song sắt, bên ngoài là hành lang dài với mấy ngọn đuốc lập lòe trước gió. Những chiết bóng đầy đe dọa, khiến Tử Vy liên tưởng ngay đến những vong hồn bị bức tử oan. Tử Vy nghĩ ngợi một chút nói:
- Rõ là chúng ta bị họ bày kế hãm hại rồi. Hãy nghĩ xem, chuyện thích khách và con búp bê vải kia, họ đã chuẩn bị sẵn. Đây là một màn kịch, thích khách thì tìm cách dẫn dụ hoàng thượng đến Thấu Phương Trai rồi sẵn dịp đó họ mang con búp bê vải kia ra, nhân chứng vật chứng đủ cả.
Kim Tỏa thắc mắc:
- Nhưng mà một con búp bê vải như vậy có nghĩa lý gì, mà khiến lão phật gia và hoàng thượng phải biến sắc như vậy?
Tử Vy buồn bã nói:
- Tại em không biết, chứ ngay từ thời Hán, người ta đã truyền tụng chuyện "ma thuật" có thể dùng hình nộm để hãm hại người. Người Trung quốc ta lại tin dị đoan nên vấn đề mới nghiêm trọng như vậy.
Yến Tử nghe không hiểu, vừa khóc vừa hỏi:
- Tà thuật gây họa thế nào? Có phải bọn mình lại gặp xui xẻo nữa không? Chắc bà hoàng hậu lại bày trò quỷ nữa chứ gì? Bà ta định giết bọn mình. Đúng không?
Tử Vy ôm lấy Yến Tử vỗ về:
- Đừng khóc, Yến Tử! Bọn mình đã từng gặp bao nhiêu sóng to gió lớn, nhưng vẫn vượt qua được mà? Biết đâu lần này cũng thế? Ngũ a ca và Nhĩ Khang sẽ tìm cách cứu bọn mình ra khỏi đây thôi. Còn Hoàng a ma là người thông minh như vậy, bình tĩnh mà phân tích, hẳn cũng thấy ra đây là quỷ kế định diệt chúng mình thôi.
Kim Tỏa nghi ngờ.

http://tieulun.hopto.org

- Liệu có được vậy không? Em thấy ông ấy giận xanh cả mặt trừng mắt nhìn Yến Tử mà phát sợ.
Yến Tử dụi mắt, rồi nhìn quanh, bực dọc nói:
- Tôi sớm biết là không nên làm bài thơ "bước vào một căn phòng, bốn bên đều là vách" rồi mà. Người ta nói làm thơ linh ứng lắm. Trách gì tôi cứ bị nhốt hết ngục này đến ngục khác. Nếu sớm biết vậy, tôi đã làm bài thơ là "bước vào một căn phòng, bốn bên đều là cửa" rồi. Nhảy cửa sổ dù gì cũng dễ hơn là đào tường. Bây giờ không có một cái cửa nào cả, làm sao đây?
Thể Hà mệt quá nói:
- Em thì bây giờ chỉ muốn được là "bước vào một căn phòng, trong có một chiếc giường" là tuyệt!
Minh Nguyệt lại nói:
- Tôi lại muốn "bước vào một căn phòng, trong có bà mẹ già."
Tử Vy nói:
- Hay quá! Vậy thì mình cứ tưởng tượng đi. Trong phòng này có cả cửa sổ, cả giường nằm và cả mẹ nữa.
Yến Tử nói:
- Chỉ e là "bước vào một căn phòng, gặp một con chó sói" thì chết.
Kim Tỏa nói:
- Ồ! Ở trong phòng làm sao có chó sói được chứ?
Yến Tử vẫn nói:
- Sao lại không? Con người số đen như tôi, dễ dầu gì mà có được cái phòng vừa có cửa sổ, có giường nằm, lại có mẹ. Có chẳng chỉ toàn là gặp sói dữ.
Tử Vy nghe Yến Tử nói, mà không nhịn được cười. Thấy Vy cười, mọi người cười theo, tạm quên đi nỗi sợ hãi. Và tối hôm ấy, năm chị em đã ôm nhau ngủ. Tuy là lại gặp nạn, nhưng có bạn đồng hành cũng đỡ cô đơn.

http://tieulun.hopto.org

Chương 18

Tử Vy nghĩ đúng, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang chắc chắn phải tìm mọi cách để cứu hai người. Vì vậy khi cả bọn Yến Tử, Tử Vy nằm khóc trong đề lao thì Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cùng đến Từ Ninh cung trần tình với thái hậu và vua.
Nhĩ Khang nói:
- Bẩm lão phật gia, bẩm hoàng thượng. Chuyện tối nay, mọi thứ hết sức rõ ràng. Đó là có người muốn ám hại Yến Tử và Tử Vy, con búp bê đó không phải là của Tử Vy. Quý vị suy nghĩ thử xem, tại sao thích khách lại cố tình xuất hiện trước mặt hoàng thượng mà không hành động rồi khi phát hiện bỏ chạy ngay. Hắn cố tình dẫn dụ mọi người đến Thấu Phương Trai. Khi đến Thấu Phương Trai rồi chuyện lục soát chỉ là động tác giả, còn chuyện lấy con búp bê kia ra mới là chính. Hoàng thượng! xin người hãy minh xét, đừng để oan các cô cát cát.
Vĩnh Kỳ cũng nói:
- Cái chuyện ma thuật kia con nghĩ với một người ngây thơ chơn chất như Yến Tử không thể nào làm được đâu. Đó chưa nói tấm lòng của họ đối với hoàng thượng đã quá rõ ràng. Ngay cái màn trình diễn ban sáng, Hoàng a ma có biết ai là người đã nghĩ ra không? Yến Tử đấy. Còn bài hát là của Tử Vy. Họ thương yêu hoàng thượng như vậy chẳng lẽ lại muốn mưu hại người?
Vua Càn Long thắc mắc:
- Nhưng mà lúc tối, khi mọi người lục soát Thấu Phương Trai thì thái độ của Tử Vy và Yến Tử sao lại kỳ cục vậy? Những cử chỉ ngăn cản đó chính ta cũng trông thấy mà?
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ giật mình, Nhĩ Khang nói
- Họ nào có sự cản trở nào. Chẳng qua họ làm một cách vô tâm, còn hoàng thượng vì nghi hoặc nên mới ngờ vực.
Thái hậu lắc đầu nói:
- Các ngươi chẳng cần nói gì cả, chuyện này đương nhiên là phải tra xét rõ ràng. Nếu thật sự Tử Vy và Yến Tử mà bị oan thì cũng tìm được ra ngay. Các ngươi từ sớm đến tối bên cạnh họ mà chẳng có một chút tin tình báo nào cả, hay là các ngươi có ý bao che? Hoặc đồng mưu? Chuyện đó ta phải điều tra kỹ, vì vậy tốt nhất là các ngươi hãy yên lặng, về đi ngày mai tính sau nhất là các ngươi hãy yên lặng về đi ngày mai tính sau.
Nhĩ Khang nghe thái hậu kết tội bực tức.
- Bẩm lão phật gia, làm gì có chuyện bao che hay đồng đảng ở đây? Cái mà đáng lên án nhất là ác ý chụp mũ một tấm lòng trung thực, sự việc đó lịch sử đã từng diễn ra. Bao nhiêu trung thần đã vì nó mà phải bỏ mạng oan ức.
Vĩnh Kỳ cũng nói:
- Bẩm Hoàng a ma, coi như tất cả những điều trước đây người đã quên cả. Thì chuyện xảy ra ngày hôm nay, người cũng phải bình tĩnh mà phân tích một chút. Xem thử xem chân giả thế nào chứ?
Vua Càn Long lòng đầy rối rắm, ông lắc đầu:
- Bất luận con búp bê kia là của ai làm, của ai mang bỏ vào phòng Tử Vy. Nhưng chuyện có người định ám hại trẫm thì rõ là có thật. Trẫm chỉ nghĩ đến điều đó thôi là đã thấy lòng nặng trĩu. Chuyện này quả là một đòn mạnh đánh vào trẫm. Hãy để trẫm nghĩ ngợi một chút đã.
Nhĩ Khang lòng như lửa đốt, nói với vua:
- Hoàng thượng, có thể cái hình nộm kia ý không phải là nhắm vào hoàng thượng mà vào Yến Tử hay Tử Vy thì sao? Hiện có rất nhiều người muốn họ chết. Bệ hạ không nhớ đến chuyện trước kia Tử Vy đã từng bị kim đâm khắp người, bị lương đại nhân dùng nhục hình ư?
Thái hậu trừng mắt nhìn Nhĩ Khang:
- Nhĩ Khang, đừng chỉ nghĩ đến chuyện bảo vệ cho Tử Vy mà chĩa mũi dùi về người khác đánh lạc hướng. Tà thuật là một thứ ghê gớm vô cùng, hai cô cát cát kia suốt ngày cứ ra ngoài, hành động úp úp mở mở thật kỳ quặc, đáng nghi cả hoàng cung này. Chỉ có họ mới có thể làm cái chuyện đó, nếu không phải là bọn họ thì là bọn cung nữ thái giám ở Thấu Phương Trai là thủ phạm cũng có thể là chủ mưu của cả tập thể đó.
Vĩnh Kỳ nghe là biết ngay thái hậu cả quyết chuyện đó là Yến Tử làm nên vội nói:
- Hoàng a ma! Nếu lão phật gia ngộ nhận Yến Tử thì còn có thể chấp nhận được vì người nào đã chứng kiến được những chuyện sóng gió trước đây. Còn Hoàng a ma chẳng lẽ người cũng để cho sự việc ngộ nhận vậy ư?
Nhĩ Khang cũng chen vào:
- Bẩm hoàng thượng, những chuyện trước đây hẳn hoàng thượng chưa quên. Tử Vy đã vì hoàng thượng mà bị trúng đao, nếu các cô ấy chủ tâm muốn hại hoàng thượng thì cô ta làm vậy làm gì?
Vua Càn Long nhìn Nhĩ Khang rồi nhìn Vĩnh Kỳ. Thật ra thì những điều họ nói vua đều thấy là hữu lý nhưng bấy giờ tâm trạng của vua rối mò, không thể quyết định gì cả, nên khoát tay:
- Chuyện hai con a đầu kia, có thế nào thì vẫn là nghi phạm. Các ngươi cứ về đi, đừng nói gì cả, trẫm sẽ cứu xét việc này, đích thân cứu xét!
Nhĩ Khang, và Vĩnh Kỳ chẳng còn cách nào khác đành rút lui. Trước kia đi Khang nhìn Tịnh Nhi, Tịnh Nhi cũng có vẻ phân vân cùng cực nên lắc đầu ý nói là chẳng giúp ích được gì.
Vua Càn Long nói thêm:
- Các ngươi cẩn thận đấy. Ở ngục đại nội trẫm đã cho quan binh canh phòng nghiêm ngặt. Đừng có giở trò phá ngục mà hậu quả khó lường, đừng để trẫm thất vọng vì các ngươi.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ giật mình, biết là mọi thứ đã bố phòng nghiêm ngặt, không thể hành động tùy tiện như trước.
o0o
Tối hôm đó ở Học Sĩ phủ, sự việc cũng rối không kém ông Phước Luân và bà phước tấn quýnh quáng cả lên. Hai người nghĩ là chuyện Nhĩ Khang, Tử Vy coi như đã an định, chuyện đau vào đó, Nhĩ Khang sẽ là Phò mã vua nay mai, chẳng ngờ sự việc lại xảy ra ngoài tưởng tượng, họa gần như trên trời rơi xuống. Ông Phước Luân nhìn Nhĩ Khang ủ rũ quay về nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nhĩ Khang, sự việc lần này vô cùng nghiêm trọng, vì nó liên hệ đến hoàng thượng nên là một vấn đề hết sức mẫn cảm. Cách xử lý của vua lúc nào cũng vậy thà giết oan trăm người hơn là thả lầm một người.
Nhĩ Khang buồn bã nhìn cha và mẹ.
- Chuyện này... Con phải cầu xin mẹ cha, hãy liệu mà giúp con giải cứu cho họ, sự việc lần này rất là nghiêm trọng. Nhưng rõ ràng là đám Yến Tử, Tử Vy bị oan. Nhìn qua đã biết là họ bị hoàng hậu hãm hại nữa. Có điều lão phật gia lại nghe theo hoàng hậu mới khổ, mà trong chuyện này, chẳng hiểu sao hoàng thượng lại chẳng chịu nghe bọn con. Nếu để sự việc mà kéo dài thế này, e là nguy hiểu đến tính mệnh của Tử Vy và Yến Tử.
Bà phước tấn đi tới đi lui trong phòng, suy nghĩ.
- Tử Vy số sao khổ thế này? Muốn làm cát cát cũng phải trải qua bao nhiêu gian nan, bây giờ lại gặp chuyện thế này nữa.
Bà quay sang nhìn chồng hỏi:
- Chúng ta còn cách nào không? Liệu lệnh phi nói vào có tác dụng không?
- Thật khó lắm, bà nghĩ thử xem. Lão phật gia là mẹ ruột của hoàng đế, mà người mẹ nào lại không yêu con? Nhìn thấy cái hình nộm kia là bà đã hồn phi phách tán. Bà ấy đã có thành kiến rồi nói vào đâu để lọt. Dù có biết là bị oan, nhưng thà là xử oan hơn là dung túng mối đe dọa trong cung. Từ nào đến giờ lão phật gia cũng nào có yêu quý Tử Vy với Yến Tử bao giờ?
Nhĩ Khang xót ruột.
- Cha phân tích như vậy có nghĩa là Tử Vy và Yến Tử coi như hết hy vọng rồi ư? Nhưng cái con búp bê kia chỉ là một thứ hình nộm không hơn không kém, có làm gì ai được chứ? Con cũng có thể làm hàng trăm con như vậy, tất cả viết lên đó ngày sinh tháng đẻ của con, để lão phật gia xem thử con chết được không cho biết.
Bà phước tấn nghe vậy giật mình:
- Con đừng có hành động rồ dại như vậy.
- Chẳng lẽ cả cha mẹ cũng tin được chuyện nhảm nhí thế ư?
Nhĩ Khang hỏi, bà phước tấn nói:
- Nhĩ Khang, chuyện quỷ thần không thể đùa bỡn được, con cần phải nhớ là con còn cha mẹ già. Cha mẹ sẽ không chịu nổi những cú sốc quá mạnh đâu. Con cũng cần biết là từ ngày con quen với Tử Vy đến giờ, mẹ chẳng có chút nào yên ổn. Bây giờ lại xảy ra chuyện này nữa, con cần phải thật trọng đừng có làm gì mà không nghĩ suy. Mẹ biết con yêu Tử Vy, nhưng con phải nhớ là mình còn có cha mẹ già.
Nhĩ Khang buồn phiền.
- Con biết, con đã để cha mẹ nhọc tâm, đó là điều không phải. Nhưng hiện nay lòng con đang rối lắm, chỉ nghĩ đến chuyện Tử Vy bị nhốt trong nhà lao tối tăm. Cuộc đời đầy bất hạnh, không biết ngày mai sẽ ra sao nữa, làm con khổ sở vô cùng. Nhưng con lại đang bất lực, chẳng biết phải thế nào để cứu cô ấy ra khỏi nơi khốn khổ đó.
Ông Phước Luân suy nghĩ nói:
- Con đâu thể nóng nảy như vậy? Suốt trong cái sự việc xảy ra đó, con ở tại hiện trường mà? Vậy thì hãy bình tĩnh suy nghĩ, phân tích. Chỉ có cách vạch mặt kẻ định mưu hại Tử Vy ra thì không có cách nào cứu được Tử Vy cả.
- Kẻ định mưu hại Tử Vy chính là hoàng hậu chứ còn ai? Chắc chắn là bà ấy, nhưng làm sao tìm được bằng chứng?
Bà phước tấn trợn mắt:
- Con nói nhỏ tiếng một chút được không? Phải nhớ là tuy trong nhà mình, nhưng tai vách mạch rừng con ạ.
Ông Phước Luân nhìn Khang nói:
- Cha sẽ lập tức vào cung xem có thể giúp gì con được không? Riêng phần con, con cũng cần đi điều tra, cái tay thích khách kia là nhân vật nào. Nếu nó chạy vào Thấu Phương Trai là biến mất ngay thì con phải nhớ xem lúc con đến, có tay thị vệ nào từ trong chạy ra không. Còn nữa, ai là người đã lật chăn lên để phát hiện hình nộm? Những người đó đều đáng khả nghi cả.
Nhĩ Khang nghe cha nói như choàng tỉnh, nhảy dựng lên:
- Ồ! Cha chẳng hổ danh là đại học sĩ!
Nói xong Nhĩ Khang bỏ chạy ra ngoài.
o0o
Trời mới tờ mờ sáng Nhĩ Khang đã tới gặp Vĩnh Kỳ, hai người tiếp tục phân tích, rồi lập tức vời Cao Viễn và Cao Đạt vào Cảnh Dương Cung.
Nhĩ Khang nhìn Cao Viễn, Cao Đạt.
- Hai ngươi hãy khai thật với ta, các ngươi đã làm gì ta đều biết cả. Có phải là bọn bây đã giả làm thích khách, rồi dẫn dụ mọi người đến Thấu Phương Trai. Sau đó thay đổi áo rồi chạy ra cùng mọi người bắt thích khách, rồi giả vờ dở chăn ra để nhặt con búp bê. Các ngươi quả là to gan, dám qua mặt cả lão phật gia, hoàng thượng, Ngũ a ca, và cả ta nữa. Gan thật!
Cao Viễn, Cao Đạt quỳ xuống nhìn nhau. Cao Viễn dập đầu nói:
- Oan ức cho bọn tôi! Phước đại gia ạ, bọn nô tài là kẻ thân tín làm sao dám làm chuyện động trời đó?
Cao Đạt tiếp lời:
- Vâng, Hoàn Châu cát cát và Tử Vy cát cát đối với bọn thần ân sâu tựa biển. Bọn nô tài mang ơn không hết làm sao dám hại. Xin đại gia thận trọng cứu xét, đừng để các cát cát bị oan, cũng đừng vì muốn chạy tội cho cát cát mà oan uổng bọn thần.
Vĩnh Kỳ hét lớn:
- Còn dám chối tội nữa ư? Ngoài chúng bây ra chẳng có ai có thể chạy vào Thấu Phương Trai rồi lại biến mất nhanh vậy. Rõ ràng là bọn bây đóng kịch, vậy mà còn chưa khai thật ra người chủ mưu chuyện này. Không lẽ đợi tao đưa sang Bộ Hình tra khảo, mới nói thật ư?
- Ngũ a ca! Phước đại gia! Hôm nay mà các vị có mang bọn thần đến Bộ Hình, thì bọn thần cũng khai vậy thôi,

http://tieulun.hopto.org

chẳng có lời thứ hai đâu. Hai anh em bọn thần, từ nhỏ đã làm việc trong cung, không những thế ba đời nay đều phục vụ tốt không hề làm điều gì thương thiên hại lý. Bọn thần quan minh chính đại không sợ tra xét đâu.
Cao Đạt cũng dập đầu nói:
- Vâng, nếu Ngũ a ca, và phúc đại gia nghi ngờ bọn thần thì cứ đưa đến Bộ Hình. Chúng tôi được phân công đến Thấu Phương Trai, lòng trung vẫn đó. Bây giờ các vị nghi ngờ bọn nô tài cũng thấy thất vọng. Phước đại gia, và Ngũ a ca mà tìm được bằng chứng là bọn nô tài, thì sẵn lòng chịu tội ngay.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ thấy hai đứa cương quyết như vậy, chỉ đưa mắt nhìn nhau, Nhĩ Khang nói:
- Được rồi Cao Viễn, ngươi khăng khăng bảo là ngươi không hề làm chuyện đó. Vậy thì tại sao lúc vào ngươi lại biết mà đến mở chăn? Có phải là có người bảo ngươi làm chuyện đó? Giường thì chăn nệm mỏng vậy. Đương nhiên ngươi biết là làm gì có người trốn vậy mà đến giở lên. Có phải là vô lý không? Nếu không dự phần vào việc này sao ngươi làm thế? Vậy thì cứ khai thật ra bọn ta sẽ tha ngươi.
- Oan uổng quá! Nô tài thật sự nghĩ là tên thích khách kia chỉ có thể trốn ở nơi chiếc giường kia thôi. Tất cả sự việc làm đó đều vì sự an nguy của cát cát chứ nào có ý gì? Bởi vì mọi nơi khách đã xét rất kỹ rồi, có nơi đó là chưa...
- Vậy thì khi ta đuổi tên thích khách chạy vào Thấu Phương Trai. Ngươi lại từ trong đó chạy ra mà sao không nhìn thấy hắn? Điều đó là không thể tin được.
- Thật tình nô tài chẳng trông thấy gì cả. Nếu Phước đại gai cứ suy đoán kiểu đó thì bất cứ một thị vệ nào cũng có thể giả dạng, đâu cần phải là nô tài? Tại sao Phước đại gia chẳng nghi ngờ một ai khác mà chỉ nghi ngờ nô tài thôi?
Nhĩ Khang bị hỏi không trả lời được, lúc đó Vĩnh Kỳ bước tới kéo Nhĩ Khang đến bên cửa sổ nói:
- Đừng vì những hành vi trùng khớp đó mà nghi ngờ mỗi người, rồi oan cho người ta. Ta đã bực chuyện oan ức của Tử Vy và Yến Tử, thì cũng không nên nghi họ khi chưa có đủ bằng chứng.
Nhĩ Khang gật đầu:
- Ngũ a ca nói phải.
o0o
Lúc Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ còn chưa tìm được cách cứu Tử Vy và Yến Tử thì trong ngục đã có chuyện xảy ra. Vừa hết canh năm, cai ngục đã đến ngục, mở khóa. Năm cô gái suốt đêm bị nhốt trong ngục lạnh run, đang co ro che cho nhau thì cửa mở, Yến Tử là người đứng dậy mau nhất.
- Có phải là Hoàng a ma sau một đêm đã nghĩ ra sự việc?
Ngay lúc đó mấy tay cai ngục chỉ rao:
- Có lệnh gọi Tử Vy cát cát.
Tử Vy nghe vậy giật mình đứng dậy, Yến Tử ngăn lại:
- Tại sao chỉ gọi một mình Tử Vy cát cát? Bọn ta năm người, có gọi phải gọi cùng lúc chứ?
Nhưng mấy tên cai ngục chỉ kéo Tử Vy đi.
- Lệnh chỉ gọi một Tử Vy cát cát thôi.
Tử Vy phản kháng.
- Các người định đưa tôi đi đâu chứ? Tại sao không gọi đi cùng.
- Chuyện đó ngươi không được hỏi.
Thế là Tử Vy bị đẩy ra, cửa sắt khóa lại. Kim Tỏa đứng trong cửa gọi theo.
- Tiểu thơ! Tiểu thơ!
Yến Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà cũng gọi, nhưng bọn lính vẫn mặc. Đưa Tử Vy đến Từ Ninh cung.
Đến Từ Ninh cung, Tử Vy bị đưa thẳng vào mật thất. Vy kinh hoàng nhìn quanh, chỉ thấy mấy tay thái giám, bước tới lôi Tử Vy đến một cái giá rồi chẳng nói chẳng rằng, cột nàng lên đó theo hình chữ "đại". Tử Vy hoảng hốt hỏi:
- Các ngươi định làm gì ta thế?
Bọn thái giám chẳng trả lời, kéo thẳng bàn tay Vy ra cho vào những chiếc kẹp sắc, Vy đau quá kêu lên:
- Ui da! Đừng! Đừng làm thế!
Rồi có những bước chân dồn dập đi vào. Tử Vy nhìn lên chỉ thấy thái hậu, hoàng hậu đứng trước mặt. Phía sau lưng hai người là Dung ma ma và Quế ma ma, phía sau lưng còn lủ khủ mấy bà ma ma khác.
Tử Vy thấy có hoàng hậu và đám ma ma kia là biết sự việc đã không hay.
Ngay lúc đó thái hậu lên tiếng hỏi:
- Tử Vy! Ngươi hãy khai thiệt chuyện cái hình nộm hôm qua đi. Để khỏi bị nhục hình. Nào nói! Ngươi đã mang cái hình nộm đó vào cung từ bao giờ? Tại sao lại muốn hãm hại Hoàng a ma, ai bảo ngươi làm. Khai ra mau!
Tử Vy bị kẹp đau quá nói:
- Bẩm lão phật gia! Con xin thề với trời đất, con từ nào đến giờ chưa thấy qua hình nộm đó, chỉ mới thấy hôm qua. Con cũng không ngờ là nó lại nằm dưới giường con nữa.
Hoàng hậu quay lại nói với thái hậu:
- Thần thiếp đã biết là thế nào nó cũng chối biến cả tội mà, con nhỏ này cao tay lắm. Ngay từ đầu, nó không phải qua tuyển chọn của Nội vụ phủ là đã được vào làm cung nữ ngay, tiếp đó nó mê hoặc hoàng thượng, để hoàng thượng dẫn theo đi tuần thú, rồi làm ra màn kịch đỡ đao, để nhảy lên địa vị hiện nay. Lão phật gia hãy nghĩ xem, một đứa con gái nhỏ nhẳn như vậy mà phép thuật lại như thế thì chỉ có thể là yêu nữ thôi ạ.
Thái hậu ngẫm nghĩ hình như cũng có cùng ý nghĩ nên nói:
- Tử Vy, nếu ngươi không khai, thì bắt buộc phải dùng hình phạt đấy. Nói đi.
Tử Vy kêu lên:
- Bẩm lão phật gia, đối với Hoàng a ma con xem người như thần tượng, đó là cha con làm sao con lại dám mưu hại người. Lão phật gia, con biết là người không tin, cũng không ưu thích gì con, nhưng xin người hãy hiểu sự chân thành, chứ nghi oan con thế này thì thật là tàn nhẫn.
Hoàng hậu lớn tiếng:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi đừng có ngoan cố chạy tội, vật kia rõ ràng là nằm trong giường ngươi, mọi người đều nhìn thấy tận mắt, ngươi còn nói gì nữa chứ.
Tử Vy nhìn thái hậu:
- Bẩm lão phật gia! Con bị oan, có người định hãm hại con, xin lão phật gia minh xét cho.
Thái hậu nói:
- Thì ngươi cứ khai thật đi! Có phải ngươi là của Bạch Liên giáo không. Nếu không phải là ngươi thì hẳn là Yến Tử. Ai chỉ huy bọn bây, nói ngay.
Tử Vy giật mình kêu lớn:
- Cái gì mà Bạch Liên giáo. Trời ơi bọn con làm gì biết ma thuật? Ai lại học chi ba chuyện đó.
Thái hậu chụp ngay cái chữ "ma thuật" của Tử Vy nói:
- Ngươi bảo rằng ngươi không biết đó là "ma thuật" tức là ngươi đã biết.
Tử Vy hoảng hốt.
- Bẩm lão phật gia, con biết đó là ma thuật không có nghĩa là con đã làm được.
Dung ma ma kề tai thái hậu nói nhỏ:
- Con a đầu này cứng đầu lắm không tra khảo nó không chịu nhận đâu.
Thái hậu nói:
- Có nghĩa là ngươi muốn ta sử dụng hình phạt?
- Lão phật gia có giết con, thì con cũng không thể nhận việc mà mình không hề làm.
Thái hậu bèn ra lệnh.
- Tra tấn!
Lập tức mấy chiếc kẹp tay xiết mạnh. Tử Vy có cảm giác như cả mười đầu ngón tay mình bị bẻ gẫy cả, đau quá kêu lên:
- Ui da! Ui da! Lão phật gia ơi! Hãy cứu mạng! Cứu tôi với.
Hoàng hậu lạnh lùng.
- Có chịu khai hay là không?
Tử Vy nói:
- Nếu bây giờ tôi vì đau quá mà nhận lời, rồi Hoàng a ma tưởng thật người sẽ đau lòng biết bao. Tôi đã bảo là không có... không có mà.
Dung ma ma lại khoát tay, đôi kềm càng xiết chặt hơn.
Tử Vy mồ hôi vã ra như tắm, đau quá kêu lên:
- Ối! Lão phật gia, người hãy nghĩ đến Phật Bồ Tát mà buông tha con, cứu con... Tại sao người lại có thể cư xử với con như vậy? Xin hãy từ bi một chút chứ?
Thái hậu giận dữ:
- Với một kẻ muốn mưu hại hoàng đế thì làm sao ta từ bi được, làm sao cứu ngươi được. Nếu ta từ bi với ngươi là chẳng biết thương hoàng đế, nếu thật sự ngươi bị oan thì hẳn là trong phòng ngươi mấy con a đầu kia là thủ phạm, hiểu chưa. Ngươi không khai, thì ta sẽ cho tra khảo tất cả, thế nào cũng có một đứa khai.
Tử Vy nghe vậy giật mình. Trời ơi, như vậy là thái hậu rồi sẽ tra tấn tất cả, rồi bọn chúng làm sao chịu nổi.
Đang nghĩ đến lúc đó thì chiếc kẹp lại xiết chặt hơn. Tử Vy đau quá kêu lên:
- Thôi được, tôi khai, tôi khai, xin đừng tra tấn nữa. Chuyện đó tôi làm đấy! Một mình tôi làm mà thôi.
Thái hậu trừng mắt nhìn Tử Vy.
- Thật ngươi làm ư? Yến Tử có giúp ngươi, còn bọn a đầu kia có giúp ngươi không?
- Không! Không! Không! Chỉ có một mình tôi thôi! Bọn họ chẳng biết gì cả.
Thái hậu ngạc nhiên:
- Tại sao ngươi lại làm như vậy? Hoàng thượng đã phong ngươi làm cát cát rồi, còn chỉ hôn ngươi với Nhĩ Khang, còn gì mà ngươi không hài lòng, ngươi lại muốn mưu hại hoàng thượng?
Tử Vy bàng hoàng không biết nói sao cứ mở mắt đau đớn nhìn thái hậu.
Dung ma ma lại ra lệnh cho kẹp, kẹp mạnh một lần nữa. Tử Vy đau quá hét lên chỉ mong mọi việc nhanh chóng kết thúc, nên nói:
- Ui da... phải rồi... tôi khai... tôi làm như vậy là để trả thù cho mẹ tôi... Hoàng a ma đã để cho mẹ tôi phải đợi cả đời, hận cả đời... nên tôi báo thù... báo thù.
Hoàng hậu đưa mắt nhìn thái hậu gật đầu:
- Đúng rồi đấy!
o0o
Khi Tử Vy thọ hình, sống dở sống chết thì cũng là lúc Vua Càn Long và ông Phước Luân nói chuyện. Suốt đêm vua đã không ngủ được, cứ suy nghĩ mãi chuyện "dùng hình nộm ếm hại" nên trời vừa sáng, ông Phước Luân sang là vội vã xuống giường tiếp chuyện.
- Hoàng thượng, trẫm biết chuyện trong cung "bị ếm" đã khiến cho hoàng thượng bàng hoàng không ít, nhưng chuyện tà thuật đó không cần công đã phá, Bởi vì cái hình nộm nhỏ kia đã chẳng làm được gì, thần không muốn nhắc đến. Rõ ràng là trước mắt, hình nộm có đó mà hoàng đế thì thế nào? Vẫn bình chân như vại, thần trí vẫn minh mẫn, nếu có tác động được thì nào được như vậy, người bày ra đó sẽ chỉ tự gây phiền cho bản thân, xin hoàng thượng suy xét.
Vua Càn Long gật đầu, nhưng vẫn yên lặng, Phước Luân tiếp:
- Còn nữa, trong sự việc này nếu muốn thần tin là Tử Vy cát cát hay Yến Tử mà muốn ám hại hoàng thượng, thì dứt khoát là không tin. Vì nếu muốn như vậy thì cần gì họ đợi mãi đến giờ, họ đã hết sức muốn bảo vệ hoàng thượng. Thần sẵn sàng lấy đầu mình ra bảo đảm chuyện đó.
Vua gật đầu nói:
- Thật ra thì trẫm cũng đã nghĩ đến điều đó. Tử Vy và Yến Tử đối với trẫm ân tình thân thiết, họ giống như tay mặt, và tay trái của trẫm. Mà như vậy thì đâu thể tay mà hại thân vì vậy giờ phút này mà nói, trẫm không chút

http://tieulun.hopto.org

nghi ngờ là họ.
- Hoàng thượng rõ là anh minh.
- Nhưng bây giờ mọi chứng cứ lại xuất hiện ở Thấu Phương Trai. Trẫm nghĩ đến sự việc mà không khỏi chạnh lòng. Nếu muốn bứt mây chắc chắn động rừng. Nếu thẳng thừng mà tra xét e là sẽ còn khám phá ra nhiều bí mật nữa, Rồi sẽ làm liên lụy đến nhiều người Nhưng không thể không điều tra. Chắc chắn là hoàng cung sẽ phải trải qua nhiều sóng gió.
Ông Phước Luân nhìn vua, hiểu ra, Vua tiếp:
- Hiện giờ trong đám cung tần của trẫm chắc chắn là cũng chia năm xẻ bảy. Lão phật gia đương nhiên cũng tín cẩn và thiên vị một số người. Nếu những người này phạm lỗi mà trẫm phạt thì cũng khiến tình cảm mẹ con sứt mẻ, rồi mất đoàn kết. Kẻ phạm tội thừa cơ tháo thân, người không tội bị thanh toán, Trẫm chĩ nghĩ đến vụ án "hình nộm ếm người" thời Hán Võ Đế mà rùng mình vì đã làm hại hàng vạn sinh linh.
Ông Phước Luân cúi đầu.
- Thì ra hoàng thượng cũng đã nghĩ ngợi thấu đáo vậy.
- Vì vậy, ngoài chuyện tìm được bằng chứng xác đáng, tin cậy mới có thể kết tội, không thể hành động hàm hồ. Hôm qua ta còn nghi ngờ, nhưng hôm nay nghĩ lại thấy lo lắng cho Yến Tử và Tử Vy. Thấu Phương Trai mặc dù có Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang thường xuyên ở đấy, nhưng bọn cao thủ vẫn xuất hiện như chỗ không người, thì tính mệnh họ muốn lấy đi lúc nào chẳng được. Hay là, chỗ ngục tù biết đâu là nơi an toàn nhất để họ dung thân? Vì vậy khanh nên khuyên Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khanh đừng có hành động nóng vội mà không tốt.
Ông Phước Luân hiểu ra, cảm động.
- Hoàng thượng thật anh minh, nói chuyện với hoàng thượng, thần mới được sáng tỏ, nhưng mà hai cô cát cát kia dù gì cũng là thân gái, để họ ở trong tù lạnh lẽo thế kia, liệu họ có chịu nổi không hay là sẽ bệnh hoạn?
Vua Càn Long gật đầu nghĩ ngợi, ông Phước Luân lại nói thêm:
- Còn nữa, hoàng thượng tuy là không tin chuyện ma thuật, nhưng lão phật gia thì lại tin. Rồi vì tình sâu giữa mẹ và con, để bảo vệ hoàng thượng, biết đâu khi chúng ta còn chưa làm sáng tỏ sự việc, thì thái hậu đã ra tay trước trừ hậu hoạn, lúc đó có muốn can thiệp e không còn kịp.
Vua nghe vậy như nhớ sực ra, vội đứng dậy.
- Được rồi! Bây giờ thượng triều, sau đó sẽ tiến hành ngay sự việc!
o0o
Lúc Tử Vy được đưa trả về đề lao thì hai tay đã sưng vù, người đầy thương tích, vừa bị đẩy vào song sắt đã té nhào xuống. Tiểu Yến Tử, Kim Tỏa, Thể Hà, Minh Nguyệt nhào tới, Kim Tỏa ôm chồm lấy Tử Vy, gào lên.
- Tiểu thơ! Tiểu thơ! Họ đã làm gì tiểu thơ vậy?
Yến Tử nhìn những ngón tay sưng vù của Tử Vy giận dữ.
- Tử Vy, có phải họ đã tra tấn ngươi không! Ta sẽ giết hết tất cả bọn chúng mới được.
Minh Nguyệt, Thể Hà cởi áo khoác ngoài ra khoác lên người Tử Vy.
- Cát cát, cát cát hãy tỉnh dậy! Ông trời ơi! Phật ơi sao không phò hộ người lành?
Nhưng ngay lúc đó cai ngục đã kéo tay Yến Tử.
- Bây giờ tới phiên Hoàn Châu cát cát.
Yến Tử vùng vẫy:
- Ta không đi! Không đi! Bọn người rồi sẽ giết chết ta.
Nhưng nguyên một đám thị vệ đã dàn hàng ngang nói:
- Xin cát cát đi cho, đừng để bọn nô tài phải động thủ.
Yến Tử ngang bướng đâu có nghe, thế là tay vung quyền chân quét ngang, nhưng các thị vệ phái đến đều có võ nghệ cao cường, nên chỉ một thoáng là Yến Tử bị khống chế ngay. Yến Tử vẫn vùng vẫy.
- Tôi không đi! Tôi không đi!
Nhưng Tử Vy cố gượng dậy nói:
- Yến Tử, tôi đã nhận tội rồi. Chị đừng có để bị họ tra tấn nữa.
Nhưng Yến Tử bận hét nên nào có nghe thấy.
Cô nàng bị đưa tới trước mặt thái hậu, hoàng hậu các ma ma y như Tử Vy.
Bọn thái giám xông lại định cột y lại như đã cột Tử Vy. Yến Tử nói:
- Các ngươi không cần cột lại, muốn hỏi gì ta trả lời cho nghe.
Thái hậu nhìn chầm chầm Yến Tử.
- Yến Tử, ban nãy Tử Vy đã khai cả rồi, cái hình nộm kia do chính nó làm ra. Nó cũng thừa nhận cả bọn là Bạch Liên giáo, đúng không?
Yến Tử trừng mắt:
- Bạch Liên giáo ư? Ai bảo? Ta là Hồng Liên giáo cơ mà?
Dung ma ma lại kề tai thái hậu nói:
- Lão phật gia, cái con a đầu này hay giương đông kích tây lắm. Nó muốn làm ta bị cuốn theo ý nó lắm, hãy coi chừng.
Thái hậu lớn tiếng:
- Tử Vy, đã khai rồi, ngươi còn nói gì nữa. Hãy nói thật đi, có phải ngươi và Tử Vy, cùng phe đảng không?
Yến Tử nhìn thái hậu, rồi nhìn hoàng hậu nghiến răng nói:
- Tử Vy khai nhận là vì các người tra khảo, dùng cực hình bức cung nó, nên nó không thể khai khác đi. Các người thật tàn nhẫn, thật vô lương tâm.
Nói xong ngẩng cao đầu lên, đầy hào khí nói:
- Nói thật cho các ngươi biết, cái đó là do ta làm đấy. Các người đừng có ăn hiếp Tử Vy nữa cô nàng yếu đuối không có sức khỏe vậy mà còn bị các người kềm kẹp. Một con búp bê bằng vải thì nghĩa lý gì? Ta làm đó! Ta có thể làm cả đống đó. Được chưa.
Vừa nói, Yến Tử vừa vỗ ngực tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Một mình ta đã làm tất cả, muốn chặt đầu cứ chặt! Đừng có bày chuyện hết đánh đứa này lại khảo đứa kia. Các ngươi giết ta thôi, còn tất cả Tử Vy và đám nô tài kia hãy thả hết cho ta.
Thái hậu nhìn thẳng Yến Tử.
- Mi nhận cái đó là do mi tạo ra ư?
- Vâng, tôi khai rồi đó. Tôi một mình làm, chẳng liên can gì đến ai cả.
Thái hậu hỏi:
- Thế tại sao ngươi lại định mưu hại hoàng thượng?
Câu hỏi này làm Yến Tử ngắc ngứ chựng lại, rồi nói:
- Bà nghĩ lý do gì thì tại lý do đó vậy, bởi vì tôi chưa nghĩ ra nên có nói cũng không rõ.
- Thế ở trên người con búp bê kia viết những chữ gì ngươi nhớ không?
- Chữ ư? Ồ đại khái là "ma ma mi mi cấp cấp như luật lệnh."
Hoàng hậu vội kề tai thái hậu nói:
- Lão phật gia đừng để nó tung đòn hỏa mù, nó rất giỏi thủ thuật này đấy, là một trong những đầu sỏ ở Thấu Phương Trai, lại biết yêu thuật. Theo thần thấy thì cả cái Thấu Phương Trai chúng tư thông nhau cả, đều là đồng bọn của nhau.
Dung ma ma đứng gần cũng phụ họa.
- Nô tài cũng nghĩ như vậy.
Yến Tử lớn tiếng:
- Hoàng hậu nương nương, Dung ma ma các người rất thích làm bạn với ong phải không? Có muốn ta làm yêu thuật, để sai chúng đến cho các ngươi sưng mặt lần nữa không? Coi chừng đấy, tối nay các ngươi trèo lên giường là sẽ có hàng trăm ngàn hàng ngàn con rắn độc bò lên cắn các ngươi tơi tả.
Dung ma ma nghe nói sợ quá, nói với thái hậu:
- Lão phật gia! Hắn đã nghe thấy rồi đấy, bây giờ nó còn định giở trò ma thuật nữa. Lần trước tôi và hoàng hậu bị ong đuổi cả hoàng cung đều biết chuyện mà, bây giờ hắn dọa cả mang rắn độc đến. Cũng có thể là làm thật đấy.
Yến Tử ngước mặt cười lớn:
- Ha ha ha! Không phải chỉ có rắn độc mà còn cả rít, bò cạp, rồi kiến vàng này. Chúng sẽ bò đầy lên giường ngươi, bỏ vào tóc vào lỗ tai ngươi nữa.
Hoàng hậu nghe nói rùng mình, còn thái hậu thì giận xanh cả mặt.
- Dám đứng đây mà rủa, thóa mạ hoàng hậu như vậy thì không phải yêu tinh thì cũng là phường bất trị, thôi hãy mang nó đi đem cả đồng bọn còn lại đến.
Yến Tử bị đưa đi.
Đến lượt Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Đặng, Tiểu Trác bị gọi lên.
Kim Tỏa bị đẩy đến trước mặt thái hậu, vội vã quỳ xuống.
- Bẩm lão phật gia, xin người đừng tin lời tiểu thơ con. Chẳng qua là vì người muốn che chở cho bọn nô tài, mới thừa nhận việc làm đó, chớ còn con búp bê kia là do chính nô tài đây làm, chẳng dính dáng gì đến tiểu thơ con cả. Xin người hãy tha tiểu thơ và chỉ trừng phạt con.
Minh Nguyệt, Thể Hà Tiểu Đặng, Tiểu Trác nhìn thấy những dụng cụ tra tấn bày đầy ra đó thẩy đều sợ hãi.
Thể Hà quỳ xuống nói:
- Bẩm lão phật gia! Xin hãy rộng lượng khai ân. Hai vị cát cát kia tâm địa tốt, yêu quý bọn nô tài. Cái con búp bê mà lần trước lão phật gia đã nhìn thấy đó, chính là do nô tài làm ra đấy. Chẳng qua các cát cát thương nô tài mới tự nhận thôi.
Minh Nguyệt thấy Thể Hà nhận tội cũng vội nói:
- Bẩm lão phật gia, con búp bê đó thật ra của nô tài đấy ạ.
Tiểu Đặng thấy ba người con gái đầy nghĩa khí như vậy cũng không chịu kém.
- Bẩm lão phật gia, cái đó không phải là của mấy cô đó, mà là của nô tài đấy ạ. Con thấy búp bê đẹp dễ làm nên tập làm chơi không ngờ lại gây đại họa.
- Còn tôi! Tôi nữa! Tiểu Trác bước tới dập đầu, cái đó của tôi mà sao ai cũng giành vậy? Xin lão phật gia tội nô tài thật đáng chết. Xin lão phật hãy trừng phạt nô tài, tha cho hai cát cát tốt nhất thiên hạ kia.
Thái hậu thấy mấy nô tài ai cũng giành hết, vừa vô cùng cảm động, vừa bức rức, Dung ma ma lại kề tai thái hậu tấu nhỏ.
- Đấy lão phật gia thấy chưa? Nếu hai cát cát kia chẳng có ma thuật làm sao lại khiến đám nô tài này tuân phục dữ vậy? Cả chuyện bị chém đầu vẫn không sợ, nhận tội thay, quả thật là chuyện khác thường.
Hoàng hậu cũng chen vào:
- Mặc cho thế nào thì cả đám Thấu Phương Trai, chúng thẩy đều nhận tội. Nếu thật sự con búp bê kia chẳng liên can gì đến bọn chúng thì tội gì mà chúng nhận chứ? Trong đám này chắc chắn có một đứa là chủ mưu, những đứa còn lại là đồng lõa.
Hoàng hậu đang nói đến đó, thì bên ngoài có tiếng thái giám rao:
- Hoàng thượng giá lâm! Ngũ a ca đến! Phước đại gia đến!
Thái hậu, hoàng hậu đều thay đổi sắc diện, chuẩn bị đón vua vào.
Thì ra, vua Càn Long vừa bãi triều, thì Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đã đón ngay. Báo là được tin sáng nay thái hậu đã đem Tử Vy, Yến Tử và đồng bọn ra xét hỏi. Vua vừa nghe đã giật mình, cùng hai chàng trẻ tuổi đến ngay Từ Ninh cung.
Thái hậu, hoàng hậu và các Dung ma ma đều ra nghênh đón. Vua Càn Long nhìn thấy hoàng hậu và các ma ma đều có mặt ở đấy, chợt chau mày. Vừa ngồi xuống, vua đã nói:
- Nghe nói mẹ ngay từ sáng sớm đã phải xét xử hai con a đầu kia. Thật là nhọc lòng trẫm đã nói chuyện này để chính trẫm xét cơ mà? Tại sao không đợi trẫm.
Thái hậu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chỉ sợ hoàng đế lòng còn nhân hậu, không tìm ra được manh mối, nên ta mới phụ hoàng đế làm việc này, đỡ tốn thời gian.
Vua Càn Long hỏi:
- Thế mẹ đã tìm ra được manh mối gì chưa?
- Tất cả bọn chúng đã nhận tội cả rồi.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ giật mình:
- Nhận tội rồi ư?
Hoàng hậu đắc ý chen vào:
- Hoàng thượng biết không, cả Thấu Phương Trai đều nhận lỗi cả. Chuyện yêu thuật này là công trình của cả bọn chúng, may mà lão phật gia anh minh, nên mọi chuyện sáng tỏ.
Vĩnh Kỳ nghe vậy hét lên:
- Làm gì có chuyện đó? Tại sao họ lại nhận tội? Phải có một lý do gì đó bắt họ nhận tội chứ?
Nhĩ Khang cũng bị kích động tột độ:
- Hoàng thượng! Tử Vy thường vào sinh ra tử vì hoàng thượng thì làm sao có thể làm chuyện này được chứ? Xin hoàng thượng minh xét.
Vua Càn Long nói:
- Bây đâu, hãy mang tất cả bọn chúng ra đây, để ta hỏi cho ra lẽ.
Và chỉ ít phút sau, Tử Vy, Kim Tỏa, Yến Tử, Thể Hà, Minh Nguyệt, Tiểu Đặng, Tiểu Trác đều được đưa ra.
Vừa nhìn thấy vua mọi người đều phủ phục xuống.
Vua Càn Long trông thấy dáng dấp tiều tụy của Tử Vy ngạc nhiên.
- Tử Vy, ngươi làm sao vậy?
Tử Vy còn chưa kịp trả lời, thì Yến Tử đã nói:
- Hoàng a ma sao nhẫn tâm vậy. Hôm qua bọn con còn ca hát mừng thọ cho người, rồi lúc đốt pháo bông còn ra câu đố vui vẻ vô cùng. Con hạnh phúc muốn điên lên, vậy mà không ngờ, vừa vui đó đã bị nhốt vào ngục. Tờ mờ sáng Tử Vy đã bị bắt đi dùng cực hình tra khảo.
Vua Càn Long, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ không hẹn cùng kêu lên:
- Dùng cực hình ư?
Vua vội vã quay sang Tử Vy:
- Tử Vy! Ai đã tra tấn con? Họ dùng cực hình gì? ở đâu nào? Cho trẫm xem con có bị thương nặng không?
Tử Vy dập đầu nước mắt như mưa:
- Hoàng a ma! Người đã hỏi con những điều đó, cho thấy là người còn quan tâm đến con. Thế này lả đủ rồi, con có chết cũng yên lòng, Con đã nhận rồi đấy, búp bê do con làm, chẳng liên can gì đến ai cả. Chí tử một mình con thôi, còn ngoài ra hãy tha chết cho tất cả.
Yến Tử nghe vậy giậm chân nói:
- Tôi đã nhận tội rồi, hãy trừng phạt tôi, một mình tôi thôi. Tôi không sợ chết đâu.
Kim Tỏa vội dập đầu.
- Hoàng thượng anh minh, xin hãy minh xét, không phải hai cô cát cát là thủ phạm mà là con, một mình con làm đó. Hãy tha cho tiểu thơ con, cô ấy vô tội.
Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Đặng, Tiểu Trác cũng quỳ xuống:
- Tôi mới là thủ phạm!
- Con mới là thủ phạm!
- Nô tài mới là thủ phạm.
Vua Càn Long thấy cảnh trước mặt mà bàng hoàng quay qua nhìn thái hậu.
- Thưa mẹ! Điều mà mẹ nói là "thú tội" là thế này đây ư? Vậy mà mẹ cũng tin được à?
Thái hậu bấy giờ mới nhìn ra có gì không phải, nên nói:
- Vậy thì theo hoàng đế thấy, phải thế nào?
Nhĩ Khang nhìn dáng dấp tiều tụy của Tử Vy lòng đau như cắt, vội quỳ xuống trước mặt vua nói:
- Bẩm hoàng thượng, Tử Vy chỉ vì muốn nhìn cha mà phải chịu biết bao điều đau đớn. Vậy thì xin đừng có dùng nhục hình ép cung nữa. Hãy để cho lòng trung hiếu của cô ấy tỏ sáng. Còn nếu cứ vô cớ kết tội thế này, thì tình cảm còn gì?
Hoàng hậu thấy tình hình đã đổi chiêu nên nói lớn tiếng.
- Nhĩ Khang, ngươi thật là to gan, ngươi dám nói lão phật gia là vô cớ kết tội ư?
Ngay lúc đó Tịnh Nhi chợt bước ra, trên tay là con búp bê và một mảnh gấm tuyết, Tịnh Nhi quỳ xuống chậm rãi nói:
- Bẩm lão phật gia, hoàng thượng, hoàng hậu nương nương. Tịnh Nhi có mấy điều thấy là không thể yên lặng. Cái con búp bê này tối qua Tịnh Nhi đã nhặt đem về nghiên cứu cái vải để may búp bê này rõ ràng là loại gấm tuyết, là thứ hàng mà lần trước ở Tô châu dâng tặng vào cung. Một loại gấm đặc biệt ở ngoài không có, vậy thì con búp bê này là do trong cung làm, người trong cung làm ra. Tịnh Nhi còn nhớ, lần đó lão phật gia chỉ để lại một ít cho mình xài, còn lại đã đem phân phát cho vài ba nương tử yêu quý thôi, chứ không có phát cho Thấu Phương Trai. Chuyện này chỉ cần qua phòng Kính Sự tra xét là biết ngay đã cho ai.
Lời của Tịnh Nhi làm mọi người giật mình, hoàng hậu và Dung ma ma tái mặt.
Thái hậu không tin hỏi lại:
- Tịnh Nhi lời của ngươi chính xác chứ?
Tịnh Nhi dâng cả hai thứ lên:
- Con búp bê ở đây, gấm tuyết cũng ở đây. Xin lão phật gia xem thử.
Thái hậu vội cầm lên so sánh.
Yến Tử được dịp trút cơn thịnh nộ:
- Vậy thì Hoàng a ma người hãy ra lệnh bắt hết mấy bà nương nương kia nhốt lại, lấy kẹp sắt kẹp tay như đã

http://tieulun.hopto.org

kẹp Tử Vy là bảo đảm sẽ có hàng đống tay tội phạm đấy.
Vua Càn Long giật mình:
- Dùng kẹp sắt kẹp ư? Tử Vy con bị kẹp ở đâu? Đưa tay ta xem nào?
Tử Vy giấu cả đôi tay nói:
- Thôi! Hoàng a ma xem làm gì?
Yến Tử đâu yên, kéo đôi tay Tử Vy ra đưa cho vua xem nói:
- Đây này! Đây này! Hoàng a ma hãy xem đi, sưng húp thế này, không biết bên trong xương cốt có bị gãy không? Nếu bị gãy, chẳng biết sau này ai sẽ gãy đàn cho Hoàng a ma nghe, ai đánh cờ với Hoàng a ma nữa.
Mọi người nhìn xuống chỉ thấy mười ngón tay của Tử Vy sưng đỏ như mười củ cải, Nhĩ Khang nhìn mà lòng đau như cắt.
Vua Càn Long giận dữ nói:
- Nhĩ Khang, mau truyền lệnh cho Kính Sự phòng tra xét ngay.
Nhĩ Khang mắt đỏ ngầu nói:
- Vâng, thần tuân chỉ!
Nhĩ Khang đứng dậy định đi thì Tử Vy ngăn lại:
- Nhĩ Khang! Đợi đã.
Nhĩ Khang đứng lại, Tử Vy bò đến quỳ trước mặt vua:
- Xin Hoàng a ma hãy bớt giận. Từ thời Tần hán đến nay chuyện ma thuật đã gây liên lụy cho biết bao nhiêu người. Khiến bao nhiêu người đã chết oan vì chuyện đó. Nó còn khiến cả hoàng cung lúc này cũng sống trong kinh hoàng. Nếu Hoàng a ma tin là Tử Vy này bị oan ức. Yến Tử cũng vậy, thì vụ án này xin xếp lại ở đây. Tử Vy tin là Hoàng a ma hồng phúc đầy trời, một cái hình nộm búp bê kia sẽ chẳng làm gì được Hoàng a ma đâu. Còn nếu Hoàng a ma mà cứ tiếp tục điều tra, thì sự đau đớn với Hoàng a ma, với lão phật gia, đối với hoàng thất này sẽ vô cùng nghiêm trọng, Thôi thì hãy ngưng lại đi, đừng nghĩ đến nữa.
Lời của Tử Vy làm vua vô cùng cảm động.
Tịnh Nhi cũng bước tới một bước, quỳ xuống trước mặt vua nói:
- Lời của Tử Vy nói đúng đấy. Chuyện này bất luận là ai làm đương nhiên là đã thấy hậu quả của nó. Nếu bây giờ Tử Vy và Yến Tử không muốn hoàng thượng điều tra, thì có nghĩa là mặc nhiên họ phải biết là họ đã nợ Tử Vy và Yến Tử vì đã tha thứ cho họ. Tử Vy nghĩ, con người dù gì cũng là da thịt. Ai lại không biết cảm động. Hành vi của hai cô cát cát còn có tác dụng mạnh hơn là đem họ đi chém đấy.
Tử Vy nghe Tịnh Nhi nói thay cho mình, lòng hết sức ngỡ ngàng, đưa mắt nhìn Tịnh Nhi.
Trong khi hoàng hậu nghe Tịnh Nhi nói mà mặt tái xanh cả, Dung ma ma cũng vậy.
Thái hậu nhìn Tử Vy lòng cũng thấy ray rức, nói:
- Vậy đâu có được, nếu có người định làm hình nộm để hại hoàng đế, đổ lỗi cho cát cát, thì rõ là đại ác, làm sao có thể buông tha được. Nếu buông tha, tội ác lại tái diễn như vậy, có phải là còn hại nhiều người không?
Hoàng hậu nghe thái hậu nói rùng mình, vua Càn Long nhìn thẳng vào mặt hoàng hậu nghiến răng nói:
- Đúng, phải bắt lôi ra ánh sáng rồi ngũ mã phân thây, như vậy mới xứng với tội ác.
Hoàng hậu và Dung ma ma sợ hãi vô cùng.

http://tieulun.hopto.org

Chương 19

Vua Càn Long tuy miệng bảo là lập tức truy xét nhưng sự việc lại chẳng tiến hành ngay. Còn hoàng hậu và Dung ma ma rút lui về Khôn Ninh cung. Khi hoàng hậu về đến, nơi nào phòng đóng kín cửa lại, hoàng hậu bực dọc trách.

- Sao ngươi lại vô tâm thế? Lấy gấm tuyết làm búp bê chi vậy?

Dung ma ma thở ra.

- Đó là sơ sót của nô tỳ, lúc đầu cũng nào để ý, chỉ lấy đại một mảnh vải trong đống vải vụn. Tấm vải đó cũng chẳng thấy gì xuất sắc, đâu ngờ nó lại là tuyết gấm chứ? Cứ tưởng là tấm vải thường, thật tội nô tài đáng chết?

- Chuyện đã như vậy rồi, đừng có than thở gì cả, có nói cũng vô dụng thôi. Bây giờ phải nghĩ xem phải làm sao đây? Hoàng thượng và lão phật gia hình như cương quyết phải làm rõ việc, ngươi nhắm mình có thể thoát được không?

Dung ma ma cố trấn tĩnh nói:

- Trước tiên nương nương đừng có tỏ ra hoảng hốt. Nô tài nghĩ nếu phòng Kính Sự mà có ghi chép lại thì cái loại vải đó, đâu phải chỉ có riêng một mình ta. Mà sẽ có rất nhiều người liên lụy, nô tài nghĩ chưa hẳn họ tìm ra được đâu. Mà chưa hẳn người có gấm tuyết là có tội? Bằng chứng đâu chứ?

Hoàng hậu gật đầu.

- Phải, điều tra đến số gấm tuyết là cùng, chẳng chứng minh được điều gì.

- Vâng, nếu lão phật gia mà nghi ngờ đến nương nương, thì nương nương cứ kêu oan, còn nô tài thì sẽ sắp đặt, để tất cả các cung nội đều có gấm đó.

Hoàng hậu mừng rỡ.

- Nhưng nhớ sắp xếp thế nào cho kín đáo, đừng để sơ sót đấy.

- Chuyện đó cứ giao cho nô tài. Yên tâm đi, lần này không để để sơ sót nữa.

- Còn bọn thị vệ? Ngươi đã trám kín miệng chúng chưa? Cao Đạt, Cao Viễn còn tin cậy được không?

- Nếu chuyện đã bại lộ, cả nhà nó sẽ gặp đại họa. Nương nương thử nghĩ xem, tay chúng đã lỡ nhúng chàm rồi, chỉ còn cách tuân theo. Đâu có ai dám đem sinh mệnh mình ra đùa chứ?

Hoàng hậu gật đầu có vẻ yên tâm phần nào. Nhưng mà Dung ma ma ngẫm nghĩ, lại nói:

- Nhưng mà tình hình lúc này có vẻ hơi thất lợi, vì vậy bọn ta nên để yên hai con a đầu đó tạm thời cho chúng lên mây. Riêng nương nương trước mặt lão phật gia cần phải giữ ý tứ. Ở đó Tịnh Nhi con bé rất ranh mãnh. Nương nương đừng để lộ một chút tâm sự gì của mình ra, cũng đứng khích bác hai con a đầu đó nữa.

Hoàng hậu chỉ gật đầu.

- Nhưng mà ngươi có nắm chắc là lần này bọn ta lại thoát nạn không?

- Chỉ cần nương nương quyết phủ nhận thì có ai kết tội nương nương được. Vả lại nương nương dù gì cũng là hoàng hậu. Vị trí cao quý gấp mấy lần mấy con a đầu đó. Nếu chuyện nổ to, không phải là triều đình sẽ bị chấn động, tộc họ của nương nương cũng không để yên đâu.

Hoàng hậu gật đầu, thật ra thì vẫn còn lo. Dung ma ma phải nói thêm:

- Nô tài nghĩ, vạn tuế gia tuy là nghi ngờ hoàng hậu, nhưng sự việc này có tính cách quan trọng nên cũng không muốn làm to chuyện đâu. Vì vậy nương nương cứ ngẩng cao đầu, chẳng có gì phải lo lắng cả.

Hoàng hậu nghĩ ngợi, nỗi lo vơi đi một nửa.

o0o

Vua Càn Long không thể làm dữ hoàng hậu ngay vì ông bận ở Thấu Phương Trai, Tử Vy ngồi trên giường, đôi tay sưng húp. Thái y đang giúp thoa thuốc và băng bó lại mấy ngón tay. Vua Càn Long, lệnh phi, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Yến Tử đều đang đứng căng thẳng chờ đợi kết quả. Trong khi bọn cung nữ nô tài thì lăng xăng tới lui lấy thuốc lấy nước rửa vết thương.

- Ui da! Ui da!

Tử Vy không dám rên lớn dù rất đau đớn, Nhĩ Khang thấy vậy nói:

- Xin thái y nhẹ nhẹ cho.

- Không còn cách nào khác hơn, cát cát phải gắng chịu đau một chút vậy. Chỉ có bó thuốc đúng vị trí thế này, có đau một chút nhưng sau này những ngón tay mới sử dụng được, bằng không sẽ thành tật đấy.

Tử Vy đành cắn răng chịu đau, mồ hôi vã ra như tắm. Vua Càn Long nghe thái y nói giật mình.

- Thái y nói sao? Những ngón tay có thể thành tật không sử dụng được à? Sao lại nghiêm trọng thế?

- Bẩm tấu hoàng thượng, tuy là những đốt xương tay không bị bể nhưng phần cốt đã bị tổn thương, đốt tay cũng bị lệch. Nếu không chữa trị đúng, e là sẽ để lại dị tật.

Vua Càn Long giận tột độ.

- Vậy thì ngươi phải dùng thuốc thật tốt lo cho cát cát nghe không?

Thái y vội vã gật đầu.

- Vâng, vâng ạ, thần tuân mệnh.

Thái y lại tiếp tục công việc. Kim Tỏa lăng xăng lau mồ hôi cho Vy. Nhĩ Khang lo lắng, còn Yến Tử vừa khóc vừa nói:

- Tại tôi cả! Phải lúc bọn thị vệ kéo Tử Vy đi, tôi cũng đi theo, thì có lẽ sự việc đã không như vậy. Tôi sẽ quyết đấu với bọn họ.

Vĩnh Kỳ lắc đầu.

- Đừng có tự trách mình, lúc đó thị vệ được lệnh chỉ dẫn một mình Tử Vy đi thôi, em đi theo cũng nào có được?

Rồi thái y cũng băng bó cho Tử Vy xong.

- Xin lỗi Tử Vy cát cát, thần cũng biết là rất đau, vì thần kinh ở mười đầu ngón tay đều nối với tâm, nên không có cái đau nào đau bằng. Bây giờ thần sẽ đi bốc thuốc, cho cát cát uống vào sẽ đỡ ngay.

Vua Càn Long dục.

- Thôi đi ngay đi!

http://tieulun.hopto.org

Rồi quay sang Tử Vy.
- Con cảm thấy thế nào?
Tử Vy nhịn đau nói:
- Dạ. Bẩm Hoàng a ma, không sao, không sao cả.
Vua Càn Long nói:
- Tử Vy, thật trẫm không ngờ tới, con lại phải đau đớn như vậy, nếu biết thế trẫm đâu cho nhốt tụi con vào đề lao.
Yến Tử vừa lau nước mắt vừa nói:
- Tại Hoàng a ma chẳng tin tưởng bọn con, chỉ một con búp bê bằng vải thôi mà đã nhốt bọn con và ngục, để Tử Vy một lần nữa bị nhục hình đau đớn. Tụi con đã khẩn thiết van xin, mà Hoàng a ma vẫn không thèm nghe. Người thật tàn nhẫn từ rày sắp lên con không thèm nghe người, không thèm tin người nữa đâu.
Lệnh phi vội bào chữa.
- Yến Tử, con không được nói Hoàng a ma như vậy. Cái tình trạng hôm qua đâu phải như hôm nay. Nhân chứng vật chứng đều đủ cả, bao nhiêu người tận mắt chứng kiến. Hoàng a ma làm sao làm khác đi được, nhưng mà sao khi đã biết rõ, con không thấy là đã thả ngay bọn con ra ư?
Yến Tử cãi:
- Nếu không có Tịnh Nhi, e là chúng con đều bị gãy nát các ngón tay như Tử Vy cả.
Vua Càn Long bức rức nhìn hai cô cát cát.
- Yến Tử, Tử Vy này, các người đừng buồn nữa. Trẫm cũng có những việc chẳng đặng đừng.
Nói xong vua quay qua Nhĩ Khang.
- Nhĩ Khang, ngươi về nhà liệu lời mà nói với cha ngươi, rồi nhờ người giải thích cho hai cát cát rõ.
- Vâng.
Vua lại quay qua Tử Vy.
- Tử Vy, thôi hãy nằm nghỉ đi. Trẫm tin là với những đứa con biết điều như con, trời sẽ giúp đỡ sẽ biết yêu quý con. Trẫm bảo đảm với con, những chuyện thế này đến đây là chấm dứt, chẳng có điều gì bất lợi xảy ra với con nữa.
Tử Vy nói nhỏ.
- Xin cảm ơn hoàng thượng.
Vua thở dài.
- Đừng cảm ơn trẫm, là một vua của cả nước rộng lớn. Có thể hô phong hoán vũ, vậy mà lại không thể bảo vệ một đứa con yêu quý của mình. Trẫm cảm thấy rất buồn, trẫm lấy làm ân hận với các con.
Lời của vua làm cả Tử Vy và Yến Tử cảm động.
Tử Vy nói:
- Bẩm Hoàng a ma, Tử Vy này rất hiểu, xin Hoàng a ma đừng trách mình nữa, con rồi sẽ biết tự lo thân, chắc chắn một thời gian nữa con có thể hầu cờ Hoàng a ma được mà.
Vua Càn Long nhìn đôi tay sưng húp nói:
- Vâng trẫm rất muốn đánh cờ với con, vậy thì hãy cố mà dưỡng thương. Một thời gian nữa, thế nào cha con ta cũng quyết đấu được cơ mà.
Lệnh phi thấy Nhĩ Khang như có điều muốn nói với Tử Vy, nên quay sang vua.
- Bẩm hoàng thượng, suốt đêm qua hình như người đã không ngủ, sáng nay lại bận chuyện triều chính. Vậy bây giờ hãy về mà nghỉ ngơi đi, để cả Thấu Phương Trai này cũng được nghỉ ngơi theo.
Vua Càn Long nghe vậy đứng dậy.
- Thôi được trẫm đi đây.
- Thần thiếp đi cùng hoàng thượng ạ.
Lệnh phi cùng vua bước ra cửa, chợt quay lại hỏi:
- Cơ cấu an ninh của Thấu Phương Trai, các ngươi có sắp xếp nhân sự lại chưa?
Nhĩ Khang nói:
- Khải bẩm hoàng thượng, thần và Ngũ a ca đã thẩm vấn Cao Đạt, Cao Viễn. Rõ ràng là kẻ thích khách ban tối là người ở nội cung này, mà cũng là một cao thủ. Thần nghĩ, thị vệ đóng trong cung đương nhiên là phải có mối dây liên hệ nào đó. Vì vậy Cao Viễn và Cao Đạt có tính cách khả nghi rất cao, có điều cả hai đều chối tội. Chúng con cũng sợ nghi oan cho họ, nên chỉ đành thả ra. Nhưng nội cái chuyện chúng chẳng tròn trách nhiệm bảo vệ Thấu Phương Trai là cũng có tội. Vì vậy thần đã tự ý quyết định, cách chức và đưa sang Đông Lăng làm nhiệm vụ giữ mộ thôi ạ.
- Được đấy, tối qua trẫm nằm nghĩ suốt đêm cũng thấy tay thị vệ này rất đáng nghi ngờ. Vậy thì từ đây chuyện an ninh ở Thấu Phương Trai ta giao lại cho ngươi và Vĩnh Kỳ. Các ngươi có thể tới lui Thấu Phương Trai một cách tự nhiên không cần phép tắc. Lão phật gia có hỏi thì nói đó là lệnh của trẫm. Sự an ninh là tối quan trọng, còn quy cách lễ liếc gì cũng tạm bỏ qua một bên.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ bất ngờ nói:
- Cảm ơn ân điển hoàng thượng.
Vua Càn Long vừa bỏ đi, thì Nhĩ Khang đã xông ngay vào phòng Tử Vy. Vĩnh Kỳ thấy vậy kéo Yến Tử ra ngoài.
- Chúng ra đi ra đi!
Yến Tử hiểu ý gật đầu. Kim Tỏa cũng đi ra, trước khi đi còn dặn dò Nhĩ Khang.
- Cẩn thận đấy, coi chừng tay đau của tiểu thơ.
Nhĩ Khang đợi mọi người ra hết, khép cửa lại. Tử Vy thấy thái độ bồn chồn của Khang, gượng cười nói:
- Đừng buồn, em vẫn khỏe cơ mà, mấy ngón tay chỉ có lúc băng bó là đau còn bây giờ hết rồi.
Nhĩ Khang nghe vậy ngồi xuống cạnh giường, cẩn thận nâng tay Vy lên, bất giác rơi lệ.
Tử Vy rất xúc động nói:
- Anh Khang, đừng thế, em hết đau rồi mà.

http://tieulun.hopto.org

- Hình như em rất ưa nói câu đó với anh. Chẳng đau, chẳng sao đâu, đừng lo lắng quá, chẳng có chuyện gì cả mà... Nhưng thực sự lại trái người hẳn. Em cứ bị hành hạ, đau đớn, hết lần này đến lần khác. Tại sao lại để em khổ thân như vậy? Lúc trước rõ là ta đã tính sai nước cờ mới đưa em vào cung. Chuyện nhận được cha hay không, được làm cát cát hay không, được chỉ hôn hay không. Cũng nào có ý nghĩa lý gì? Rõ là tính sai.
Tử Vy dịu dàng.
- Sao lại tự trách mình như vậy. Chuyện nhận được cha, được chỉ hôn với em đều vô cùng quan trọng. Em rất đồng ý phải trả cái giá đó. Hoàng a ma nói đúng, trời vẫn còn thương em. Anh thấy không, người đã ban cho em hai người rất dễ thương. Đấy là anh và cha, em khổ mà có được cả hai cũng đáng chứ?
- Tử Vy đừng nói vậy, chẳng đáng đâu. Anh thấy anh này, thật là đáng ghét, không thể bảo vệ người yêu, không thể cưới ngay rồi đưa em đi. Vậy mà còn là nam nhi cái chỗ nào, anh không thể để tháng ngày cứ khổ sở thế này mãi. Bao giờ em lành bệnh, anh sẽ đưa em đi, còn tất cả những gì ở hoàng cung này, ta vứt lại hết. Cuộc đời lúc nào cũng có sự lựa chọn, em đã nhìn được cha, có cha, vậy là đủ rồi. Còn cuộc sống ở trong hoàng cung này, đâu có thích hợp với em? Cũng không thích hợp với anh. Anh đã tự hứa với lòng là sẽ không bao giờ để em phải chịu khổ nữa. Nhưng thực sự anh không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy. Thấy em bị bọn thị vệ dẫn đi, mà chỉ trơ mắt ngó, không can thiệp được gì cả. Bây giờ tay em băng bó thế này, chuyện đau đớn không chỉ riêng em, anh cũng rất đau lòng. Anh phải làm sao đây? Anh thật thấy tức mình.
Tử Vy nghe vậy quên cả tay đau định nắm tay Khang an ủi nhưng vừa đưa tay lên đã hét:
- Ui da!
Nhĩ Khang giật mình, cầm cánh tay Vy.
- Em định làm gì vậy? Tại sao lại động tay chi cho đau. Có sao không?
Tử Vy thở dài:
- Anh cứ phiền muộn thế này, làm sao em vui được chứ? Nhĩ Khang thú thật với anh em bị đau lắm. Bây giờ tốt hơn anh nên nói gì cho em bớt đau đi được không?
Nhĩ Khang vội nói:
- Được rồi, được rồi để anh nói. Em có còn nhớ chuyện ở thung lũng tình yêu không? Bao giờ em khỏe, chúng mình sẽ đến đó một lần nữa... Mình sẽ cỡi ngựa dọc theo sông, bỏ hết tất cả chuyện phiền muộn ở lại. Cứ thế chúng mình sẽ đi mãi đi mãi, đi đến nơi tận cùng trái đất. Không còn nhớ đến mưu mô xảo quyệt xấu xa tranh giành trong cung. Chúng mình kiến tạo một thế giới riêng cho chính mình, ở đó không còn đau khổ, không còn chuyện mờ ám. Chỉ có ánh sáng, hoa, cỏ may anh và em những giấc mơ đẹp.
Tử Vy nghe nói rất cảm động, nhưng vết thương ở tay vẫn làm nàng đau nhức. Cái đau càng lúc càng gia tăng.
Lúc đó Kim Tỏa mang thuốc vào nói:
- Nhĩ Khang thiếu gia xin hãy tránh sang bên cho Tử Vy tiểu thơ uống thuốc, vì thái y dặn là phải cho uống thuốc ngay mới được.
Nhĩ Khang đỡ thuốc nói:
- Ngươi ra đi, chuyện cho uống thuốc để tôi lo.
Rồi Kim Tỏa bước ra, Nhĩ Khang dùng thìa múc thuốc lên, thổi bớt nóng rồi mới đưa vào miệng Tử Vy.
- Đắng quá!
Vy nói. Thuốc vừa vào miệng lại ói cả ra ngoài. Vy chồm người dậy. Chợt nhiên ngực như bị chận lại ngộp thở vô cùng vất vả.
- Anh Nhĩ Khang! Cứu em!
Nhĩ Khang thấy thái độ của Vy lạ quá đặt chén thuốc xuống, quay qua đỡ Vy, thì mắt Vy đã trợn trắng.
- Tử Vy! Tử Vy sao vậy! bớ người ta! Yến Tử, Kim Tỏa đâu mau vào xem Tử Vy làm sao này!
Mọi người nghe tiếng hét của Khang chạy vội vào. Kim Tỏa hỏi:
- Sao vậy? Sao vậy? Tiểu thơ ơi! Tỉnh lại đi.
Yến Tử thấy Vy nằm bất động mếu máo nói:
- Chắc Tử Vy chết rồi quá! Chắc cô ấy chết rồi!
Vĩnh Kỳ nghe vậy hoảng quá, chạy bay ra ngoài.
- Tiểu Đặng, Tiểu Trác! Mau cho mời Tuyên thái y, Lý thái y, Chung thái y, Đỗ thái y cùng đến đây ngay!
o0o
Vua Càn Long khi rời khỏi Thấu Phương Trai là đi thẳng ngay đến Khôn Ninh cung. Vừa trông thấy hoàng hậu, là vua đã sa sầm nét mặt.
- Ngươi đã làm con búp bê vải đó từ bao giờ? Khai rõ cho trẫm biết ngay!
Hoàng hậu nghe vậy giật mình, Dung ma ma núp sau hoàng hậu không dám hó hé. Nhưng thấy hoàng hậu hậu yên lặng, nên đành bước ra đỡ đòn cho hoàng hậu.
- Bẩm Vạn tuế gia. Xin người đừng nghi oan cho nương nương. Trong lòng hoàng hậu nương nương lúc nào cũng chỉ có hoàng thượng. Ngày đêm cứ tưởng nhớ hoàng thượng thì làm sao lại hãm hại người được chứ?
Vua Càn Long giận dữ phóng một đá lên người Dung ma ma quát to:
- Ngươi là thứ vô liêm sỉ, bộ ngươi tưởng là trẫm chẳng biết gì cả ư? Chính vì ngươi ở phía sau giật dây mà hoàng hậu mới hành động xấu xa như vậy, ngươi còn kêu oan là gì? Ta phải giết ngươi trước rồi tính sau.
Dung ma ma bị đá một cái đau điếng, sợ hãi vội vàng lồm cồm ngồi dậy phủ phục trước mặt vua.
- Xin vạn tuế gia khai ân! Xin vạn tuế gia tha mạng!
Vua Càn Long hét:
- Câm mồm ngay!
Rồi quay sang hoàng hậu, vua nghiến răng nói:
- Hoàng hậu! Nếu không muốn họa vào thân thì tốt hơn chớ nên hại người. Những chuyện gì ngươi đã làm hẳn tự biết. Trẫm hôm nay đến đây, chỉ đến một mình, đấy là vì trẫm còn nghĩ đến tình cảm phu thê. Muốn giành cho ngươi một con đường sống, nếu ngươi vẫn cứ giấu sự thật, không khai báo thì bất cứ một cái tội nào, cũng có thể phế ngươi được. Không để ngươi mãi mãi ngồi ở ngôi mẫu nghi thiên hạ đâu.

http://tieulun.hopto.org

Hoàng hậu vậy, nhìn vua run rẩy:
- Hoàng thượng đừng nói vậy oan cho thiếp, thần thiếp dù có can đảm gấp trăm lần, cũng không dám mưu hại hoàng thượng đâu!
Vua Càn Long vỗ bàn
- Ngươi mà không dám ư? Không dám mà lại làm toàn chuyện động trời, toàn chuyện xấu xa, mà còn dám chối. Thật ngươi không muốn khai phải không? Muốn dợi trẫm đem con búp bê kia ra Hình bộ điều tra mới khai?
Hoàng hậu đã tính trước, nên ưỡn ngực:
- Thì hoàng thượng cứ mang ra Bộ Hình đi, thần thiếp trước sau vẫn như một. Tại sao hoàng thượng chỉ dựa vào tấm gấm tuyết đó mà cả quyết là của thần thiếp làm? Chẳng lẽ lệnh phi nương nương chẳng có gấm tuyết? Chẳng lẽ các nương nương khác cũng không có? Ngay cả như lời Tịnh Nhi nói thì cả lão phật gia cũng có gấm tuyết cơ mà?
- Nói bậy! Ngươi còn muốn vu oan là chuyện này do lão phật gia làm ư?
- Nếu hoàng thượng còn không tin thần thiếp, thì bất cứ một người nào khác thấy đều đáng nghi cả. Biết đâu cả hai cô cát cát kia cũng có gấm tuyết. Rồi còn lệnh phi? Họ lấy từ đó thì sao?
Vua Càn Long giận run, chỉ mặt hoàng hậu nói:
- Này ta nói cho ngươi biết, cứ làm mãi chuyện bất nghĩa thì chỉ tự chuốc lấy cái chết vào thân. Tất cả những việc ngươi làm từ trước tới nay trẫm đã quá rõ. Ngươi có khai nhận hay không khai nhận thì cũng vậy thôi. Đừng có tưởng là vi ta kính trọng lão phật gia mà phải nhịn nhục ngươi mãi ư? Nói cho ngươi biết một khi mà mưu đồ ngươi bại lộ, thì người đầu tiên ra lệnh khử ngươi không phải là ta mà là lão phật gia đấy.
Hoàng hậu vẫn bình thản chẳng có vẻ gì khiếp sợ. Vua tiếp:
- Ngươi liệu hồn đấy, con búp bê kia đang ở trong tay trẫm, ngươi tưởng là chỉ có bằng cớ là tấm gấm tuyết kia ư? Vậy là lầm, bằng chứng nằm ở trên đó còn khá nhiều. Ngươi muốn thoát cũng thoát không nổi đâu, chối cãi cũng không được đâu. Trẫm bây giờ không giết ngươi là vì còn nghĩ đến Thập Nhị a ca, người mẹ mà bị kết tội phản nghịch thì con cái làm sao sống với đời? Hãy nhớ là nó còn chưa được mười tuổi, ngươi muốn nó lớn lên phải đối mặt với các anh chị em nó thế nào đây? Tâm địa hẹp hòi độc ác chỉ làm khổ con cái thôi. Ghi nhớ đấy, nếu còn làm những chuyện xấu xa đó dừng có trách trẫm vô tình nhé.
Lời của vua Càn Long làm hoàng hậu bàng hoàng, Dung ma ma run rẩy không dám nói một tiếng.
Vua khoác áo, rồi bỏ đi ra cửa. Nhưng vua cũng chưa về ngay Càn Thanh Cung, mà đi thẳng qua Từ Ninh Cung để gặp thái hậu.
- Hoàng ngạc nương, xin người hãy cho tả hữu ra ngoài, con có chuyện muốn nói với người.
Thái hậu thấy thái độ của vua có vẻ thận trọng nên liếc nhanh về phía Tịnh Nhi, thế là Tịnh Nhi đưa hết đám cung nữ ra ngoài, rồi khép cửa lại. Thái hậu hỏi:
- Có phải là hoàng đế đã biết cái hình nộm đó của ai làm rồi chứ?
- Cái hình nộm đó ai làm trẫm biết, nhưng còn bằng chứng rõ ràng thì chưa đủ. Có điều trẫm thấy việc này thôi gác qua một bên đi, mong Hoàng ngạc nương đừng truy cứu nữa.
Thái hậu lắc đầu:
- Đâu có thể như vậy được? Chỉ cần nghĩ đến chuyện có người muốn hãm hại con là ta không yên tâm rồi. Trong cung mà để mầm họa còn đó thì khó mà ăn ngủ yên, làm sao lại bỏ qua được chứ?
- Nhưng nếu chuyện này mà tiếp tục làm rõ thì sẽ làm lỡ vỡ nhiều thứ, rồi ảnh hưởng đến cả con cái sau này. Lão phật gia nghĩ lại đúng không?
Thái hậu nghe vậy giật mình.
- Vậy thì theo hoàng đế, nương nương nào là thủ phạm?
Vua Càn Long chỉ úp mở
- Một người ở địa vị rất cao, có thể là hoàng hậu.
Thái hậu nghe vậy giật mình, bởi vì hoàng hậu do đích thân bà chọn cho vua. Vì vậy không lẽ... bà lắc đầu nói:
- Chẳng lẽ như vậy được hoàng đế đa nghi thì có, làm sao nghĩ tới một người trung tín như vậy? Chẳng qua tính tình hoàng hậu nghiêm khắc nên không được hoàng đế ưa thích thôi. Ta bảo đảm là không có chuyện như vậy.
Vua Càn Long thở dài.
- Trẫm biết là lão phật gia sẽ nói như thế, nhưng cái hình nộm bằng vải kia. Trên có viết chữ, nét chữ không bay mất được. Còn kim găm nữa, kim từ đâu đến? Nhưng trước mắt tốt nhất là án binh bất động, để tránh khỏi làm động đến thủ phạm mà còn gây ra lắm điều không hay, rồi sẽ làm trẫm khó xử thêm... Tạm thời hãy nhẫn nại, hãy để đó từ từ trẫm sẽ điều tra, rồi sự việc sẽ sáng tỏ mà.
Thái hậu suy nghĩ, gật đầu. Vua Càn Long lại tiếp:
- Còn nữa, chuyện sử dụng công cụ tra tấn trong cung, tốt nhất là ngưng lại đi. Lão phật gia là người ăn chay niệm Phật, đừng để cho bọn ma ma ác độc kia lôi cuốn vào vòng tội lỗi. Chuyện dùng kẹp sắt để tra khảo là tàn ác, phải chấm dứt đi. Với một cô gái yếu đuối mà sử dụng loại hình tra tấn đó, có phải là quá tàn nhẫn không?
Thái hậu nghe vua nói với ý trách cứ, như vậy cũng thấy áy náy. Vua Càn Long thấy thái hậu yên lặng, không muốn để thái hậu buồn, nên tiếp:
- Chuyện đã qua thì cho nó qua luôn, trẫm chỉ mong bi kịch đừng tái diễn nữa. Thái y vừa chẩn đoán Tử Vy xong, mười ngón tay bị kẹp lệch khớp cả. Con nhỏ đó cầm kỳ thi họa đều giỏi, nếu những ngón tay kia mà bị tật, thì thật trẫm ân hận vô cùng.
Thái hậu nghe vua trách cũng phần nào hối hận nói:
- Ý của hoàng đế, ta hiểu. Từ đây sẽ không sử dụng chuyện tra tấn, ta mà dùng hình phạt với Tử Vy, chẳng qua vì nóng lòng, vì sợ nó làm hại hoàng đế mà thôi.
Vua Càn Long nghe vậy thôi không nói gì nữa.
o0o
Lúc vua Càn Long, thái hậu và hoàng hậu còn đang căng thẳng thì ở Thấu Phương Trai một khung cảnh khẩn trương đang diễn ra. Bốn vị thái y được dời đến Thấu Phương Trai cùng lúc. Tử Vy thì nằm thiêm thiếp trên

http://tieulun.hopto.org

giường đầu được đắp khăn lạnh. Khuôn mặt vẫn tái xanh, hơi thở yếu ớt. Bốn vị thầy thuốc đang hội chẩn.
- Sốt cao không giảm, thuốc uống vào lại ói ra, tình hình có vẻ nặng đấy!
Một vị nói, vị thứ hai chen vào.
- Mạch nhảy yếu, hôn mê. Ngũ tạng như không muốn hoạt động, có cần báo lại hoàng thượng biết không?
- Đã mê man hai canh giờ rồi, tình trạng này xấu đấy.
Mấy vị thái y thì thào thảo luận. Nhĩ Khang đứng gần nghe rõ cả, nên chụp lấy Hồ thái y hỏi:
- Sao lại nói là mạch yếu, ngũ tạng lười hoạt động? Trước khi cô ấy hôn mê còn nói chuyện với tôi cơ mà? Ban nãy cô ấy còn rất tỉnh táo, tại sao đột nhiên thế này. Hồ thái y, ông cho biết tình trạng có nghiêm trọng lắm không?
Hồ thài y vội khom người nói:
- Phước đại gia, xin người bình tĩnh một chút. Tử Vy cát cát không chỉ bị thương ở tay, mà còn bị cảm lạnh. Cô ấy đã yếu sẵn rồi, bây giờ nhiều bệnh lại phát cùng lúc thế này, e là không thể cầm cự nổi.
Yến Tử nghe vậy vội chạy đến cạnh giường ôm chầm lấy Tử Vy khóc òa.
- Đừng nghe Tử Vy! Đừng dấy! Chúng ta đã cùng kết nghĩa, từng vào sinh ra tử, thì ngươi không có quyền bỏ ta đi trước đấy. Hoàng a ma đã nói rồi, từ đây về sau, bọn ta sẽ không còn gặp phải tai nạn nữa, sẽ được sống yên ổn, ngươi nghe không?
Vĩnh Kỳ vội kéo Yến Tử đứng dậy.
- Yến Tử, bình tĩnh nào. Hãy để Tử Vy nằm yên nghỉ ngơi, đừng đụng đau cô ấy. Bây giờ em hãy ra ngoài đợi một chút đi.
Yến Tử lắc đầu.
- Không đâu! Không đâu! Em chẳng đi đâu cả, em ở đây. Tử Vy này, lúc trước ngươi lãnh cả một đao vào ngực, vẫn vượt qua được cơ mà? Lần này chỉ bị thương mấy cái ngón tay, tại sao ngươi lại muốn chết như vậy? Ngươi hãy mở mắt ra nhìn ta đây này!
Kim Tỏa có vẻ bình tĩnh hơn, đẩy Yến Tử qua một bên nói:
- Chị Yến Tử, hãy xích ra một chút để tôi chăm sóc tiểu thơ cho.
Vĩnh Kỳ đưa Yến Tử ra ngoài, Kim Tỏa quỳ kế giường nói:
- Minh Nguyệt, Thể Hà đâu. Đổi khăn khác đi, khăn này đã không còn lạnh nữa.
Rồi lấy khăn đắp trên trán Vy xuống đưa cho hai cung nữ. Nhĩ Khang như sực nhớ ra, nói với thái y.
- Thái y! Quý vị khai toa đi! Phải cứu bằng mọi giá.
- Vâng.
Các thái y qua phòng bên để khai toa. Nhĩ Khang đợi Kim Tỏa thay khăn lạnh khác cho Tử Vy xong, nói:
- Mọi người hãy ra khỏi đây cả! Một mình tôi là đủ rồi.
Kim Tỏa phản đối:
- Nhưng mà... thiếu gia.
- Không, nhưng gì cả, đi ra!
Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà cũng không dám phản đối, đi ra. Thế là Nhĩ Khang bước tới vuốt tóc Vy hôn lên trán nàng, nói:
- Tử Vy! Anh không biết là em có nghe anh nói không? Nhưng anh cầu mong là em nghe được. Nếu không nghe được bằng tai thì bằng trái tim vậy. Tử Vy, em nên nhớ, em là tất cả của anh. Chúng ta đã cùng nhau trải qua biết bao sóng gió của cuộc đời. Những tháng ngày đau khổ đó đã chấm dứt, thì lý do gì em lại bỏ anh ra đi? Như vậy là tàn nhẫn lắm. Anh biết em nhiệt tình, hiền lành. Em chẳng muốn hại em, kể cả kẻ thù của em. Vậy thì không lẽ em để anh đau khổ. Tử Vy hãy nghe anh này, anh không kiên cường như em nghĩ đâu, anh cũng hết sức yếu đuối, anh không thể để mất em. Anh van em, đừng rời bỏ anh.
Tử Vy nằm đó vẫn yên lặng, nhưng đã có một giọt lệ chảy dài. Nhĩ Khang tiếp:
- Trước lúc em thiếp đi, anh đã định nói với em về tương lai đẹp đẽ của chúng mình, nhưng chưa kịp. Anh biết sau cơn bỉ cực đến hồi thới lại, hạnh phúc sẽ đến. Vì vậy em đừng để điều đó không thực hiện, không có em thì trên đời này sẽ trở thành vô nghĩa với anh. Em hẳn biết điều đó, vậy thì hãy tỉnh lại đi em, hãy mở mắt ra nhìn anh này.
Nước mắt Tử Vy tiếp tục chảy. Nhĩ Khang thấy vậy xúc động vô cùng, đứng dậy hô to:
- Thái y! Cô ấy đã tỉnh lại! Cô ấy đã nghe được những gì tôi nói rồi. Lại xem! Lại xem.
Bốn vị thái y nghe vậy đồng loạt chạy ra.

http://tieulun.hopto.org

Chương 20

Tối hôm ấy, vua Càn Long, lệnh phi nhận được hung tin, vội vã đến ngay Thấu Phương Trai. Thái hậu cũng được báo nên sai Tịnh Nhi đến xem sự việc thật hay giả.
Vua Càn Long vừa bước vào, đã hỏi:
- Tại sao bảo là Tử Vy bệnh nguy kịch? Nguy kịch thế nào?
Yến Tử và Vĩnh Kỳ bước tới đón vua, mắt đỏ hoe. Yến Tử nói:
- Bẩm Hoàng a ma. Các thái y đều nói Tử Vy không có hy vọng sống. Nhĩ Khang đang ở trong đấy nói chuyện với cô ấy. Nghe nói hình như Vy vẫn nằm yên bất động, dù vẫn chảy được nước mắt nhưng không nói năng gì cả.
Vua Càn Long ngạc nhiên:
- Sao lại có chuyện kỳ cục như vậy? Buổi chiều trong lúc băng bó vết thương nó còn nói chuyện được cơ mà? Vĩnh Kỳ, sự thật thế nào vậy?
Vĩnh Kỳ nói:
- Bẩm Hoàng a ma, đó là sự thật. Khi Hoàng a ma bỏ đi chẳng bao lâu thì đột nhiên Tử Vy ngất xỉu. Bọn con mời cả bốn thái y đến, nhưng Tử Vy vẫn mê man. Ngự y đã lắc đầu, bây giờ Nhĩ Khang, Kim Tỏa đang ở trong đấy với cô ấy. Nghe nói gọi mãi mà mắt vẫn nhắm.
Lệnh phi nói:
- Không thể như vậy được. Tử Vy còn trẻ quá mà làm sao có thể chết được chớ?
Nói xong bà đi ngay vào phòng, vua và Tịnh Nhi cũng đi theo.
Tử Vy nằm trên giường, thiêm thiếp. Trong khi Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà cứ thay khăn lau luôn. Nhĩ Khang thì ngồi đó nhìn Vy như người mất hồn. Cạnh đó là bốn thái y cứ thảo luận không nghĩ.
Các thái y vừa thấy lệnh phi và vua bước vào đều quỳ xuống làm lễ thỉnh an. Vua hỏi:
- Hãy cho trẫm biết, Tử Vy thế nào?
Hồ thái y nói:
- Bẩm hoàng thượng, sốt cao vẫn không giảm, mạch thì rất yếu, có lẽ không kéo dài được đến sáng mai.
Vua giận dữ quá:
- Sao lại có thể như vậy được? Các ngươi không biết trị bệnh à? Tử Vy mà không qua khỏi, liệu hồn cái đầu các ngươi đấy!
Các thái y nghe vậy tái mặt, vội cùng nhau hội chuẩn lại. Vua Càn Long bước tới giường nhìn Tử Vy nằm yên lặng mà lòng rất đau. Không dằn được cảm xúc, người nói:
- Tử Vy này! Trẫm đến thăm ngươi đây. Lần trước khi con đỡ một đao cho trẫm. Trẫm đã nói, trẫm là chân mạng thiên tử, trẫm sẽ mang hạnh phúc đến cho con. Bây giờ, trẫm đến đây thăm con, thì con không được chết. Con có nghe rõ không?
Lệnh phi không cầm được nước mắt nói:
- Tử Vy, con chưa lập gia đình, chưa có con cái, thì cuộc đời coi như chưa bắt đầu. Những lời con thề thốt với Nhĩ Khang cũng chưa thục hiện được, thì tại sao con đành bỏ đi.
Lời của lệnh phi làm Kim Tỏa đứng gần đấy òa khóc:
- Tiểu thơ! Tiểu thơ có nghe không? Bao nhiêu người không muốn tiểu thơ chết, không lẽ tiểu thơ để mọi người khóc cho tiểu thơ. Vậy là không được, không được.
Tịnh Nhi đứng gần đó thảng thốt vì những hình ảnh đó.
Lúc đó chợt nhiên Tử Vy cựa mình, rồi kêu lên:
- Anh Nhĩ Khang... anh Nhĩ Khang.
Nhĩ Khang giật mình, chồm tới:
- Tử Vy anh đây này! Anh đang cạnh em đây.
Tử Vy cố gắng mở mắt, nhưng đôi mi nặng trịch, nàng nói như mê sảng:
- Núi có mòn, trời đất hợp... mới dám... tuyệt tình anh...
Nhĩ Khang nghe nói đau nhói, ôm chầm lấy Tử Vy nói:
- Làm sao núi mòn, trời đất hợp... dừng nói những lời vô nghĩa đó... em phải tỉnh lại. Nếu em chết, anh sẽ chết theo em đấy... anh sẽ không tha thứ cho em... em nghe chưa? Nghe chưa? Em phải tỉnh lại cho anh.
Mọi người đều khóc kể cả Tịnh Nhi.
Và ngay trong lúc mọi người đau đớn lo sợ chia tay với Tử Vy, thì Hàm Hương từ ngoài bước vào với một chiếc túi vải.
Những người đứng đó chẳng ai buồn chú ý đến sự xuất hiện của nàng. Hàm Hương phải lên tiếng:
- Mọi người tránh qua một bên cho tôi vào xem.
Vua Càn Long ngẩng lên thấy Hàm Hương, nghẹn giọng nói:
- Hương phi! Cô cũng đến ư? Thái y bảo Tử Vy không còn sống bao lâu nữa. Ngươi và nó là bạn thân tình, thôi thì hãy vào tiễn đưa đi, nó sắp đi xa rồi.
Rồi vua kéo ghế đứng qua một bên cho Hàm Hương bước vào.
Hàm Hương đến bên giường quỳ xuống, mở mền Tử Vy ra xem, rồi bắt mạch, không do dự ra lệnh:
- Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà đâu, nhanh cởi hết băng ở tay ra cho ta xem.
Kim Tỏa ngạc nhiên
- Có thể cởi băng ra ư? Thái y nói như vậy có ảnh hưởng.
Hàm Hương trừng mắt:
- Người sắp qua đời rồi mà còn câu nệ cái nỗi gì? Không sợ gì cả, còn nước còn tát, đã uống thuốc gì chưa?
Thái độ của Hàm Hương khiến Nhĩ Khang hiểu ra nói ngay:
- Chưa uống gì cả, mới cho vào miệng đã ói cả ra.
- Vậy thì tốt!

http://tieulun.hopto.org

Hàm Hương mở túi vải lấy ra một chiếc hộp trong hộp là một cái bình nhỏ, trong đựng những viên thuốc tròn mà mới vừa mở ra mùi hương đã tỏa ra thơm phức. Hàm Hương trút thuốc vào miệng Tử Vy rồi giữ chặt môi lại như sợ Vy sẽ ói cả ra.
Mọi người căng thẳng theo dõi, vua Càn Long tò mò:
- Khanh đã cho nó uống gì vậy?
Hàm Hương giải thích:
- Đây là một phương thuốc bí truyền của hoàng thất chúng tôi. Gọi là "tụ hương hoàn" thành phần gồm: xuyên sơn giáp, bạch chỉ, thiên hoa phấn... mười mấy loại thực vật tinh luyện mà thành. Chất thuốc có tính cách thanh nhiệt giải độc, làm ấm huyết, giảm đau... một phương thuốc cấp cứu rất công hiệu. Lúc đến Bắc Kinh, cha thần đã cho thần thiếp năm viên.
Hàm Hương vừa nói vừa chăm chú theo dõi Tử Vy thấy cổ họng Vy lại động mới tiếp:
- May mà cô ấy còn nuốt được!
- Như vậy có nghĩa Tử Vy sẽ sống?
Hàm Hương nhìn Vy đáp:
- Chuyện đó thì chưa biết chắc.
Lúc đó Kim Tỏa và Thể Hà đã mở băng ra, những ngón tay sưng đỏ lúc chưa băng giờ đã thành màu tím. Hàm Hương vội lấy một hộp thuốc cao trong túi ra xoa cho Vy.
- Kim Tỏa, hãy đến xoa phụ đi, xoa xong mới băng bó lại như cũ, nhớ làm nhẹ nhàng nhé, đừng để cô ấy đau.
Thể Hà, Minh Nguyệt cũng lại giúp. Vua hỏi:
- Khanh xoa cái gì lên tay đấy?
- Thuốc này gọi là "tiên hoa lộ" dùng các loài hoa như: kim ngân hoa, bồ công anh, dã cú... tinh luyện mà thành là thuốc giảm đau bí truyền của người Hồi chúng tôi.
Yến Tử thấy Tử Vy có hy vọng cứu sống, nên cười nói:
- Thì ra Hương phi cũng biết cả y thuật. Vậy mà từ nào đến giờ chúng tôi chẳng biết, nếu sớm biết bọn này đã nhớ rồi.
Hàm Hương lắc đầu.
- Tôi thì không rành. Những thứ này chẳng qua là thuốc bí truyền của gia đình. Tôi thấy cha tôi sử dụng nên bắt chước làm theo thôi chứ không biết là có công hiệu hay không? Tôi chưa hề chạy chữa cho ai, chẳng qua thấy Tử Vy nguy cấp quá, nên ra tay vậy thôi.
Kim Tỏa nghe vậy nói:
- Chắc chắn là phải có công hiệu thôi. Trời đã đưa nương nương đến đây là ý giúp tiểu thơ tôi rồi.
Mọi người nghe đều gật đầu. Bao nhiêu hy vọng đều đặt lên Hàm Hương. Nhĩ Khang ngập ngừng hỏi:
- Đến bao giờ mới biết hiệu quả?
- Tôi nghĩ bây giờ chỉ còn đợi, xem phản ứng thuốc thế nào.
Nhĩ Khang ngồi xuống cạnh giường, chăm chú nhìn Vy, Hàm Hương thấy phòng đầy người nói:
- Có lẽ chúng ta phải chờ khá lâu. Tốt nhất là mọi người nên lui ra ngoài, cho khoang khí ở đây thoáng một chút.
Vua Càn Long nói:
- Vậy mọi người hãy ra phòng khách cả đi, Tiểu Đặng, Tiểu Trác đi pha trà cho mọi người dùng.
Yến Tử lắc đầu:
- Tôi ở lại coi chừng Tử Vy, không đi đâu cả.
Thế là Nhĩ Khang, Yến Tử, Kim Tỏa, Minh Nguyệt Thể Hà thì ở lại còn tất cả ra ngoài. Tịnh Nhi cũng đi ra, nhưng thay vì vào phòng khách lại núp bên cửa nhìn vào.
Thời gian lặng lẽ trôi qua, canh một, canh hai, canh ba... Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà... thay khăn lạnh trên trán Vy luôn. Yến Tử thì vái trới vái phật còn Nhĩ Khang thì ngồi yên một chỗ nhìn Vy chứ chẳng biết làm gì cả.
Sau ba canh, sắc mặt Vy dần dần ửng lại, hơi thở điều hòa hơn. Kim Tỏa đưa tay lên sờ lên trán Vy nói:
- Bớt sốt rồi! Bớt sốt rồi! Nhĩ Khang thiếu gia! Lại xem nè!
Mọi người nghe vậy mừng rỡ. Nhĩ Khang kề tai vào ngực Vy rồi sờ trán Vy, lạc giọng nói:
- Thái y! Thái y! Đến xem nè.
Bốn ông thái y vội chạy vào, vua Càn Long theo sau. Sau khi chứng thực là Tử Vy đang sống lại. Hồ thái y ngỡ ngàng nói:
- Sốt giảm! mồ hôi thoát ra, mạch ổn định hơn, thế này thì đúng là phép lạ. Đây là một trường hợp từ nào đến giờ mới thấy... Có lẽ thoát hiểm rồi đấy.
Yến Tử nghe vậy, múa tay múa chân nói:
- Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Tôi biết là Tử Vy sẽ không chết cơ mà! Tôi biết mà!
Nhĩ Khang thì nghe Hồ thái y tuyên bố như vậy, xúc động không kềm được vì sung sướng. Những giọt nước mắt của Nhĩ Khang khiến Tịnh Nhi cũng khóc theo. Cô lặng lẽ rời khỏi Thấu Phương Trai.
o0o
Trong khi thái hậu vẫn chưa ngủ, bà đang chờ Tịnh Nhi mang kết quả về. Vừa thấy Tịnh Nhi, bà nôn nóng hỏi:
- Bảo con đến xem Tử Vy thế nào, thật giả. Vậy mà sao lại lâu thế? Có thật là nó sắp chết không?
- Bẩm lão phật gia. Cô ấy đã qua khỏi nguy hiểm có lẽ sẽ hồi phục thôi ạ.
Thái hậu thở ra rồi nghi ngờ nói:
- Ta đã sớm biết vậy mà, làm sao chỉ kẹp mấy đầu ngón tay mà lại có thể chết được? Chẳng lẽ yểu tướng vậy sao? Hay là con bé đóng kịch, cố ý giả chết để hoàng đế đau lòng?
Rồi bà nhìn Tịnh Nhi, thấy đôi mắt đỏ hoe hỏi:
- Tịnh Nhi sao vậy? Con khóc ư? Ai làm con buồn vậy?
Tịnh Nhi chối:
- Bẩm lão phật gia chẳng có gì đâu ạ!

http://tieulun.hopto.org

- Làm sao chẳng có gì? Chắc chắn là có đấy. Ai làm gì con buồn, nói đi, ta sẽ giúp con.
- Thật là chẳng có ai làm con buồn cả mà. Chỉ tại ban nãy ở Thấu Phương Trai, trông thấy Tử Vy thoát khỏi tay tử thần. rồi con thấy mọi người đều yêu quý cô ấy như vậy. Con không thể cầm được nước mắt.
Thái hậu có vẻ ngạc nhiên. Vì Tịnh Nhi từ nào đến giờ là một đứa con gái biết tự chế, điềm tĩnh, ít khi để lộ tình cảm ra ngoài. Thế mà tối nay, nó có vẻ không phải là Tịnh Nhi nữa. Bà còn đang ngơ ngác, thì Tịnh Nhi sụp quỳ trước mặt bà.
- Con làm gì vậy?
- Bẩm lão phật gia, con có một việc muốn xin với lão phật gia.
- Đứng lên! Chuyện gì cần cứ nói đâu phải quỳ?
Tịnh Nhi xúc động nói:
- Con biết là lúc gần đây lão phật gia đã vì chuyện chung thân của con mà lo lắng, con cũng biết là lão phật gia đã chọn Nhĩ Khang cho con, định chỉ hôn con với anh ấy.
Thái hậu lặng lẽ nhìn Tịnh Nhi, rồi gật đầu nói:
- Đúng, con nói đúng, có nhiều việc mà ta không thể dối con được rồi sao? Có phải con cũng muốn như vậy không?
- Vâng, lão phật gia đoán đúng. Nhưng phải chi ba năm trước lão phật gia làm chuyện này thì hay biết mấy, còn bây giờ... quá trễ rồi.
- Sao lại thế, chỉ cần Tịnh Nhi muốn là ta có thể chỉ hôn cho con ngay không trễ đâu.
Tịnh Nhi lắc đầu:
- Nhưng bây giờ thì con không còn muốn lấy anh ấy nữa.
- Tại sao vậy?
Tịnh Nhi thành thật nói:
- Vì con không giành được trái tim anh ấy, thưa lão phật gia. Từ ngày con trở về cung đến nay. Đã thấy rất rõ tình cảm của Nhĩ Khang và Tử Vy. Tình yêu họ làm con vô cùng cảm động, nhất là tối nay "giữa cái sống và chết" sự biểu lộ của Nhĩ Khang làm con bàng hoàng.
Thái hậu nhìn Tịnh Nhi.
- Bàng hoàng lận ư?
- Vâng, con phải bàng hoàng khi bước vào thế giới của họ. Thấy cả đám đông vây quanh, ai cũng tình cảm tràn đầy với cô ấy. Con nghĩ chỉ có thể lấy câu, "chấn động trời đất" mới có thể hình dung tình cảm của họ. Một thứ tình cảm đẹp tuyệt vời, mà từ nào đến giờ con chưa hề có. Nhưng con không ganh tị, mà phải khâm phục. Nếu bây giờ mà phá hoại tình cảm đó thì coi như là tội ác, con sẽ tự kinh mình. Lão phật gia, xin hãy vì con mà tích đức, đừng bao giờ chia lìa họ, con sẽ vô cùng cảm ơn lão phật gia.
Nói xong Tịnh Nhi sụp xuống, lạy thái hậu kinh hoàng nhìn Tịnh Nhi:
- Tịnh Nhi, con đừng có cao thượng quá đáng như vậy, hãy nghĩ đến tương lai con.
Tịnh Nhi lắc đầu:
- Bẩm lão phật gia, con không hề cao thượng, một người đàn ông không phải của mình, thì nếu mình lấy họ cũng nào có hạnh phúc. Nếu lão phật gia mà thương con, thì hãy để con hầu người suốt đời được rồi.
Thái hậu lắc đầu.
- Không được, ta không thể làm trì trệ hạnh phúc đời con. Hay là để ta sắp xếp, con và Tử Vy có thể có cùng một người đàn ông cũng được mà? Nhưng làm vậy là thiệt thòi cho con. Vì vậy tuy ta cũng nghĩ đến điều đó, nhưng không hề nói cho con biết.
Tịnh Nhi nói:
- Vâng, làm vậy là thiệt thòi lắm, vì vậy tốt nhất là không nên có sự sắp xếp đó.
- Ta thật không hiểu... ba năm trước lúc con cùng ta đến Bích vân tự... Cái đêm mưa tuyết kia...
Tịnh Nhi thở dài.
- Lão phật gia cũng biết chuyện đó nữa ư? Đó chỉ là một buổi tối ngồi ngắm tuyết rơi, chẳng có một ý nghĩa gì cả. So với chuyện vì người ta mà vào sinh ra tử, thề non hẹn biển thì nó quá nhỏ nhoi. Lão phật gia, chẳng lẽ người lại muốn tự nhiên mà đẩy con vào cuộc? Thật tình con chẳng muốn chen vào chuyện của họ làm gì. Nhảy vào đó, con chẳng có chỗ đứng. Bởi vì trong mắt của Nhĩ Khang, chỉ có một hình bóng của Tử Vy thôi.
Bà thái hậu không đồng ý.
- Đàn ông nào lại chẳng tham lam. Họ rất muốn chuộng mới chán cũ.
- Chính vì anh Nhĩ Khang khác người, anh ấy mới đáng chiêm ngưỡng, lão phật gia, xin hãy để cái hình ảnh cao quý kia của Nhĩ Khang sống mãi trong trái tim con. Như vậy, con mới thấy cuộc sống này có nhiều ý nghĩa.
Thái hậu chăm chú nhìn Tịnh Nhi.
- Con thật muốn như vậy ư? Con đã quyết định không cùng Nhĩ Khang thành vợ thành chồng nữa à?
- Vâng, con đã quyết định, xin lão phật gia chấp thuận.
- Sao lại đi... chấp thuận chuyện như thế?
Thái hậu nói mà vô cùng đau xót. Người không muốn Tịnh Nhi "hy sinh". Vì với người, Tịnh Nhi như con. Ba năm trước, phải chi tiến hành chuyện chỉ hôn thì đã xong rồi. Chỉ tại... bà quá ích kỹ, không muốn Tịnh Nhi lấy chồng sớm rồi xa bà. Không ngờ một sự do dự sai lầm nhất thời lại làm lỡ duyên Tịnh Nhi. Càng nghĩ thái hậu càng thấy hối hận, bà nắm lấy tay Tịnh Nhi nói:
- Ta biết rồi... Con rõ dại... thôi được chuyện này để ta suy nghĩ kỹ càng đã, nghĩ xong mới quyết định.
Tịnh Nhi thở ra.
- Cảm ơn lão phật gia.
o0o
Cũng trong lúc đó Nhĩ Khang túc trực mãi bên giường Tử Vy, không ai khuyên chàng bỏ về được.
Đến lúc trời tờ mờ sáng, Tử Vy quả đang hồi sinh đôi mi nhấp nháy, miệng thều thào nói:
- Nước... nước... nước...

http://tieulun.hopto.org

Kim Tỏa thính tai nhất kêu lên:
- Tiểu thơ đòi uống nước kìa.
Yến Tử nghe vậy la to lên:
- Tử Vy đã tỉnh, đòi uống nước... mau mang nước đến.
Thế là những người có mặt, lăng xăng chạy đi lấy nước. Nhĩ Khang đỡ lấy ly nước, Yến Tử còn dặn:
- Cẩn thận đấy, coi chừng trúng tay đau của Tử Vy đấy.
Nhĩ Khang cẩn thận đỡ Vy ngồi dậy, Tử Vy mở mắt ra. Lúc đầu là hình ảnh lờ mờ, sau mới hiện rõ:
- Anh Nhĩ Khang!
Nhĩ Khang nghe gọi, mắt rơm rớm lệ:
- Tử Vy, vậy là em tỉnh rồi! em đã nhìn ra được anh?
- Vâng – Vy nói với nụ cười héo hắt – em mê man lâu lắm rồi phải không?
- Phải – nhưng không sao, bây giờ uống núc đi hãy nói.
Mọi người căng thẳng nhìn Tử Vy uống nước. Nhưng Vy chỉ mới uống có mấy hớp là ngưng. Nhĩ Khang vẫn cảm thấy vui sướng vô cùng nói:
- Đến bây giờ anh mới thấy bài văn của Yến Tử hạy tuyệt: "mọi người phải uống nước, sáng uống, chiều uống, tối uống. Khát uống mà không khát cũng uống..." đúng đấy hay quá! Uống nước là nguồn sống cơ mà, Tử Vy em uống nữa đi, nhìn em uống mà anh thấy lòng mình bay bổng.
Yến Tử nghe khen cười khoái chí, Kim Tỏa cũng cười vì cảm động.
Tử Vy sau mấy hớp nước có vẻ tỉnh táo hơn, đưa mắt nhìn mọi người hỏi:
- Tại sao mọi người phải ngồi canh tôi thế này?
Nhĩ Khang kéo chăn đắp cho Tử Vy, chỉ nói:
- Em đã đi một vòng trong cõi chết rồi quay về biết chưa?
Rồi xua tay mọi người, Khang nói:
- Các người đã thức gần suốt đêm, nếu ai cũng thức rồi lại ngã bệnh khổ đấy.
Kim Tỏa không yên tâm.
- Nhưng Nhĩ Khang thiếu gia cũng vậy, chẳng nghỉ ngơi không thấy mệt à?
Khang cười nói:
- Cô ấy đã tỉnh làm sao ta mệt chứ?
- Vậy thì để tôi đi nấu một miếng cháo cho tiểu thơ. Hai hôm rồi, chẳng có miếng nào trong bụng. Hồ thái y bảo phải cho ăn một chút gì mới mau lại sức. Nhĩ Khang thiếu gia cũng ăn cái gì nhé, tôi nấu luôn?
Yến Tử nói:
- Minh Nguyệt, Thể Hà đi kiếm cái gì ăn đi. Tất cả chưa ai ăn gì cả, Ngũ a ca ở phòng khách cũng thế. Còn Tiểu Đặng, Tiểu Trác nữa.
- Vâng.
Minh Nguyệt cười nói, nhìn thấy Tử Vy khỏe lại là bao nhiêu nỗi nhọc mệt tiêu tan. Trong khi Yến Tử vỗ vai Nhĩ Khang nói:
- Tôi ở ngoài phòng khách, có cần gì thì cứ gọi lớn là tôi sẽ có mặt ngay.
Trong phòng chỉ còn lại Tử Vy và Nhĩ Khang.
Nhĩ Khang ngắm dung nhan tiều tụy của người yêu mà lòng chua xót. Tử Vy nhìn Khang nói:
- Mắt anh thâm quầng vì sao vậy?
Khang nói:
- Anh cảm ơn em, em quay về với anh thế này là anh mừng lắm rồi
Tử Vy đâu biết cái quá trình gay go mà mình đã trải qua, chỉ thấy thái độ của Nhĩ Khang làm nàng cảm động.
- Anh Nhĩ Khang, anh biết không? Ban nãy em đã nằm mơ, mơ thấy anh, em, Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái và cả Trại Á, Hàm Hương, Mông Đan, Liễu Thanh, Liễu Hồng... mọi người có mặt cả ở thung lũng tình yêu. Hàm Hương và Mông Đan ngồi bên nhau. Cả một thung lũng đầy bướm, chúng ta cùng khiêu vũ. Tất cả đều vui vẻ chẳng có biết điều phiền muộn là gì cả.
Nhĩ Khang nhìn Vy:
- Anh hứa với em rồi sẽ có một ngày như thế. Đó là sự thật chứ không là nằm mơ nữa.
o0o
Và sức khỏe của Vy cũng khôi phục dần dần.
Ông Phước Luân, bà phước tấn cũng đặc biệt vào cung thăm Vy. Thái độ chân tình của hai người khiến Vy vô cùng cảm động.
Vua Càn Long tạm thời gát vụ án "hình nộm búp bê" qua một bên. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ hết sức bất bình nhưng đã được ông Phước Luân phân tích cho thấy sự cần thiết phải làm thế. Trong thời gian Tử Vy dưỡng bệnh, chẳng có chuyện gì xảy ra, mọi người sống trong không khí rất hạnh phúc như điều Nhĩ Khang nói.
- Tử Vy sống lại từ cái chết, là tôi vô cùng mãn nguyện, vô cùng biết ơn trời đất rồi, tôi đâu còn dám hờn trách ai nữa. Chỉ mong là những tai nạn thế này đến đây là kết thúc.
Tử Vy tuy chỉ bị thương ở hai bàn tay. Nhưng những vết thương đó rất lâu lành. Sờ mó, cầm nhặt cái gì cũng hết sức khó khăn. Các thái y đã dùng mọi phương thuốc, Minh Nguyệt, và Thể Hà xoa bóp mỗi ngày mong Vy mau lành. Nhĩ Khang lại sợ bọn a đầu mạnh tay nên lại giành lấy sự việc.
Bây giờ Hàm Hương trở thành người ân của đám Yến Tử, mọi người sẵn sàng giúp trà Hương mà không cậu nê. Vì Tử Vy chưa lành bệnh nên chưa thể xúc tiến việc. Nhưng mọi người đã hẹn với lòng là sẽ bằng mọi cách giúp Hàm Hương đạt được tâm nguyện mình.
Và dưới sự chăm sóc tận tình của mọi người. Vết thương ở tay Tử Vy dần dần lành. Tử Vy cũng biết muốn những ngón tay linh hoạt trở lại như xưa thì bằng mọi giá phải năng vận động. Vì vậy bữa nào nàng cũng đánh đàn. Thấu Phương Trai lúc nào cũng có tiếng đàn thánh thót.
Và rồi một hôm Vy bắt Khang phải ngồi yên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Em vừa đặc biệt sáng tác một bài tặng anh, ngồi yên nghe nhé.
Rồi Tử Vy bước đến bên đàn, dạo nhanh một khúc nhạc. Kim Tỏa, Hàm Hương, Yến Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà cũng ngồi quanh. Tử Vy hát:
Trong giấc mơ nghe lời ai thì thầm
Muốn chở che, muốn xây lầu tình ái cho em
Lấp lánh lệ và bao nhiêu kỳ vọng
Tình yêu ôi tình yêu
Những lời vang ca mãi cùng trời đất
Trong giấc mơ trời cao đất dầy
Anh là tia nắng rực sáng mãi đời em
Sông có cạn núi có mòn
Anh vẫn là thiên đàng vĩnh cửu.
Tử Vy hát bài hát vô cùng cảm động, làm mọi người nghe đều không cầm được nước mắt.
Nhĩ Khang không dằn lòng được bước tới nắm lấy tay Vy.
- Tử Vy, anh thấy em đã khỏe mạnh, bình thường rồi, em đàn hay lắm. Em viết bài hát rất hay bài hát làm anh vô cùng cảm động. Anh cảm ơn em vô cùng.
Yến Tử bất giác nắm tay Vĩnh Kỳ, Hàm Hương rưng rưng lệ. Nhưng hình như không có ai ở đó để cùng chia sẻ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 21

Sau khi Tử Vy bình phục hẳn, "Thấu Phương Trai" như loài sâu ngủ đông qua xuân đã thức dậy. Nhất là Yến Tử, thật khó mà giữ chân trong cung. Cô nàng rất nôn nóng muốn gặp sư phụ Mông Đan, để rồi còn học võ công nữa chứ.
Yến Tử đòi học võ công của Mông Đan, không phải vì võ công của Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang kém cỏi gì, mà chuyện học võ phải cần có "cái tâm" của cả người học lẫn người dạy. Vĩnh Kỳ dạy "thành ngữ" không cho Yến Tử đã muốn điên cả cái đầu, đâu còn dám dạy võ công cho Yến Tử nữa?
Hôm đó là hôm học võ đầu tiên của Yến Tử. Mông Đan chọn một nông trại bỏ trống, còn một số cuốc cày chất đống trong nhà kho làm sân tập. Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Kim Tỏa và anh em Liễu Thanh, Liễu Hồng đều đến quan sát.
Yến Tử tay cầm trường kiếm, phi thân lên cao rồi hạ xuống, vừa hạ vừa hét:
- Xem Tiểu Yến Tử tấn công này!
Lưỡi kiếm hướng thẳng về phía Mông Đan. Mông Đan nhích người thật nhanh tránh kiếm, lưỡi kiếm lệch qua, suýt chút đã bổ xuống đầu Vĩnh Kỳ.
Vĩnh Kỳ vội xoay người thuận tay đánh về phía Yến Tử một cái. Yến Tử vội lộn ngược lại, mũi kiếm quét ngang. Liễu Thanh, Liễu Hồng, Tử Vy, Kim Tỏa vội vã bỏ chạy.
Nhĩ Khang sợ Tử Vy trúng kiếm, nhanh tay kéo Tử Vy lùi ra sau.
- Cẩn thận đấy, thật khó khăn mới lành bệnh, đừng vì chuyện xem Yến Tử học kiếm mà lại bị thương nữa thì khổ.
Liễu Thanh lắc đầu nói:
- Yến Tử ta thấy Mông Đan mà nhận ngươi làm học trò quả là xui xẻo.
Yến Tử không thèm chú ý đến lời phê phán của mọi người, lại đưa kiếm lên tấn công Mông Đan.
- Xem gươm nè!
Mông Đan chỉ cần quơ tay một cái là chụp lấy vai Yến Tử ném ra khoảng xa. Thanh gươm trên tay Yến Tử sút ra bay về Tiểu Đặng, Tiểu Trác. Tiểu Đặng ôm đầu chạy, vừa chạy vừa nói:
- Xin cát cát tha mạng cho ạ!
Yến Tử cãi bướng:
- Ai biểu các ngươi đứng gần quá làm gì, gươm ta nào có con mắt đâu?
Liễu Hồng nghe vậy giục mọi người:
- Thôi tất cả hãy tránh xa ra, bằng không bị chết oan mạng bây giờ.
Kim Tỏa lắc đầu:
- Có ai luyện kiếm mà luyện một cách kỳ cục như vậy? Đánh phải coi chứ? Đằng này lại đổ thừa là kiếm chẳng có con mắt.
Yến Tử cũng không thèm để ý đến mọi người nhặt kiếm lên tiếp tục tấn công Mông Đan.
- Này! Kiếm lại đến đây!
Lúc này Mông Đan không dằn được nữa nói:
- Cô sử dụng kiếm loạn đả như vậy chẳng đúng đâu. Phải xem kiếm như là công cụ bảo vệ của mình. Múa lên có thể che thân, không để một giọt nước lọt vào, đứng yên xem tôi múa kiếm này.
Mông Đan nói rồi vung kiếm lên, lưỡi kiếm bay thoăn thoắt tạo nên gió ù ù, trông rất đẹp mắt. Yến Tử có vẻ bái phục. Nhưng bản chất hiếu động lại nổi lên, khi Mông Đan đang múa kiếm nửa chừng thì Yến Tử lại múa kiếm xông vào hét:
- Sư phụ cẩn thận, tôi xông vào đây!
Mông Đan đang dùng kiếm che kín lấy mình. Yến Tử đột ngột xông vào, hai mũi kiếm bất ngờ chạm nhau tóe lửa. Tay cầm kiếm của Yến Tử đâu vững, nên hai lưỡi kiếm vừa chạm nhau đã tuột khỏi tay Yến Tử bay thẳng vào đầu Tiểu Trác.
Tiểu Trác thấy nguy, co giò chạy.
- Cứu tôi với!
Nhưng nó lại húc mạnh phải Tiểu Đặng, hai đứa té lăn cù. Nhĩ Khang vội bay tới chụp lấy đốc kiếm đáp xuống.
- Yến Tử! Cô mà học kiếm kiểu này, đến khi cô thành đạt, có lẽ hàng xóm đều toi mạng cả.
Yến Tử phóng đến, giật kiếm trên tay Nhĩ Khang nói:
- Tôi đang thích thú học đây, anh đừng có lải nhải lộn xộn, trả kiếm đây!
Nhĩ Khang lách người qua bên nói:
- Muốn lấy kiếm lại ư? Thử xem?
Yến Tử nhảy qua phải rồi qua trái mấy lần tưởng đoạt được kiếm nhưng vẫn không đoạt được. Tiểu Yến Tử tức quá đứng lại giậm chân.
- Thôi đi! Tôi không đùa nữa nghen! Coi như các người ai cũng giỏi, có một mình tôi là ngu thôi. Nhưng có ai chịu dạy tôi đâu? Chỉ chọc giận thì có, kể cả sư phụ cũng vậy. Thôi tôi không thèm học nữa đâu.
Yến Tử nói rồi quay lưng bỏ đi, Mông Đan gọi giật lại.
- Yến Tử!
Yến Tử quay lại giật mình, thấy mũi gươm đã chỉ trước mắt, vội ngửa mặt ra sau, xoay người tránh kiếm, kỹ thuật rất điệu nghệ. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang phải kêu lên khen ngợi:
- Hay lắm!
Yến Tử nghe khen đắc ý, quay lại nhìn mọi người. Nhĩ Khang đưa kiếm trả Yến Tử, Yến Tử vừa đụng kiếm thì nghe Mông Đan hét:
- Coi chừng!
Lưỡi kiếm lại bay đến, Yến Tử lấy gươm đỡ gươm. Hai người bắt đầu giao đấu.
Nhưng chỉ đấu được mấy hiệp, lưỡi gươm trên tay Yến Tử lại bị đánh rơi. Yến Tử giậm chân nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sư phụ kỳ quá! Sao cứ đánh rơi kiếm tôi mãi, thế này thì học gì được nữa. Thôi không học đâu.
Mông Đan nhẫn nại:
- Ai nhặt kiếm đi bắt đầu lại.
Yến Tử bướng:
- Thôi nghỉ, không tiếp tục gì cả!
Mông Đan nghe vậy có vẻ bực dọc, đột nhiên chàng cầm kiếm chém tán loạn và đống cây trước mặt, hét:
- Thật tình không chịu nổi... Ai thích làm sư phụ? Ai thích múa kiếm? Ở đây mãi cứ lãng phí thời gian. Tôi có ham gì ở Hội Tân Lầu đâu? Cứ chờ cứ đợi, ngày tháng như thế, sống cũng như chết. Tôi như người tàn phế, vô dụng, vô dụng quá!
Sự bực dọc của Mông Đan làm mọi người ngớ ra. Yến Tử chợt thấy hối hận, vội vã nói:
- Xin lỗi sư phụ nhé, không phải tôi cố ý, xin lỗi nhé.
Nhưng Mông Đan còn chưa hả giận, Vĩnh Kỳ sợ nếu Yến Tử xông tới sẽ rất nguy hiểm nên chận Yến Tử lại:
- Thôi đừng đến gần hắn.
Mông Đan thì tiếp tục múa kiếm chặt đứt cả đống cây, miệng tiếp tục hét:
- Tại sao chẳng làm gì được cả? Nàng thì không ra, ta lại không vào được, muốn thấy mặt cũng không thấy được! Ta còn thua cả một con bướm, vậy thì còn nghĩa lý gì? Còn ra thể thống gì? Sống làm gì chứ? Chẳng có nghĩa gì cả.
Mông Đan càng nói càng giận dữ, nhát kiếm cuối cùng chém xuống quá mạnh, ăn sâu vào tận thân cây, Đan rút không được, Đan tức quá ném cả kiếm lẫn cây ra thật xa. Sau đó vung nắm đấm lên đấm mạnh vào tường, vào đống cây làm cây cối văng tùm lum, khiến mọi người phải né tránh.
Đến một lúc thật lâu, Mông Đan như thấm mệt, tựa người vào tường thở dốc.
Đến lúc này Nhĩ Khang mới bước tới, đặt tay lên vai Đan.
- Mông Đan này, cậu có biết không, tháng trước suýt nữa là tôi đã mất Tử Vy. Tôi rất hiểu cái cảm giác thế nào là "mất". Tôi rất đau khổ, vì vậy chúng tôi sẽ không để bạn sống mãi trong hoàn cảnh tuyệt vọng thế này đâu mà sẽ cố gắng. Bây giờ bạn tạm thời hãy quay về Hội Tân Lâu đi, giờ này ở đấy vắng, ta cố tìm một giải quyết.
Thế là mọi người quay trở lại Hội Tan Lầu, giờ này quán còn chưa mở cửa nên rất trống vắng.
Mọi người lựa chiếc bàn sát vách ngồi, pha một ấm trà nóng, và bắt đầu thảo luận.
Liễu Hồng nói:
- Tôi thấy thì chúng ta chẳng nên chần chờ mãi hãy tìm biện pháp để thực hiện kế hoạch đã tính.
Nhĩ Khang bức rức:
- Làm sao thực hiện được đây? Cái mấu chốt của vấn đề ở đây là Hàm Hương chẳng đồng ý bỏ trốn. Cô ấy không hợp tác thì chúng ta chẳng có cách nào thực hiện kế hoạch được.
Vĩnh Kỳ tiếp:
- Ví dụ cô ấy mà đồng ý đi nữa thì bây giờ cũng không làm sao tiến hành được kế hoạch. Vì từ khi trong cung xuất hiện cái hình nộm phù phép kia, cả hoàng cung đã được đặt trong tình trạng báo động. Mỗi một góc đường đều đặt lính canh cẩn mật, vì vậy muốn ra khỏi cung nào phải dễ.
Mông Đan nghe vậy cảm thấy thất vọng.
- Vậy thì tôi chẳng còn cách nào khác hơn là phải "chờ" nữa ư?
Yến Tử có vẻ thông cảm với Mông Đan nói:
- Tại sao ta phải ngại chuyện đó. Dù gì cũng là chuyện mạo hiểm, sớm muộn gì cũng phải làm, thì chờ gì, nếu thất bại thì cũng chỉ "chết" là cùng. Vậy thì quyết định tiến hành sớm đi.
Liễu Thanh không đồng ý:
- Nếu sớm biết thất bại thì tốt hơn không nên làm, chỉ làm khi nào nắm chắc là thành công. Chớ ngu dại gì mà đút đầu vào chỗ chết chứ?
Kim Tỏa tán đồng:
- Anh Liễu Thanh nói đúng đấy. Tiểu thơ đã suýt chết mấy lần. Bây giờ chẳng lẽ lại đưa đầu vào chỗ chết nữa ư? Đó là chuyện dại dột. Muốn tính toán gì cũng phải vạch kế hoạch rõ ràng, thấy cơ hội tốt mới thực hiện thôi.
Mông Đan nóng nảy.
- Kế hoạch của các ngươi mãi mãi chẳng thực hiện được đâu. Lúc thì nghĩ đến người này, lúc nghĩ đến chuyện kia làm sao mà kế hoạch được? Tôi tán đồng ý kiến của Yến Tử đấy, muốn làm là làm ngay khônng chần chừ gì nữa.
Liễu Hồng lắc đầu.
- Làm đại không được, vì chuyện này liên lụy đến rất nhiều người. Chẳng lẽ chỉ cần được việc cho anh rồi phó mặc bạn bè thế nào cũng được ư? Họ bị chết thì anh cũng không thoát được đâu. Như vậy chẳng phải là uổng công vô ích ư?
Tử Vy nghĩ ngợi rồi nói:
- Tôi thấy vấn đề mấu chốt ở đây là điều anh Nhĩ Khang nói ban nãy. Chúng ta dù có kế hoạch thế nào cũng cần phải có sự hợp tác của Hàm Hương. Cô ấy là vai chính cơ mà? Nhưng bây giờ Hàm Hương cảm thấy mình có hàng đống trách nhiệm rồi còn lời thề với đấng A La nữa. Vì vậy cô ấy chẳng chịu trốn, hỏi chứ phải làm sao bây giờ?
Mông Đan đau khổ vỗ tay lên trán.
- Nếu tôi được gặp mặt cô ấy, nói chuyện với cô ấy, mặt đối mặt. Đằng này... trời hỡi, cái tường thành hoàng cung sao mà khó quá, nó ngăn cách hai đứa tôi ở hai thế giới khác nhau. Tôi phải làm sao đây? Làm sao đây?
Nhĩ Khang suy nghĩ rồi quyết định.
- Mông Đan, thế này vậy. Bọn tôi sẽ cho anh một dịp gặp mặt cô ấy, rồi anh đích thân thuyết phục đi.
Mông Đan ngạc nhiên
- Gặp mặt? Làm sao gặp mặt được chứ?
- Anh sẽ trà trộn vào cung.

http://tieulun.hopto.org

Mông Đan nghe vậy mừng quá, nhưng vẫn nghi ngờ hỏi:
- Được không? Các người sẽ giúp tôi làm điều đó?
Tử Vy cũng nghi ngờ:
- Anh Nhĩ Khang, liệu có được không? Chuyện này quan trọng lắm chứ không phải đùa. Mông Đan lạ mặt vào cung e là bị phát hiện ngay!
Vĩnh Kỳ nói:
- Có cách rồi đây, mùng bảy tháng này, Tiểu a ca được trăm ngày tuổi. Theo lệ trong cung sẽ tổ chức lễ mừng. Hình như Nhĩ Khang là người sắp xếp chương trình phải không?
Nhĩ Khang gật đầu.
- Đúng, đến giờ đó bắt buộc phải có đoàn hát biểu diễn giúp vui. Tôi sẽ cho diễn một màn kịch mới. À, hôm trước ở trong cung đã xảy ra vụ hình nộm trù ếm thì mình cho diễn vở "đuổi tà" trong đó tất cả diễn viên đều đeo mặt nạ.
Mông Đan mừng rỡ, nhưng Vĩnh Kỳ nói:
- Nhưng mà anh phải hứa với bọn này là chỉ gặp mặt Hàm Hương thôi, không để sự việc bại lộ nhé?
Liễu Thanh há hốc miệng:
- Ồ! Các người bày chuyện to gan thật. Nếu lúc đó một trong hai người không dằn được lòng, bịn rịn nhau thì sao? Chỉ cần bí mật bị đổ bể thì nguy hiểm vô cùng.
Mông Đan vì mừng quá, sợ ý kiến trên bị bỏ, nên vội nói:
- Tôi biết rõ vấn đề rất nghiêm trọng cơ mà. Tôi xin bảo đảm, chỉ gặp mặt nhau là đủ. Tôi sẽ không gây rắc rối cho mọi người đâu.
Tử Vy nhìn Mông Đan rồi nhớ đến Hàm Hương lòng chợt nảy sinh sự đồng cảm vội nói:
- Nếu có thể trà trộn vào an toàn, thì khi tiết mục diễn ra nửa chừng có thể cho Mông Đan gặp Hàm Hương ở Thấu Phương Trai. Lúc đó mọi người mê mẩn xem hát chắc chẳng để ý đâu.
Liễu Thanh nói:
- Tôi thì vẫn thấy không yên tâm, việc này nguy hiểm quá, hành động hơi điên rồ đấy.
Liễu Hồng lại nói:
- Anh! Đừng có làm mọi người mất hứng cơ mà, có điên như vậy, có mạo hiểm như vậy, mới thích thú. Anh không thấy là họ đã đau khổ như Ngưu Lang Chức Nữ rồi ư? Người ta, Ngưu Lang Chức Nữ mỗi năm còn gặp nhau một lần đấy.
Yến Tử nghe vậy tán đồng ngay:
- Vâng, vâng như vậy đi, ém Mông Đan trong chiếc thùng làm xiếc chở vào cung được chưa?
Nhĩ Khang nói:
- Cần gì phải như vậy, nào có ai biết Mông Đan là ai? Cứ để anh chàng tự nhiên theo đoàn xiếc hay đoàn múa gì đó đi vào. Chuyện cần sắp xếp ở đây là vào cung rồi phải thế nào đây?
Nhĩ Khang quay sang Liễu Thanh, Liễu Hồng.
- Hai người phải cùng vào đấy, vì hai người biết làm trò Sơn Đông, coi như diễn viên. Bổn phận của hai người là đưa anh ta vào, rồi đưa anh ra khỏi cung đấy.
Mông Đan nghe thấy ước muốn của mình sắp đạt, vội đứng dậy cung tay xá mọi người nói:
- Bất luận sau này chuyện giữa tôi và Hàm Hương có đi đến đâu thì chuyện hôm nay đối với tôi rất quan trọng, tôi xin lấy sinh mệnh mình ra bảo đảm. Ơn các người đối với tôi sẽ mãi mãi không bao giờ quên.
Mọi người nhìn Mông Đan xúc động, vì vậy không còn ai phản đối nữa. Vĩnh Kỳ nói:
- Vậy thì sự việc không thể chậm trễ, mọi người bước vào kế hoạch chuẩn bị đi.
Thế là suốt buổi chiều đó. Tất cả chỉ thảo luận kế hoạch để Mông Đan vào cung thôi.
o0o
Chẳng bao lâu, đã đến ngày mọi người trông đợi ở cung chẳng có gì giải trí chỉ chờ có những ngày lễ lộc thế này thôi. Nên tất cả đã tề tựu đông đủ trước sân khấu từ sớm. Khung cảnh vô cùng náo nhiệt.
Tiếng trống tiếng chập chã vang rần, buổi biểu diễn bắt đầu.
Trước hết là màn tạp kỹ.
Hàm Hương được sắp đặt ngồi cạnh lệnh phi, nhưng thần kinh hết sức căng thẳng. Bởi vì trước đó, Tử Vy và Yến Tử đã nói hết sự việc cho nàng nghe. Từ lúc được tin, Hương đã mất ăn mất ngủ, chỉ nghĩ đến chuyện Mông Đan mạo hiểm vào cung là Hương đã hồn phi phách tán rồi. Tuy là bên cái lo còn có cái khát khao gặp mặt. Chỉ cần gặp mặt một lần rồi mọi thứ tan thành tro bụi Hương vẫn hài lòng. Bây giờ Hàm Hương đang ngồi rất gần với hoàng hậu và thái hậu, bên cạnh đó còn có hàng trăm cặp mắt của đám đông, nên không thể sai sót. Hàm Hương đang chờ, chỉ chờ Mông Đan xuất hiện trên sân khấu, Hương nhìn chăm chăm lên sân khấu mà mồ hôi nhỏ giọt, mà căng như một sợi dây đàn lên dây quá tải.
Yến Tử, Tử Vy ngồi đó mà cũng căng thẳng không kèm. Hết nhìn đông đến tây, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang bận việc gì mà sao chẳng thấy mặt, không biết có chuyện gì xảy ra không?
Màn tạp kỹ vừa dứt, các diễn viên mọp người xuống hô to.
- Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế, lão phật gia thiên tuế, thiên thiên tuế...
Vua Càn Long vỗ tay:
- Hay lắm, hay lắm!
Thái giám vội mang quà lên tặng, mọi người vỗ tay.
Âm nhạc đột nhiên thay đổi, tiết tấu trở nên kích động, hơn. Màn đuổi quỷ đã bắt đầu, phần lớn diễn viên đều mang mặt nạ, vừa lên sân khấu là tay mang chuông rung rổn rảng, theo truyền thuyết, tiếng chuông có thể xua quỷ, họ diễn thật căng. Thái hậu như bị cuốn hút hỏi:
- Cái vũ điệu tà này có phải Xa Mãn pháp sư dạy ư?
Tịnh Nhi nói:
- Hình như là vậy, anh Nhĩ Khang đã mang vào cung để đuổi hết quỷ trong cung đấy.

http://tieulun.hopto.org

Hoàng hậu nghe vậy có vẻ lo lắng, lệnh phi thì tò mò:
- Thế những người mang mặt nạ kia, họ tượng trưng cho gì? Ma quỷ ư?
Tịnh Nhi giải thích:
- Thực tế không phải như vậy. Cái màn vũ trừ ma của chúng ta với cái môn vũ của Tây Tạng có điểm tương đồng, những người mang mặt nạ kia là để đuổi quỷ chứ không phải ma quỷ. Họ là những Pháp sư đấy, còn mặt nạ chỉ để dọa quỷ. Pháp sư họ tin là... dù là quỷ cũng biết sợ thôi.
Thái hậu suy nghĩ nói:
- Nếu có thể tóm được quỷ hay hơn là đuổi quỷ.
Hoàng hậu nhột nhạt nhìn lên sân khấu.
Trong khi tiếng trống vồn vã rồi tiếng đàn cũng nhanh hơn. Một người nhảy ra chẳng hề mang mặt nạ, đó là Mông Đan.
Lệnh phi kêu lên:
- Ồ! Có người không mang mặt nạ nhảy ra nữa kìa.
Tịnh Nhi nói:
- Đấy là "thiên thần" cũng là "đại pháp sư". Ông ta là người quyền uy nhất trong lễ trừ tà ma này.
Vâng. Mông Đan trong chiếc áo choàng màu đen, hai tay dang ra như một cánh dơi. Vũ pháp nhanh nhẹn, mắt sáng, trên đầu đội chiếc mũ có gắn lông mao. Do biết võ công nên thủ pháp rất nhanh, nhảy qua nhảy lại trên sân khấu như đang triển khai sức mạnh. Trong khi Liễu Thanh, Liễu Hồng mang mặt nạ đi hai bên phía sau như hai người hầu, sự suất hiện của Mông Đan làm trái tim Hàm Hương muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng chăm chú nhìn lên sân khấu nín thở theo dõi.
Mông Đan trên sân khấu với những bước nhảy đặc biệt, tay cầm gậy trấn yêu, tay còn lại là chiếc chuổng đuổi quỷ, ra sức nhào lộn. Nhưng mắt cứ nhìn mãi về hướng Hàm Hương. Vua Càn Long bên dưới thì say mê theo dõi nên không phát hiện được điều đó.
"Thiên thần" quả là diễn quá xuất thần, lôi cuốn được vua và các phi tần vào một thế giới khác.
Mọi người yên lặng theo dõi. Đột nhiên tiếng trống ngưng bặt. Tất cả diễn viên quỳ mọp xuống tung hô vạn tuế.
Lúc này vua mới hồi tỉnh, vỗ tay liên tục:
- Hay lắm! Tuyệt lắm! Ban thưởng ngay!
Trong tiếng vỗ tay. Đám đuổi ma lặng lẽ rút lui vào trong, một đoàn vũ nữ áo quần sặc sỡ ra sân khấu thay thế.
Thái hậu và mọi người mới cảm thấy thư giãn. Trong khi Hàm Hương vẫn ngẩn ngơ nhìn lên sân khấu.
Ngay lúc đó Tử Vy lặng lẽ rời khỏi chỗ ngồi. Còn Yến Tử thì bước tới bên cạnh Hàm Hương nói:
- Hương phi nương nương, Tử Vy lại cảm thấy không khỏe, nương nương có thể đến Thấu Phương Trai một chút không? Hình như thuốc của nương nương khá thích hợp với Tử Vy đấy.
Hàm Hương hơi bối rối, chần chừ, lệnh phi nói:
- Hay là Hương phi đến đấy thử xem?
Thái hậu liếc về phía Yến Tử và Hàm Hương không vui nói:
- Cái con a đầu Tử Vy coi bộ yểu điệu dữ đa, xem biểu diễn có một chút cũng không được. Thôi Hương phi hãy đến đấy xem thế nào?
Hàm Hương vội vã đứng dậy.
- Vâng.
Rồi Hàm Hương rời khỏi chỗ ngồi, Yến Tử phải vịn tay kéo đi. Vĩnh Kỳ nháy mắt ra hiệu, Nhĩ Khang vội bước đến bên ông Phước Luân nói:
- Bây giờ con giao nơi này cho cha vậy, vì con phải ra sau sân khấu sắp xếp cho những người đã trình diễn xong đi về trước.
- Được rồi, con cứ đi lo chuyện con đi. Cho về sớm là tốt, để lại trong cung đông quá tình hình sẽ phức tạp.
Ông Phước Luân đâu hiểu dụng ý của Nhĩ Khang tán dồng nói. Thế là Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ chuồn ngay.
Trên sân khấu vẫn tiếp tục trình diễn. Sự rút lui của đám Thấu Phương Trai chẳng khiến ai để ý, ngoài hoàng hậu con người đa nghi đó nói với thái hậu:
- Bọn nó rõ là kỳ cục. Buổi lễ chưa cấm dứt mà tại sao kéo nhau đi cả, Ngũ a ca, và Nhĩ Khang cũng bỏ đi!
Thái hậu được nhắc nhở, cũng thấy thắc mắc.
o0o
Lúc đó ở Thấu Phương Trai, một khung cảnh nhộn nhịp khác lại diễn ra.
Yến Tử kéo Hàm Hương vào cửa, thì đã thấy Mông Đan, Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Kim Tỏa, Liễu Thanh, Liễu Hồng đều có mặt.
Nhĩ Khang đợi Yến Tử và Hàm Hương vào xong, khép cửa lại để Tiểu Đặng, Tiểu Trác, Tiểu Quế, Minh Nguyệt, và Thế Hà ở ngoài canh cửa.
Hàm Hương vừa trông thấy Mông Đan là đứng chết lặng. Hai người chỉ biết nhìn nhau chứ không nói năng gì.
Yến Tử giục.
- Nói đi, hai người muốn nói gì cứ nói đi. Chẳng có thời gian mà cứ nhìn nhau thế này thì lãng phí quá.
Mông Đan và Hàm Hương nhích lại gần nhau nhưng vẫn chưa nói gì. Nhĩ Khang thấy vậy nói:
- Như vầy không được, chúng ta đứng mãi ở đây họ làm sao dám tâm sự chớ?
Rồi Nhĩ Khang đẩy Mông Đan về phía phòng ngủ nói:
- Hai người vào trong này, bọn tôi ngồi đây canh cho. Yên tâm đã có bố trí cẩn thận. Bên ngoài một lớp, ở đây có bọn tôi nữa, sẽ không có việc gì đâu. Nhưng các người chỉ có mấy khắc để nói chuyện thôi, rồi rút lui. Nhớ đấy, nếu bên ngoài có báo động thì cứ theo kế hoạch mà hành động.
Thế là hai người được đưa vào phòng. Trên tay Liễu Thanh, Liễu Hồng còn những chiếc gậy trừ tà và mặt nạ.
Liễu Thanh phân phát cho từng người rồi nói:
- Mỗi người một cây gậy, một chiếc mặt nạ. Nếu có chuyện gì xảy ra thì phải bình tĩnh làm theo kế hoạch đừng

http://tieulun.hopto.org

rối lên nhé.
Nhưng Liễu Hồng nói:
- Sao tôi vẫn thấy căng thẳng. Từ nào đến giờ chưa hề làm chuyện mạo hiểm như vậy nên lo quá. Nào bây giờ mỗi người đều phải học thuộc lòng bài "phục ma khẩu quyết" chứ đừng để khi sự cố xảy ra rồi mới đọc e là sai bét hết trơn.
Kim Tỏa vỗ vỗ đầu.
- Em đọc rồi mà sao vẫn thấy không nhớ. Anh Liễu Thanh, anh đọc lại lần nữa cho em nghe đi, để không thôi đọc chẳng được.
Nhĩ Khang nhìn mọi người nói:
- Nếu có chuyện gì xảy ra, mà quên khẩu quyết, thì cứ lâm râm đọc trên môi. Chứng tỏ là mình có đọc thần chú được rồi.
Vĩnh Kỳ nhìn Yến Tử không yên tâm, nên hỏi:
- Cái khẩu quyết đó em học thuộc chưa? Lần trước lên kế hoạch nào em còn nhớ chứ? Anh thấy em quá vô tâm e là lại hỏng việc.
Yến Tử gật đầu.
- Nhớ chứ! Nhớ chứ! Anh cứ yên tâm đi. Bây giờ để họ gặp nhau em mừng quá. Chẳng biết họ nói gì với nhau trong đó.
Tử Vy lo lắng.
- Chỉ sợ có nhiều điều muốn nói quá rồi chẳng nói năng gì được cả.
Vy quay sang nhìn Nhĩ Khang, hiểu chàng cũng có ý nghĩa tương tự.
Mấy khắc quy định đã trôi qua mà chẳng thấy bên trong động tịnh gì cả, mọi người chợt căng thẳng, Liễu Hồng nói:
- Thôi chúng ta gọi họ ra được rồi chứ? Lâu quá rồi, thế này thì vô cùng nguy hiểm. Sợ là ngoài sân khấu chương trình đã kết thúc mà không có mặt bọn mình thì sẽ gay đấy.
Kim Tỏa nghe vậy nói:
- Để em đi gọi họ ra.
Nhưng Tử Vy chận lại.
- Đừng, nán cho họ một chút thời gian, để họ nói thêm ít lời chứ.
Vĩnh Kỳ căng thẳng nhìn Nhĩ Khang.
- Sao lại kéo dài thế này? Lần lửa như vậy đến bao giờ mới dứt? Tôi thấy nên bảo họ ngưng lại được rồi, nguy hiểm quá.
Yến Tử nói:
- Tội nghiệp họ mà, thêm một chút thời gian đi!
Yến Tử chưa dứt lời thì bên ngoài có tiếng rao của Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác.
- Lão phật gia giá đáo! Hoàng hậu nương nương giá đáo!
Trong Thấu Phương Trai vừa nghe rao là mọi người tái mặt Liễu Hồng lấp bấp:
- Mặt nạ! Mặt nạ đâu?
Rồi tất cả đều mang mặt nạ lên, cùng xông vào phòng ngủ của Tử Vy.
Thái hậu, Tịnh Nhi, hoàng hậu, Dung ma ma và các cung nữ bước vào. Minh Nguyệt, Thể Hà bước theo sau.
Thái hậu nhìn quanh hỏi:
- Sao chẳng thấy một ai cả thế này?
Chỉ nghe thấy trong phòng ngủ của Tử Vy tiếng chuông leng keng, rồi tiếng tụng kinh, Thể Hà vội nói:
- Bẩm lão phật gia, tất cả đều ở trong phòng ngủ.
Thái hậu thấy rất nghi ngờ. Làm sao nam nữ lại có thể vào cả phòng cát cát. Thế này thì còn ra thể thống gì?
Trong khi hoàng hậu và Dung ma ma nhìn nhau, rồi quay qua nhìn thái hậu. Thế là thái hậu ngẩng cao đầu bước vào phòng ngủ của Tử Vy, Tịnh Nhi, hoàng hậu, Dung ma ma nối gót theo sau.
Mọi người vừa bước vào phòng ngủ là đều cảm thấy bất ngờ. Chỉ thấy nguyên một đám đông mang mặt nạ, tay cầm gậy trừ mà, tay cầm chuông đang múa đủ kiểu, miệng lại lâm râm đọc kinh.
Chỉ có Nhĩ Khang, Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Hàm Hương là không mang mặt nạ. Họ đang đứng nghiêm túc hai bên đầu giường như đón nhận phép thần linh.
Yến Tử, Liễu Thanh, Liễu Hồng, Mông Đan thì mang mặt nạ đi vòng quanh chiếc giường vừa đi vừa giũ chuông, đọc kinh trừ tà. Thấy thái hậu bước vào họ vẫn không quỳ xuống mà cứ tiếp tục công việc. Bài kinh của họ loáng thoáng.
- Vạn thần giáng lâm, vạn quỷ quy nhất. Chư quỷ nghe chuông, không còn lưu luyến. Độ nhĩ vong hồn hạn. Tại sao lộng hành? Có gì oan ức, đừng có luyến lưu, đừng ở đây nữa, đi đi, đi đi, để sớm thành Tiên...
Tất cả đọc kinh như thật, Yến Tử thì vừa mang mặt nạ vừa nhảy nhót lung tung. Miệng lâm râm những gì trong miệng thì không rõ. Nhảy đến độ mặt nạ rơi ra cũng không buồn nhặt. Vĩnh Kỳ thấy thái hậu có vẻ kích động quá đáng e là lộ chuyện nên bước tới thái hậu nói khẽ:
- Bẩm lão phật gia, xin đừng kinh động chuyện bọn họ đang làm phép. Thấu Phương Trai này lúc gần đây gặp nhiều điều xui xẻo xuất hiện hình nộm tà ma, rồi hai cát cát bị oan suýt toi mạng, nên cầm phải dùng thuật tẩy rửa. Yến Tử vừa được dạy cho mấy món nghề đuổi quỷ. Pháp sư nói cô ấy làm được việc đấy.
Thái hậu gật đầu.
- Thì ra là vậy.
Yến Tử thấy hoàng hậu và Dung ma ma cũng đến, nên quên cả chuyện bảo vệ Mông Đan, cứ tưởng mình là Pháp sư thật. Nhảy ngang đến trước mặt hoàng hậu, múa may chiếc gậy trừ tà, miệng đọc ngay những thần chú tự đặt:
- "Chi ly cu lu bu na, chi ly cu bu. Cấp cấp như luật lịnh". Yến Tử đang làm phép ở đây. Có con quỷ mặt nạ hại người, nó dám đặt hình nộm dưới giường người vu oan. Dưới chiếc gậy trừ tà của ta, quỷ mau hiện nguyên hình

http://tieulun.hopto.org

đi! Chi ly cu bu na mu ni li ma... Cấp cấp như luật lệnh!
Đọc xong Yến Tử hét lớn
- Ngươi phải xuất ra ngay!
Vừa dứt tiếng hét Yến Tử gõ thật mạnh cây gậy lên đầu Dung ma ma.
Dung ma ma hoảng hốt, kêu lớn:
- Cát cát làm gì vậy?
Mắt Yến Tử trợn trắng nhìn trân trân lên đầu Dung ma ma nói:
- Ta đã nhìn thấy! Ta đã nhìn thấy thì ra trên đầu Dung ma ma có một con yêu đang ẩn trên đấy. Ta nhìn thấy quá rõ cơ mà... Con yêu đó là một cô gái mặc áo đỏ. Đôi mắt to, nhưng sao da mặt trắng xanh vậy? Nó đang ngồi trên đầu Dung ma ma! Ô, khí oan trên người nó cứ tỏa ra, thì ra là con quỷ chết oan. Nó muốn trả thù kìa! Coi chừng, để tôi trừ quỷ cho bà nhé!
Yến Tử vừa nói vừa đập liên hồi lên mão Dung ma ma.
Hoàng hậu giận dữ.
- Yến Tử đừng có dựa cớ diệt ma rồi tác oai tác quái! Lão phật gia đến đây là chỉ để muốn xem các ngươi làm gì mà ồn ào vậy thôi. Sao các ngươi không giữ lễ độ chứ?
Tịnh Nhi sẵn ghét hoàng hậu, nên đưa tay ra ngăn thái hậu lại nói:
- Nương nương đừng lớn tiếng như vậy, họ đang làm lễ trừ tà, mình không biết là có thật không, thì tốt nhất là nên tin hơn là nghĩ không có.
Thái hậu nhìn bán tín bán nghi nên nhìn Liễu Thanh, Liễu Hồng, và Mông Đan là những người lạ mặt.
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tử Vy, Kim Tỏa e là Yến Tử diễn quá đà rồi, bại lộ nên nháy mắt ra hiệu bảo Yến Tử nên thôi, nhưng Yến Tử lâu lâu gặp được kẻ thù nào dễ buông nên bất chấp tất cả, tiếp tục nói:
- Có oan báo oan, có thù báo thù, này con quỷ áo đỏ kia, mi từ đâu đến, báo tên ta nghe xem. Cái gì? Thúy Nhi à? Thúy nhi, được rồi, ngươi có nỗi oan gì chứ? À... à... ngươi là cung nữ ở Khôn Ninh Cung ư? Dung ma ma đã hại chết ngươi à? Đẩy xuống giếng ở hậu viện ư?
Dung ma ma nghe vậy tái mặt, nhưng cố cãi.
- Hoàn Châu cát cát! Đừng có viện cớ ngậm máu phun người làm gì có ma với quỷ? Cát cát đã nghe những lời đồn đại bậy bạ trong cung rồi đem ra dọa tôi ư? Tôi là ma ma trong cung, tôi làm việc chính đáng, ma quỷ gì cũng không sợ cả. Tôi đã gặp nhiều chuyện lạ lùng...
Yến Tử chợt hét lên.
- Ô kìa! Còn nữa! Một con quỷ mặc áo xanh nữa, nó đang cắn lấy vai Dung ma ma, nó tính gậm xương Dung ma ma đấy. Dung ma ma có cảm thấy vai mình đang đau không? Trời ơi nó cắn đến đổ máu ra ngoài...
Rồi quơ gậy trừ ma, hét lớn:
- Này, yêu tinh kia. Ngươi tên gì? Sao lưỡi lại dài thế? Thì ra là con quỷ chết vì thắt cổ... ngươi tên là Ngũ Nhi ư?
Đến lúc đó Dung ma ma giật mình. Thì ra Yến Tử đã gọi đúng tên hai cung nữ mà cách đó mấy năm, lúc còn sống hầu hạ hoàng hậu một đứa sau đó nhảy giếng, một đứa đã treo cổ tự tử. Dung ma ma là kẻ gan lì, nhưng có tật mê tín nên rất sợ ma. Bây giờ trong không khí đuổi ma rùng rợn của các pháp sư lại nghe Yến Tử nói vậy, hoảng quá, vừa run lập cập vừa bảo Yến Tử.
- Lấy cây gậy kia ra, đừng chỉ vào tôi nữa, đừng làm phù phép gì vào tôi!
Yến Tử thấy Dung ma ma sợ, rất đắc ý, càng múa gậy loạn xạ hơn nói:
- Oan thì tìm chủ nợ mà đòi, Dung ma ma chẳng có gì phải sợ đâu. Ngũ Nhi cứ tìm nợ mà báo, Thuý Nhi tìm nợ mà đòi. Kẻ nào bị oan cứ ra mà đòi nợ, đòi xong rồi đi!
Hoàng hậu nghe vậy giận dữ.
- Yến Tử! Ngươi có ngưng lại không? Ngươi đang đuổi quỷ hay kéo quỷ đến! Đọc bậy đọc bạ, coi chừng xuống địa ngục bây giờ.
Dung ma ma thì đã quá thất kinh hồn vía, kéo tay hoàng hậu nói:
- Hoàng hậu nương nương! Thôi chúng ta đi thôi. Ở đây Hoàn Châu cát cát như đang bị quỷ nhập vậy!
Yến Tử vẫn lè nhè nói:
- Dung ma ma nghe này, tối nay Ngũ Nhi và Thúy Nhi sẽ đến tìm ngươi đấy. Thúy Nhi nói, ở trong giếng lạnh quá, còn Ngũ Nhi lại bảo cái thòng lọng kia siết chặt quá... nếu bà không sợ quỷ thì gắng thức mà chờ... quỷ sẽ đến tìm bà đấy.
Dung ma ma vừa né gậy vừa nói:
- Đừng có đụng đến tôi! Đừng đụng đến tôi... Tôi không sợ đâu.
Yến Tử vẫn nhảy múa quanh Dung ma ma làm bà giật bắn mình lùi lại, không ngờ lại đụng Mông Đan với mặt nạ quỷ, sợ quá mụ ta hét lên:
- Đừng đụng đến tôi! Đừng đụng đến tôi!
Và vội vã bỏ chạy ra ngoài cửa.
Diễn xuất của Yến Tử đã quá đà. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang và các bạn không biết làm sao phối hợp nữa, đành tiếp tục rung chuông, đọc thần chú tiếp tục.
Thái hậu thì bàng hoàng trước cảnh vừa xảy ra, Tịnh Nhi được dịp xem một màn kịch thích thú. Yến Tử không biết phải làm sao ngưng lại đàng tiếp tục vừa đi vừa đọc thần chú tiếp.
- Chi li cu, na bua ma mi li ma ni...
Nhĩ Khang thấy vậy nói
- Yến Tử, lễ trừ ma đến đây đủ rồi, ngưng lại đi. Chúng ta còn phải cho các người này về nhà chứ, trễ quá rồi.
Rồi quay qua Mông Đan, Nhĩ Khang vòng tay lại nói:
- Nhĩ Khang này xin cảm ơn Pháp sư đã giúp trừ ma. Bây giờ bọn này xin đưa các vị rời cung.
Được sự đề xướng của Nhĩ Khang, Liễu Thanh, Liễu Hồng, Mông Đan đều lột mặt nạ ra, rồi ba người quỳ xuống trước mặt thái hậu thỉnh an.

http://tieulun.hopto.org

- Lão phật gia! Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên thiên tuế!
Thái hậu nhìn chăm chú cả ba. Lúc thấy Mông Đan, bà hình như chợt nhớ ra reo lên:
- Thì ra đây là "thiên thần" ban nãy đây mà!
Và bà có vẻ tin chuyện đuổi ma trừ tạ là thật, nên tiếp:
- Các ngươi làm phép trừ mà đấy ư? Ở đây thực có quỷ ám ư?
Mông Đan còn chưa lên tiếng thì Liễu Hồng đã nói:
- Bẩm lão phật gia, không khí ở đây vô cùng uẩn uất, hình như có oan hồn mượn nơi tá túc. Con đã cùng Pháp sư trục xuất nó đi rồi ạ.
Yến Tử chen vào.
- Không chỉ có oan hồn ma quỷ, mà còn có tiểu nhân. Bất luận là quỷ hay tiểu nhân, cần phải tiêu diệt không còn một mống.
Hoàng hậu cảm thấy nhột nhạt, nhưng vẫn chưa tin, cố tìm lỗ hổng để bôi chọc, nhưng tìm mãi không thấy.
Thái hậu nói:
- Ta lại tưởng con a đầu Tử Vy lại ngã bệnh, nên đi ngay xem nó thế nào, nếu chẳng có bệnh, mà chỉ là kiếm cớ để đuổi ma, thì cũng yên tâm. Thôi hoàng hậu, mình đi vậy.
Rồi quay sang Nhĩ Khang dặn dò:
- Nếu chuyện trừ mà đã hoàn tất, thì phải để đám người bên ngoài cung rời khỏi cung ngay nhé, tránh lộn xộn.
- Thần tuân lệnh!
Nhĩ Khang cung tay kính thái hậu, rồi quay qua đám Mông Đan, Liễu Thanh.
- Nào tôi xin đưa các vị đây.
Mông Đan liếc nhanh về phía Hàm Hương với ánh mắt bịn rịn. Nhĩ Khang sợ việc bại lộ, đẩy mạnh Mông Đan. Mông Đan giật mình, biết là không thể trì trệ, nên quay đầu dứt khoát, bỏ đi. Vĩnh Kỳ cũng đi theo.
Đợi đám Liễu Thanh rời khỏi Thấu Phương Trai, thái hậu, hoàng hậu, Tịnh Nhi mới cất bước đi sau.
Hàm Hương đợi mọi người đi hết, mới nằm vật xuống giường khóc lóc thảm thiết. Tử Vy và Yến Tử không biết làm sao an ủi cho Hàm Hương vơi bớt nỗi buồn.
o0o
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Mông Đan, Liễu Thanh, Liễu Hồng đi về cửa thành. Mông Đan lòng lưu luyến không muốn rời còn Liễu Thanh, Liễu Hồng thì chưa kịp hoàn hồn. Liễu Thành nói:
- Cái cô nàng Yến Tử, lúc nào cũng tạo ra những pha muốn lộn ruột. Suýt chút là đại sự đã bị đổ bể hết. Bài thần chú đọc mấy lượt mà cô ta chẳng nhớ gì cả, đặt bậy đặt bạ, cuối cùng còn làm thêm màn quỷ hiện nữa, làm cái mụ ma ma kia phải bỏ chạy té khói.
Và thích thú quay qua Vĩnh Kỳ hỏi:
- Cái mụ ma ma kia có phải là Dung ma ma nổi tiếng không?
Vĩnh Kỳ gật đầu:
- Đúng, những mụ ma ma già ở trong cung đình, thường hay tác oai tác quái. Ban nãy hình như mụ ta đã khiếp sợ thật sự. Có điều lạ là sao mụ ta chẳng sợ người, chỉ sợ ma quỷ. Hôm nay Yến Tử hẳn là thích thú lắm.
Liễu Hồng nói:
- Ngay cả em cũng bị Yến Tử làm giật mình, sợ quá không biết phản ứng ra sao? Tiếp tục đọc thần chú hay là ngưng lại xem cô ta biểu diễn. Lần sau có làm chuyện gì, sắp cho cô ả một vai câm coi bộ bớt lo hơn.
Nhĩ Khang nói:
- Một lần đã tớn tới già rồi, làm gì có lần thứ hai nữa chứ?
Liễu Hồng thắc mắc.
- Ngũ a ca này, tại sao anh chẳng dạy dỗ Yến Tử một chút. Cô này làm cát cát cả năm nay rồi mà chẳng khác Yến Tử ngày xưa lúc còn ở Viện Tế Bần bao nhiêu.
Vĩnh Kỳ lắc đầu:
- Dạy sao được? Dạy khan cả cổ họng, dạy đằng trước quên đằng sau rồi có thầy nào dạy nổi. Mỗi lần có chuyện mình đã sợ, dặn dò, cô ấy lại nói: "Chuyện sinh tử như vậy, làm sao em dám sơ xuất". Thế rồi đụng chuyện là cô ấy lại quên hết tất cả. May là lão phật gia là người tin chuyện quỷ thần nên mới không bể chuyện.
Liễu Thanh nói:
- Nhưng nhìn hoàng hậu, tôi thấy bà ấy chẳng có vẻ gì là tin cả.
- Bà ấy tin hay không tin cũng không cần thiết. Có điều tôi thấy làm hoảng hồn được mụ Dung ma ma là đã quá trời rồi.
Mông Đan nãy giờ chẳng nói năng gì cả. Nhĩ Khang hỏi:
- Sao? Hai người nói chuyện xong chưa? Cô ấy chịu theo cậu không?
Mông Đan lắc đầu:
- Tôi định ở lại để thuyết phục cô ấy!
Vĩnh Kỳ giật mình.
- Ở lại à? Làm sao được.
Nhĩ Khang nắm lấy tay Mông Đan, nói:
- Ở đây là hoàng cung, cậu không ở lại được đâu. Chẳng có nơi nào để ém cậu được cả, mà có ém được, cũng không thi thố được gì. Chuyện hôm nay suýt tí đã bị lộ. Cậu không thấy sao? Nguy hiểm lắm, về Hội Tân Lầu đi, rồi ngày tháng còn dài mà, tính sau.
Vĩnh Kỳ cũng nói:
- Vâng, đừng có lần đầu gặp mà đã gây chuyện không hay. Cậu thấy đó lão phật gia xuất hiện bất thình lình, Yến Tử thì không biết giữ mồm giữ miệng. Chúng ta lúc nào cũng có nguy hiểm rình rập. Vì vậy có thế nào thì cũng phải tự kềm chế, chúng ta sẽ tìm cách sau.
Mông Đan không làm sao được. Chàng cũng biết chuyện hôm nay vào cung là Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ đã vì chàng mà đùa với tử thần rồi. Bạn bè đã chí tình như vậy, thì bản thân không thể để cho bất cứ điều gì không hay xảy

http://tieulun.hopto.org

ra. Nhưng rồi nghĩ lại lần gặp nhau này, biết đến bao giờ mới gặp lại đây? Mông Đan buồn bã ngoảnh đầu nhìn ra sau. Mọi thứ quá mịt mù, không gặp thì nhớ, mà gặp mặt rồi lại càng nhớ hơn.

http://tieulun.hopto.org

Chương 22

Chuyện Mông Đan vào cung rồi thoát hiểm thành công là điều mừng cho mọi người, nhưng Hàm Hương vẫn cương quyết giữ vững lời đã hứa với cha, khiến cho mọi người khó xử.
Những ngón tay của Tử Vy giờ gần như hồi phục như xưa, điều này khiến Nhĩ Khang vui nhất.
Hôm ấy, vua Càn Long với một tinh thần thư thái, đã đến Thấu Phương Trai, thấy Tử Vy đã hồi phục. Vua bảo Vy cùng đánh cờ, Yến Tử lúc gần đây nhờ Vy dạy chơi cờ, tuy cũng biết đánh nhưng tay cờ còn rất yếu. Có điều bản chất háo thắng, nên trông thấy vua và Tử Vy chơi cờ là cũng nhảy vào. Trong khi những người khác chỉ đứng ngoài thưởng thức.
Tử Vy đi một nước cờ, ngẩng đầu lên nhìn vua.
- Bẩm, hoàng thượng, chiếu ạ!
Yến Tử, không ngăn được nói:
- Đừng... Đừng... Tử Vy, đi nước này nè... đi nước này nè...
Vừa nói vừa thò tay xuống bàn cờ, tiếp:
- Đi thế này đi, không sai đâu!
Vua Càn Long nhìn lên.
- Này Yến Tử, ngươi có biết thế nào là "xem cờ lẳng lặng xem mới là quân tử" không?
Yến Tử cãi.
- Nhưng con nào phải là quân tử, con là tiểu nhơn cơ "xem cờ nói nhiều giả tiểu nhân".
Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang không nhịn được cười. Nhưng đến lúc vua Càn Long đi cờ, Yến Tử lại chen vào.
- Hoàng a ma, sao người chẳng đi nước bên kia kìa!
Vua Càn Long bực mình.
- Nước cờ thối của ngươi đi thế nào được!
- Hoàng a ma chê con chơi cờ thối ư? Đừng có coi thường con như vậy nhé. Con đã học cờ với Tử Vy rồi, bây giờ đã là cao thủ. Không tin, một hồi nữa, Hoàng a ma chơi một ván với con coi.
Vua Nhìn Yến Tử cười:
- Ngươi muốn chơi cờ với trẫm ư?
- Vâng, Tử Vy từng khen, nói là con chơi cờ chẳng kém ai cả. Con đã từng hạ ván Tử Vy mà, đúng không Tử Vy?
- Đúng!
Tử Vy cười đáp, rồi quay sang vua Càn Long.
- Chị ấy mới học đánh cờ, mà gặp ai cũng đòi đánh. Lần trước còn dám ôm cả bàn cờ đến gặp Kỷ sư bá đòi tranh tài cao thấp, thế là bị Kỷ sư bá đánh cho tơi tả không còn manh giáp!
- Cái gì mà tơi tả? Không còn manh giáp? Chẳng qua đánh đến phút cuối, mấy con cờ của tôi biến mất cả thôi.
Vua Càn Long nghe vậy cười lớn, mọi người cười theo. Trong khi Yến Tử trề môi nói:
- Thầy Kỷ rõ là không biết điều, chơi có hai bàn là thôi, không thèm tiếp tục chơi nữa.
Nhĩ Khang lắc đầu.
- Nghe thầy Kỷ nói "trên đời có ba nỗi khổ. Thứ nhất là nông dân cày mà gặp đất hạn lâu ngày, thứ hai là làm quan mà bị bọn nịnh thần đâm chọt, thứ ba là Kỷ sư bá buộc phải đánh cờ với Yến Tử."
Nhĩ Khang vừa dứt lời. Vua Càn Long lại cười ngất.
- Cái ông thầy Kỷ này cũng thật khó chịu. Thôi được rồi, Yến Tử để một lúc nữa, trẫm sẽ đánh cờ với con.
Yến Tử thích chí reo lên:
- Hoàng a ma vạn tuế, vạn vạn tuế!
Kết quả vua Càn Long phải tự chuốt lấy cái bực mình. Cờ của Yến Tử đương nhiên là dở, không chỉ dở mà còn ăn gian, cứ hồi cờ hoài, hoặc đi một lần hai ba nước.
- Chiếu này!
Vua vừa reo lên, Yến Tử thấy không ổn, là chụp cờ nói ngay:
- Không được... không được... Con đi lộn cờ rồi, đi lại.
Đến độ Vua Càn Long phải lắc đầu, trước khi đi, hỏi:
- Đi xong chưa? Chắc chưa! Bây giờ đến phiên trẫm đấy.
Yến Tử nghe vậy phàn nàn.
- Khoan đã... Để con nghĩ một chút. Thôi con đi nước này vậy.
Vua Càn Long cười lớn:
- Ha ha! Đi tới đi lui. Rối cuộc lại chọn nước cờ dở nhất mà đi. Vậy thì xem trẫm ăn này.
Yến Tử nghe vậy vội chụp con cờ sắp bị ăn.
- Thôi con không đi nước cờ này nữa đâu, con chọn nước cờ hồi nãy cơ.
Vua Càn Long nói:
- Như vậy đâu có được? Con chơi cờ như vậy là xấu quá. Có biết câu "cử thủ vô hối đại trượng phu không?"
Yến Tử vẫn giữ chặt con cờ trên tay.
- Nhưng con đâu phải "đại trượng phu?" con là "tiểu nữ" cơ mà? "cử thủ tựu hối tiểu nữ tử."
Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang đứng đấy chỉ biết lắc đầu, nhưng có thế nào thì cuối cùng rồi Yến Tử cũng phải chịu thua. Cô nàng tức lý, đập mạnh lên bàn cờ.
- Tại sao con lại thua? Không thể được. Chơi lại, chơi lại. Hoàng a ma phải đánh với con một bàn nữa.
Vua Càn Long cười lớn.
- Cái nổi khổ của thầy Kỷ, đến bây giờ ta mới nếm được. Thôi thôi! Tài đánh cờ của ngươi, tốt nhất là nên tỷ thí với cỡ Tiểu Đặng, Tiểu Trác đấy.
Yến Tử giậm chân.
- Nhưng tụi nó cũng không chịu đánh với con.

http://tieulun.hopto.org

Vua Càn Long tròn mắt.
- Hoàng a ma, hãy đánh với con một bàn nữa đi, chỉ đánh một bàn này thôi. Hoàng a ma chấp con chín con nhé!
- Có chấp con mười tám con thì con vẫn thua thôi!
Vua nhìn ra ngoài trời, rồi vươn vai.
- Ta đến đây thấy Tử Vy đã lành bệnh đánh cờ được, đàn được, thế là yên lòng lắm rồi.
- Tạ ơn sự quan tâm của Hoàng a ma.
Tử Vy nói, nhưng vua chợt hỏi:
- Nghe nói các ngươi giả dạng quỷ thần, dọa Dung ma ma làm bà ấy bệnh một trận bán sống bán chết, đúng không? Sao kỳ cục vậy?
Yến Tử nghe vậy, reo lên:
- Thật vậy ư? Bà ta sợ đến ngã bệnh à? Hèn gì mấy hôm nay chẳng thấy hoàng hậu đến đây kiếm chuyện. Ha ha! Lần sau mà Dung ma ma đến đây gây sự nữa thì ta sẽ mang gậy chống tà ra làm phép cho bà ta biết tay.
Vua Càn Long lắc đầu.
- Các ngươi rắn mắc hơi quá lộ đấy!
Rồi vua ngẫm nghĩ chợt cười nói tiếp:
- Nhưng mà mụ Dung ma ma đó cũng cay độc lắm, trẫm cũng đã nghĩ cách để trừng trị mụ ta, để mụ ta sợ mà co vòi lại bớt. Không ngờ các con đã làm. Rõ là tục ngữ có câu "ngày thường không làm chuyện sai quấy, tối ngủ thẳng cánh không cần lo."
Yến Tử vỗ tay.
- Hoàng a ma! Rõ người quá tuyệt vời! Thông thiên địa lý hết mọi chuyện, nhưng nếu bây giờ mà người chịu đánh cờ với con một bàn nữa, thì người mới là người cha vĩ đại nhất thế gian này.
Vua Càn Long đứng lên.
- Thôi thà là trẫm ít vĩ đại một chút hơn là đánh cờ với con. Trẫm không đánh cờ nữa đâu, giờ phải sang Bảo Nguyệt lầu ngồi một chút.
Yến Tử nghe nói giật mình.
- Hoàng a ma đến Bảo Nguyệt lầu ư?
Không phải chỉ một mình Yến Tử, mà mọi người đều thấy căng thẳng.
o0o
Kỳ thật ra vua đến Bảo Nguyệt lầu cũng chẳng phải để làm điều gì khó khăn cho Hàm Hương cả. Chẳng qua lúc gần đây, nhà bếp của vua mới mời thêm mấy đầu bếp người Hồi, để đặc biệt làm món ăn Hồi cho Hàm Hương như thịt dê viên, thịt nai nướng, vịt trời... Nấu xong, mang đến Bảo Nguyệt lầu, và vua thường xuyên đến đấy vừa thưởng thức món ăn lạ vừa uống rượu.
Đương nhiên là Hàm Hương cùng đối ẩm với vua. Trước giờ ăn Hàm Hương thường cầu nguyện. Vua hỏi:
- Người thường hay cầu nguyện, thế cầu cái gì? Cầu cho dân tộc ngươi ư?
Hàm Hương thành thật nói:
- Vâng, từ lúc thần thiếp đến Bắc Kinh. Biết là mình khônng còn là của riêng mình, nên thường xuyên cầu nguyện cho dân tộc. Nhưng cạnh đó cũng hay cầu nguyện cho hoàng thượng nữa!
Vua Càn Long nghi ngờ.
- Vậy ư? Khanh cầu nguyện điều gì cho ta nè?
- Dạ thần thiếp cầu nguyện... để càng ngày bệ hạ càng anh minh, càng được lòng dân, càng được hạnh phúc.
Vua Càn Long cười, nhìn Hàm Hương.
- Ta cũng mong những lời cầu nguyện của Hương phi sẽ hiển linh. Trẫm chỉ thích thấy phi cười là trẫm hạnh phúc. Còn thiên hạ thế nào mặc, trẫm chỉ muốn được lòng khanh thôi.
Hàm Hương nghe vậy hơi bối rối, vua thấy nụ cười không còn trên môi Hàm Hương, lòng cũng không vui, nhưng người cố dằn lòng nói:
- Thôi được! gần đây trong cung xảy ra khá nhiều chuyện, làm trẫm thấy nặng nề không chịu nổi. Lần trước khanh đã cứu mạng cho Tử Vy, điều đó làm trẫm cảm kích vô cùng, nên lúc nào cũng muốn khanh vui, cũng không muốn Tử Vy và Yến Tử thất vọng. Thú thật, từ trước tới giờ trẫm chưa hề gặp ai rắc rối như khanh, trẫm chỉ muốn nói cho khanh biết một điều, là trẫm rất yêu quí, rất thích khanh, vì vậy nếu khanh cứ mãi giữ khoảng cách với trẫm, thì trẫm cũng đành vậy. Mặc cho khanh thế nào trẫm vẫn thấy hãnh diện vì có khanh.
Những lời của vua càng làm cho Hàm Hương bối rối.
Sau khi thố lộ tâm tình cho xong, vua Càn Long cầm lấy tay Hàm Hương. Lúc đầu hương chẳng dám phản kháng nhưng chợt nhiên bóng dáng Mông Đan lại hiện ra trong đầu, Hương chợt rút ray lại nói:
- Bẩm hoàng thượng, để thiếp khiêu vũ cho hoàng thượng xem nhé.
Và Hàm Hương bắt đầu nhảy, Duy Na và Kiết Na tấu đàn. Vua Càn Long nhìn Hương nhảy mà không hiểu người con gái đang khiêu vũ trước mặt là của mình hay của ai khác. Nàng nhảy cho mình xem hay để hoài niệm một ai. Chỉ cần nghĩ bao nhiêu, vua cũng thấy lòng đau nhói.
o0o
Và cuộc sống trong cung đình thế, đối với Hàm Hương chẳng phải là hạnh phúc mà chỉ là một sự dày vò. Chỉ có Thấu Phương Trai là bến tránh bão cho con thuyền nàng đậu. Hương thường đến Thấu Phương Trai để khuây khỏa, vì chỉ có ở đó Hương mới cảm thấy mình sống thật, không dối lòng. Hương đã từng tâm sự:
- Thú thật, nếu không gặp anh Mông Đan mình lại thấy yên tâm hơn. Vì gặp lại anh ấy mình có cảm giác như toàn bộ quá khứ bày lại trước mắt. Tình cảnh cũ sống lại mãnh liệt trong mình, nhất là khi nhìn vào ánh mắt anh Đan, và mình không còn lẩn trốn được nữa. Điều đó làm mình lúng túng, không biết xử trí cách nào. Trước kia, hoàng thượng mỗi khi đến Bảo Nguyệt lầu mình còn có thể miễn cưỡng gần gũi, còn bây giờ cái bóng anh ấy cứ xuất hiện. Mình khổ quá!
Tử Vy cảm thông nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chính vì vậy mà cần phải kết thúc. Tôi biết trái tim chị đang bị xẻ làm đôi. Một bên muốn làm tròn bổn phận một ái phi của hoàng thượng, một nửa lại muốn hiến dâng cho người mình yêu. Nếu để cảnh này kéo dài, sớm muộn gì chị cũng chết, thôi đừng có do dự nữa, hãy quyết định dứt khoát đi.
- Nhưng kế hoạch của các người có rất nhiều trở ngại. Một là không giải quyết được gì cả, hai là sẽ liên lụy đến các người. Tôi thật sự phân vân, vì nghĩ nếu hoàng thượng mà biết được sẽ nổi cơn lôi đình, tuyên bố đánh nhau với bộ tộc Hồi của chúng tôi, thì lúc đó có phải vì tôi mà dân tộc phải chịu cảnh điêu linh không?
Yến Tử lúc đó đứng vỗ ngực nói:
- Hãy nghe tôi nói này, đừng có nghĩ ngợi lung tung gì cả. Muốn gì cứ thực hiện, thuyền mà rời bến thì tự dưng đi thẳng. Còn bọn tôi mạng to lắm, sẽ không chết đâu. Kinh nghiệm cho thấy đã mấy lần rồi, thấy chết đến nơi mà vẫn sống. Vì vậy chị đừng lo cho bọn này. Riêng về bộ tộc Hồi của chị ư... thì... thì cứ giao cho đấng A La của chị. Chỉ có một chuyện chút xíu như vậy chẳng lẽ ông ấy lại không làm được?
- Những lời của Yến Tử nghe có lý. Nghe hùng hồn thật!
Yến Tử nghe khen nở mũi.
- Đấy thấy không, tôi nói cũng có lý đó chứ.
Tử Vy nói:
- Vâng, chị thì lúc nào nói lại chẳng có lý? Nói cái gì mà nghe chẳng ngon lành.
Hàm Hương vẫn lo lắng. Yến Tử bèn nắm lấy tay hương.
- Thôi chẳng có gì để mà phiền lụy nữa. Trời đã đưa bọn tôi xuống để giúp đỡ chị. Mọi việc rồi sẽ thành công tốt đẹp cơ mà. Chị biết không? Không có gì vui bằng mấy bữa qua. Nè nhé, Tử Vy hết bệnh, Mông Đan trót lọt vào cung gặp chị, rồi tôi cũng hành được Dung ma ma một trận. Hoàng hậu không dám kiếm chuyện với bọn này nữa, vậy thì còn gì bằng. Nào chị Hàm Hương! Đừng buồn nữa nhé. Mọi chuyện bọn ta tính là sẽ thành thôi, và bây giờ ta phải ăn mừng những chuyện mình đã làm được đi?
Tử Vy nói ngay:
- Nhưng tôi đã hứa với Hoàng a ma, từ rày không nếm một giọt rượu cơ mà.
- Hứa thì hứa! Liệu người từ rày về sau chẳng nếm rượu nữa hay không? Chẳng hạn như đêm động phòng hoa chúc, không uống rượu có được không?
Tử Vy mắc cở nói:
- Sao lại kéo đến chuyện đó?
Yến Tử nói:
- Nói vậy chớ hôm nay tôi đâu có định uống rượu, mình ăn mừng bằng cách đốt pháo bông thôi.
- Pháo bông?
Vâng, Yến Tử nói là làm, đốt một hơi mấy cây pháo bông. Có điều pháo bông này lại chỉ là loại cầm tay nên chỉ tỏa sáng hạn chế. Có điều luật lệ trong cung nghiêm cấm chuyện đó, chỉ khi nào có lễ lộc mới được đốt thôi, lý do là phòng chống hỏa hoạn.
Yến Tử lại không lưu ý chuyện đó, tay cầm cả mấy cây pháo bông cứ chạy vòng vòng quanh sân, rồi múa may.
- Ta là tia chớp, là sao băng, là đom đóm phát quang!
Rồi như không dằn được hứng khởi cô nàng lại phóng lên mái ngói.
Cùng lúc đó, trong chiếc cửa sổ gần đấy, có một đứa bé mặt mày khá khỉnh, thò đầu ra nhìn Yến Tử với ánh mắt thích thú hâm mộ. Thằng bé chẳng phải ai khác, đó là con trai duy nhất của hoàng hậu - Thập Nhị a ca Vĩnh Cơ.
Vĩnh Cơ rất dễ thương, nhưng vì thái độ của hoàng hậu làm mọi người ghét, nên Thập Nhị a ca cũng bị ghét lây, không ai thèm chơi với anh ta, kể cả các cát cát a ca khác.
Vĩnh Cơ đứng trong cửa sổ, thấy Yến Tử chơi pháo bông thích thú vô cùng, muốn thử lắm nhưng rụt rè không dám.
Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang... đều có mặt trong sân, mọi người ngước lên nhìn Yến Tử. Nhĩ Khang nói:
- Cô không có cách nào ăn mừng yên ổn hơn sao?
Yến Tử đứng trên mái nhà đã nguy hiểm còn nhảy múa hỏi:
- Các người ở dưới nhìn lên thấy có đẹp không? Mái nhà như có sao chiếu phải không? Ta còn có thể lộn nhào nữa này.
Nói xong là Yến Tử biểu diễn liền.
Đến lúc đó thì Vĩnh Cơ không dằn được, chạy ra nói:
- Chị Yến Tử hay quá! Cái gì cũng làm được!
Mọi người trong thấy Vĩnh Cơ xuất hiện, giật mình, Vĩnh Kỳ hỏi:
- Thập Nhị a ca, sao em lại đến đây, còn vú em đâu?
Ở trong cung đình những đứa bé trước mười hai tuổi đều có vú em theo chăm sóc. Những vú em này có khi theo đứa bé mình chăm đến trọn đời để trở thành những mụ ma ma tác oai tác quái sau này.
Vĩnh Cơ vẫn nhìn Yến Tử với ánh mắt bái phục.
- Vâng, em nhìn thấy pháo bông nên chạy ra xem. Vú em chẳng biết em ra đây đâu.
Yến Tử sau khi lộn mấy vòng đã đứng yên. Vĩnh Kỳ thấy vậy lo lắng.
- Em xuống ngay không? Ở trên đó nhào lộn như vậy rất nguy hiểm.
Mọi người cũng căng thẳng.
- Xuống đi! xuống đi Yến Tử, đừng ở trên đó đùa, đó là nóc nhà mà.
Tính khí Yến Tử hay làm ngược lại, nên nói:
- Được rồi, xem Yến Tử bay nè!
Thế là Yến Tử phi thân, những cây pháo hoa theo cô nàng bay theo.
Lúc đấy ở Ngự Hoa Viên, thái hậu đang cùng Tịnh Nhi và mấy cung nữ đi dạo. Chợt nhiên trong thấy trên nóc nhà Thấu Phương Trai lửa xoay vòng, tiếp đó vòng lửa lại bay xuống. Thái hậu giật mình.
- Chẳng lẽ ta hoa mắt? Lửa ở đâu mà bay vòng vòng như vậy?

http://tieulun.hopto.org

Tịnh Nhi cũng kinh ngạc nói:
- Con cũng nhìn thấy, nó rơi xuống phía Thấu Phương Trai đấy.
Thái hậu nói:
- Vậy thì ta phải sang đấy xem sao?
Đám người Yến Tử chẳng biết là thái hậu sắp đến. Trong khi Yến Tử còn phát cho mỗi người một cây pháo bông nói:
- Những pháo bông này là Liễu Thanh từ ngoài mang vào cho ta chơi vui hết sẩy. Thế này nhé, bọn mình làm một màn múa có tên là "múa pháo bông" để đến lúc tết biểu diễn cho Hoàng a ma xem.
Yến Tử vừa nói, vừa phát pháo, nhưng đến khi phát tới Vĩnh Cơ. Yến Tử giật mình:
- Tại sao lại có Thập Nhị a ca ở đây nữa, mẹ ngươi biết ngươi ở đây không?
Vĩnh Cơ lắc đầu, đôi mắt tròn xoe. Cái ánh mắt ngây thơ của thằng bé làm Yến Tử phân vân. Những không được! Có thế nào thì nó cũng là con của hoàng hậu, cho nó chơi hại nhiều hơn lợi, nên định không cho. Tử Vy thấy vậy bước tới.
- Nó là con nít mà. Yến Tử đừng nhỏ mọn, phát cho nó một cây đi, người cùng nhà cơ mà!
Yến Tử vẫn chần chừ. Vĩnh Cơ nghe Tử Vy nói mắt sáng hẳn, nó rụt rè hỏi:
- Em chơi với được không?
Tử Vy thấy vậy tội nghiệp.
- Được chứ? Sao lại không được?
Rồi Tử Vy quay qua Yến Tử.
- Vĩnh Cơ mới chín tuổi, nó chưa có ân oán giang hồ với chúng ta, cũng không làm ta giận thì thôi cho nó chơi chung đi,
Yến Tử nghe vậy đưa một cây cho Vĩnh Cơ nói:
- Bản cô nương hôm nay vui quá nên chị Tử Vy ngươi nói gì ta cũng chiều theo cả.
Vĩnh Cơ cầm pháo hoa, Tiểu Trác đốt giùm, thằng bé cầm pháo mà hứng khởi vô cùng, nó chạy theo Tiểu Yến Tử. Yến Tử đến đâu nó theo tới đó, hai chị em đùa một cách thỏa thích.
Nhĩ Khang nhìn cảnh đó, vô cùng cảm động nói với Vĩnh Kỳ:
- Không câu nệ hận thù, đối xử với Thập Nhị a ca như bát nước đầy thế. Cả hoàng cung này hẳn là chỉ có một mình Yến Tử với Tử Vy thôi, những con người này quả có một trái tim bằng vàng.
Vĩnh Kỳ gật đầu, Hàm Hương đứng gần đây xem cảnh đốt pháo bông cũng có vẻ thích thú.
- Vâng, vậy thì mình tập một màn "múa pháo bông" đi!
Nói là làm, Hàm Hương cầm hai cây pháo bông lên, sẵn đã biết múa nên Hương xoay người một cách thành thạo, những vòng lửa loé sáng như hoa rơi trông rất đẹp mắt. Yến Tử thấy vậy thích thú nói:
- Tôi cũng múa nữa! Tử Vy, Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thế Hà đâu, đừng đứng yên cùng nhảy đi nào!
Thế là mấy cô gái đều nhập cuộc, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ và mấy tay nô tài đều đứng ngoài.
Nhĩ Khang nói:
- Ngũ a ca, thật tình tôi không dám tin là cách đây chẳng bao lâu, tôi tưởng là Tử Vy sắp chết, mọi thứ sẽ sụp đổ nhưng lại có phép lạ. Bây giờ cô ấy vẫn sống, vẫn tỏa sáng, thật cảm động khôn cùng.
Vĩnh Kỳ cũng thú nhận.
- Tôi cũng vậy, cứ nghĩ là bọn mình, Yến Tử và Tử Vy khó mà được gần nhau trong thời gian dài. Vậy mà mọi thứ trôi qua trong vui vẻ. Cuộc sống lại càng lúc càng phong phú hơn. Dù phong ba bão táp vẫn không chia lìa được.
Nhưng ngay lúc đó Yến Tử đã chạy đến, phản đối.
- Mấy người làm gì đứng yên vậy phải tham gia chứ? Nếu không tôi sẽ đốt các người đấy.
Thế là mọi người vào cuộc.
Ngay lúc đó, có tiếng thái giám rao:
- Lão phật gia giá đáo! Tịnh Nhi cát cát đến!
Mọi người giật mình chưa biết phản ứng thế nào thì thái hậu và Tịnh Nhi đã vào tới.
Yến Tử lúc đó cầm pháo múa như sao băng không dừng lại kịp, va ngay vào người thái hậu, làm thái hậu ngã nhào.
Tử Vy, Kim Tỏa, Minh Nguyệt, vội vã chạy đến đỡ thái hậu dậy. Thái hậu vừa đứng vững, chợt thấy áo khoác ngoài bốc khói, hoảng quá.
- Lửa, lửa, lửa!
Tiểu Đặng Tử đứng gần phản ứng nhanh, chụp lấy sô nước tạt ngay vào người thái hậu. Khung cảnh trở nên vô cùng hỗn loạn.
Tịnh Nhi phụ giúp dập tắt lửa trên người thái hậu. Thái hậu vừa kinh hoàng vừa sợ, hỏi:
- Thế này là thế nào? Làm chuyện gì kỳ cục vậy chứ?
Mọi người sợ tái mặt, tất cả vội dụi tắt hết pháo bông rồi quỳ xuống thỉnh an.
- Bọn nô tài xin thỉnh an lão phật gia! Lão phật gia vạn, vạn vạn tuế.
Tử Vy, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ cũng quỳ xuống.
Thái hậu trừng mắt nhìn mọi người nói:
- Đừng có thỉnh an, thiên tuế thiên thiên tuế gì cả. Chưa bị các ngươi thiêu chết đã là mạng lớn lắm rồi. Cái Thấu Phương Trai này quả là khắc tinh của ta!
Nói xong quay người bỏ đi, Tịnh Nhi cũng chưa hoàn hồn vội vã đi theo. Mãi lúc đó vú em của Vĩnh Cơ nói chạy tới nắm lấy tay Vĩnh Cơ nói:
- Trời ơi, tiểu chủ của tôi. Sao lại chạy đến đây, làm nô tài đi tìm gần chết!
Tất cả những người còn lại đều nhìn nhau, ai cũng mặt cắt không còn giọt máu. Vĩnh Kỳ nói:
- Đấy thấy không tôi bảo mà... Ở đây lúc nào cũng căng thẳng không biết được rồi chuyện gì sẽ xảy đến nữa đây. Coi chừng vui quá sẽ sinh họa đấy.

http://tieulun.hopto.org

o0o
Vâng, vui quá sinh họa, hậu quả của đêm múa pháo bông đã xảy ra liền sau đó. Tối hôm ấy, thái hậu triệu vua đến, nói:
- Hoàng đế, mau mau đuổi hai cô cát cát dân dã kia ra khỏi cung, giáng làm thứ dân đi.
Vua Càn Long giật mình.
- Như vậy làm sao được? Mà họ lại làm chuyện gì không phải nữa chứ?
Thái hậu lớn tiếng.
- Không phải làm chuyện không phải không, mà từ nào đến giờ ta chẳng thấy chúng làm chuyện gì đúng cả.
Vua Càn Long hỏi:
- Nhưng họ đã làm điều gì sai? Trẫm thấy họ chỉ đáng yêu, Hoàng ngạc nương thử hòa mình với họ xem?
Vua Càn Long vừa dứt lời thái hậu đã giận dữ.
- Hòa mình với chúng để toi mạng ư? Ta không cần biết hoàng đế yêu quý Tử Vy và Yến Tử cỡ nào. Ta không thích là không thích. Ai đời thân là cát cát mà chẳng có một chút cốt cách gì của cát cát cả. Ở trong hoàng cung ma dám mang lửa pháo ra đùa suýt tí đã đốt chết ta. Những hành vi không biết lớn biết nhỏ đó, làm sao có thể làm Vương phi được chứ? Tuy là bọn nó chẳng phải là thủ phạm làm ra hình nộm kia yếm vua. Nhưng hành vi của chúng thì vẫn không chấp nhận được, lúc thì làm lễ trừ ma trong Thấu Phương Trai để dọa Dung ma ma, lúc lại mang pháo vào cung đốt. Ta thấy, chúng chính là cái mầm gây hại cho hoàng cung này.
Vua Càn Long ngạc nhiên.
- Pháo ư? Phào nào vậy.
Tịnh Nhi vội giải thích.
- Đó là pháo bông đấy ạ.
- Pháo bông ư? Chúng nó dám mang cả pháo hoa vào cung ư? Chắc chắn lại là Yến Tử nữa rồi buồn quá chẳng có việc gì làm nên lại nghĩ trò rắc rối! Thôi Hoàng ngạc nương đừng giận nữa, trẫm quyết định phải hạch tội bọn nó, phải giáo dục lại bọn nó mới được.
- Có giáo dục cũng vô ích thôi, bọn đó chẳng dạy dỗ gì được đâu. Ta vời hoàng đế đến đây, chỉ để nói rõ cho Hoàng Đế biết quyết định của ta. Đấy là để huyết thống hoàng tộc được tốt, để cho tương lai Vĩnh Kỳ hạnh phúc. Ta cương quyết không để Vĩnh Kỳ cưới Yến Tử làm vợ, hoàng đế nếu người không thể phế chức hai cô cát cát kia ngay được, thì phải lập tức hủy bỏ cuộc chỉ hôn của Vĩnh Kỳ với Yến Tử ngay đi!
Vua bối rối.
- Bẩm Hoàng ngạc nương, chuyện đó rất quan trọng có ảnh hưởng đến thể diện của trẫm.
- Ta không cần biết nó quan trọng cỡ nào. Ta chỉ biết là ta không chấp nhận cái con Yến Tử đó được. Một đứa con gái không có giáo dục, làm sao xứng đáng với Vĩnh Kỳ? Lúc nào ta cũng nghe con nói, rồi nó sẽ thay đổi nó sẽ tiến bộ. Nhưng ta chỉ thấy nó càng lúc càng hư đốn ra, không nề nếp, điên điên làm sao đấy? Nó lại là người Hán làm sao có thể làm Vương phi được?
Rồi bà nhìn thẳng vào mặt vua Càn Long nói:
- Lần trước ta chỉ mới sử dụng hình phạt với Tử Vy một chút, con đã giận dữ. Con không nghĩ gì đến địa vị thái hậu của ta. Còn bây giờ? Chẳng lẽ quyết định ta lại chẳng có một chút ý nghĩa gì với con cả sao?
Vua Càn Long là một vị vua hiếu thảo. Từ nào đến giờ không hề cãi lệnh thái hậu. Bây giờ nghe mẹ trách như vậy, sợ hãi nói:
- Sao Hoàng ngạc nương lại nói như vậy? Nói vậy là tội con quá, lần trước trẫm cũng có giận hờn gì đâu? Chỉ nói là mong từ đó về sau, cung đình được yên ổn không xảy ra chuyện gì nữa. Còn bây giờ ý của Hoàng ngạc nương trẫm đã hiểu. Nhưng mà giữa Vĩnh Kỳ và Yến Tử, chúng nó yêu nhau bây giờ ta đột nhiên ngăn cách chúng thì có phải là tàn nhẫn lắm không? Thôi thì thế này vậy, trẫm sẽ thay mặt Yến Tử xin lỗi, năn nỉ Hoàng ngạc nương vậy. Hãy để cho nó một cơ hội, xem nó có thay đổi không, tiến bộ không. Ta gia hạn cho chúng ba tháng, nếu trong ba tháng đó mà chẳng thay đổi, vẫn tái phạm thì trẫm sẽ dứt khoát hủy bỏ cuộc chỉ hôn. Được chưa?
Thái hậu nhìn vua Càn Long, bất mãn nhưng cũng nói:
- Thôi được, chính miệng hoàng đế nói đấy nhé, ta sẽ chờ ba tháng nữa xem sao.
o0o
Qua ngày hôm sau, ở ngự thư phòng vua gặp Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ. Kể lại cho hai người nghe điều thái hậu nói. Vĩnh Kỳ biết chuyện cả kinh.
- Hoàng a ma, chỉ có ba tháng làm sao có thể thay đổi được một con người, cá tính của Yến Tử thế nào, Hoàng a ma hẳn biết mà. Cô ấy là đứa cứng đầu, hiếu động, muốn cô ấy không gây chuyện không phải dễ. Đó là chưa nói lão phật gia không ưa Yến Tử nhất là cái "trực ngôn" của cô nàng.
Nhĩ Khang cũng chen vào.
- Vâng, hoàng thượng, người cần phải giải thích hộ cho lão phật gia biết, Cô ấy nói chuyện dao to búa lớn thế chứ chưa hề hại ai, không hề ác ý với ai cả. Còn chuyện đốt pháo bông hôm nọ, chỉ là vì muốn ăn mừng sự hồi phục của Tử Vy. Cô ấy trong một phút phấn khởi quá, lỡ tay làm cháy áo lão phật gia, đó chỉ là tai nạn ngoài ý muốn.
Vua lắc đầu.
- "Tai nạn" do Yến Tử gây ra, từ nào đến giờ đâu có ít ỏi? Trẫm đã cố biện hộ cho nó, nhưng các ngươi cũng biết tính lão phật gia cơ mà? Trước kia chuyện chỉ hôn giữa Đức Phong cát cát với Diêu Tường, cũng chỉ vì sự không hài lòng của thái hậu, rốt cuộc trẫm cũng đành tuân theo mà hủy hỏ. Lão phật gia dù gì cũng là mẹ ruột của ta, ta không thể không coi trọng ý muốn của mẹ ruột được.
Vĩnh Kỳ lo lắng.
- Nhưng Hoàng a ma! Xin người hãy vì con nếu người mà hủy bỏ cuộc chỉ hôn này thì tội cho Yến Tử, cô ấy đâu khổ mà con cũng vậy.
Vua Càn Long thở dài.

http://tieulun.hopto.org

- Tình ý con thế nào trẫm đâu phải không biết, nhưng trong chuyện này Yến Tử quả là cũng có lỗi, chẳng biết tiến thân lại cứ gây rắc rối, trẫm làm sao giúp được. Thôi thì cũng còn những ba tháng nữa lận. Vĩnh Kỳ, con hãy cố gắng đi, giúp Yến Tử cải thiện để lão phật gia không còn bực mình.
- Chỉ e rằng lão phật gia đã có thành kiến nên không thể chấp nhận sự thay đổi đó!
Vua Càn Long động viên.
- Không hẳn như vậy đâu, thành sự tại nhân mà con?
Vĩnh Kỳ không trút được lo lắng, vua lại quay sang Nhĩ Khang.
- Nhĩ Khang này, con có biết là sáng nay cha con đã vào cung cho con và Tử Vy được vãng hôn không?
Nhĩ Khang nghe vậy mừng quá.
- Thế hoàng thượng quyết định thế nào?
- Trẫm rất muốn đồng ý ngay vì để Tử Vy trong cung cứ gặp chuyện nguy hiểm. Cho nó về nhà con an toàn hơn, nhưng lão phật gia lại chưa ưng thuận, ta đang thuyết phục. Tạm thời chưa có ý kiến.
Nhĩ Khang cảm thấy thất vọng, vua Càn Long thở dài nói:
- Tiếc một điều là lão phật gia đã có thành kiến với Yến Tử và Tử Vy, lại coi hai đứa như một, nên không ưa Yến Tử là cũng ghét luôn Tử Vy. May là chưa ghét hai người. Đối với lão phật gia, con và Vĩnh Kỳ đều toàn bích nên hai đứa Tử Vy và Yến Tử không xứng với các con, người muốn chọn người chỉ hôn lại.

http://tieulun.hopto.org

Chương 23

Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ bây giờ là đôi "anh em hoạn nạn". Cả hai đều không ngờ là sự trở về của thái hậu lại đưa đến tình trạng gay cấn thế này. Hai người không chỉ lo cho bản thân mà còn phải nghĩ đến tự ái của Tử Vy và Yến Tử. Có rất nhiều việc biết mà không thể nói ra. Yến Tử là người năng động, nóng nảy còn Tử Vy thì quá nhạy cảm. Vì vậy đều không thể cho họ biết đề nghị của thái hậu. Chỉ còn cách là tìm cơ hội xoay chuyển tình thế, lẳng lặng mà làm.
Vĩnh Kỳ suy nghĩ chọn giải pháp để Yến Tử học chữ. Sửa đổi cách nói năng của Yến Tử. Ba tháng! Chỉ có ba tháng không hiểu có hoán chuyển được không? Riêng về Nhĩ Khang thì chẳng biết phải làm gì hơn, là cầu nguyện mong trời đất nhỏ lòng thương mà giúp đỡ.
o0o
Hôm ấy, hai người đến Thấu Phương Trai, Vĩnh Kỳ ném quyển sách thành ngữ lên bàn, cố ý làm ra vẻ bình thường nói:
- Nào! Yến Tử đến đây. Lâu quá rồi không có dịp học thành ngữ, mình ôn lại để không quên nhé.
Yến Tử đứng bật dậy.
- Thôi đi! Thôi đi! Tôi không học mấy thứ này đâu, chán chết đi đấy, những thứ này chẳng ích lợi gì cho tôi cả, thà là đi học võ học kiếm còn hơn. Mấy miếng đòn hôm trước sư phụ dạy, đến nay tôi còn chưa luyện được nữa là...
Nói rồi là chụp kiếm định chạy ra sân, Vĩnh Kỳ vội chạy theo giữ lại.
- Không học thành ngữ thì học thơ Đường cũng được. Hôm trước anh dạy bài "xuân miên bất giác hiểu" có thuộc chưa, đọc xem nào.
Yến Tử nhướng mày.
- Có khó gì đâu "xuân miên bất giác hiểu, xứ xứ văn đề điểu, dạ lai phong vũ thanh, hoa lạc tri đa thiểu." (giấc xuân không biết sáng, đây đó tiếng chim ca, đêm đến trời mưa gió làm rơi mấy đóa hoa).
Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tử Vy đều vỗ tay mừng rỡ.
Yến Tử đắc ý nói:
- Nói thật với các anh, đọc thơ Đường thì cũng nào có gì ghê gớm đâu, chỉ giống như hát thôi.
Vĩnh Kỳ nói:
- Vậy thì lần trước anh dạy em bài "tiền bất kiến cổ nhân, hậu bất kiến lai giả" (trước không thấy người xưa, sau chẳng thấy người đến) em còn nhớ không? Đọc xem nào?
Yến Tử nghe nói, giật mình.
- "Tiền bất kiến cổ nhân, hậu bất kiến lai giã" đấy ư?
- Ồ, bài của Trần Tử Ngang đấy mà.
Yến Tử lẩm bẩm.
- Trần Tử Ngang... Trần Tử Ngang... anh chàng này thật kỳ cục.
- Tại sao lại kỳ cục?
- Phía trước không thấy người, phía sau cũng không thấy người. Thì rõ chốn ấy hoang dã rồi, đâu có gì vui mà nán lại, không bỏ đi cho phức, còn bày đặt làm thơ nữa.
- Đừng có lý luận nhăng cuội,
Và Vĩnh Kỳ đọc ngay.
- "Tiền bất kiến cổ nhân,
Hậu bất kiến lai giả,
Niệm thiên địa chi du du,
Độc sảng nhiên nhi thể hạ."
(Ngoảnh lại trước người xưa vắng vẻ,
Trông về sau quạnh quẻ người sau
Ngẫm hay trời đất dài lâu
Mình ta rơi hạt lệ sầu chứa chan).
Yến Tử như nhớ sực ra, rồi bình luận.
- Ồ, anh này rõ là hay khóc tệ. Tôi nhớ ra rồi "thể hạ" tức là nước mắt nước mũi chảy xuống. "lai giả" ý chỉ người sẽ đến. Anh chàng Trần Tử Ngang này điên đấy, Trước không thấy người xưa, sau cũng không thấy người đến, là khóc òa? Có phải là kỳ cục không? Mấy tay thi sĩ rõ là ở không sinh tật, mới viết những giòng chữ này. Tôi thật không hiểu, làm gì có ai nhịn được người đời xưa? Cũng nào có ai bết được người sắp ra đời? Vậy mà cũng khóc, khóc một cách ngon lành như vậy.
Mọi người Yến Tử "bình luận" mà ngẩn ngơ. Nhĩ Khang cười nói:
- Cũng phải công nhận là Yến Tử nhận định cũng có lý đó chứ?
Yến Tử nghe vậy càng hăng.
- Còn nữa, ngay cái bài "xuân miên bất giác hiểu" kia cũng có vấn đề.
Tử Vy hỏi:
- Vấn đề ở chỗ nào?
- Ngủ đến tận sáng trắng rồi, chim kêu inh ỏi vẫn không dậy. Tối mưa gió ồn ào vẫn nằm đó. Còn hỏi hoa rụng hết bao nhiêu cánh rồi. Một người như vậy, chắc là mù nên chỉ nghe mà không nhìn thấy? Trời sáng trắng cũng không biết, chẳng những mù mà còn liệt hoặc điên điên!
Mọi người nhìn nhau, hết ý kiến với nhận xét của Yến Tử, trong khi cô nàng định bước ra sân, để luyện kiếm.
Vĩnh Kỳ chận lại:
- Khôing cần biết cô nghĩ gì. Nhưng những bài thơ Đường này, ai ai cũng đọc, ai cũng biết. Vì vậy cô cũng phải biết. Hay là thế này, hãy nghĩ là đọc giùm tôi vậy?
Yến Tử nhìn Vĩnh Kỳ:

http://tieulun.hopto.org

- Vậy anh cũng luyện kiếm vì tôi nhé?
- Thì em đọc cho anh nghe một bài thơ Đường, anh sẽ luyện với em.
Yến Tử bực dọc.
- Thơ Đường, thơ muối gì, tôi đều không thích đọc cả. Chuyện đó như cực hình, tôi chẳng ưa đâu.
Vĩnh Kỳ cố nhẫn nại.
- Có nhiều chuyện không phải là vì chúng ta thích hay không thích mới làm. Em chớ xem đó là gánh nặng, là sẽ thấy bình thường ngay. Em phải biết trách nhiệm chứ?
Yến Tử nhìn Vĩnh Kỳ, đột ngột đổ quạu, giậm chận nói:
- Cái gì mà trách nhiệm? Tại sao tôi phải có trách nhiệm đó. Anh nghĩ sao vậy? Tối ngày hết bắt tôi đọc thơ đến học thành ngữ. Hay là anh chê tôi dốt? Ít học? không xứng đáng với anh? Tôi đã bảo anh rồi, tôi mà có học hàng đống thứ đi nữa thì tôi vẫn là Yến Tử, chứ đâu biến thành phụng hoàng đâu? Vì vậy tôi không thích đọc thơ, cũng không thích học thành ngữ. Nếu anh mà cứ ép tôi mãi, tôi sẽ ghét anh đấy.
Vĩnh Kỳ đã bực mình từ lâu. Bây giờ không nhẫn nhịn được nữa, trước cách nói năng của Yến Tử nên giận dữ hét:
- Tại sao em không nghĩ đến cảnh khó xử của tôi chứ? Ít ra em cũng phải nghĩ đến tôi một chút. Suốt ngày em cứ nghĩ đến chuyện chơi chứ không chịu học. Làm như bổn phận tôi là phải cùng em chơi, cùng em quậy. Tôi đã hết lời năn nỉ, muốn em vì tôi mà thay đổi một chút. Để tránh bị người ta dòm ngó, em lại không chịu hợp tác. Nếu em nghĩ đến tôi một chút, đứng ở vị trí tôi mà suy nghĩ, thì hẳn em sẽ hiểu. Tôi là a ca cơ mà? Tôi có vị trí, có bối cảnh riêng của mình. Nếu em muốn bước vào gia đình tôi, vào cuộc đời tôi, thì em phải chịu khó một chút, chứ chỉ nghĩ đến mình không thì rõ là ích kỷ quá!
Vĩnh Kỳ vừa dứt lời, Yến Tử đã hét theo:
- Anh nói gì? Tôi chẳng hiểu gì cả. Có phải là anh chê tôi dốt nát phải không? Tôi biết mà, anh là a ca, thân thế cao, còn thân phận tôi thấp hèn. Anh khỏi phải nhắc nhở, nhưng tôi hỏi anh, làm a ca có gì là ngon? Tôi đâu có dựa hơi anh? Đâu có cần anh. Nếu anh thấy tôi không xứng thì cứ chia tay. Dù gì chúng mình cũng chưa làm lễ thành hôn cơ mà?
Càng nói Yến Tử càng tức, càng lớn tiếng:
- Anh khi dể tôi, anh khinh rẻ tôi. Sao không nghĩ ngược lại, cái bà Hoàng ngạc nương của anh đó, tối ngày cứ tìm cách nhốt tôi. Hỏi một gia đình như vậy. Có đáng để tôi trân trọng không. Tôi sợ phát khiếp đi thì có!
Nhĩ Khang bước tới can hai người ra,
- Ngũ a ca, Yến Tử! Hai người làm sao vậy? Cá tính của Yến Tử thế nào Ngũ a ca chẳng biết sao? Có chuyện gì thủng thẳng mà nói, sao lại cãi nhau. Người ngoài họ tìm cách chia rẽ thì phải càng đoàn kết hơn chứ?
Tử Vy cũng kéo Yến Tử về phía mình.
- Có gì đâu? Chẳng qua Ngũ a ca muốn chị học thành ngữ tất cả đều tốt đẹp cho chị. Chị không hiểu còn cãi nhau với anh ấy, vậy có phải là quá đáng không?
Vĩnh Kỳ còn giận nên quay qua nói:
- Tôi chỉ muốn tốt cho cô ấy, vậy mà không biết. Người hiểu biết đâu có hành động như vậy? Phải nghĩ đến tôi một chút chứ?
Yến Tử giẳng tay Tử Vy đến trước mặt Vĩnh Kỳ.
- Đúng rồi! Tôi là người không hiểu biết, tôi là đứa ngu đần được chưa? Anh tưởng là tôi không bực ư? Mỗi ngày cứ đem những thứ mà tôi không nhớ ra vặn vẹo tôi, làm tôi bực gần chết.
Rồi như cầm lòng không đặng. Yến Tử mếu máo nói:
- Tôi mà sống với anh, chắc tôi phải biến thành một người khác. Tôi phải "mở miệng ra là nói văn chương" vậy thì tại sao anh không chọn người ăn nói văn vẻ? Tại sao lại chọn tôi? Tôi thấy tịnh như xứng với anh lắm đấy, anh chọn Tịnh Nhi đi!
Vĩnh Kỳ giận dữ.
- Nói vậy nghe được à? Con người kỳ cục quá!
- Sao lại không? Anh mới là kỳ cục, kỳ cục hơn ai tất cả.
Nhĩ Khang và Tử Vy hoảng lên cố sức can gián, Nhĩ Khang nói:
- Ngũ a ca này! Anh hãy nhịn một chút đi, Bình tĩnh mới không sai lầm!
Tử Vy thì vỗ Yến Tử.
- Đừng khóc nữa! Đừng khóc Yến Tử. Chị mà khóc Ngũ a ca cũng nào có vui, Thường khi chị chỉ bệnh có một chút là Ngũ a ca đã quýnh lên. Chị khóc, anh ấy khổ lắm đấy!
Yến Tử càng khóc to hơn.
- Anh ấy mà đau khổ ư? Đúng rồi, đau khổ vì chẳng biết làm cánh nào để bứt tôi ra được!
Vĩnh Kỳ nghe vậy bỏ đi, vừa đi vừa nói:
- Được rồi! Được rồi! Coi như tôi ngu muội mới quen biết người như cô đi, tôi điên mà.
Yến Tử nghe vậy hét lớn:
- Vâng, anh là thằng ngu, là thằng điên, vì vậy anh mới quen tôi, anh đi đi! Đừng có đến đây tìm tôi nữa!
Yến Tử nói xong cũng ném kiếm bỏ chạy về phòng.
Tử Vy và Nhĩ Khang nhìn nhau, rồi một người đuổi theo Vĩnh Kỳ, một người chạy vào phòng ngủ tìm Yến Tử.
o0o
Khi đến Cảnh dương cung, Nhĩ Khang trách Vĩnh Kỳ.
- Lần trước tôi với Tử Vy có chuyện không vui chính anh đã khuyên tôi đủ thứ. Thế mà tại sao lần này, xảy ra cho chính mình, anh lại không bình tĩnh. Để sự việc lại rắc rối lên như vậy? Đúng ra có nhiều điều anh không nên nói.
- Tại sao có điều tôi không nên nói? – Vĩnh Kỳ vẫn còn hậm hực.
- Chyện này tôi đã cố nén lâu rồi, đúng ra phải nói từ lâu. Cậu không thấy đó sao? Thái độ như vậy làm sao có thể chịu được? Không chịu học hành! Lần trước mấy câu thành ngữ đọc trật vuột cả. Lần này đến thơ Đường

http://tieulun.hopto.org

cũng chẳng gắng mà đọc cho đúng, lại còn lý luận này nọ. Nếu cô ấy mà biết nghĩ đến tôi thì đâu có làm chuyện như vậy?
- Thành thật mà nói, chúng ta cũng cần phải thông cảm cho cô ấy. Có lúc tôi thấy mình đã nghĩ oan cho cô ta.
- Nghĩ oan ở chỗ nào?
- Chẳng hạn chuyện bắt Yến Tử học. Chuyện đó ngoài khả năng của cô ta. Cái đáng yêu, dễ thương của Yến Tử là sự chất phác, quê mùa. Anh yêu Yến Tử hẳn cũng là vì yêu cái chơn chất đó. Vì vậy, Yến Tử nói đúng, nếu bây giờ ta mà "cải tạo" cô ấy tức là không còn Yến Tử nữa. Làm vậy có phải là hoài công không?
Vĩnh Kỳ nghe có vẻ nghĩ ngợi, nhưng lại nói:
- Nhưng cậu cũng biết, chỉ chuyện tôi yếu cô ấy không chưa đủ cơ mà.
- Vâng, đó là nỗi khổ tâm của anh, nhưng cũng là nỗi khổ tâm của Yến Tử. Bị lão phật gia ghét bỏ đã là một áp lực. Anh đúng ra phải an ủi, đằng này lại gây sức ép thêm, bằng cách bắt học. Ban nãy Yến Tử đã nói thật, cô ấy chẳng có trí nhớ. Vì vậy ngoài chuyện nghĩ đến mình bị mọi người ghét bỏ ra, còn có cái mặc cảm tự ti. Bởi anh rõ là không muốn Yến Tử là Yến Tử nữa, mà anh muốn có một Yến Tử tiểu thơ đài các?
- Tôi nào có ý đó?
- Anh không biểu hiện ra, nhưng từ thái độ là vậy. Vì anh đã nói anh đã uổng công vun đắp tình cảm, anh là thằng ngu... những câu nói đó cho thấy anh khinh khi cô ấy. Tiếc rẻ vì mình đã quen một cô gái vô học, thông tục. Nhưng anh quên là sự chơn chất vô tư của Yến Tử là một vốn quý. Mấy tiểu thơ khuê các làm sao có được?
Giọng điệu của anh chẳng khác lão phật gia chút nào...
- Tôi không hề khinh cô ấy.
- Nhưng điều đó Yến Tử nào có nghe thấy! Cô ta chỉ thấy anh gặp là la hét. Anh cứ đem cái thế gia của mình ra, nào là a ca, là người có danh vọng. Vì danh vọng của anh, cô ấy phải thế này thế nọ mới xứng đáng là một vương phi. Bằng không thì chẳng xứng.
- Tôi đâu có nói vậy đâu?
- Nhưng những điều anh nói đã khiến người khác hiểu như thế!
Vĩnh Kỳ cảm thấy rối rắm. Những lý luận của Khang rõ là làm Vĩnh Kỳ bế tắt. Nhĩ Khang lại ướm lời.
- Nếu tôi là anh, nãy giờ tôi đã đi nhanh đến Thấu Phương Trai xin lỗi cô nàng.
Vĩnh Kỳ lớn tiếng.
- Cái gì? Xin lỗi ư? Ai lại làm chuyện kỳ cục vậy? Trong chuyện này đâu phải chỉ một mình tôi có lỗi? Cô ấy cũng có vậy? Cô ấy là đàn bà phải xin lỗi tôi trước chứ. Đàn ông con trai ai lại xuống nước kỳ vậy?
- Chúng ta mặc dù là nam tử hán đại trượng phu, nhưng trước mặt bọn tiểu nữ tử lại khó mà cao ngạo được. Tốt nhất anh đừng sa vào vết chân trước đó của Tôi. Để Tử Vy say lúy túy, rồi đưa đến tai họa nữa. Rốt cuộc rồi lại hối không kịp.
Vĩnh Kỳ vẫn cương quyết.
- Tôi không khiếp nhược như cậu đâu!
- Thôi được, anh ngon hơn tôi. Vậy thì sau này đừng có hối hận nhé? kinh nghiệm bản thân tôi thì càng cứng sẽ càng sai đấy.
Nói rồi, làm bộ thở dài.
- Bình thường Yến Tử cũng làm ra vẻ cứng cỏi vô cùng. Vậy mà mới một chút đó cũng đã bù lu bù loa không hiểu cô nàng bây giờ thế nào nữa. Anh không quan lại Thấu Phương Trai, không biết chuyện gì đã xảy ra!
Nói xong đứng dậy bỏ về, Vĩnh Kỳ nhìn theo Nhĩ Khang rồi buông mình xuống ghế, mà lòng đầy giằng co.
o0o
Nhĩ Khang khuyên Vĩnh Kỳ không được, thì Tử Vy cũng nào có khuyên bảo được gì Yến Tử. Vì bản chất người nào cũng ngang ngạnh đâu ai chịu khuất phục ai?
Mãi đến tối, Yến Tử đợi mãi chẳng thấy Vĩnh Kỳ đến, cơn giận càng cao hơn. Cô nàng bỏ cả cơm tối, cứ đi lại mãi trong phòng, mặc cho bao tử cồn cào.
Đến khuya Kim Tỏa hâm nóng thức ăn lại, mang đến bên Yến Tử cười nói:
- Chị Yến Tử, đừng có giận mà. Em làm thức ăn rất ngon hâm nóng lại cho chị nè. Có cả món chè tráng miệng hột sen ngân nhĩ nữa, chị uống đi cho hạ hỏa. Giận làm gì, chỉ làm tổn hại chân khí của mình thôi. Ăn đi!
Yến Tử khoát tay:
- Tôi không ăn đâu chết là cùng chớ gì!
Kim Tỏa đặt món ăn lên bàn bước tới:
- Xin hãy nghĩ đến nô tài một chút đi. Tôi đã bỏ công đến nhà bếp nấu thức ăn đặt biệt này cho chị. Có há cảo, bánh bao, gà rô ti nè. Còn nóng đó, ăn đi! Ăn đi!
Yến Tử giậm chân.
- Đã bảo không ăn là không mà. Anh ta là cái gì mà lên mặt vậy? Định đem cái chức danh a ca ra dọa ta ư? Ta thật xui xẻo mới đụng phải người như vậy. Lần trước Hoàng a ma tát ta một bạt tay, đã nói với anh ấy, nếu thương ta thật tình thì cùng ta bỏ đi đi, bỏ cái chức danh a ca. Vậy mà anh ấy không chịu bắt ta phải chịu cực khổ trong cái hoàng cung này còn đòi cải tạo ta. Ta làm sao không nổi giận, anh ấy tưởng mình có giá lắm ư? Anh ta coi trọng cái chức danh a ca hơn cả tình yêu của ta nữa!
Tử Vy bước tới vỗ về.
- Chị nói oan cho Ngũ a ca hãy nghĩ lại chuyện anh ấy cướp ngục, cứu chúng ta xem thế nào? Lúc đó chẳng phải là mọi người đã có ý định bỏ trốn cả không? Anh ấy đâu phải là hạng người say mê phú quý? Vì chị mà Ngũ a ca đã hy sinh biết bao thứ? Từ ngày lão phật gia về, Ngũ a ca đã phải chịu biết bao là áp lực. Dù gì thái hậu cũng là bà nội ruột của Ngũ a ca, đâu ai lại có thể không biết đến ông bà mình. Chị hãy đứng ở lập trường của Ngũ a ca mà nghĩ lại đi!
Yến Tử càng giận.
- Lập trường của anh ấy? Hừ chẳng lẽ anh kỳ chỉ quan tâm đến lập trường của mình, còn lập trường của tôi thì sao? Tại sao lại thiên vị như vậy? Nói cái gì ra cũng ép tôi phải thế này thế nọ nhưng tôi thà là...

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử nói đến đó chợt nghĩ ra được thành ngữ tiếp.
- Tôi thà là "sĩ khả sát bất khả nhục" (kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục) anh ấy muốn có cô ấy. Còn tôi đánh chết cũng không thể biến ra người như vậy được.
Tử Vy cố nhịn cười nói:
- Ngũ a ca nào có muốn chị biến thành người vậy đâu? Nếu chị mà biến ra mẫu người như thế, thì chắc có lẽ Ngũ a ca là người cuốn gói bỏ chạy trước đấy.
Rồi Tử Vy nói thêm:
- Thật ra thì anh ấy rất yêu quý chị, rất thích chị.
Yến Tử trừng mắt.
- Ngươi đừng có biện hộ cho anh Kỳ, đừng có nói tốt anh ta được không?
Tử Vy vội nói:
- Thôi được! Thôi được! Tôi sẽ không nói hộ ai cả, tôi sẽ nói là anh Vĩnh Kỳ rõ là kỳ cục, không biết thế nào là tình cảm. Không biết thương hương tiếc ngọc, thôi thì mặc kệ anh ấy vậy. Đừng nhắc đến con người bạt bẽo kia làm gì? Thôi! Bây giờ thì chị ăn được rồi chứ?
Tử Vy bứng chén chè hột sen sang.
- Đừng để chết đói! Tội gì mà phải nhịn đói? Nào ăn với tôi đi nào?
- Tôi bảo không ăn là không ăn mà.
Yến Tử đẩy tay, chén chè rơi xuống đất vỡ tan.
o0o
Kết quả, qua ngày hôm sau, Yến Tử bỏ hoàng cung ra đi.
Trời vừa tờ mờ sáng, là Yến Tử cải trang thành thường dân mang túi nhỏ, đựng quần áo và tiền bạc rồi bỏ ra ngoài cung.
Ra đến cổng thành, đám thị vệ chận lại, nhưng khi nhìn ra là Yến Tử, bọn họ lập tức đứng nghiêm.
- Hoàn Châu cát cát kiết tường!
Yến Tử ra lệnh.
- Vậy sao còn chần chừ gì không mở cửa thành cho ra đi ra?
Đám thị vệ ngập ngừng.
- Cát cát muốn đi ra ư? Chưa có lệnh mở.
Yến Tử vỗ vỗ lên chiếc túi.
- Lệnh phi nương nương muốn ta mang cái túi này ra cho một người ngoài cung, ta phải giao gấp cho người ta.
Thị vệ nhìn ra ngoài.
- Người ta đứng ở ngoài chờ ư?
Yến Tử thừa cơ đá thị vệ rồi phóng người ra ngoài nói:
- Ta có đặc lệnh của hoàng thượng, có thể ra khỏi hoàng cung bất cứ lúc nào. Lệnh phi nương nương cũng có việc muốn ta làm ngay, nếu ai ngăn chặn làm chậm trễ, ta sẽ mét lại hoàng thượng lúc đó sẽ tai họa đấy.
Yến Tử phi thân thật nhanh, bỏ mặc bọn thị vệ ngẩn ngơ phía sau. Khi đã đi xa được một đoạn đường mới quay đầu nhìn lại hoàng cung, lòng đầy xúc cảm.
- Hoàng cung, Ngũ a ca, Hoàng a ma, Tử Vy ta đi đây nhé! Ta đi và sẽ không bao giờ quay lại nữa, đừng chờ!
Minh Nguyệt có bổn phận phục vụ Yến Tử sáng sớm bước qua phòng mới hay là Yến Tử không còn trên giường, chăn nệm xếp tươm tất. Quần áo giày dép cung đình còn nguyên. Cạnh gối có để lại một phong thư.
Nhìn thấy phong thư, Minh Nguyệt mới giật mình, biết là có chuyện rồi, vội vã cầm thư sang gặp Tử Vy.
Tử Vy mở ra xem, chỉ thấy vẻ một con chim én bay ra khỏi hoàng cung. Phía dưới viết thêm mấy chữ nguệch ngoạc "trước không thấy cổ nhân, hậu không thấy người đến, người mà không nhìn thấy nữa đó chính là Yến Tử."
Tử Vy hoảng hốt gọi:
- Tiểu dặng tử, Tiểu Trác Tử!
Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử vội vã chạy vào.
- Các ngươi có thấy Yến Tử đâu không? Có ai thấy?
Tiểu Đặng vội nói:
- Chúng tôi vừa đến Thần Võ môn hỏi, ở đấy bảo là lúc trời còn chưa sáng, đã thấy cát cát cải trang làm dân thường nói là phải ra ngoài để lo việc cho lệnh phi nương nương nên đã xông ra cổng thành đi mất. Bây giờ thị vệ đang định bẩm báo cho hoàng thượng biết sự việc đấy.
Tử Vy nghe vậy giật mình, hối Tiểu Đặng Tử:
- Tiểu Đặng Tử, ngươi nhanh nhanh chạy sang Cảnh Dương cung nói cho Ngũ a ca biết đi, còn Tiểu Trác ngươi tìm lại nhà Phước đại gia, nhờ người đến ngay Thần Võ môn để chận họ lại, không để chuyện làm kinh động Hoàng a ma, sau đó nói với Ngũ a ca và phúc đại gia đến ngay đây, để bàn cách ứng phó.
- Vâng!
Và chỉ một lúc sau là Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang hớt hải chạy đến. Vừa gặp Tử Vy đã hỏi
- Cô ấy để thơ gì lại? Đâu đưa ra cho tôi xem nào?
Tử Vy giao thư cho Vĩnh Kỳ:
- Các anh có chận bọn thị vệ lại không? Chuyện này mà để hoàng thượng biết là không tốt. Yến Tử lại gây chuyện không hay, mong là quỷ thần giúp đỡ, để bọn mình tìm được cô ấy về.
Nhĩ Khang nói:
- Tôi đã dặn dò bọn thị vệ rồi, bọn nó cũng đang sợ té khói đây. Vì để cho cát cát ra ngoài, mà không lệnh là điều cấm. Nghe nói bọn mình tìm cách giải quyết được, họ mới thở phào nhẹ nhõm.
Rồi giật lấy thơ trên tay Vĩnh Kỳ liếc qua, Nhĩ Khang giậm chân nói:
- Đấy thấy chưa? Tôi đã nói với anh rồi, mà chuyện này đừng có nhì nhằng mà anh lại không nghe, cứ tự ái! Trong khi Yến Tử là con người dễ bị kích động, làm việc đâu có suy nghĩ như mình. Giờ thế nào? Anh thấy sao?

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh Kỳ còn bối rối nói:
- Xin lỗi, tất cả tại tôi cả. Sơ xuất quá, nhưng tôi làm sao biết, là cô ấy lại có thể hành động như vậy. Nếu biết tôi nào để Yến Tử học thành ngữ, học thơ Đường làm chi?
Kim Tỏa đứng gần thấy vậy nói:
- Thôi đừng có chậm trễ nữa, mau mau đi tìm Yến Tử về đi. Tôi nghĩ chắc chị ấy cũng không đi đâu xa đâu hẳn là đến Hội Tân Lầu thôi. Chị ấy chỉ quen Liễu Thanh, Liễu Hồng, gặp chuyện không vui, hẳn là đến đây để kể lễ. Đó là chưa nói ở đó còn có sư phụ chị ấy nữa.
Nhĩ Khang nói:
- Đúng, chúng ta nên đến Hội Tân Lầu ngay! Ngũ a ca có đến đó liệu mà năn nỉ đấy, bọn này không biết đâu.
Tử Vy nói:
- Tôi cùng đi với các anh nhé?
- Cô đi cùng thì sẽ gặp rắc rối, vì hôm nay đâu phải là ngày được xuất cung?
- Nhưng nếu tôi không cùng đi, thì bảo đảm với các anh là sẽ không tìm ra được Yến Tử. Mà tìm được, chưa hẳn cô ấy lại đồng ý về.
Vĩnh Kỳ gật đầu.
- Đúng! Đúng! Tử Vy, cô phải cùng đi với chúng tôi. Cái cô nàng Yến Tử đó không dễ dỗ ngọt đâu.
Nhĩ Khang nói:
- Vậy thì không chậm trễ nhanh lên, chúng ta còn phải đến gặp lệnh phi nương nương trước, năn nỉ người. Nhưng đừng nói là Yến Tử cãi nhau với Ngũ a ca mà bỏ đi, chỉ nên nói là Tử Vy muốn đi thăm mẹ tôi thôi.
Rồi Nhĩ Khang quay sang dặn dò Kim Tỏa
- Kim Tỏa ngươi ở lại trong cung, nếu rủi mà hoàng thượng hay lão phật gia đến, thì ngươi nói hai cô cát cát đến nhà Phước đại nhân. Tuyệt đối không được tiết lộ chút nào về chuyện Yến Tử bỏ đi nghe không?
- Tôi biết và sẽ ở lại nhà chờ tin tức!
Tử Vy gật đầu, rồi mọi người vội bước ra cửa.
o0o
Nửa giờ sau, mọi người đã có mặt ở Hội Tân Lầu.
Liễu Thanh, Liễu Hồng, Mông Đan nghe qua thấy đều kinh ngạc.
- Yến Tử bỏ đi mất rồi? Làm gì có thể như vậy được? Nếu ra đã đến đây rồi? Sao không? Từ bữa trừ tà đến giờ bọn này nào gặp cô ấy đâu?
Liễu Thanh nói, trong khi Liễu Hồng lại nghi ngờ.
- Làm sao các người biết là Yến Tử bỏ ra ngoài này. Bản tính cô ấy hay pha trò, coi chừng trốn ở một nơi nào đó rồi giả vờ phao tin. Các người có tìm hết trong cung chưa?
Vĩnh Kỳ quá bối rối, nên nắm lấy ngực áo Liễu Thanh nói:
- Liễu Thanh, bọn mình đều là bạn bè thân thiết của nhau cả mà, đừng vì muốn giúp Yến Tử trốn mà dối chúng tôi. Tôi biết cô ấy chẳng có nơi nào đến cả, nếu chẳng có các người giúp sức. Hãy nói ra đi!
Liễu Thanh đẩy tay Vĩnh Kỳ ra nói:
- Tôi lừa gạt các người làm gì? Yến Tử không có đến đây thì nói là không có đến, nếu không tin các người cứ hỏi Mông Đan đi.
Mông Đan nói:
- Cô ấy thật không có đến đây, mà cô ta bỏ đi từ lúc nào chứ? Các người phải bình tĩnh suy nghĩ, xem Yến Tử có thể đến nơi nào? rồi chia nhau mà tìm đi!
Tử Vy nghe vậy tin ngay, nói với Vĩnh Kỳ.
- Tôi nghĩ, Yến Tử đã bất bình từ lâu, nên bỏ trốn thật sự đấy. Và không muốn chúng ta tìm được, nên chẳng đến Hội Tân Lầu. Cô ả muốn từ bỏ hết tất cả bạn bè mà.
Nhĩ Khang nhận định.
- Nếu vậy thì tình hình có vẻ nghiêm trọng đấy, vì Yến Tử biết võ, lại biết kiếm tiền, có thể tự lập. Biết đâu giờ này đã bỏ Bắc Kinh này, đi ngao du giang hồ khắp nơi rồi?
Vĩnh Kỳ nghe vậy giật mình.
- Võ công Yến Tử đâu có thể gọi là võ được? Nếu có đánh lộn với ai chưa chắc bảo vệ được mình. Bản tính cô ta lại không biết trời cao đất dày là gì cả. Một mình đi giang hồ, e là sẽ gặp dữ nhiều hơn là lành. Vậy thì nguy thật.
Mọi người nhìn Vĩnh Kỳ thông cảm, Nhĩ Khang an ủi.
- Đừng lo quá, chúng ta ở đây đông người, lập tức chia ra tứ phía tìm. Trước hết là lục sạo hết hang cùng ngõ hẻm ở thành Bắc Kinh này xem sao?
- Đúng, bây giờ ta chia ra. Nhĩ Khang và Tử Vy một toán. Số còn lại mỗi người phụ trách một con đường. Chỉ cần một tiếng đồng hồ là sẽ có kết quả ngay!
o0o
Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang chia nhau đi. Họ đâu có ngờ là Yến Tử khi rời khỏi hoàng cung ra ngoài, cũng không biết là sẽ đi về đâu. Cứ quảy chiếc túi trên vai. Rồi theo dòng người ngược xuôi hết con đường này đến con người khác. Yến Tử nghĩ: Tử Vy và Nhĩ Khang chắc chắn là sẽ đến Hội Tân Lầu tìm ta, trong khi ta đã cương quyết bỏ đi rồi, sao lại cho họ tìm được. Bây giờ ta cũng không còn là "Hoàn Châu cát cát" nữa. Từ đây ta sẽ sống thực với ta. Ta là Yến Tử, không quan hệ một chút nào với Hoàn Châu cát cát. Ta sẽ đi tìm việc làm để sống nhưng giờ ta đi đâu đây?
Yến Tử nhìn quanh không biết nên đi đâu. Đi một lúc chợt dừng chân trước một cái quán có vẻ là quán nước. Thấy có rất nhiều người tới lui. Yến Tử nhìn lên bảng thấy đề mấy chữ "Du Hiên Kỳ xã" Yến Tử nhìn mãi mà không biết ý nó nói gì, suy nghĩ mấy chữ này lạ quá, nhưng chữ "kỳ xã" có chữ kỳ tức là cờ... Ờ, đúng rồi ở đây người đánh cờ mình cũng thích đánh cờ, vậy thì vào xem.
Thế là Yến Tử đi vào Kỳ xã. Chỉ thấy trong đó có nhiều chiếc bàn, nhiều người vây quanh. Vừa đánh cờ vừa

http://tieulun.hopto.org

uống trà. Yến Tử tuy đánh cờ dở nhưng lại rất mê cờ, nên bước tới một bàn tò mò nhìn.
Trong kỳ xã lúc đó chỉ toàn là đàn ông, nên sự xuất hiện của Yến Tử gây nhiều chú ý.
Yến Tử thấy ông già bên cạnh đi một nước cờ, vẫn tật cố hữu không ngăn được nói:
- Ý! Đừng đi nước có đó, đi nước cờ này này!
Nói là thò tay xuống bàn cờ, kéo cờ đi.
Hai ông gia đang đánh cờ nhìn lên, ông lão bị Yến Tử đi cờ chau mày.
- Cô ở đâu mà xuất hiện nơi này? Làm ơn đứng xem đừng có chỉ chỏ.
Hai ông lão lại tiếp tục đánh cờ. Yến Tử đứng xem một lúc lại không ngăn được.
- Sai rồi, sai rồi. Phải giữ con trên lại, đi con dưới đây này.
Ông lão sa sầm nét mặt.
- Đã bảo, xem cờ không được nói cơ mà?
Yến Tử nói:
- Tôi biết xem cờ không nói mới là chân quân tử, nhưng tôi không làm được điều đó.
Ngay lúc đó một gã trung niên khoảng bốn mươi tay cầm quạt phe phẩy đi tới, nhìn Yến Tử rồi nói:
- Tôi là chủ quán cờ này. Còn cô ở đâu lại đây? Nơi này không tiếp khách nữ!
Yến Tử chau mày:
- Không tiếp khách nữ ư? Sao có chuyện kỳ cục vậy? Cửa quán các người mở rộng như vậy, không phải là ai cũng vào được à?
- Vâng.
- Thế thì tôi cũng vào đây đánh cờ, sao lại không tiếp.
Ông chủ quán họ Đỗ cười khinh khỉnh.
- Cô muốn đến đánh cờ ư? Cô có biết là đánh cờ phải trả tiền cờ, tiền trà, cô có tiền không?
- Bao nhiêu tiền một ly trà?
- Một đồng một ly.
Yến Tử móc trong túi ra một lạng bạc, đặt mạnh lên bàn hỏi:
- Lạng bạc này trị giá bao nhiêu? Có đủ trả tiền cờ hay không?
Lão họ Đỗ thấy vậy giật mình vội nói:
- Đủ, đủ chứ! Bây giờ cô muốn đánh cờ với ai đây?
Yến Tử đưa mắt nhìn quanh, rồi nói:
- Thôi đánh với ông vậy.
Ông chủ quán cười.
- Cô muốn đánh với tôi ư? Cô biết tôi thuộc cao thủ cờ không? Thôi chọn người khác vậy!
Rồi chỉ một gã mặt choắt nói:
- Thằng đó là đệ tử tôi đấy, cô đánh với nó thử xem.
Yến Tử thấy bị tự ái xúc phạm nên nói:
- Tôi chỉ muốn đánh cờ với ông thôi.
- Muốn đánh cờ với tôi phải đặt cược. Không cá cược tôi không đánh.
Yến Tử nói:
- Đặt cược ư? Cũng được! Khá lâu rồi ta không được đánh bạc, bữa nay làm một bữa xem!
Ông Đỗ với ánh mắt xảo quyệt, cười nhẹ.
- Có nghĩa là nếu tôi thua, tôi sẽ chung tiền cho cô và ngược lại, cô thua phải đưa tiền cho tôi đấy.
Yến Tử hỏi:
- Cược bao nhiêu đây?
Lão Đỗ cầm lượng bạc của Yến Tử lên.
- Thì cược cái lượng bạc này vậy.
- Được.
Hai người ngồi vào bàn, lão Đỗ nói với tiểu nhị...
- Tiểu nhị, hãy pha một bình trà ngon nhé.
Rồi đưa tay nói với Yến Tử.
- Nào mời cô đi trước đi.
Yến Tử hiên ngang đi ngay một con. Đám đông đứng chung quanh xì xào. Lão Đỗ không vội đi ngay, hỏi:
- Gọi tiểu thư là gì đây?
- Là Tiểu Yến Tử!
Vừa nói vừa nhìn vào bàn cờ. Lão Đỗ đã tiến quân đi được mấy bước đã chiếu bí Yến Tử, Yến Tử không chịu rút cờ lại nói:
- Ồ chơi xấu quá, ông gài bẫy tôi ư? Không được đâu, tôi đi lại nước cờ này.
Yến Tử không thực hiện được ý định. Cây quạt trên tay của lão Đỗ phớt qua. Yến Tử như bị điện giật, vội rút tay lại. Lão Đỗ nói:
- Đánh cờ ăn tiền thì đã chọn cờ, đi rồi không được hồi!
Yến Tử ngạc nhiên nhìn lão Đỗ. Cái con người này lạ thật, trời lạnh thế này mà lại phe phẩy cây quạt trên tay. Hay là hắn biết võ công?
Yến Tử cứ suy nghĩ thì lão Đỗ đã thọc xe xuống ăn mất một con mã của Yến Tử. Yến Tử kêu lên:
- Ồ! Thế này thì không được! Ông lợi dụng lúc tôi không để ý hưởng thế thượng phong, vậy là chơi không đẹp.
Lão Đỗ cười.
- Thôi không nói nhiều. Bàn cờ này cô thua đứt rồi!
- Tôi thua à? Yến Tử nhìn xuống bàn cờ đành chấp nhận. Thôi được rồi, ta chơi ván khác vậy.
Lão Đỗ cười:
- Chơi ván khác ư? Cá cược bao nhiêu đây?

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử lấy nguyên một nén bạc, liệng lên bàn hùng hồn nói:
- Nếu ông mà đánh thắng ba bàn liên tiếp thì thỏi bạc này sẽ hoàn toàn thuộc về ông.
Lão Đỗ cười híp mắt.
- Tôi chỉ cần thua cô một bàn là chung ngay một nén bạc cho cô.
- Chắc nhé!
- Vâng.
Thế là ván cờ lập lại. Nhưng chỉ đi được có mấy bước. Yến Tử lại thua. Bàn thứ hai lại thua nữa, đến thứ ba cũng tương tự. Lão Đỗ chắp tay lại ra vẻ sảng khoái:
- Vậy là nén bạc này của tôi rồi nhé.
Yến Tử thua đổ mồ hôi hột, tức khí móc thêm một nén bạc thứ hai ra.
- Đánh lại! Đánh lại!
Nhưng cuối cùng Yến Tử lại thua tiếp cuối cùng lão Đỗ đã thấy đủ, đứng dậy.
- Thôi nghỉ không chơi nữa đâu!
Nhưng Yến Tử nào chịu thua, đứng chận ngang.
- Ông thắng rồi bỏ đi ư? Thế này đâu có được?
Lão Đỗ làm bộ nói:
- Đánh thế này chán quá. Một bàn một thỏi đi.
- Được!
Yến Tử nói rồi thò tay xuống cạnh định kiếm túi đãy của mình lấy bạc đánh. Không ngờ chiếc túi trống rỗng. Yến Tử giật mình hét lên:
- Ai lấy cắp của tôi rồi?
Đám đông đứng quanh chỉ nhìn nhau lắc đầu. Lão Đỗ từ tốn nói:
- Mất bạc ư? Ờ! Ở giữa nơi đông người thế này cô phải cẩn thận chứ? Này hãy nhìn lên vách tường nhà tôi xem. Tôi có treo tấm bảng "coi chừng móc túi" nữa cơ mà?
Yến Tử cờ bạc thua, bây giờ mất sạch hết tiền, lại nghe tay chủ quán nói vậy, nên đổ quạu làm dữ.
- Ông nói vậy sao được. Đồ đạc để trong quán ông thì ông phải có trách nhiệm chứ? Cửa tiệm này là gì? Ăn cướp à? Hãy đem tiền trả hết lại cho ta!
Lão Đỗ vỗ mạnh một cái lên bàn hét:
- Cô ăn nói đứng đắn cho một chút? Ở thành phố Bắc Kinh này có ai dám nói Đỗ đại gia là làm chuyện mờ ám đâu? Ngươi là đứa bụi đời phương nào, chẳng tìm hiểu rõ ta là ai, lại dám lớn lối như vậy? Nếu biết điều thì mau về nhà lấy tiền khác ra đây, cờ bạc tiếp.
Nói xong anh ta phẩy quạt một cái sức gió của cái phẩy đẩy cả vạt áo Yến Tử lên tận mắt. Ông ta còn vận nội công, nói như lệnh vỗ.
- Tiểu Nhị! Tiễn khách!
Yến Tử đâu có chịu thua, hét một tiếng, đạp đổ chiếc bàn trước mặt. Bình trà, tách trà đổ bể tùm lum. Những người đứng quanh vội vã né tránh.
- Cái cửa tiệm ăn cướp này. Dám trộm cả tiền của bà ư? Vậy là quá lắm. Bọn bây muốn chết mới đụng đến bà!
Vừa nói vừa đạp đổ tất cả những chiếc bàn còn lại. Lão Đỗ giận, xòe quạt ra bước tới, quơ tay sang định chụp lấy Yến Tử. Yến Tử hét:
- Rõ là ngươi biết võ công nữa ư? Biết võ công mà làm chuyện ám muội vậy là không tốt, muốn bắt giữ ta, cứ bắt đi!
Yến Tử vừa nói vừa phi thân, nhảy từ nơi này sang nơi khác. Nhảy đến đâu bàn ghế gãy đổ đến đó, chủ quán họ Đỗ tức quá gầm lên đuổi theo. Khách thấy đánh nhau sợ mang họa, vội bỏ chạy ra ngoài cả.
Lão Đỗ nào chỉ có một mình còn mấy tay tiếp sức nữa. Trong khi Yến Tử vừa đánh mấy chiêu với chủ quán đã biết mình không phải đối thủ của hắn ngay. Nhưng đã lỡ giao đấu, không lùi được nữa, đành húc đầu vô mà đánh.
Một cây quạt đã đánh trúng vai Yến Tử cảm thấy đau buốt, hét lên. Một cây quạt thứ hai lại bay đến, Yến Tử biết muốn thoát chết chỉ có nước chạy, nên xông về phía cửa. Nhưng trước cửa đã có mấy tay giữ cửa. Lão chủ quán chỉ cần phi thân tới, gõ nhẹ quạt lên đầu, là mắt Yến Tử tối sầm lại. Không còn biết gì nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 24

Đến lúc một thùng nước lạnh dội lên đầu. Yến Tử mới giật mình tỉnh lại. Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy chủ quán với đôi mắt cú vọ đứng trước mặt. Cạnh đó là một mụ mập ù, có lẽ là vợ ông ta. Họ đang ngắm nghía đánh giá nàng. Yến Tử bực tức định phản kháng, mới hay là tay chân đã bị trói chặt, cục cựa cũng không được. Nơi Yến Tử nằm là một hốc kẹt vừa tối vừa ẩm. Đúng ra là một hốc bếp, vì Yến Tử nhìn thấy có rất nhiều ống lò quanh mình đang nấu, gần đó còn có một số công nhân nữa. Yến Tử vùng vẫy, vùng vẫy mãi không được, tức quá buông tiếng chửi.

- Tại sao lại trói ta thế này? Bộ các người muốn chết ư? Các ngươi biết ta là ai không?

Lão Đỗ bình thản.

- Sao lại không biết, ban nãy ngươi xưng danh rồi, Tiểu Yến Tử chớ ai.

- Mà các ngươi biết Yến Tử là ai không?

Yến Tử muốn nói mình là "Hoàn Châu cát cát" nhưng rồi nghĩ lại. "thật đáng xấu hổ chẳng ra thể thống gì. Có túi tiền cũng để người ta cuỗm mất quần áo cũng không còn. Còn để người ta trói quắng nơi nhà bếp như vầy thì có gì đáng hãnh diện mà còn nêu danh Hoàn Châu cát cát nữa chứ?

Nghĩ vậy nên Yến Tử xuống nước.

- Ông chủ này! Ông trói tôi ở đây định làm gì vậy? Đưa ra quan xử ư?

Lão Đỗ nói:

- Chuyện này là chuyện nhỏ mà cần gì đưa đến quan. Ngươi đập phá quán ta, đuổi khách ta, muốn phá chuyện làm ăn của ta, thì ta phải bắt ngươi trừ nợ.

Cái mụ chủ quán thì đưa bàn tay dính đầy mỡ ra sờ sờ lên mặt Yến Tử.

- Tôi thấy cái khuôn mặt bầu bĩnh này cũng có giá. Bán nó cho Kỹ viện, ít ra cũng được mấy lượng vàng, đủ để đền thiệt hại mà quán đã gánh chịu. Ông bảo tiểu nhị đến "Hạnh Hoa lầu" mời bà chủ Trương đến đây.

Vừa nói bà ta vừa đưa tay sờ đến đôi môi Yến Tử. Không ngờ Yến Tử nào chịu yên, nên thoát cái đã quay qua ngoạm lấy tay mụ.

- Ối da! Cái con a đầu này!

Vừa nói mụ vừa kê chân lên đạp cho Yến Tử một cái đau điếng. Lão chủ nhìn Yến Tử với ánh mắt thèm thuồng, nhưng cũng lên tiếng dọa.

- Này ta nói cho mà biết, liệu mà giữ thân, bằng không e là sẽ bị thịt nát xương ta rõ khổ đấy.

Yến Tử tỉnh bơ.

- Nhưng mà ông chủ Đỗ này, ông cột tôi chặt thế này, mà còn định bán tôi vào nhà thổ nữa, thì ông nghĩ đi, nào có lợi gì cho ông? Đến lúc đó, tới nơi tôi sẽ đập phát tan mọi thứ, rồi trút tội là ông sai tôi làm như vậy, thì có phải ông vỡ nợ không?

Ông chủ Đỗ trừng mắt.

- Vậy theo ngươi, ta phải làm sao chứ?

- Ông thả tôi ra, tôi về nhà lấy tiền đền cho ông là xong, ông muốn bao nhiêu chẳng được.

- Nhưng mà nhà ngươi ở đâu? Đường nào chứ?

- Nếu tôi mà nói ra, e là ông sẽ giật mình!

- Thì ngươi cứ nói ra thử xem.

- Tôi... tôi... không thể nói được.

Lão Đỗ dắc ý:

- Ta đã biết là ngươi chẳng dám nói ra mà. Cái mửng này, ngươi mang vàng bạc trên người này, biết võ này, lại không dám nói ra chỗ ở, thì có nghĩa ngươi là kẻ trộm. Đã trộm tiền của một nhà giàu nào đó rồi trốn ra đây.

Một tia sáng lóe ra trong đầu Yến Tử, hay là nói ra Hội Tân Lầu, để Liễu Thanh, Liễu Hồng, đến cứu? Nhưng lại nghĩ làm vậy tệ quá. Chẳng có vẻ là anh hùng, nên yên lặng chẳng nói năng gì chỉ nói:

- Ngươi đừng tò mò tìm hiểu lai lịch ta. Vì nếu ta mà nói thật ngươi cũng không tin ta đâu. Ta chỉ cảnh cáo ngươi, nếu ngươi không thả ra ra, thì sẽ có nhiều người đến đây tìm, lúc đó đừng bảo sao lại xui xẻo. Ngươi có thể bị chặt đầu, tru di cửu tộc, tứ mã phân thây đấy.

- Ghê gớm vậy ư? Ta không hề sợ đâu, để họ đến đây tìm ta đi nào.

Lão chủ tiệm nói, Yến Tử suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng nói:

- Thôi thì thế này vậy. Chẳng qua ta chỉ đập bể đồ đạc trong quán ông. Thôi thì để ta làm công trừ nợ vậy?

Rồi hạ thấp giọng, Yến Tử làm ra vẻ đáng thương nói:

- Ông đoán cũng gần đúng. Tôi là đứa không cha không mẹ, làm a đầu cho một nhà giàu. Nhưng chủ nhân ở đó cứ ức hiếp, đánh đập, nên chỉ còn nước là bỏ trốn... Tôi nói cho ông biết, tôi cũng biết làm nhiều thứ lắm. Chẳng hạn như rửa chén, nấu cơm, gánh nước, chẻ củi... Tóm lại, bây giờ tôi chẳng còn chỗ nào để dung thân nữa. Tôi ở đợ trừ tiền, ông thấy thế nào?

Ông chủ chưa trả lời thì bà chủ đã lên tiếng:

- Không được! Ta không thể mướn một con a đầu như ngươi, nhìn vóc dáng ngươi, e là sẽ mang họa.

Ông chủ Đỗ thì nói:

- Sợ cởi trói cho ngươi, ngươi lại quậy phá tiếp!

Yến Tử lắc đầu:

- Không, không đâu! Võ công ông chủ cao cường như vậy, thử sức một lần là tôi đã biết rồi, làm sao dám hành động ngu ngốc. Tôi rất nể ông, ông vừa đánh cờ giỏi này, võ công cao này... ông như một tiền bối. Tôi mà ở đây làm công cho ông sẽ được học đánh cờ, học thêm võ nghệ nữa. Vậy ông cho tôi ở lại đi, tôi có thể bưng trà cho khách, làm a đầu nè... đều được hết!

Ông chủ họ Đỗ nghe Yến Tử nói vậy có vẻ xiêu lòng nói:

- Được! Ta sẽ cởi trói cho ngươi, nhưng nếu ngươi mà còn lộn xộn. Ta sẽ bóp cổ ngươi chết, rồi ném xuống đống rác đấy.

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử gật đầu. Ông chủ Đỗ lấy dao cắt dây trói cho Yến Tử. Yến Tử được tự do, vươn tay vươn chân nói:
- Được rồi, tôi sẽ làm công cho ông, công việc tôi làm gì đây?
Bà chủ ra lệnh:
- Đi đốt lò đi!
- Vâng!
Yến Tử ứng ngay, rồi bước tới đống củi nơi góc, ôm nguyên một bó củi đến trước ống lò, cẩn thận cho từng thanh củi vào lò. Hai vợ chồng ông chủ quán đứng gần đó quan sát. Lửa trong lò đã cháy dỏ rực. Đột nhiên Yến Tử nhặt một thanh củi cháy đỏ ném vào mặt ông chủ quán. Nhưng ông chủ quán lại hành động nhanh hơn, né kịp. Yến Tử thừa cơ phóng ra cửa. Lần này bà chủ ra tay, một cú đấm từ sau phóng tới, Yến Tử lại nếm mùi thất bại.
o0o
Nhĩ Khang, Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Mông Đan, Liễu Thanh, Liễu Hồng chia nhau ra lục hết các ngõ ngách ở thành Bắc Kinh. Vĩnh Kỳ thậm chí đã đi ngang qua cả "Du Hiên Kỳ xã" mà không biết Yến Tử đang lâm nạn trong đấy. Mọi người đã thấm mệt, trời đã sụp tối, tất cả tụ họp lại Hội Tân Quán mà vẫn không tìm được tông tích Yến Tử đâu. Vĩnh Kỳ nôn nóng hỏi:
- Bây giờ phải làm sao đây? Cô ấy là gái, một thân một mình như vầy nguy hiểm quá. Tôi phải đi tìm lại, mới được.
Liễu Thanh kéo Vĩnh Kỳ lại nói:
- Anh phải bình tĩnh một chút nào, cứ cắm đầu đi tìm chẳng lợi ích gì cả. Tôi quen biết Yến Tử đã lâu, cô ấy mạng to lắm. Theo tôi cô ấy sẽ không việc gì đâu. Với cái cá tánh ngang ngạnh của cô ấy, nếu không thích làm cát cát nữa, thì chúng ta rất khó mà tìm được. Biết đâu giờ này Yến Tử đã ở một nơi rất xa, rất xa rồi?
Tử Vy nói:
- Đó là điều bọn này lo nhất!
Vĩnh Kỳ đấm mạnh tay lên bàn nói:
- Làm sao có thể như vậy được? Nếu có chuyện cãi vã với tôi nữa. Thì cũng phải nghĩ đến Tử Vy chứ? Nghĩ đến những người cùng hội cùng thuyền chứ? Khôeng biết là bỏ đi như vậy làm bạn bè phải khổ, phải hoảng loạn lên ư? Còn nữa, tôi ta phải ăn nói làm sao với Hoàng a ma? Với lão phật gia đây? Ở trong hoàng cung mà biết được sẽ gây họa cho biết bao nhiêu người, tại sao cô ấy không nghĩ, mà cứ muốn làm gì thì làm một cách vô tình vậy?
Liễu Hồng nói:
- Bất luận thế nào, mọi người cần phải có cái gì bỏ bụng trước. Để tôi bảo nhà bếp làm một vài thức ăn mang lên. Đi suốt cả ngày vừa mệt vừa đóm phải bồi dưỡng chứ không lại bệnh, nhất là Tử Vy vừa mới khỏi.
Nhĩ Khang nắm lây tay Tử Vy:
- Em khỏe chứ? Đúng ra để em ở nhà tốt hơn.
Tử Vy buồn buồn:
- Em chỉ lo cho Yến Tử thôi. Không hiểu sao mà ngay cả em cô ấy cũng có thể từ bỏ được. Vậy mà còn nói có phước cùng hưởng, có họa cùng chia gì? Tìm gặp cô ấy lần này là em phải tính sổ mới được!
Mông Đan cũng chen vào:
- Hay là cô ấy đã quay về hoàng cung. Mọi người cứ túa ra đây tìm mà chẳng ai liên lạc được với trong cung. Tôi nghĩ Yến Tử là con người nhiệt tình, lại có nghĩa khí. Giận thì bỏ đi nhưng hết giận là quay về ngay. Biết sự việc nghiêm trọng nên làm sao bỏ đi luôn được.
Vĩnh Kỳ bật dậy.
- Mông Đan nói đúng, thôi chúng ta quay về vậy.
Liễu Hồng nói:
- Làm gì gấp gáp thế, ăn cái gì đi đã?
Nhĩ Khang nói:
- Thôi khỏi cần. Vĩnh Kỳ đang nóng lòng như lửa đốt thế này làm sao ăn. Thôi để chúng tôi về vậy!
Rồi Nhĩ Khang quay qua nhìn Tử Vy tiếp.
- Chẳng biết trong cung rồi chuyện gì xảy ra, họ mà biết sự vắng mặt của bọn ta thì khổ? Bọn thị vệ chẳng biết có trình báo hay không nữa?
Mọi người đều cảm thấy cần phải quay về cung ngay, để dò xem tình hình trong cung thế nào. Nhĩ Khang ra đến cửa còn quay lại dặn dò.
- Các người để ý giùm. Yến Tử có khi cả ngày trời không nơi trú ngụ lại sẽ quay về đây, nếu cô ấy có ở đây, thì bằng mọi giá phải giữ cô ấy lại, đừng để đi mất. Mai bọn này sẽ quay ra đây lại.
Liễu Hồng nói:
- Biết rồi! sáng mai, Mông Đan và Liễu Thanh sẽ tiếp tục đi tìm, còn tôi sẽ túc trực ở nhà.
Thế là tất cả quay về Thấu Phương Trai.
o0o
Kim Tỏa vừa trông thấy mọi người quay về vội hỏi:
- Tìm thấy chưa? Tìm thấy chưa?
Cả bọn nghe hỏi sa sầm nét mặt. Vĩnh Kỳ nói:
- Nói thế có nghĩa là cô ấy không hề quay về?
- Dạ chưa. Trước giờ cơm tối, lệnh phi nương nương có đến đây hỏi tiểu thơ đến nhà phúc đại nhân về chưa, con chỉ nói là chưa về, chớ đâu có dám hó hé điều gì.
Tử Vy hỏi:
- Như vậy thì trong cung chưa ai phát hiện ra sự mất tích của Yến Tử. Thế còn đám thị vệ? Bên lão phật gia có nghĩ ngờ gì không? Cả hoàng hậu nương nương nữa?
Kim Tỏa đáp:

http://tieulun.hopto.org

- Không biết! Không nghe động tịnh gì cả, tôi túc trực ở Thấu Phương Trai theo sự dặn dò của tiểu thơ, chờ đợi căng thẳng quá trời.
Nhĩ Khang thở ra:
- Đã đi hết cả Bắc Kinh rồi mà vẫn không tìm ra.
Đúng lúc đó, Hàm Hương sang lo lắng:
- Sao để chuyện như vậy xảy ra chứ? Ngũ a ca hai người chỉ vì chuyện cãi nhau mà để Yến Tử bỏ đi ư? Sao không nhịn cô ấy một chút?
Vĩnh Kỳ ngồi ôm lấy đầu nói:
- Nếu quay ngược thời gian lại được, tôi đã nhịn cô ấy cùng Yến Tử luyện kiếm, đánh cờ, làm bất cứ điều gì cô ta muốn. Tôi nào biết Yến Tử lại có thể bỏ đi như vậy đâu? Thật quá đáng!
Tử Vy thở ra, mệt mỏi ngồi xuống. Nhĩ Khang bảo Minh Nguyệt, Thể Hà.
- Các người hãy xuống nhà bếp làm món gì nhẹ nhẹ mang lên, mọi người đều mệt cả rồi, lại chưa có một hạt cơm vào bụng, phải ăn cái gì cho lại sức mới suy nghĩ được chứ.
- Vâng!
Thế là Thể Hà, Minh Nguyệt xuống nhà bếp.
Hàm Hương thấy vậy an ủi mọi người.
- Thôi đừng có hoảng lên như vậy, phải bình tĩnh, tôi nghĩ Yến Tử rồi sẽ quay về. Cô ấy không thể sống thiếu các bạn được đâu, các người có thấy đúng không? Tính khí cô ta lúc nào cũng vui nhộn. Sợ cô đơn, mà không có bạn bè làm sao sống nổi? Vì vậy tôi nghĩ mai là cô ấy sẽ quay về. Điều quan trọng hiện nay là làm sao ém nhẹm được chuyện này càng lâu càng tốt.
Nhĩ Khang gật đầu.
- Hàm Hương nói đúng đấy. Chúng ta phải bàn tính xem nếu hoàng thượng xuất hiện bất ngờ thì phải giải thích sao? Rồi lão phật gia hoàng hậu nữa. Nhất là hoàng hậu, bà ta có mặt, e là khó giải thích được.
Vĩnh Kỳ chau mày thở ra.
- Lão phật gia chỉ cho tôi hạn kỳ ba tháng. Hôm này là ngày đầu tiên, Yến Tử đã không thay đổi mà lại biến mất, nếu lão phật gia mà biết chuyện này thì có lẽ chẳng còn hy vọng gì nữa.
Tử Vy nghe vậy giật mình.
- Cái gì mà lão phật gia gia hạn ba tháng? Ba tháng để làm gì chứ?
Nhĩ Khang thở dài, biết là không thể giấu Tử Vy được nữa nên nói
- Lão phật gia ra hạn ba tháng để Yến Tử có thể lột xác, không còn những cái mà bà gọi là thói hư tật xấu, nếu không được sẽ hủy bỏ cuộc chỉ hôn. Vì vậy Ngũ a ca mới quýnh quáng lên, bắt Yến Tử phải học!
Tử Vy bây giờ mới hiểu ra.
Vĩnh Kỳ bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, nói:
- Có lẽ tôi sẽ mất Yến Tử vĩnh viễn. Cuộc sống từ đây về, nếu không có cô ấy sẽ ra sao?
Vĩnh Kỳ tựa đầu lên cửa, buồn bã:
- Mà cũng không biết tại sao lại có người ngang ngạnh như vậy không hiểu biết, thông cảm gì cả. Tàn nhẫn dùng biện pháp trốn đó để hành hạ tôi chứ?
Rồi như không dằn lòng được, Vĩnh Kỳ hét lớn:
- Yến Tử! quay về đây ngay!
Hành động của Vĩnh Kỳ làm Tử Vy và Nhĩ Khang hoảng hốt.
- Ô! Ê! Anh làm gì mà kỳ cục vậy?
- Ngũ a ca! anh hãy bình tĩnh một chút đi, làm thế mọi người đều nghe thấy thì sao?
Đang lúc đó, bên ngoài có tiếng của Tiểu Đặng Tử.
- Hoàng thượng giá lâm!
Mọi người hoảng hốt nhìn nhau, Nhĩ Khang vỗ mạnh lên vai Vĩnh Kỳ như trách.
Ngay lúc đó vua Càn Long đã bước vào cửa, hỏi:
- Ai làm gì gọi Yến Tử vậy? Trẫm cũng muốn gặp con a đầu đó đây. Mau đem bàn cờ ra chỉ có buổi tối trẫm mới dạy nó đánh cờ được thôi!
Mọi người vội quỳ xuống thỉnh an, chỉ có Vĩnh Kỳ lòng đầy rối rắm, nên quên cả chào. Hàm Hương vội bước tới thi lễ.
- Hoàng thượng.
Vua nhìn thấy Hàm Hương giật mình, nhưng vui ngay.
- Thì ra khanh cũng có mặt ở đây. Trẫm mới bảo đưa món thịt nai sang cho khanh, chắc khanh không để ý?
- Vâng, thần thiếp xin tạ ơn hoàng thượng.
Rồi vua lại quay qua nhìn mọi người, thấy thái độ mệt lả của mọi người, ngạc nhiên:
- Các ngươi làm sao vậy? Còn Yến Tử đâu?
Tử Vy lúng túng.
- Cô ấy... Cô ấy... đang ở trong nhà ạ.
- Bảo nó ra đây, càng ngay càng chẳng biết phép tắc kỷ cương gì cả. Nghe Hoàng a ma đến mà chẳng ra nghênh đón ư?
- Dạ... dạ...
Tử Vy quay qua nhìn Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang cầu cứu. Trong khi hai người này cũng không biết ứng biến thế nào vua Càn Long thì ngạc nhiên chờ đợi. Ngay lúc đó Hàm Hương chợt kép lấy tay áo, với nụ cười thật tươi.
- Hoàng thượng mới ban thịt nai nướng cho thiếp ư? Vậy thì ta cùng sang Bảo Nguyệt lầu thưởng thức đi? Thần thiếp chưa ăn tối, định sang đây ăn chung với Yến Tử nhưng bọn họ đã ăn rồi. Nghe nói món nai nướng này là do đầu bếp Hồi trổ tài, phải không?
Vua Càn Long thấy bỗng nhiên Hàm Hương có vẻ thân mật như vậy, hơi bất ngờ nói:
- Phải đầu bếp Hồi mà lại làm thức ăn theo cách Tân Cương nữa, có điều không biết là có hạp khẩu vị khanh

http://tieulun.hopto.org

hay không?
Hàm Hương kéo vua đi.
- Vậy chúng ta đi ngay, kéo không thức ăn nguội lạnh sẽ ăn không ngon.
Vua Càn Long hơi chựng lại một chút, rồi cười nói:
- Thôi được! Thôi được! Ta đi!
Rồi quay đầu lại nhìn đám đông phía sau.
- Còn cờ! Để hôm khác vậy!
Đám Vĩnh Kỳ vội quỳ xuống quên cả lời cung tống Hoàng a ma. Vua Càn Long đi rồi, Vĩnh Kỳ nói:
- Nếu không tìm ra Yến Tử là tôi sẽ chết mất!
o0o
Đám ở Thấu Phương Trai sầu thúi ruột, Yến Tử ở quán đánh cờ cũng nào có hơn gì. Cô nàng bị bắt làm lao công, đầu tắt mặt tối, phải ngồi bên bếp đốt lò. Bà chủ quán chắp tay sau lưng, đứng canh chừng phía sau.
- Cái con chết tiệt này, lửa cháy quá rồi thấy không? Đốt phải biết nhìn chứ?
Yến Tử lòng đầy căm thù, nhưng chẳng làm gì được, nghiến răng nói thầm:
- Thật xui xẻo, vào nhầm cái quán đen đủi hết gặp tay đại gian ác lại gặp mụ quỷ dạ xoa. Tất cả đều giỏi võ công, làm sao ta cự lại! Xui thật! mà tất cả cũng tại Vĩnh Kỳ cả thôi!
Đang nghĩ ngợi đã nghe mụ chủ quán hét:
- Lửa sắp tắt rồi, đốt thêm một chút, nghe không?
Vừa nói, mụ ta thẳng chân đá một cái vào đít Yến Tử đau điếng, khiến Yến Tử suýt chui đầu vào lò. Yến Tử tức quá hét:
- Bộ bà muốn thiêu sống tôi hử?
Mụ chủ quán lại đá cho Yến Tử một đá, Yến Tử phóng mình lên định trốn, nhưng làm sao trốn được. Mụ ta chỉ cần quét chân một cái Yến Tử té nhào, Xong việc mụ xoa xoa tay nói:
- Này cục cức chó đẹp đẽ, muốn thử thêm nữa không nào?
Yến Tử đau quá nói:
- Thôi khỏi! Thôi khỏi! Đủ rồi, ngu sao lại để ăn đòn! Tôi đốt lò vậy!
Yến Tử nói rồi tiếp tục đốt lò, quạt lửa thật mạnh, để tro lại bay tứ tán, khói mịt mù, mụ chủ quán thấy vậy hét:
- Ngươi muốn chết hả?
Vừa nói mụ vừa thò tay nhéo Yến Tử một cái, Yến Tử đau quá hét lên:
- Ui da! Mẹ đại vương ơi hãy tha mạng, Yến Tử này không dám đâu!
- Vậy thì ngoan ngoãn mà chụm lửa.
- Vâng!
Yến Tử quỳ xuống tiếp tục chụm lửa. Lửa nóng làm đỏ cả khuôn mặt vừa sưng, vừa lem luốt của Yến Tử. Sau khi chụm lửa xong, mụ chủ lại bắt Yến Tử gánh nước. Ngày xưa khi còn ở viện cô nhi, Yến Tử cũng đã từng làm cực khổ như vậy, có điều lúc đó còn được người này người kia phụ giúp nên Yến Tử cũng không cực như bây giờ. Bây giờ phải nhúm lửa, phải xách nước, Yến Tử thấy đầu nhức như búa bổ. Chuyện xách nước nào có đơn giản, Yến Tử lại xách thau. Lúc nào cũng múc cho đầy thùng, nên lúc xách nước cử đổ tràn ra. Có lần nước tràn ướt cả giày mụ chủ.
- Cái con chết tiệt này!
Và một cú đấm trúng đầu, Yến Tử loạng choạng té chỏng giọng, Yến Tử hét:
- Ui da! Rõ là xui xẻo, cứ gặp quỷ không à!
Nhưng Yến Tử vừa dứt lời thì một bàn chân đã đặt lên ngực Yến Tử.
- Ngươi vừa nói gì đấy? Lập lại coi?
Yến Tử nỏi:
- Tôi nói bà có thể cùng Dung ma ma kết bạn được rồi đó!
Mụ chủ nhà nhấn mạnh chân lên ngực Yến Tử.
- Ngươi nói gì ta không hiểu, nhưng ta biết chắc một điều là ngươi đang nói xấu ta.
- Ui da! - Yến Tử kêu lên - nhẹ một chút, bộ bà muốn dẫm chết tôi ư? Tôi mà chết thì bà phải đi chôn, có phải là cực thân không? Làm chi vậy hở nữ vương, đại nữ vương?
Mụ chủ nghe Yến Tử tán dương mình mới lơi ra. Sau đó mụ lại bắt Yến Tử đi rửa chén dĩa. Chén dĩa dơ lại chất thành từng đống, rửa đến độ nhức cả lưng. Vậy mà Yến Tử vừa mới lơi ra là đã bị mắng.
- Siêng lên nào, đừng có làm biếng chẳng có lợi cho ngươi đâu!
Yến Tử mím môi nhịn nhục. Rửa xong chén mụ ta ném một chiếc khăn vào mặt Yến Tử.
- Lấy khăn lau cho khô nước đi!
Yến Tử lấy khăn lau từng chiếc chén, vừa lau vừa lẩm bẩm niệm chú.
- Ky li cu lu ba bu na ki li cu lu, cấp cấp như luật lệnh. Yến Tử này đang làm phép đây. Ma đầu bự, ma không đầu, ma chết oan, ma thắt cổ. Tất cả bọn bây hãy đến giúp ta, bắt con mụ dạ xoa này đem xuống địa ngục đốt thành tro.
- Ngươi lẩm bẩm gì trong miệng vậy?
- Không có... không có...
- Xong chưa, bây giờ chất hết chén dĩa lên kệ đi.
- Vâng, nô tài tuân lệnh!
Yến Tử ôm một đống chén dĩa đến bên kệ tủ, hơ hỏng sao để tuột tay, rơi cả xuống đất vỡ tan.
Mụ chủ thấy vậy hét lên:
- Mi cố tình phải không? Đồ thối tha? Đồ ăn trộm, ta đánh chết ngươi!
Nói xong mụ ta xông lại Yến Tử sợ quá hét lên:
- Bớ người ta cứu tôi với! Tay đại gian ác muốn giết tôi nè.

http://tieulun.hopto.org

Mụ chủ đè Yến Tử xuống đất, cỡi lên người nàng. Hai tay liên tục vã vào mặt vào má Yến Tử.
Yến Tử vừa đau vừa giận nói:
- Mụ coi chừng đấy! Ta sẽ báo thù, đồ chết tiệt, đồ quỷ dạ xoa, đồ cọp cái... dồ gấu ngựa... ta rồi sẽ cắt ngươi ra từng mảnh đem phát cho chó ăn. Ta sẽ cho người đốt cửa tiệm ngươi. Bắt ngươi cột lại, đưa đi bêu rêu ngoài đường.
Mụ chủ quán thấy Yến Tử la hét dữ quá, gõ mạnh lên đầu nàng một cái. Thế là Yến Tử không còn biết gì nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 25

Chuyện Yến Tử đánh thị vệ, bỏ trốn khỏi hoàng cung đi mãi đến tối không về. rồi sự nhốn nháo ở Thấu Phương Trai... những bất thường đó, đâu che mắt được người trong cung. Vì vậy chỉ sáng hôm sau là hai tên thị vệ canh cửa ở Thần Võ môn, đã bị thân tín của hoàng hậu bắt vào Từ Ninh cung. Đến nước này, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang biết sự việc không thể ém nhẹm nữa, nên trời vừa sáng đã đến Thấu Phương Trai dặn Tử Vy.
- Tử Vy! Hôm nay em ở lại trong cung. Anh và Ngũ a ca sẽ ra ngoài tìm, chuyện này anh nghĩ khó mà giấu được nữa. Một lát tốt hơn, em nên đến tìm lệnh phi nương nương và khai thật hết cả sự việc thì hơn.
- Em biết! Nhưng các anh đi, nếu biết được tin tức gì thì sớm mà quay về báo em biết nhé. Còn Yến Tử có đến Hội Tân Lầu, thì cũng cho em hay, vì em nghĩ chỉ có em mới khuyên bảo cô ấy về.
Vĩnh Kỳ nói:
- Tôi biết! Tôi biết mà. Nhưng nếu trong này, có ai hỏi thì tốt nhất nói là Yến Tử đến nhà Phước đại nhân.
Và quay sang Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ nói:
- Nhĩ Khang, ta nghĩ là ngươi cũng không nên giấu cha mẹ ngươi chuyện này được. Hãy nhờ họ giúp sức một tay có vẻ hay hơn đấy.
- Tối qua tôi đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, nhưng không dám nói, vì e người lớn họ có cái nhìn khác hẳn bọn mình. Họ thấy chuyện quá nghiêm trọng vậy không dám gánh trách nhiệm? Hay là ta cứ nói thật với Hoàng a ma biết thì hơn?
Nhưng Nhĩ Khang vừa dứt lời, thì Tiểu Đặng Tử đã hớt hải mang một mảnh giấy vào.
- Bẩm Ngũ a ca, Phước đại gia, ban nãy thân tín của Tịnh Nhi cát cát là Thúy Nga, bảo tôi mang mảnh giấy này đến cho hai người ngay.
Nhĩ Khang giật mình cầm lấy mảnh giấy trên chỉ có mấy chữ "thần chiêu phật chỉ!" Nhĩ Khang tái mặt.
- Chết rồi, bọn thị vệ đã khai ra. Lão phật gia sắp đến đây ngay!
Vĩnh Kỳ cũng hoảng hốt.
- Vậy thì làm sao đây? Cậu chắc như vậy chứ?
- Sao lại không? Tịnh Nhi sợ tấm giấy này rơi vào tay người khác nguy hiểm, nên cố ý viết mơ hồ như thế.
Nhĩ Khang nói rồi chụp lấy tay Vĩnh Kỳ.
- Ngũ a ca! Không chần chờ được nữa, chúng ta đi thôi.
Vĩnh Kỳ hỏi:
- Đi đâu?
- Đi tìm Hoàng thượng chứ đi đâu?
Rồi Nhĩ Khang quay sang Tử Vy dặn dò.
- Lão phật gia có đến, em liệu mà ứng phó nhé!
Tử Vy cũng quýnh lên.
- Em phải ứng phó cách nào đây? Phải ứng cách nào đây?
Vĩnh Kỳ nhìn Nhĩ Khang biết là sự việc đến nước này chẳng thể làm gì khác, phải cứu viện Hoàng a ma, nhưng cũng cần Tử Vy tiếp tay, nên bọc bạch.
- Nói thật với Tử Vy, đối với tôi chuyện mất Yến Tử là mất hết mọi thứ. sự việc này tất cả đều bắt đầu từ lão phật gia. Chính bà ấy đã đẩy chuyện nên nỗi này. Vì vậy dù được tán đồng hay không tán đồng, tôi đều phải nói rõ chuyện rồi đến đâu thì tới.
Vĩnh Kỳ nói xong cùng Nhĩ Khang đi gặp vua ngay.
o0o
Khi vua Càn Long biết chuyện Yến Tử bỏ đi, người hết sức ngạc nhiên hỏi:
- Làm sao có chuyện như vậy được? Mà con a đầu đó bỏ đi đâu mới được chứ?
Vĩnh Kỳ lắc đầu nói:
- Xin Hoàng a ma đừng hỏi, bởi vì việc này đâu phải một hai câu là làm rõ được. Đại khái sự việc là vì con muốn dạy cô ấy theo ý lão phật gia. Con nài ép cô ấy học, kết quả, Yến Tử bị tổn thương tự ái, nên bỏ thơ lại và ra đi. Ra đi từ sáng hôm qua, bằng cách đánh lính gát cổng ở Thần Võ môn rồi ra ngoài, con vì chẳng muốn làm kinh động Hoàng a ma, nên cùng Nhĩ Khang ra ngoài tìm. Kết quả tìm cả ngày chẳng thấy, con nghĩ có thể Yến Tử đã mất tích!
Nhĩ Khang bước tới nói thêm.
- Bẩm hoàng thượng, giờ phút này mà đem chuyện luật lệ triều định ra nói e là quá trễ. Yến Tử bỏ đi vì những luật lệ nghiêm khắc, điều này cho thấy cô ấy có thiết tha gì đến địa vị cát cát hay vương phi của mình? Thần nghĩ dứt khoát là Yến Tử muốn sống một đời bình an giản dị thôi, nên sẽ không quay về nữa đâu.
Vua Càn Long nhìn Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang biết sự việc hết sức nghiêm trọng hỏi:
- Các ngươi nói là Yến Tử đã quyết rời hoàng cung, chứ không phải vì giận hờn mà đào tẩu ư?
Vĩnh Kỳ nói:
- Nghĩ lại, nhi thần thấy hối hận vô cùng. Vì Yến Tử chỉ dễ thương vì là Tiểu Yến Tử. Đằng này mọi người lại bắt cô ấy phải biến thành một người khác. Một thiên kim tiểu thơ đài cát, làm sao cô ấy có thể biến thành được. Cũng chỉ vì chuyện đó mà cứ gây sức ép, rồi trừng phạt làm đủ cách để Yến Tử hoảng sợ. Kết quả là bây giờ, con mất cô ấy, thật là một điều đáng buồn, nghĩ lại quá sai lầm. Vì vậy bây giờ, xin Hoàng a ma đừng nói chuyện cung cách hay kỷ luật cung đình nữa. Chẳng còn "Hoàn Châu cát cát" nữa đâu, nói chuyện phạm thượng có ích lợi gì?
Vua Càn Long nhìn Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ mất Yến Tử thì vua cũng nào còn "Hoàn Châu cát cát?" Nào có còn "kẻ biết gây cười"
Nhĩ Khang chen vào.
- Bẩm hoàng thượng, hiện nay lão phật gia đã biết chuyện Yến Tử bỏ đi, người vô cùng thịnh nộ, e là tai họa rồi sẽ giáng xuống những người còn lại ở Thấu Phương Trai. Vì vậy, bọn thần đến đây gặp hoàng thượng, xin

http://tieulun.hopto.org

hoàng thượng hãy giúp đỡ. Nếu hoàng thượng không đến Thấu Phương Trai ngay bây giờ e là Tử Vy cát cát sẽ bị cực hình.
Vua nghe vậy giật mình vội vã đứng dậy.
- Nào, chúng ta cùng đến Thấu Phương Trai ngay!
o0o
Lúc đó Thấu Phương Trai đang gặp họa. Thái hậu từ ngày hồi cung đến giờ cứ bị chuyện ở Thấu Phương Trai, này quay cuồng. Bà lại là người thủ cựu, giữ nguyên tắc, tuân thủ "gia pháp của tiền nhân" vậy mà Yến Tử với Tử Vy, hai đứa con gái dân dã, từ đầu đến chân chẳng có chỗ nào là hợp nguyên tắc cả, cứ được hoàng thượng thương yêu bao che. Khiến bà ở cảnh muốn đập chuột sợ bể lọ quý. Lần trước, chuyện "con búp bê vải" đã làm bà một phen thấy ấm ức. Cái nghi vấn về chuyện "hình nộm" bị trù ếm còn chưa giải thích được, kế lại bị Yến Tử đốt cho một chập muốn bạt vía, tất cả đều là những điểm xấu. Bây giờ lại nghe Yến Tử đánh thị vệ thoát ra ngoài cung. Thế là tất cả sự bất mãn dồn lại, đã làm bà không dằn được nữa, cạnh đó hoàng hậu và Dung ma ma thêm dầu thêm mỡ, hỏi sao bà có thể yên được? Mọi thứ hôm nay phải làm cho ra lẽ, không thể để tình trrạng xấu trong cung kéo dài mãi được. Thế là bà cùng hoàng hậu, Tịnh Nhi, Dung ma ma, Quế ma ma, cung nữ thái giám, rầm rộ kéo đến Thấu Phương Trai. Tử Vy lòng đầy lo lắng, bước ra nghênh tiếp thái hậu đợi Tử Vy thi lễ xong hỏi:
- Yến Tử tự ý bỏ ra cung ra đi. Nó đi đâu? Tốt nhất là ngươi nên đem hết sự thật khai báo ra đây.
Tử Vy buồn bã, cung kính nói với thái hậu.
- Bẩm lão phật gia, Tiểu Yến Tử giờ này ở đâu con thật tình chẳng biết. Con rất mong hiểu được điều đó vô cùng, để mang cô ấy về đây. Thứ nhất là để lão phật gia không giận dữ, cũng như không khiến có người đau lòng. Thật tình mà nói Yến Tử là đứa mồ côi đâu có ai thân thuộc ngoài cung đâu? Cả năm qua hoàng cung là nhà của chị ấy, con và Hoàng a ma là người thân yêu của chị ấy. Cái mà thu hút Yến Tử ngoài cung đấy là không khí tự do, vì ở ngoài dấy chẳng ai bắt chị ấy đọc thơ Đường hay học thành ngữ gì cả.
Bà hoàng hậu kề tai thái hậu nói nhỏ:
- Cái cô cát cát Tử Vy này có học, biết cách nói năng, nên chuyện chết cũng có thể nói thành sống. Thần thiếp mấy lần "đấu khẩu" đều bị thua nó. Lão phật gia phải chú ý đấy, con bé lại thù dai, nó chưa quên chuyện lần trước bị lão phật gia khảo hình đâu.
Dung ma ma cũng nói thêm:
- Cái chuyện hình nộm ếm vua, mãi đến giờ này chưa sáng tỏ, nô tài đã thẩm tra rồi. Ở trong cung chỗ nào cũng có, có nhiều nương nương vì muốn lấy cảm tình với các cô cát cát, a đầu đều mang cho, nên e là ở Thấu Phương Trai cũng có.
Thái hậu gật đầu, giận dữ nói:
- Tử Vy này, nếu ngươi mà không khai ra nơi Yến Tử trốn thì có lẽ ta lại mang ngươi về Từ Ninh cung để làm cho rõ chuyện đấy.
- Kim Tỏa nghe vậy sợ hãi, bước tới dập đầu.
- Xin lão phật gia khai ân. Lần trước tiểu thơ con bị kẹp tay suýt tí đã vong mạng, nên không thể bị cực hình một lần nữa. Nếu lão phật gia định đưa cô ấy đi, thì thay vì đưa con. Con và tiểu thơ từ nào tới giờ, gắn bó với nhau, điều tiểu thơ biết thì con cũng biết và ngược lại.
Kim Tỏa vừa nói thì Minh Nguyệt, Thể Hà cũng quỳ theo.
- Xin lão phật gia khai ân!
Thái hậu chau mày.
- Thật là vô lễ! Ta đang nói chuyện với cát cát tại sao các ngươi lại chen vào? Dung ma ma, Quế ma ma đâu! Hãy dạy dỗ bọn chúng cho ta.
- Vâng!
Dung ma ma đắc ý bước tới đánh Kim Tỏa một bạt tai mạnh như trời giáng, còn Minh Nguyệt và Thể Hà thì đã có Quế ma ma. Tử Vy thấy vậy đau lòng quá, nên quỳ xuống:
- Bẩm lão phật gia! Tại sao phải nên nỗi này? Chẳng lẽ mọi người không thể dùng lời nói chuyện với nhau sao mà đụng tí là phải đánh?
Thái hậu trợn mắt:
- Với bọn bây làm sao nói chuyện suông được? Chúng bây nào thành tâm thành ý nói thật với ta dâu? Chỉ như nước đổ lá môn!
Thái hậu chưa dứt lời thì vua Càn Long, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang đã vội vã bước vào, thái giám vội bẩm tấu:
- Hoàng thượng giá đáo!
Hoàng hậu giật mình, không ngờ vua cũng biết được chuyện. Vua Càn Long vừa bước vào cửa, đã lớn tiếng:
- Ngưng lại! Không được đánh! Tại sao động một tí là đánh người vậy?
Đám ma ma ngưng tay, quỳ xuống tung hô vạn tuế. Vua bực mình trút ngay cơn giận lên đám ma ma.
- Các ngươi cũng phận nô tài, sao ác độc thế? Bữa nào trẫm cho chém hết bọn bây, cho biết thân. Nào! Bây giờ xéo hết cho ta được chưa?
Đám ma ma vội vã rút khỏi sân đứng núp sau lưng thái hậu. Vua phán:
- Tử Vy đứng dậy, Kim Tỏa và các đứa kia cũng vậy! Nào bây giờ có chuyện gì từ từ nói cho ta nghe xem!
- Tạ ơn Hoàng a ma!
Tử Vy dập đầu đứng dậy, vua hỏi thái hậu:
- Bẩm lão phật gia, có phải vì chuyện Yến Tử bỏ trốn ra khỏi cung khiến lão phật gia phải bận tâm đến đây không?
Thái hậu nén cơn giận xuống nói:
- Hoàng đế cũng biết chuyên đó nữa à? Cái con a đầu đó không chỉ lén trốn khỏi cung, mà còn đánh thị vệ, đi cả ngày lẫn đêm không về. Hoàng đế! Ta thấy thì nếu hoàng đế cứ bao che cho con a đầu đó, mà thả lỏng kỷ cương để nó tự ý muốn làm gì thì làm, thì ta e rằng nó sẽ càng lúc càng hư đốn, rồi có một ngày nào đó mọi

http://tieulun.hopto.org

chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng, riêng cái con a đầu Tử Vy này, biết mà không báo thì cũng phải chịu trừng phạt, chứ không thể dung túng.
Nhĩ Khang nghe nói đến đó giật mình, Vĩnh Kỳ cũng đứng yên. Vua Càn Long từ tốn nói:
- Bẩm lão phật gia, Yến Tử mà bỏ đi cũng có nguyên nhân nào đó. Con a đầu đấy không chịu thấu mới bỏ đi chứ? Nếu ở đây là một tổ ấm thật sự thì con cái làm sao bỏ đi? Chẳng lẽ đụng một chút là đem luật lệ cung đình ra đe dọa. Phải bằng cách nào kêu con trẻ quay về. Yến Tử bỏ đi thật trẫm thật sự đau lòng lắm. Bây giờ với ta, điều quan trọng là sự an nguy của nó ra sao? Còn chuyện trừng phạt trẫm nghĩ bây giờ hãy tạm thời xếp lại. Phải đưa Yến Tử quay về an toàn, mới là điều quan trọng tối thượng hiện nay.
Lời của vua làm Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tử Vy, Tịnh Nhi đều cảm động. Trong khi thái hậu nhìn vua với ánh mắt kinh ngạc không nói năng gì được nữa. Hoàng hậu và Dung ma ma khỏi nói đều vô cùng tức tối. Nhưng vua cũng chẳng để yên cho họ, bước tới gằn giọng nói:
- Hoàng hậu này! Từ đây về sau bổn phận của bà với Dung ma ma là cai quản Khôn Ninh cung thôi. Đừng có ôm đồm nhiều chuyện quá. Còn chuyện của Yến Tử và Tử Vy, xin bà đừng để ý tới chúng nữa. Thấu Phương Trai là một khu vực biệt lập nếu các người không nghe cứ kiếm chuyện mãi, thì ta không để yên cho đâu.
Hoàng hậu nghe nói sợ hãi lùi ra sau. Thái hậu nhìn bất bình trước thái độ của vua định bước tới can thiệp, nhưng Tịnh Nhi đã kéo áo bà giật nhẹ. Thái hậu quay lại, Tịnh Nhi nháy mắt khiến bà dằn xuống.
- Vua Càn Long lập tức ra lệnh.
- Nhĩ Khang!
- Thần có mặt!
- Mau truyền cha ngươi vào cung, trẫm muốn có cuộc lục soát quy mô tìm Yến Tử.
- Thần tuân chỉ!
- Vĩnh Kỳ!
- Nhi thần có mặt!
- Truyền lệnh Ngạc mẫu, mang quân đi ra ngoại thành lục soát, nhưng nhớ là đừng làm kinh động bá tánh.
- Nhi thần tuân chỉ!
o0o
Yến Tử hoàn toàn không biết là tất cả ngự lâm quân đã được huy động, đi khắp các con đường ở Bắc Kinh để tìm nàng.
Tình cảnh Yến Tử lúc đó vô cùng thê thảm, bửa củi gần như suốt ngày ở nhà bếp. Tóc tai rối rắm vì không có thì giờ chải chuốt, mặt mũi tay chân đầy vết thương. Mụ chủ quán thì như mụ chằn tinh, cứ đứng canh chằn bên cạnh, trên tay lúc nào cũng thủ sẵn cây roi. Yến Tử chểnh mảng một chút là "chót!" ngọn roi lại quất xuống.
- Bửa nhanh một chút không? Siêng một chút không? Củi phải chẻ ra thành từng cây một, không được chẻ vụn, ngươi làm biếng không yên với ta đâu, mau lên!
Mụ chủ quán vừa nói, cây roi vừa nhịp Yến Tử muốn tránh roi, cũng tránh không khỏi. Đau quá Yến Tử phản kháng:
- Bà muốn tôi làm được việc thì đừng có đánh chứ! Tại sao bà hung dữ như vậy.
Mụ chủ tiếp tục nhịp roi, nhưng tay làm công trong nhà bếp lại trơ mắt ngó không can thiệp. Yến Tử quay qua cư:
- Các người có thấy tôi bị ức hiếp không? Tại sao chẳng giúp đỡ gì cả?
Mụ chủ quán thấy Yến Tử càng phản kháng, còn quất mạnh hơn, Yến Tử vừa tránh roi vừa hét:
- Mụ là con quỷ dạ xoa! Hãy nhớ lấy. Gió rồi sẽ đổi chiều, đến lúc đó ta sẽ đem ngươi ra chẻ như chẻ củi đấy, để rồi xem.
Trận mưa roi ụp đến, Yến Tử thấy cự không lại, lại xuống nước.
- Thôi được rồi! Được rồi! Tôi không cãi nữa đâu, tôi làm việc đây! Làm việc đây!
Mụ chủ quán ngưng rồi để Yến Tử chẻ củi tiếp, đang chẻ lại thừa cơ ném mạnh lưỡi búa về phía mụ chủ quán, còn bản thân thì phóng chạy về phía cửa sau. Yến Tử đâu ngờ mụ chủ quán đã phòng bị trước, nên chỉ cần khoát tay một cái, lưỡi búa đã bay ngược lại hướng Yến Tử. Yến Tử ngước lên thấy lưỡi búa đang hướng tới đỉnh đầu mình, hoảng hốt kêu:
- Ối! Chết tôi rồi!
Là ngã lăn người qua một bên, lưỡi búa rơi xuống cách người gang tất. Yến Tử định lồm cồm ngồi dậy, mới thấy là áo đã bị lưỡi búa dán chặt xuống sàn nhà. Yến Tử biết họa lại đến, vội sụp suống, lạy tới lạy để.
- Xin nữ vương tha mạng! Tôi không dám nữa đâu. Tôi đã biết bà lợi hại thế nào rồi!
Mụ chủ quán bước tới nhặt lưỡi búa lên, hỏi:
- Sao? Còn định đấu võ với ta nữa không? Hay là tiếp tục chẻ củi.
- Dạ... dạ... Để tôi chẻ củi... Tôi chẻ củi ạ.
Yến Tử nói và không còn dám cãi bướng nữa, tiếp tục việc chẻ củi. Chẻ củi xong, Yến Tử bị dẫn đi giặt quần áo, ngồi bên giếng nước với một đống quần áo dơ bẩn, Yến Tử phải cố giặt. Mụ chủ quán vẫn đứng bên cạnh canh chừng, Yến Tử vừa giặt vừa lẩm bẩm.
- Sớm biết thế này, ta đã không ngông cuồng. Đọc có mấy câu "Tiền bất kiến cổ nhân, hậu bất kiến lai giả" coi bộ còn nhẹ nhàng hơn, mà tại sao ta lại xui xẻo như vậy? Lần này lại "chui vào một căn nhà, bốn bên đều là sói" có phải khổ thân không? Sói đực rồi sói cái...
Nhớ sực lại mấy công nhân chung phòng, lại giả ngơ giả điếc Yến Tử nói thêm:
- Còn có mấy sói gỗ nữa.
Mụ chủ quán thấy miệng Yến Tử lẩm bẩm hỏi:
- Ngươi làm gì đó? Lại chửi ta nữa ưa?
Yến Tử vội nói:
- Không phải, không phải! Tôi suy nghĩ thấy bà có võ công thật tuyệt vời, với võ công của bà như vậy mà dùng

http://tieulun.hopto.org

để ứng phó với một con a đầu tí xíu như tôi thì thật uổng. Bà chủ này, chúng ta làm một trao đổi đi nhé? Tôi có người bạn mở quán nước ở gần đây. Bà mang tôi tới đó, bạn tôi sẽ trả cho bà cả trăm lượng bạc, thế nào?
Nhưng mụ chủ quán không tin Yến Tử nói:
- Ngươi có bạn mở quán nước, ta lại có bạn mở cả tửu lầu. Ta dại gì mà mang mi đến đó? Nếu ngươi nói dối, mắc công ta tạo dịp cho ngươi chạy trốn. Còn nói thật thì có khi bạn bè ngươi lại xông ra giải vây cho ngươi, ta lại phải phiền phức không hay.
Yến Tử thấy đề nghị của mình không hiệu quả, lại bày cái khác.
- Bà chủ à, hay bà đưa tôi tới Thần Võ môn ở phía sau hoàng cung, ở đó tôi cũng có người quen.
Mụ chủ quán cắt ngang.
- Có bạn ở trong hoàng cung nữa à? Coi bộ oai phong dữ đa! Thôi lo chuyện giặt quần áo đi, nói xạo mãi, ta cho ăn roi nữa bây giờ.
Rồi nói mỉa thêm.
- Ngươi mà có bạn ở hoàng cung thì có khi vua Càn Long là bạn ta đó. Thôi tiếp tục giặt đi! Không giặt là ăn đòn nữa đấy.
Vừa nói mụ vừa nhịp roi, một roi quất trúng vai Yến Tử đau điếng. Yến Tử ngưng lại xoa lấy vai.
- Bây giờ ngươi giặt tiếp không chứ?
- Dạ... Tôi giặt... Tôi giặt...
Yến Tử cúi xuống, tiếp tục giặt, vò mạnh quá tay một chiếc áo bị rách toạt ra hai mảnh.
Ngọn roi lại quất xuống.
- Ngươi cố tình như vậy phải không? Đồ thối tha! Đồ chết bầm, ta sẽ đánh chết ngươi! Đánh chết ngươi.
Roi như mưa, khiến Yến Tử vừa né vừa hét:
- Bớ người ta cứu tôi! Hãy cứu tôi!
o0o
Vĩnh Kỳ dẫn đầu một đoàn thị vệ, tuần tra từng ngõ ngách từng quán ăn. Đã hai lần chàng đi qua "Du Hiên Kỳ xã" nhưng thấy nơi đây cửa đóng then cài nên chỉ bước ngang qua. Nhĩ Khang và ông Phước Luân thì đã tìm khắp khu ngoại ô. Vì có lệnh của vua Càn Long không được làm kinh động dân, nên việc khám xét thật vô cùng khó khăn. Yến Tử vẫn bặt âm vô tín.
Một ngày nữa trôi qua, Yến Tử lúc này đã tiều tụy vô cùng. Tối hôm ấy, Yến Tử bơ phờ ở một góc nhà, tay xoa bụng, lẩm bẩm.
- Mấy ngày qua chẳng có thứ gì vô miệng, đói đến độ muốn đau cả bụng luôn.
Đang lúc đó, một nhân công, mặt mày lạnh lùng mang chén cơm thừa với thức ăn đến, lẳng lặng đặt xuống đất rồi bỏ đi. Yến Tử nhìn thấy thức ăn là mắt sáng hẳn lên. Bưng chén cơm lên nghe toàn mùi thiu, giận quá bỏ xuống.
- Thế này làm sao mà ăn được chứ? Món này chỉ dành cho heo ăn, mà chưa chắc là nó chịu ăn.
Tay chủ quán bước tới nói:
- Ngươi nên ăn mới có sức làm việc chứ?
Yến Tử nghĩ ngợi, đã đói quá rồi, phải ăn thôi. Ăn mới có sức mà chạy trốn, nghĩ vậy một tay bịt lấy mũi, một tay cầm cơm lên ăn. Không ngờ cơm vừa ăn vào cổ họng là Yến Tử không chịu được mùi, ói ra một dống. Mụ chủ thấy vậy la hét:
- Cái con thối tha này! Ngươi định để ta đánh cho ngươi chết ư?
Nói là vung roi xuống Yến Tử nhảy lung tung tránh roi, lần đó Yến Tử bị trận đòn bán sống bán chết. Đánh đã xong, mụ chủ còn nói:
- Ngươi phải lau sạch sàn nhà cho ta.
Yến Tử không còn cách nào hơn là phải quỳ xuống lau sàn nhà, lau một lúc muốn ngất. Yến Tử nghĩ.
- Vậy mới đáng đời ta. Kim Tỏa dâng cho cả mâm thức ăn đầy, nào là há cảo, bánh bao, mì thịt bò, gà rôi ti... ngoài ra còn chè hột sen thơm phức.
Nghĩ đến đó, Yến Tử bất giác nhiễu nước bọt, nước nhiễu xuống thùng nước lau nhà đen thủi, Yến Tử tủi thân nói:
- Số ta rõ khốn nạn, tại ta phản bội làm gì? Ta là cát cát khốn khổ nhất trên thế gian này.
Đang nghĩ ngợi một roi lại quất xuống, tiếng mụ chủ quán.
- Làm sao lại bất động như vậy? Lau nhà chẳng lo lau nhà! Nghĩ ngợi gì đó?
- Dạ... dạ... Để tôi lau... Để tôi lau!
Yến Tử lại tiếp tục lau tiếp.
Lau xong nhà, mụ chủ lấy ra một thùng nước rồi bao nhiêu con cờ được đổ vào, mụ chủ ra lệnh.
- Mau mau rửa sạch mấy con cờ này, rồi chia ra sắp vào hộp cho đủ bộ.
Yến Tử nhìn mấy con cờ, nổi dóa:
- Muốn rửa cờ thì rửa, nhưng nếu đựng riêng từng bộ, thì tại sao chẳng để rửa từng bộ chứ? Đổ lộn xộn thế này có phải là đẻ việc ra không, tôi rửa tới sáng sợ chưa hết!
Mụ chủ quán nói lên:
- Bây giờ có rửa không? Ngươi phá quán ta đuổi khách chạy hết, bây giờ còn cãi lại nữa hở? Bổn phận ngươi là phải tẩy uế tất cả, rồi sắp xếp vào từng hộp đàng hoàng đó là bổn phận của ngươi, không đôi co gì cả, rửa không?
Yến Tử giận quá, đẩy cả thùng nước có cờ trong đấy đổ đầy sàn nhà. Thế là những ngọn roi lại quất xuống, Yến Tử như con ếch nhảy tránh roi. Nhưng nền nhà đầy nước lại có cả những con cờ, thế là té chỏng vó lên trời. mụ chủ xông tới, Yến Tử phải hét lên:
- Tôi không dám! Không dám nữa! Tôi sẽ rửa cờ, rửa từng con một.
Yến Tử quỳ xuống đấy, nhặt từng con cờ lên, nhặt suốt cả đêm, trong khi nước mắt chảy ràn rụa. Vừa khóc Yến Tử vừa nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đúng là trời phạt ta. Hoàng cung đẹp đẽ, sạch sẽ, sống sung sướng như vậy mà ta lại không ở. Anh Vĩnh Kỳ tốt thế mà ta lại không ưng. Cả Tử Vy, và Kim Tỏa đối với ta như ruột thịt... Còn nữa... còn Hoàng a ma nữa... Yến Tử cứ tự trách. Những con cờ cứ phải nhặt rửa sạch, không còn biết con nào là con trắng, con nào là con đen.

o0o

Yến Tử mất tích làm cho không khí ở Thấu Phương Trai trở nên buồn thảm. Vĩnh Kỳ đã mấy đêm ăn không ngon mà ngủ không yên. Khi Yến Tử phải suốt đêm nhặt cờ, thì Vĩnh Kỳ ngồi ở Thấu Phương Trai thẫn thờ nhìn ra cửa sổ.

Kim Tỏa mang một chén nhân sâm gà hầm lên.

- Ngũ a ca này. Đây là món gà hầm nhân sâm tôi nấu cả một nồi to. Ngũ a ca nên ăn một miếng cho lại sức, các người khác họ cũng ăn cả. Chắc chắn là mai còn phải cực cả ngày trời, mà Ngũ a ca mấy ngày qua lại không ăn uống, như vậy sao được? Mệt mỏi rồi ngã bệnh, làm sao tìm được Yến Tử chớ?

- Nhưng tôi nào còn tâm trí đâu mà ăn?

Tử Vy thấy vậy chen vào.

- Kim Tỏa nói đúng đấy Ngũ a ca ạ, không ăn cũng phải vì Yến Tử mà ăn, để mai còn có sức để đi tìm.

Nhĩ Khang vỗ nhẹ lên vai Vĩnh Kỳ.

- Nào! Chúng ta cùng ăn nhé!

Thế là mọi người cùng ngồi xuống, Vĩnh Kỳ ăn được mấy miếng đã đứng dậy.

- Tôi thật tình ăn không nổi mà, hiện giờ không biết Yến Tử đâu? Tôi đã lục khắp cả Bắc Kinh rồi, không chấn động bá tánh cũng chấn động. Làm sao có người dám chứa kẻ lạ trong nhà chứ?

Kim Tỏa nói:

- Tôi nghĩ là Yến Tử không còn ở trong thành Bắc Kinh đâu. Cô ấy tuy võ công không giỏi, nhưng được cái tánh lanh tay lanh chân, vì vậy biết đâu đã đến một phương trời xa lạ nào đó?

Tử Vy gật đầu.

- Tôi cũng nghĩ như vậy.

Nhĩ Khang nói với Vĩnh Kỳ.

- Ngày mai mình không những tìm trong thành Bắc Kinh mà còn phải mở rộng phạm vi ra đến các nông thôn gần đó, nếu không tìm được nữa, thì chỉ còn cách dán bố cáo, trọng thưởng cho ai tìm hoặc cung cấp tông tích. Đôi mắt Yến Tử khá đặc biệt, chắc chắn sẽ có người nhận ra.

Vĩnh Kỳ đi tới đi lui, lòng rối như tơ, Thấu Phương Trai giờ vắng tiếng cười, tiếng pha trò vui nhộn, tiếng hét... Thấu Phương Trai bỗng trở nên sầu thảm vô cùng, Vĩnh Kỳ bước tới bên cửa sổ. Đầu tựa lên ngạc cửa, thì thầm:

- Yến Tử! Chỉ cần em quay về anh sẽ để em muốn làm gì thì làm, không bắt buộc em học hay đọc thơ Đường nữa đâu. Anh thật bậy, đã hành động sai. Anh thật ngu ngốc, em về với anh đi nhé? Nếu em không muốn làm cát cát nữa thì chúng ta sẽ cùng bỏ đi, góc biển chân trời gì cũng được.

Vĩnh Kỳ nhớ Yến Tử, thì Yến Tử cũng nằm mơ, cũng thấy Vĩnh Kỳ. Tiểu Yến Tử thấy mình đang ngồi trên bãi cỏ. Gió thật mát, cảnh sắc chung quanh thật đẹp, có cả mùi vịt nướng thơm phức ở đâu thoảng lại, có tiếng Vĩnh Kỳ bên tai.

- Yến Tử này, em ngủ đấy ư? Mở mắt ra xem này, anh đã chuẩn bị sẵn một bữa cơm với nhiều món ngon lắm. Chúng mình cùng ăn nhé?

Yến Tử quay qua thấy Tử Vy, Nhĩ Khang và Kim Tỏa đang bận rộn bày thức ăn lên bãi cỏ, toàn là những thứ nàng thích ăn.

Kim Tỏa nói:

- Yến Tử thấy chưa, cái gì cũng ngon, cái gì cũng nóng, nào nào... vào ăn đi, gà vịt cá heo gì cũng đủ cả.

Yến Tử mừng quá "bay lại".

- Tôi đang dói! Đói muốn khùng, đói muốn chết đây! Đồ ăn nhiều thế này, biết ăn món nào trước đây?

Đang lúc Yến Tử do dự lựa chọn, thì Vĩnh Kỳ bước tới ngăn lại.

- Muốn ăn phải trả bài trước nào "trước không thấy cổ nhân, sau chẳng gặp người đến, ngẫm trời đất dài lâu, đọc ta buồn rơi lệ".

Yến Tử phản kháng:

- Sao có chuyện khó khăn như vậy? Ăn cũng phải trả bài nữa ư?

- Phải trả? Phải trả bài mới được ăn.

Yến Tử mím môi liếm mép. Lòng vô cùng đau khổ, lẩm bẩm đọc:

- Trước không thấy cổ nhân, sau chẳng gặp người tới...

Rồi tắc nghẹn Yến Tử năn nỉ:

- Cho tôi ăn trước đi, rồi sẽ đọc bài sau.

Yến Tử chồm tới mầy dĩa thức ăn. Đột nhiên chẳng hiểu sao toàn bộ thức ăn lại biến mất, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tử Vy, Kim Tỏa cũng biến đi đâu cả. Chỉ còn một mình Yến Tử giữa đồng vắng quạnh hiu, Yến Tử gào lên.

- Vĩnh Kỳ! anh Vĩnh Kỳ! Nhĩ Khang, Tử Vy... Các người hãy quay lại, ta sẽ đọc bài... ta sẽ đọc bài...

Yến Tử chồm tới, đột nhiên đôi chân như dính cứng dưới đất nên té ngã. Cú té ngã đó làm Yến Tử tỉnh lại, mở mắt ra thấy mình đang nằm lăn dưới đất. Và đối mặt là chủ quán họ Đỗ đang nhìn nàng với cặp mắt hau háu. Yến Tử trở lại thực tại. Nhìn quanh, thấy trong nhà bếp chẳng còn ai cả ngoài chủ quán. Yến Tử buồn bã lẩm bẩm.

- "Trước chẳng có giò heo, sau chẳng có vịt nướng, chỉ thấy bụng trống rỗng, đành khổ đau rơi lệ."

Lão chủ họ Đỗ bước tới, nhắc một chiếc ghế đẩu ngồi trước mặt Yến Tử, chăm chú ngắm rồi hỏi:

- Ngươi lẩm bẩm điều gì trong miệng vậy? Nằm mơ nữa à?

Yến Tử xuống nước rên rỉ:

- Trời đã sáng rồi, tôi lại phải làm việc khổ sai nữa sao chẳng chết phức cho rồi!

http://tieulun.hopto.org

Lão chủ nhà nói:
- Làm gì làm, ngươi cũng không thoát khỏi tay ta đâu.
Yến Tử vươn tay vươn chân, thấy cả người đau nhức. Lão Đỗ ngắm Yến Tử một lúc nói:
- Ngươi phải ngoan ngoãn một chút, không được chống đối. Với võ nghệ yếu kém của ngươi, nào phải là đối thủ của ta? Đã rơi vào tay ta, là ngươi chỉ có nước chết. Thôi thì thế này, ngươi hãy đồng ý làm vợ bé ta đi. Ta sẽ dạy ngươi võ nghệ này, đánh cờ này, rồi còn cho vòng vàng ngươi đeo. Không phải sống lang thang bụi đời nữa, ngươi thấy thế nào?
Yến Tử nghe vậy giận quá, phun nước bọt nói:
- Đến a ca, ta còn không thèm, thì làm sao lại chịu làm vợ bé của ngươi chứ? Ngươi quả là con cóc gớm ghiếc chẳng biết phận mình. Hãy soi kiếng xem thử mặt mày ngươi sao?
Yến Tử chưa nói dứt lời, thì tay chủ họ Đỗ đã đưa tay sang chụp lấy cổ nàng bóp mạnh, làm Yến Tử muốn nghẹt thở.
- Ối! Ối! Có gì... thủng thẳng nói chứ?
- Ngươi đâu có thích nghe điều phải điều hay.
- Thích... thích chứ?
Lão họ Đỗ nới tay ra.
Lúc bấy giờ bà chủ quán đã lặng lẽ đi vào, Yến Tử nhìn thấy, một ý định chợt nảy ra trong đầu. Trong khi lão chủ quán hỏi:
- Thế nào? Ngươi có chịu làm vợ bé ta không?
Yến Tử nói:
- Ông có vợ rồi, vợ ông đâu có cho phép, sẽ nổi cơn tam bành lên, lúc đó ông làm sao đánh lại bả?
Lão chủ quán gầm lên.
- Ai nói với ngươi như vậy? Đừng có để ý đến mụ dạ xoa đó, chỉ cần ngươi đồng ý, là ngươi sẽ được ăn uống đầy đủ, ăn mặc ấm áp. Cái nhà này ta cũng giao ngươi cai quản luôn.
Lão họ Đỗ vừa dứt lời thì mụ vợ từ sau đã nhảy tới hét một tiếng.
- Này cái lão già háo sắc ta sẽ cho ngươi biết tay mới được.
Và đưa quyền đánh vào mặt chồng, lão chủ quán phải né tránh nhưng không kịp năm chiếc móng tay mụ vợ đã cào năm đường trên mặt gã. Đau quá gã không nhượng nữa thế là hai người quấn lấy nhau.
Yến Tử thừa cơ xúi vào.
- Ông chủ hay lắm! Đánh di đánh di! Không được thua, nếu ông mà thắng được, tôi sẵn sàng làm vợ ông. Đánh cho mụ ta tan nát để mụ ta biết tay, nếu không ông chẳng còn là đàn ông nữa.
Mụ chủ thấy Yến Tử đốc chồng mình, càng giận dữ. Thế là vung hết sức ra để hạ chồng cuộc chiến càng lúc càng quyết liệt.
Yến Tử nhìn tình hình, biết là cơ hội đã đến. Vội vã xông về cửa sau bỏ chạy. Lão chủ hét:
- Không xong rồi! Con a đầu đó bỏ trốn rồi, đuổi theo!
Yến Tử vừa chạy vừa giật ngã và đá đổ tất cả những gì mình vừa chạy qua để cản dường. Mụ chủ quán đã ngừng đánh với chồng hét to:
- Bây đâu! Hãy đuổi theo! Bắt lấy con a đầu đó về đây cho ta!
Lúc đó Yến Tử đã mở được cửa sau, chạy nhanh ra ngoài đường.
Trên đường một đám cưới đang đi qua.
Kèn trống inh ỏi, chú rể cỡi ngựa đi đầu trông thật oai phong. Phía sau là kiệu hoa và những người gánh sính lễ.
Yến Tử từ trong hẻm chạy ra, phía sau là bọn đầy tớ của lão Đỗ đuổi tới. Yến Tử muốn chạy thật nhanh muốn triển khai cả kinh công, nhưng tất cả vì sức khỏe không còn nên cũng không linh nghiệm nữa. Bọn đuổi theo vừa đuổi vừa hét:
- Con a đầu nhà tôi trốn chạy, các người hãy phụ bắt nó lại cho chúng tôi!
Yến Tử thấy đám đông đuổi theo đã cận kề, không còn cách nào khác chui ngay vào đám cưới, leo lên kiệu hoa đẩy cô dâu xuống. Chú rể thấy vậy nhảy xuống ngựa đến đỡ cô dâu. Yến Tử thừa cơ phóng lên lưng ngựa trống của chú rể đồng thời chỉ về sau nói:
- Đó, đó! bọn đó định cướp cô dâu đó. Cái lão Đỗ kia định bắt cô dâu làm vợ bé. Hãy chặn bọn họ lại, tôi đến đây là để báo tin các người biết!
Và giữa lúc mọi người còn ngẩn ngơ, Yến Tử đã giục ngựa chạy, chú rể thấy vậy hoảng quá, hét lên:
- Có người định cướp cô dâu. Có người định cướp cô dâu.
Thế là đám đông đứng xem, chẳng biết ất giáp gì, nhưng nghĩa khí đầy mình đã xông vào đánh đám thủ hạ của lão Đỗ, mặc lão phân trần thế nào cũng mặc, nhờ vậy, Yến Tử thoát thân.

http://tieulun.hopto.org

Chương 26

Yến Tử cỡi ngựa chạy thục mạng, đến được trước Hội Tân Quán hét lớn:
- Liễu Thanh! Liễu Hồng! Sư phụ! Mau ra cứu tôi!
Liễu Thanh, Liễu Hồng nghe tiếng gọi chạy ra thấy Yến Tử mừng quá.
- Trời ơi! Yến Tử! Cô quay về rồi à!
Lúc đó Yến Tử đã sức tàn lực kiệt, nên không còn kềm được, ngã từ lưng ngựa xuống. Liễu Hồng nhanh chân phóng ra chụp lấy, Yến Tử trước khi ngất đi còn thều thào.
- Có một gã sói hung tợn, một mụ sói hung ác... họ đang đuổi theo tôi đằng sau... làm ơn... làm ơn báo thù cho tôi.
Nói xong là không còn biết trời trăng gì nữa. Liễu Hồng sợ hãi kêu lớn:
- Yến Tử! Yến Tử! Trời ơi! Sao cô ấy lại thương tích đầy mình thế này?
Mông Đan giục.
- Hãy mau mau mang cô ấy vào trong nhà đi!
Liễu Thanh lập tức nói:
- Liễu Hồng, em chăm sóc Yến Tử cẩn thận. Mông Đan giữ cửa. Còn tôi mang thơ đến ngay Học Sĩ phủ để báo tin cho Phước đại nhân, để khỏi nhọc công đi tìm!
- Vâng!
Liễu Hồng mang ngay Yến Tử vào phòng. Liễu Thanh vẫn không yên tâm.
- Cô ấy nói là có sói đực, sói cái gì đuổi theo, nghĩa là sao?
Mông Đan nói:
- Thì cứ đi đi! Có cái gì cũng mặc. Ở đây có tôi đối phó được rồi.
Thế là Liễu Thanh phóng ngay đến Học Sĩ phủ báo tin.
o0o
Chẳng mấy chốc, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đều được tin. Vội vã kéo nhau về Hội Tân Lầu.
Chỉ thấy Yến Tử nằm trên giường, mặt mày sưng húp. Tay chân vết trói, vết roi đầy người. Liễu Hồng nói, đã thẩm tra Yến Tử tuy bị thương khắp người, nhưng xương cốt vẫn còn lành lặn, và đã giúp cô ấy rửa các vết thương cùng xoa thuốc.
Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang nghe vậy đều bàng hoàng, nhất là Vĩnh Kỳ đau lòng không xiết, giữa lúc mọi người nói chuyện, thì chợt Yến Tử mở mắt ra, hoảng hốt.
- Ngươi là con quỷ dạ xoa, sâu bọ, cọp cái! Ta sẵn sàng sống chết với ngươi.
Vừa hét, Yến Tử lại múa tay múa chân tứ tung, Vĩnh Kỳ vội chồm qua.
- Yến Tử! Anh đây này! Vĩnh Kỳ đây!
Tiểu Yến Tử lúc đó mới phát hiện ra, người đang nắm tay mình là Vĩnh Kỳ. Nàng mở to mắt ra, ngỡ ngàng chẳng dám tin vì cứ tưởng đang nằm mơ.
- Anh Vĩnh Kỳ! Vĩnh Kỳ đấy ư?
Rồi đưa mắt nhìn quanh, thấy Nhĩ Khang, Liễu Thanh, Liễu Hồng, Mông Đan... mọi người đang xúm xít quanh giường, với ánh mắt đau xót, thương hại Yến Tử mới mừng tủi tủi nước mắt lưng tròng nói:
- Tất cả mọi người đều có mặt ư? Tôi... tôi...
Vĩnh Kỳ xiết tay Yến Tử nói:
- Tiểu Yến Tử, hãy nhìn anh đây này. Bây giờ em đã an toàn, đừng sợ gì nữa. Chẳng có ai dọa em được nữa đâu, biết chưa? Em đã trở về bên cạnh bọn anh rồi!
Yến Tử nhìn Vĩnh Kỳ với cái nhìn tha thiết, rồi ôm chầm lấy Vĩnh Kỳ, Yến Tử khóc òa:
- Vĩnh Kỳ, em là đứa hư đốn! Em không nghe lời anh. Nhưng anh cũng xấu quá, anh để cho em bị người ta ức hiếp, suýt tí là bỏ mạng rồi.
Vĩnh Kỳ rơm rớm nước mắt.
- Phải! anh bậy thật! anh biết lỗi mình rồi nên đã tự mắng mình biết bao lần. Mấy ngày qua em biết không, anh như một thằng điên, nhưng nhờ trời, em rồi cũng đã quay về. Em về là tốt, từ đây em muốn gì làm gì anh không miễn cưỡng em nữa.
Nhĩ Khang thì hỏi:
- Yến Tử, cô gặp chuyện gì mà cả người lại thương tích thế này?
Chẳng ai nhìn Yến Tử mà cầm lệ được. Tiểu Yến Tử khóc thêm một lúc, mới nghẹn giọng nói:
- Các người ác lắm... Có biết là mấy ngày qua tôi chẳng có một miếng gì trong bụng không? Tôi nằm mơ thấy các người ăn gà quay, tôi muốn ăn, Vĩnh Kỳ lại bắt tôi đọc thơ mới cho ăn...
Vĩnh Kỳ nghe vậy nói:
- Làm gì có chuyện đó. Được rồi từ đây về sau anh sẽ không bắt em học hành gì cả.
Mộng Dan khách quan hơn hỏi:
- Tiểu Yến Tử mấy ngày qua cô chẳng ăn uống gì cả à?
Yến Tử gật đầu, Liễu Thanh nói:
- Hèn gì trông cô xơ xác, gầy xọp. Thôi được rồi, giờ tôi sẽ đi tìm ngay thức ăn cho cô.
Vĩnh Kỳ thắc mắc:
- Sao lạ vậy? Lúc đi em có mang theo tiền mà, vậy thì em đã gặp chuyện gì?
Nhĩ Khang kéo tay Vĩnh Kỳ.
- Đừng có nóng nảy. Trong dáng cô ấy là biết ngay mấy ngày qua Yến Tử khổ thế nào rồi. Chuyện hẳn dài, chúng ta kiếm cái gì ăn cho no bụng trước, để cô ấy nghỉ ngơi, tắm rửa sạch sẽ, rồi cô ấy sẽ kể cho nghe. Còn bây giờ Yến Tử đã sức tàn lực tận.
Liễu Thanh nói:
- Đúng, đúng, đúng! Phải để cô ấy tinh thần tỉnh táo rồi tính. Bởi vì kẻ đã ức hiếp Yến Tử cũng đâu có trốn

http://tieulun.hopto.org

được! Tới số là chắc rồi!
Và một lúc sau, Yến Tử sau khi tắm rửa, thay áo quần sạch sẽ. Ngồi vào bàn, đã thấy trên bàn mười mấy món ăn mà mình ưa thích. Gà vịt thịt cá, cơm nóng, canh ngon. Yến Tử nhìn những thức ăn trên bàn, mà có cảm giác như mình đã đói từ cả kiếp trước. Có thể ăn hết sạch, nên không thèm dùng đũa, mà dùng tay chụp lấy con vịt quay trên bàn, nhai ngấu nghiến, người người nhìn Yến Tử ăn mà giật mình.
Mông Đan khuyên.
- Đừng ăn một cách gấp gáp như vậy, đói đã lâu, thì từ từ ăn sẽ tốt hơn, nên ăn thứ dễ tiêu trước!
Vĩnh Kỳ vội đưa chén súp sang.
- Này này, uống súp trước đi!
Liễu Thanh cũng nói:
- Ăn thức ăn nhẹ như cháo càng tốt!
- Cô ấy ăn vịt quay cứ cho ăn, nhưng phải xé nhỏ!
Người này một tiếng, người kia một tiếng, sự ân cần chiêu đãi khiến Yến Tử nhớ lại thảm cảnh ở kỳ xã mà xúc động. Đặt đũa xuống bàn, cô ta úp mặt xuống bàn òa lên khóc. Mọi người thấy vậy lo lắng.
- Sao vậy, sao vậy? Sao lại khóc nữa?
Vĩnh Kỳ móc ngay khăn tay ra, chậm nước mắt cho Yến Tử.
- Anh biết là em đã gặp rất nhiều chuyện đau khổ, bị người ức hiếp. Rồi còn bị bỏ đói cả mấy ngày trời, không cần biết hắn là ai, rồi anh sẽ cương quyết báo thù cho em. Mỗi vết thương trên người em, hắn phải trả giá bằng trăm vết như vậy. yên tâm đi, hắn không thể sống được với anh đâu!
Tiểu Yến Tử vẫn thút thít nhìn lên mọi người, hỏi:
- Còn Tử Vy đâu? Kim Tỏa đâu?
- Đến giờ này, bọn họ còn chưa biết đã tìm được em. Mấy ngày em bỏ đi, ở nhà nào có ai yên đâu? Nhưng thôi chuyện đó từ từ nói.
Sau khi Yến Tử no nê, tinh thần phấn chấn hẳn, mới nhìn mọi người rồi kể.
- Tôi bị rơi vào hắc điếm. Ở đấy ông chủ bà chủ đều biết võ công. Buổi tối họ nhốt tôi trong nhà bếp, ban ngày bắt làm chuyện khổ sai. Không làm là đánh, võ công tôi lại đánh không lại bọn họ, nên không thể nào mà thoát ra ngoài được?
Vĩnh Kỳ hỏi:
- Thế cái hắc điếm đó gọi tên là gì?
- Nó tên là "Du Hiên Kỳ xã" hay cái gì xã đó!
Mọi người nhìn nhau, Vĩnh Kỳ nói:
- Kỳ xã ư? Vậy mà chúng tôi lùng xục hết tất cả các tiệm ăn, lữ quán, tửu lầu... khách sạn... sao lại có thể quên Kỳ xã được ư?
Nhĩ Khang hỏi:
- Tôi đâu có thấy chỗ nào tên là Du Xa Kỳ xã đâu?
Vĩnh Kỳ suy nhĩ chợt vỗ bàn một cái nói:
- Tôi hiểu rồi... Có hai lần tôi đi qua một tiệm đánh cờ, nó có tên là "Du Hiên Kỳ xã" đúng không?
Mọi người chợt hiểu ra.
o0o
Và ngay chiều hôm ấy, khi ông chủ bà chủ đang cùng đám gia nhân dọn dẹp quán xong, chuẩn bị mở cửa tiệm lại, thì chợt nhiên "ầm!" cửa kỳ xã bị ai đẩy mạnh mở toang, hai vợ chồng chủ nhà nhìn ra, chỉ thấy Yến Tử tay cầm roi chín khúc đứng cản nơi cửa, nắng bên ngoài chiếu vào, trông cô nàng rất là hùng dũng, oai phong.
- Này hai con sói già kia! Tiểu Yến Tử này quay lại đây!
Lão chủ quán nhìn thấy Yến Tử mừng rỡ.
- À! Có lẽ ngươi đã nghĩ thông rồi chứ! Ta biết mà, thế nào ngươi cũng quay lại để làm vợ bé cho ta!
Lão họ Đỗ vừa dứt lời, thì đã thấy sau lưng Yến Tử còn có Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Liễu Thanh, Liễu Hồng, Mông Đan. Họ nhảy xổ vào, Vĩnh Kỳ nhanh như chớp táng cho lão họ Đỗ một cái tát như trời giáng. Lão Đỗ cố né, thì Mông Đan đã phóng một đá tới, nên lãnh trọn một đòn.
Vĩnh Kỳ hét:
- Này tên khốn kiếp mạt vận kia, ngươi dám gây chuyện tày trời. Số ngươi đã tàn rồi, ngươi biết không?
Lão Đỗ giận dữ.
- Bọn thổ phỉ từ đâu đến mà dám khua môi múa mỏ như vậy? Chẳng biết ta là ai ư?
Mụ chủ quán cũng hét lên rồi bay người tới. Liễu Thanh, Liễu Hồng ứng chiến. Liễu Thanh dùng liên hoàn quyền, còn Liễu Hồng sử dụng liên hoàn cước. Nhưng võ công của mụ chủ quán cao siêu, nên mụ ta đều tránh đòn được. Nhĩ Khang phải nhảy vào, dùng gậy quét dưới chân, mụ ta nhảy lên, tránh được gậy ở chân, thì lại lãnh ngay đòn của Liễu Thanh, Liễu Hồng.
Liễu Thanh vừa đánh vừa hét:
- Mi là con quỷ dạ xoa, dám ăn hiếp Yến Tử là mụ sắp tận số rồi.
Mụ chủ quán né được đòn Liễu Thanh, thì ăn phải đá của Liễu Hồng. Tránh được đá của Liễu Hồng, thì ăn trọn một gậy của Nhĩ Khang.
Bị ăn một lúc mấy đòn như vậy mụ ta mới biết hôm nay mình đã gặp thứ dữ.
Lão chủ quán gầm lên:
- A cái con a đầu này, hôm nay dám mang người đến báo thù ư? Bà nhà đâu, hãy đem tất cả võ công gia truyền của nhà ta ra, đánh cho bọn chúng tơi tả đi nào! Còn tụi bây nữa tại sao không nhảy vào tiếp tay! Chần chờ gì nữa!
Thế là bọn gia nhân cũng lâm trận! Cuộc ác chiến xảy ra. Chỉ trong nháy mắt, bàn ghế tủ quầy trong tiệm mới sắp lại đã ngã lăn, vỡ nát. Võ công của vợ chồng chủ quán tuy cao cường nhưng làm sao bì lại với Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang? Đám gia nhân tuy có xông lên, nhưng cũng đâu phải là địch thủ của Liễu Thanh, Liễu Hồng, nên chỉ ít

http://tieulun.hopto.org

phút sau, bọn chúng đều bị chế ngự. Chỉ còn vợ chồng chủ quán.
Đám Nhĩ Khang đã có sự ăn ý trước. Chủ yếu là để Yến Tử báo thù, nên đá tay chủ quán bay về phía Yến Tử, Mông Đan dùng chân đạp lên lưng hắn xong nói lớn:
- Yến Tử đến phiên cô đấy!
Thế là Yến Tử vung roi chín khúc lên, vừa quất vào người lão chủ, vừa mắng:
- Này con cóc chết, ta đánh cho ngươi biết tay, cho lòi trái tim đen ngươi ra! Ta đã bảo là sẽ xẻ ngươi ra thành từng mảnh cơ mà.
Còn mụ chủ quán khi bị đánh văng tới chân Yến Tử thì Yến Tử xuống roi hét:
- Này nữ đại vương, hãy thử ăn roi đi, ta sẽ đánh cho mặt ngươi nát bét!
Hai vợ chồng chủ quán bị Yến Tử đánh cả chục roi đau điếng. Chủ quán nói:
- Thôi được rồi, được rồi! Ta chịu thua bọn ngươi! Yến Tử! Coi như bọn này nhìn lầm người đi!
Vĩnh Kỳ nghe vậy giận dữ, đá cho lão ta một đá thật mạnh, hét:
- Ngươi dám gọi cả tên tộc của Yến Tử nữa ư?
Lão họ Đỗ đau quá hét:
- Ui da! Xin hảo hán tha tội! Xin hảo hán tha tội!
Nhĩ Khang quay sang Yến Tử:
- Hoàn Châu cát cát, bây giờ xử lý hai tên phạm nhân này thế nào đây?
Tên chủ quán kinh ngạc.
- Cái gì, đây là Hoàn Châu cát cát dây ư?
Mụ chủ quán cũng nói:
- Cái con a đầu này mà là cát cát à?
Nhĩ Khang nhân cơ hội hù dọa.
- Các ngươi không biết, Hoàn Châu cát cát cải trang đi thăm hỏi dân tình. Nghe đồn ở đây các người làm chuyện phi pháp, nên đến xem để rõ thật hư. Thật chẳng ngờ! Chuyện đánh cờ là một thú vui tao nhã, vậy mà các ngươi đã dùng nó làm nơi lường gạt, dối trá. Cát cát đến mà các người còn không biết số tận còn dám bắt cát cát làm chuyện khổ sai, rồi còn đánh chửi, lăng nhục. Bây giờ xử tội chết các ngươi thế nào. Chỉ có cát cát định đoạt thôi!
Tiểu Yến Tử lớn tiếng.
- Trước hết phải trói bọn chúng lại! Ở phía sau nhà bếp có nhiều dây thừng lắm!
- Vâng!
Mọi người lên tiếng, lão chủ quán vẫn không tin điều Khang nói, nên nhìn vợ nháy mắt rồi hỏi:
- Các ngươi thuộc hệ phái nào? Cứ nói thẳng ra dừng có giả vờ đóng vai cát cát, đại gia gì cả. Các người phải biết, ở đây ta nổi danh là "Tiếu diện hổ Đỗ đại gia" đây. Nếu các người mà động đến ta là coi như khó sống đấy.
Vĩnh Kỳ nghiến răng:
- Thì ra ngươi còn có biệt danh là "Mặt cọp cười" nữa ư? Ghê quá hử?
Yến Tử quất mạnh roi tới trước.
- Vậy thì ta phải đánh cho ngươi thành "Mặt mèo khóc" cho biết tay.
Vừa nói vừa quất tới tấp. Chẳng mấy chốc, mặt lão họ Đỗ chẳng chịt những lằn roi. Yến Tử nói tiếp:
- Nếu ngươi mà còn chưa khuất phục thì ta sẽ cho người biến thành "Mặt chuột khóc", "Mặt cóc khóc", mặt sâu khóc...
Mụ chủ thấy tình hình bất lợi cho mình, nên hét lớn lên mong có người đến cứu.
- Bớ người ta! Có cướp! Có cướp! Cứu tôi với!
Liễu Thanh, Liễu Hồng đã mang thừng ra, cột chặt hai người lại. Mụ chủ vẫn kêu cứu inh ỏi, Yến Tử quất roi tới tấp lên đầu mụ ta.
- Ta sẽ đánh cho ngươi thành "Mặt mụ dạ xoa khóc", "Mặt sói khóc..."
Và rồi tiếng kêu cứu của mụ cũng kéo được người đi báo bọn quan binh tới. Một đám thị vệ xông vào, gươm tuốt trần sáng ngời, hỏi:
- Cướp bóc gì đâu? Quan binh đã có mặt đây, mau đầu hàng đi!
Vĩnh Kỳ hét:
- Ta đang ở đây này, bọn bây có mắt không chứ?
Chúng thị vệ nhìn lên thấy Vĩnh Kỳ, vội vã phục cả xuống.
- Ngũ a ca kiết tường, Phước đại gia kiết tường, Hoàn Châu cát cát kiết tường!
Bấy giờ vợ chồng lão chủ quán mới hiểu ra, mới tin là sự thật thẩy đều tái mặt, Nhĩ Khang nói với bọn thị vệ.
- Chúng bây hãy vào trong lục soát kỹ càng. Cát cát có một cái túi xách bị bọn này lấy, tụi bây tìm xem còn trong tiệm không? Còn những đứa còn lại mau di báo cho quan tuần thành ngự sử Lý đại nhân biết, bảo ông ấy đến ngay đây!
- Dạ!
Bọn thị vệ lập tức xông vào trong, lật tung tất cả lên. Đến lúc đó vợ chồng chủ quán mới biết là số mình đã tận rồi.
Chỉ một lúc sau Lý đại nhân đến.
- Tệ chức họ Lý sơ sót, để địa phận cai quản mình có kẻ phạm pháp lộng hành. Xin Ngũ a ca, Phước đại nhân, Hoàn Châu cát cát lượng thứ. Còn hai tay tội phạm này sẽ phân xử thế nào ? Xin chỉ dạy.
Vĩnh Kỳ nhìn Yến Tử.
- Hoàn Châu cát cát, cô định thế nào?
Yến Tử suy nghĩ nói:
- Chặt đầu bọn nó, tru di cửu tộc, cho ngựa phanh thây.
Hai vợ chồng chủ quán nghe vậy sợ hãi.
- Xin cát cát tha mạng! Xin cát cát tha mạng!

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử nói thêm.
- Trước khi chặt đầu chúng, phải bắt chúng làm việc này! Các ngươi có biết không, đây là nơi chơi cờ, vậy mà bọn họ lại dám biến một nơi tao nhã thế này, thành chỗ phạm pháp. Thật tức chết đi được, nay ta ra lệnh, bắt mỗi đứa phải ăn một hộp cờ. Thi hành ngay!
Vợ chồng chủ quán sợ hãi.
- Xin cát cát hãy nương tay, những con cờ đó làm bằng đá ạ, ăn làm sao được?
Bọn thị vệ đã mang cờ ra, Tiểu Yến Tử lại nói:
- Khoan đã!
Rồi một mình chạy ra nhà sau, khiêng một thùng nước đen bẩn ra, bỏ hết những con cờ trong hộp vào nói:
- Đây này ông chủ bà chủ, nô tỳ xin đặc biệt chế cho hai người món ăn "cờ đen trắng trong nước súp bẩn", mời hai vị dùng cho.
Hai vợ chồng chủ quán kêu khóc, họ dập đầu liên tục nói:
- Xin cát cát tha mạng, kẻ tiểu nhân này là cóc nhái, là quỷ, là sói nên không có mắt, cát cát hãy tha chết cho.
- Cát cát nữ vương, cát cát nữ vương, đại nhân đừng cố chấp tội lỗi của kẻ tiểu nhân! Hãy tha mạng. Tha mạng cho bọn tôi, cái món súp đó làm sao ăn được.
Yến Tử vẫn cứng rắn.
- Chúng bây trắng đen chẳng phân biệt, thì bây giờ các ngươi chẳng thể không ăn "Cờ trắng cờ đen trong súp bẩn".
Vĩnh Kỳ bồi thêm.
- Cát cát muốn các ngươi ăn thì phải ăn thôi!
Thế là bọn thị vệ bước tới, bóp miệng hai vợ chồng chủ quán bắt buộc phải nuốt hết món súp của Yến Tử bày.
Nhĩ Khang thấy sự việc đã quá đủ, nên quay qua Lý đại nhân.
- Được rồi, xử lý như vậy tạm xong, bây giờ phạm nhân ta giao lại cho ngươi, hãy nhốt chúng lại, điều tra xem bọn họ còn dính líu đến vụ án nào không? Rồi báo lại cho ta rõ. Nội cái tội chúng bắt nhốt cát cát không đã đủ tội chết, các ngươi phải trông chừng một cách cẩn thận đấy, không được để thoát.
- Vâng, vâng, vâng, tệ chức vâng lệnh.
Đến lúc đó, Yến Tử mới cầm túi cùng Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Liễu Thanh, Liễu Hồng hiên ngang bước ra ngoài.
o0o
Khi Yến Tử quay về Thấu Phương Trai, thì cả Thấu Phương Trai như sống lại.
Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử vui quá reo lên:
- Cát cát đã về, cát cát đã về!
Họ quýnh quáng cả lên chẳng biết diễn tả nỗi mừng mình ra sao nữa. Tử Vy, Kim Tỏa, Thể Hà, Minh Nguyệt, chạy ra.
Yến Tử ôm chầm lấy Tử Vy nghẹn giọng nói:
- Tử Vy, mình đã tưởng từ đây về sau sẽ chẳng bao giờ gặp lại Tử Vy nữa.
Tử Vy mắt đỏ hoe, hờn dỗi.
- Còn nói nữa, tôi đang tức chị muốn chết đi được.
Vừa nói vừa đánh lên vai Yến Tử không ngờ lại trúng phải chỗ bị thương, Yến Tử la lên:
- Ui da! Thôi dừng đánh nữa, đừng đánh nữa.
Đến lúc đó Tử Vy mới giật mình quan sát. Những vết bầm còn hiện rõ trên tay Yến Tử.
- Ồ! Có chuyện gì vậy? Ai đã đánh chị thế này?
Vĩnh Kỳ lắc đầu nói:
- Thôi mọi người hãy mau mau vào nhà đi chuyện gì sẽ nói sau nhưng nhớ là đừng đụng vào người cô ấy, thương tích đầy người đó.
Hàm Hương nghe vậy đứng lên:
- Thương tích ư? Để tôi về Bảo Nguyệt lầu lấy thuốc.
Yến Tử giữ tay Hàm Hương lại.
- Những món thuốc cấp cứu đó của chị hãy để lại lúc nào cần thiết. Tôi chỉ bị thương ngoài da, chẳng có gì quan trọng đâu?
Mọi người đỡ Yến Tử vào phòng khách vừa hỏi:
- Ai dám gây thương tích cho cát cát vậy? Bộ họ uống mật gấu chắc?
Kim Tỏa quay ra ngoài bảo:
- Tiểu Đặng! Tiểu Trác đâu, mau cho mời Tuyên thái y đến đây ngay.
Trong khi Nhĩ Khang, nói với Tử Vy:
- Bây giờ anh bàn giao Yến Tử lại cho em, anh phải đến trình báo cho hoàng thượng biết ngay.
Vĩnh Kỳ chần chừ hỏi:
- Thế ta có cần đi cùng với ngươi không?
Nhĩ Khang đẩy Vĩnh Kỳ về phía Yến Tử nói:
- Không cần, anh hãy ở lại Thấu Phương Trai. Mặc dù cô ấy về, nhưng anh thấy đấy, sức khỏe và tinh thần đều suy sụp. Rất cần anh, hãy ở lại mà chăm sóc cho cô ấy.
Vĩnh Kỳ gật đầu, theo Yến Tử và mọi người vào trong phòng còn Nhĩ Khang thì đi ra.
Yến Tử được dìu đến ngồi trên ghế tựa, cô nàng thấy mọi người chăm sóc cho mình như chăm sóc em bé cảm động nói:
- Mấy người không nên thế. Trước khi về đến đấy tôi còn đánh nhau với họ một trận cơ mà? Có điều lúc đánh lại không thấy đau, còn bây giờ ngồi không mà cả người đau nhức!
Tử Vy hỏi:
- Tại sao lại thương tích đầy người như vậy? Chẳng lẽ vừa ra khỏi cửa cung là đã đánh lộn?
Yến Tử nói:

http://tieulun.hopto.org

- Còn phải hỏi, lần này quá xui xẻo ra khỏi cung là đụng ngay phải tay quỷ sứ và mụ dạ xoa, nên không làm sao đánh lại, rốt cuộc là bị họ áp bức, đày đọa gần chết, nhưng sau đó Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang và anh em họ nhà Liễu cũng giúp được ta, báo được thù.
Quay sang Hàm Hương Yến Tử nói:
- Còn có sự tiếp tay của sư phụ tôi nữa, chúng tôi đã đánh cho bọn họ một trận tan nát.
Nghe nhắc đến tên Mông Đan, Hàm Hương có vẻ buồn.
Tử Vy nói:
- Lần sau chị đừng có dại vậy, bỏ đi một mình để bị người ta ăn hiếp thương tích đầy mình. Bọn tôi ở nhà cũng nào có yên tâm, người nào cũng như kiến bò trên chảo nóng, chạy ra chạy vào trông ngóng, sợ gần chết.
Kim Tỏa mang trà ra, nói:
- Chị Yến Tử biết không, mấy ngày qua, tiểu thơ tôi ngày nào cũng khóc, rồi lại tự trách mình sao chẳng giữ được chị. Tối đến cứ nằm trằn trọc không ngủ được, nghe bất cứ tiếng động nào cũng tưởng là chị đang quay về.
Yến Tử nghe nói vậy cảm động nắm lấy tay Vy.
- Xin lỗi Vy nhé. Đâu phải tôi giận chị đâu, nhưng mà...
Rồi Yến Tử như không muốn nhắc đến, quay sang Kim Tỏa nói:
- Kim Tỏa biết không, tôi thật là thê thảm. Bị hai con quỷ dạ xoa kia túm được, mỗi ngày bắt làm chuyện khổ sai, lại không cho ăn uống. Tôi vừa đói khát, vừa mệt lả cả người, hoa cả mắt. Có hôm chỉ được một cái bánh bao, mà lại là bánh thiu, rồi còn phải lau nhà. Đói khát mà cứ nhớ mãi chén chè hột sen của ngươi, đến độ bánh bao chưa kịp ăn rơi vào thau nước bẩn, không còn ăn được, tiếc vô cùng.
Mọi người ngồi nghe đều ngạc nhiên.
- Có chuyện như vậy ư?
Yến Tử gật đầu, Vĩnh Kỳ nghe cũng rơm rớm nước mắt, Yến Tử lại tiếp.
- Tối ngủ cứ nằm mơ. Cứ thấy mấy người có thức ăn thật ngon nhưng đến lúc tôi muốn ăn thì mọi người lại bắt tôi đọc thơ mới cho ăn.
Tử Vy nghe vậy tội nghiệp quá, nói:
- Sẽ chẳng bao giờ còn chuyện đó xảy ra nữa đâu! Sẽ chẳng bao giờ.
Và quay qua Vĩnh Kỳ, Tử Vy hỏi:
- Có đúng như vậy không Ngũ a ca?
Vĩnh Kỳ không dằn được xúc động, bước tới nắm tay Yến Tử:
- Yến Tử, chúng mình vào trong nói chuyện riêng đi!
Vĩnh Kỳ đưa Yến Tử vào trong.
Chỉ còn lại hai người Vĩnh Kỳ nắm lấy tay Yến Tử tha thiết.
- Anh xin thề có đất trời, anh hứa với em, từ đây về sau sẽ không ép em phải làm bất cứ điều gì em không muốn. Nếu em không thích, thì từ đây về sau sẽ không phải học thơ Đường, không cần học thành ngữ. Em muốn làm gì thì làm anh chỉ van em, từ đây về sau đừng có bỏ đi như vậy, đừng bỏ anh lại một mình. "tiền bất kiến cổ nhân," mặc, "hậu bất kiến lai giả," cũng mặc, chỉ có trước mắt mà vắng em, thì mới tiêu đời!
Yến Tử dựa đầu vào ngực Vĩnh Kỳ, nước mắt lưng tròng.
- Em biết em hư đốn lắm, ngu lắm, học có một chút mà học cũng chẳng xong. Em...
Vĩnh Kỳ vội nói:
- Em không ngu, em không ngu đâu, mà là anh này. Để anh nói cho em biết, Trần Tử Ngang, Lý Bạch, Đỗ Phủ, Bạch Cư Dị, Mẫn Hạo Thiên... Cộng lại cũng không bằng em. Họ viết cả một núi thơ mà nào có làm anh cảm xúc bằng em, em là tất cả, là trên hết!
Yến Tử tròn mắt nhìn Vĩnh Kỳ.
- Anh nói nghe hùng hồn lắm, nhưng điều anh nói có thật lòng không?
- Nếu anh nói dối cho thiên lôi đánh anh đi!
Yến Tử nghe vậy cười, hào phóng nói:
- Thôi được, vì những điều anh vừa nói, em quyết tâm sẽ học thơ Đường, học thành ngữ... để anh được hãnh diện với mọi người.
Vĩnh Kỳ lo lắng
- Không cần, không cần đâu, em thế này anh cũng đủ hãnh diện vì em rồi.
Yến Tử xúc động nói:
- Nhưng mà yêu anh... thì em cũng phải biết đến thân thế của anh, phải giữ sỉ diện cho anh. Anh là a ca, anh có địa vị, thể giá của anh chứ?
Vĩnh Kỳ nhíu mày.
- Ai nói mấy điều kỳ cục đó nữa vậy?
Yến Tử ngạc nhiên.
- Chính anh nói chứ ai.
Vĩnh Kỳ lắc đầu.
- Thôi đừng để ý đến những điều đó nữa, tất cả vô giá trị, bây giờ đứng trước mặt em là Vĩnh Kỳ hoàn toàn mới. Một Vĩnh Kỳ đứng trên lập trường em mà nghĩ, mà làm. Hiểu biết em, tôi trọng em, biết yêu em!
Yến Tử quá cảm động, ghì chặt lấy Vĩnh Kỳ nói:
- Em cũng cương quyết rồi, em sẽ vì anh mà trở thành một Yến Tử hoàn toàn mới. "Quân tử nhất ngôn, bát mã nan truy." (một lời của người quân tử, tám ngựa cũng đuổi không kịp).
Vĩnh Kỳ quen miệng đính chính.
- Phải tứ mã chứ?
- Cái gì?
Vĩnh Kỳ vội ôm chầm lấy Yến Tử cười xòa.

http://tieulun.hopto.org

Thôi được, thôi được, anh hứa với em, anh sẽ không đòi hỏi bất cứ điều gì ở em cả. Dù em cũ hay đổi mới, đều đáng yêu. Quân tử nhất ngôn, bát mã nan truy cộng thêm chín đỉnh trầm hương nữa. Được chưa?

http://tieulun.hopto.org

Chương 27

Vua Càn Long hay tin Yến tử trở về. Vội vã hỏi sơ sự việc, nghe nói Yến tử bị bắt hành hạ đánh đập. Vừa lo vừa giận. Một mặt truyền chỉ, phải nghiêm khắc điều tra vợ chồng ông chủ Đỗ, một mặt cùng Lệnh phi và Nhĩ Khang đến ngay Sấu Phương trai.
Vừa nhìn thấy mặt Yến tử, vua vừa xót vừa bực.
- Tại sao lại có người như vậy được chứ? Đã ăn cắp, còn giữ người, đánh thương tật thế này, còn không cho ăn cơm, bắt làm chuyện khổ sai nữa. Tại thành Bắc kinh mà có bọn bệnh hoạn như vậy ư? trẫm nghe mà giận đến độ muốn xách đầu nó ra chém ngay lập tức. Nhưng thôi Yến tử! Con yên tâm, trẫm đã ra lệnh cho điều tra xem tay khốn kiếp kia đã gây ra bao nhiêu tội ác, rồi tính sổ trả thù cho con luôn.
Yến tử thấy vua đến thăm lòng đang lo lắng, cứ ngỡ là sẽ bị mắng cho một trận nên thân, chẳng ngờ nghe vua nói vậy, hết sức cảm động tròn mắt ngơ ngác nhìn. Lệnh phi bước tới, nắm lấy tay Yến tử tội nghiệp nói:
- Sao con lại cứ gặp chuyện xui xẻo như vậy? Tội nghiệp không? Con có biết mấy bữa rày ai cũng lo cho con, mà gầy cả người? Thôi được rồi, được rồi, dù sao cũng đã về. Từ rày về sau, đừng có bướng như vậy nữa. Con bỏ đi gây phiền nhiều người lắm đấy. Hoàng a ma con cũng bị mất ngủ, ai cũng cầu nguyện cho con cả.
Yến tử càng nghe càng cảm động, vua càn long thấy Yến tử cứ yên lặng đâm lo hỏi:
- Con làm sao vậy? vẫn chưa hoàn hồn ư? Thấy trẫm đến sao chẳng mừng, chẳng nói năng gì cả?
Yến tử lúc đó mới ấp úng:
- Con cứ nghĩ là… cứ tưởng là…
- Tưởng sao chứ?
- Con tưởng mình phạm tội tày trời. Đánh thị vệ này, trốn ra khỏi cung mấy ngày không về này…. chắc là Hoàng a ma phải giận lắm. Gặp mặt con hẳn phải mắng cho một trận, rồi còn trừng phạt nữa… nhưng Hoàng a ma lại chẳng làm gì cả, trái lại còn bực tức hộ con… điều đó khiến con thật không tin được.
Vua Càn long nhìn Yến tử trợn mắt:
- Con đừng tưởng là ta không giận. Con bỏ đi như vậy là sai quấy lắm, nhưng đương nhiên là ta giận. Vừa giận vừa quan tâm… nhưng quan tâm thì nhiều hơn.
Rồi vua bước tới thật gần, nhìn những vết thương trên người Yến tử dịu giọng hẳn:
- Nghe nói hai ngày qua con đã bị hai tay khống kiếp đó hành hạ đánh đập, đến đổi thương tích đầy người, nhưng đó cũng là một bài học nhớ đời cho con. Con thấy đó, ở cạnh người thân, nhiều lúc có bị mắng chửi, trừng phạt, nhưng đó chỉ là muốn tốt cho con hơn, người người đều yêu quý con mà, tất cả là thiện ý chớ chẳng ai muốn làm hại con. Trái lại khi ra ngoài kẻ xấu rất nhiều, những kẻ mà con gặp đâu cớ đơn giản?
Yến tử cúi đầu e thẹn, nói:
- Con biết rồi! Con biết lỗi rồi!
Lệnh phi nói:
- Nếu biết rồi thì tốt, con đã khiến cả Hoàng cung phải náo loạn, đám ngự lâm quân phải xuất quân toàn bộ, để khám xét từ trong đến ngoài thành Bắc Kinh.
Yến tử nghe vậy nói:
- Từ rày về sau con sẽ không để chuyện như vầy xảy ra nữa.
Vĩnh kỳ sợ vua khiển trách rồi Yến tử lại không kham nổi, nên bước tới nói:
- Bẩm Hoàng a ma, chuyện Yến tử quay về được đã là một điều vui. Tuy là cô ấy có gặp nạn, khổ một chút nhưng cũng chẳng có gì đáng sợ. Cái mà nhi thần quan tâm nhất là Lão phật gia, không biết Yến tử rồi có thể bị trừng phạt nữa không?
Vua càn long nghe nhắc tới Thái hậu cũng thấy lo lắng, ngươi châu mày nói:
- Được rồi! Yến tử cứ nghĩ ngơi. Nhưng sáng mai phải qua Từ Ninh cung xin tội đấy.
Nhĩ Khang bước tới, với lý lẽ rất hữu lý.
- Bẩm hoàng thượng, thần trộm nghĩ, chuyện đó tốt nhất không nên chậm trễ. Lão phật gia biết Yến tử quay về, mà không sang ngay Từ ninh cung để khấu kiến. Lão phật gia có thể khép tội bất kính ngay. Tốt nhất là ngay bây giờ Yến tử phải đến đó xin tội vậy.
Yến tử nghe nói phải đến Từ ninh cung xin tội là giẩy nẩy ngay nói:
- Tôi không đi đâu! Tôi không đi! Tôi sợ lão phật gia lắm, bà ấy sẽ trừng phạt tôi.
Tử vy bước tới nắm tay Yến tử ddộng viện.
- Tôi sẽ cùng đi với chị!
Vĩnh kỳ quay sang vua:
Bẩm hoàng a ma, con thì chỉ sợ lão phật gia sẽ không tha thứ cho Yến tử. Lúc đó thì sao? Hiện giờ Yến tử lại thương tích đầy người, không thể chịu nổi chuyện bị nhốt trong phòng tối hay bị đánh đòn thêm đâu.
Vua càn long suy nghĩ nói:
- Nhưng cửa ải này không thể không vượt qua, thôi thì thế này vậy, trẫm sẽ cùng đi với các ngươi nhé.
Kết cuộc là vua Càn long dẫn đầu, vĩnh kỳ, Nhĩ khang, Từ vy dìu Yến tử cùng đến Từ ninh cung. Lần này Yến tử biết thân, quỳ rất ngoan ngoãn.
- Bẩm lão phật gia! Tiểu Yến tử đến xưng tội ạ.
Thái hậu đứng cùng Tịnh nhi, quét nhanh ánh mắt nhìn mọi người. Cuối cùng dừng lại trước Yến tử thật lâu. Khuôn mặt nghiêm nghị, chẳng có một nụ cười. bà cao giọng hỏi:
- Xưng tội gì? Theo ta thấy thì với một đám đông thế này đi theo ngươi thì phải nói là đến "diệu võ dương oai" chứ sao lại xưng tội?
Vua càn long vội bước tới nói:
- Bẩm lão phật gia, Yến tử lần này đi ra ngoài, đã nếm đủ mùi đau khổ. Nó bị hai tay lưu manh bắt trói, đánh cho một trận, rồi nhốt trong tiệm, bắt làm chuyện khổ sai, vì vậy mà không về ngay được. bây giờ Yến tử đã hối hận biết lỗi của mình rồi, nên mới đến đây xin tội với Lão phật gia.

http://tieulun.hopto.org

Bẩm xong vua quay sang Yến tử hỏi:
- Có đúng vậy không?
Yến tử nuốt nước bọt, nói một cách khó khăn.
- Dạ phải…. dạ phải ạ.
Thái hậu không tin.
- Phải ư? Vậy thì sao ngươi lại trốn ra ngoài? Còn đã thương hai thị vệ, ngươi đâu biết thương ai, để đạt mục đích là đánh người, không phải là chuyện "bất chất thủ đoạn" rồi dó ư?
Yến tử giật mình, nhớ ra mình đâu có đánh ai bị thương đâu? Nên nói:
- Con… con đâu có đánh ai đến thương tích nặng đâu?
Yến tử đã hiểu lầm chữ "thủ đoạn" là "gãy tay" nên tiếp:
- Con cũng nào có đánh gãy tay họ đâu? Mà chẳng lẽ họ lại yếu vậy sao? Xô một cái là gãy tay ư? Người nào bị gãy tay? Gãy tất cả mấy tay lận?
Tử vy, Nhĩ khang, Vĩnh kỳ nghe Yến tử nói mà hoảng lên, trong khi vua Càn long lại châu mày lắc đầu, thái hậu quá kinh ngạc chẳng hiểu Yến tử định nói gì.
- Ngươi lại nói nhăng nói cuội gì nữa vậy? Ai bảo ngươi là bọn thị vệ bị gãy tay chứ?
Yến tử nói:
- Chính lão phật gia vừa nói đấy mà? Bọn thị vệ đều bị "bất chấp thủ đoạn" cả.
Tịnh nhi hiểu ra mĩm cười, trong khi đó Thái hậu giận xanh cả mặt, khoát tay nói:
- Thôi được rồi, được rồi! ta thấy nói chuyện với ngươi chẳng được! Điều ta mu ốn nói, ngươi lại không hiểu, trong khi cái mà ngươi nói thì ta lại không biết, vậy thì cái chuyện "xưng tội" kia ta cũng miễn cho đi!
Nói xong bà quay sang vua Càn long nói tiếp:
- Hoàng đế này. Hôm nọ ta và con đã có một sự thoả thuật, vậy thì lần này Hoàn châu công chúa bỏ cung ra đi có phải đã vi phạm luật không?
Vua Càn long nghe hỏi giật mình, Vĩnh kỳ thì tái mặt, vội vã quỳ xuống cạnh Yến tử.
- Bẩm lão phật gia, Vĩnh kỳ có chuyện muốn thưa.
Thái hậu ngạc nhiên.
- Có cái gì nói đi.
- Vĩnh kỳ ngẩn cao đầu nhìn thái hậu, lời lẽ cương quyết.
- Chuyện lão phật gia ấn định một thời hạn để Yến tử thay đổi tính nết. Điều đó nhi thần biết, nhưng cũng chính vì chuyện đó mà Yến tử bỏ đi, đã khiến Yến tử không muốn ở lại trong cung, vì vậy trong thời gian Yến tử bỏ đi đó, con đã suy nghĩ rất kỹ, con thấy là… cái cốt lỗi của vấn đề là Yến tử không thích làm công chúa. Nên cô ấy không đáp ứng được những điều kiện mà lão phật gia đặt ra. Nhưng trong trái tim con, Yến tử vẫn đẹp vẫn là một con người toàn bích. Vì vậy con nghĩ người mà muốn cưới Yến tử làm vợ là con. Nên nếu lão phật gia thấy không thể khoan dung, không thể giảm bớt được những yêu cầu khắc nghiệt mà một công chuá phải có. Thì xin cứ phế bỏ chức vụ "công chuá" của Yến tử để cô ấy được trở lại một dân dã bình thường tự do. Không còn bị ràng buộc bởi bao nhiêu điều lệ cung đình khắc khe, khổ sở. Còn con, con cũng sẵn sàng từ bỏ chức vụ "hoàng tử". Con cũng muốn được làm người dân bình thường để sống bên Yến tử một cuộc sống giản dị hạnh phúc.
Đến cả Yến tử cũng không ngờ Vĩnh kỳ lại táo bạo thế. tử vy và Nhĩ khang thì cảm động khôn cùng. Khang không ngờ những gì mình muốn nói Kỳ đã nói thay nên liếc nhanh về phía tử vy một cái, rồi kéo tử vy cùng ra sân quỳ xuống. Nhĩ khang cũng nhìn lên Thái hậu khẳng khái.
- Bẩm lão phật gia, con và Vĩnh kỳ đồng cảm. Hôm nay ngũ a ca đã thốt lên được những điều nhốt kín trong lòng thì con, con cũng không thể không nói. Ai ai cũng đều biết trong cung đình, cả bốn đứa con đều gây ra quá nhiều tội lỗi, phạm nhiều điều cấm kỵ. Có nhiều thứ triều đình cấm, bọn con vẫn không tuân vì nó vượt quá tình cả. nhưng con nghĩ, trong cuộc đời này nhiều thứ "không nên xảy ra" lại cứ xảy ra, chúng con cũng thế không thể sống xa nhau. Từ ngày gặp nhau đến quen nhau, quen rồi yêu nhau và không còn muốn rời nhau nữa. Với chúng con, người mình yêu là toàn bích, nhưng trong mắt của Lão phật gia thì không phải như vậy. Con biết, nhưng con nghĩ, nếu lão phật gia thấy chúng con yêu nhau như vậy mà tác hợp cho chúng con, thì đó là điều hạnh phúc. Còn nếu không, xin hãy xứ phế truất tất cả chức vị của bọn con, để chúng con được rời khỏi hoàng cung, tự đi tìm một thế giới riêng của mình.
Nhĩ Khang nói xong dập đầu lạy tử vy, tiểu Yến tử, Vĩnh kỳ cũng lạy theo.
Thái hậu trố mắt nhìn họ những điều Nhĩ Khang nói lần đầu tiên trong đời mới gnhe được. Vua Càn long cũng vậy, chỉ có Tịnh nhi thì quá cảm động, đưa khăn lên chậm mắt, rồi không dằn được nói:
- Bẩm lão phật gia, bẩm hoàng thượng con là kẻ đứng bên ngoài cuộc, nhưng nghe lời của ngũ a ca và Nhĩ khang, con thấy cảm dộng quá, con thấy họ hành động đúng. Đất nước Trung quốc của ta, tuy là một quốc gia đòi hỏi lể giáo đủ thứ. Nhưng nếu nhìn lại văn chương bao đời qua, hẳn là không thể không thấy có rất nhiều áng văn trữ tình tuyệt đẹp. Chẳng hại như câu "nguyện làm chim liền cánh, nguyện làm cây liền cành" hay là "tình mình nếu có dài lâu, sao cứ trông đứng trông ngồi ngày đêm?" Đẹp vô cùng! Còn nữa "nguyện thiếp với chàng như sao như trăng, đêm đêm toả sáng trời với đất!" hay "lưng áo rộng dần không thấy tiếc, vì ai mà cứ mỏi mòn trông…" những câu thơ đó diễn đạt tình cảm hạnh phúc lứa đôi diễm tình, thật đẹp… Tất cả lại cho thấy những câu văn kia diễn đạt được những gì mà bốn người quỳ trước mặt ta thể hiện! Lão phật gia! Người chẳng thấy họ đáng để chúng ta trân trọng, yêu quý ư, kiêu hảnh khi họ dám làm những gì mà người khác không dám làm.
Thái hậu nghe Tịnh nhi nói giật mình, rồi bối rối.
- Có phải…. vậy ư?
Tịnh nhi gật đầu, ánh mắt tha thiết.
- Vâng, lão phật gia ạ. Con thấy từ lâu lắm rồi, trong cung đình chúng ta cái gì cũng có đủ, chỉ thiếu một thứ đấy là "nhân tình vị" (tình cảm thật của con người) ba chữ đó nếu tách riên ra sẽ là nhân, tình, vị. Đó là thế giới của con người, tình cảm của trời đất và mùi vị của nhân sinh. Khi đi xa hồi cung, nhìn thấy và cảm nhận được

http://tieulun.hopto.org

tình cảm của bọn họ. Con mới thấy giờ thì hoàng cung chúng ta có đủ cả nhân tình vị rồi đó.
Tử vy quỳ bên dưới nghe Tịnh nhi phân tích mà kinh ngạc, quên cả mọi ganh tị. Tịnh nhi quả là người tinh tế đáng để nàng bái phục.
Nhĩ khang cũng không ngờ Tịnh nhi lại chịu khó giúp đỡ mình thế, cảm động vô cùng. Còn Yến tử thì khỏi nói. Ai tốt với cô nàng một nàng muốn đáp lại bằng mười. Nếu không phải là đang quỳ trước mặt lão phật gia, nàng đã đứng phắt dậy, chạy tới ôm hôn Tịnh nhi ngay. Vĩnh kỳ cảm động ứa nước mắt. còn vua Càn long thì bàng hoàng xúc động.
Thái hậu đưa mắt nhìn mọi người, có cảm giác lũ trẻ lúc này dám làm dám chịu, đã vượt xa thời bà còn trẻ. Bà chẳng biết nói gì hơn là hỏi:
- Vậy ư?
Tịnh nhi thành khẩn đáp:
- Vâng, bẩm lão phật gia "quân tử hữu thành nhân chi mỹ." Xin lão phật gia hãy tác thành cho họ, nếu không, Tịnh nhi này cũng thấy buồn cho họ vô cùng.
Thái hậu nhìn Tịnh nhi, lúng túng chưa biết quyết định thế nào. Vua Càn long thấy mẹ siêu lòng, e nếu không nói vào, cơ hội có thể mất, nên bước tới một bước, cười nói:
- Ha ha ha! Hoàng ngạc nương ơi, chúng ta đành chịu thua thôi. Bọn trẻ bây giờ đứa nào cũng thông minh lợi hại. Thế hệ chúng ta dã thuộc vào cổ xưa rồi, những quy tắc lễ giáo hãy tạm thời gát lại đi. Để không thôi tai tiếng lọt ra ngoài, người ta sẽ cho rằng mẹ con ta là không biết thế nào là "trời dài đất rộng" là "nhi nữ tình trường." Và nếu vậy thì còn gì tư cách để dạy lũ trẻ học "thành ngữ," thôi thì để tất cả "bất chấp thủ đoạn" một lần đi!
Thái hậu nhìn bốn đứa trẻ quỳ trước mặt, chẳng nói một lời nào cả. Nhanh chóng, vua Càn Long nháy mắt với Vĩnh kỳ và Nhĩ khang. Hai người vội vã cùng Tử vy và Yến tử dập đầu ngay.
- Tạ ơn lão phật gia đã tác thành! Tạ ơn Hoàng a ma đã tác thành cho chúng con!
Thái hậu chỉ yên lặng, chẳng biết đối phó thế nào.
Tối hôm đó ở Sấu phương trai, một tiệc rượu linh đình được mở ra. Lý do chính để ăn mừng "cả nhà được đoàn viên. Còn lý do phụ là Yến tử thoát khỏi chuyện bị lão phật gia hỏi tội, được Hoàng a ma cảm thông…
Bàn tiệc bày đầy thức ăn, Hàm Hương cũng được mời tham dự, Yến tử nổi hứng, bắt Minh nguyệt, Thái hà, Tiểu đặng, Tiểu trác…. cùng ngồi vào bàn, không phân biệt chủ tớ gì cả.
Rồi Yến tử rót rượu nâng ly, cười nói:
- Nào uống đi! Uống đi! Hôm nay hạnh phúc quá! Được cùng mọi người xum vầy, được ăn những món ăn ngon mà mình yêu thích, còn có rượu thơm nữa. So với những ngày khổ sở phải chế cũi, lau nhà, rửa cờ… Cái con mụ quỷ dạ xoa cứ đứng cầm roi canh chừng thì là một trời một vực. Hạnh phúc quá! Nào, tử vy, cạn ly! Nhĩ khang, cạn ly, Vĩnh kỳ, Hàm Hương, Kim tiêu…
Mọi người ngồi quanh thấy thái độ của Yến tử mà vui lây, thế là tất cả nâng ly lên.
- Cạn ly nào!
Tử vy chỉ nếm một tí rượu, đặt xuống nói:
- Hôm nay tôi chỉ uống một ít thôi. Rút kinh nghiệm lần trước không nên để say khướt.
Nhĩ khang thì vừa trút được gánh lo bấy lâu nay, vui quá nói:
- Chẳng sao đâu, có anh bên cạnh, anh sẽ không để em bị khó dễ đâu. Hôm nay uống rượu là rượu mừng khác hẳn lần trước em không phải lo gì cả.
Tử vy cười.
- Ai bảo anh vậy? có điều chưa uống mà em đã thấy say rồi.
Vĩnh kỳ thì đặt tay lên tay của Yến tử cười khuyên:
- Yến tử, em nên ăn nhiều, uống ít một chút, trên người còn thương tích, uống rượu nhiều thì không tốt dâu em.
Nhưng Yến tử đâu ưng.
- Em muốn uống! những vết thương đó nhằm nhò gì! bữa nay anh hãy để em được say một bữa.
Hàm Hương cười nói với Vĩnh kỳ.
- Thôi thì hãy để cô ấy uống, say cũng không sao, đừng quá say là được. Còn các vết thương thì có thoa thuốc rồi, chẳng có gì trở ngại cả.
Yến tử đắc thắng.
- Đấy anh thấy không? Ai cũng nói vậy anh không được cản nữa nhé!
Rồi quay qua Hàm Hương, Yến tử như hối hận.
- Tối hôm nay chúng ta còn thiếu một người, nếu có sự tham dự của sư phụ tôi nữa, thì hay biết chừng nào? tất cả cùng uống rượu thì cuộc đời này mới là sắc hương vị.
Vĩnh kỳ cười.
- Người ta gọi là nhân tình vị, em sửa lại là sắc hương vị là sao?
Yến tử cười lớn:
- Vậy mà không biết, anh phải biết là khi bước vào bàn, nhìn thấy gà, vịt, cá, heo đủ cả là em nghĩ ngay đến sắc hương vị ngay.
Tử vy nói:
- Yến tử cũng có lý lắm chứ? sắc hương vị ở đây ý nói là "màu sắc đầy đủ", mùi thơm ngào ngạt, vị mặn ngọt chua cay, đủ cả. Đó là chưa kể ở đây còn có chị Hàm Hương, toả hương khắp phòng.
Mọi người nghe vậy cười ồ lên. Yến tử nói thêm:
- Các người biết không, khi tôi sa vào địa ngục đó, đã sửa cả bài thơ của Trần tử ngang. nếu Trần tử ngang mà biết tôi sửa thơ của ông ấy chắc tức mà sống lại quá.
- Cái gì mà tức mà sống dậy?
- Thì người sống thì tức chết không phải người chết tức thì sống lại không?

http://tieulun.hopto.org

- Thế cô sửa thơ người ta thế nào kể nghe coi.
Nhĩ khang hỏi, Yến tử kể.
- Hôm ấy mệt lã lại đói. Tôi nằm mơ thấy thịt gà, vịt, cá heo đầy đủ cả. Vậy mà khi tỉnh lại, biến mất tiêu nên sửa thơ thế này.
Trước không thấy giò heo
Sau chẳng thấy vịt nướng.
ngẫm bụng thì trống rỗng.
Buồn quá rơi lệ thôi.
Mọi người nghe xong, vừa thấy thương, vừa thấy tức cười. Vĩnh kỳ vội vã gấp thức ăn trên bàn cho vào cái chén Yến tử.
- Đây rồi, đây rồi! giò heo vịt nướng đều có cả.
Mọi người cười ồ, chỉ có Hàm Hương vì lễ loi nên lặng lẽ nâng rượu uống. Kim Tiêu thấy mọi người vui, lại không yên tâm nói:
- Mọi người ở đây uống rượu vui vẻ nhé, để tôi ra canh cửa, ngộ lỡ Lão phật gia bất ngờ đến thăm thì nguy.
Thái hà nói:
- Thôi để tôi đi cho!
Rồi Tiểu đặng, Tiểu trác cũng đòi đi. Nhĩ khang phải nói:
- Không cần, tối nay tôi đã bố trí thị vệ canh phòng đầy đủ bên ngoài rồi. Vã lại cũng không có gì đáng ngại. Ta nghĩ, Hoàng thượng hẳn tối nay ở Sấu phương trai sẽ có màn đại tiệc. Chắc chắn sẽ không cho phép ai đến quấy rầy hay phá đám tiệc vui của mình. Vì đây là một tiệc có tích cách "nhân tình vị" và "sắc hương vị" của con người mà.
Yến tử nghe vậy nâng ly lên, vui vẻ:
- Vậy thì hãy vì cuộc đời, ta nâng ly đi nào?
Mọi người hưởng ứng, Hàm Hương cũng nâng ly lên uống cạn. Tử vy thấy vậy khuyên.
- Ai cũng có quyền say nhưng tôi thấy chị thì không nên!
Hàm Hương cười.
- Tại sao vậy? Mọi người có quyền thì tôi cũng phải có quyền chứ? Các người không say cũng có thể nhìn thấy người mình yêu. Còn tôi chỉ say mới nhìn thấy, vậy thì hãy để tôi say đi!
Tử vy nghe vậy xúc động vô cùng.
Ngay lúc đó, chợt bên ngoài có tiếng gõ cửa, người người lo lắng, Nhĩ khang nhẹ chân bước tới bên cửa, mở hé nhìn ra. Vừa thấy người bên ngoài, vội mở rộng đôi cánh cửa, mừng rỡ nói vào trong.
- Ồ! Quý khách của chúng ta đến đây! Thái hà đâu, mau mau thêm chén thêm đủa!
Mọi người quay qua nhìn, chẳng phải ai khác mà là người họ đã chịu ân! đấy là tịnh nhi.
Yến tử reo lên.
- Tịnh nhi! Nào cũng vào đây uống rượu với bọn này đi. Cô là cứu tinh, là người ân của bọn này mà?
Tịnh nhi bước vào nhìn bàn rượu, cười nói:
- Thấy các người vui vẻ thế này tôi rất thích, rất muốn một ngày nào cũng được như vậy. Nhưng hôm nay tôi không dám ở lại lâu, chỉ ít phút thôi, vì muốn thông báo cho mọi người một tin quan trọng, đấy là lão phật gia và hoàng thượng đã bàn cải nhau rất lâu về chuyện các người. Cuối cùng thì lão phật gia đã nhượng bộ, đồng ý xét lại "kỳ hẹn ba tháng" kia. Đó là một tin vui, từ đây các người không thể canh cách lo sợ nữa cứ tự nhiên mà uống rượu vậy.
Vĩnh kỳ nghe tin đó mừng như được trọng thưởng, hai tay chấp lại xá Tịnh nhi một xá dài.
- Tịnh nhi! Ơn cô tôi không biết phải nói sao cho xiết!
Nhĩ khang cũng vậy, mừng đến ấp úng chẳng thành lời.
- Tôi… tôi thật chẳng biết nói gì để cảm ơn cô.
Tịnh nhi chỉ hai người với ánh mắt chia sẽ nói:
- Có gì mà phải cảm ơn. Chỉ mong sao, các anh biết trân trọng tình yêu của mình. Tại các anh không biết, tôi rất thán phục cả bốn người. Sống phải sôi nổi như vậy, cuộc sống mới đáng sống. Nhìn các người rồi nhìn lại mình, tôi lại thấy cuộc đời mình sao giản đơn đến nghèo nàn, vô nghĩa, nhiều lúc phải ganh tị đấy.
Tử vy lẳng lặng rót đầy hai cốc rượu đem đến trước mặt Tịnh nhi, nhìn nhi với ánh mắt chân tình, thán phục.
- Chị Tịnh nhi! Không giấu gì chị, tình cảm tôi đối với chị rất phức tạp. Có lúc tôi muốn tìm chị nói chuyện để giữa chúng ta có một sự đồng cảm. Nhưng lại không có cơ hội, có lúc có cơ hội lại không dám. Nhưng bây giờ thì khác, tôi thấy trong cái hoàng cung này, người thán phục nhất là chị. Chị là người siêu việt, hiểu thấu hết mọi hỷ nộ ái ố của bọn tôi. Đứng trước mặt chị đột nhiên tôi thấy mình nhỏ bé vô cùng. Tôi ganh tị, ganh tị tài hoa và cả cách xử thế của chị nữa.
Tịnh nhi cũng chăm chú nhìn Tử vy, không nói gì cả. Nhĩ khang thì lúng túng, chờ đợi, chỉ thấy tử vy tiếp:
- Hôm trước tôi đã hứa với Hoàng a ma là sẽ không uống rượu nữa. Nhưng hôm nay vì có chị đến đây, tôi xin phá lệ. Tôi xin được kính chị một ly, một ly này thay cho vạn lời cảm ơn.
Tịnh nhi nâng ly lên, hào phóng uống cạn, rồi kéo tay tử vy nói:
- Tử vy, có chuyện này muốn nói riêng với chị…
Rồi kề sát tai Tử vy nói:
- Tôi chẳng hề có ý cướp Nhĩ khang của chị đâu, cũng không muốn chen vào cuộc tình của hai người. Hãy yên tâm tôi cũng có niềm kiêu hãnh của tôi chứ? Chị hiểu không?
Câu nói của Tịnh nhi chỉ có mình tử vy nghe thấy. Đám đông chẳng biết gì, chỉ thấy Tử vy chợt nhiên đỏ ửng cả mặt mà thôi.
Sau đó Tịnh Nhi tiến đến trước bàn, nâng cao ly lên nói:
- Tôi xin kính mọi người một ly, nào cạn!
- Cạn ly!

http://tieulun.hopto.org

Mọi người uống cạn rượu của mình, kể cả Hàm Hương. Trong bữa tiệc Yến tử có vẻ là người vui nhất. Cô nàng múa tay múa chân cười nói giòn giả. Tịnh nhi ở lại thêm mấy phút với mọi người, sau đó nhớ đến bổn phận của mình nên rút lui trước.
Và sự xuất hiện của Tịnh nhi khiến cho không khí ở Sấu phương trai càng phấn chấn hơn. Tử vy cũng quên cả lời hứa với Hoàng a ma. Hôm ấy mọi người uống khá nhiều, đều vui. Chỉ có mình Hàm Hương là "rượu nhập lòng sầu, biến ra tương tư lệ."
Kết quả khi duy na kiết na dìu Hàm Hương về thì cô nàng đã chếch choáng.
Vừa đến Bảo nguyệt làu, Hàm Hương đã giật mình khi thấy vua Càn long. Vua nhìn Hàm Hương với cái nhìn ân cần.
- Khanh đi đâu về đấy?
Rồi ngửi ngửi mùi, hiểu ra ngay.
- À! Đi uống rượu, ở đâu uống đấy? chắc chắn là ở Sấu phương trai rồi. Mấy đứa nhỏ đó lại vui quá quên cả lời dặn dò phải không?
Vua nói rồi lại lắc đầu.
- Thôi thì lâu lâu để chúng quên một lần vậy? Mà bọn này có bao giờ nhớ đâu. Hứa rồi quên, quên rồi hứa… đúng không?
Hàm Hương định chào vua nhưng không còn điều khiển được cơ thể. Loạng choạng suýt ngã, vua vội vã đỡ lấy, đôi má ửng hồng vì rượu của Hàm Hương càng khiến cô nàng đẹp hơn, vua như choáng hẳn. hai thị tì Duy na và Kiết na bước đến dịnh dìu chủ, nhưng vua đã gạt phăng.
- Các ngươi lui ra, ở đây có ta được rồi!
Hai thị tì người Hồi không dám cải lệnh, nhưng rất lo cho chủ. Trong khi vua Càn long vòng tay qua lưng Hàm Hương, dìu nàng về phía sạp gụ.
Hàm Hương vẫn còn tỉnh cố gắng đứng dậy nói:
- Bẩm hoàng thượng, xin đừng…
- Đừng cái gì?
- Đừng chạm đến mình thiếp!
- Tại sao khanh không để trẫm dìu khanh đi, rồi lại bảo đừng đụng là sao?
Vua hỏi mà mắt cứ chăm chú nhìn Hàm Hương, dịu giọng nói:
- Hương phi này, khanh có biết là lúc gần đây trẫm đã bị lũ trẻ ở Sấu phương trai ảnh hưởng không? Nhiệt tình tuổi trẻ của trẫm như sống lại, trẫm muốn tìm một tri ân đồng cảm, và nói thật với khanh, trẫm thấy khanh là người thích hợp nhất. trẫm không hiểu sao mình lại yêu thích khanh như vậy, chuyện này từ nào đến giờ trẫm chưa hề say mê một người đàn bà nào như thế. Khanh đã thắp cháy lại tình cảm bấy lâu nay ngủ yên trong tim trẫm, khiến trẫm thấy như mình bắt đầu thấy khát khao…
Hàm Hương nghe vua nói, sợ hãi lùi ra sau.
- Đừng, đừng thế… hoàng thượng, đừng làm thế… thiếp không đáng…
- Sao lại không đáng. Khanh đẹp này, trẻ này toả hương, lạnh lùng, lại có dư vị phương xa này…tất cả những thứ đó gộp lại tạo thành một sức hút mạnh mẽ… trẫm thú nhận, đã bị khanh thu hút, chinh phục… chưa bao giờ trẫm khao khát được trở lại tuổi xuân như lúc này. Trẫm muốn mình được trẻ lại để xứng đáng với khanh.
Hàm Hương nghe vậy vô cùng lo lắng, sợ hãi, nàng cứ lui dần, lui đến mức không còn chỗ để lùi nữa, vua nhỏ nhẹ nói:
- Đừng đối kháng với trẫm chứ? Hãy thư giãn một chút, hãy chấp nhận trẫm đi. Được không?
Vua nói và dùng sức kéo mạnh Hàm Hương, hương đứng không vững lãi rơi trọn vào lòng vua Càn long. Vua Càn long cúi xuống định hôn Hàm Hương, hai bên giằng co, rồi cuối cùng vua cũng đẩy Hàm Hương ngã xuống sập gụ.
Hàm Hương hoảng hốt la lên.
- Hãy buông thiếp ra! Buông thiếp ra! Hoàng thượng đã chấp nhận là không cưỡng ép thiếp mà?
Vua Càn long không trả lời chỉ ôm chặt lấy Hàm Hương, Hàm Hương hoảng quá, không nghĩ ngợi nữa, thò tay xuống sập gụ, mò tìm cây mã tấu lâu nay giấu dưới đó, đưa lên nhắm ngay vua chém xuống. Ánh sáng của thanh gươm lia lên, vua Càn long chỉ kịp né qua một bên là tà áo trên tay vua rách toạt, một dòng máu nhỏ chảy ra.
Vua Càn long giật mình, đẩy Hàm Hương qua một bên nhìn chầm chầm người con gái trước mặt hỏi:
- Mi dám giấu mã tấu trong phòng? Người muốn giết chết trẫm ư?
Hàm Hương run rẩy:
- Thiếp… thiếp… đã đến đường cùng, không thể làm sao khác hơn… thiếp….
Hàm Hương nói xong trở cây đao ngược lại định tự đâm vào người. Vua Càn long phản ứng rất nhanh phóng đến thế là thanh mã tấu tuột khỏi tay Hương rơi xuống đất. Vết thương trên tay vua không nhẹ, tiếp tục rỉ máu. Vua dùng tay còn lại giữ chặt, nhìn Hương nói:
- Ngươi đã chuẩn bị sẵn mả tấu thế này, thì chỉ có một trong hai cách. Một là định tự sát, hai là để giết trẫm, phải không? Người vào cung đã khá lâu… vậy sao vẫn còn giữ cái ý tưởng đó chứ?
Lúc đó đám thị vệ thái giám bên ngoài nghe tiếng vũ khí rơi, vội vã chạy vào.
- bẩm vạn tuế gia, có chuyện gì… mà bọn nô tài nghe tiếng…
Vua Càn long giấu cánh tay bị thương ra sau nói:
- Chưa có lệnh ta, sao các ngươi vào, cút ngay?
- Dạ…
Rồi vội vã rút lui ra ngoài. Vua Càn long quay qua nói như ra lệnh với Hàm Hương.
- Hãy ra khép cửa lại!
Hàm Hương vội vã chạy ra khép cửa. vua Càn long lật tay áo lên xem vết thương rồi nhìn Hàm Hương hỏi:
- Sao chẳng đi lấy thùng thuốc đến mau? Với y thuật của ngươi trẫm tin là sẽ giúp vết thương chóng lành. Lần

http://tieulun.hopto.org

trước trẫm đã tưởng là Tử vy đã mất mạng, thế mà ngươi đã cải tử hoàn sinh được cho nó! lần này…. thôi hãy lấy ngay thuốc cầm máu ra, rồi lấy bông băng chặt vết thương ở cổ tay lại giùm trẫm.
Vua bước tới bên ghế dựa ngồi xuống. Hàm Hương giờ mới hoàn hồn vội vã đi lấy thuốc, rồi tỉ mỉ băng vết thương lại cho vua. Vua yên lặng nhìn Hàm Hương làm việc, khi vết thương băng bó xong, Hàm Hương nhìn lên, mặt tái bệch nói:
- Thiếp xin lỗi Hoàng thượng!
Vua Càn long nhìn Hàm Hương, nghiêm giọng hỏi:
- Ta hỏi thật ngươi…. có phải là ngươi muốn giết ta thật ư?
Hàm Hương lắc đầu nước mắt chảy dài:
- Dạ không… không… thiếp không hề có ý đó!
Vua Càn long nắm tay Hàm Hương. Áp đầu nàng vào ngực mình.
- Nếu vậy thì thôi… không cần phải nói gì cả… từ đây… khanh không được chứa chấp vũ khí trong phòng… Nếu chuyện này mà ở ngoài biết được, e là trẫm cũng không bảo vệ được khanh đâu. Chuyện này… tốt nhất chỉ có ta và khanh biết thôi. Đừng để người thứ ba biết hiểu chưa? Nhớ cả Yến tử, tử vy cũng đừng cho nó biết. Nghe trẫm nói không chứ?
Hàm Hương gật đầu, vua tiếp:
- Chỉ cần Khanh để lộ ra một chút. Thái hậu mà biết được, thì cả bá quan văn võ cũng biết. Cái tội giết vua là cái tội không thể không chết chém. Dù ngươi không sợ chết thì chưa hẳn là cha ngươi và cả dòng họ ngươi được yên. Đó là tội chu di cửu tộc hiểu chưa? Vì vậy khanh phải hứa với ta là tuyệt đối không thổ lộ cho ai biết cả.
Hàm Hương run rẩy.
- Nhưng mà… nhưng mà… vết thương trên tay Hoàng thượng làm sao dấu được chứ?
- Đó là việc của ta!
Hàm Hương nhìn Vua nước mắt chảy dài.
- Vâng, thần thiếp sẽ không nói, không cho ai biết cả!
Vua Càn long thở dài vuốt lấy tóc Hàm Hương, hôn nhẹ lên tóc nàng, rồi đẩy ra nói:
- Thôi yên tâm đi, vết thương này sẽ không nặng lắm, qua hai hôm hẳn lành. Có điều Khanh sẽ bận rộn đấy, Khanh phải thay thuốc cho ta mỗi ngay.
Nói xong vua đứng dậy đi ra, như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Hàm Hương buông người xuống ghế, ôm lấy mặt không biết phải xử sự thế nào nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 28

Chuyện vua Càn Long bị Hương phi gây thương tích, Yến Tử và Tử Vy đều chẳng biết. Và trong khoảng thời gian đó thì Yến Tử... nếu nói theo ngôn ngữ của Yến Tử thì là "sung sướng như chuột bọ" nhất là khi được tin vợ chồng tay chủ quán họ Đỗ đã bị vua khép tội và lãnh án lưu đày, bị đưa đi làm lao công tận vùng biên giới xa xôi. Sự kết tội đó của vua khiến Yến Tử càng thấy tâm phục, khẩu phục.
Còn Hàm Hương sau hôm lỡ tay đâm vua, lại cứ sống trong nỗi sợ hãi nặng nề. Cứ bị mặc cảm phạm tội nên chẳng lúc nào vui được.
Bữa đó, lại đến ngày Yến Tử được xuất cung. Trước khi đi Yến Tử có ghé qua Hàm Hương rồi mới cùng mọi người đến Hội Tân Quán. Hội Tân Quán hôm đó cũng mở tiệc ăn mừng, việc mua bán gần đây khá phát đạt. Nhưng chiếc bàn lớn nhất ở giữa quán lúc nào cũng dành riêng cho đám Yến Tử ngồi. Mông Đan thấy mọi người ra, vội vã chạy đến hỏi tin.
- Thế nào? Lúc gần đây cô ấy ra sao? Hay vì vui quá nên các người chẳng có thời gian đến Hàm Hương nữa? Nhưng có gì thì cũng nên biết điều một chút. Các người có đủ đôi, đủ bạn cũng không nên quên chuyện chúng tôi nhé?
Tử Vy nói:
- Hãy tin bọn tôi chúng tôi chẳng hề quên sự việc ấy đâu. Có điều hai hôm nay Hàm Hương hình như không được vui, cô ấy có điều gì buồn bực.
Mông Đan nghe vậy đứng lên nói:
- Vậy hãy để tôi vào đấy thêm một lần đi!
Vĩnh Kỳ ấn Mông Đan ngồi xuống.
- Ngồi xuống đi. Chớ để người khác chú ý chứ?
Mông Đan quay sang Yến Tử đề nghị.
- Cô nhận tôi làm sư phụ cô, đúng không? Vậy thì sao cô chẳng mời sư phụ vào cung, để tôi ở luôn trong cung dạy võ dạy kiếm cho cô, không ai nghi ngờ đâu.
Yến Tử nghe nói bùi tai, trong khi Nhĩ Khang lắc đầu.
- Không được! Không được! Yến Tử không thể làm chuyện đó vì lần trước tôi đã gợi ý với vua là tuyển thị vệ bên ngoài nhưng hoàng thượng đã thẳng thừng từ chối. Nay Yến Tử mà đưa anh vào làm sư phụ, hoàng thượng cho người điều tra lý lịch thì nguy.
Liễu Thanh cũng nói:
- Tôi cũng phản đối. Mấy lần trước các anh đưa người vào cung biểu diễn. Tôi thấy chuyện ra vào hoàng cung khó khăn vô cùng. Giờ phải nghĩ đến cách khác đừng tính chuyện vào cung như vậy nữa, nguy lắm!
Kim Tỏa trước đã một lần sợ muốn đứng tim nên chen vào.
- Đúng! Đúng! Liễu Thanh nói đúng đấy. Tình hình đã quá căng thẳng rồi. Mông Đan mà vào đó nữa, sự việc sẽ trở thành phức tạp hơn, người người sẽ phải ngộp thở thêm vì cảnh giác.
Mông Đan bực dọc.
- Nhưng tôi đã chịu hết nổi rồi! Đầu tôi muốn nổ tung đây này.
Liễu Hồng nói:
- Đừng làm khó dễ mọi người chứ? Một chuyện "bất khả" như vậy anh bắt mọi người làm là sao? Anh đừng quá ích kỷ như thế? Hãy nghĩ đến người khác. Cái gì cũng phải chờ thời cơ chứ?
Vĩnh Kỳ chợt nhìn Nhĩ Khang.
- Hình như tháng sau có ngày sinh nhật của lão phật gia phải không?
Nhĩ Khang nghe hỏi giật mình.
- Cũng không được! Thời gian quá cấp bách. Vả lại chuyện của Hàm Hương còn chưa giải quyết được, mùi hương đặc biệt của cô ấy phải tính thế nào đây.
Yến Tử chọt miệng.
- Tôi phải đi hái hoa một lần nữa...
Nhưng Kim Tỏa đã hét lên.
- Ối không được! Chị muốn gây chuyện động trời nữa ư? Lần này chắc là dẫn dụ bọn sâu bọ...
- Làm sao dẫn dụ bọn sâu bọ?
Kim Tỏa nói:
- Cũng đúng thôi, vì bướm là do loài sâu biến thành. Biết đâu hương vị mà chị chế được loài bướm không ưa mà bọn sâu bọ lại ưa thì có thảm hơn không?
Mọi người nghe vậy cười ồ, chỉ có Mông Đan là không cười nổi. Anh chàng nói với Nhĩ Khang.
- Nếu không thể mang Hàm Hương ra đây, thì ít ra phải để tôi vào đấy lần nữa chứ? Bởi chuyện này cần có sự hợp tác của Hàm Hương, mà lần trước vội quá tôi chưa thuyết phục được.
Mông Đan đứng dậy chắp tay xá mọi người tiếp:
- Mông Đan và Hàm Hương xin cảm ơn lòng tốt của chư vị.
Lời của Mông Đan khiến mọi người nhìn nhau, thấy vấn để không còn chểnh mảng được nữa.
Lúc ấy bỗng có một thanh niên tướng tá vạm vỡ, vai mang hành lý gọn nhẹ với kiếm và tiêu trên tay bước vào quán. Phong thái có vẻ khác lạ, khiến người người lưu ý. Anh ta chọn chiếc bàn kế bên cửa sổ ngồi xuống, đặt hành lý và kiếm, tiêu một bên, Liễu Hồng nói:
- Để tôi đến tiếp đãi ông ta!
Rồi Liễu Hồng bước tới cạnh người khách lạ, hỏi:
- Xin hỏi khách quan muốn dùng món gì ạ?
Người khách chỉ nói:
- Cho tôi một bình rượu Chiêu Hưng, một dĩa đồ nhắm gì cũng được ít thôi!
- Thế khách quan có cần dùng cơm hay phòng trọ không ạ?

http://tieulun.hopto.org

- Ở đây cũng có chỗ trọ nữa ư?
- Vâng.
- Vậy cho tôi một phòng, càng yên tĩnh càng tốt.
- Vâng.
Liễu Thanh đi lấy thức ăn, trong khi Yến Tử tò mò nhìn người khách, nhất là thanh kiếm của ông ta để trên bàn, rồi nói với mọi người.
- Các người thấy không, thanh kiếm trên bàn đó vỏ kiếm có khắc hoa văn, hẳn là một thanh kiếm cổ.
Vĩnh Kỳ nói:
- Đó không phải là hoa văn mà người ta gọi là "đồ đằng" dựa vào đó người ta có thể biết được hệ phái hoặc gia tộc của kiếm sĩ.
Nhĩ Khang nhìn người khách nói:
- Có lẽ đây là một đệ tử danh môn, nên có vẻ gàn gàn đấy.
Liễu Thanh nói:
- Tôi cũng cảm thấy như vậy.
Yến Tử nghe nói là danh môn thì muốn qua thách đấu ngay.
- Anh chàng mang kè kè kiếm một bên, chắc hẳn là hạng cao thủ.
Người người xầm xì bàn tán, tay khách lạ hình như cũng thấy được, nhưng vẫn bình thản.
Tiểu nhị và Bảo a đầu mang rượu thịt lên. Ông khách bắt đầu ăn và làm như chẳng để ý gì đến chung quanh cả. Ăn xong lại uống rượu, rồi cầm đũa lên gõ vào bình rượu, miệng lè nhè đọc thơ.
Thư họa cầm kỳ thi tửu hoa
Ngày xưa chẳng có món nào xa
Nay thì mọi sự đều thay đổi
Tiêu kiếm giang sơn thơ rượu trà
Tử Vy và Nhĩ Khang Vĩnh Kỳ nhìn nhau. Tử Vy nói:
- Lời thơ khảng khái anh hùng quá, "Tiêu kiếm giang sơn thơ rượu trà."
Nhĩ Khang gật gù khen ngợi
Câu cuối cùng đúng ra phải là "gạo củi dầu tương muối giấm trà, vậy mà ông ta chỉ chuyển đổi một chút bài thơ trở nên hùng hồn ngay!
Vĩnh Kỳ nói:
- Người ta phải đổi cả bảy thứ còn anh ta chỉ đổi năm thứ. Rồi mang tiêu mang kiếm ngao du thiên hạ, quả là bất phàm.
Yến Tử thì nói:
- Tôi chẳng mê cả những thứ ông ta mê, chỉ trừ món kiếm.
Người người cứ thế bình luận, chỉ thấy người khách lại rót thêm rượu nốc cạn, rồi lại gõ đũa lên ấm trà, tiếp tục đọc thơ.
Nhất tiêu nhất kiếm khắp giang hồ
Thiên cổ tình sầu rượu một chai
Hai chân giẫm nát đường trần thế
Đội trời trên cao đất dưới chân.
- Thơ hay thật!
Nhĩ Khang nói rồi đứng dậy:
- Tôi phải sang đấy làm quen mới được.
Yến Tử đứng theo:
- Tôi cùng đi với!
Vĩnh Kỳ, rồi những người khác, cùng kéo qua.
Nhĩ Khang chắp tay bái người khách lạ một cái nói:
- Tại hạ là Phước Nhĩ Khang nghe giọng thơ của các hạ khác người, nên muốn được làm bạn với các hạ. Xin hỏi phải xưng hô với các hạ thế nào đây?
Người khách lạ kia cũng đứng lên vòng tay trả lễ.
- Tại hạ là Tiêu Kiếm, tức là cây tiêu và cây kiếm!
Nhĩ Khang nghe tên lạ quá hỏi thêm:
- Tiêu Kiếm là tên các hạ ư? Chẳng hay các hạ là người quê quán phương nào?
Tiểu kiếm cười, nhìn Nhĩ Khang chỉ nói:
- Tên thật là sao? Mà tên giả là sao? Tôi nghĩ cái tên chẳng qua chỉ là danh xưng để người ta dễ kêu thôi. Tiêu Kiếm này phiêu bạt giang hồ đã lâu, nên đã quên mất quê hương gốc gác lai lịch của mình rồi.
Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang nhìn nhau. Nhân vật đối diện không chịu khai tên thật quả là kỳ bí.
Yến Tử thì không tránh được tò mò, đưa tay sờ lên kiếm người khách lạ nói:
- Anh có thể cho mượn kiếm xem một chút không?
Nhưng người khách lạ đã giằng lại lớn tiếng:
- Xin đừng đụng đến kiếm của tôi!
Yến Tử đâu chịu thua, giật lấy kiếm chạy ngay ra cửa, miệng thách thức:
- Tiêu Kiếm! Hãy đến đây nào?
Tiêu Kiếm có vẻ bất ngờ, chạy đuổi theo. Mọi người thấy Yến Tử gây sự nữa, giật mình, cũng vội vã chạy theo.
Yến Tử cầm kiếm chạy ra cái sân phía sau rồi đứng lại, rút kiếm ra xem. Ánh thép lạnh tỏa ra khiến Yến Tử giật mình, biết đây là kiếm quý ngay.
Tiêu Kiếm cũng ra kịp đến nơi, hét:
- Này, cô gái kia hãy trả kiếm lại cho tôi!
Yến Tử cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Muốn lấy đến đây mà lấy, lấy được thì tôi trả!
Tiêu Kiếm vẫn đứng yên cảnh cáo.
- Thận trọng đấy, kiếm không phải là trò chơi, nó bén lắm đấy, đứt tay bây giờ.
Yến Tử tinh nghịch.
- Xem tướng anh thì đúng là người giang hồ, chơi tiêu rồi kiếm. Hay lắm! Còn tôi là Tiểu Yến Tử đây, tôi muốn xem tài nghệ anh thế nào.
Nói xong, múa kiếm xông tới hét:
- Xem này! Đỡ kiếm!
Vừa nói vừa múa kiếm bổ về phía Tiêu Kiếm, Tiêu Kiếm vội né người qua nói:
- Đừng đùa nữa mà, coi chừng gây thương tích cho người khác đó.
Tiêu Kiếm nói xong hớt hải quay đầu bỏ chạy, không thấy cả đám đông đứng sau nên đụng ngã nhào một đống. Nhĩ Khang đỡ Tiêu Kiếm dậy, trong khi Yến Tử vẫn nhào tới.
- Tiêu Kiếm! giật lại đi, sao lại bỏ chạy?
Tiêu Kiếm đứng lên tiếp tục chạy, lần này va vào Liễu Hồng, Liễu Hồng né sang bên. Tiêu Kiếm lại té lăn xuống đất. Liễu Hồng phải đỡ hắn dậy trong khi Yến Tử đã cầm kiếm xông tới.
- Tiêu Kiếm! Ta bảo đứng lại thử sức mà sao cứ chạy như thế?
Yến Tử nói, nhưng Tiêu Kiếm chỉ nói:
- Cô cứ quơ kiếm tùm lum thế này, làm sao tôi đứng lại được.
Tiêu Kiếm vừa nói vừa chạy lung tung khắp sân, Yến Tử không tha tiếp tục đuổi theo. Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Mông Đan, hai anh em Liễu Thanh... càng nhìn càng ngạc nhiên không hiểu Tiêu Kiếm mưu mẹo gì mà chẳng chịu triển khai võ công. Tử Vy, Kim Tỏa thì lại căng thẳng nhưng chẳng biết làm sao để can thiệp để Yến Tử muốn làm gì thì làm.
- Xem này! Kiếm tới đây!
Yến Tử đuổi tới, trong khi Tiêu Kiếm chỉ chạy, vừa chạy vừa hét:
- Cô nương! Tôi và cô không oán không thù, tại sao cô lại đoạt kiếm của tôi? Mau trả lại cho tôi đi? Chúng ta như nước sông và nước giếng, nào có can dự gì nhau. Đường ai nấy đi, cô cứ đi đường Dương Quan đạo của cô mặc tôi đi Độc Mộc kiều.
Yến Tử vẫn hét:
- Có tiêu, có kiếm! Đã gọi là Tiêu Kiếm này! Sao ngươi không chịu xuất chiêu, giả vờ mãi vậy? Ta phải bức ngươi để ngươi ra tay mới được!
Yến Tử tăng tốc độ đuổi theo, mũi kiếm đã sát bên người Tiêu Kiếm. Tiêu Kiếm sợ quá nằm lăn ra đất. Lưỡi kiếm trên tay Yến Tử tiếp tục đi xuống Tiêu Kiếm chỉ lấy tay che mặt hét:
- Xin cô nương hãy tha mạng cho! Đừng giết tôi!
Mọi người tái mặt, Liễu Hồng nhanh tay phóng tới huých Yến Tử một cái văng ra, còn Liễu Thanh thì vội bước tới kéo Tiêu Kiếm dậy.
Yến Tử cứ nắm chặt lấy đốc kiếm nói:
- Tại sao ngươi không chịu xuất chiêu? Liễu Thanh, Liễu Hồng các ngươi giúp anh ta làm gì, để tôi bắt hắn phải lộ nguyên hình chứ?
Nói xong, Yến Tử quay lại rượt tiếp Tiêu Kiếm khiến anh chàng vừa chạy vừa kêu.
- Cô nương! Tại hạ xin đầu hàng! Đừng đánh nữa. Tại hạ chịu thua rồi mà.
Yến Tử không chịu.
- Nhưng tôi không cho phép anh thua! Không cho đầu hàng! Xem kiếm Yến Tử này chém tới đây!
Tiêu Kiếm nghe vậy quay lại nhìn. Vì cứ quay lại nên không thấy cây cổ thụ phía trước, đầu va vào một cái ngã lăn. Mọi người thấy vậy chạy tới, Liễu Hồng, Liễu Thanh lại đỡ Tiêu Kiếm dậy, nhưng Yến Tử đã đến chĩa thẳng kiếm vào ngực. Tiêu Kiếm không còn cách nào khác hơn là ngả ra sau. Nhĩ Khang quan sát sự việc nãy giờ, quay qua Vĩnh Kỳ hỏi:
- Anh thấy thế nào? Có đúng là chân nhân, chẳng lộ diện ư?
Vĩnh Kỳ lắc đầu.
- Thật khó hiểu đây là thật hay giả. Bởi vì nếu thật anh ta chẳng biết võ nghệ gì, thì làm sao dám nói câu "Một tiêu một kiếm khắp giang hồ?" xách kiếm mà đi như vậy thì không phải sớm muộn bị người ta giết chết rồi ư?
Mông Đan nói:
- Nếu là giả thì cách hắn diễn kịch còn hay hơn thật nữa đấy!
Kim Tỏa thì nói:
- Bất luận anh ấy biết hay không biết võ công thì cái hành vi cướp kiếm rồi ép buộc người ta đánh nhau với mình, đều hơi quá trớn. Bởi vì người ta đâu muốn đánh nhau đâu?
Tử Vy nói với Nhĩ Khang.
- Vâng, Kim Tỏa nói đúng đấy. Thôi thì anh hãy đi cứu gã Tiêu Kiếm gì đi. Anh ta hôm nay quả số hơi đen đấy, rõ là chỉ muốn vào quán ăn cơm thì lại đụng phải cái họa từ đâu rơi xuống.!
Nhĩ Khang nói
- Chuyện đó cũng không trách được. Chớ chẳng nhớ chuyện Mông Đan đấy ư? Không đánh nhau, không biết nhau. Chẳng biết tay Tiêu Kiếm này thế nào, biết hay không biết võ công. Chỉ cần nghe mấy câu thơ của gã là anh muốn kết bạn với hắn rồi.
Vĩnh Kỳ gật đầu tán đồng.
- Tôi cũng vậy.
Hai người nói rồi chẳng hẹn cùng nhau bước tới, một người chận lấy Yến Tử, một người đến trước Tiêu Kiếm, Vĩnh Kỳ nói:
- Xem kìa! Yến Tử, người ta không thích đánh thì em phải tha người ta chứ? Nếu không có người sẽ cho em là đạo tặc. Thôi bao nhiêu dủ rồi, hãy trả kiếm cho người ta đi!

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử còn dùng dằng chưa quyết, thì đã thấy Nhĩ Khang chắp tay lên xá Tiêu Kiếm nói:
- Xin lỗi anh! Cái cô Yến Tử này thích đùa, gặp ai cũng giỡn. Tiêu tiên sinh hãy niệm thứ cho.
Tiêu Kiếm mặt vẫn còn tái mét, nói:
- Hãy gọi tôi là Tiêu Kiếm!
- Vâng, anh Tiêu Kiếm ạ. Nếu anh không chấp nhất, thì xin hãy cùng bọn này quay lại Hội Tân Lầu dùng cơm. Xong chúng tôi sẽ giới thiệu hết bọn tôi với các hạ!
Tiêu Kiếm chắp tay, bái tạ nói:
- Các vị đây thân thủ bất phàm, Tiêu Kiếm tôi mà làm quen được với các vị là vinh hạnh lắm!
Vĩnh Kỳ lấy thanh kiếm đưa trả lại cho Tiêu Kiếm, lúc đó mọi người vui vẻ lại cùng trở về Hội Tân Lầu.
o0o
Về đến quán ăn, đồ ăn thức uống được mang lên mọi người ngồi chung một bàn.
Tiêu Kiếm nhìn Yến Tử háo kỳ hỏi:
- Chẳng hay tiểu thơ đây tên là... Tiểu Yến Tử?
- Đúng, bản cô nương là Tiểu Yến Tử.
- Cô nương thân pháp tuyệt! Tiêu Kiếm khâm phục vô cùng. Thế cô nương họ gì?
Lần đầu tiên Yến Tử được người khen, nên vênh mặt nói
- Ngươi bái phục ta ư? Thật hiếm thấy! Lần nào đánh nhau với ai, chưa bao giờ ta thắng, chỉ toàn thua, ngươi khiến ta ngạc nhiên. À, ban nãy ngươi hỏi gì? Ta họ gì ư? Ồ! Ta nào có họ hàng gì? Hoặc là có đó nhưng ta đã quên mất rồi, thôi thì coi như ta họ "Tiểu" tên là Yến Tử vậy.
Tiêu Kiếm cười ha hả.
- À! Ta là họ Tiêu, còn cô nương họ Tiểu nghe rất gần nhau đấy. Thôi thì coi như mình quen nhau đi, nào cụng ly cụng ly nào!
Tiêu Kiếm nói xong cạn ly, mọi người thấy thái độ anh chàng phóng khoáng như vậy cũng uống theo.
Nhĩ Khang hỏi:
- Tiêu Kiếm! anh làm ơn cho tôi tò mò một chút nhé? Anh từ đâu đến và định sẽ đi đâu?
Tiêu Kiếm chỉ đáp:
- Tôi là kẻ vân du bốn bể, đâu cũng là nhà. Còn hỏi sẽ đi về đâu ư? Thú thật tôi cũng chưa biết, có lẽ muốn đến đâu là đến thôi.
Vĩnh Kỳ nghe vậy có vẻ khó chịu.
- Nghĩa là mãi đến bây giờ anh vẫn quyết định "giấu kín tung tích"? Chân nhân bất lậu tướng ư?
Tiêu Kiếm nhìn Vĩnh Kỳ nói:
- Tôi nào phải là "chân nhân" Tôi nghĩ, quý vị mới thật là "chân nhân bất lậu tướng" đấy, đúng không?
- Anh dựa vào đâu nói thế?
- Từ cách ăn nói, áo quần, cử chỉ, phong độ, mỗi thứ đều cho thấy tư cách cao quý của các vị, các vị rõ không phải là người tầm thường. Tiêu Kiếm này chẳng có tài năng gì cả ngoài cái tài nhìn tướng người đoán người thôi.
Rồi thành thật nói:
- Nếu quý vị chẳng muốn mọi người biết mình là ai, thì chúng ta thế này vậy, đừng hỏi tông tích nhau. Tốt nhất là chúng ta nên "tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu" "tương phùng hà tất tăng tương thức?" (tri kỷ gặp nhau uống rượu ngàn ly vẫn thiếu, tương phùng há phải đã quen nhau). Nào uống đi! Cùng uống đi! Cạn ly nào!
Và thế là cạn ly! Mọi người đều nghĩ, điều Tiêu Kiếm nói cũng chí lý nên nâng ly lên. Nhĩ Khang nói:
- Đúng đấy! Chẳng nên hỏi han gì cả, cứ cạn ly là được.
o0o
Khi mọi người về đến Thấu Phương Trai, vẫn không ngớt bàn tán về chuyện Tiêu Kiếm, Yến Tử huênh hoang nói:
- Gã Tiêu Kiếm quả là kỳ cục! Lúc nào cũng kè kè cây kiếm trên người lại chẳng biết một chút võ công. Ngay cả hạng bét như tôi còn đánh không lại thì sao lại dám tự nhận mình là "Tiêu Kiếm"? Thật là hữu danh vô thực!
Vĩnh Kỳ nói:
- Cô đừng coi thường, biết đâu đó là một cao thủ võ lâm. Nhưng vì không muốn phô trương, nên cứ giả bộ té lăn cù. Tất cả chỉ là xảo kế để gạt người khác!
- Thế ư? Có lẽ là như vậy. Em thấy anh ta có nhiều thứ kỳ cục, mà tại sao anh ta không muốn đánh nhau với em chứ?
Nhĩ Khang nghĩ ngợi:
- Trên giang hồ, hạng người lộng giả thành chân, Chân thành giả nhiều lắm. Anh ta không muốn lộ mặt thật, để đối diện với bọn ta, hẳn là có nguyên nhân. Mà ngay cả chúng ta cũng nào có muốn để ai biết mình là ai? Chắc hẳn... anh ta phải có điều muốn giấu diếm, bằng cớ là lúc uống rượu, cứ tránh né chẳng muốn hỏi gì về mình.
Tử Vy suy nghĩ:
- Chẳng ai muốn biết mình, thì cũng không đúng. Bằng chứng là lúc uống rượu sao lại đọc thơ? Đọc thơ chỉ là có nghĩa là muốn người khác chú ý đến mình thôi, hay ít ra là để cho người "đồng điệu" để ý. Chớ nếu phân tích kỷ mấy câu thơ mà ta đọc, thì ta sẽ thấy nó đầy ý chí đấy.
Nhĩ Khang nói:
- Đúng đấy! Tử Vy phân tích rất hay, nếu không muốn gây sự chú ý cho người khác thì anh ta cứ việc ăn đi, đọc thơ làm gì, như vậy là...
Vĩnh Kỳ gật đầu:
- Tôi đã nói anh chàng này hẳn có tâm sự hay tư ý gì mà... Chỉ hai chữ "Tiêu Kiếm" cũng nào phải là cái tên, mà chỉ là một ẩn danh thôi. Những người dùng ẩn danh thường có hai loại, một là vì nổi tiếng quá, hai là vì có ân oán giang hồ, không muốn người khác biết mặt thật của mình. Vì vậy chẳng biết anh ta thuộc hạng người nào đây.
Yến Tử nghe vậy nổi hứng:

http://tieulun.hopto.org

- Anh ta là người bí mật ư? Ồ vậy là em rất thích nghe chuyện của những người đó. Sao ban nãy các anh không hỏi cho rõ ràng. Nếu anh ta mà có ân oán giang hồ gì đó, thì ta sẽ giúp anh ta trả thù được mà?
Kim Tỏa nghe vậy giật mình:
- Tôi nghĩ chúng ta tốt nhất không nên chen vào chuyện người khác nữa. Hiện giờ, ta đang phải đối diện với một đống vấn đề rồi, còn chưa giải quyết xong. Chẳng hạn như chuyện Mông Đan nào đã đi đến đâu đâu? Bây giờ nếu thêm một Tiêu Kiếm nữa e là càng rối!
Yến Tử liếc nhanh về phía Kim Tỏa, không hài lòng.
- Thật bực Kim Tỏa này, tối ngày cứ cản đầu cản đuôi! Càng ngày cô càng giống mấy bà già thế. Hết cấm kỵ chuyện này đến chuyện khác, sau này nếu Nhĩ Khang mà cưới cô chắc cô quản gia làm mọi người ngộp thở mất!
Lời của Yến Tử làm Nhĩ Khang tái mặt, vấn đề mà chàng sợ nhất lại bị khơi dậy. Bất giác Nhĩ Khang đưa mắt nhìn Kim Tỏa, chỉ thấy cô nàng ửng hồng cả đôi má. Rồi vội vã bỏ đi vào nhà sau. Nhĩ Khang thấy bất an, quay nhìn Tử Vy, chỉ thấy Tử Vy cũng đang nhìn mình với ánh mắt sợ hãi. Nhĩ Khang lắc đầu ý muốn nói là chuyện không thể kéo dài nữa. Điều này càng khiến Tử Vy giật mình, vội bỏ đi ra sân. Nhĩ Khang đi theo. Hai người đi thẳng đến bên hòn giả sơn, Nhĩ Khang thấy chẳng có ai vội nói:
- Tử Vy, chuyện này không thể kéo dài nữa được, phải giải quyết rõ ràng thôi.
Tử Vy thấy lòng rối như tơ.
- Giải quyết thế nào đây? Ban nãy anh cũng thấy rõ, cái thái độ của Kim Tỏa nghe Yến Tử nói, cho thấy chuyện đó như hiển nhiên rồi. Cô ấy đã chấp nhận một cách thụ động, đã hoàn toàn chấp nhận, Nhĩ Khang thôi thì mặc kệ! Đừng nói ra sẽ xúc phạm tự ái Kim Tỏa. Em không muốn vậy.
Lúc đó Kim Tỏa cũng đã thấy Nhĩ Khang và Tử Vy đi ra ngoài. Mà bên ngoài trời đang khá lạnh, nên sợ Tử Vy cảm, mới đem áo khoác ra định cho Tử Vy mặc. Không ngờ khi đến nơi, nghe hai người nói chuyện mà lại nhắc đến tên mình nên nép người một bên, nghe thử xem hai người nói gì.
Chỉ thấy Nhĩ Khang nắm lấy tay Tử Vy nói:
- Nếu em không nói thì anh nói. Cái chuyện "đau đớn" đó là cần thiết, nếu giờ không nói rõ cô ấy biết, thì sau này sự tác hại sẽ càng nghiêm trọng hơn. Em biết đấy, trong trái tim anh nào có chỗ dành cho Kim Tỏa? Sau này nếu vì miễn cưỡng mà cưới cô ấy thì anh sẽ xử trí thế nào đây? Đó chẳng khác nào là một sự lừa dối, chẳng lẽ em muốn để cô ấy suốt đời phục vụ em? Suốt đời phải theo hầu em ư?
Tử Vy nói:
- Nhưng anh thẳng thừng quá sẽ làm Kim Tỏa buồn, lý do anh đưa ra em hiểu, em đều thấy có lý nhưng đối với Kim Tỏa cô ấy làm sao hiểu. Trái lại khiến cô ấy hiểu lầm là anh chê nó, chẳng thèm nói. Anh nên nhớ rằng trong cuộc đời này, Kim Tỏa chẳng còn người thân thích, không nhà, không cha mẹ, người thân, chỉ có mình em thôi.
Kim Tỏa nghe hai người nói chuyện, mà tất cả ước mơ trong đầu đều sụp đổ, Nhĩ Khang khẳng định.
- Mặc cho em thương Kim Tỏa thế nào thì tình yêu đó chẳng qua là một sự thương hại. Thương hại thì cũng đâu thể chia một nửa chồng mình cho người ta? Anh nói thật, anh sẵn sàng làm một người anh, một người thân để chăm lo cho cô ấy. Nhưng bắt anh cưới cô ta làm vợ, thì chuyện đó không dược. Tử Vy hãy hiểu cho anh! Trong tim anh chỉ có một hình bóng em thôi. Anh không muốn có một lúc hai ba vợ.
Kim Tỏa nghe hai người nói mà cảm thấy choáng váng nàng tựa mạnh người vào hòn giả sơn, làm một hòn đất rơi xuống. Tiếng động khiến Nhĩ Khang và Tử Vy giật mình quay qua nhìn thấy Kim Tỏa hai người đều tái mặt. Kim Tỏa thấy mình bị phát hiện vội vã bỏ chạy vào nhà. Nhĩ Khang nói với Tử Vy.
- Để anh đuổi theo cô ấy, nói rõ mới được!
Kim Tỏa chạy về phòng riêng, ôm mặt nức nở khóc. Nhĩ Khang đi vào nói:
- Kim Tỏa!
Kim Tỏa vội gạt nhanh nước mắt chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, nàng không muốn nhìn mặt Nhĩ Khang, đầu Kim Tỏa nhức như búa bổ, cả thế gian đẹp đẽ này, đột nhiên không còn màu sắc, chẳng còn một ý nghĩa nào nữa. Khiến Kim Tỏa thấy chới với không biết bấu víu vào đâu.
Nhĩ Khang thấy vậy định bỏ đi, nhưng rồi nghĩ lại giờ phút này mà không nói rõ, e rằng không có dịp khác chuyện để mập mờ càng nguy hiểm hơn, nên bước tới cạnh Kim Tỏa nói:
- Kim Tỏa này, cô đừng có hiểu lầm. Tôi và Tử Vy ai cũng muốn tốt cho cô cả. Tôi thấy cô đẹp đẽ dễ thương tôi thích có một đứa em gái như cô hơn là một cô vợ nhỏ. Tử Vy hôm trước quyết định như vậy là sai lầm. Bởi vì Kim Tỏa còn cuộc sống riêng tư cũng có quyền tìm hạnh phúc riêng cho bản thân. Nếu để Kim Tỏa ở đây mãi có phải là làm lỡ duyên đời cô? Chính vì vậy mà tôi không chấp nhận để cô bị thiệt Kim Tỏa phải hiểu như vậy.
Kim Tỏa quay qua nhìn Nhĩ Khang.
- Nhĩ Khang thiếu gia! Xin người đừng nói gì cả, người càng nói tôi càng hổ thẹn hơn. Bởi vì từ nào đến giờ tôi đâu biết người chẳng để ý đến tôi? Bây giờ thì đã rõ, địa vị thấp hèn của tôi. Tôi sẽ không để thiếu gia và tiểu thơ phải khó xử. Tôi biết điều mà...
Nhĩ Khang vội đính chính.
- Không phải như vậy đâu. Tôi biết là Kim Tỏa chưa hiểu ý của tôi, vì nếu cô hiểu thì chắc chắn là cô đã thấy tôi khinh thị mà trái lại tôi rất kính trọng cô. Để cô làm thiếp tôi, chẳng hay ho gì cả. Trong khi tôi và Tử Vy đã vào sinh ra tử bên nhau, tình yêu chúng tôi sâu đậm đến độ khó có thể chia xa được. Vì vậy nếu lấy cô, tình cảm dành cho cô sẽ không phải là tình yêu. Và như vậy có phải là chỉ mang đến đau khổ cho cô không? Cô hiểu ý tôi nói chứ?
Kim Tỏa gật đầu.
- Tôi hiểu, tôi chấp nhận số mệnh an bài, anh không cần nói nữa.
Nhĩ Khang nghe vậy lắc đầu.
- Cô lại hiểu lầm, Kim Tỏa! Hãy bình tĩnh nào? Tại sao lại chấp nhận số mệnh? Cái số của cô nó không nhỏ nhoi như cô tưởng, cô với Tử Vy, Yến Tử, Tịnh Nhi chẳng có chỗ nào khác nhau cả, mọi người đều bình đẳng. Cái gì

http://tieulun.hopto.org

họ có cô đều có thể có! Tôi tin rằng một ngày nào đó, cô sẽ gặp được một người xứng đáng và hoàn toàn thuộc về cô, như Ngũ a ca yêu Yến Tử vậy. Chẳng lẽ cô chẳng từng ước ao có một hạnh phúc của riêng mình, chứ không phải chia sẻ với người khác sao?
Kim Tỏa vừa khóc vừa nói:
- Tôi cũng không biết. Tôi thấy mình chỉ là một con a đầu, làm sao dám kỳ vọng quá cao?
- Thế cô không nghe Yến Tử nói sao? A đầu vẫn là con người, vẫn có cha có mẹ. Vì vậy Kim Tỏa cô phải biết là chỉ có cô mới dám làm chủ vận mệnh mình. Tôi nghĩ hẳn cô cũng mong mỏi thế. Phải không!
Kim Tỏa bối rối đứng phân vân. Cảm giác đau khổ nhiều hơn tình cảm khác. Nhĩ Khang nhìn Kim Tỏa nói:
- Dù gì tối nay, Tôi cũng mong cô bình tĩnh mà nghĩ ngợi, xem điều tôi nói đúng không. Cũng đừng vì chuyện này mà hận Tử Vy hay hận tôi, nếu như vậy thì tôi hết sức đáng buồn, làm chúng tôi thất vọng.
Kim Tỏa gật đầu.
- Vâng, tôi sẽ nghĩ ngợi. Dù ít học nhưng tôi cũng biết suy nghĩ. Nhưng anh yên tâm, có thế nào thì tôi cũng không dám hận anh cũng như hận tiểu thơ đâu.
Kim Tỏa nói xong bỏ đi ra ngoài.
Một lúc Tử Vy vào hỏi Nhĩ Khang.
- Anh đã nói chuyện với Kim Tỏa xong chưa? kết quả thế nào?
- Những gì cần thiết nói anh đã nói, còn chuyện thông suốt chưa thì chưa biết.
Tử Vy suy nghĩ
- Thấy cô ấy chạy ra mà nước mắt ràn rụa, có lẽ Kim Tỏa buồn lắm để em đi tìm cô ấy.
Nói xong, Vy quay đi nhưng Nhĩ Khang đã giữ lại.
- Đừng! Hãy để cho cô ấy ngồi một mình suy nghĩ, sự thật nhiều lúc tàn nhẫn, nhưng thà là nói ra hơn là kéo dài sẽ đau khổ hơn. Nếu biết thế này, có lẽ anh đã nói sớm hơn rồi.
o0o
Tối hôm ấy, dù đêm đã khuya, Kim Tỏa vẫn tiếp tục quét dọn nhà cửa. Quét dọn xong là lau nhà, lau cửa kính, lau bàn... Kim Tỏa làm việc một cách chăm chỉ.
Tử Vy đi ra nhìn thấy đau lòng nói:
- Kim Tỏa! Cần gì phải như vậy? Em đã quần quật suốt mấy tiếng đồng hồ rồi? Em không vui phải không? Có gì cứ nói tôi nghe, đừng để trong lòng chỉ khó chịu thôi.
Kim Tỏa vẫn tiếp tục, chẳng nhìn lên nói:
- Cái bàn này dơ quá... lau mãi không sạch!
Tử Vy bước tới chụp lấy vải lau trên tay Kim Tỏa.
- Đừng như thế? Nói đi em giận chị phải không?
Kim Tỏa đứng dậy nhìn Tử Vy đôi mắt đỏ hoe:
- Em nào có dám giận ai đâu? Em chỉ kiếm việc để làm, cho người bận rộn.
- Để làm gì?
- Ý cô nói là...
- Sao phải khiến mình bận rộn khi không cần thiết?
- Dạ... dạ chẳng có gì. Chẳng qua vì em là a đầu, phải làm việc thôi.
Tử Vy nắm tay Kim Tỏa.
- Lại đem chuyện a đầu ra nói, em chẳng sợ là ta giận ư? Từ đây về sau hãy nhớ, em không phải là a đầu, mà là chị em với ta. Hai ta là bạn bè, chẳng có gì để giấu diếm nhau cả. Có gì buồn em cứ nói thẳng ra có phải là em cũng yêu anh Khang nữa phải không?
Kim Tỏa nhìn Tử Vy biết không thể dấu được nói:
- Tiểu thơ... em xin thú thật với tiểu thơ... Chuyện này với em quá đột ngột... bởi vì... trước kia tiểu thơ đã gởi gấm em cho anh ấy mà chẳng hỏi qua ý kiến em, bây giờ lại đột ngột bỏ quyết định. Vì thế em có cảm tưởng mình chỉ là một công cụ, mình không có quyền gì cả. Em như...
Kim Tỏa nhìn mảnh giẻ trên bàn tiếp:
- Em như một mảnh giẻ lau vậy, ai muốn dùng cứ dùng, dùng xong ném đâu thì ném. Nhĩ Khang thiếu gia ban nãy đã nói, tất cả chỉ vì muốn tốt cho em. Nhưng em không biết đó có thật không? Chỉ thấy một điều trước mắt, em như mảnh giẻ lau sắp bị ném bỏ.
Tử Vy nghe vậy giật mình.
- Đừng có nghĩ như vậy chứ? Không phải như thế đâu. Trước đây chị nghĩ cuộc đời chúng ta rồi sẽ gắn liền nhau. Nhưng bây giờ nghĩ lại, cách nghĩ đó là quá ích kỷ. Nhất là khi có chuyện Tịnh Nhi chen vào, sự ghen tị như đánh thức chị. Đó là tình yêu không thể chia sẻ, mà phải chuyên nhất mới hạnh phúc. Sự việc đó đúng với chị mà cũng đúng với em, nhưng nếu em không chịu nghĩ như thế, em đồng ý chịu thiệt thòi, thì hãy quên hết chuyện đã xảy ra hôm nay đi. Chúng ta vẫn tiến hành như kế hoạch đã định, em thấy sao?
Kim Tỏa nhìn Tử Vy nói:
- Không được! Chuyện xảy ra hôm nay làm sao hốt lại được? Sau khi biết rõ tâm tư của cô và Nhĩ Khang thiếu gia. Em nghĩ em không có quyền bám theo hai người mãi. Em phải tôn trọng ý kiến và chấp nhận sự sắp xếp đó là con đường duy nhất để chọn thôi.
- Nghĩa là em muốn...
- Vâng, em sẽ rời khỏi nơi này. Tiểu thơ hãy để em đi, em đã nghĩ rồi. Có thể em sẽ đến Hội Tân Lầu phụ với Liễu Thanh, Liễu Hồng. Việc buôn bán ngoài ấy càng ngày càng phát đạt, không thể không hổ trợ.
Tử Vy nghe nói ngỡ ngàng, nhưng chẳng biết phản ứng ra sao. Trong khi Kim Tỏa lại tiếp tục công việc lau chùi bàn ghế. Bây giờ Tử Vy mới thấy sự quyết định sai lầm đã đưa đến hậu quả quá tai hại.
o0o
Tối hôm đó Tử Vy mất ngủ, trằn trọc mãi mà vẫn không ngủ được. Yến Tử và Vĩnh Kỳ khi biết được sự việc đều ngạc nhiên. Yến Tử không biết việc làm của Khang đúng hay sai, có điều rất khâm phục. Vì đó là một quyết

http://tieulun.hopto.org

định khó thực hiện. Nàng biết đối với đàn ông "chuyện từ chối một người đàn bà đâu phải dễ." trong khi Tử Vy nghĩ ngợi cứ thấy bức rức về cái điều mà trước đây mình bắt Nhĩ Khang hứa.
- Lúc đó nếu đừng ép Nhĩ Khang phải chấp nhận đề nghị của mình thì hay biết mấy. Kim Tỏa nói đúng, tại sao lúc đầu không hỏi ý kiến cô ta gì cả, rồi bây giờ cũng thế. Ta đối với Kim Tỏa như với đứa em, rất thương nhưng lại chẳng đoái hoài đến tình cảm riêng tư của người ta, như vậy là có tội... bây giờ phải làm sao đây?
Tử Vy đang nghĩ ngợi thì ngoài cửa có tiếng động rồi Kim Tỏa bước vào.
- Tiểu thơ! Cô ngủ rồi chưa?
Tử Vy nghe tiếng hỏi của Kim Tỏa giật mình, vội vã ngồi dậy nói:
- Chưa, chưa!
Kim Tỏa đi vào, đặt đèn lên bàn rồi bước tới nắm lấy tay Tử Vy nói:
- Tiểu thơ! Xin lỗi nhé. Ban nãy tôi đã nói nhiều thứ làm cô đau lòng!
Tử Vy ôm lấy Kim Tỏa:
- Chị cũng vậy, chị đã khiến em buồn thì có. Những gì em nói đều là sự thật! Đúng thế! Chị thật vô tình đã không chịu để tâm đến tình cảm của em rồi tự ý áp đặt, đó là lỗi chị.
Kim Tỏa lắc đầu:
- Không, không phải vậy! em đã suy nghĩ kỹ rồi, lúc đó chị đang nguy kịch, chị nghĩ mình sắp chết nhưng vẫn nghĩ đến em... nên muốn gã em cho anh Nhĩ Khang, vì đó là một người đàn ông đáng tin cậy. Đó là một thái độ chu đáo, làm sao em có thể trách ngược lại chị được. Rõ là em không xứng đáng với tình yêu của chị, không xứng đáng là một đứa em của chị chút nào.
- Kim Tỏa!
Tử Vy gọi nhưng Kim Tỏa đã cắt ngang.
- Hãy nghe em nói hết hẳn. Lúc bây giờ Nhĩ Khang thiếu gia cũng chẳng qua muốn bằng mọi giá cứu chị, nên chị nói gì anh ấy cũng gật cả. Thực tế ra thì nếu lúc đó chị qua đời thì chưa hẳn Nhĩ Khang thiếu gia còn sống nổi. Anh ấy đã tính toán cái sự đồng ý kia chẳng qua chỉ vì tình cảm chị, chứ không phải vì em.
- Kim Tỏa...
- Kế tiếp, để cố giữ lời thề. Hai người đã cố ý không đề cập đến. Nhĩ Khang bao giờ cũng nghĩ đến chị, đâu có chỗ nào dành cho em? Anh ấy nói đúng, nhận em làm thiếp, chẳng khác nào giết chết cuộc đời em.
Tử Vy nắm lấy tay Kim Tỏa.
- Có nghĩa là em đã suy nghĩ kỹ?
- Vâng, suy nghĩ rất kỹ. Em theo chị từ năm lên tám tất cả những gì chị nghĩ, chị hành động đều là tấm gương em noi theo. Mấy năm qua, em đã học được một phần cốt cánh của chị, chính vì vậy mà em đã không để sự việc đến ngày mai. Em phải nói rõ cho chị biết ngay trong đêm nay, Chị là chị em, là bạn là tri kỷ của em. Đó là một sự thật mà chẳng bao giờ thay đổi... riêng về chuyện chung thân của em thì...
Kim Tỏa sụt sùi khóc nói:
- Ai cũng có người yêu của nhau, chị và Nhĩ Khang, Yến Tử và Ngũ a ca, Hàm Hương với Mông Đang, còn em... chắc có lẽ cũng sẽ có... biết đâu.
Tử Vy nghe vậy hỏi:
- Thế tại sao em lại muốn xa chị?
- Chuyện đó rồi sẽ có, khi mà em tìm được hạnh phúc của mình, còn bây giờ thì chưa đâu.
Tử Vy nghe vậy mừng quá.
- Ồ! Kim Tỏa! Em rõ lã niềm hãnh diện của chị! Em làm chị cảm động quá, chị nói cho em biết nhé, lúc nào em tìm được đối tượng chị cũng không để em xa chị đâu. Vì người đó phải là người chị hiểu biết rồi cả nhà chúng ta vẫn sẽ ở cùng dưới một mái nhà.
Thật ra lúc đó Kim Tỏa vẫn còn đau khổ lắm. một vấn đề đã được sắp đặt, đặt cả niềm tin vào mọi thứ coi như mặc nhiên. Đùng một cái, đảo lộn tất cả, hỏi Kim Tỏa làm sao không đau được. Có điều Kim Tỏa nghĩ mọi thứ nên đè nén nên đáp.
- Chị và Nhĩ Khang thiếu gia từ đây về sau đừng lo lắng chuyện em nữa, vậy mà hay hơn. Tôi sẽ được đứng ở một góc cạnh khác nhìn hai người, không chen vào chuyện hai người nữa, như vậy còn nhẹ nhàng hơn.
- Em nói thật chứ?
- Sao lại không?
Hai người yên lặng nhìn nhau, rồi ôm ghì lấy nhau, Kim Tỏa nói:
- Chỉ có lúc nghĩ đến chuyện phải xa chị là lòng em nhói đau, cái đau này còn hơn chuyện với Nhĩ Khang nữa. Điều đó cho thấy tình cảm giữa em và Nhĩ Khang chưa hẳn là tình yêu.
Tử Vy nghe nói xúc động vô cùng, Tử Vy biết Kim Tỏa rất buồn, nhưng như Nhĩ Khang đã nói, vết thương chỉ nên đau một lần, còn hơn là kéo dài theo năm tháng.

http://tieulun.hopto.org

Chương 29

Hôm ấy Dung ma ma có vẻ hấp tấp, đi vào Khôn Ninh cung, rồi kề sát tai hoàng hậu nói:
- Nương nương, nô tài vừa nghe được tin, không biết thật hay là giả...
Hoàng hậu vừa nghe úp mở là tò mò ngay, vội ra lệnh cho tả hữu lui, Dung ma ma chờ chỉ hai người nói:
- Nghe nói hoàng thượng bị thương đấy?
Hoàng hậu vừa nghe giật mình.
- Ngươi nói gì?
- Nô tài nghe Ba Lãng nói là Tiểu Lộ Tử cho hắn biết hai hôm trước. Hoàng thượng đến Bảo Nguyệt lầu, không biết vì sao lại nghe có tiếng đánh nhau trong ấy, lúc bọn thị vệ chạy vào thì vua vội đuổi tất cả đi ra, lúc đó cũng chẳng thấy gì khác lạ. Nhưng khi tối đến lúc hoàng thượng một mình ngủ ở Càn thanh cung, chẳng ai ở đấy, Tiểu Lộ Tử vào thay áo cho vua, mới phát hiện ra trên tay áo vua có vết chém rách, còn có cả vết máu trên đó nữa.
Hoàng hậu trợn mắt.
- Chuyện đó thật không? Có vết máu à? Nếu bị thương sao không nghe hoàng thượng phản ứng? Cũng không thấy cả chuyện gọi thái y đến?
- Vậy mới là chuyện lạ! Hoàng thượng còn bảo Tiểu Lộ Tử cắt bỏ tay áo kia đi. Xong cảnh cáo, bảo hắn không được tiết lộ cho ai biết, Tiểu Lộ Tử còn nói, tay của hoàng thượng băng kỹ, điều đó cho thấy là người đã bị thương.
Hoàng hậu kinh ngạc.
- Hoàng thượng bị thương, mà lại không muốn ai biết? Tin tức mà Tiểu Lộ Tử cung cấp liệu có xác thật không? Ngươi mau mau triệu hắn đến đây, để đích thân ta hỏi.
Dung ma ma vội nói:
- Nương nương! Không thể truyền Tiểu Lộ Tử đến! Bởi vì hắn là người duy nhất làm nội tuyến của ta bên hoàng thượng, nếu để hắn xuất hiện ở Khôn Ninh cung, mọi thứ sẽ bị lộ, chuyện này nô tài đã sai Ba Lãng đi thẩm tra lần nữa. Hắn nói, Bảo Nguyệt lầu đêm đó quả thật có chuyện bất thường, khi đám thị về ùa vô bị vua đuổi ra, còn nhìn thấy Hương phi nằm dưới đất, mặt tái ngắt.
Hoàng hậu nghĩ ngợi càng nghĩ càng kinh ngạc lẩm bẩm.
- Chẳng lẽ Hương phi định hành thích hoàng thượng? Làm sao có chuyện đó? Cô ấy hiện rất được hoàng thượng sủng ái cơ mà? Tại sao lại hành thích? Mà bị đâm, sao chẳng nghe hoàng thượng la lên?
- Chỉ e là người quá thương Hương phi, nên hoàng thượng không muốn để người ngoài biết.
- Làm gì có chuyện lạ vậy? Có ai lại để thích khách được yên bao giờ? Đó là chưa nói dung dưỡng, cho nó ngày đêm hầu hạ bên cạnh, như vậy có phải là điên không?
Hoàng hậu nghĩ ngợi rồi quay qua hỏi:
- Thế ngươi có nghe nói, mấy hôm rày hoàng thượng vẫn lâm triều chứ?
- Vâng, mỗi ngày đều lâm triều, rất bình thường chẳng có vẻ gì là bị thương cả, ngày ngày hoàng thượng cũng đến Bảo Nguyệt lầu. Có điều chẳng ngủ đêm ở đây, chỉ lưu lại khoảng canh giờ là bỏ đi.
- Vậy thì kỳ lạ thật!
- Cái cô nàng Hương phi là người Phiên bang, lại biết cách lôi cuốn bươm bướm, ăn mặc thì quái dị, lão phật gia đã không có cảm tình. Chuyện hôm ấy ở Bảo Nguyệt lầu đã rõ, ý đồ bao che cho Hương phi là có thật. Nương nương, hay là mình mang chuyện này mách lại cho lão phật gia biết đi.
Hoàng hậu phân vân.
- Hiện giờ ta chẳng có một chút tư thế đáng giá nào. Hoàng thượng chẳng tình cảm với ta, không giữ sỉ diện cho ta, làm ta bị cô lập ở Khôn Ninh cung. E là lời ta nói lão phật gia cũng chẳng tin tưởng.
Dung ma ma nghe vậy, kề sát tai hoàng hậu nói nhỏ điều gì đó. Khiến hoàng hậu lại nuôi hy vọng, bà hỏi:
- Nhưng ngươi có chắc giờ này hoàng thượng ở đâu không? Ta chẳng muốn đụng mặt ông ấy ở Từ Ninh cung đâu.
- Hoàng thượng chẳng có mặt ở Từ Ninh cung đâu, hiện ông ấy đang ở bên Bảo Nguyệt lầu đấy!
o0o
Quả thật lúc đó vua Càn Long đang có mặt ở Bảo Nguyệt lầu. Người ngồi trên ghế tựa, trong khi Hàm Hương đang đứng trước mặt cẩn thận thay thuốc vết thương ở tay vua. Trước hết là gỡ bỏ bông băng cũ còn dính máu, sau đó xem xét độ lành của vết thương, sự tận tụy của Hàm Hương khiến vua cảm động, ông ghì đầu Hàm Hương vào ngực mình, nàng giật mình né ra.
- Hoàng thượng cẩn thận, coi chừng động vết thương, rồi máu lại chảy.
Vua Càn Long cười.
- Trẫm không sợ nhìn thấy máu chảy, thế còn khanh?
Hàm Hương cố gắng giữ một khoảng cách với vua, không đáp.
Càn Long thấy vậy nói:
- Nào hãy sang đây!
- Hoàng thượng đừng làm thế nữa, thiếp sẽ sang.
Vua thở dài.
- Có lẽ kiếp trước ta nợ khanh nhiều lắm! Nào sang đây! Trẫm hứa là sẽ không chạm vào người khanh nữa cơ mà.
Hàm Hương lúc đó mới yên tâm bước tới tiếp tục công việc. sau khi rửa sạch vết thương, Hàm Hương xem xét một lúc nói:
- Vết thương lành chậm quá, hoàng thượng cần phải cẩn thận hơn đấy. Nhất là trong lúc tắm, đừng nhúng tay vào nước bẩn. Còn nếu vết thương mà có triệu chứng đau nhức, xin hoàng thượng hãy dời Tuyên thái ý, bởi vì thiếp không biết trị ngoại thương. Cái món Ứ Hương Hoàn chỉ có tác dụng hạ sốt, giải độc. Hay là thiếp lấy một

http://tieulun.hopto.org

viên cho hoàng thượng uống thử xem...
Vua lắc đầu.
- Ta nào có sốt đâu, cần gì uống Ứ Hương Hoàn làm gì? Đó là thuốc quý cha khanh cho khanh mang theo để phòng thân, thì hãy giữ đó mà dùng, đừng xài bậy hết nhẫn rồi tiếc.
- Vậy thì hoàng thượng hãy chờ một chút, thiếp rửa lại viết thương lần nữa nhé.
Rồi Hàm Hương dùng dùng cụ kẹp lấy bông băng lau sạch vết thương lần nữa. Sợ vua đau nàng lại thổi nhẹ lên vết thương, mùi hương từ miệng Hương làm vua thấy ngây ngất, ngay lúc đó, đột nhiên thái giám đứng ngoài reo.
- Lão phật gia giá đáo!
Vua Càn Long giật mình, ngồi bật dậy, Hàm Hương cũng sợ hãi. Vì lúc đó dưới đất còn để đầy chai thuốc rửa, rồi bông băng dơ... không biết dẹp bỏ đi đâu.
Vua Càn Long lấy vạt áo đậy vết thương lại nói:
- Đừng lo! Có trẫm ứng phó!
Hàm Hương vội đặt thau nước lên bàn, rồi thu dọn hết tất cả những cái đang rơi vãi dưới đất. Chưa kịp đứng dậy, thì cửa phòng đã mở ra. Thái hậu, Quế ma ma cùng các cung nữ thái giám đi vào.
Vua Càn Long vội vã thi lễ.
- Bẩm lão phật gia! Hôm ngay sao người lại vui vẻ quá gót đến Bảo Nguyệt lầu vậy?
Hàm Hương thì lúng túng với những cái còn chưa dọn dẹp, tất cả thái hậu đều nhìn thấy.
Hàm Hương quỳ xuống.
- Hàm Hương tham kiến lão phật gia!
Thái hậu gật đầu nói mĩa.
- Ồ! Hôm nay lạ thật. Ngươi biết sử dụng lễ của người Mãn từ bao giờ vậy?
Vua Càn Long vội đánh trống lảng, chuyển ngay đề mục, nói với Hàm Hương.
- Sao khanh chẳng bảo Duy Na, Kiết Na pha trà mời lão phật gia đi?
Rồi quay qua thái hậu, vua nói:
- Mời lão phật gia sang bên này ngồi. Hàm Hương có món trà Tân Cương, vị thanh, hậu ngọt rất ngon. Lão phật gia uống thử một ly xem!
Thái hậu khó chịu nói:
- Ta không uống trà Tân Cương! Uống nó rủi không hạp rồi ngã bệnh thì sao?
Vừa nói bà vừa bước tới gần vua Càn Long, rồi bất ngờ đưa tay lật mạnh cánh tay áo vua lên, nói:
- Để ta xem cánh tay con có gì lạ không?
Vua Càn Long giật mình giựt tay lại giấu ra sau, nói:
- Chi vậy mẹ?
Thái hậu đưa mắt liếc qua bông băng, thuốc trên bàn bao nhiêu đó xác định điều hoàng hậu nói là đúng.
- Hoàng đế! Thế này là thế nào? Bộ con quên con là vua một nước rồi ư? Có một tấm thân ngàn vàng cũng không biết bảo vệ. Chuyện này chẳng phải chỉ bản thân con mà còn cho cả nước, cho cả thần dân. Con bị thương, sao lại giấu? Bây giờ còn muốn qua cả mặt ta? Nào đưa tay ra ta xem!
Thái hậu nói và cương quyết xem cho bằng được cánh tay vua. Vua Càn Long biết là chuyện đã lộ vì có kẻ mật báo nên đành kéo cao tay áo lên, nói:
- Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, đâu có gì quan trọng, Trẫm không nói ra chỉ vì không muốn làm kinh động lão phật gia biết. Một lát nữa, trẫm sẽ lấy đầu Tiểu Lộ Tử ngay cho xem!
- Hoàng đế không thể trách Tiểu Lộ Tử được! Nó là đứa trung tín, có những đứa như vậy bên cạnh là tốt chứ?
Thái hậu nói rồi quay qua Hàm Hương, lớn tiếng.
- Hoàng đế tại sao bị thương! Nói mau?
Hàm Hương lúng túng chưa biết trả lời sao thì vua Càn Long đã nói:
- Ồ! Có gì đâu! Chẳng qua chỉ là một tai nạn. Tối hôm ấy Hàm Hương múa điệu dân tộc cho trẫm xem, trẫm xem một lúc thấy thích quá nên cũng tham gia. Không ngờ trượt chân một cái quơ ngã chiếc bình bông trên bàn, miểng bình bông đã rạch một đường trên tay trẫm. Tuy vậy vết thương cũng không nặng lắm, xin Hoàng ngạc nương đừng thắc mắc!
Thái hậu thấy thái độ muốn bao che cho Hàm Hương của vua không hài lòng lắm, hết nhìn Hàm Hương đến nhìn vua.
- Con nói nghe rõ lạ! Một vết thương to thế kia mà lại chỉ là miểng của lọ hoa? Rồi lại chỉ cần Hương phi băng bó sơ sài như vậy, có phải hoàng đế muốn gạt ta ư?
Vua cúi đầu nói:
- Để lão phật gia phải lo lắng, điều đó là lỗi của nhi tử!
Thái hậu chẳng nói chẳng rằng kéo tay vua Càn Long.
- Thôi hãy theo ta về Từ Ninh cung coi lại vết thương.
Rồi quay ra sau ra lệnh.
- Hãy bảo Tuyên thái ý, Hồ thái y, Đỗ thái y! Tất cả đều đến Từ Ninh cung cho ta.
- Dạ!
Đám thái giám quỳ xuống tâu, rồi lùi đi nhanh.
Vua Càn Long có vẻ không vui, nhưng cũng phải đi theo, chỉ cằn nhằn.
- Ồ! Chuyện nhỏ mà làm to chuyện để làm gì!
Thái hậu nghe vậy tức giận.
- Nếu hoàng đế còn có một chút chữ hiếu trong đầu, thì đừng có cãi, hãy theo ta về Từ Ninh cung ngay!
Rồi còn nói thêm:
- Ta thấy cái Bảo Nguyệt lầu này, ta đã xem kỹ phong thủy hình như không tốt với hoàng đế, tốt hơn đừng đến thường xuyên.

http://tieulun.hopto.org

Thái hậu nói rồi không thèm nhìn mặt Hàm Hương kéo vua đi một nước, và thế là chuyện vua Càn Long muốn giấu cũng khó giấu được.
o0o
Khi sóng gió nổi lên ở Bảo Nguyệt lầu, thì không khí ở Thấu Phương Trai vẫn vô tình vui nhộn.
Chẳng hiểu Vĩnh Kỳ mang được ở đâu về con két biết nói làm quà cho Yến Tử. Đó là đầu mối câu chuyện.
Con két màu lục, Vĩnh Kỳ vừa đặt lên bàn, là mọi người bu lại xem. Yến Tử thích quá reo lên:
- Ồ! Một con két! Két xanh đẹp quá!
Nhĩ Khang giải thích.
- Con két này biết nói đấy, Ngũ a ca thấy thích quá, mua lại giá đến một nén vàng.
Tử Vy hiếu kỳ.
- Con vật biết nói tiếng người à? Thật ư? giỡn chơi hoài?
Nhĩ Khang chưa đáp, thì Kim Tỏa bước vào giữa hai người có một cái gì gượng gạo, nhưng lúc Nhĩ Khang vừa nhìn lên, lại thấy Kim Tỏa nháy mắt, rồi nhìn ra ngoài. Nhĩ Khang hiểu Kim Tỏa hẳn có điều gì muốn nói, nên thừa lúc mọi người bận bu quanh còn két, đã lẳng lặng đi ra sân.
Hai người đứng giữa sân, Kim Tỏa nói:
- Nhĩ Khang thiếu gia, xin người khoan nói gì cả, Tối qua tôi và tiểu thơ đã có cuộc nói chuyện gần suốt đêm, và mọi thắc mắc đã giải bày. Tôi thấy thật bức rức vì đã khiến hai người phải bận tâm. Bây giờ thì mọi hiểu lầm đã giải tỏa, chúng ta nên cố gắng giữ tình cảm như cũ, đừng để chuyện này làm ngăn cách. Tiểu thơ lúc nào cũng là tiểu thơ của tôi, và anh cũng vậy.
Nhĩ Khang cảm động.
- Nếu vậy thì tốt quá, cô và Tử Vy đã chuyện trò xong rồi ư?
- Vâng, tôi thấy phải cảm ơn những gì các người đã lo cho tôi, coi như người thân trong nhà.
Nhĩ Khang bức rức.
- Nhưng tôi vẫn thấy mình có lỗi với cô rất nhiều, khi nào có dịp tôi sẽ đền trả bằng cách khác.
Tử Vy thấy Nhĩ Khang đột nhiên bỏ đi nên đi theo, sau khi nghe Kim Tỏa và Nhĩ Khang nói mới bước ra.
- Anh Nhĩ Khang, cả hai chúng mình đều nợ Kim Tỏa đấy chứ? Vì vậy chúng mình cần cố gắng mà đáp trả.
- Vâng.
Khang nói, Tử Vy quay qua nắm lấy tay Kim Tỏa.
- Vậy là mọi chuyện đã giải quyết tình cảm chúng ta vẫn như cũ phải không em?
- Vâng.
Kim Tỏa đáp, mặc dù lòng vẫn chưa vui.
- Vậy chúng mình vào trong đi! Con két kia có vẻ khôn lắm đấy.
o0o
Thế là ba người trở vào, lúc đó đám đông đang cố ép con két xanh nói:
- Nói đi! Nói đi! Không nói là xạo đấy!
Vĩnh Kỳ sợ Yến Tử cho là mình khoác lác nên cũng nói:
- Chú chim cưng này, biểu diễn đi! Nói cho họ nghe đi?
Nhưng con chim cứ nghiêng mỏ nghểnh cổ nhìn mọi người, rồi cúi xuống rỉa lông tỉnh bơ, Tử Vy tới gần nhìn chim rồi hỏi:
- Các anh tìm được ở đâu con két này vậy? Ở tiệm chim ư?
Nhĩ Khang lắc đầu.
- Không phải, con chim két này là của một thái giám trong phòng Kính Sự, hắn dày công dạy dỗ nên két nói được mấy câu. Ngũ a ca đi ngang nghe được nên vội vã đòi mua ngay, vậy mà không hiểu sao, về đây nó lại chẳng nói một tiếng nào, dỏm thật!
Yến Tử thất vọng.
- Chọc ghẹo cả tiếng đồng hồ, mà chẳng nghe nó nói một câu! Tôi không tin chuyện nó biết nói đâu! Làm gì mà chim biết nói, chỉ có một con có thể nói được thôi!
Vĩnh Kỳ nghe vậy tưởng thiệt.
- Con chim đó ở đâu?
- Đây này, Yến Tử đây!
Mọi người cười ồn lên, Vĩnh Kỳ bước tới cạnh chim két.
- Chim ơi, nói đi! Mày phải giữ sỉ diện cho chủ mày một chút chứ?
Tiểu Đặng Tử chen vào.
- Hay là nó đòi ăn mới nói, kiếm cái gì nó ăn di!
Tiểu Trác chen vào.
- Đúng, đúng đó! Ở đâu có hạt hướng dương này.
Thế là hạt hướng dương được đưa tới, két ăn xong lại rỉa lông, chẳng nói năng gì cả, Vĩnh Kỳ tức lý.
- Không nói năng, sẽ không cho ăn, bỏ đói! Biểu diễn đi!
Nhưng con chim chỉ kêu "ki li cu li! Ki li cu li!
Minh Nguyệt nói:
- Đó nó nói rồi đó! rồi đó.
Thể Hà ngơ ngác:
- Nó nói gì tôi chẳng hiểu gì cả?
Kim Tỏa cười.
- Nó nói tiếng chim két, ngươi nghe không hiểu là phải. Tôi nghĩ Ngũ a ca đã bị mắc mưu rồi đấy.
Mọi người nghe vậy cười theo, giữa lúc đó đột nhiên con két kêu lên rất rõ.
- Cát cát kiết tường!
Mọi người nghe mừng rỡ.

http://tieulun.hopto.org

- Nó đã nói cát cát kiết tường rồi đấy.
Vĩnh Kỳ khoái chí.
- Đấy các người đã nghe rõ chưa? Nó đã nói được một câu, nếu chúng ta chịu khó dạy nó sẽ còn nói nhiều câu khác.
Yến Tử vỗ tay.
- Vậy thì em sẽ bắt két học thành ngữ mới được.
Yến Tử vừa dứt lời, đột nhiên con két nói:
- Đồ xấu xa! Ngươi là cái đồ xấu xa!
Tiểu Yến Tử trợn mắt:
- Ngươi nói gì vậy?
Con két lập lại:
- Ngươi là đố thối tha!
Yến Tử kinh ngạc.
- Trời ơi! Con chim mà biết chửi người ta thật là cái thứ chim mắng người!
Mọi người cười ồ, Tử Vy hỏi:
- Nó đã được đặt tên chưa vậy?
- Chưa! Các người hãy đặt tên cho nó đi!
Yến Tử nghe vậy nói:
- Để tôi đặt tên cho nó cho!
Rồi ngẫm nghía con vật một chút nói:
- Vậy thì ta sẽ đặt tên cho ngươi cái tên là "đồ thối tha" vậy!
Con vật nghe vậy nói:
- Đồ thối tha, đồ thối tha.
Vĩnh Kỳ nhíu mày.
- Sao lại đặt cái tên chẳng lịch sự tí nào vậy?
Nhĩ Khang đùa.
- Chẳng sao đâu, con két tên là "đồ thối tha" thì có vẻ hợp với Yến Tử đấy, người xưa nói, người nào của nấy mà.
Yến Tử nghe vậy trợn mắt.
- Anh lại thừa cơ để rủa tôi ư?
Bấy giờ ai cũng gọi tên con két là "đồ thối tha" cả.
Yến Tử có con vật là thích quá, lại nghĩ con vật nuôi trong cung đã lâu, hẳn thuần không bay bậy nên mở lồng sắt ra, không ngờ vừa mở nó đã bay vọt ra ngoài. Yến Tử hét:
- Bắt nó lại! bắt "đồ thối tha" lại!
Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang cố chụp lấy nhưng con vật đã bay vọt qua cửa sổ, ra ngự hoa viên.
- Đồ thối tha! Đồ thối tha! Trở về mau.
Thế là tất cả mọi người trong Thấu Phương Trai đều kéo ra đuổi bắt, nhưng con vật sau một vòng bay đã đáp ngay xuống một ngọn cây, mọi người quơ quơ tay để gọi nó xuống.
Yến Tử hét lên:
- Đồ thối tha! Đừng bay nữa hãy quay về đây, đi xa chẳng ai cho ngươi ăn đâu, mau trở về...
Vĩnh Kỳ hỏi:
- Nó đang ở đâu?
- Trên ngọn cây tòng đó.
- Vậy để tôi lên bắt cho!
Nhĩ Khang nói và phi thân lên, nhưng con vật nào có còn ở trên đấy.
Mọi người lại tìm kiếm, thì con vật lại bay lướt qua đầu, Yến Tử hét lớn:
- Nó bay qua đằng kia rồi. Trên nóc nhà đó! Để tôi bắt!
Yến Tử nói rồi phi thân lên nóc nhà, mọi người nhìn lên thấy con két đang ở trên đỉnh nhà, còn Yến Tử thì đang rọ mọ tiến lên.
Yến Tử vừa bò vừa thì thầm.
- Nào đồ thối tha, đừng bay nha, đừng bay đợi ta đến...
Yến Tử bò một cách cực khổ mới đến gần được con két nhưng vừa đưa tay ra, chưa kịp đụng đến con két đã mất thăng bằng.
- Ối!
Là trượt chân rơi xuống, trong khi con két nghe tiếng động đã bay vụt lên Vĩnh Kỳ thấy vậy phóng lên chụp được Yến Tử.
- Anh biết ngay là em sẽ té cơ mà! Lần nào cũng vậy cứ hơ hỏng làm người khác phải đứng cả tim.
Yến Tử vừa đứng vững, đã hét lên:
- Em bảo để mặc em cơ mà! Làm sao té dễ dàng vậy chứ? Không mau mau đi bắt "đồ thối tha" kia đi để lát nữa nó bay ra khỏi hoàng cung là không mong tìm lại được đấy. Em quý nó lắm, chưa bao giờ em thấy được một con vật biết nói như vậy, hãy đi bắt mau cho em!
Ngay lúc đó con két lại bay sớt qua đầu mọi người.
- Thấy rồi, thấy rồi, ồ! Đồ thối tha, hãy quay lại đi!
- Nó bay về hướng Từ Ninh cung kìa!
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ vội vã đuổi theo, Yến Tử thì phía sau, miệng lại không ngớt.
- Này, này, nó ở phía này này, các người phải cẩn thận đấy, coi chừng, nhẹ tay một chút, rồi... bay sang phía kia rồi...
o0o

http://tieulun.hopto.org

Tiếng ồn ào làm thái hậu, Tịnh Nhi, vua Càn Long đều chạy ra, hoàng hậu và Dung ma ma thì đứng phía bên này nhìn sang, lúc đó trông thấy cánh tay vua băng kín, Dung ma ma liếc nhanh về phía hoàng hậu nói:
- Đấy thấy chưa! Rõ ràng là hoàng thượng bị thương mà, lần này lão phật gia đã tin nương nương rồi đấy.
Rồi đưa mắt nhìn về phía đám Yến Tử, Dung ma ma tiếp:
- Riêng về chuyện Thấu Phương Trai, theo ý nô tài thì bọn họ sắp gây chuyện không hay cho họ rồi đấy, đó nương nương thấy chưa, thái hậu đang bực mình trước sự ồn ào của họ.
Hoàng hậu chỉ gật đầu rồi tiếp tục đứng nhìn.
Trong khi Yến Tử vẫn lăng xăng tìm kiếm, con két giờ bay mất khiến Yến Tử phát điên lên, nhìn thấy đám thị vệ đứng gần đó, Yến Tử tự nhiên ra lệnh:
- Trại Hoa, Trại Quảng, các ngươi hãy bảo bọn thị vệ leo lên cây tìm con két xanh bắt về cho ta! Nhớ không được làm nó bị thương nhé.
- Vâng!
Thế là đám thị vệ tỏa ra tìm.
Con két xanh ban nãy không biết từ đâu lại bay ngang, Tử Vy kêu lên:
- Nó kìa, nó kìa!
Đám Tiểu Đặng, Tiểu Trác, Minh Nguyệt... vừa chỉ trỏ vừa nói:
- Đó, đó... nó bên kia... bắt lấy nó!
Bấy giờ gần như toàn thể cung nữ, thái giám trong hoàng cung đều đổ ra nhìn, thái hậu, Tịnh Nhi, vua Càn Long ngơ ngác. Thái hậu nói:
- Bọn chúng làm gì vậy? Ai biết hãy nói cho ta nghe nào?
Thái hậu chưa dứt lời, thì con két ban nãy lại lượn qua sát người bà, Yến Tử nhanh chân phóng tới két đâu chẳng thấy chụp được, lại chụp nhầm thái hậu, làm thái hậu loạng choạng suýt ngã.
- Ối!
May là đám cung nữ phía sau đỡ kịp, vua cũng giật mình hỏi:
- Yến Tử! Con làm gì đó!
Yến Tử vẫn nhìn theo con két nói:
- Dạ... bẩm Hoàng a ma, con định bắt "đồ thối tha" ạ!
Thái hậu vừa đứng vững nghe vậy giận dữ.
- Thật vô lễ, đụng ta một cái suýt ngã, còn bảo ta là đồ thối tha ư?
Vua Càn Long cũng giận không kém hét:
- Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, tất cả đứng yên được không? Hãy cho ta biết, các ngươi làm gì đó?
- Dạ bẩm hoàng thượng, bọn con đang đuổi bắt con két mà Yến Tử nuôi, nó bị xổng chuồng, nó tên là "đồ thối tha".
- Bắt két à?
- Dạ bắt con két.
Yến Tử chợt nhìn thấy lớp vải băng trên tay vua, ngạc nhiên hỏi:
- Hoàng a ma! Tay Hoàng a ma bị sao vậy?
Yến Tử vừa dứt lời, thì con két xanh kia bay tới đậu lên cánh tay bị thương của vua. Vua Càn Long không biết phải làm sao, trong khi Yến Tử đã đưa tay lên môi, ý bảo vua yên lặng, rồi trờ tới định bắt con két. Không ngờ con két quá tinh khôn nó vụt bay lên khiến Yến Tử bắt hụt. Yến Tử la lên:
- Bắt đi! bắt đi sao chẳng ai phụ tôi bắt cả?
Đám thị vệ vội xông tới bắt két, kết quả cũng không bắt được mà có nhiều đứa lại té vào hồ nước ở giữa sân.
Thái hậu giận tím người, trong khi hoàng hậu và Dung ma ma đứng xa xa nhìn nhau mà mỉm cười có vẻ thích thú.
Chợt nhiên hoàng hậu có cảm giác như có cái gì đè nặng lên mão. Giật mình nhìn lên, thì ra là con két, bà sợ quá xua tay định đuổi đi, nhưng vua Càn Long đã nhìn thấy bảo:
- Hoàng hậu, đứng yên!
Hoàng hậu lúng túng, cùng lúc đó Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang và các thị vệ khác lặng lẽ tiến tới, vua Càn Long dặn:
- Các người cẩn thận đừng để nó bị thương nhé.
Hoàng hậu thấy mọi người đến gần vừa lo vừa sợ, không biết tai họa xảy ra cho mình không, cả Dung ma ma cũng thế.
- Cẩn thận! Cẩn thận đấy!
Nhĩ Khang nói, mười mấy tay thị vệ nhào tới, con két xanh kia chỉ chờ thế, ùa bay lên. Mấy tay thị vệ chụp hụt, trái lại khiến hoàng hậu quay mồng, suýt ngã. Dung ma ma hét:
- Cố giữ lấy hoàng hậu nương nương!
Mấy cung nữ chạy tới đỡ hoàng hậu, vậy mà đám Yến Tử chẳng quan tâm đến hoàng hậu, tiếp tục đuổi theo con két xanh.
Đang lúc mọi thứ hỗn loạn, thì một thái giám từ đâu chạy tới, hắn chỉ cần huýt sáo mọi cái là con két xanh bay tới đậu lên tay hắn ngay.
Vĩnh Kỳ ra lệnh:
- Luyện Tử! Hãy giữ hắn lại cho ta!
Tiểu Trác Tử xách lồng chạy đến, tiểu thái giám kia bèn cột chân con két vào lồng. Mọi người thở phào, tên thái giám nọ đưa chiếc lồng trả lại cho Yến Tử.
- Hoàn Châu cát cát kiết tường, nô tài là Tiểu Luyện Tử phục vụ ở phòng Kính Sự. Nếu từ đây về sau chim mà có bay thì cứ kiếm nô tài là xong.
Yến Tử gật đầu.
- Thì ra con két này là của ngươi nuôi dưỡng?

http://tieulun.hopto.org

- Vâng, nó hơi nghịch ngợm, nhưng rất đáng yêu!
Yến Tử bắt lại được con két thích quá không buông ra nữa. Vua Càn Long nhờ vụ con két mà thoát khỏi sự thẩm tra của thái hậu nên rất vui, cười với mọi người.
- Thôi! Màn kịch "chim két đại náo ngự hoa viên" coi như chấm dứt ở đây. mọi người giải tán, ai lo việc nấy!
- Vâng!
Bọn thị vệ cung nữ thái giám rút lui cả.
Vua Càn Long nhìn Yến Tử lắc đầu, Tử Vy bước tới nhìn vua ngạc nhiên.
- Ồ! Cánh tay của Hoàng a ma sao vậy?
Vua vội nói:
- Chẳng sao đâu, trợt chân té ngã bị chút thương tích nhẹ thôi. Chỉ tại lão phật gia không yên tâm, đòi Tuyên thái y đến.
Rồi quay qua thái hậu vua nói:
- Để nhi tử đưa lão phật gia về cung.
Thái hậu rảo mắt nhìn đám tiếu Yến Tử, cảm thấy cung đình chẳng còn bình lặng như xưa, quá nhiều thứ đã bị xáo trộn. Cả chuyện phi tần đâm vua mà vua vẫn dung túng, rồi còn một đám cát cát, a ca chẳng ra thể thống gì, làm rối loạn hoàng cung... vua chẳng nói còn bao che, bao nhiêu kỷ cương bị bại hoại, nghĩ đến điều đó khiến bà bực dọc vô cùng.
Yến Tử thì nào có để ý đến thái độ của thái hậu, cứ xách lồng két đi về phía Thấu Phương Trai, vừa đi vừa nói:
- Này đồ thối tha! Chúng ta phải có một quy ước đấy là từ đây về sau không được chạy lung tung nữa nghe không. Ngươi phải biết là ngươi có nhà, biết chủ mình là ai. Nếu không nghe, lần sau mà bay mất như hôm nay nữa, ta bắt lại được sẽ vặt lông ngươi đó biết chưa?
Con két vẫn liên tục nói:
- Đồ thối tha! Đồ thối tha!
Yến Tử trợn mắt.
- Ngươi còn cãi lộn với ta nữa ư?
Mọi người nghe Yến Tử nói chuyện với két mà ôm bụng cười.
o0o
Trở về Thấu Phương Trai, mọi người còn đang bàn tán về chuyện két xanh thì Hàm Hương đến.
Yến Tử thấy Hàm Hương mừng rỡ vô cùng, khoe ngay:
- Lại đây! Lại dây xem, tôi có con vật thối tha này, vui lắm. Nó biết nói và biết chửi bằng tiếng người nữa đấy.
Nhưng Hàm Hương chẳng có gì là thích thú với con vật khuôn mặt hốc hác vì lo lắng nói:
- Tôi có chuyện muốn nói với các vị.
Mọi người thấy thái độ của Hàm Hương có vẻ khẩn trương lo lắng, Tử Vy vội nắm tay Hương hỏi:
- Sao? Có chuyện gì không vui ư? Ban nãy bọn này đại náo ngự hoa viên, chỉ thiếu chị. Biết là chị hẳn có chuyện không vui.
Hàm Hương nhìn quanh thấy chẳng có ai lạ nói:
- Tôi đã quyết định rồi! Tôi phải rời khỏi hoàng cung, phải thực hiện điều các bạn đã hứa.
Mọi người ngạc nhiên, Nhĩ Khang nhìn trước nhìn sai, khép cửa lại để nghe Hàm Hương tiếp.
- Tôi chẳng thể làm khác, nếu bây giờ mà không rời khỏi hoàng cung, thì tôi e chỉ có thể có một trong hai điều sau đây. Một là "chết" hai là "điên mất", Mông Đan đã nói đúng, tôi không thể ngồi chờ định mệnh mà phải phấn đấu, tự tạo định mệnh cho mình.
Vĩnh Kỳ hỏi:
- Tại sao lại đột ngột thay đổi ý định vậy?
- Bởi vì... tôi nói thật cho các người biết, tôi vừa gây ra một tai họa lớn. Đấy là... tôi đã làm hoàng thượng bị thương.
Mọi người giật mình.
- Cái gì?
- Ngay trong cái hôm các người ở đây tổ chức tiệc tùng mừng Yến Tử trở về đấy. Tôi uống rượu hát xướng xong, vừa quay về Bảo Nguyệt lầu đã thấy hoàng thượng ở đấy chờ. Sau khi nói mấy lời mật ngọt, người đã ôm tôi vào lòng, tôi sợ quá phản ứng ngay bằng cách chém trả ông ấy một đao.
Tử Vy trợn mắt, rồi như hiểu ra.
- Hèn gì ban nãy trông thấy Hoàng a ma tay băng kín, thì ra là bị chị chém. Nhưng sao mấy hôm rồi chẳng nghe Hoàng a ma nói gì cả?
- Hoàng thượng dặn tôi không được tiết lộ cho ai biết, người không muốn để mọi người kinh động, chỉ mỗi ngày đến Bảo Nguyệt lầu thay thuốc thôi. Không ngờ hôm nay, đang lúc thay thuốc cho hoàng thượng thì lão phật gia đi vào bắt gặp. Hoàng thượng phải nói trớ ra là chỉ bị miếng bình làm đứt tay. Nhưng lão phật gia hình như không tin tưởng lắm, tôi nghĩ lần này... có lẽ tôi sẽ chết!
Mọi người nhìn nhau ai nấy đều lo hiểu ngay tại sao thần sắc ban nãy của thái hậu chẳng vui lắm.
Nhĩ Khang là người tỉnh táo nhất trong đám.
- Đừng lo, tôi sẽ nghĩ cách để đưa Hàm Hương đi vì sự việc đến nước này thì không thể ở lại được vì một khi lão phật gia mà biết được sự thật, thì Hàm Hương chắc chắn là phải chết thôi, không làm sao thoát được. Nghe tôi nói này, chúng ta không có thì giờ, không thể đợi đến lúc lão phật gia cử hành thượng thọ mà phải tiến hành ngay, kẻo chậm trễ mất.
Vĩnh Kỳ nói:
- Nhưng còn cái mùi hương trên người Hàm Hương thì sao? Đừng quên là trước đây Hàm Hương và Mông Đan đã bảy lần trốn chạy đều không thoát. Ta cũng nên nhớ là đoàn quân săn đuổi của Hoàng a ma lại mạnh hơn của A Lý Hòa Trác nhiều đấy nhé!
Tiểu Yến Tử lanh mồm.

http://tieulun.hopto.org

- Mặc hết! Làm việc mà cứ tính tới tính lui, tính cả lợi hại thì làm sao dám tiến hành. Qua ngày mai, tôi sẽ tiến hành kế hoạch "tinh dầu hoa" để phân tán sự chú ý của mọi người.
Kim Tỏa lắc đầu.
- Không được đâu, mùi hương của Hàm Hương và mùi hương giả của chúng ta sẽ khác nhau, e rằng lúc đó bầy ong bu bọn ta càng gây sự chú ý cho mọi người.
Yến Tử nói:
- Nếu mọi người chú ý bọn ta càng tốt chớ sao, ong và bướm đồng ý là phân biệt dược, nhưng con người chưa hẳn. Đó là chưa nói chó Bắc Kinh và chó Tân Cương lại khác nhau chưa chắc nó phân biệt được đâu, lúc đó cả thành hỗn loạn lên càng tốt.
Nhĩ Khang nói:
- Yến Tử có lý đấy!
- Vậy thì chúng ta đi hái hoa đi, tôi mới nghĩ ra một cách hay lắm này, tôi sẽ mang mấy cái túi lớn, chỉ để chừa hai lỗ trước mắt để nhìn lúc đó mà đội lên đầu sẽ chẳng phải sợ con ong nào cả.
Kim Tỏa nói, Tử Vy lắc đầu.
- Không được, lúc đó như người mang mặt nạ đi ngoài phố sẽ gây sự chú ý hơn.
Nhĩ Khang nói:
- Yên tâm! Anh sẽ cho mướn rất nhiều xe thổ mộ lúc đi đường tất cả đều ngồi trên xe thì đâu ai thấy. Đi xe ngựa dù sao cũng nhanh hơn là đi bộ.
- Nếu đi bằng xe ngựa thì chuyện sẽ đơn giản hơn, không cần tắm gội bằng nước hoa, mà chỉ cần chất mấy cái túi đựng hoa lên xe là xong, lúc đó không chỉ bọn này mà anh, rồi anh Vĩnh Kỳ, Liễu Thanh... đều mang theo mỗi người một túi.
Vĩnh Kỳ suy nghĩ rồi nói:
- Vậy thì Yến Tử và Tử Vy cũng khỏi đi, có thể ở lại trong cung chuyện vãn giữ chân Hoàng a ma.
Yến Tử thấy mọi người tính toán hay quá, nôn nóng.
- Thế định bao giờ thực hiện đây?
Vĩnh Kỳ nói:
- Trước hết ngày mai phải báo tin cho Mông Đan biết. Rồi sau đó còn chuẩn bị mướn xe, lo lương khô này... Còn tính toán xem đi đường nào. Chứ đâu phải muốn đi là đi ngay được đâu?
Nhĩ Khang tiếp.
- Còn phải suy nghĩ đặt một câu chuyện hợp lý, để một khi Hàm Hương đi rồi, bọn chúng ta ở lại mới ứng phó được với sự điều tra của phòng Hình Sự và hoàng thượng chứ?
Hàm Hương nghe mọi người nói vô cùng căng thẳng thấy bạn bè lo cho mình mà quên thân, vừa cảm động vừa sợ nói:
- Hoàng thượng đối với tôi tốt quá, tôi thấy làm như vậy là có lỗi rất nhiều với người. Nếu trước đó tôi chưa có Mông Đan, thì hẳn tôi sẽ thuần phục người rồi.
Tử Vy nghe Hàm Hương nói vậy cản lại:
- Đừng, đừng nói nữa. Chị mà nói, cái mặc cảm phạm tội của chúng tôi nó tỉnh lại thì nguy. Lúc đó e là chị sẽ không đi được đâu.
Nhĩ Khang cũng nói:
- Đừng nghĩ ngợi lung tung gì cả. Bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó, còn mấy ngày tiếp theo đây, tốt nhất chị Hàm Hương nên hết sức cẩn thận chuẩn bị kỹ. Chị đang được hoàng thượng bao che, nên nếu lão phật gia mà nghi ngờ, hạch hỏi, thì tốt nhất là chối biến, đừng để lộ việc chị đã làm hoàng thượng bị thương, nếu không chết là cái chắc. Bên cạnh đó, cũng phải sắp xếp tính xem lúc trốn khỏi hoàng cung phải hóa trang thế nào, tốt nhất càng đơn giản càng tốt. Như lần vừa rồi, Yến Tử đã hóa trang trốn đi đó.
Nhĩ Khang nói chưa hết lời thì có tiếng thái giám rao.
- Lão phật gia giá đáo!
Mọi người giật mình, Nhĩ Khang trấn an.
- Bình tĩnh, bình tĩnh! Để tôi ra mở cửa xem.
Trong lúc Nhĩ Khang đi mở cửa, thì những người trong nhà vội sắp hàng dọc, cửa vừa mở đã đồng loạt hô to:
- Lão phật gia kiết tường!
Nhưng chẳng thấy thái hậu bước vào, chỉ thấy Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử hớt hải chạy vào hỏi:
- Lão phật gia đến từ bao giờ, sao bọn này không thấy?
Vừa lúc đó lại có tiếng rao tiếp theo.
- Hoàng thượng giá đáo!
Mọi người lại giật mình, Tiểu Đặng, Tiểu Trác vội quay ra.
- Vạn tuế gia kiết tường!
Nhưng rồi lại chẳng thấy ai đến cả, Yến Tử chợt hiểu ra, chợt nhìn lên lồng chim két, lúc đó con két xanh lại vừa giũ giũ đôi cánh, vừa nói:
- Tội nô tài đáng chết, tội nô tài đáng chết!
Yến Tử giận quá, đưa nắm tay lên phía con két mắng:
- Thì ra là ngươi bày trò! Thật đáng chết, dám lừa gạt bọn ta! Cái đồ chết tiệc! Đồ thối tha! Ta phải sửa tên ngươi lại mới được, đồ dối trá!
Mọi người lúc đó nhìn về phía con chi két, hiểu ra cười xòa, Nhĩ Khang vỗ vai Vĩnh Kỳ nói:
- Ai biểu anh mua con két của thái giám huấn luyện làm chi, thật tai hại!

http://tieulun.hopto.org

Chương 30

Không chậm trễ, sáng hôm sau, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tử Vy và Yến Tử đều xuất cung. Họ cùng Mông Đan, Liễu Thanh, Liễu Hồng mở hội nghị khẩn cấp ở Hội Tân Lầu.
Mông Đan sau khi nghe hết sự việc, vừa mừng vừa lo, mừng là thấy Hàm Hương đã không ngại sinh tử vì chàng. Lo là lo sự việc tiến hành chẳng biết có thành công không.
Hai tay cứ xoa vào nhau, Mông Đan nói:
- Trước hết tôi xin cảm ơn chư vị đã vì tôi và Hàm Hương mà ra công sức, đấy là "nghĩa" công thêm "ân". Tôi dù có tan xương nát thịt, cũng quyết báo đáp, xin các vị hãy nhận một lạy kiểu Hồi giáo này của tôi, để gọi là biểu đạt lòng biết ơn đó.
Rồi quỳ xuống, Nhĩ Khang vội bước tới ngăn lại.
- Tấm lòng của anh thế nào chúng tôi đã biết, khỏi phải cảm ơn. Giờ này chúng ta nên dồn hết sức vào việc nghiên cứu đồ hình đây.
Rồi Vĩnh Kỳ mở tấm bản đồ ra trải lên bàn, mọi người đứng quanh nghiên cứu. Nhĩ Khang vừa chỉ vừa giải thích.
- Giờ hành động của chúng ta là tối ngày mốt, nên thời gian có thể xem là khẩn cấp vô cùng, Hôm ấy nhằm ngày đầu tháng, trời không trăng. Vì vậy dù có ong hay bướm, chúng đều không thấy đường đâu coi như tránh được một rắc rối. Ghi nhớ kỹ này Mông Đan, xe ngựa cậu đậu ở đây, tôi dùng xe chuyển Hàm Hương từ cửa Thần Võ môn ra, đưa thẳng lên xe cậu, sau khi Hàm Hương lên xe cậu rồi, tôi sẽ cho xe chạy thẳng về hướng đông, cùng lúc Liễu Thanh, Liễu Hồng sẽ lái cùng loại xe thổ mộ đi về phía tây, Ngũ a ca đi về phía bắc. Trên mỗi xe đều có để hương hoa, còn các người nhắm thẳng phương Nam mà chạy.
Mông Đan gật đầu.
- Tôi biết! Tôi biết! Tôi đấy mọi người đều huy động ra khỏi cung, vậy thì lúc hoàng thượng phát hiện ra Hàm Hương biến mất, các người lại không có trong cung thì liệu có bị nghi hoặc gì không?
Vĩnh Kỳ nói:
- Anh khỏi phải lo cho chúng tôi nhiều quá, chúng tôi biết cách ứng phó mà. Khi Hoàng a ma phát hiện Hàm Hương mất tích, thì điều đầu tiên là người sẽ tìm cách bắt Hàm Hương trở về, riêng về chuyện có mặt bọn tôi không, thì nếu có nghi ngờ cũng không kết tội được vì không có chứng cớ.
Tử Vy cũng nói:
- Mông Đan! Hãy yên tâm! Chúng tôi có cách của chúng tôi mà. Chẳng hạn chúng tôi sẽ phủ nhận sự liên hệ của mình, Hoàng a ma cũng không có chứng cớ gì để kết tội chúng tôi về chuyện bỏ đi của Hàm Hương. Mà nếu có nghi ngờ thì người sẽ không nỡ, bởi vì Hoàng a ma rất quý bọn này, đâu có người cha nào mà lại nỡ thẳng tay kết tội con cái!
Liễu Hồng nói:
- Tử Vy nói đúng, ngày trước cả chuyện cướp ngục là tội hiển nhiên, vậy mà bọn họ vẫn thoát. Nhưng giờ điều chúng ta cần nghiên cứu là sau đó sự việc sẽ thế nào? Có bị điều tra không? rồi Hàm Hương và Mông Đan liệu có thoát được nạn không? Hãy nhớ là mùi hương trên người Hàm Hương là một yếu điểm dễ bị phát hiện. Bọn này chỉ có thể dẫn dụ quân truy lùng một đoạn đường ngắn thôi, còn phần còn lại là chuyện của hai người đấy.
Kim Tỏa vội đem mấy chiếc túi ra nói:
- Đây này, chiếc túi này là trầm hương ở trong triều, còn túi này là phật ấn hương... Còn đây là túi hoa thơm... khi nào thoát được hai người phải cải trang làm dân Hán bình thường, giả làm lái buôn hương liệu, Như vậy nếu bọn quan quân đuổi theo, lục soát thì thấy toàn là hương liệu, họ sẽ không phát hiệu được mùi hương của Hàm Hương đâu.
Liễu Thanh tiếp lời:
- Đương nhiên đây chẳng phải là một biện pháp an toàn tuyện đối, nhưng chúng tôi chẳng có cách nào khác hơn, Ngày mai bọn này sẽ tạm đóng cửa quán, riêng tối hôm kế hoạch nếu không có quan binh đuổi theo, thì bọn này sẽ cố gặp hai người ở phía nam sau đó hộ tống đến khu an toàn. Theo chúng tôi nhận thấy hai người càng đi xa về phía nam càng tốt, trước tiên là phải chọn một vùng thâm sơn nào đó ẩn tránh.
Tử Vy gật gù:
- Vì vậy, bữa gặp mặt hôm nay có thể coi nhà lần hộp họp cuối cùng, ba ngày sau Hàm Hương, Mông Đan, và bọn mình sẽ đôi đường đôi ngã.
Yến Tử mặt dàu dàu:
- Sư phụ! Mãi đến nay, một đường kiếm của sư phụ tôi còn chưa nên thân!
Mông Đan cảm động.
- Tôi tin là chúng mình hữu duyên mà, rồi sẽ có ngày gặp lại nhau.
Yến Tử mơ mộng.
- Vâng, biết đâu một ngày nào đó, Hoàng a ma nghĩ lại hiểu được chuyện ra đi của Hàm Hương là đúng, lúc đó sẽ hủy bỏ việc truy nã, lại còn thưởng kẻ có công giúp Hàm Hương bỏ trốn, không bắt tội Mông Đan còn được phong "vương" cho anh ta, lúc đó chúng ta sẽ đoàn tụ nhau.
Mọi người nghe nói, trố mắt nhìn Yến Tử, Tử Vy cười:
- Cái giấc mộng xa vời đó, nếu trở thành sự thật thì tốt nhưng đừng kỳ vọng quá, hình như nó hơi thiếu thực tế.
Ngay lúc đó chợt có tiếng sáo réo rắt từ đâu vọng lại, mọi người giật mình, Nhĩ Khang hỏi:
- Sao lại có tiếng sáo ở đây vậy?
Liễu Hồng tái mặt:
- Chết chưa tôi quên mất, Tiêu Kiếm đang ngụ ở phòng kế bên.
Vĩnh Kỳ giật mình,
- Tiêu Kiếm ở kế bên? Mà vách ngăn giữa hai phòng này lại mỏng quá, liệu hắn có nghe hết chuyện chúng ta nãy giờ không?

http://tieulun.hopto.org

Liễu Thanh hỏi:
- Bây giờ phải làm sao đây? Tiếng sáo ở phòng bên nghe rõ mồm một như vậy, thì đương nhiên mình nói gì hắn đã nghe!
Mọi người căng thẳng, Yến Tử nói:
- Hắn biết thổi tiêu!
- Hắn chẳng những biết thổi tiêu mà còn thổi hay tuyệt vời, vì vậy điều mà hắn hát là "một tiêu một kiếm khắp giang hồ" là có thật chứ không sạo đâu!
Yến Tử nghe vậy bực tức:
- Vậy thì chuyện hắn ngã lăn quay là chuyện đóng kịch, hắn dám xem tôi là con nít ư! Thật quá đáng! Nãy giờ hắn còn bên kia vách nghe lén hết kế hoạch bọn ta nữa.
Nói xong Yến Tử không chần chừ phóng ra ngoài, mọi người vội vã đuổi theo gọi.
- Yến Tử! Định làm gì đó! Đừng có gây sự nữa nhé!
Yến Tử có bao giờ chịu dừng lại đâu, cô nàng chạy một mạch đến cửa phòng Tiêu Kiếm. Đẩy mạnh một cái "ầm" cánh của bật ra.
- Tiêu Kiếm! Ngươi hãy ra đây cho ta hỏi chuyện!
Tiếng tiêu ngừng lại, Tiêu Kiếm xách tiêu bước ra, nhìn thấy Yến Tử, tỉnh bơ nói:
- Ồ! Tiểu cô nương! Đến đây có chuyện gì không?
Yến Tử giận dữ:
- Tại sao dám gọi tôi là tiểu cô nương? Tôi là đại cô nương là bà cố hiểu chưa? Tôi chẳng có gì cả, anh có tiêu và kiếm, còn tôi có nắm đấm đây?
Tiểu Yến Tử vừa nói vừa thoi vào mặt Tiêu Kiếm, Tiêu Kiếm thì đang ngạc nhiên trước những lời lẽ lạ lùng của Yến Tử nên không né được cú đấm.
- Ối! Cô nương! Sao mỗi lần gặp tôi là cô lại đánh đấm vậy? Tôi nào có làm gì cô giận đâu? Quân tử dùng miệng chứ ai lại dùng tay?
Tiêu Kiếm nói, Yến Tử lắc đầu:
- Tôi không phải là quân tử mà là "nữ tử" đừng nói chuyện quân tử với tôi, bây giờ sao? Anh vẫn không động thủ phải không? Nếu không động thủ thì tôi đánh!
Yến Tử vừa nói vừa múa tiếp một thoi, nhưng lần này Tiêu Kiếm đã có chuẩn bị sẵn nên né được, bỏ chạy, phòng cho thuê của Hội Tân Lầu nằm ở lầu thứ hai. Bên ngoài có một hành lang dài chạy vòng, lan can tạo thành hình chữ nhật, Tiêu Kiếm chạy trước, Yến Tử đuổi phía sau, khiến mọi người cũng chạy theo, Vĩnh Kỳ lớn tiếng.
- Yến Tử! Đừng quậy nữa! Chúng ta còn biết bao nhiêu việc chưa làm, phải làm, sao mãi ở đấy lo đánh lộn?
Yến Tử chẳng để ý lời Vĩnh Kỳ, vừa đuổi theo Tiêu Kiếm vừa nói:
- Tiêu Kiếm, đừng chạy ta có chuyện muốn hỏi ngươi này!
Tiêu Kiếm đưa tay lên.
- Cô đừng đụng cái là đánh đi! Tôi sẽ trả lời cô!
- Được, không đánh nữa đâu!
Tiêu Kiếm đứng lại hỏi:
- Chuyện gì?
Yến Tử hỏi ngay.
- Ban nãy bọn ta bàn luận ở phòng bên cạnh, ngươi có nghe trộm không?
Tiêu Kiếm đáp:
- Tôi nào có "nghe trộm", các ngươi nói lớn quá, tự nhiên nó phải lọt vào lỗ tai ta thôi. Vì vậy để đề cao cảnh giác, ta phải thổi tiêu cho các ngươi nghe thấy đó!
Lời của Tiêu Kiếm làm mọi người tái mặt, Yến Tử tức quá hét:
- Ta phải đánh chết ngươi! Đồ nghe trộm!
Vừa nói là Yến Tử ra quyền ngay, Tiêu Kiếm vừa né vừa chạy.
- Tại sao cô nói là không đánh mà lại đánh nữa vậy? Thế thì đâu phải, có vấn đề hỏi thì tôi trả lời rồi, sao cô lại tiếp tục động thủ?
Yến Tử vừa rượt vừa nói:
- Chuyện bí mật của bọn ta ngươi đã nghe! Thì ta chỉ còn cách đánh chết ngươi thôi!
- Cô nói nghe ngang vậy?
- Ta ngang vậy đó, ngươi đánh nhau với ta không?
- Tôi không biết đánh lộn, đã bảo là quân tử dùng lời chứ không dùng tay cơ mà?
Yến Tử tức quá nói:
- Làm gì có chuyện không dùng tay, ngươi không đánh thì ta cũng đánh chết ngươi!
Tử Vy nhìn theo, lo lắng hỏi:
- Nguy rồi, sự việc bị lộ cả rồi, phải làm sao đây?
Nhĩ Khang nói:
- Đừng lo, hãy để ý xem cách đối phó của hắn thế nào, rồi ta sẽ liệu cách.
Mọi người nghe vậy đứng qua một bên để xem Yến Tử và Tiêu Kiếm đối phó nhau.
Chỉ thấy Yến Tử và Tiêu Kiếm đuổi nhau chạy vòng vòng quanh hành lang, chạy mấy vòng. Đột nhiên Yến Tử quay ngược đầu lại, trong khi Tiêu Kiếm lại ngỡ là Yến Tử cứ đuổi theo phía sau, nên cuối cùng, đến lúc phát hiện ra Yến Tử phía trước mặt thì đã không thắng kịp, hai người đụng nhau cái "rầm" và đều té ngửa, Tiêu Kiếm kêu lên:
- Ui da! Cô đuổi phía sau, sao bây giờ xuất hiện phía trước vậy?
Yến Tử bị đụng u một cục trên trán, nhăn mặt nói:
- Tại sao ngươi thấy ta chạy tới mà không tránh để đụng ta vậy?

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kiếm cũng nhăn mặt.
- Làm sao mà tránh kịp, cô chạy nhanh như tên bay.
Rồi cố đứng dậy, nhưng Yến Tử đã nhào tới đẩy Tiêu Kiếm ngã lăn lần nữa, Liễu Thanh và Liễu Hồng thấy vậy can.
- Thôi đừng, đừng đánh nữa, ngồi lại nói chuyện đàng hoàng đi.
Tiêu Kiếm ngồi dậy nói:
- Vâng, chúng ta nên nói chuyện nghiêm chỉnh hơn, cái cô nương này thật kỳ, động tí là đánh người, thật là... thật là chẳng biết lễ độ gì cả! Chẳng nghiêm túc... như một người thiếu gia giáo vậy đó.
Yến Tử nghe vậy, lại xông tới.
- Ngươi dám bảo là ta thiếu gia giáo ư? Vậy thì để ta chỉ gia giáo của ta cho ngươi xem!
Nói là làm Yến Tử nhảy xổ tới, Tiêu Kiếm sợ Yến Tử làm gẫy tiêu, nên đưa cao cây tiêu lên, chẳng ngờ Yến Tử lại chụp được cây tiêu của Tiêu Kiếm nói:
- Nếu ngươi muốn lấy lại tiêu, thì tới đây đánh với ta đi!
Tiêu Kiếm thấy Yến Tử giật được tiêu rồi sợ hãi nói:
- Yến Tử! xin đừng làm gẫy cây tiêu, đó là di vật của cha tôi để lại cho tôi đó!
Nhưng lúc đó Yến Tử đã nhảy lên lan can, Tiêu Kiếm vì muốn giật lại tiêu nên cũng nhảy lên, tới chừng nhìn lại thấy bên dưới sâu quá, hoảng sợ kêu lên "ối cha ơi!" là mất thăng bằng rơi xuống khoảng không ngay!
Lúc đó Mông Đan thấy nếu không ra tay e là không kịp nên phóng theo, nhanh chóng chộp được Tiêu Kiếm đưa xuống đất an toàn.
Tới đất rồi mà Tiêu Kiếm mặt vẫn xanh như tàu lá, nhìn Mông Đan cảm ơn, Mông Đang lại phi thân đưa Tiêu Kiếm lên lại điểm cũ.
Tiêu Kiếm quỳ xuống lạy nói:
- Các người thật tuyệt vời! Sao lại có thể bay lên bay xuống như chim vậy?
Mông Đan không đáp quay sang Yến Tử nghiêm giọng nói:
- Yến Tử! Sư phụ ra lệnh mọi chuyện đến đây chấm dứt, hãy trả tiêu lại cho người ta!
Yến Tử đành trả tiêu lại cho Tiêu Kiếm, Tiêu Kiếm nhận lấy tiêu, thở phào nhẹ nhõm, kéo thẳng lại gấu áo rồi vòng tay, trở lại phong thái phóng khoáng cũ, thành khẩn nói:
- Tất cả chúng ta không nên đánh nhau nữa, kết bạn vậy, Tiêu Kiếm này đã cố tình nghe được những điều không nên nghe. Nhưng xin các vị yên tâm, tệ hạ không phải là hạng người ngồi lê đôi mách, vả lại trong kinh thành này, tệ hạ lại hoàn toàn xa lạ, chẳng có lấy một người quen, chứ đừng nói là người thân, các vị lại là người có khí phách, yêu người, tệ hạ chỉ tiếc là biết được các vị muộn quá. Nên ngoài sự khâm phục ra chẳng biết gì cả, nếu các vị tin Tiêu Kiếm này thì tốt, mà nếu không thì cứ giết để diệt khẩu hầu tránh bí mật bị lộ ra ngoài!
Mọi người nhìn Tiêu Kiếm phân vân, Nhĩ Khang chợt đẩy cửa phòng nói:
- Tiêu Kiếm! xin mời anh vào đây, chúng mình bàn chuyện vậy.
Mọi người quay trở lại phòng của Mông Đan, Nhĩ Khang làm một cuộc giới thiệu lại, lần này trở nên rõ tên tuổi từng người một.
- Xin giới thiệu với anh đây là Ngũ a ca Vĩnh Kỳ, đây là Hoàn Châu cát cát Tiểu Yến Tử, đây là Minh Châu cát cát Tử Vy, Đây là võ sĩ người hồi Mông Đan, riêng Liễu Thanh, Liễu Hồng hẳn anh đã biết, còn đây là em gái nhỏ nhất của chúng tôi Kim Tỏa. Tại hạ Phước Nhĩ Khang, con trai lớn của Phước Luân đại học sĩ, hiện giữ chức ngự tiền thị vệ.
Tiêu Kiếm nghe giới thiệu giật mình nói:
- Hèn gì trong qua các vị là tôi biết ngay không phải hạng bình thường, nhưng cái không bình thường của các vị mấy lần làm tôi muốn đứng tim.
Rồi quay qua Yến Tử.
- Thì ra cô là Hoàn Châu cát cát mà mọi người đã từng bàn tán sôi nổi.
- Đúng, tôi là Hoàn Châu cát cát!
Vĩnh Kỳ lên tiếng.
- Bây giờ anh đã biết rõ lai lịch bọn tôi, thì tới phiên anh mong rằng anh cũng nói thật lý lịch mình cho mọi người biết!
Tiêu Kiếm nhìn mọi người nghĩ ngợi một lát nói:
- Thân thế tôi so với các vị thì khác xa, thú thật Tiêu Kiếm không phải là tên thật của tôi, nhưng tên thật tôi là gì, mãi đến giờ tôi cũng không biết, ngay từ lúc còn rất nhỏ, gia đình tôi đã gặp tai biến, cả nhà bị kẻ thù giết sạch chỉ có tôi sống sót, được người lối xóm thu nhận nuôi dưỡng, vì vậy tên họ tôi cũng của người bác này đặt cho, mãi đến năm năm trước, khi thấy tôi đã lớn khôn người bác mới trao lại hai di vật của cha tôi để lại. Đó là cây tiêu và thanh kiếm từ đó đến nay tôi cứ lang bạt giang hồ và sửa tên mình lại là Tiêu Kiếm.
Yến Tử là đứa giàu tưởng tượng chen vào:
- Tôi biết rồi, có phải anh đang lăn lộn đi tìm kẻ thù đã giết cha mẹ mình mà báo thù không?
Tiêu Kiếm lắc đầu.
- Cũng không hẳn như vậy, dưỡng phụ đã nuôi dưỡng tôi kể lại, không phải chỉ một mình tôi sống sót, mà còn một người em nữa. Cái cần thiết trong lúc này là đi tìm đứa em đã thất lạc trước kia, vì vậy tôi cố tình đặt cho mình cái tên Tiêu Kiếm, để đứa em đó nếu biết được câu chuyện gia đình có thể nhờ đó mà tìm gặp tôi. Chỉ có vậy, chuyện tôi rất đơn giản, tôi không phải là giang hồ kỳ hiệp gì cả, cũng không phải là đệ tử của danh môn nào. Tôi chỉ là một tay lang thang cô độc.
Mọi người bây giờ mới hiểu ra, thấy đồng cảm hơn với Tiêu Kiếm, Nhĩ Khang nói:
- Thì ra là vậy, giờ anh đã quen biết bọn này có lẽ anh chẳng còn cô độc nữa đâu.
Tiêu Kiếm nghe vậy mừng rỡ.
- Tôi nghĩ đời tôi "nhất tiêu nhất kiếm khắp giang hồ, thiên cổ tình sầu rượu một chai" đời tôi chỉ có rượu cuộc

http://tieulun.hopto.org

đời khiến tôi trở nên bi quan, nó như một kiếp phù du, tốt hay xấu cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.
Nói xong cười, rồi nhìn mọi người hỏi:
- Bây giờ đến phiên các vị, ban nãy tôi nghe các vị bàn luận mà vẫn mơ hồ chưa rõ, tại sao các vị lại lên kế hoạch chạy trốn, đó là sao?
Mọi người nghiêm mặt, chưa ai nói thì Yến Tử đã khoát tay.
- Đừng vội, đừng vội, Tiêu Kiếm này, ta hỏi thật ngươi điều này ngươi biết võ thuật hay kiếm pháp gì không?
Tiêu Kiếm lắc đầu.
- Đương nhiên là không biết!
- Không biết à! Yến Tử tròn mắt, không biết thì sao ngươi dám xưng mình là Tiêu Kiếm?
Tiêu Kiếm cười:
- Ai bảo cô tên Tiêu Kiếm là phải biết đánh kiếm? Thế còn cô tên Yến Tử chẳng lẽ cô cũng là con chim én thật sao?
Tiểu Yến Tử nghe nói chỉ trợn mắt nhìn.
Và trong lúc mọi người đang ồn ào ở Hội Tân Lầu thì ở trong hoàng cung Hàm Hương đang gặp đại nạn, bị thị vệ đột ngột xông vào, áp tải đến Từ Ninh cung.
o0o
Sự việc thế này, hôm ấy là ngày sinh nhật của Bác Hằng, vua được Bác Hằng mời đến nhà xem hát, thái hậu thấy chẳng có vua Càn Long trong cung, lập tức triệu Hàm Hương tới Từ Ninh cung.
Bọn thị vệ được lệnh thi hành cấp tốtc.
- Khải bẩm lão phật gia, Hương phi nương nương đã được giải tới.
Bọn thị vệ vừa nói, vừa đẩy mạnh Hàm Hương đến trước mặt thái hậu, Hàm Hương vừa đứng vững nhìn lên, đã thấy trước mặt là thái hậu, bên cạnh là hoàng hậu, Dung ma ma, Quế ma ma, phía sau lưng còn có một hàng ma ma và thái giám khác. Tịnh Nhi cũng có mặt nhưng núp ở phía sau, cái không khí đầy sát khí kia đã khiến Hàm Hương sợ hãi, nhưng cố trấn tĩnh cúi đầu tấu.
- Lão phật gia kiết tường! Hoàng hậu nương nương kiết tường!
Thái hậu trừng mắt quá.
- Quỳ xuống cho ta!
Hàm Hương vẫn đứng yên nói:
- Lão phật gia! Hoàng thượng đã cho phép thần thiếp được miễn quỳ ạ.
- Không quỳ ư? Rõ là vô lễ, Dung ma ma đâu!
Dung ma ma bước tới, đạp mạnh lên nhượng chân của Hàm Hương khiến Hàm Hương phải sụm người xuống.
Thái hậu trừng mắt.
- Ngươi nói thật ta nghe! Cánh tay hoàng thượng vì sao bị thương? Đừng có đem cái màn miểng bình làm rách da ra mà dọa ta, thái ý đã nói thật ta biết rồi, đó là do một vật cực bén tạo thành, trong Bảo Nguyệt lầu của ngươi làm sao có hung khí? Ngươi giấu dao hay mã tấu ở đó? Khai ra mau!
Hàm Hương cố trấn tĩnh nói:
- Bẩm thái hậu, đó không phải la hung khí đâu ạ, mà... mà như hoàng thượng nói là miểng bình rạch trúng... nếu không tin xin thái hậu cứ hỏi hoàng thượng đi ạ.
- Hỏi hoàng thượng ư? Ngươi quả là to gan, bộ ngươi tưởng ta không biết là hoàng thượng đã bao che ngươi thế nào? Hoàng đế đã nói dối vì yêu ngươi, chuyện đó ta quá biết. Vì vậy không cần hỏi hoàng thượng gì cả, ta hỏi ngươi này.
- Dạ... dạ... Con chỉ nói được như vậy thôi.
Hoàng hậu kề tai thái hậu nói nhỏ.
- E rằng nó chẳng thấy quan tài không đổ lệ, nghe người ta đồn bọn Hồi giáo tánh ngang ngạnh lắm, e là chẳng hỏi được gì đâu.
Thái hậu ra lệnh.
- Dung ma ma! Quế ma ma đâu! Gia pháp hãy chuẩn bị sẵn sàng!
Hai bà ma ma bước tới đứng trước mặt Hàm Hương, một ma ma khác tay cầm đĩa đầy kim nhọn bước tới đứng cạnh chờ.
Hàm Hương trông thấy đĩa kim nhọn kia là mặt cắt không còn giọt máu, thái hậu ra lệnh.
- Dung ma ma, ngươi hãy nói cho nó biết đi!
Dung ma ma nhìn Hàm Hương lạnh lùng nói:
- Hương phi nương nương, từ nào đến giờ lão phật gia hỏi gì, chưa ai dám không trả lời cả, tốt nhất là nương nương cũng nên khai thật đi, da thịt mềm mại của nương nương thế này làm sao chịu nổi hàng trăm mũi kim? Vậy chẳng phải là tội lắm ư?
Dung ma ma vừa nói vừa đưa mấy mũi kim lên miệng ngậm.
Thái hậu lại hỏi:
- Hương phi, ta hỏi lại lần nữa, giữa ngươi và hoàng đế đã có chuyện gì xảy ra, ngươi dùng thủ thuật gì để mê hoặc hoàng đế. Ngươi khiến hoàng đế ngày đêm mê mệt lúc nào cũng ngẩn ngơ, rồi ngươi thừa dịp dó làm hoàng đế bị thương phải không?
Hàm Hương sợ quá nói:
- Không phải, không phải ạ!
- Vậy thì sao?
Hàm Hương mím môi không nói, thái hậu tức quá ra lệnh:
- Dung ma ma! Quế ma ma đâu! Hành động.
Hai bà ma ma mỗi người một cây kim, bằng thủ thuật nhanh nhẹn, đè Hàm Hương xuống đất, chích thẳng vào sống lưng.
- Ối da!

http://tieulun.hopto.org

Hàm Hương đau quá kêu lên, thái hậu hỏi:
- Sao, ngươi có chịu khai không?
Hàm Hương ngẩng đầu lên giận dữ, trừng mắt nhìn thái hậu, rồi quyết định.
- Thái hậu, vậy thì để tôi kể cho bà nghe nhé! Từ ngày tôi nhập cung đến nay, hoàng thượng không hề gần gũi được tôi, có nghĩa là tôi vẫn trinh nguyên như ngày mới đến, còn cái mà thái hậu cho là chết mê chết mệt đó, chỉ là điều bà tưởng tượng thôi. Hoàng thượng đã thỏa thuận với tôi, chỉ trừ trường hợp tôi tự nguyện, ngoài ra người chẳng bức tôi phải làm chuyện gì mà tôi không muốn, không thích. Có điều hôm ấy, ông đã quên đi lời hứa, nên trong một phút hoảng hốt, tôi đã dùng mã tấu chém vua, để giữ gìn trinh tiết của mình.
Lời của Hàm Hương làm thái hậu và hoàng hậu bất ngờ.
- Ngươi chém hoàng đế chỉ để bảo vệ trinh tiết của ngươi?
- Vâng!
Hàm Hương khẳng khái nói, hoàng hậu không dằn được chen vào.
- Ngươi bảo, từ trước đến giờ hoàng thượng chưa làm gì được ngươi.
- Vâng.
Thái hậu và hoàng hậu nhìn nhau rồi thái hậu ra lệnh:
- Dung ma ma, Quế ma ma, hãy đưa nó vào mật thất khám xét, rồi quay ra báo ra rõ.
- Vâng.
Hai mụ ma ma vội dìu Hàm Hương vào mật thất.
Tịnh Nhi thấy vậy hoảng quá, biết là nếu để tình trạng kéo dài thì Hàm Hương sẽ lành ít dữ nhiều. Vì vậy thừa lúc mọi người không để ý, Tịnh Nhi len lén rất lui.
o0o
Tịnh Nhi chạy một mạch đến Thấu Phương Trai, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử vừa trông thấy Tịnh Nhi đã thỉnh an, rồi lo lắng hỏi:
- Có gì đó Tịnh Nhi cát cát?
- Chủ nhân các ngươi đâu cả rồi?
Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử đều biết Tịnh Nhi đã là người nhà nên nói:
- Chủ nhân nô tài được đặc hứa của hoàng thượng đều xuất cung cả rồi.
Tịnh Nhi hoảng hốt.
- Xuất cung rồi ư? Đi cả à? Nhĩ Khang và Ngũ a ca cũng đi?
- Vâng, mọi người đều cùng đi cả!
Tịnh Nhi càng lo hơn, vậy là vận Hàm Hương đã không tốt rồi. Vua thì đi xem hát, Yến Tử thì xuất cung, thế bây giờ ai cứu được Hương phi đây? Tịnh Nhi suy nghĩ rồi quyết định nhanh chóng nói:
- Tiểu Đặng Tử, ngươi hãy tìm cách gọi bọn họ về ngay, bảo họ là lão phật gia định giết Hương phi. Còn Tiểu Trác, ngươi hãy nhanh chóng đến Bác Lục gia. Hoàng thượng đang xem hát ở đấy, nói với hoàng thượng hãy nhanh chóng hồi cung, mau lên! Tính mệnh của Hương phi đều ở trong tay các ngươi đấy, biết không?
Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử nghe vậy giật mình, quỳ xuống.
- Dạ.
Rồi hai người vội vã bỏ đi ngay, Tịnh Nhi thì vội vã quay về Từ Ninh cung, lúc đó mới hay tất cả đã kéo đến mật thất. Tịnh Nhi bèn đi nhanh đến mật thất, chỉ thấy mấy tay thái giám lạnh lùng đang khống chế Hàm Hương quỳ xuống đất. Thái hậu, hoàng hậu đều chăm chú nhìn Hàm Hương với cái nhìn kinh ngạc.
Thái hậu nói:
- Cái gì? Vẫn còn con gái ư? Thật khó tin, làm sao có thể như vậy được?
Dung ma ma đáp:
- Vâng, nô tài đã khám xét kỹ lưỡng, vẫn còn nguyên trinh.
- Sao lạ vậy? Nó đã làm gì mà hoàng đế mê hoặc vậy? Đã phong làm thứ phi, thế mà vẫn chưa đụng tới? Mà đụng tới thì lấy mã tấu chém, để giữ mình, thế mà hoàng đế vẫn mê được, thật khó tin!
Hoàng hậu làm ra vẻ nghiêm trang nói:
- Bẩm lão phật gia, chuyện này không thể coi thường, hoàng thượng đã bị đâm trọng thương, vậy mà chẳng hề lên tiếng, còn bao che cho cô ả. Hương phi nhập cung đã nửa năm, lại vẫn còn là con gái, đó là chuyện lạ thứ hai. Chẳng lẽ hoàng thượng lại mê mẩn đến độ không phân biệt được phải trái, thế có nghĩa là một kẻ giết người? Chỉ nghĩ đến điều đó không là thần thiếp thấy sợ dựng cả tóc gáy.
Dung ma ma đổ lửa thêm.
- Cái cô Hương phi nương nương này, người tỏa hương một cách rất lạ, biết đâu trong mùi hương đó có "thuốc mê" A Lý Hòa Trác khi dâng tặng Hương phi cho hoàng thượng phải là có dụng ý.
Thái hậu càng nghe càng có lý, càng tức giận.
- Bất luận thế nào, chuyện mưu sát hoàng thượng đã là tội chết, ta là một hoàng thái hậu làm sao chấp nhận kẻ thích khách lại hầu hạ cho hoàng đế, Hương phi! Ngươi còn điều gì để nói không?
Hàm Hương nhìn thái hậu biết là mình sắp phải chết nên chấp hai tay trước ngực nói:
- Hàm Hương này có mấy điều không thể không nói, đó là ngay từ lúc đầu vâng lệnh cha, tiến cung để phục vụ hoàng đế. Cha tôi cũng đã biết rõ tôi không muốn, vạn lần không muốn làm vợ vua vậy mà vẫn ép tôi làm, chuyện đó tôi biết, cha tôi đã làm điều bất đắc dĩ, vì có cha nào không thương con? Nhưng vì quyền lợi tối thượng của dân tộc, cha tôi phải hy sinh. Vì vậy, đừng vì việc làm của tôi, mà nghĩ oan cho cha tôi. Ông ấy chỉ vì hảo ý, riêng về bản thân tôi, chẳng có gì để nói, tôi có đọc được một câu thành ngữ của Trung quốc, đấy là "sĩ khả sát bất khả nhục" (kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục), chỉ mong rằng, khi chết được chết toàn thây, ngoài ra xin cho gởi lời cảm ơn hoàng thượng, tấm lòng của ông ấy, tôi sẽ nhớ mãi không quên.
Thái hậu nghe Hàm Hương nói chột dạ, trong khi hoàng hậu tâu.
- Lão phật gia, xin hãy vì sự an khang của hoàng thượng mà quyết định!
Dung ma ma cũng nói vào.

http://tieulun.hopto.org

- Lão phật gia, xin đừng chần chừ nữa, nếu hoàng thượng mà hồi cung, e là mọi việc sẽ hỏng cả!
Thái hậu nghe vậy phán.
- Hãy mang những thứ đó ra đây!
Ngay lập tức một thái giám mang ra một chiếc mâm ra, trên mâm có ba món, lụa trắng, thuốc độc một bình, cùng một cây mã tấu, thái hậu ra lệnh:
- Đặt tất cả lên bàn!
Rồi quay sang Hương phi ra lệnh.
- Đó, trên bàn có ba món, ngươi hãy chọn một đi!
Hàm Hương nhìn ba món trên bàn, rồi hướng mắt ra ngoài trời thi lễ theo kiểu Hồi giáo xong, lẩm bẩm trong miệng.
- Xin lỗi anh Mông Đan, xin lỗi hoàng thượng, xin lỗi cha, xin lỗi Tử Vy, Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Hàm Hương này xin được đi trước đây!
Hàm Hương hành lễ xong, quay lại bình thản bước tới bàn, Tịnh Nhi lúc đó không dằn được, chạy ra quỳ trước thái hậu nói:
- Bẩm lão phật gia, xin người hãy suy nghĩ cho kỹ, cái chết của Hương phi chẳng có nghĩa lý gì, nhưng hoàng thượng quay về e là không để yên sự việc này đâu, nhất là lão phật gia đã lợi dụng lúc không có hoàng thượng ở trong cung mà bức chết Hương phi, khi đó sự việc sẽ thế nào? Không lẽ lão phật gia bất chấp cả tình mẫu tử?
Thái hậu nghe nói có vẻ nghĩ ngợi, nhưng hoàng hậu đã nhảy vào.
- Tịnh Nhi, sự nhận xét của ngươi không đúng rồi, lão phật gia có hành động như vậy, chẳng qua vì mẫu tử tình thân thôi. Đó là vì hoàng thượng mà trừ hại, thà để hoàng thượng giận nhất thời, còn hơn để hoàng thượng gặp chuyện nguy hiểm, lời của hoàng hậu đánh trúng tâm lý của thái hậu, nên bà khoát tay ra lệnh.
- Thôi, Hương phi, thời gian đã tới rồi đấy!
Hàm Hương cầm lọ thuốc lên hỏi:
- Lọ thuốc này chết nhanh được không?
- Đó là Hạt Đĩnh Hồng, chỉ một canh giờ là xong ngay.
Tịnh Nhi thấy vậy hoảng quá, xông tới định đoạt lọ thuốc nhưng Hàm Hương không buông, hoảng quá quay qua thái hậu.
- Lão phật gia, xin người hãy thu hồi lệnh, cứu nhân nhất mạng hơn tạo bảy cảnh chùa mà, Tịnh Nhi này vì phúc của lão phật gia mà xin người xét lại, thu hồi án tử đi.
Nhưng thái hậu ra lệnh.
- Bây đâu, hãy kéo Tịnh Nhi cát cát đi!
- Dạ!
Thế là mấy bà ma ma tiến tới cố kéo Tịnh Nhi đi, Tịnh Nhi vẫn hét.
- Lão phật gia, không nên làm thế... Hương phi xin đừng uống, lão phật gia, xin người hãy nhân từ?
Thái hậu trợn mắt.
- Tịnh Nhi, cả ngươi cũng bị mê hoặc nữa ư?
Rồi quay sang Hàm Hương, bà nói:
- Hương phi, còn chần chừ gì?
Hàm Hương quay qua Tịnh Nhi làm lễ, nói:
- Tịnh Nhi cát cát, xin hãy mang những lời chúc phúc của tôi đến cho mọi người,
Hàm Hương nói xong, mở nắp lọ thuốc, hướng mắt về phía cửa gọi lớn:
- Anh Mông Đan, từ giờ phút này trở đi, em sẽ biến thành gió không còn bị chia lìa với anh nữa, mãi mãi ở bên anh!
Tịnh Nhi thấy vậy kêu thất thanh.
- Hương phi, đừng đừng!
Nhưng Hàm Hương đã uống đến viên thuốc cuối cùng.

http://tieulun.hopto.org

Chương 31

Khi Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ nhận được tin, quay trở về hoàng cung thì đã thấy Tịnh Nhi thẫn thờ nơi cửa hoàng cung chờ họ, vừa trông thấy mọi người, Tịnh Nhi không cầm lòng được, òa khóc nói:
- Đích thân tôi thấy cô ấy uống trọn lọ thuốc Hạt Đĩnh Hồng, vậy là không cách nào cứu chữa được. Trước đó tôi đã hết lời van xin lão phật gia, đã cố giựt lấy chai thuốc, nhưng chẳng có kết quả gì cả.
Tử Vy đau đớn:
- Có nghĩa là Hàm Hương đã chết rồi ư?
- Chưa, nhưng cô ấy đã được đưa về Bảo nguyệt lầu, theo lời thỉnh nguyện cuối cùng của Hương phi muốn chết một cách tôn nghiêm.
Yến Tử nghe vậy giậm chân.
- Người đã chết rồi, còn nói chuyện tôn nghiêm để mà làm gì? Để tôi đến Bảo Nguyệt lầu, xem có cách nào cứu cô ấy không?
Thế là Yến Tử ba chân bốn cẳng chạy, Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, cũng chạy theo. Tịnh Nhi không cản ngăn cũng không dám đi cùng, sợ thái hậu đi tìm nên vội vã quay về Từ Ninh cung.
Mọi người đến Bảo Nguyệt lầu, Tử Vy, Yến Tử xông ngay vào phòng ngủ của Hàm Hương, chỉ có cánh đàn ông là ở lại bên ngoài.
Hàm Hương nằm trên giường, hơi thở chỉ còn thoi thóp, Duy Na, Kiết Na thì đang ngồi cạnh đó khóc, Tử Vy, Yến Tử thấy vậy, hồn phi phách tán, Yến Tử trờ tới, lạc giọng nói:
- Hàm Hương, Hàm Hương!
Tử Vy chỉ nói:
- Đừng, đừng, sao lại có thể như vậy được, chúng tôi chỉ mới đi có một chút, mà sao lại có thể có chuyện khiếp đảm này xảy ra chứ?
Yến Tử lay Hàm Hương hỏi:
- Họ bắt chị uống thuốc độc gì? Thế nào là Hạt Đĩnh Hồng? Cái tên nghe đẹp vậy mà là thuốc độc ư? Tôi đã dặn rồi mà? Bảo đừng có nhận sao lại nhận.
Kim Tỏa chợt nghĩ ra, nói:
- Đúng rồi, Ứ Hương Hoàn, lần trước tiểu thơ bị bệnh nặng Hương phi đã cho uống là cứu sống được đó?
Và quay qua hỏi Duy Na, Kiết Na.
- Ứ Hương Hoàn để đâu?
Nhưng Duy Na, Kiết Na lo khóc nên nào để ý đến Kim Tỏa nói:
- Vậy thì để ta tìm vậy.
Thế là Kim Tỏa lục lạo khắp nơi tìm, Tử Vy thì ôm lấy Hàm Hương nói:
- Hàm Hương, chị hãy nhả thuốc ra đi!
Yến Tử cũng giục:
- Nhả thuốc ra đi chị Hàm Hương.
Những cái lay của hai người khiến Hàm Hương như tỉnh lại, cô nàng mở mắt ra, Yến Tử thấy vậy mừng quá reo lên:
- Cô ấy đã tỉnh rồi, tỉnh rồi! Hàm Hương hãy nhìn tôi đây, anh Vĩnh Kỳ đã gọi thái y đến, rồi chị sẽ được cứu mà, chị phải gắng lên nhé?
Tử Vy thì nói:
- Chị Hàm Hương, hãy nghĩ đến anh Mông Đan, anh ấy nghe chị gặp nguy hiểm đã muốn phát điên lên rồi, anh ấy không thể để mất chị, không có chị, Mông Đan sẽ sống thế nào? kế hoạch của chúng ta cũng lỡ dở.
Hàm Hương đưa mắt thất thần nhìn hai người, miệng lắp bắp:
- Hãy nói với anh ấy... nói với anh ấy là... tôi muốn gặp mặt Mông Đan lần cuối biết bao.
Tử Vy nói:
- Vậy thì phải gắng kiên nhẫn, tôi sẽ cố gọi anh ấy đến ngay!
Hàm Hương lại tiếp:
- Xin lỗi... Đã để mọi người bận rộn... bận rộn một cách vô ích.
Rồi Hàm Hương lại ngoẻo đầu qua một bên bất tỉnh, Yến Tử sợ quá kêu lên.
- Hàm Hương, đừng có chết, tôi van chị mà!
Lúc đó vua Càn Long từ ngoài cũng hớt hải bước vào.
- Hương phi, khanh làm sao vậy, Hương phi?
Vua Càn Long thấy Hàm Hương nằm trong lòng Tử Vy người bất động như chết, ông hiểu điều gì đã xảy ra, trong khi Tử Vy cứ lắc đầu, Yến Tử thì khóc.
- Hãy cố phấn chấn lên, tôi van chị mà, không được buông xuôi như vậy, hãy nghĩ đến bạn bè...
- Trẫm không tin, không thể tin được, khanh phải sống, khanh không được chết!
Thật khó khăn, Kim Tỏa mới tìm thấy trong hộc tủ một túi gấm trong đó có lọ thuốc Kim Tỏa reo lên:
- Đã tìm thấy, tìm thấy rồi, Ứ Hương Hoàn mau mau đem nước đến, mang nước đến...
Duy Na, Kiết Na, nghe vậy, vội vã đi rót nước mang lại Kim Tỏa bảo Tử Vy.
- Tiểu thơ, tiểu thơ hãy cạy miệng chị ấy ra.
Vua Càn Long nghe vậy bước tới.
- Để trẫm.
Rồi ông ôm lấy Hàm Hương, để nàng ngửa mặt lên trời, bóp lấy miệng bảo:
- Yến Tử, hãy nhét thuốc vào đi!
Yến Tử lấy một viên Ứ Hương Hoàn ra, nhét vào miệng Hàm Hương rồi đổ nước vào. Không ngờ, Hàm Hương chẳng chịu nuốt nên bao nhiêu nước đều chảy ra ngoài. Yến Tử nói lớn:
- Trời ơi sao cô ấy không chịu nuốt vậy?

http://tieulun.hopto.org

Kim Tỏa nghĩ ra một cách nói:
- Không cần nước! Lần trước cứu tiểu thơ cũng đâu có cần, hãy bóp cứng miệng, tự nhiên cô ấy sẽ nuốt.
Vua Càn Long làm theo, miệng nói:
- Hương phi, hãy nuốt đi, trẫm ra lệnh cho khanh đấy nghe chưa, nếu khanh mà còn nghĩ đến ta, không muốn ta phải hối tiếc suốt đời thì hãy nuốt đi, khanh biết không, trẫm rất yêu thương khanh nhất.
Yến Tử cũng giục.
- Hàm Hương, hãy nuốt đi, cố gắng lên.
Tử Vy đợi một chút không kết quả nói:
- Vô dụng thôi, cô ấy không chịu nuốt, cái viên thuốc rõ ràng là còn ngậm trong miệng kìa, bây giờ phải làm sao?
- Không được, không được, bằng mọi cách phải khiến Hương phi nuốt.
Yến Tử không còn cách nào khác, cúi xuống kề miệng sát miệng Hương phi rồi thổi hơi vào, Tử Vy ngồi cạnh xoa xoa bàn tay Hàm Hương khóc nói:
- Tôi có xoa tay chị nè, hãy ấm lên, đừng để cơ thể lạnh đi.
Ngay lúc đó nghe tiếng động ở trong cổ họng Hương, Kim Tỏa kêu lên:
- Nuốt rồi, cô ấy nuốt rồi.
- Nuốt rồi, cô ấy nuốt rồi!
Vua Càn Long hỏi:
- Trong lọ còn mấy viên nữa?
- Dạ, còn ba viên.
Yến Tử nghe vậy nói:
- Hãy cho Hương phi uống hết đi!
Tử Vy lo lắng.
- Liệu có nên cho uống nhiều vậy không?
Yến Tử hét:
- Cô ấy đã trúng độc nặng, sao lại không để cho người ta uống, còn sợ trúng độc nỗi gì nữa.
Vua Càn Long cũng ra lệnh.
- Không còn thời giờ nữa đâu, hãy cho uống hết đi!
Thế là Yến Tử cho từng viên vào miệng Hàm Hương rồi tiếp tục thổi.
Sự việc tiến hành mất một thời gian dài mà chẳng thấy động tĩnh gì, Kim Tỏa nói:
- Lần trước lúc Hương phi nương nương cứu tiểu thơ, cũng phải chờ đợi hơn một canh giờ mới có kết quả. Nô tỳ nghĩ, hay là để Hương phi nằm thẳng trên giường cho thoải mái còn chúng ta chỉ việc chờ thôi.
Vua Càn Long giờ lòng rối như tơ, chỉ biết làm theo mọi người đúng chung quanh nhìn Hương phi nằm như say ngủ.
Chợt nhiên, có một cánh bướm bay vào, lượn chung quanh phòng, Tử Vy buột miệng.
- Xem kìa bươm bướm!
Rồi một con thứ hai, lần này Yến Tử kêu:
- Bươm bướm!
Kế đến là cả bầy bươm bướm từ ngoài cửa sổ bay vào.
Trong phòng thoang thoảng một mùi tổng hợp của hoa hồng và hoa quế, Yến Tử thấy vậy sợ hãi nói:
- Tại sao bướm lại bay vào nhiều vậy?
Vua Càn Long nhìn bầy bướm lòng đau cực điểm người lùi lại tựa lưng vào tường, Tử Vy nhìn bươm bướm linh tính một điều khôang lành nói:
- Cả bọn bươm bướm cũng biết được... chúng đến đây để đưa tiễn, để cáo biệt với Hàm Hương ư? Nếu vậy thì Hàm Hương sắp đi rồi, chúng ta đành bó tay vậy.
Vua Càn Long chỉ biết yên lặng nhìn Hàm Hương và bầy bướm, mắt ông rưng rưng những giọt nước mắt, ông lẩm bẩm.
- Thật tình trẫm không ngờ... tình yêu của mình lại giết chết Hương phi.
Yến Tử nghe vua nói vậy, òa lên khóc, nói:
- Không... không phải đâu! Bầy bướm không phải đến để đưa tiễn, mà là đến để bảo vệ Hàm Hương... vì Hàm Hương là tiên nữ của bướm, tiên nữ của hoa... mà đã là tiên thì không bao giờ chết được?
Duy Na, Kiết Na cũng khóc, hai tay bắt chéo trước ngực làm dấu hiệu đưa tiễn, rồi đọc cả kinh Coran.
- Bẩm công chúa! bọn tôi xin tiễn người, hãy đi đến chốn bình an.
Mọi người còn lại chỉ biết đứng yên, nhìn bầy bướm vờn trên người Hàm Hương. Hàm Hương nằm đó, khuôn mặt vô cùng bình thản, đôi mắt khép kín như một cô công chúa ngủ say.
Lúc đó bốn thái y được lệnh triệu đến, bước vào trông thấy cảnh trên đều kinh ngạc.
Vua Càn Long khoát tay, ý như bảo họ thôi chớ nên quấy rầy Hàm Hương nữa. Thế là đám thái y cũng đứng yên, chỉ thấy bầy bướm quây quần bên Hàm Hương đã lặng lẽ kéo nhau bay ra cửa sổ đi mất.
Yến Tử khóc nói:
- Bướm, bướm ơi đừng đi! Đừng đi! Chị ấy chưa chết đâu, chưa chết mà, hãy quay lại đi!
Tử Vy lo lắng.
- Chị ấy đi chưa? Hình như vẫn còn thở mà?
Vua Càn Long ngoắc bốn thái y đến.
- Mau đến xem xem!
- Thần tuân chỉ!
Bốn thái y đến cùng bắt mạch, sau khi nghe ngóng kỹ lưỡng, cả bốn đều nhìn lên lắc đầu, cả phòng như nín thở theo. Một lúc Hồ thái y thay mặt tất cả, quỳ xuống trước mặt vua nói:
- Xin hoàng thượng bình tĩnh Hương phi nương nương đã đi rồi.

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử nghe vậy hét lên, bay tới cạnh Hương phi ôm lấy thân thể người bạn Hồi lắc mạnh.
- Không, không, không được như thế! Chị đã hứa với bọn tôi rồi, dù có thế nào chị vẫn sống cơ mà? Chết để làm gì chứ? Nào có giúp ích được gì? Chết thì đâu còn biến được thành gió hay cát gì đâu, chẳng còn gì cả.
Tử Vy ôm chầm lấy Kim Tỏa khóc, còn Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang thì chỉ biết đứng chết lặng khi nghe lời phán của thái y.
- Vĩnh Kỳ nói:
- Thái y đã kết luận, Hàm Hương đã qua đời rồi!
Nhĩ Khang bước tới bên cửa sổ, nhìn lên trên trời, lẩm bẩm:
- Mông Đan, cho bọn này xin lỗi nhé!
Cũng cùng một thời gian đó, ở trong phòng khách Hội Tân Lầu, Mông Đan đang đứng hướng mắt nhìn ra cửa sổ, mắt hướng về phía xa xa. Chợt nhiên chàng như cảm thấy trong không khí có phảng phất hương hoa, mùi hương khá quen thuộc. Đúng rồi, đó là mùi của Hàm Hương! Rồi Mông Đan lại trông thấy nguyên một đàn bướm bay về hướng hoàng cung sau đó bay đi cả.
Hiện tượng gì vậy? Mông Đan linh tính một điều chẳng lành, có lẽ Hàm Hương của chàng đang biến thành người thiên cổ, Mông Đan không thể không chấp nhận một sự việc như vậy được, Mông Đan muốn có một Hàm Hương bằng da bằng thịt vẫn sống vui vẻ... không dẫn được, Mông Đan hướng về phía hoàng cung, hét to:
- Hàm Hương.
Tiếng hét của chàng vang vang trong không khí, và lúc đó là Hàm Hương đang nằm trên giường, tiếng khóc đầy bốn phía, chợt nhiên có tiếng gọi từ trời xanh vang xuống.
- Hàm Hương.
Tiếng gọi của Mông Đan, Hàm Hương như tỉnh dậy giữa cơn mơ dài, nàng mở mắt ra.
Yến Tử, Tử Vy, Kim Tỏa, vua Càn Long đều ngỡ ngàng, không dám tin vào mắt mình.
- Hàm Hương, Hàm Hương.
Tiếng gọi lại vang lên, Hàm Hương ngồi bật dậy.
- Anh ấy đang gọi tôi!
- Trời ơi, Hàm Hương sống lại rồi!
Vua Càn Long giật mình.
- Thái y, thái y đâu!
Bốn thái y một lần nữa xông vào tới bên giường, trố mắt nhìn Hàm Hương, không tin đó là sự thật, nhưng rồi cũng phải làm nhiệm vụ, người dẫn Hàm Hương xuống, người bắt mạch, xem mắt, cuối cùng cả bốn người đưa mắt nhìn nhau vừa phát hiện kỳ tích trên đời.
- Khải tấu hoàng thượng thật là không tin được, nương nương đã sống lại rồi.
Lý thái y cũng quỳ xuống tâu.
- Bẩm hoàng thượng, từ xưa đến giờ chưa từng có một ai uống Hạt Đĩnh Hồng mà có thể sống được cả, có lẽ là Ứ Hương Hoàn đã tìm được địch thủ, hiệu quả của độc trừ độc rồi ạ.
Vua Càn Long vẫn còn không tin.
- Nàng sống lại luôn rồi ư?
Tất cả thái y đều quỳ xuống.
- Bẩm hoàng thượng, đúng là kỳ tích, Hương phi nương nương chết đi đã sống lại rồi ạ.
Vua Càn Long tiến sát bên giường chăm chú nhìn Hàm Hương nói:
- Cảm ơn trời đất, Hàm Hương mất đi trở về, chết đi còn sống lại đúng là ký tích trong kỳ tích. Trẫm xin cảm ơn điều đó, cảm ơn Hàm Hương vì đã giúp trẫm có được cơ hội để gầy dựng hạnh phúc của mình.
Hàm Hương tuy đã trở về từ cõi chết, nhưng sức sống vẫn hết sức mong manh.
Yến Tử thì mừng quá, nói như mụ điên.
- Ồ, chị sống lại rồi, chị thật vĩ đại, đánh bại cả tử thần, ồ tôi mừng quá, muốn hét to lên, muốn cười thật lớn, ha ha! Ha ha! Ha ha!
Nhưng chỉ cười được mấy tiếng, nước mắt lại rơi đầm đìa.
- Không được, không được, tôi lại muốn khóc quá, hãy để tôi khóc... vì... Hàm Hương... chị đã làm tôi sợ phát khiếp lên... tôi tưởng chị đã chết.
Tử Vy và Kim Tỏa cũng chạy lại ôm chầm lấy Hàm Hương.
Ba đứa con gái xúm xít bên Hàm Hương vừa mừng vừa tủi, khiến vua trông thấy vô cùng cảm động, bên ngoài, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang cũng xiết chặt tay nhau chia sẻ, Vĩnh Kỳ nói:
- Anh thấy khó tin không? Cô ấy đã sống lại rồi, đúng là ông trời có đức thương người.
Nhĩ Khang khẳng khái.
- Chúng ta gần như đã chứng kiến bao nhiêu phép lạ...
Rồi Nhĩ Khang không biết nghĩ gì, chợt nói:
- Ngũ a ca này! Hình như mùi hương đã biến mất rồi!
- Cái gì?
- Không tin anh ngửi thử xem, mùi hương của Hàm Hương đã biến mất, tôi chẳng ngửi thấy gì cả.
Vĩnh Kỳ nghe vậy cố ngửi, quả thật mùi hương quen thuộc của Hàm Hương đã biến mất, Vĩnh Kỳ xác nhận.
- Đúng, nhưng chẳng hiểu tại sao nó lại không còn nhỉ?
Kỳ và khang nhìn nhau, cuối cùng Vĩnh Kỳ nói:
- Có lẽ chuyện biến mất này chỉ có tính tạm thời, có thể vì cơ thể Hàm Hương hiện yếu quá nên không còn tỏa được mùi hương.
Nhĩ Khang thì nói:
- Biết đâu đó là ý trời, thượng đế thấy cái mùi hương kia đã gây đau khổ quá nhiều cho Hàm Hương nên thu hồi, mất mùi hương Hương phi sẽ trút được gánh nặng. Chết đi sống lại, đây là một cuộc sống mới bắt đầu, Hương phi đã biến mất, một Hàm Hương không còn mùi sẽ có một cuộc sống bình thường như bao nhiêu người.

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh Kỳ nghe vậy hỏi:
- Nhưng điều đó thể hiện được cái gì chứ?
- Có chứ, đó là hạnh phúc sẽ đến! Từ đây Hàm Hương rồi sẽ có cuộc sống hạnh phúc như bao nhiêu người khác.
- Có thật vậy không?
Vĩnh Kỳ hỏi, Nhĩ Khang gật đầu, mắt nhìn lên bầu trời bao la, cảm khái.
- Con người quá nhỏ nhoi, chẳng làm sao biết được Thượng đế đã có sự an bài.
Vĩnh Kỳ phản đối.
- Vâng, tôi lại thấy con người quá vĩ đại, nên mới có thể chịu đựng được sự an bài đó, một cuộc an bài đầy rẫy hỉ, nộ, ái, ố!
Nhĩ Khang cười nhìn lên trời xanh.
o0o

Tối hôm ấy, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang cấp tốc đem hết mọi diễn biến đó ra Hội Tân Lầu kể lại cho Mông Đan và anh em Liễu Thanh nghe. Sau khi kể xong, Nhĩ Khang nói:
- Bây giờ bên cạnh Hàm Hương có Tử Vy và Yến Tử canh chừng. Bốn thái y lúc nào cũng túc trực bên cạnh. Thuốc men lúc nào cũng đầy đủ để giải độc. Tuy nhiên, giờ thì sức khỏe của Hàm Hương còn rất yếu, nên ai ai cũng cảnh giác sợ những biến chứng bất ngờ. Nhưng tôi nghĩ, là một người đã sống lại từ cõi chết thì khó mà chết thêm lần nữa.
Rồi vỗ vai Mông Đan, động viên:
- Cảm xúc của anh hiện nay thế nào, bọn này biết rất rõ, hãy yên tâm.
Mông Đan nhìn Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang vẫn lo lắng:
- Tại sao lại sợ biến chứng bất ngờ? Chẳng lẽ Hàm Hương vẫn còn gặp nguy hiểm.
Rồi chụp lấy áo Nhĩ Khang nói:
- Anh phải đưa tôi vào cung ngay! Tôi muốn gặp ngay cô ấy.
Vĩnh Kỳ lắc đầu.
- Làm sao anh gặp cô ấy được? Bây giờ Hoàng a ma của tôi đang ở cạnh Hương phi, nửa bước không rời. Anh mà có vào đó cũng đâu làm sao gặp mặt được.
Mông Đan trợn mắt.
- Ông ấy ngồi canh bên cạnh ư? Canh để làm gì? Ông ta suýt hại chết Hàm Hương rồi còn canh. Thế còn kế hoạch? Hiện nay tới đó chỉ còn ba ngày, tính sao đây?
Nhĩ Khang nói:
- Phải ngưng lại, chờ dịp khác. Nếu anh mà thật tình yêu Hàm Hương thì phải gắng mà đợi thêm ít lâu. Bởi vì hiện nay sức khỏe cô ấy yếu lắm. Phải dợi đến lúc hoàn toàn hồi phục mới tính đến chuyện trốn chạy được. Vì chuyện trốn chạy nào phải đơi giản. Nắng gió tuyết sương, đường xa mệt nhọc, rồi còn căng thẳng... Đủ cả, không có sức khỏe làm sao chịu đựng được chứ?
- Như vậy lại chờ đợi, cứ chờ đợi mãi đến bao giờ?
Liễu Hồng ngồi cạnh không dằn được chen vào.
- Mông Đan, anh phải lý trí một chút chứ? Cách sắp xếp của Nhĩ Khang quả là chính xác. Anh suy nghĩ đi, Hàm Hương vừa chết đi sống lại, anh muốn được gần cô ấy suốt đời thì phải ẩn nhẫn, chịu khó. Đây là chuyện lâu dài chớ đâu phải đùa, nếu cô ấy không bình phục, liệu bọn anh có ăn đời ở kiếp nhau được không?
Tiêu Kiếm nãy giờ yên lặng, chen vào.
- Tôi thấy thì Mông Đan cũng có lý, nếu bây giờ mà không thi hành kế hoạch được như dự định thì chúng ta cũng nên tìm một biện pháp nào đó để hai người được gặp mặt nhau một lần đi.
Vĩnh Kỳ nói:
- Tôi phản đối! Chuyện gặp mặt nào có dễ dàng như các người tính. Tại sao không kiên nhẫn một chút để mưu cầu đại sự? Mông Đan, anh phải nhẫn nhục một chút. Kế hoạch sớm muộn gì rồi cũng thi hành mà, hiện tại tôi thấy thì mọi thứ đã trở nên dễ dàng hơn vì trở ngại lớn nhất là mùi thơm trên người của Hàm Hương đã không còn.
Mông Đan ngạc nhiên.
- Tại sao Hàm Hương không còn mùi hương?
- Chúng tôi không biết đó là tạm thời hay là vĩnh viễn. Chỉ biết là sau khi chết đi sống lại, mùi hương tự nhiên cùng bầy bướm bay đi hết.
Nhĩ Khang nói và nhìn Mông Đan cười.
- Mông Đan, biết đâu nhờ đó mà lấn trốn chạy thứ tám này rồi sẽ thành công? Có thể coi đó là ông trời đã xóa đi cái nợ cho Hàm Hương đấy.
Mông Đan nghĩ ngợi rồi cũng cười nói:
- Vâng, Hàm Hương không còn mùi hương nữa. Như vậy... có lẽ Thánh A la đã nghe được lời nguyện cầu của chúng tôi.
o0o
Quả thật, Hàm Hương không còn mùi hương nữa, từ lúc sống lại đến giờ, sức khỏe của nàng chẳng thấy khá hơn chút nào. Thỉnh thoảng lại mê man, miệng lải nhải gọi tên Mông Đan, Tử Vy, Yến Tử, kim tiêm đã cố hết sức chăm sóc, nhưng vẫn không thấy Hàm Hương bình phục.
Vua Càn Long khỏi nói, lúc nào cũng túc trực bên giường Hàm Hương. Có lần nghe Hàm Hương mê sảng, vua hỏi:
- Nàng đang gọi ai đấy?
Tử Vy đáp:
- Dạ... con không rõ, có lẽ Hương phi nằm mơ.
Còn Yến Tử thì lanh hơn.

http://tieulun.hopto.org

- Con nghe Hương phi nói... lấy chăn, lấy chăn ạ!
- À, vậy thì cô ấy bị lạnh đấy!
Tử Vy sợ vua ngồi lâu chuyện sẽ bại lộ, nên bước tới nắm tay vua nói:
- Bẩm Hoàng a ma! Người hãy về nghỉ đi, ở đây có bọn con và bốn vị thái y được rồi. Hoàng a ma ngồi đây mãi rồi mệt, mai làm sao thượng triều được?
Vua Càn Long vẫn không yên tâm.
- Không biết là Hương phi đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm hay chưa. Trẫm thật lo!
Tử Vy nói:
- Hoàng a ma yên tâm, nếu trời xanh mà muốn thì ban nãy Hương phi đã đi rồi. Đã thoát chết được thì con nghĩ... chuyện chết lại không phải dễ đâu.
Vua Càn Long nhìn Tử Vy rồi nhìn Yến Tử vô cùng cảm động.
- Tử Vy và Yến Tử các con tốt lắm!
Tử Vy và Yến Tử giật mình, vua nắm tay hai người nói:
- Hôm nay, trẫm chứng kiến cảnh các con hết lòng lo lắng cho Hàm Hương, điều đó làm trẫm vô cùng cảm động trong đám con của ta không có đứa nào lại có tấm lòng giúp người vô tư như vậy. Cái nhiệt tình của các con làm trẫm cảm động. Trẫm rất cảm ơn các con.
Yến Tử và Tử Vy nhìn nhau, rồi Yến Tử thành thật.
- Bẩm Hoàng a ma, chúng con cứu sống Hàm Hương, chỉ vì chúng con thích chị ấy, chớ không phải vì chị ấy là một phi tần của Hoàng a ma đâu.
Vua Càn Long cắt ngang.
- Trẫm đang cảm ơn các con, thì sao các con đành nói sự thật đó ra chi vậy?
Rồi vua thở dài nói:
- Thôi ta hiểu rồi. Tất cả chỉ vì lệnh phi phải không? Các ngươi chẳng khác gì trẫm. Con người đầy mâu thuẫn yêu quý Hương phi lại bức rức vì mình không chung thủy với lệnh phi, nhưng mà chẳng làm sao có thể đối kháng lại sự hấp dẫn của Hương phi.
Và quay sang nhìn Hàm Hương, vua tiếp:
- Một người con gái như vậy! Không chỉ lôi cuốn trẫm mà cả các ngươi cũng bị lôi cuốn ư?
Sự tỏ bày của vua khiến Tử Vy bức rức, nàng chỉ cúi đầu nhìn xuống. Yến Tử cũng chẳng biết gì hơn.
Vua ngồi một chút, đứng dậy nói:
- Thôi được, trẫm tin cậy hai con. Trẫm không cần nghĩ ngợi, nhưng chuyện này không thể không làm rõ được. Bây giờ trẫm sang lão phật gia đây, nếu không e là cứu được Hương phi lần này, mà sơ sót nữa có thể giết Hương phi một lần nữa.
Yến Tử và Tử Vy gật đầu, biết đó là sự thật.
o0o
Cũng ngay lúc đó, thái hậu cũng đã biết chuyện Hương phi chết đi sống lại qua sự báo cáo của Dung ma ma.
Thái hậu giật mình:
- Cái gì? Chết đi mà sống lại được à? Ta không tin, làm gì có chuyện đó!
Dung ma ma nói:
- Bẩm lão phật gia! Nhưng đó là sự thật, nghe nói đã chết đi gần nửa tuần trà. Bốn thái y đã tuyên bố bó tay, thế mà chợt nhiên lại tỉnh dậy.
Hoàng hậu trợn mắt:
- Nhưng theo ta biết thì Hạt Đĩnh Hồng tuyệt đối hiệu quả cơ mà. Bọn mình đứng đấy tận mắt chứng kiến cô ta uống hết cả lọ, làm sao lại có thể sống được chứ?
Dung ma nghĩ ngợi:
- Lần này lại thất kinh! Nô tài sớm đã nói rồi mà, cái con Hương phi nương nương kia và hai cô cát cát dân dã. Họ hình như đều có ma thuật.
Rồi mụ ta tỏ ra như biết nhiều, nói tiếp:
- Nghe kể lại, lúc Hương phi nương nương sắp chết. Hoàn Châu và Tử Vy cát cát đều chạy đến bên giường, rồi làm pháp thuật gì đó mà cả đàn bướm từ đâu bay đến, chúng đậu lên miệng Hương phi hút lấy độc tố rồi bay đi... thế là Hương phi sống lại. Đám cung nữ và thái giám đứng đó đều nói, chuyện từ nào đến giờ họ chưa hề chứng kiến, thật lạ lùng.
Hoàng hậu nghe vậy giật mình, còn thái hậu thì ngoài cái ngạc nhiên ra còn giận dữ.
- Vậy thì pháp thuật, yêu thuật nó đều cao. Thái hậu như ta đây mà không trị được nó thì sao đây? Chẳng lẽ để nó ở lại hoàng cung này tác oai tác quái tiếp tục? Rồi tính mệnh của hoàng đế sẽ ra sao?
Tịnh Nhi nghe tin Hương phi chết đi mà sống lại được, có cảm giác như quẳng được hòn đá trên tim. Vội vàng bước tới nói với thái hậu.
- Bẩm lão phật gia, con nghĩ chuyện này lão phật gia đừng giận, vì đây là Quan thế âm bồ tát đã phò hộ cho lão phật gia, mới để Hương phi sống lại đấy. Bởi vì lão phật gia thử nghĩ xem nếu hôm nay mà Hương phi chết thật, thì phản ứng của hoàng thượng sẽ thế nào? Chắc chắn là sóng to gió lớn, và lúc đó e là lão phật gia cũng bị ảnh hưởng. Tai họa trước mắt là hoàng hậu nương nương sẽ bị trút trách nhiệm rồi những người xung quanh nữa. Nay thì Hương phi nương nương đã được trời phù hộ cho sống lại, lão phật gia, mọi việc đâu đã vào đó, thì xin người hãy để nó trôi qua. Đừng có gây thêm sóng gió mà đau lòng hoàng thượng. Con người ai cũng yếu đuối dễ mất bình tĩnh, nhưng cũng dễ tha thứ. Chỉ mong lão phật gia đừng để hoàng thượng bị tổn thương tinh thần, vết thương đó rất khó trị lành.
Thái hậu nghe Tịnh Nhi nói cảm thấy có lý nhưng chưa kịp nói gì thì hoàng hậu đã chen vào:
- Nói thế đâu có được? Nếu vì sợ hoàng thượng đau lòng mà để yên cho tính mạng hoàng thượng bị đe dọa thường xuyên. Hỏi cái nào lợi cái nào có hại chứ?
Tịnh Nhi nhìn hoàng hậu thẳng thắn:

http://tieulun.hopto.org

- Con thấy thì cái vết thương mà Hương phi gây ra cho hoàng thượng chỉ là vết thương nhỏ, vết thương đó với hoàng thượng nhiều khi lại có ý nghĩa như "thương cho roi vọt cho đau" vết thương chẳng có một chút ảnh hưởng gì đến sức khỏe của hoàng thượng, Chính vì vậy hoàng thượng vẫn yêu đắm đuối Hương phi. Ở trong cung này con nghĩ có rất nhiều nương nương đúng ra cũng được hoàng thượng yêu quí nhưng chỉ vì thủ đoạn độc ác, lời lẽ thích dèm pha khiến hoàng thượng phật ý, nên mới bị không ngó ngàng đến.
Lời của Tịnh Nhi làm hoàng hậu giận tái cả mặt.
Cũng cùng lúc đó, bên ngoài có tiếng thái giám rao:
- Hoàng thượng giá đáo.
Mọi người có mặt đều căng thẳng.
Vua Càn Long đi thẳng vào phòng, thái hậu thấy vậy bước tới:
- Hoàng đế, khuya thế này rồi mà còn chưa ngủ sao?
Vua Càn Long không đáp, đưa mắt nhìn khắp nơi, hoàng hậu thấy vậy quỳ xuống:
- Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng.
Dung ma ma vội quỳ xuống theo:
- Vạn tiết gia kiết tường!
Vua Càn Long trừng mắt nhìn hai người rồi quay sang thái hậu, mặt sa sầm nói thẳng:
- Hoàng ngạc nương, lần trước chuyện Tử Vy bị cực hình, trẫm đã nói chuyện với Hoàng ngạc nương rất lâu rồi mà. Tại sao vẫn để thủ đoạn tàn bạo kia lại phát sinh? Lão phật gia muốn giết Hương phi có phải ý muốn giết cả trẫm không?
Thái hậu nghe vậy giật mình.
- Hoàng đế, tại sao lại sử dụng ngôn từ nặng nề thế?
Vua Càn Long nhìn mẹ, giọng vẫn không bớt giận.
- Lão phật gia, hẳn biết tình cảm giữa trẫm và Hương phi sâu đậm thế nào. Trẫm không cần nói ra, ai cũng biết cả mà? Vậy mà... chẳng lẽ lão phật gia lại muốn trẫm nói thẳng? Ừ! Trẫm yêu Hương phi đấy! Đã lâu lắm rồi, chẳng có một người con gái nào lại khiến trẫm rung động như Hương phi, vậy mà lão phật gia là mẹ ruột của trẫm lại lợi dụng cái ngôn từ "yêu trẫm" để mà làm cái chuyện khiến trẫm đau đớn nhất. Xin đừng! Đừng có đẩy trẫm vào tường chứ? Nếu không đừng có trách trẫm là bất hiếu, hậu quả thế nào lão phật gia một mình gánh chịu đấy.
Lời lẽ của vua làm thái hậu chẳng nói được lời nào. Vua Càn Long cũng không đợi cúi đầu một cách khách sáo nói:
- Trẫm đã nói hết lời rồi, bây giờ cáo lui đây!
Nói xong quay người bỏ đi thái hậu thấy mình bị xúc phạm nặng nề, choáng váng Tịnh Nhi phải dìu đến ghế.
Hoàng hậu và Dung ma ma khỏi nói cũng khiếp người.
o0o
Đêm hôm đó, Hàm Hương vẫn ở trong trạng thái mê man, Tử Vy, Yến Tử vẫn túc trực bên giường với Duy Na, Kiết Na. Trong cơn mê Hàm Hương có nói:
- Bướm kìa! Mông Đan ơi! Hãy trốn nhanh đi! bướm cứ đến mãi, làm sao đây! Anh Mông Đan, làm sao đây?
Kim Tỏa thấy vậy nói:
- Hình như cô ấy khó ở trong người, có cần gọi thái y không?
Tử Vy lắc đầu nói:
- Thái y đã đến xem mạch mấy lần rồi, miệng cô ấy cứ kêu tên Mông Đan. May mà chẳng có Hoàng a ma ở đây, bằng không chắc tôi đứng tim mất.
Yến Tử thì nóng nảy.
- Hay là đánh thức cô ấy rồi đổ thuốc vào miệng? Không có thuốc làm sao giải được cái độc còn lại trong thân? Thái y cũng nói vậy cơ mà?
Tử Vy nói:
- Đúng, vậy thì mình gọi cho cô ấy bình tĩnh lại.
Thế là Yến Tử lay mạnh Hàm Hương.
- Hàm Hương đừng có ngủ nữa, mở mắt ra nhìn bọn này. Chớ cứ thế này, bọn tôi sợ lắm.
Hàm Hương khẽ rên, rồi mở mắt, ánh mắt lờ đờ tìm kiếm.
- Mông Đan, anh ở đâu? Sao em không thấy anh đâu cả vậy?
Thế là Yến Tử và Tử Vy cũng chịu thua.
o0o
Qua ngày hôm sau, Hàm Hương vẫn tiếp tục trong trạng thái mê man đó. Yến Tử thấy không thể để tình trạng như vậy kéo dài, nên chạy sang cảnh dương cung tìm Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang.
- Hai anh phải làm cách nào để đưa Mông Đan vào đây mới được. Chỉ có cách cho cô ấy gặp Mông Đan, nếu không sớm muộn gì Hàm Hương rồi cũng chết. Bây giờ nằm đó mê man mà cứ gọi tên Mông Đan, tìm kiếm Mông Đan. Sớm muộn gì Hoàng a ma cũng biết được... chỉ có Mông Đan là cứu cô ấy, làm cô ấy tỉnh dậy.
Vĩnh Kỳ nói:
- Được rồi, được rồi, cô đừng xúc động quá như vậy, tôi sẽ kiếm cách ngay.
Nhĩ Khang cũng vò đầu suy nghĩ.
- Lần trước Mông Đan đã hóa trang làm pháp sư Sa Mãn vào cung, nhiều người đã biết anh ấy. Vậy thì bây giờ chỉ có cách là cho anh ấy vào cung với cùng một danh xưng, nếu không sẽ khiến nhiều người nghi kỵ.
- Nhưng lúc này trong cung chẳng có lễ lộc gì, cũng không có chuyện trừ tà, làm sao cho anh ấy vào được?
Nhĩ Khang suy nghĩ nói:
- Dời Pháp sư Sa Mãn vào cung đâu có nghĩa là để trừ tà? Nếu nương nương gặp nạn cũng có thể mời mà? Nhưng lần này muốn vào phải bằng cửa chính đường đường hiên ngang chứ đừng làm gì cho người khác nghi.
Rồi quay qua Yến Tử Nhĩ Khang nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chuyện này chắc phải có sự tiếp tay của Yến Tử mới được!
Yến Tử sốt sắng.
- Đừng lo, lúc nào tôi cũng sẵn sàng.
o0o
Thế là hôm ấy, vua Càn Long ghé qua Bảo Nguyệt lầu xem tình hình Hàm Hương, Yến Tử đã quỳ xuống tâu:
- Bẩm Hoàng a ma, con định mời Sa Mãn pháp sư vào triều một lần nữa để làm phép cho Hương phi. Nhớ lần trước Tử Vy bệnh sắp chết, cũng nhờ pháp sư trợ lực, bây giờ Hàm Hương tuy không chết nhưng lại mê man như mất hồn. Sao không gọi pháp sư vào gọi hồn Hương phi nương nương về.
Vua Càn Long thắc mắc:
- Sa Mãn pháp sư à?
Tử Vy chen vào.
- Bây giờ tình hình quá cấp bách, cách gì hữu hiệu là dùng, Hoàng a ma hãy để bọn con thử xem?
- Được, làm sao cũng được, miễn là hiệu nghiệm là tốt.
Vua nói vì Hàm Hương cứ mê man thế này khiến vua lo lắng vô cùng.

http://tieulun.hopto.org

Chương 32

Lại hóa trang làm Sa Mãn pháp sư vào cung, lần này đối với Mông Đan quá dễ dàng. Thời gian tuy cấp bách chẳng có sự chuẩn bị tỉ mỉ, nhưng mọi người rất tự tin họp tại Hội Tân Lầu trong bầu không khí khá sôi nổi. Liễu Thanh hỏi:
- Vào được mấy người lận?
Vĩnh Kỳ nói:
- Thì ba người các người như cũ, càng ít càng tốt chứ sao?
Nhĩ Khang suy nghĩ:
- Tôi thấy thì ba người hơi ít đấy, e là không hoàn thành được công việc, nhưng gọi thêm người khác lại không yên tâm.
Liễu Hồng góp ý.
- Ta có thể chọn thêm một người nữa đấy là Tiêu Kiếm
Vĩnh Kỳ nghe vậy do dự.
- Tiêu Kiếm ư? Lý lịch của anh ta bọn mình chưa nắm được rõ ràng, cho trà trộn vào cung, cần người yểm trợ cho Mông Đan, việc này đâu phải đơn giản. Nếu trong các người mà có một người nào đó có vấn đề thì có phải là họa cả đám không? Vì vậy không biết Tiêu Kiếm có đáng tin cậy không?
Mông Đan được tin mình lại được nhập cung gặp Hàm Hương đã mừng đến độ quên hết sự việc, lại nôn nóng về sự an nguy của Hàm Hương nên vội nói:
- Thì cứ gọi Tiêu Kiếm đi, tôi thấy không có vấn đề gì đâu. Tiêu Kiếm mặc dù không biết võ công, nhưng đó là một chính nhân quân tử, không việc gì đâu.
Liễu Hồng nói:
- Tôi cũng nghĩ như vậy, Tiêu Kiếm với bọn mình chẳng còn gì xa lạ cả. Anh ta rất nhiệt tình, thích pha trò, kiến thức rộng. Hẳn là không đến đỗi gặp hoàng thượng là cuống tay cuống chân để lộ chuyện đâu. Hãy yên tâm.
Nhĩ Khang suy nghĩ.
- Đây là chuyện hết sức cơ mật, nếu thêm một người, không nhất thiết phải sử dụng Tiêu Kiếm. Vì hành tung anh ta đối với tôi hiện nay vẫn là một dấu hỏi. Có một người bạn mới không là vấn đề nhưng có thể vào sinh ra tử vì nhau, đó mới là vần đề hệ trọng.
Liễu Thanh nói.
- Tôi và Liễu Hồng nhất trí, tại các anh cứ ở mãi trong cung không nên tiếp xúc với Tiêu Kiếm thường xuyên nên không biết, chớ tôi thấy con người đó đúng là kỳ nhân, có thể tin cậy được!
Mông Đan sợ mọi người ý kiến nhiều quá nói.
- Thôi đủ rồi đủ rồi! Các người đừng có ý kén chọn quá, cứ kéo dài như vậy, có biết là Hàm Hương đang nằm chờ chết không? Cô ấy đâu có thời gian đâu mà chờ bọn mình tính với toán? Vậy thì tôi xin lấy cái đầu của tôi ra để bảo đảm với mọi người đây. Hãy để Tiêu Kiếm đi đi, tôi hoàn toàn trách nhiệm.
Kết quả là Tiêu Kiếm cũng được nhập bọn vào đoàn "pháp sư Sa Mãn"
o0o
Trước khi xuất phát, Nhĩ Khang dạy cho Mông Đan và Tiêu Kiếm "khẩu quyết bắt ma". Mông Đan vì nôn nóng, cứ nói:
- Anh yên tâm đi, yên tâm đi, tôi không để sơ sót đâu mà.
Nhĩ Khang thấy Mông Đan như vậy thật không yên tâm. Riêng về Tiêu Kiếm thấy mọi người tin cậy cho mình vào cung như vậy, vô cùng cảm kích nói:
- Được quý vị tin tưởng cho tôi tham dự vào kế hoạch lớn đó, thì đương nhiên tôi phải biết lợi hại thế nào. Tôi sẽ cố gắng phối hợp, không để sơ sót, mọi người hãy yên tâm.
Nhĩ Khang dặn dò:
- Mông Đan nghe cho kỹ này. Ở Bảo Nguyệt lầu phía ngoài là phòng khách, bên trong là phòng ngủ. Chúng ta chỉ được ở ngoài làm phép, nếu hoàng thượng có mặt ở đó thì anh tuyệt đối không được vào trong, nghe chưa? Chỉ khi nào biết chắc chắng có hoàng thượng thì mới được nói chuyện riêng với Hàm Hương thôi.
Mông Đan đáp:
- Tôi biết, tôi biết mà!
Đến Liễu Thanh cũng vỗ vai Mông Đan nói:
- Tôi nghĩ anh có vấn đề đấy! Cái thái độ như người mất hồn của anh có thể hại cả bọn này. Khi vào đó hãy nhớ mình là Sa Mãn pháp sư chứ không phải là Mông Đan nữa, và khi có sự hiện diện của người lạ đừng quên làm phép trừ tà.
- Tôi biết, tôi biết mà!
Nhĩ Khang không tin bảo:
- Vậy thì Mông Đan, hãy đọc lại những câu thần chú vừa dạy xem.
- Câu thần chú nào?
- Thần chú trừ ma mà ban nãy vừa dạy đấy?
Mông Đan lắc đầu:
- Đầu tôi đầy cứng hình ảnh của Hàm Hương làm sao nhớ được.
- Vậy là không xong rồi.
Nhĩ Khang nói.
Thế là xe ngựa chở đoàn Mông Đan thuận lợi đi thẳng vào cung. Bốn tay Pháp sư với mặt nạ và gậy trừ tà cùng Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang đến thẳng Bảo Nguyệt lầu.
Dù đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, nhưng Mông Đan vẫn có vẻ nôn nóng. Thái độ của Mông Đan khiến Nhĩ Khang có cảm giác mình đang đùa với lửa. Và thế này thì sớm muộng gì thì cũng bị lửa đốt thôi. Chàng quay sang nhìn Vĩnh Kỳ lắc đầu.

http://tieulun.hopto.org

Khi mọi người vừa bước vào Bảo Nguyệt lầu đã nhìn thấy vua Càn Long có mặt ở đấy ngay.
Nhĩ Khang căng thẳng tâu:
- Bẩm hoàng thượng, pháp sư Sa Mãn đã có mặt.
Liễu Thanh, Liễu Hồng quỳ xuống ngay, còn Mông Đan và Tiêu Kiếm đợi mọi người kéo mới quỳ.
- Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.
Vua Càn Long khoát tay.
- Thôi, thôi, các người hãy nhanh chóng hành phép đi! Xem thử xem ở Bảo Nguyệt lầu này có bị quỷ ám không. Trẫm sẽ ngồi đây xem các ngươi trừ tà, hành lễ ngoài nầy đủ rồi nhé. Trong kia là phòng ngủ của nương nương, không được vào.
Bốn tay "pháp sư" nghe vậy nhìn nhau. Nhĩ Khang cũng lúng túng. Nếu để vua ngồi, thì vở kịch này làm sao diễn được?
Cũng may là lúc đó Tử Vy và Yến Tử từ trong chạy ra, Tử Vy làm bộ nói:
- Các thần đến rồi à? Có cần chuẩn bị thứ gì khônng?
Yến Tử nói:
- Tôi biết rồi, biết rồi nè. Cần một bàn hương án, nhang đèn này...
Rồi nhìn thấy vua Càn Long đứng đấy, Yến Tử nói:
- Hoàng a ma! Ở đây làm gì? Có bọn chúng con rồi, cứ về nghỉ ngơi đi. Khi nào làm phép xong, bọn con sẽ sang Càn Thanh cung mời Hoàng a ma sang đây xem kết quả.
Vua Càn Long lắc đầu.
- Không cần, trẫm ngồi đây xem cũng được.
Mọi người không biết làm gì hơn là đưa mắt nhìn nhau. Mông Đan bất giác nhìn thẳng vua, rồi cả Tiêu Kiếm, ánh mắt họ nhìn vua không một chút thân thiện. Vua cảm thấy lúng túng khi chạm phải tia mắt họ. Những pháp sư này có lẽ có thực tài, nếu không sao tia mắt họ lạnh thế.
Vĩnh Kỳ cũng căng thẳng không kém ra lệnh:
- Xin các vị pháp sư làm phép ngay đi!
Nhĩ Khang cũng vội nói:
- Xin mời pháp sư hãy dùng hết khả năng của mình chú tâm vào việc trị cho nương nương.
Trong lúc đó bàn hương án nhang đèn đã được các cung nữ, thái giám chuẩn bị đầy đủ.
Bốn tay "pháp sư" chẳng thể làm gì khác, họ mang mặt nạ lên cầm gậy trừ tà, bắt đầu múa may, rồi niệm.
- Vạn thần giáng linh! Vạn quỷ quy nhất! Bọn ma quỷ nghe lệnh đây, không được lưu luyến! Độ nhĩ vong hồn, sớm quy thành tiên. Chốn nhân gian này, chẳng duyên gì với các người. Tại sao lại lộng hành? Nếu có chi oan uổng thì đừng vương vất nơi đây, đừng lưu luyến! Hãy sớm lên cõi tiên!
Trong khi những người khác đọc có lớp lang như vậy thì Mông Đan lại lẩm bẩm cái gì trong miệng nghe không rõ.
Tiêu Kiếm sau khi niệm xong thần chú, múa may cây gậy trừ tà trên tay. Vừa đi vừa múa, khi đến gần vua, đôi mắt bên trong mặt nạ hắn chợt long lên sòng sọc. Hắn vừa nhìn vua vừa đọc chú một cách lạ lùng.
- Rừng thu âm u, lá thu vàng úa, chim phải lìa đàn, kêu thảm khóc than. Ở chốn cung đình, xa xôi cách trở, lòng nhớ quê hương, chẳng thiết phồn hoa, phú quý phù vân. Tâm trí bàng hoàng, núi cao cách trở, sông sâu vời vợi. Cha hề mẹ hề, đạo lý luân thường, hồn hề mộng hề, tâm nát thần tan!
Nhĩ Khang nghe đọc mà giật mình, thần chú gì lạ vậy, đó gần như một bài "Hương phi nhập cung" chỉ có khác chăng là không đọc tên Hương phi thôi. Nhĩ Khang lo lắng, Vĩnh Kỳ cũng căng thẳng, Tử Vy và Yến Tử cũng lạ lùng.
Nhưng lạ lùng nhất là vua Càn Long, ông thấy mấy ông Pháp sư này không giống pháp sư tí nào.
Tử Vy thấy tình hình như vậy vội kéo Yến Tử vào trong nói nhỏ:
- Cái tay Tiêu Kiếm kia thay vì đọc thần chú, hắn lại đọc một bài thơ cho Hoàng a ma nghe. Đem hết nỗi khổ đau của Hàm Hương ra kể lể, Thật là to gan, vậy mà tại sao bọn họ lại để Tiêu Kiếm tham gia vào đoàn?
Yến Tử suy nghĩ nói:
- Chẳng có cách nào khác vì nhân tố không đủ, chẳng lẽ một đội trừ tà chỉ có Pháp sư, nên phải để Tiêu Kiếm tham dự.
Nằm trên giường, Hàm Hương đã nghe thấy tiếng ồn bên ngoài, trong cái nửa tỉnh nửa mê, Hương cũng phân biệt được, cố mở mắt ra nói:
- Anh ấy vừa đến, anh ấy đã đến rồi.
Tử Vy quay qua nhìn Hàm Hương lo lắng:
- Yến Tử, cô phải tìm cách nào kéo Hoàng a ma đi chỗ khác thôi.
Yến Tử suy nghĩ rồi bước tới bàn lấy một tô lớn đổ đầy nước lọc, mang đến từng góc nhà, ngậm một ngụm nước rồi phun từng chỗ từng chỗ một. Đến chỗ vua Càn Long ngồi, lúc đó vua đang chăm chú theo dõi việc làm của các Pháp sư. Yến Tử lại phun nguyên một bụm nước vào người vua, khiến vua giật mình.
- Yến Tử! Ngươi làm gì vậy?
Yến Tử vội vã lấy khăn lau người cho vua, nói:
- Dạ cho con xin lỗi. Nhưng Hoàng a ma này, con đang làm lễ trừ tà, Pháp sư bảo con phải phun nước khắp phòng nên con phải làm thôi. Nhưng mà con thấy... Hoàng a ma tốt nhất nên tránh khỏi chỗ này một chút được không, có mặt Hoàng a ma khó làm việc quá, Pháp sư họ cũng ngại Hoàng a ma nên không triển khai hết phù phép được. Mà nếu như vậy không phải là có làm cũng uổng công không?
Vua Càn Long nghe Yến Tử nói mình cản trở công việc nên gật đầu nói:
- Thôi được, các ngươi cứ làm phép đi, trẫm đi thay áo đây.
Thế là vua Càn Long rút lui.
Vua vừa ra khỏi Bảo Nguyệt lầu không bao lâu. Mông Đan đã kéo mặt nạ xuống, chạy ngay vào phòng Hàm Hương. Tử Vy dặn dò:

http://tieulun.hopto.org

- Nhanh nhanh lên nhé! Nếu Hoàng a ma quay lại là anh phải mang mặt nạ vào ngay, rồi quay ra phòng khách liền không được chậm trễ!
Mông Đan nào có để ý lời của Tử Vy chạy ngay đến bên giường Hàm Hương, Tử Vy thấy vậy rút ra ngoài canh chừng.
Hàm Hương nằm trên giường, dáng dấp vô cùng tiều tụy. Mông Đan vừa đến bên giường đã cầm lấy tay, Mông Đan nói:
- Hàm Hương, anh đã đến đây rồi!
Hàm Hương cố mở mắt ra, thều thào.
- Mông Đan, em đã trông thấy anh, đúng là anh không?
Mông Đan hôn lên tay Hương liên tục.
- Đúng là anh đây! Anh đã vào với em đây! Hàm Hương hãy tha thứ cho anh. Anh thật là vô dụng, mới để em chịu khổ thế này. Hãy mở mắt ra đi em! Nhìn anh đây này, anh là Mông Đan của em đây, một Mông Đan tình thâm từ nhỏ! Đã vào sinh ra tử vì em! Hãy mở mắt ra nhìn đi em!
Rồi Mông Đan cầm tay Hàm Hương đặt lên ngực mình lên môi mình, nói:
- Hàm Hương, hãy cố tỉnh lại đi em!
Hàm Hương hình như đã tỉnh lại phần nào, nhìn Mông Đan cười:
- Có thật là anh đã đến với em không? Mông Đan! Được gặp anh một lần rồi chết em vẫn hài lòng.
Mông Đan xiết chặt tay Hàm Hương.
- Làm sao mà chết được! em mà nói như vậy nữa là anh giận ấy. Em nghe này! Em sẽ không chết, chúng ta chẳng ai chết cả, vì vậy em phải khỏe mạnh lên. Em bình phục bình thường, anh sẽ đưa em đi. Chúng ta sẽ rời khỏi ngục tù hoàng cung này... nhưng muốn vậy em phải giúp anh, chứ một mình anh chẳng làm được đâu.
Hàm Hương cố mỉm cười, Mông Đan đỡ Hàm Hương dậy nói:
- Em hãy nghe anh nói này, chúng ta không có nhiều thời gian đâu. muốn gặp em lần này, mấy người bạn của chúng ta phải dùng cả sinh mệnh ra để đánh bạc đấy. Vì vậy em nghe đây, phải mau mau bình phục, kế hoạch trốn mới thực hiện được. Trong vòng mười ngày là phải tiến hành, bọn anh không thể để kéo dài lâu hơn. Nguy hiểm lắm!
Hàm Hương lúc này đã tỉnh hoàn toàn nói:
- Vâng, em biết! em sẽ nghe lời anh!
Mông Đan xiết mạnh tay Hàm Hương như muốn truyền sức mạnh mình cho người yêu.
- Anh muốn em hãy vùng lên! Cái ý chí khát sống phải bừng cháy lên. Em cần phải nhớ làm em là Hàm Hương của anh. Chúng ta đã cùng nhau đào thoát cả bảy lần, lần này là lần cuối và phải thành công. Em có cảm nhận được sức mạnh của anh đang truyền cho em không? Phải gắng lên!
Hàm Hương gật đầu, Mông Đan nói:
- Vậy thì phải dũng cảm lên, phải cố nhanh bình phục, để có sức khỏe cùng anh đi tha phương, chúng ta sẽ gần nhau mãi mãi.
- Vâng.
Mông Đan xiết chặt Hàm Hương trong lòng.

o0o

Trong lúc Mông Đan và Hàm Hương bịn rịn nhau trong phòng thì bên ngoài, mọi người cũng cố đóng vai pháp sư đầy đủ, mặc dù lúc nào cũng căng thẳng.
Nhĩ Khang không dằn được bực dọc hỏi:
- Tiêu Kiếm, ban nãy làm sao ngươi lại đọc cái gì kỳ cục vậy? Trừ tà phải đọc thần chú chứ?
Tiêu Kiếm tỉnh bơ:
- Vị hoàng đế này đâu cần nghe thần chú trừ tà mà phải nghe thần chú tâm linh. Nếu ông ấy là một ông vua nhân từ, có lương tâm thì cái bài chú vừa rồi của tôi có tác dụng hơn... cho anh biết tôi còn có cả mấy bài khác muốn đọc cho ông ta nghe nữa là,
Tử Vy nghe vậy trợn mắt.
- Anh đừng đùa nghe. Đây không phải là chuyện giỡn được đâu!
Tiêu Kiếm nói:
- Nếu tôi không đùa thì tôi đã...
Nói tới đây anh chàng như thắng kịp tiếp:
- Thôi đi, các người đừng quá căng thẳng như vậy, bài thần chú vừa rồi của tôi cũng đủ để ông ấy suy nghĩ rồi. Tôi thấy ông vua Càn Long này cũng hay đó chứ?
Vĩnh Kỳ vội nói:
- Xin lỗi, hôm nay không phải là ngày để anh đánh giá Hoàng a ma của tôi, mà là anh đến đây để phụ giúp bọn này.
Tiêu Kiếm vội chắp tay.
- Tiêu Kiếm này biết mình sai rồi, xin lỗi.
Liễu Hồng nói:
- Một lúc nữa anh cần phải đọc thần chú cho đàng hoàng!
Tiêu Kiếm nói:
- Vậy thì tiếc quá, lâu lắm tôi mới gặp vua một lần mà.
Nhĩ Khang chau mày.
- Bây giờ tôi hỏi thật, anh có muốn hợp tác với chúng tôi không? Đây là chuyện hệ trọng, tất cả sinh mệnh của bọn tôi phụ thuộc vào anh đó. Anh mà ngang tàng, tự ý thì có nghĩa là cố tình muốn hại chúng tôi.
Nhĩ Khang vừa dứt lời thì bên ngoài có tiếng thái giám rao:

http://tieulun.hopto.org

- Hoàng thượng giá đáo!
Yến Tử và Tử Vy giật mình kêu lên:
- Mặt nạ, mặt nạ!
Thế là mọi người vội mang mặt nạ lên, Tử Vy lại chạy bay vào phòng thấy Hàm Hương và Mông Đan cứ ôm lấy nhau, hoảng hốt.
- Mông Đan, mau mau ra ngoài, nhanh lên!
Mông Đan vẫn bịn rịn, hôn lên trán Hàm Hương khiến Tử Vy tái mặt.
- Mông Đan nếu anh còn chần chừ là sẽ chết đến nơi đó.
Bên ngoài vua Càn Long đã bước tới vào phòng khách, Liễu Thanh, Liễu Hồng, Tiêu Kiếm tiếp tục bắt ấn, múa may gậy trừ tà, vậy mà Mông Đan vẫn chưa ra. Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ đều tái mặt, Yến Tử lại nhanh trí cầm tô nước phun thẳng về phía vua. Vua Càn Long né qua bên, bực dọc.
- Yến Tử lại làm gì đó?
- Dạ... dạ... con phun nước... con phun nước.
Ở trong phòng Tử Vy thấy vậy nói với Mông Đan.
- Bây giờ thì anh chẳng ra được nữa rồi, phải tìm chỗ trốn thôi.
Trong khi đó ở bên ngoài, vua Càn Long nhìn các pháp sư làm phép, ngạc nhiên.
- Trẫm nhớ là đội trừ tà này có cả bốn người cơ mà?
Yến Tử ho lớn một tiếng nói:
- Vâng, còn một người nhưng ông ta bận làm phép bên ngoài.
Vua Càn Long vẫn thắc mắc, vội đứng dậy đi thẳng vào phòng của Hàm Hương. Trong phòng Mông Đan vừa mang mặt nạ lên phi thân ra cửa sổ ngay kịp trước khi vua bước vào.
Tử Vy vội vã ra ngoài suýt va vào người vua.
- Ồ! Hoàng a ma!
Vua thấy Tử Vy hấp tấp như vậy hỏi:
- Thế nào, nương nương không khỏe à?
Lúc đó Hàm Hương đã ngồi dậy, thái độ tỉnh táo:
- Hoàng thượng!
Vua Càn Long mừng rỡ.
- Khanh đã tỉnh rồi ư? Tỉnh thật rồi à?
Hàm Hương cười:
- Vâng, thần thiếp thấy mình khỏe hơn và hiện rất đói, muốn ăn một cái gì đó.
Vua Càn Long vui quá, không còn để ý Pháp sư có mấy người, quay sang Tử Vy nói:
- Tử Vy, hãy mau xuống nhà bếp bảo họ làm mấy món gì vừa ngon vừa bổ mau, đem nhiều nhiều đấy, ăn thừa thì bỏ.
Tử Vy nói rồi liếc nhanh về phía Hàm Hương trong khi vua chẳng để ý, bước tới nắm tay Hàm Hương nói:
- Hay lắm, hay lắm, mấy tay pháp sư này rõ là cao tay, nhờ vậy mà khanh đã tỉnh táo. Từ nào đến giờ trẫm không hề tin chuyện quỷ thần, lần này thấy Yến Tử làm đúng.
Bên ngoài mọi người rất căng thẳng, Nhĩ Khang bước ra ngoài kéo Mông Đan vô, rồi nói ngay:
- Các vị Pháp sư, việc làm phép đến đây coi như đã xong, để tôi đưa các vị về.
Mọi người lên xe rời hoàng cung, lúc đã ra khỏi thành, Nhĩ Khang trách Mông Đan.
- Các người làm bọn tôi muốn rớt tim ra ngoài, tại sao anh lại dám nhảy ra cửa sổ, nếu tôi không ra kịp chận bọn thị vệ lại, có phải là anh đã bị chúng tóm rồi không?
Mông Đan chỉ nói:
- Các anh liệu cách đưa Hàm Hương ra khỏi cung đi, tôi sẽ không làm phiền gì cho bọn anh nữa.
Vĩnh Kỳ lắc đầu.
- Tôi cũng rất muốn đưa Hàm Hương ra ngay cho anh, tại chưa được thôi. Chớ chuyện này coi bộ nguy hiểm quá, như đùa với lửa. Cả cái anh chàng Tiêu Kiếm nữa, niệm thần chú lại không niệm cho đàng hoàng không thể nào chịu nổi.
- Một lần tham gia trò chơi, chưa rút được kinh nghiệm lần sau bảo đảm là chẳng có vấn đề.
- Làm gì còn có lần thứ hai nữa?
- Có chứ, phải có lần thứ hai, để đưa Hàm Hương ra ngoài.

o0o

Mấy hôm sau, Hàm Hương đã gần như hoàn toàn bình phục. Đám Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ phải lên kế hoạch, sắp xếp cho cuộc tẩu thoát.
Hôm ấy Nhĩ Khang Vĩnh Kỳ đến hội Tân Quán vào phòng kín, đặt tấm sơ đồ lên bàn. Để mọi người cùng nghiên cứu con đường chạy trốn.
Sau một hồi nghiên cứu, Tiêu Kiếm đề nghị:
- Mông Đan này, tôi thấy anh nên chọn hướng nam này, nếu ra khỏi Bắc Kinh mà đi thì chỉ có thành Đại lý ở phía nam này là vững chắc nhất. Ở đây khung cảnh đẹp, khí hậu lại tốt. Tôi từ lúc gặp chuyện không hay trong nhà thường đến đấy. Tôi đã từng ngụ ở đây mấy năm trời, nên rất hiểu rõ địa thế, đất đai. Ở đó tôi nghĩ quan quân của triều đình cũng không đuổi tới đó đâu. Ở Đại lý cuộc sống cũng dễ dàng, dân địa phương lại rất hiếu khách.
Mông Đan nói:
- Vậy thì tôi sẽ nghe lời anh đến Đại lý vậy.
Nhĩ Khang chỉ xuống địa đồ.
- Nếu đã quyết định như thế chỉ có nước đi theo đường này. Trước hết đến Thạch gia trang rồi xuống Lục Hà

http://tieulun.hopto.org

Câu qua Hàm Dương, núi Võ Đang xuống Tứ Xuyên rồi qua Vân Nam. Con đường này tuy dài nhưng an toàn hơn những con người khác, phải ăn mặc giản dị như mọi người để không ai để ý.
Mông Đan gật đầu:
- Tôi hiểu!
Vĩnh Kỳ tiếp lời:
- Còn nữa, giờ hành động là tối ngày mốt, đó là thời điểm thuận tiện nhất. Vì tối hôm ấy Hoàng a ma có tổ chức tiệc rượu mời tất cả những bà con thân thuộc xa gần, nên xe cộ tới lui nhiều lắm. Chẳng có ai để ý đến chiếc xe của bọn ta đâu, lợi dụng chuyện đó, tôi và Vĩnh Kỳ sẽ cố gắng chở Hàm Hương ra phía Chánh Dương Mông. Các bạn phải có mặt ở đây từ trước để tôi chuyển qua là chở đi ngay. Còn nếu đợi mãi đến nửa khuya mà thấy bọn này chưa ra thì phải hiểu ngay là có vấn đề. Các người phải kéo về Hội Tân Lầu nghe ngóng tin tức:
Mông Đan gật đầu, Liễu Thanh nói:
- Bây giờ không cần chia quân ra bốn năm đường gì cả, nên rất đơn giản, tôi và Liễu Hồng sẽ đưa các người đến tận Thạch gia trang. Nếu thấy mọi việc bình an vô sự, bọn này sẽ rút về!
Liễu Hồng nói:
- Còn một vấn đề không kém quan trọng đấy là trên đường đi các người không được dùng tiếng Hồi. Hãy quên các người là người Tân Cương đi, đến đâu dù chỉ có hai người cũng không được dùng tiếng đó, mà phải dùng tiếng Hoa. Các người cũng không được có ý định quay về Tân Cương.
Tiêu Kiếm thì làm mấy cái mật thư một lúc, trao cho Mông Đan:
- Tôi có ba diệu kế này, khi đến Thạch gia trang mới được mở ra xem, nó có thể giúp các người qua mặt quan binh. Liễu Thanh, Liễu Hồng đưa các người đến đó, còn tôi thì không. Tôi sẽ ở lại trông chừng quán.
Nhĩ Khang đã chuẩn bị sẵn một gói hành lý nhỏ đưa cho Mông Đan.
- Đây là tài sản của các người, tôi nghĩ nếu không có chuyện bất ngờ. Các người có thể dùng đủ để đi đến Đại Lý hay bất cứ một nơi xa xôi nào khác. Ở đây có một khoảng dư, đủ để mở một quán ăn hay tạp hóa nhỏ sống qua ngày. Từ đây về sau cố mà sống ẩn dật hạnh phúc, đừng ham chen chân với đời.
Mông Đan nhìn mọi người, thấy ai cũng nhiệt tình lo lắng cho mình quên cả bản thân như vậy thì rất là cảm động, chấp hai tay lại nói:
- Mông Đan này nhận quá nhiều đại ân, chẳng biết làm sao báo đền được, mong là một dịp nào đó tương kiến lại để bày tỏ lòng mình.
Rồi sụp xuống lạy theo kiển người hán, dập đầu ba cái, mọi người vội đỡ lên.
- Đâu cần như vậy, cần gì phải như vậy chứ?

http://tieulun.hopto.org

Chương 33

Thoắt cái đã đến ngày tiến hành đào thoát, đám Yến Tử tụ họp ở Thấu Phương Trai làm một cuộc xét duyệt lại toàn bộ kế hoạch.
Không khí căng thẳng, mặc dù suốt thời gian Yến Tử nhập cung đến giờ, bao nhiêu chuyện đình đám đã xảy ra, nhưng chẳng có lần nào mọi người lại lo như lần này, phải nói là một cuộc hành trình khá gay go, phải làm thế nào đưa Hàm Hương thoát ra khỏi hoàng cung hội ngộ cùng người tình. Rồi còn phải đưa cả hai một đoạn đường để họ đến được nơi an toàn, đó là chưa kể phải ngụy tạo, đóng kịch thế nào để mọi người còn lại không bị vạ lây. Chỉ cần một sơ sót nhỏ là chắc chắn sẽ đầu rơi, máu chảy, cả đám sẽ lên đoạn đầu đài, nên việc bàn tính phải vô cùng cẩn thận.
Nhĩ Khang nói với Hàm Hương:
- Chị đừng sợ, bữa đó sẽ ăn mặc giả làm một tiểu thái giám trà trộn theo bọn tôi ra ngoài, cách này Yến Tử đã sử dụng mấy lần đều trót lọt, chị chỉ cần thoát ra là đi luôn thì càng ít bận tâm hơn, vả lại ngày mai trong cung lại đãi tiệc, người dự đông lắm nên ít ai chú ý, tôi cũng đã bố trí đâu vào đấy, đích thân tôi sẽ cầm cương một chiếc xe ngựa ra vào cung nhiều bận, bọn thị vệ sẽ chẳng chú ý lắm đâu, đợi đến lúc tối tôi đưa cô ra là lúc họ quá mệt sẽ không còn kiểm tra kỹ.
Yến Tử nói:
- Ngày mai, tôi và Tử Vy sẽ không thể tiễn chị vì bọn tôi bận sang bên lệnh phi nương nương uống rượu với Hoàng a ma! Hôm trước Hoàng a ma đã quên bẵng sinh nhật của nương nương nên mai phải làm bù. Chị yên tâm nhân dịp này chúng tôi sẽ ép Hoàng a ma uống cho say khướt giúp chị tẩu thoát dễ dàng hơn.
Vĩnh Kỳ tiếp:
- Mông Đan bên ngoài đã chuẩn bị xe ngựa xong còn bọn tôi trong thành thì sẽ đưa chị đến tận chánh dương môn, sau đó chị lên xe Mông Đan chờ sẵn mà đi, nhớ nhắc Mông Đan chớ chần chờ. Đi càng nhành càng tốt, tôi chúc cho hai người tất cả thuận lợi.
Kim Tỏa cũng nói vào:
- Tôi đã chuẩn bị hương liệu và đã giao cho anh Mông Đan để hai người tùy nghi mà ứng biến, tuy là bây giờ chị không còn tiết ra mùi hương nữa, nhưng chuyện đó cũng khó nói rủi nó thơm lại bất ngờ thì sao? Trên xe có để sẵn hương liệu dù sao vẫn hơn.
Tử Vy nói:
- Tôi biết là chị còn rất nhiều điều chưa yên tâm chẳng hạn như đi rồi chẳng biết những người còn lại sẽ ra sao, rồi còn Duy Na, Kiết Na còn lo lắng không biết Hoàng a ma có khởi binh phạt xứ Tân Cương của chị không. Tất cả những cái đó giờ phút này chị phải gát lại hết, chúng tôi sẽ sắp xếp sẽ tạo ra chuyện để giải thích, sự hiện diện của chị ở Bắc Kinh này đã là một huyền thoại. Không có một lý lẽ thường tình nào để giải thích về những kỳ diệu trên thân thể chị, thì lý do viện dẫn của chúng tôi cũng không đến đỗi hoang đường, vấn đề có thể thuyết phục được Hoàng a ma rồi thời gian trôi qua, đến một lúc nào đó Hoàng a ma sẽ nghĩ lại, biết đâu lúc đó sẽ ân xá mọi thứ.
Hàm Hương nhìn hai người bạn gái lòng đầy cảm xúc nói:
- Các bạn giúp tôi một cách chu đáo như vậy, tôi chẳng biết làm gì đáp trả cái ơn đó, thật tình tôi chẳng yên tâm.
Tử Vy cảm động:
- Đã bảo rồi mà, phải gát bỏ hết mọi âu lo kia xuống, cái điều mà chị cần phải làm ngay bây giờ là không có quyền do dự. Mọi người hiện rất lo cho chị đấy là sự an nguy của chị, có thế nào thì cũng phải nghĩ đến bản thân. Cuộc chia tay lần này của chúng ta có thể là cuộc chia tay không có ngày hẹn đấy.
Hàm Hương rưng rưng nước mắt:
- Sẽ chẳng bao giờ tôi quên các bạn tôi sẽ nhớ các bạn từng phút từng giây.
Yến Tử thấy vậy vội vã nói:
- Đừng khóc, chị mà khóc là nhiều người sẽ cùng khóc đấy.
Tử Vy bước tới bàn, lấy cây đàn ra dạo một khúc nhạc.
- Chúng ta không nên buồn trong lúc này, vì vậy để chia tay tôi xin hát một bả nhạc.
Nói xong, Tử Vy bắt đầu hát:
Tôi là cát còn anh là gió
Chúng ta bên nhau mãi tận chân trời.
Dù có xa nhau, rồi cũng có ngày gặp lại.
Hôm nay có rượu ta cứ say.
Đối rượu mà hát để nhớ đến ngày bươm bướm bay.
Đừng lưu luyến nữa, phú quý vinh hoa là ảo vọng.
Hạnh phúc là đây, cát và gió cùng bay.
...
Anh là cát, em là gió
Gió cát bên nhau mãi chân trời.
Tiếng gió thì thầm bao hạnh phúc.
Đời là mây bay mọi thứ chỉ như mơ.
...
Anh là cát em là gió
Gió cát bên nhau mãi tận trời
Chuyện cũ qua rồi sương khói thôi.
Trời đất dài lâu, tình yêu là bến đậu
Mặc cho đường đời gian nan

http://tieulun.hopto.org

Gió và cát mãi mãi bên nhau.
Mọi người yên lặng lắng nghe, tất cả như bị cuốn hút theo tiếng nhạc.
o0o
Buổi tối hôm ấy khi vua đến Hàm Hương đã nói với vua Càn Long những lời đầy chân tình.
- Hoàng thượng, thiếp rất cảm ơn và cũng cảm thấy vô cùng hối tiếc. Thếp chẳng biết thế nào với hoàng thượng cho phải đạo. Từ ngày thiếp vào cung, thiếp biết với bản tính ngang ngạnh ích kỷ, đòi hỏi vô cớ của mình, hẳn làm phật lòng hoàng thượng rất nhiều. Nhưng người vẫn bao dung, vẫn dùng tấm lòng quảng đại để cho chở, tội nghiệp, yêu quý thiếp. Điều đó thiếp biết rất rõ, nếu không biết thì chẳng phải là con người, vì vậy thiếp xin được cảm ơn hoàng thượng.
Vua Càn Long cảm thấy bất ngờ nói:
- Sao vậy? Đột nhiên rồi khanh nói những lời đó với trẫm chi vậy? Trẫm đâu cần lời cảm ơn của khanh? Trẫm chỉ muốn có trái tim khanh thôi, hay là vì khanh đã nhìn thấy được lòng thành của trẫm?
- Lòng thành của hoàng thượng thì thiếp đã thấy từ lâu, nên thiếp thấy nếu để thế này mãi thì thật là vô ơn quá, thiếp mong là sau này... một ngày nào đó... hoàng thượng sẽ hiểu thiếp rõ hơn và rồi... sẽ tha thứ cho thiếp.
Vua Càn Long hào phóng.
- Không cần một ngày nào cả, ngay bây giờ trẫm đã hiểu và đã tha thứ cho khanh! Trẫm sẽ không nhắc tới, mà tha thứ hết tất cả những gì khanh làm trước khi tiến cung. Khanh là một Hương phi độc nhất vô nhị của trẫm, trẫm yêu quý khanh vô cùng.
Hàm Hương nghe vua nói cỏ vẻ xúc động rưng rưng nước mắt.
- Hoàng thượng! Thiếp bây giờ đã mất mùi hương thì đâu còn là Hương phi của hoàng thượng nữa đâu. Cái "Hương phi" mà hoàng thượng quý yêu đó, đã được thái hậu bức tử rồi, chẳng còn tồn tại trên cõi đời này. Mong là từ đây về sau hoàng thượng đừng kỳ vọng điều gì ở thiếp nữa.
Vua Càn Long hơi ngỡ ngàng nhưng rồi lại hiểu sai ý của Hàm Hương, nên cười nói:
- Thôi được, từ đây về sau, trẫm sẽ xem khanh như một thứ phi hoàn toàn mới. Mặc dù không còn mùi hương nhưng đối với trẫm sự nho nhã của khanh, sự từ tốn và ánh mắt kia vẫn hoàn toàn có sức quyến rũ.
Hàm Hương sợ vua đi quá xa, nên đứng dậy nói:
- Để thần thiếp múa điệu vũ cho hoàng thượng xem nhé.
Nói xong, quay qua.
- Duy Na, Kiết Na đâu.
Duy Na và Kiết Na vội bước vào trong lấy trống ra nhịp, Hàm Hương bắt đầu uốn éo theo điệu trống, những tấm voan trên người lất phất bay như cánh mướm mờ ảo, khiến Hàm Hương như thật mà cũng như mộng.
o0o
Và thế là ngày tiến hành kế hoạch cũng đến. Suốt ngày, chiếc xe ngựa của Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang cứ bận rộn đưa đón khách vào ra hoàng cung, công việc kéo dài đến khuya.
Tối đó, ở Diên Hỷ cung cũng bày một tiệc rượu, trên bàn vua Càn Long, lệnh phi ngồi trên, rồi đến các phi tần. Yến Tử và Tử Vy cũng có dự nhưng ngồi ở phía dưới.
Không khí thật náo nhiệt vui vẻ, hai đứa con lớn của lệnh phi với vua là Thất cát cát và Cửu cát cát cũng có mặt, hai cô này dâng rượu mời vua rồi nói:
- Hoàng a ma! Ngạc nương mẹ vú bảo tụi con chỉ được mời ba mẹ một ly rượu rồi phải đi ngủ, nên con xin mời Ngạc nương và Hoàng a ma ngay bây giờ vậy.
Vua Càn Long thích thú, ôm hôn hai cô cát cát nhỏ rồi nâng ly lên, Yến Tử, Tử Vy và các phi tần cùng nâng ly lên chúc:
- Cung chúc hoàng thượng phước như Đông Hải, lệnh phi nương nương thọ tỉ Nam Sơn!
Đợi hai cô cát cát nhỏ đi xong, Yến Tử liếc nhanh về phía Tử Vy rồi cùng bước tới.
- Bẩm hoàng thượng, hai cô cát cát nhỏ đã kính rượu, bây giờ đến phiên bọn con. Tụi con xin kính Hoàng a ma và lệnh phi nương nương ly rượu này, chúc hai vị mãi mãi hạnh phúc, sẽ có thêm nhiều cát cát, nhiều a ca nhỏ.
Lệnh phi đỏ mặt cười.
- Nghe kìa, nghe kìa, Yến Tử mà chúc thì cũng khác người, nếu con muốn ta đẻ nhiều như vậy thì sẽ trở thành mụ heo nái mất.
Mọi người cười, vua Càn Long vừa cạn ly, Yến Tử lại lấy bình rượu rót đầy ly nữa dâng lên.
- Con còn phải mời Hoàng a ma thêm một ly nữa, vì Hoàng a ma là người cha vĩ đại nhất trên đời.
- Nói khéo lắm, trẫm phải uống ly này thôi.
Sau khi Yến Tử là đến Tử Vy bước lên.
- Con cũng phải kính Hoàng a ma một ly rượu, con mong là tất cả những gì con làm không phải, đều được Hoàng a ma tha thứ.
Vua Càn Long ngạc nhiên.
- Con đã làm điều gì không phải đâu? Cần gì phải nói điều đó, ta nhận rượu kính của các con là được rồi.
Rồi vua đỡ lấy ly rượu nốc cạn, Yến Tử phải giật lấy bình rượu.
- Bẩm Hoàng a ma, Hoàng a ma phải uống thêm ly này nữa mới là vĩ đại.
Vua Càn Long vui nên cười:
- Thôi, thôi... cứ bơm hơi hoài chịu sao nổi, uống thêm một ly thôi nhé!
Tử Vy nói:
- Hoàng a ma uống của Yến Tử thì phải uống của con nữa, đó là vì sự "nhân từ" quảng đại, lòng thương người tình yêu chung thủy...
Yến Tử nghe vậy không chịu.
- Không được, không được, bốn thứ đó Hoàng a ma phải uống bốn ly chớ sao chỉ có một ly.
Vua Càn Long cười chưa kịp uống, thì lệnh phi đã ngăn lại.

http://tieulun.hopto.org

- Hai con a đầu này, có biết là Hoàng a ma chưa ăn gì không? uống như vậy rủi hoàng thượng say thì sao? Ta biết tất cả những điều không vui trong cung đã kết thúc, nên ai cũng đều vui. Nhưng uống rượu nhiều có hại sức khỏe, vì vậy hãy để hoàng thượng uống ít một chút hay hơn. Còn tấm lòng các ngươi thế nào, ta nghĩ hoàng thượng cũng đã biết.
Yến Tử vẫn cố.
- Vậy sao được, Hoàng a ma có tấm lòng hải hà, mà... mà...
Yến Tử nói đến đó khôngng biết nói gì nữa, nên quơ đại một lý do nào đó, tiếp:
- Thôi thì, Hoàng a ma phải uống vì tiểu a ca đi.
Lệnh phi hỏi:
- Sao vì tiểu a ca ư?
- Thì vì sức khỏe tiểu a ca... tiểu a ca càng lớn sẽ càng có sức mạnh hơn người, không phải sao?
Vua Càn Long cười:
- Thôi được, cũng có lý đó, ta uống vậy.
Lạp Mai, Đông Tuyết mang thức ăn lên, sơn hào mỹ vị để đầy bàn. Vua Càn Long nhìn đám đông dự tiệc thỏa mãn. Chợt nhớ ra điều gì, vua nói với lệnh phi.
- Khanh hãy sai Lạp Mai, Đông Tuyết đến Bảo Nguyệt lầu mời Hàm Hương đến cho vui, chắc chắn cô ấy rất thích vì ở đây có cả Tử Vy và Yến Tử.
Lời của vua làm lệnh phi bất ngờ, Tử Vy và Yến Tử tái mặt, Nhưng Yến Tử rất lanh trí nói:
- Hoàng a ma!
- Cái gì?
- Hoàng a ma cần phải chuyên tâm một chút chứ? Hôm nay là ngày vui của lệnh phi nương nương, mà Hoàng a ma lại kéo Hương phi nương nương đến e là không tiện!
Lệnh phi nghe Yến Tử nói, vội ra điều đại lượng:
- Có gì mà không tiện, chẳng qua đó là sơ sót của ta. Vui mà quên Hương phi nương nương, để cô ấy đến càng vui chớ sao.
Rồi quay sang Lạp Mai bảo:
- Lạp Mai, hãy đến Bảo Nguyệt lầu mời Hương phi nương nương đến, nói hoàng thượng bảo. Còn Đông Tuyết thì xuống nhà bếp bảo làm ngay mấy món ăn dành riêng cho người đạo Hồi.
Lạp Mai và Đông Tuyết vội ứng ngay.
- Vâng, nô tài tuân mạng.
Yến Tử và Tử Vy tái mặt, Yến Tử ngăn lại.
- Đừng, thôi khỏi!
Lệnh phi nói:
- Sao lại khỏi, hãy để nó đi đi, để không thôi tưởng là ta lại hẹp hòi, dù gì ta và Hương phi đều là chị em cả mà.
Yến Tử nói:
- Không được, Hoàng a ma, Hoàng a ma chẳng biết là đàn bà con gái bọn con so đo thế nào ư? Tôi nay, chủ nhân của bàn tiệc này là lệnh phi nương nương. Tại sao hoàng thượng lại mời Hương phi nương nương? Có mời Hương phi cũng không đến đâu, Hoàng a ma làm vậy chẳng bên nào vui cả, lúc đó hảo ý của Hoàng a ma sẽ trở thành ác ý đấy.
Vua Càn Long nghe vậy có vẻ khó xử. Lệnh phi nương nương nghe Yến Tử nói vậy, đứng dậy.
- Ta đâu có nhỏ mọn như vậy? Thôi được để ta một mình đi mời vậy.
Yến Tử nghe vậy hoảng quá, chận lệnh phi lại:
- Thôi mà ghen thì nói ghen đi, giấu làm gì? Nếu nói dối là phạm tội khi quân đó nghe.
Lệnh phi không hiểu tại sao Yến Tử hôm nay kỳ cục vậy. Chưa kịp nói gì thì đã nghe vua nói:
- Thôi được, khỏi đi mời Hương phi nữa, lệnh phi hãy quay lại chỗ ngồi đi. Trẫm phải để buổi tiệc hôm nay vui trọn vẹn, nào lệnh phi! Cạn ly với trẫm nào!
o0o
Trong lúc vua Càn Long bận uống rượu ở Diên Hỷ cung thì Hàm Hương ở Bảo Nguyệt lầu đã hóa trang thành một tiểu thái giám. Kim Tỏa giúp Hàm Hương kiểm tra lại quần áo, mũ đội, rồi dặn.
- Lát nữa khi ra tới cửa cung, phải cúi đầu thật thấp, đừng để bọn thị vệ trông thấy mặt.
Rồi cầm thẻ bài đưa cho Hàm Hương.
- Đây là thẻ bài của Tiểu Đặng, nếu chẳng may bọn thị vệ nghi ngờ xét dữ quá thì đưa ra cho bọn họ xem. Nhớ là khi ra ngoài xong phải đưa lại cho Nhĩ Khang thiếu gia, chỉ có vậy thôi. Giờ thì đi đi, mong trời đất phò hộ cho chị.
Duy Na và Kiết Na nước mắt đầm đìa, bước tới ôm lấy Hàm Hương. Hàm Hương cũng khóc, dặn dò:
- Xin lỗi Duy Na và Kiết Na tôi chẳng thể đưa hai người theo, chỉ biết cầu nguyện Đấng a la phò hộ cho hai người...
Lúc đó Nhĩ Khang bước tới hối thúc:
- Nhanh lên, chẳng còn thời gian nữa đâu.
Hàm Hương quay qua xiết tay Kim Tỏa lần cuối, rồi hấp tấp đi ngay ra cửa.
Hàm Hương lên xe ngựa, cùng Tiểu Thuận, Tiểu Quế ngồi ở vị trí lái xe, chiếc mũ trên đầu kéo sụp xuống.
Trong khi Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang ngồi sau cố tình vén màn lên cho bọn gát cổng nhìn thấy mặt.
Chiếc xe từ từ lăn bánh về phía cửa cung thì thấy có một chiếc xe khác cũng đang đi trước. Tiểu Thuận Tử lái xe đi cập phía sau. Không ngờ xe trước chạy một chút đã dừng lại để chào tiễn biệt với Tịnh Nhi đang đứng đợi sẵn. Tịnh Nhi có ôm con chó trong tay, nói chuyện xong nhìn ra xe sau, thấy Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang nên cười khoát tay với Nhĩ Khang làm Nhĩ Khang vô cùng căng thẳng. Nhưng rồi mọi chuyện cũng qua đi.
Hai chiếc xe chạy nối đuôi nhau ra đến cửa, Tiểu Quế Tử nói:
- Tôi là Tiểu Quế Tử đây, xin mọi người trong cho qua nhé.

http://tieulun.hopto.org

Thị vệ nhìn vào xe thấy Vĩnh Kỳ vội chào.
- Ngũ a ca kiết tường, Phước đại gia kiết tường.
Vĩnh Kỳ nói:
- Được rồi, bọn bây tránh ra cho tao đi mau, đừng đóng cửa cung sớm nhé. khoảng một canh giờ nữa ta quay về đấy.
- Vâng, nô tài xin tuân lệnh.
Xe từ từ lăn bánh, Hàm Hương ngồi giữa Tiểu Quế Tử, Tiểu Thuận Tử mà căng thẳng, thái độ không bình tĩnh của Hàm Hương khiến bọn thị vệ nghi ngờ, một tên chĩa gươm lên hỏi:
- Anh chàng này là ai trông lạ vậy?
Vĩnh Kỳ chưa biết phản ứng thế nào thì Nhĩ Khang đã đẩy cửa nhảy ra nói:
- Đây là Tiểu Đặng, bọn bây quên ư?
Rồi quay qua Hàm Hương lên tiếng.
- Thẻ bài đâu?
Hàm Hương trong lúc quýnh quáng, mò mãi trong người lại không tìm thấy. Lúc đó may thay, có một chiếc bóng nhỏ luồn qua xe, rồi Tịnh Nhi phía sau hớt hải chạy tới nói:
- Ô, con chó của tôi, các người làm ơn bắt nó lại xem. Đó là con chó của lão phật gia mới nuôi đấy, không được để chạy mất.
Thế là bọn thị vệ quên cả Hàm Hương lo chạy đuổi bắt chó. Nhĩ Khang thừa cơ hội, giục Tiểu Thuận, Tiểu Quế.
- Cho xe chạy nhanh đi nào!
Thế là xe ngựa phóng nhanh qua cửa cung.
Khi xe đã lọt ra ngoài an toàn, Vĩnh Kỳ vẫn còn tái mặt nhìn Nhĩ Khang hỏi:
- Tịnh Nhi cũng là do người sắp đặt đấy ư?
Nhĩ Khang lắc đầu.
- Đâu có dám đem chuyện này cho Tịnh Nhi biết.
- Thế tại sao cô ấy hành động kịp lúc vậy.
- Tôi cũng không biết, có thể đó là ý trời.
Khi lọt mãi vào phố xá Bắc Kinh, nhìn thấy đèn đuốc sáng choang, Hàm Hương mới biết là mình đã thoát, mắt rưng rưng lệ.
- Cảm ơn Thánh A la, con đã thoát được ra ngoài.
Xe lại tiếp tục chạy nhanh về phía cổng Chánh Dương môn. Lúc đó bên ngoài cổng thành Mông Đan, Liễu Thanh, Liễu Hồng đã có mặt từ trước, nghe được tiếng xe chạy đến. Mông Đan cảnh giác.
- Có tiếng ngựa đến, coi có phải họ đến không?
Ba người căng thẳng chờ trong bóng đêm, đến lúc nhìn thấy rõ Tiểu Thuận, Tiểu Quế trên xe. Mông Đan mới mừng rỡ.
- Đúng là bọn họ rồi!
Xe ngừng, Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ kéo Hàm Hương xuống giao cho Mông Đan.
- Các người chạy nhanh đi đừng chần chờ gì nữa.
Mông Đan không ngờ sự việc lại suông sẻ như vậy, cứ ôm lấy Hàm Hương, Liễu Thanh phải giục.
- Đi nhanh lên chứ.
Lúc đó Mông Đan mới đẩy Hàm Hương lên xe mình, rồi khoát tay với Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang nói:
- Hẹn ngày gặp lại!
- Hẹn ngày gặp lại!
Liễu Hồng nói với Nhĩ Khang.
- Bọn này đi đây! Có lẽ khoảng hai ngày nữa mới quay về, các anh yên tâm.
Rồi chiếc xe lăn bánh lẩn khuất trong đêm.
Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang nhìn nhau.
- Cuối cùng rồi kế hoạch cũng hoàn thành.
- Mong là mọi thứ sẽ êm đẹp, không có gì rắc rối.
Vâng, chuyện đưa Hàm Hương ra khỏi hoàng cung chỉ là một cái móc đầu tiên, phía sau sẽ còn nhiều vấn đề phải giải quyết. Không biết là mọi chuyện có suông sẻ không, đó là chưa chắc Hàm Hương thoát hiểm.
o0o
Tối hôm đó, Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ một lần nữa đến Thấu Phương Trai dò la động tĩnh. Họ vừa vào là Kim Tỏa khép cửa lại ngay, Yến Tử hỏi:
- Thế nào, mọi thứ đều tốt đẹp chứ?
Nhĩ Khang nói:
- Hãy chúc mừng, bọn họ đã gặp nhau.
Vĩnh Kỳ tiếp.
- Giờ này có lẽ bọn họ đã đi được hơn hai mươi dặm đường.
Yến Tử nghe vậy mừng rỡ ôm lấy Tử Vy.
- Vậy là chúng ta đã thành công, để họ được đoàn tụ.
Rồi quay qua Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Yến Tử đưa một ngón tay lên nói:
- Hai người là anh hùng vĩ dại! Đúng là đại hiệp khách!
Tử Vy lắc đầu nói:
- Tôi thì không hưng phấn như các vị, tôi rất lo, mọi thứ không đơn giản như vậy dâu, chỉ cần sáng mai khi Hoàng a ma phát hiện Hàm Hương biến mất là sẽ nghi ngờ. Người bị nghi ngờ đầu tiên là tôi và Yến Tử lúc đó sẽ ứng phó thế nào đây?
Nhĩ Khang nghe nói giật mình.
- Tại sao lại nghi ngờ hai người?

http://tieulun.hopto.org

- Vì hôm nay khi đang uống rượu, chợt Hoàng a ma nảy ý muốn gọi Hương phi đến cùng tham gia, Yến Tử đã không đồng ý đứng cản cửa la lối om sòm. Chuyện đó đã cản được Hoàng a ma, nhưng bây giờ sự việc thế này, chắc chắn là người sẽ đặt câu hỏi ngay.
Yến Tử cãi:
- Không đâu, không đâu, lúc đó Hoàng a ma đã say nên chuyện chúng ta làm, thì lúc tỉnh lại người đã quên hết, làm sao có chuyện nghi ngờ. mà nếu có nghi thì cũng đâu có bằng cớ? Chúng ta cứ việc chối phăng là xong ngay.
Rồi Yến Tử tiếp.
- Thôi, đừng có bận tâm chuyện đó nữa, chẳng có việc gì đâu. Chúng ta cứ việc dựa trên chuyện Nhĩ Khang đã bày mà nói là chắc chắn vượt ải được mà.
Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang nhìn nhau lo lắng, Vĩnh Kỳ chau mày nói:
- Còn chuyện Tịnh Nhi nữa, điều ban nãy Tịnh Nhi làm, đã giải cứu bọn ta, nhưng không biết Tịnh Nhi có biết không?
Tử Vy nghe nói giật mình.
- Sao lại có Tịnh Nhi ở đây nữa chứ?
Nhĩ Khang vội trấn an.
- Đừng lo, đừng sợ. Tịnh Nhi không dám nói nếu biết sự thật đâu, vì nếu nói ra thì cũng sẽ là đồng phạm của chuyện này.
Kim Tỏa ngạc nhiên hỏi:
- Có nghĩa là Tịnh Nhi đã giúp sức? Chẳng lẽ cô ấy biết?
Nhĩ Khang hơi bối rối nói với Vy.
- Tôi không biết là cô ấy biết hay không? Nhưng rõ ràng trong chuyện hôm nay cả em và anh đều gặp bất ngờ. Đó là những điều ta đã không tiên liệu được. Thôi vậy hãy chuẩn bị tâm lý để ngày mai ứng phó đi.
Vĩnh Kỳ lo lắng nhìn Yến Tử.
- Vậy thì hãy ôn lại cách ứng xử, Yến Tử em có nhớ những gì cần nói không?
Yến Tử nói nhanh nhẩu.
- Nhớ chứ, nhớ chứ, nhưng anh cứ để đó đi, mai xem cách em diễn kịch là biết ngay. Chẳng để mọi người lo đâu mà sợ.
Còn Nhĩ Khang thì nhìn từ Vy nói:
- Thật tình anh chẳng an tâm tí nào, Tử Vy, em đừng có căng thẳng như vậy, hãy dẹp bỏ hết mọi mặc cảm phạm tội đi. Em cũng cần tập nói dối một chút cái màn kịch mà ta đã nghĩ ra phải được diễn như thật mới được. Biết không?
Tử Vy vẫn không thể bình tâm khi nghĩ đến chuyện mình sắp phải nói dối với Hoàng a ma lần nữa. Tử Vy suy nghĩ rồi đột nhiên nói:
- Em có một đề nghị táo bạo thế này?
- Đề nghị gì? Nói xem?
- Hãy suy nghĩ thử xem, nếu chúng ta thú thật mọi chuyện với Hoàng a ma, hậu quả sẽ ra sao?
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ vừa nghe nói, rùng mình, Nhĩ Khang nói:
- Tử Vy, em sao lại ngây thơ vậy? Đó là chuyện hoàn toàn không thể được, em mà thú thật thì khi Liễu Thanh, Liễu Hồng vừa quay về Bắc Kinh sẽ bị bắt ngay. Lúc đó Tiêu Kiếm ở hội Tân Quán cũng không thoát, mà bọn họ bị bắt rồi thì nếu Liễu Thanh, Liễu Hồng không khai ra, Tiêu Kiếm cũng khai. Hắn là đứa không thể tin cậy được, mà khi họ khai ra thì đường đi của Mông Đan, Hàm Hương cũng bị lộ. Lúc đó chuyện mà chúng ta đã khổ công làm chẳng phải là trở thành công dã tràng ư?
Lời của Nhĩ Khang thức tỉnh Tử Vy, Vy gật đầu:
- Anh nói đúng, em ngu thật, nhưng bây giờ em đã rõ các người yên tâm em sẽ y theo kế hoạch mà hành động.
- Đúng, đến nước này rồi ta không có con đường nào lựa chọn khác hơn.
Vĩnh Kỳ nói:
- Vậy là cố làm đúng kế hoạch nhé! Thôi tan họp.
Nhĩ Khang gật đầu lại dặn dò lần nữa.
- Sáng mai tôi sẽ vào cung sớm không phải chỉ tôi mà cả Ngũ a ca, chúng tôi sẽ có mặt ở ngự hoa viên. Sẵn sàng hô ứng theo mọi người, còn bây giờ tất cả phải đi ngủ sớm để lấy tinh thần, hầu ứng chiến cho ngày mai.
Nhĩ Khang chưa dứt lời thì đã nghe bên ngoài rao:
- Hoàng thượng giá đáo!
Mọi người giật mình, Yến Tử không dằn được.
- Trời ơi, Hoàng a ma đã say khướt rồi mà, còn đến đây được?
Nhĩ Khang nhìn quanh:
- Hãy bình tĩnh, bình tĩnh!
Tử Vy cũng nói:
- Làm sao bình tĩnh nổi, nếu Hoàng a ma đến Bảo Nguyệt lầu thì sao? Có phải vở kịch mình dựng sẽ không diễn được không?
Lại nghe thêm tiếng rao lần nữa.
- Hoàng thượng giá đáo!
Mọi người hiểu ra, thở phào nhẹ nhõm. Trong khi Yến Tử thì vung nắm đấm về phía con vẹt nói:
- Coi chừng đấy, cái tay bốc phét, ngươi có biết thế nào là phép tắc không? Bọn tao đang cuống cả người lên đây, người còn ở đó pha trò, lần sau còn vậy ta vặt lông đấy.
Con vẹt kêu lên:
- Đồ thối tha, đồ thối tha!
Yến Tử giận quá, đáp trả:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi mới là đồ thối tha đấy!
Vĩnh Kỳ nhìn Yến Tử lắc đầu.
- Trong giờ phút căng thẳng này mà cô còn lo cãi lộn với vẹt, tôi chịu thua cô đấy.
Nhĩ Khang thì nhìn hai cô cát cát mà chẳng an tâm tí nào cả, một người thì quá thật thà, một người lại quá bạo phổi, nghĩ gì nói đấy. Thế này thì sẽ ra sao đây?

http://tieulun.hopto.org

Chương 34

H ôm ấy, mặt trời vừa lên khỏi ngọn cây, tại ngự hoa viên, chợt có tiếng la lớn làm chấn động cả cung đình. Mọi người đổ ra xem chuyện gì? Chỉ thấy Yến Tử kéo tay Tử Vy với Kim Tỏa chạy hớt hải về phía Càn Thanh cung.
- Hoàng a ma! Hoàng a ma, người có mặt ở đấy không? Không xong rồi, Hương phi nương nương đã hóa thành bướm bay mất rồi!
Ngày thường yên lặng ít nói, như Tử Vy cũng lớn tiếng:
- Hoàng a ma, hãy ra nhanh đi, Hương phi nương nương đã hóa bướm bay đi rồi, làm sao đây.
Kim Tỏa thì hớt hải:
- Bươm bướm, bươm bướm, mọi người hãy lại xem, Hương phi đi rồi, làm sao đây?
Tiếng hét làm kinh động, không những vua Càn Long, lệnh phi, thái hậu, Tịnh Nhi, hoàng hậu, Dung ma ma, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ mà tất cả mọi người.
- Cái gì, cái gì?
Vua Càn Long nghe loáng thoáng tái mặt.
- Cái gì, ngươi nói lại cho ta nghe rõ xem?
Yến Tử xông tới trước mặt vua và lệnh phi hổn hển nói:
- Hoàng a ma, ban nãy con và Hương phi nương nương cùng dạo chơi trong vườn, Hương phi nương nương đang thử vận công xem hương thơm của mình khôi phục chưa. Không ngờ bướm đâu chẳng thấy đến mà cả Hương phi cũng biến mất, chúng con sợ quá nhìn lên, thì thấy có một cánh bướm vờn vờn như từ giã, sau đó nó bay cao thật cao rồi đi mất.
Vua Càn Long nghe nói bàng hoàng không tin trừng mắt với Yến Tử:
- Chuyện của người nói hoàn toàn phi lý! Có phải lại bịa chuyện nữa không?
Tử Vy đứng gần bên tiếp lời, giọng run run chưa hết sợ.
- Đó là sự thật, thật đấy, con, Yến Tử, Kim Tỏa đều thấy cơ mà...
Rồi quay qua nhìn Nhĩ Khang cầu cứu.
- Anh có thấy con bướm màu sặc sỡ không? Nó có bay về phía anh mà?
Nhĩ Khang tiếp ứng, giả vờ nói:
- Làm gì có chuyện đó, em có nhìn kỹ không chứ?
Tử Vy yên tâm hơn.
- Có chứ, ai cũng thấy rõ, Hương phi nương nương đứng ở đó xoay tròn chợt nhiên có một màn nước mỏng che lại, không còn thấy đâu nữa, chỉ thấy một cánh bướm bay lên, vòng mấy vòng rồi lại biến mất.
Vĩnh Kỳ chen vào:
- Tử Vy nói rõ ràng như vậy thì chắc là có rồi!
Rồi Kỳ quay qua nhìn khang.
- Nhĩ Khang, ngươi còn nhớ lần trước không? Lúc Hương phi nương nương bệnh sắp chết, nguyên một đàn bướm đã bay vào, sự việc đó chứng tỏ Hương phi nương nương đâu phải là người bình thường... tôi nghi bà ấy là một tiên nữ, một nữ thần bươm bướm như Yến Tử đã nói.
Nhĩ Khang phụ họa.
- Vâng, cô ấy không phải người phàm, ngay từ đầu tôi biết không phải người phàm mà.
Lệnh phi nghe vậy tái mặt.
- Chắc chắn các người trông thấy như vậy chứ? Không phải là chuyện đùa đó nghe, một người bằng da bằng thịt làm sao lại có thể hóa thành bướm?
Vua Càn Long cũng nói:
- Không thể, không thể có chuyện như vậy được!
Kim Tỏa nói:
- Bẩm vạn tuế gia, đấy là sự thật... Hương phi nương nương xoay xoay người, thì bọn tôi trông thấy áo nương nương bỗng nằm dài trên cỏ. Còn nương nương lại mất tiêu, chỉ có một con bướm bay lên, không tin vạn tuế gia đến đấy mà xem.
Vua Càn Long vẫn lắc đầu.
- Không thể có chuyện đó, một lời, một chữ không thể tin!
Thế là vua Càn Long bước nhanh về hướng Bảo Nguyệt lầu, lệnh phi và mọi người bước theo.
Dung ma ma nói với hoàng hậu:
- Nương nương, có thể có chuyện đó không vậy? Nương nương có tin là Hương phi biến thành bướm không?
Hoàng hậu vừa đi vừa nói:
- Cái con Hương phi, trên người tự nhiên bốc thơm dẫn dụ được cả bươm bướm, chết mà sống lại được... thì có chuyện gì là không thể chứ? Nhưng dù thế nào, bọn ta cứ đến đấy xem rồi tính.
Thái hậu nhìn Tịnh Nhi, bà có vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm.
- Tử Vy, và Yến Tử nói là Hương phi đã biến thành bướm? Thật như vậy hay tai ta có vấn đề ta có nghe lầm ư?
Tịnh Nhi đương nhiên rất bỡ ngỡ, càng nghĩ càng thấy bất an. Chợt nhớ lại đêm qua hoàng thượng đãi tiệc, thái độ căng thẳng của Vĩnh Kỳ... rồi một thái giám lạ ngồi trên xe ngựa... Tịnh Nhi lẩm bẩm nói:
- Bọn họ đã nói rồi... Hương phi đã bỏ đi...
- Ta cũng đến đấy xem sao?
Lúc mọi người đến Bảo Nguyệt lầu, thấy Duy Na và Kiết Na đang vật vã khóc trong sân, bên cạnh họ là bộ quần áo màu trắng của Hương phi hay mặc cùng toàn bộ nữ trang đeo trên người cũng nằm đó.
Vua Càn Long nhìn thấy cảnh đó ngẩn ra, rồi bước tới chụp lấy Duy Na nói:
- Chủ các ngươi đã đi đâu! Khai thật ra!
Duy Na dùng tiếng Hồi đáp:

http://tieulun.hopto.org

- Công chúa biến thành bướm, bay mất rồi!
Vua Càn Long buông Duy Na ra, quay qua chụp lấy Tử Vy.
- Tử Vy, con là đứa không biết nói dối, nhất là đối với trẫm. Con hãy nói rõ đi, Hương phi đã đi đâu? Cô ấy là người bằng xương bằng thịt, đâu thế nào biến thành bướm được? Làm sao có thể có chuyện như vậy chứ?
Tử Vy bị vua truy, tái cả mặt. Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đứng gần đấy lo lắng, đưa mắt động viên. Tử Vy vừa khóc vừa nói:
- Vâng, Hoàng a ma, con xin lỗi. Nhưng thật tình Hương phi nương nương đã biến mất. Chúng con bất lực, không thể giúp được gì cho Hoàng a ma được. Hương phi nương nương nào giống người phàm, bà ấy người có mùi thơm, nên sự hóa bướm kia có thể xảy ra ngoài sự hiểu biết của con người. Ta chịu thôi!
Vua Càn Long như phát điên lên:
- Không thể, khôing thể như vậy được! Cô ấy là phi tần của ta, đã từng vượt qua được cái chết thì làm sao có thể hóa bướm mà đi được chứ? Ta không tin! Tại sao các người không giữ nàng lại cho ta?
Tiểu Yến Tử bước tới, nắm tay vua xúc động nói:
- Hoàng a ma, Hương phi đã đi rồi, dù gì vẫn tốt hơn là chết đi? Con biết, nàng là người từ bướm biến thành thì trở về kiếp bướm cũng tự nhiên thôi. Hoàng a ma đừng buồn nữa, nếu Hương phi nương nương mà về được cội nguồn, thì ở đó người hẳn sẽ nhớ đến ơn đức của Hoàng a ma. Thay vì buồn ta nên chúc phúc cho nương nương đi!
Lệnh phi nghe đám Yến Tử nói vậy, không thể không tin nên an ủi vua.
- Hoàng thượng à! Bọn trẻ nói vậy, chắc là thật đấy. Tử Vy nói đúng, có thể Hương phi đến hoàng cung như một cuộc dạo chơi. Mang lại niềm vui cho hoàng thượng phút giây, đến hạn phải quay về kiếp bướm. Chúng ta chẳng nên dùng tình cảm của con người để ràng buộc, hãy để cô ấy nhởn nhơ vô tư mà trở lại thế giới của mình.
Nhĩ Khang cũng bước tới nói:
- Lệnh phi nương nương nói đúng. Hoàng thượng hẳn còn nhớ mấy câu thơ của Lý Thương Ẩn chứ.
Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp.
Vọng để xuân tâm thác đỗ quyên.
(Mơ màng hóa bước Trang sinh.
Lòng xuân vọng để biến thành đỗ quyên.)
Như vậy thì Hương phi nương nương chẳng qua chỉ là giấc mơ hồ điệp của hoàng thượng mà thôi.
Vua Càn Long bàng hoàng lui ra sau.
- Mộng hồ điệp ư? Mộng hồ điệp! Không, không thể như thế được, cô ấy là con người thật cơ mà? Đâu phải là giấc mộng, trẫm phải vào Bảo Nguyệt lầu xem sao? Biết đâu, cô ấy đã quay về, Vâng, nàng bay đi thì cũng có thể bay về đấy.
Rồi vua bước nhanh vào trong, mọi người đi theo. Trong Bảo Nguyệt lầu, mọi thứ đều hết sức ngăn nắp sạch sẽ. Nhưng tĩnh vật thì nguyên vẹn, còn người? Lại không thấy bóng.
Vua bước vào phòng ngủ Hàm Hương sục sạo khắp nơi, ông như người mất trí, ngó quanh ngó quốc. Cảnh xưa còn đó, bóng người nơi đâu?
Vua ngẩn ngơ ngơ ngẩn, đám đi phía sau yên lặng không dám khuấy động, chỉ có thái hậu, sau phút giây kinh ngạc, bà đã lấy lại bình tĩnh bước tới nói:
- Hoàng đế này! Thế này thì rõ ràng là Hương phi đã biến mất, sự biến mất đó diễn ra thế nào chưa biết nhưng chắc chắn là nó không còn trong cung. Phải biết là trong cuộc đời chuyện có rồi mất, mất rồi có không lường trước được. Cũng không thể đòi hỏi được, hoàng đế hãy suy nghĩ lại đi, Hương phi từ Tân Cương xa xôi đến đây. Trong khoảng thời gian đó, biết bao nhiêu sự việc lạ lùng đã xảy ra. Bây giờ đi mất, biết đâu chẳng là phúc khí của nhà Đại Thanh chúng ta? Hoàng đế là đấng tối thượng của một nước, đừng chỉ vì sự biến mất của một phi tần mà thất thần như vậy, xem chẳng được.
Vua Càn Long yên lặng, buông người xuống ghế thở dốc, thái hậu lại nói:
- Hoàng đế, con có thấy chuyện này quá ly kỳ không? Nhưng nếu tiết lộ ra ngoài e là không có lợi cho cung đình, chi bằng cứ thông báo là Hương phi bệnh nặng rồi mất, mọi chuyện sẽ êm nhẹm.
Vua Càn Long ngồi yên, hình ảnh Hương phi và những lời nàng nói đêm qua vẫn còn đó.
- Bẩm hoàng thượng, người thiếp đã mất mùi hương thì coi như thiếp không còn là Hương phi của hoàng thượng nữa. Hương phi ngày cũ đã bị thái hậu giết chết rồi, không còn hiện hữu trong cõi đời này nữa đâu, xin từ đây về sau hoàng thượng cứ nghĩ thế.
Vua Càn Long bàng hoàng, thì ra đây là lời ly biệt! Ông nhìn lên, sự ân hận và đau khổ dâng trào, nếu thái hậu không bức tử Hương phi, thì có lẽ Hương phi đã không bỏ đi? Tuy nghĩ vậy, nhưng ông chỉ khoát tay nói:
- Thôi, các người đi hết đi, để một mình trẫm ở lại đây thôi, đừng ai quấy rầy nữa.
Tất cả vội vã rút lui, nhưng đột nhiên vua lên tiếng.
- Yến Tử, Tử Vy, hai đứa hãy ở lại.
Tử Vy, Yến Tử giật mình dừng lại, Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ thì đưa mắt động viên.
Khi mọi người đã rút lui cả, vua Càn Long vẫn tiếp tục yên lặng làm Yến Tử và Tử Vy càng căng thẳng hơn, rất lâu sau đó vua mới lên tiếng.
- Yến Tử, Tử Vy, các người lại đây!
Yến Tử và Tử Vy rụt rè bước tới, vua nhìn hai người hỏi:
- Cả hai con, hãy thề độc với ta là đã tận mắt nhìn thấy Hàm Hương biến thành bướm đi nào?
Tử Vy lúng túng, còn Yến Tử thì nhanh miệng.
- Con, Yến Tử xin thề với Hoàng a ma là nếu không nhìn thấy Hương phi nương nương biến thành bướm thì sẽ bị trời đánh, bị Hoàng a ma chặt đầu, bị tứ mã phanh thây...
Yến Tử thề xong lại sợ, mắt nhìn lên trần nhà vái:
- Xin thưa với trời đất quỷ thần, con bị ép phải thề nên không thể không thề được, chớ lòng con không hề

http://tieulun.hopto.org

muốn, xin chư vị hiểu cho.
Tử Vy chỉ nói:
- Nếu không trông thấy Hương phi hóa bướm, thì xin trời đánh cho con chết đi!
Yến Tử lại râm râm khấn.
- Tử Vy nó cũng giống con vậy, thề vậy chứ không thật tâm, xin trới đất chứng giám cho.
Vua Càn Long đăm đăm nhìn hai người, chúng nó đã thề không lẽ không thật? Nghĩ vậy, người lẩm bẩm.
- Nếu nó như các con nói thì quả thật cô ấy không phải là người phàm mà là người của thế giới khác, và đã trở về tiên cảnh?
Tử Vy nghe vua nói xúc động quá, nắm lấy tay vua Càn Long nói:
- Bẩm Hoàng a ma! Chuyện mất Hương phi nương nương, tụi con cũng đau lòng lắm chứ, nhưng khi nghĩ lại, thì hẳn hoàng thượng cũng thấy từ ngày vào cung. Hương phi nào có vui, chỉ toàn gặp chuyện buồn, có lúc còn suýt mất cả mạng. Thể chất và tinh thần đều không êm ả, sống như con chim cảnh trong lồng chẳng được tự do thì làm sao vui? Vì vậy được hóa thân, đối với Hương phi có khi đó là một hạnh phúc, một sự giải phóng. Từ đây Hương phi có thể tự do bay nhảy, không bị ràng buộc bởi bất cứ một luật lệ khắc khe nào. Hoàng a ma! Con nghĩ nếu thật sự Hoàng a ma mà yêu Hương phi thì phải mừng cho chị ấy hơn là buồn. Xin Hoàng a ma đừng nghĩ ngợi nữa, với con có thể ở một thế giới xa xôi nào đó, Hương phi vẫn nhớ tới chúng ta, và đang cầu nguyện cho Hoàng a ma được tốt lành thôi.
Yến Tử nhiệt tình tiếp lời.
- Đúng thế, đúng thế, lúc Hương phi bay con cảm thấy như có một vòng mây ngũ sắc hiện ra, có tiếng nhạc nữa.
Tử Vy thấy Yến Tử quá đà, phải giả vờ ho một tiếng để chận lại, vua Càn Long buồn buồn.
- Hai con nói thế trẫm không thể không tin, nhưng sự việc sao có vẻ huyền diệu quá, chẳng thật tí nào.
Tử Vy nhìn vua nói:
- Bất cứ một chuyện gì dính líu đến Hương phi mà chẳng huyền diệu? Từ nào đến giờ con có nghe nói một người nào đó mà tự nhiên có hương thơm đâu. Hoàng a ma! Hoàng a ma chẳng thấy điều đó ư? Có ai mà uống cả lọ Hạt Đĩnh Hồng lại không chết? Lúc bệnh nặng mùi hương lại tỏa ra khắp phòng, lôi cuốn cả bầy bướm vào phòng. Không phải là chuyện huyền diệu ư? Bản thân Hương phi đã là một truyền kỳ, vì vậy ta không nên xem cô ấy là thật, mà chỉ coi đó như một truyền thuyết huyền ảo thôi.
Vua Càn Long yên lặng, mắt đăm đăm nhìn vào chiếc ghế mọi ngày Hàm Hương ngồi như cảm thấy Hương phi vẫn còn đó.
- Đúng rồi, Hương phi lúc còn sống đã là một truyền kỳ hư ảo, hóa bướm bay đi, vâng, tối qua lúc Hương phi múa cho trẫm xem, trẫm đã linh cảm. Cô ấy là một cánh bướm, và rồi... cô ấy đã bay đi.
Tử Vy, và Yến Tử nghe vua nói, lặng lẽ đồng cảm.
o0o
Chuyện Hàm Hương hóa bướm bay mất làm chấn động cung đình.
Tại Khôn Ninh cung Dung ma ma thì thầm với hoàng hậu:
- Bẩm hoàng hậu nương nương, nương nương nghĩ gì về chuyện này, có phải là nó quá ly kỳ không? Có điều gì gian dối không?
- Ngươi nói vậy là sao?
- Nói đúng ra, cái cô ả Hương phi cũng có nhiều cái lạ. Hóa bướm bay đi, sao lại có ba con a đầu đó nhìn thấy? Mà không phải là người khác thấy? Còn một cái lạ nữa là nếu Hương phi biết pháp thuật, tại sao lại không hóa bướm bay đi từ trước mà phải đến bây giờ?
Hoàng hậu ngẫm nghĩ.
- Ngươi nói có lý, nhưng chuyện Hương phi quyến dụ bầy bướm thì ai cũng nhìn thấy cả mà. Lúc đó ngươi là bảo Hương phi có ma thuật, nếu có ma thuật thì chuyện hóa bướm vẫn có thể xảy ra chứ? Còn nếu như nghi ngờ, cho là cô ấy không hóa bướm mà trốn đi, vậy thì trốn đi đâu nào?
- Cái chuyện bỏ trốn vẫn có thể lắm chứ? Bởi vì hôm trước lão phật gia định giết cô ta, Hương phi hẳn thấy ở hoàng cung này quả là không phải nơi an toàn. Nên có thể đã trốn khỏi hoàng cung, để trở về Tân Cương chẳng hạn.
- Nhưng cô ấy là phi tần của vua, muốn trốn ra khỏi cung đình đâu phải là chuyện dễ?
- Tôi thì nghi là có sự tiếp tay của đám ở Thấu Phương Trai và Ngũ a ca, Phước đại gia nữa.
Hoàng hậu lắc đầu:
- Chuyện này chẳng có một chút chứng cớ, chỉ suy đoán không sao được. Nhưng mà bọn họ giúp Hàm Hương trốn thoát có lợi lộc gì cho họ, con ấy đi còn nhẹ gánh cho ta. Thôi, hãy tin như cô ta hóa bướm mà đi đi... chẳng có ai ngu dại dám đem đầu mình ra đùa, để đưa Hương phi ra ngoài... Hàm Hương là đứa được hoàng thượng sủng ái nhất trong cung đình, làm vậy chẳng phải là đã đùa với lửa ư?
Dung ma ma gật đầu:
- Vâng, chuyện này quả vô lý thật. Nhưng nô tài vẫn cảm thấy có cái gì lạ lạ trong chuyện này. Biết đâu gì bọn họ cũng rất quý Hương phi, sợ là để Hương phi ở lại trong cung sớm muộn cũng bị thái hậu bức chết nên muốn giải cứu cho cô ấy?
Hoàng hậu lại suy nghĩ, rồi phấn chấn nói:
- Nếu ngươi tìm thấy bằng chứng là Hương phi đã được người ta đưa đi trốn, thì cơ hội báo thù của mình đã đến. Chắc chắn là bọn họ sẽ cầm chắc cái chết trong tay.
Dung ma ma được khích lệ tiếp:
- Nương nương! Lần trước nương nương muốn nô tài truy cứu xem mỗi lần bọn họ xuất cung đi đâu, thì bọn nô tài đã điều tra được rồi. Họ ra khỏi cung đình đều đến một nơi có tên gọi là Hội Tân Lầu mà chủ tiệm lại là hai anh em Liễu Thanh và Liễu Hồng.
Hoàng hậu châu may.

http://tieulun.hopto.org

- Chỉ là một quán rượu thôi ư? Nếu vậy thì có gì đáng ngạc nhiên khi ra ngoài đương nhiên phải ngồi quá nhìn trời nhìn đất. Điều đó không cấu thành tội phạm được.
Dung ma ma hạ thấp giọng.
- Có điều... nghe nói quán rượu này có bọn Tân Cương ra vào.
Hoàng hậu giật mình.
- Vậy à?
o0o
Khôn Ninh Cung bắt đầu điều tra, Từ Ninh cung cũng cho người đi điều tra.
Thái hậu đi tới đi lui trong cung thắc mắc mãi.
- Tại sao lại có thể biến thành bướm được? Một phi tần bằng da bằng thịt mà biến thành bướm là chuyện khó tin, nếu không nói là vô lý. Chuyện này mà tiết lộ ra ngoài thì còn gì là sự trang nghiêm của hoàng cung. Bọn dân dã bên ngoài sẽ thêm mắm thêm muối thêu dệt cho ly ký thêm thì càng rắc rối. Đúng ra thì chỉ cần chuyện một người tỏa hương thơm đã là kỳ lạ, bây giờ lại biến thành bướm nữa.
Suy nghĩ đến đó bà dừng lại, quay qua.
- Tịnh Nhi đâu? Ngươi là đứa thông minh hiểu biết, hãy giúp ta phân tích thử xem, chuyện Hương phi là sao? Cớ gì Hạt Đĩnh Hồng lại thuốc mà không chết, lại còn biến thành bướm bay mất nữa.
Tịnh Nhi nhìn thái hậu đắn đo nói:
- Chuyện này nói ra cũng lại, ngay khi Hương phi uống Hạt Đĩnh Hồng, cũng có cả một bầy bướm bay vào Bảo Nguyệt lầu điều này rất nhiều người tận mắt trông thấy, rồi Hương phi chết đi sống lại cũng lạ sự thật. Con nghĩ, giữa Hương phi và bầy bướm kia hẳn là có một căn nguyên liên hệ nào đó. Thật ra thì trên cõi đời này có biết bao điều mà con người không giải thích được. Chẳng hạn như chuyện quỷ thần, mọi người kinh sợ và chẳng ai dám nói là không có dù không thấy, con nghĩ chuyện của Hương phi cũng tương tự.
Thái hậu vẫn thắc mắc.
- Vậy thì ta phải làm gì đây? Bên ngoài mà họ biết làm sao giải thích? Rồi còn A Lý Hòa Trác mà đến đây đòi gặp mặt con, thì chúng ta phải nói thế nào? Chẳng lẽ nói ra sự thật?
- Con nghĩ lão phật gia hẳn có cách nói mà, chẳng hạn như nói cô ấy bệnh mà mất? Vậy chứ nếu lần trước mà lão phật gia bắt Hương phi uống Hạt Đĩnh Hồng mà chết, thì lão phật gia cũng nói thế thôi, đúng không? Tóm lại con biết lão phật gia nào có ưa gì Hương phi cô ấy mà biến thành bướm bay mất càng tốt chứ sao, đâu có thiệt thòi gì?
Thái hậu ngần ngừ.
- Vậy... vậy... chúng ta cứ tuyên bố là nó đã chết rồi đi, nhưng mà liệu nó có quay trở lại không? Nếu một con bướm chỉ muốn bay ra ngoài chơi một ít lâu rồi quay về, lại biến thành Hương phi chỉ chẳng phải là ta lại làm trò cười cho mọi người ư?
Tịnh Nhi yên lặng không biết nói gì, chuyện này chỉ có đẳng Thấu Phương Trai mới giải thích được thôi.
o0o
Tình hình ở Thấu Phương Trai căng thẳng chẳng kém, Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ thấy Tử Vy và Yến Tử lại lâu quá không về cũng quýnh lên. Kim Tỏa thì khỏi nói chạy tới chạy lui, mãi đến mấy canh giờ sau mới thấy Yến Tử và Tử Vy quay về, mọi người nhẹ hẳn.
Vĩnh Kỳ hỏi:
- Sao vậy? Có gì không hay không? Hoàng a ma tin chứ? Các người có bị chất vấn không?
- Khoan đã vào nhà đóng cửa lại rồi nói cũng không muộn mà.
Mọi người vào hẳn trong nhà, Tử Vy thấy thái độ căng thẳng của các bạn, trấn an.
Rồi quay qua Yến Tử, Tử Vy trách:
- Tại sao ban nãy chị lại thề nặng như vậy, cái gì mà chém đầu, rồi bốn ngựa phanh thây... nghe mà phát ớn. Rủi mà lời thề đó linh nghiệm thì sao?
- Không đâu, lúc thề xong, tôi có lâm râm khấn trong bụng là xin đừng để cho lời thề đó linh nghiệm. Vả lại việc làm của chúng ta là việc làm tốt, trời phải khen chúng ta mới phải chứ sao lại để nó linh ứng được.
Nhĩ Khang lo lắng.
- Thế khi hai người thề xong, hoàng thượng có tin không?
Tử Vy nói:
- Lúc đó hoàng thượng đau buồn quá nên đâu có thời gian đâu mà suy nghĩ. Vả lại trước đó Hoàng a ma cũng đã chứng kiến những điều kỳ lạ của Hàm Hương, hẳn không nghi ngờ đâu. Có điều trông người, em thấy tội nghiệp quá, lúc bọn em về đây, người vẫn còn ngồi thẫn thờ ở Bảo Nguyệt lầu, có lẽ đang hy vọng Hàm Hương rồi sẽ trở lại.
Rồi Tử Vy nhìn Nhĩ Khang nói:
- Em có cảm giác em bậy quá! Nếu sau này Hoàng a ma mà biết được sự thật, có phải là sẽ thù ghét em lắm không?
- Em nói vậy có nghĩ là hoàng thượng đã tin?
- Hình như là vậy.
Nhĩ Khang nắm lấy tay Vy.
- Thôi đừng có bức rức nữa, em cũng thấy đấy trong chuyện này ta nào được phép lựa chọn hãy nghĩ đến Mông Đan xem đó mới là con người đáng thương. Hàm Hương cũng vậy, họ yêu nhau, có thể sống chết vì nhau. Nếu chuyện này mà thất bại có phải là cả hai sẽ đều mang tội chết không? Là, sao ta lại thấy người ta chết mà không cứu chứ?
Vĩnh Kỳ cũng đồng cảm.
- Nhĩ Khang nói đúng, chẳng có việc gì mà bức rức. Hoàng a ma tuy là đau khổ, nhưng người đâu phải chỉ có một mình Hàm Hương, còn lệnh phi nương nương này, còn hai mươi mấy bà vợ khác này, rồi thời gian sẽ khiến ông ta phôi pha. Còn Mông Đan? Biết yêu từ mười hai tuổi, mãi đến giờ chỉ có một mình Hàm Hương.

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử chen vào.
- Đúng vậy, đúng vậy, vả lại bây giờ sự việc đã thực hiện xong rồi, hối hận cũng đâu có kịp?
Rồi tự đắc nói:
- Hôm nay tôi đã diễn được một màn kịch rất hay, nói dối một cách tự nhiên, trơn tru, đến cả bản thân còn không dám tin là mình đã làm được như vậy, vì vậy tôi đã thường nói mà. Võ nghệ tôi chẳng ra gì, nhưng nghề đóng kịch thì phải nói là siêu đẳng, dách lầu! Vở kịch của thiên tài Nhĩ Khang, nhờ tôi mà nó mới sống thật chẳng ai nghĩ là dối trá cả.
Nhĩ Khang lắc đầu.
- Ai bảo cô thế? Điều các người nói ra đâu có được người ta hoàn toàn tin đâu, đó là một khuyết điểm. Có điều sự việc đến đây là phải dừng lại, đợi mọi chuyện qua đi. Chớ tôi thấy rất đáng lo, này nhé! Ở đằng lão phật gia yên tĩnh, phía hoàng hậu cũng yên lặng một cách đáng lo. Hoàng thượng thì đang buồn nên để yên chưa cho quan binh lùng sục. Tất cả tạm thời thôi!
Rồi Nhĩ Khang thở ra tiếp:
- Giờ này có lẽ bọn họ đã đến Thạch gia trang!
Vĩnh Kỳ phân tích:
- Nếu hai ngày nữa mà hoàng thượng tỉnh táo lại, cho phát binh đi truy tìm, thì có lẽ cũng khó mà tìm được. Thời gian rất quý giá, càng kéo dài, xác xuất thành công càng cao, họ càng an toàn. Lúc đó có lẽ bọn họ đã ở tận rừng sâu núi thẳm làm sao mà tìm bắt được chứ?
Kim Tỏa hỏi:
- Nếu nói vậy thì chúng ta coi như đã thành công chưa? Mọi người có tin là Hương phi hóa bướm là thật không?
Nhĩ Khang nói:
- Tốt nhất là mọi người cứ tiếp tục đóng kịch, Tử Vy và Yến Tử cứ đến Bảo Nguyệt lầu thường xuyên như tưởng nhớ Hương phi, nhất là trước mặt vua đừng để lộ một điều gì sơ sót.
Mọi người đang thảo luận, chợt nghe tiếng động bên ngoài, Kim Tỏa để một ngón tay lên miệng ta hiệu, ngay lúc đó thì cửa mở, Tiểu Trác Tử đút đầu vào nói:
- Cát cát Tịnh Nhi đến!
Mọi người nghe vậy giật mình, chưa biết phản ứng thế nào thì Tịnh Nhi đã lách vào:
- Thừa lúc lão phật gia nghỉ ngơi, tôi lén chạy đến đây để hỏi các vị, các vị đã giấu Hương phi ở đâu vậy?
Tử Vy nghe hỏi giật mình, Nhĩ Khang vội nói:
- Chúng tôi nào có giấu, cô ấy hóa bướm bay đi thôi!
Tịnh Nhi bực dọc.
- Trước mặt tôi các người còn giấu, tối hôm qua khi tiễn Tam Hoàng cô ra cửa cung, tôi thấy thái độ của hai người rất lạ, lúc đó lại đang gặp rắc rối với đám thị vệ giữ cửa. Nếu tôi mà không giúp thì các người làm gì lọt được ra cửa, và như vậy Hương phi nương nương làm sao hôm nay lại biến thành bướm mà bay mất, đúng không?
Vĩnh Kỳ nghe biết là chuyện không thể giấu Tịnh Nhi được, nên thành khẩn nói:
- Tịnh Nhi, nếu cô đã nhìn thấy bọn này không thể giấu Tịnh Nhi được, nhưng mà chuyện này lại liên can đến mạng sống của nguyên đám chúng tôi, mà có khi còn cả cô nữa. Vì vậy tốt nhất nên giả vờ không biết gì cả hay hơn, cứ cho là Hương phi nương nương đã biến thành bướm bay đi rồi.
Tịnh Nhi tái mặt.
- Chẳng lẽ tên tiểu thái giám lạ mặt hôm qua là Hương phi?
Nhĩ Khang hỏi:
- Thể cô tưởng là ai?
Tịnh Nhi nói:
- Tôi tưởng là Yến Tử định xuất cung ra ngoài chơi, trời đất! Vậy là tôi lại đồng lõa trong chuyện này rồi.
Nhĩ Khang cảnh giác.
- Nói nhỏ một chút! Chuyện này để thủng thỉnh rồi tôi sẽ kể lại sự việc cho cô nghe. Một câu chuyện rất dài, kinh thiên động địa đầy cảm xúc. Chính vì vậy mà chúng tôi mới khẳng khái, mạo hiểm mà giúp đỡ Hương phi, nhưng hôm nay chẳng có thời gian. Tôi chỉ mong là trước mặt lão phật gia, cô nói giúp để cho mọi chuyện tốt đẹp.
Tịnh Nhi gật đầu:
- Tôi hiểu, các bạn quá mạo hiểm, không sợ chết, thôi được tôi sẽ cố hết sức tôi!
Tịnh Nhi vừa dứt lời, thì bên ngoài có tiếng thái giám hô:
- Lão phật gia giá đáo!
Mọi người giật mình, Tịnh Nhi tái mặt.
- Bây giờ làm sao đây? Phải tìm chỗ cho tôi núp đi, nếu lão phật gia mà phát hiện tôi có mặt ở nơi này sẽ nghi ngờ, và những gì tôi nói sau đó sẽ trở thành vô ích.
Tử Vy nói:
- Vậy thì hãy vào phòng ngủ tôi đi!
Kim Tỏa kéo Tịnh Nhi vào phòng Tử Vy, trong khi Nhĩ Khang chạy ra ngoài tìm cách kéo dài thời gian chỉ có Yến Tử là ôm bụng cười.
- Ồ, các người sao lại chạy thế, bị con vẹt xanh nó gạt nữa rồi, làm gì có lão phật gia nào đến đây? Chỉ có "tên láo khoét" thì có... ha ha ha!
Tịnh Nhi nghe vậy dừng chân lại, tất cả bu quanh con két xanh xỉ vả.
- Này, ta cảnh cáo ngươi làn sau không được "lão phật gia giá đáo, hoàng thượng giá đáo gì nữa nhe! Định dọa ta ư? Lần sau mà còn "lão phật gia" gì gì nữa thì ta cho ngươi "lão trọc đầu" đấy.
Yến Tử còn định nói thêm thì chợt cảm thấy chung quanh yên lặng lạ thường, vội quay lại nhìn thấy thái hậu đứng sờ sờ trước mặt.

http://tieulun.hopto.org

Tịnh Nhi lúc đó trốn không kịp nữa, đành cúi đầu chào.
- Bẩm lão phật gia!
Lúc đó mọi người mới như choàng tỉnh, đồng loạt quỳ xuống:
- Lão phật gia kiết tường!
Yến Tử thì tái mặt lùi nhanh ra sau, đụng phải kỷ trà làm đổ mọi thứ, vội vã quỳ xuống ấp úng:
- Thật xui xẻo, chết thật, dạ không phải con không phải nói lão phật gia, mà con muốn mắng con két thôi... tại vì... tại vì lão phật gia vào mà chẳng chịu báo trước... con đâu có ngờ... con tưởng là con két nó sạo...
Càng nói Yến Tử càng lúng túng, quay qua Tiểu Đặng, Tiểu Trác hét:
- Tiểu Đặng, Tiểu Trác, tại sao lão phật gia đến mà các ngươi chẳng báo.
Tiểu Đặng, Tiểu Trác méo mặt:
- Dạ thưa chủ nhân, bọn nô tài đã báo rồi ạ.
Thái hậu bước tới trừng mắt nhìn Yến Tử.
- Ban nãy ngươi gọi ta là gì "lão trọc" hay "lão cọp" bữa nay ta không dạy ngươi không được, chẳng có phép tắc gì hết.
Yến Tử vội cầu hòa.
- Dạ không phải ạ, con không dám nói xấu lão phật gia con sợ... lão phật gia muốn làm gì con mà chẳng được?
Thái hậu giận dữ vỗ bàn.
- Ngươi là đứa con hoang đàng, không biết phép tắc, không học hành nên chẳng biết nhỏ lớn gì cả. Hãy nhớ rằng, sống mà chẳng biết tôn kính trưởng thượng là sớm muộn gì ngươi cũng phải trả giá. Đừng tưởng là có hoàng đế hay a ca gì nâng đỡ, ta không thể chấp nhận chuyện tái quác thế này, ta mà ra tay thì hoàng đế, a ca gì cũng phải bó tay thôi.
Vĩnh Kỳ sợ hãi, quỳ xuống:
- Bẩm lão phật gia, lão phật gia đã hiểu lầm rồi, Yến Tử đang dạy mắng con vẹt thật tình, chứ chẳng hề có ý ám chỉ gì đến lão phật gia.
Thái hậu nhìn Vĩnh Kỳ, cắt ngang:
- Im mồm ngay, Vĩnh Kỳ! Ta không muốn thấy ngươi biện mình gì cho nó, nó làm gì nói gì ta đã nghe hết, nó nói tiếng Hán cơ mà? Chớ đâu phải tiếng nước ngoài đâu, nếu mà mi vì quá yêu nó, không muốn làm a ca nữa thì tùy ngươi. Hãy nhớ là trong cung này a ca nhiều lắm có hay không có ngươi cũng chẳng chết ai.
Vĩnh Kỳ tái mặt, tức lắm nhưng chẳng dám cãi. Thái hậu lại quay sang nhìn Tịnh Nhi.
- Tịnh Nhi, con có mặt ở đây để làm gì?
Tịnh Nhi quỳ xuống cố trấn tĩnh nói:
- Bẩm lão phật gia, con sang đây là muốn hỏi cho rõ chuyện của Hương phi nương nương. Vì chuyện Hương phi nương nương hóa bướm có vẻ quá ly kỳ.
- Thế ngươi đã hỏi ra lẽ chưa?
Tịnh Nhi lúng túng:
- Con mới hỏi được hai câu thì lão phật gia đến.
Thái hậu nghi ngờ đưa mắt nhìn mọi người, rồi gằn giọng nói:
- Chuyện các ngươi làm đều ám muội, sớm muộn gì rồi ta cũng khám phá ra. Các ngươi có chắc là Hương phi hóa bướm bay đi không?
Mọi người yên lặng, Yến Tử, Tử Vy và Kim Tỏa lên tiếng:
- Chắc chắn là như thế.
Thái hậu quay qua Nhĩ Khang, và Vĩnh Kỳ:
- Còn hai ngươi? Có chính mắt trông thấy không mà cũng về hùa với bọn họ?
Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang giật mình, Nhĩ Khang nói:
- Bẩm lão phật gia, bọn con rất tin tưởng hai vị cát cát, nên không thấy nghi ngờ gì cả ạ.
Vĩnh Kỳ cũng vội nói theo:
- Vâng ạ, vâng ạ!
Thái hậu yên lặng quan sát từng người một:
- Hay lắm, các người có huệ nhãn, nên cái mà các người khác không thấy thì các ngươi lại thấy. Ta thấy Hương phi cũng rất thân với các ngươi, vì vậy chuyện này chắc chắn phải có sự dự phần của bọn ngươi. Ngày nào đó rồi tất cả các người cũng sẽ hóa thành bướm biến mất không chừng, chẳng ai lạ gì chuyện đó.
Thái hậu nói xong quay sang Tịnh Nhi nói:
- Tịnh Nhi hãy theo ra về Từ Ninh cung, nếu không cũng có ngày ngươi hóa bướm mà bay theo mất!
- Vâng!
Tịnh Nhi nói, rồi thái hậu đi trước, Tịnh Nhi theo sau. Tất cả những người trong phòng vội vã quỳ xuống thỉnh an.
Sau khi thái hậu và Tịnh Nhi đi rồi, cả bọn Yến Tử nhìn nhau. Yến Tử bước tới lồng chim vung nắm đấm về phía con vẹt nói:
- Đồ hư đốn, thối tha! Tất cả tại ngươi cả! Ngươi đã hại ta!
- Đồ thối tha, đồ thối tha!
Con vẹt đáp lại, Yến Tử giận quá đáp trả.
- Mi đó, mi đó!
Nhĩ Khang thở ra nói:
- Thôi, Yến Tử đừng cãi nhau với con vẹt đó, chuyện này mọi người phải đề cao cảnh giác. Tôi cảm thấy thái hậu rõ là đang nghi hoặc, chúng ta sẽ còn nhiều rắc rối đây!
Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Kim Tỏa đều gật đầu, chỉ có Yến Tử là vẫn lạc quan.
- Không sợ, miễn Hoàng a ma tin là được rồi, người khác đếch cần!

http://tieulun.hopto.org

Chương 35

Hai ngày trôi qua. Không khí ở trong cung đình vẫn yên tĩnh.
Vua Càn Long vẫn tưởng nhớ ray rứt Hàm Hương nên chẳng thiết tha nghĩ ngợi đến bất cứ điều gì. Ông thường ngồi đó hồi tưởng đến những gì đã qua, điều mà Tử Vy và Yến Tử nói có vẻ huyền hoặc, huyền hoặc đến độ khó tin. Nhưng... Tử Vy là đứa hiền lành chân thật, ông không thể không tin, Yến Tử thì có thế nói dối chứ Tử Vy thì chưa bao giờ, mà quả chuyện như một truyền kỳ. Có điều sự thật thì vẫn sờ sờ đó, ông đã mất Hương phi! Càng nghĩ ngợi càng thấy buồn bã, nếu sớm biết thế này thì ngày trước ông đã không chấp nhận để Hương phi vào cung. Hai hôm nay ngày ngày ông cứ đến Bảo Nguyệt lầu, chẳng phải làm gì, chỉ ngồi đó suy nghĩ. Càng nghĩ càng buồn, đêm ngủ cũng không yên, phải lấy ra trải nỗi lòng lên giấy.
... Buồn vời vợi, đau vời vợi.
Trăng đã tàn, bài ca đã dứt.
Khỏi lớp xây thành,
Tim rỉ máu hận mãi không nguôi.
Một kiếp hương hồn nay hóa bướm...
(Cái bài thơ này khắc trên một chiếc mộ bia mà sau này người ta tìm thấy nó trong một nghĩa địa phía bắc Đào Nhiên đình ở Bắc Kinh. Khu mộ sau Cách mạng bị bỏ phế, cỏ dại mọc đầy. Dân địa phương gọi đây là "Hương Gia" còn bia mộ này do ai khắc thì không biết. Mãi đến năm 1930, hậu duệ của thợ khắc đó nổi tiếng triều Thanh Tào Phát đạt là Tào Hiến Thụy vì túng tiền mới mang tất cả di vật tích lũy của tổ tiên ra bán cho đại học Trung Pháp và thư viện Bắc Kinh. Trong số di vật kia, người ta mới phát hiện ra đồ án "Hương phi lăng công đồ thuyết" trong đó nói rõ là ngày nào tháng nào phụng chỉ thiết kế. Sau đó phụng mệnh thái hậu mà ngưng nên chưa thi công, còn địa chỉ lăng mộ thì đúng là địa chỉ của "Hương Gia". Câu chuyện này để lại cho đời sau nhiều câu hỏi mà vẫn chưa giải thích được, riêng về Hương phi thì truyền thuyết nhiều lắm, Tóm lại những gì mà "sử không chép" thì coi như chỉ để mọi người đoán mò)
Bây giờ trở lại câu chuyện của chúng ta.
Vua Càn Long chẳng đá động gì đến chuyện Hương phi nữa. Thấu Phương Trai vẫn bình yên, mọi người chờ đợi, giờ hẳn Hàm Hương và Mông Đan đã đi rất xa... và Liễu Thanh, Liễu Hồng phải quay về Hội Tân Quán rồi.
Đám Yến Tử nào biết rằng nội cung bề mặt yên lặng, nhưng sóng ngầm đã nổi lên, vì vậy Hội Tân Lầu đã gặp rắc rối.
o0o
Tối hôm ấy, không biết từ đâu mười mấy tay hán tử khỏe mạnh, thủ đoản đao, dẫn đầu là một tay cao thủ nhanh nhẹn. Đó chẳng ai khác là Ba Lãng, thân tín của hoàng hậu, đã từng động thủ qua với Nhĩ Khang.
Tiêu Kiếm ngồi ở một góc quán uống rượu, anh chàng đã nửa tỉnh nửa say, đọc thơ:
Thư họa cầm kỳ thi tửu hoa,
Dương niên mọi thứ không rời ta.
Bây giờ mọi chuyện đều thay đổi
Tiêu kiếm giang sơn thi tửu trà.
Ba Lãng nói nhỏ với bọn thủ hạ.
- Hắn không phải là kẻ bọn ta muốn tìm, hắn chỉ là một con một sách!
Giữa lúc đó Liễu Thanh, Liễu Hồng tiễn Mông Đan vừa quay về, nét mệt mỏi còn hiện rõ trên mặt.
Ba Lãng và bọn thủ hạ lập tức tập trung ánh mắt về phía hai người.
Tiêu Kiếm thấy anh em Liễu Thanh định bước vào. Lật đật rót rượu, khệnh khạng bước tới, không ngờ vì quá say nên vừa bước tới Liễu Thanh đã làm rượu đổ hết lên áo Liễu Thanh, Liễu Thanh bực dọc nhăn mặt kêu lên:
- Ồ!
Nhưng chưa kịp nói gì thì đã nghe Tiêu Kiếm nói:
- Chạy nhanh, có mai phục trong quán đấy!
Liễu Hồng nghe Tiêu Kiếm nói, nhìn vào quán hiểu ngay, nói với anh:
- Chúng ta rút lui nhanh!
Thế là chưa kịp vào quán cả hai anh em đã quay người đi ra, bọn hán tử đang ở trong quán đứng dậy hét:
- Đứng lại có phải hai vị là Liễu Thanh, Liễu Hồng không?
Liễu Thanh vừa thủ thế vừa hỏi:
- Đúng rồi sao mà không đúng thì sao? Các ngươi định cản đường ta ư?
Ba Lãng lên tiếng:
- Liễu Thanh, Liễu Hồng, các ngươi đừng phản kháng, ta là người trong cung, được lệnh đưa các ngươi đến Hình Bộ hỏi chuyện, mau theo chúng ta đi, đừng chống đối mà thiệt thân đấy!
Liễu Hồng rút roi ra đánh nhanh về phía tay đại hán trước mặt. Còn Liễu Thanh thì dùng quyền, thế là chỉ trong một thoáng bàn ghế ly tách trong quán ngã lăn, khách đang ăn thấy vậy sợ quá ôm đầu bỏ chạy, Tiêu Kiếm đứng giữa quán la lớn:
- Mọi người chạy mau, cửa trước bị bọn chúng chận rồi, hãy chạy ra cửa sau, chạy càng nhanh càng tốt, bằng không bị trúng đao, e là khó sống.
Liễu Thanh, Liễu Hồng hiểu là lực lượng triều đình quá mạnh, chỉ hai người hẳn đánh không lại, nên cũng không ham đánh. Vừa đánh vừa rút, vừa đạp ngã bàn làm chướng ngại, Vậy mà Liễu Hồng vẫn bị đoạt roi, còn Liễu Thanh thì cũng bị trúng một chưởng loạng choạng suýt ngã.
Giữa cơn nguy cấp đó thì đột nhiên tất cả đèn đuốc trong phòng đồng loạt tắt, Một tay đại hán ngạc nhiên.
- Sao lạ vậy? khi không rồi tối đen vậy.
Trong bóng tối tiếng của Ba Lãng ra lệnh.
- Hãy nhìn cho cẩn thận trước khi đánh, coi chừng người mình đánh trúng người mình đấy.
Và trong lúc đó bỗng nhiên các đại hán có cảm giác như bị ai đó đánh loạn đả vào mình, họ hét lên rồi đưa

http://tieulun.hopto.org

quyền ra đánh trả.
- Ai đã đánh tôi, ai đã đánh tôi!
Tiếng hét ồn lên, ở đầu này, rồi ở đầu kia, một khung cảnh vô cùng hỗn loạn.
Và nhờ có cái hỗn loạn đó, Liễu Thanh và Liễu Hồng đã nhanh chóng dùng đường bí mật thoát ra ngoài, hai người cắm đầu chạy thục mạng về hướng Hộ Thành môn, khi thấy chẳng có ai đuổi theo, mới đứng lại thở.
Đến lúc này họ mới nhớ lại Tiêu Kiếm, Liễu Hồng nói:
- Nguy quá, Tiêu Kiếm không biết võ công, lại không thoát được ra ngoài, nếu lọt vào tay bọn lính đó thì sao? Ta phải trở về cứu hắn.
Nhưng Liễu Thanh đã ngăn lại:
- Em không nên hồ đồ như vậy, chủ đích của quan binh là bắt anh em ta chứ không phải Tiêu Kiếm. Vì vậy hắn không gặp nguy hiểm đâu, những tay lính ban nãy người nào cũng võ công cao cường, em chẳng thấy ư? Ta nào phải địch thủ của họ, tốt nhất là không nên quay về đưa cổ và tròng.
Liễu Hồng hiểu ra, đứng yên.
- Nhưng tại sao quan binh họ đến quán bắt bọn mình, hay là đám Yến Tử đã bại lộ?
- Nếu bại lộ thì trên đường về quán, ta phải gặp lính tráng đầy đường, đằng này khôeng có, vậy thì chắc việc chưa xảy ra.
- Vậy thì phục binh ở Hội Tân Quán là ai? Sao họ lại định bắt mình?
Liễu Thanh suy nghĩ:
- Cái đám đó có thể không phải là quan binh, vì nếu là quan binh sao không mặc binh phục, mà mặc thường phục? Ngang nhiên xông vào quán bắt người, chuyện lạ quá!
- Vâng!
- Tóm lại chân tướng của chúng ta ở Hội Tân Quán đã bại lộ. Tôi đã nói rồi mà, đám Yến Tử quá ỷ lại, mỗi lần đến Hội Tân Quán đều không chịu nhìn trước nhìn sau. Như vậy sớm muộn chuyện sẽ xảy ra thôi, cũng chẳng lạ, em không thấy là Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang tướng tá anh tú khác người. Còn Yến Tử, Tử Vy nhìn vào là người ta biết ngay không phải người dân? Sự xuất hiện của họ trong quán, ai lại không để ý? Có thể là một nguyên nhân khác chẳng dính líu đến chuyện Hàm Hương chăng? Chúng ta nên bình tĩnh, đừng để sự việc dọa mình mà hư việc.
Liễu Hồng không tin lời anh:
- Họ đã nói rõ ràng là muốn bắt hai anh em mình cơ mà? Trong khi bọn ta chỉ chí thú làm ăn, không hề vi phạm luật lệ. Vậy thì bắt là bắt làm sao? Em nghĩ hắn là chuyện có liên quan đến Hàm Hương thôi... có điều, bây giờ mình đi đâu, phải làm sao bây giờ đây.
Liễu Thanh nghĩ ngợi:
- Hay là tạm thời mình đến ngôi nhà lá ở Ngân Hạnh Ba ẩn thân. Chờ thêm mấy hôm, anh sẽ đến Học Sĩ phủ tìm Nhĩ Khang, để biết rõ sự việc. Dù gì thì Hội Tân Quán coi như tiêu rồi, không thể quay lại đâu. Có điều mình cũng yên tâm khi thấy Hàm Hương và Mông Đan đã đến được chỗ an toàn.
- Hội Tân Quán có sụp đổ thì cũng chẳng nhằm gì, điều anh quan tâm là sự an nguy của đám Yến Tử không biết bọn họ có qua ải an toàn không?
o0o
Đúng ra đám Yến Tử đã qua ải an toàn, nhưng rồi chuyện đổ bể ở Hội Tân Lầu đã làm cho mọi sự việc đảo lộn.
Ngay hôm ấy thái hậu cho gọi vua Càn Long đến Từ Ninh cung. Vua vừa yên vị, đã thấy một đám thái giám mang cả đống mặt nạ, và gậy trừ tà ra bày trước mặt, nhìn thấy những thứ đó, vua hết sức ngạc nhiên.
- Mặt nạ? gậy trừ tà... tất cả những cái này là của Sa Mãn pháp sư cơ mà? Các người đã tìm được ở đâu vậy?
Thái hậu ngồi đấy, kế là hoàng hậu, sau lưng hai người là Dung ma ma và Quế ma ma, người nào cũng có vẻ nghiêm trọng.
Thái hậu nghe vua hỏi không trả lời chỉ quay qua hoàng hậu.
- Hoàng hậu! Mau trả lời cho hoàng thượng biết đi?
Hoàng hậu vội bước tới cúi người nói:
- Thần thiếp biết là có nói chưa chắc là hoàng thượng chịu nghe, nhưng không vì vậy mà thần thiếp không nói. Hương phi mất tích đã ba hôm, chuyện đó làm cả hoàng cung bàng hoàng, bàn tán xôn xao. Với thần thiếp thì sự việc này phải có điều gì khác lạ, bằng chứng là cả Thấu Phương Trai và Bảo Nguyệt lầu đều có chuyện nhờ Sa Mãn pháp sư trừ tà. Tối hôm qua đám thị vệ đã đến một nơi gọi là "Hội Tân Quán" và biết cái quán này là nơi hai cô cát cát và Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang mỗi lần xuất cung đều đến đấy hội họp.
Vua Càn Long nghe nói ngạc nhiên:
- Hội Tân Quán? Một tửu lầu? Có nghĩa là... Sa Mãn pháp sư lại ngụ trong khách sạn?
Hoàng hậu gật đầu:
- Đúng, điều đó chứng tỏ tay Pháp sư kia và Yến Tử đều là chỗ quen biết, còn đó là pháp sư giả hay thật thì chưa biết? Có điều chẳng hiểu sao Hương phi nương nương biến mất thì pháp sư cũng biến mất, sự việc đó có liên quan nhau không thì chẳng biết? Nhưng tối qua khi người của thần thiếp vừa đến nơi thì họ thấy bị động nên ra tay. Bọn họ đánh nhau với người của thần thiếp, võ nghệ bọn họ rất cao cường, ngay cả hai anh em chủ quán cũng biết võ, nhưng đã chạy thoát. Có điều cũng đã bắt giữ được một tên hầu bàn, một đầu bếp và một a đầu. Nghe bọn chúng nói lại thì ở Hội Tân Lầu từng trú ngụ mấy tay người Hồi. Tay nào cũng biết võ, trong đó có một tay được Yến Tử gọi là "sư phụ".
- Người Hồi ư? Sư phụ ư?
Dung ma ma nói chen vào:
- Bẩm vạn tuế gia, mấy tay phạm nhân kia đang được nhốt ở nhà giam Đại Giám, bọn nô tỳ nghĩ là chuyện này vì có liên quan đến thanh danh của các a ca cát cát nên không dám đưa sang Bộ Hình. Nếu cần Vạn tuế gia hãy đích thân đến đấy thẩm vấn họ xem?
Vua Càn Long bàng hoàng, chỉ lẩm bẩm:

http://tieulun.hopto.org

- Sa Mãn pháp sư? Người Hồi?
Bất chợt vua nhớ lại lúc bọn pháp sư hành lễ, vua có mặt ở đấy, đôi mắt lạnh và sắc của bọn pháp sư, vua lờ mờ hiểu ra, nhưng vẫn nói:
- Không, không thể được, Tử Vy và Yến Tử chẳng lẽ lại là những đứa dối gạt ta ư?
o0o
Lúc đó Tử Vy và Yến Tử cũng đang bối rối không kém, khi nhận được tin của Nhĩ Khang đưa tới.
- Một tin rất xấu đây, sáng nay tôi và Vĩnh Kỳ đến Hội Tân Quán mới hay là tối hôm qua đã bị xâm nhập và đập phá!
Tử Vy giật mình.
- Cái gì? Còn Liễu Thanh và Liễu Hồng, bọn họ có hề hấn gì không?
- Nghe nói bọn họ đã về, hai bên đã đánh nhau một trận, bàn ghế đổ ngã chỏng gọng. Tiểu nhị và ông đầu bếp mất tích. Có người còn nghe nói là quan binh tuân chỉ triều đình xuống bắt Liễu Thanh và Liễu Hồng.
Yến Tử, Tử Vy, và Kim Tỏa thấy đều tái mặt, Yến Tử nói:
- Tôi phải đi xem, tôi đến gặp lệnh phi nương nương để xin phép xuất cung.
Yến Tử nói và định đi ngay, nhưng Vĩnh Kỳ đã chận lại, Nhĩ Khang cũng nói:
- Cô đừng có hành động ngu vậy, tình hình đang khẩn trương thế này, cô còn không tỉnh táo? Khi mà quan binh họ đã biết chuyện ở Hội Tân Lầu, tức là họ đã biết chuyện chúng ta thường xuyên có mặt ở đấy rồi. Đúng ra khi xuất cung ta nên cảnh giác một chút, đằng này lại quá hơ hỏng, coi như chuyện tự nhiên, chính sự tự nhiên đó hại chúng ta. Những người dám đến Hội Tân Quán còn ra mặt xưng danh thì chuyện này đã quá nghiêm trọng rồi.
Kim Tỏa thắc mắc.
- Nghiêm trọng là sao? Anh em Liễu Thanh đã bị bắt, hay hoàng thượng đã thấy nghi ngờ chuyện Hàm Hương? Nhĩ Khang thiếu gia này, tại sao ta không cho người đi thăm dò xem thử sự việc đã đến đâu. Các vị là a ca, là ngự tiền thị vệ, tôi nghĩ chuyện đó hẳn không khó lắm với các vị.
Tử Vy lo lắng.
- Còn cái anh chàng Tiêu Kiếm nữa, hẳn không biết võ công. Liễu Thanh, Liễu Hồng mà có thoát được thì hẳn cũng không thoát, phải làm sao đây?
Đang lúc đó mọi người đang suy luận thì nghe thấy tiếng Trại Hoa, Trại Quảng ngoài đại sảnh hô lớn:
- Hoàng thượng có chỉ truyền Tử Vy cát cát, Hoàn Châu cát cát đến Từ Ninh cung để hỏi việc ngay!
Tử Vy, Yến Tử tái mặt, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ cùng nói:
- Chúng ta sẽ cùng đến đó!
Rồi quay qua Tiểu Đặng, Tiểu Trác dặn dò:
- Còn hai ngươi, hãy mau đi nhờ lệnh phi nương nương, để người đến ngay Từ Ninh cung!
Tiểu Đặng, Tiểu Trác cúi đầu.
- Vâng, chúng tôi biết.
Tử Vy, Yến Tử, Kim Tỏa, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang cùng đến Từ Ninh cung.
o0o
Đến nơi là họ thấy trước mặt có đầy đủ, vua Càn Long, thái hậu, hoàng hậu, Dung ma ma người người đều có thái độ căng thẳng.
Vua Càn Long vừa nhìn thấy họ, là lớn tiếng nói ngay:
- Tử Vy, Yến Tử, Kim Tỏa! Tất cả quỳ xuống đó!
Tử Vy, Yến Tử, Kim Tỏa vội quỳ xuống trong khi Nhĩ Khang, và Vĩnh Kỳ đứng yên phía sau.
Vua lại hỏi giọng đầy phẫn nộ.
- Ta hỏi bọn người lần nữa, Hương phi nương nương đã đi đâu?
Yến Tử sợ quá, nhưng cố nói cứng:
- Hoàng a ma hỏi con đã mấy lần rồi, sao hỏi mãi vậy, nương nương đã hóa bướm bay đi rồi.
Vua Càn Long không nhìn Yến Tử, quay qua Tử Vy.
- Tử Vy, thế nào? Ngươi có cần thay đổi lời khai không? Ta biết ngươi là đứa thật thà, hiền lành, ta đã tin tưởng ngươi, thích ngươi, biết là ngươi trong bất cứ tình huống nào cũng không lừa dối trẫm. Trẫm muốn hỏi ngươi lại lần nữa, ngươi có dám chắc là tận mắt nhìn thấy Hương phi hóa bướm bay đi không?
Tử Vy vừa bối rối vừa đau khổ, không biết phải nói sao với vua, nhưng đã lỡ leo lưng cọp rồi nên cố cắn răng nói:
- Vâng, Hoàng a ma chính mắt con trông thấy chuyện đó!
- Vậy ư? Vậy thì ngươi phải thề độc một điều với trẫm, điều này trẫm đặt ra. Đấy là nếu ngươi mà nói dối trẫm, thì ngươi sẽ bị mất Nhĩ Khang, mất cả hạnh phúc của mình, thề đi!
Tử Vy nghe vua bắt thề như vậy tái mặt. Bởi vì đối với Tử Vy, cuộc sống bản thân có thể không cần thiết, nhưng mất Nhĩ Khang là không có gì đau khổ cho bằng.
Vua thấy thái độ chần chừ của Tử Vy, giục:
- Nói đi, hãy đem Nhĩ Khang ra mà thề đi! Nếu ngươi mà gian dối với trẫm thì Nhĩ Khang phải trả giá!
Không thể như vậy được, Tử Vy thầm nghĩ, tại sao Hoàng a ma lại bắt ta thề độc thế, có nghĩa là người không tin ta, sự việc bại lộ rồi ư? Tử Vy quỳ đó mà nét mặt thay đổi từ trắng biến thành xanh. Nhĩ Khang đứng đó lòng đau không kém, Yến Tử thì nhìn ra ngoài trời van vái.
- Trời cao có mắt, con và Tử Vy chẳng qua vì đồng tình với Hàm Hương và Mông Đan thôi. Tại sao lại bắt tụi con phải thề độc, nếu buộc phải thề thì xin ông trời hiểu cho, đừng để lời thề linh ứng!
Sau khi thương lượng với ông trời xong, Yến Tử đứng ra nói:
- Hoàng a ma! Tại sao lại làm khó dễ Tử Vy chi vậy? Người cũng biết Tử Vy coi trọng tình cảm của mình mà, bắt thề như vậy là khó quá. Thôi để con thề thế vậy, nếu bọn con mà nói dóc thì kiếp sau sẽ biến thành chim thành chuột thành cây thành đá chẳng ra thể thống gì cả.

http://tieulun.hopto.org

Vua Càn Long quát:
- Im mồm!
Yến Tử sợ hãi, im ngay, Tử Vy biết nếu mình cứ yên lặng có nghĩa là đã công nhận mình nói dối, nên cắn răng nói:
- Bẩm Hoàng a ma! Thề thốt nào có nghĩa lý gì nếu Hoàng a ma đã nghi ngờ rồi thì con có thề thế nào người cũng chẳng tin.
Vua Càn Long giận dữ.
- Nếu lương tâm ngay thẳng thì sợ gì có một lời thề? Hay là ngươi muốn ta lập lại lần nữa? Hương phi nương nương đâu?
Tử Vy cắn môi nói:
- Dạ con xin thề... Hương phi nương nương đã hóa bướm bay đi mất rồi.
Vua lại hỏi:
- Vậy thì... Tử Vy... cái tay Sa Mãn pháp sư đó là ai?
Không chỉ Tử Vy mà cả Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang đều giật mình, Tử Vy ấp úng:
- Dạ... dạ... Sa Mãn pháp sư là...
Vua không đợi Tử Vy dứt lời, quay qua Yến Tử.
- Còn Yến Tử? Sư phụ của ngươi là ai vậy?
Yến Tử nghe nói giật mình, tròn xoe hai mắt không nói được tiếng nào.
Vua Càn Long lại ra lệnh:
- Dung ma ma đâu! Mang hết vật chứng ra đây.
- Vâng!
Thế là Dung ma ma bước vào trong mang hết những chiếc mặt nạ và gậy trừ tà ra ném một đống trước mặt hai người.
Vua Càn Long nói tiếp:
- Mang cả con a đầu kia ra!
Dung ma ma lại đi vào trong, dẫn một đứa con gái mặt mày thanh tú, tay chân mang cùm nặng đi ra. Vừa trong thấy nó cả đám Yến Tử đã tái mặt, vì cô gái kia chẳng ai khác mà là Bảo a đầu.
Yến Tử không dằn được kêu lên:
- Bảo a đầu! Sao ngươi lại ở đây?
Bảo a đầu vừa nhìn thấy Yến Tử và Tử Vy là khóc thét lên:
- Chị Yến Tử, chị Tử Vy ơi, hãy cứu lấy em, em không thích ở trong ngục tối đâu. Ở đó vừa lạnh lại vừa tối mà lại chỉ có một mình em...
Dung ma ma lớn tiếng:
- Quỳ xuống, không được nói năng gì cả, ngươi biết đây là đâu không mà dám khóc lóc kể lể chứ?
Bảo a đầu vội vã quỳ xuống, vua Càn Long trừng mắt nhìn mọi người rồi nói:
- Có phải các ngươi đã sắp xếp chuyện này không? Nói hay là đợi ta mang con a đầu này ra chặt đầu rồi mới chịu nói.
Rồi quay sang đám thị vệ vua hét:
- Bây đâu!
Bấy giờ bao nhiêu nhuệ khí trong người Yến Tử đều xẹp cả, cô nàng bước tới ôm chầm lấy Bảo a đầu, khóc lớn:
- Hoàng a ma! Xin người hãy tha cho con Bảo a đầu này, nó là đứa mồ côi không cha không mẹ, sống với con nhiều năm nơi Viện Tế bần... nó chỉ là đứa làm công trong Hội Tân Quán! Nó còn nhỏ, cái gì cũng chưa biết... các người bắt nó về đây làm gì? Còn đóng gông nó nữa? Hãy mở ra, mở ra tha cho nó đi!
Tử Vy thì hoàn toàn băng hoại, biết không còn gì để giấu diếm nữa, thì quỳ xuống đập đầu nói:
- Bẩm Hoàng a ma, xin người hãy tử hình con đi, tất cả đều do con cả, từ chuyện Sa Mãn pháp sư, đến Hàm Hương nương nương hóa bướm. Bởi vì con thấy... Hương phi đến nước đường cùng, nếu không rời khỏi cung thì sớm muộn gì cũng chết. Con thông cảm với nương nương, không nhẫn tâm nhìn nương nương chết. Con tưởng là Hương phi nương nương trốn đi, là đã tích đức cho Hoàng a ma nên đã tự ý làm.
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ thấy Tử Vy đã khai hết, biết là số mệnh đã an bày không làm sao thoát được, nên vội bước tới quỳ xuống:
- Bẩm hoàng thượng! Tất cả những sự việc này đều bắt đầu từ cái hôm "anh là gió, em là cát" chúng con không thể làm ngơ, thấy người chết mà không cứu. Vả lại họ yêu nhau thắm thiết như vậy, sẵn sàng sống chết có nhau, nên vì nghĩa ra tay. Trong chuyện này cũng có sự tiếp tay của bọn con, xin hoàng thượng hãy minh xét mà định tội.
Vĩnh Kỳ cũng nói:
- Bẩm Hoàng a ma, không có gì giấu giếm Hoàng a ma cả. Con thú thật, chính con là thủ phạm, vì con nghĩ rằng, việc làm đó không phải là một sự lừa dối Hoàng a ma, bọn con chẳng qua chỉ vì trọng cái tình. Hôm nọ trông thấy Hương phi nương nương bị bức tử sắp chết bọn con không đành lòng nên đã nhúng tay vào. Hoàng a ma, chuyện này xin người hãy dùng trái tim nhân từ của mình mà lượng xét, tha thứ cho bọn con.
Vua Càn Long thấy tất cả đều thú tội, đau đớn vô cùng.
- Các ngươi còn dám cho rằng như vậy chẳng phải là bội phản? Là lừa dối ư? Thật là quá đáng! Các ngươi đã cùng nhau bội phản lại trẫm. Thật không ngờ một con trai, một con gái, một rể, một dâu, các ngươi đã thông đồng nhau làm cái chuyện che trời, che đất. Ái phi của trẫm, các ngươi lại lén giúp cô ta đào thoát, các ngươi còn coi trẫm ra thể thống gì nữa? Các ngươi đâu có coi ta là cha các ngươi đâu?
Càng nói ông càng thấy giận dữ, ông ra lệnh:
- Người đâu, bọn bây mang hết chúng ra chém đầu cho ta, tội chúng chỉ có thể xử chết thôi!
- Vâng!
Đám thị vệ xông vào, nhưng vì là cát cát và a ca nên cũng chưa dám mạnh tay lắm, vua Càn Long thấy vậy

http://tieulun.hopto.org

càng giận hơn.
- Còn chờ gì nữa? Đưa đi, ta bảo chém là chém.
- Vâng!
Bọn thị vệ vừa xông đến Nhĩ Khang đã đẩy mạnh chúng ra, nói lớn:
- Chúng bây chẳng cần lôi kéo gì cả, chuyện bị tội chết, bọn ta đều đã chấp nhận!
Rồi quay sang đám Tử Vy, Nhĩ Khang nói:
- Tử Vy, Yến Tử! Các người hãy can đảm lên, cái chết trông tựa thái sơn, nhẹ tựa hồng mao. Chúng ta vì tình vì nghĩa, vì chân lý cuộc đời mà chết, thì có gì đâu mà sợ? Chánh nghĩa chi là thủ đoạn, huyết khả lưu mà!
Yến Tử nghe vậy biết là cái đầu mình không vững nữa rồi, sợ quá kêu lên:
- Cái gì mà cái chết nhẹ tựa hồng mao? Tôi còn chưa muốn chết cơ mà?
Thái hậu thấy tình hình tệ hại quá, nói với vua:
- Hoàng đế! Chuyện án còn chưa làm rõ ràng, thì đừng chém ngay. Tốt nhất hãy nhốt bọn họ lại, đợi tới khi chúng khai báo đâu đó rõ ràng, truy tìm được Hàm Hương, lúc đó có chém cũng không muộn.
Lời của thái hậu vua thấy có lý, nên ra lệnh::
- Đem hết bọn chúng nhốt vào Đại Nội lao rồi tính sau!
- Dạ!
Yến Tử nghe vậy hoảng lên nói:
- Hoàng a ma! Người đã quên rồi ư? Lần trước khi Tử Vy bị nhục hình, chính người đã đích thân nói bất luận bọn con phạm phải tội gì, đều không nhốt bọn con vào tù nữa. Vậy mà bây giờ lại quên nữa rồi, người là hoàng đế mà không giữ chữ tín thì coi sao được, quân vô hý ngôn mà?
Vua Càn Long giận dữ hét:
- Lần này trẫm không giữ lời gì cả, cái đầu của ngươi lần này không còn nữa đâu, ngày mai kẻ đầu tiên bị chém sẽ là ngươi, còn những người khác thì sau đó.
Tử Vy muốn cứu mạng cho Yến Tử nói:
- Hoàng a ma, không thể chặt đầu Yến Tử được, gì người đã hứa với con là sẽ tha cho chị ấy mà?
Vua Càn Long nhìn Tử Vy càng giận dữ.
- Lúc trước ta hứa với ngươi là ta đã nghĩ, ngươi là đứa thật thà trung hiếu, chớ còn bây giờ ngươi chỉ là một đứa khoát lác lường gạt, làm việc bất chấp thủ đoạn, thì làm sao ta hứa được chứ?
Tử Vy nghe vua nói biết là tình nghĩa cha con đã không còn, chỉ còn biết tái mặt quỳ yên.
Ngay lúc đó lệnh phi chạy vào nói lớn:
- Xin hoàng thượng nương tay cho!
Không ngờ vua nói:
- Ta cấm không cho bất cứ ai nói giúp cho bọn người này, họ đã phạm tội tày trời, không thể tha thứ được.
Lệnh phi vội quỳ xuống trước mặt vua:
- Bẩm hoàng thượng, người ta thường nói, cọp không ăn thịt con, Vĩnh Kỳ là con ruột của hoàng thượng, mẹ nó không may qua đời sớm, nó mồ côi mẹ từ nhỏ, cuộc đời buồn nhiều vui ít. Nhưng Vĩnh Kỳ là đứa ngoan, hiếu học, là một a ca ưu tú. Hoàng a ma chẳng lẽ người chẳng tiếc rẻ khi xuống tay, làm như vậy làm sao phải đạo với Du phi nơi thiên đàng?
Vua nghe nhắc đến Du phi, mẹ của Vĩnh Kỳ lòng cũng ray rứt, lệnh phi lại tiếp:
- Hoàng thượng xin hãy mở rộng lòng khoan dung cho những đứa trẻ này, chúng nó tuy xuẩn động nhưng chẳng hề ác tâm, nó hành động vì người một cách nhiên tình, chớ đâu ngờ như vậy là đã phạm phải tội tày trời đâu? Nếu chúng là đứa biết tính toán thiệt hơn, thì thay vì hành động ngu ngốc vậy, ở đó hưởng vinh hoa phú quý một cách ích kỷ có hơn không?
Hoàng hậu nghe vậy, vội vàng bước tới trước mặt lệnh phi lớn tiếng trách:
- Lệnh phi, ngươi không biết gì cả, cứ cả tin bọn chúng lại còn dám lên tiếng nói tốt cho họ, như vậy là cản trở sự phán đoán sáng suốt của hoàng thượng, biết không? Nếu chuyện chúng giúp Hương phi đào thoát không phải là đại tội, lừa dối hoàng thượng cũng không phải là đại tội thì sau này những chuyện tày trời khác làm sao kết tội? Chúng sẽ lộng hành và dám làm cả những chuyện khuynh đảo khác thì sao?
Vua Càn Long gật đầu:
- Đúng, không nói năng gì cả, cứ lôi đi nhốt tất cả cho chúng ta.
Bọn thị về đẩy hết năm người ra ngoài, Bảo a đầu khóc lớn:
- Chị Tử Vy, chị Yến Tử hãy cứu em.
Yến Tử nói lớn:
- Hoàng a ma! Người là nam tử đại trượng phu có giết thì giết cả năm đứa tôi, còn con a đầu kia nó còn nhỏ quá, giết nó đâu lợi lộc gì?
Thái hậu nghe Yến Tử nói vậy, muốn tỏ uy nên nói:
- Khoan đã!
Bọn thị vệ dừng lại, thái hậu nói với vua:
- Hoàng đế! Lệnh phu nói đúng, cọp dữ không ăn thịt con, Vĩnh Kỳ là máu mủ của hoàng gia, tha cho nó. Còn cái con tiểu a đầu kia, tuổi nhỏ không biết gì triều đại Thanh của ta cũng là nhân từ, không giết trẻ con, nên cũng tha cho nó, Tất cả những đứa còn lại thì đem đi, ngày mai sẽ định đoạt.
Vĩnh Kỳ ngẩng cao đầu, khẳng khái:
- Có chết thì cùng chết! Con chấp nhận được cùng ngồi tù với bọn họ, xin đừng để con ở ngoài.
Vua Càn Long giận dữ, chỉ vào mặt Vĩnh Kỳ:
- Nếu muốn vậy, thì ta cho vậy! Muốn chết ta cho chết, đưa cả nó đi.
Nhĩ Khang biết là đến nước này chỉ có chết, nhưng lại nghĩ còn nước còn tát, nên nói với thái hậu.
- Tử Vy cũng là dòng máu của hoàng gia, xin lão phật gia tha cho cô ấy!
Nhưng thái hậu lại lạnh lùng.

http://tieulun.hopto.org

- Cái "huyết thống" của Tử Vy! Ta chưa chấp nhận! Hãy lôi nó đi!
Thế là đám thị vệ đưa cả năm người đi, Yến Tử vừa đi vừa hát:
- Huy hoàng trung hoa! Công lý thiên hạ! Khắp nơi đồng hát, ca ngợi Càn Long. Trẻ được nuôi dưỡng, già được ngủ yên, kẻ góa người côi, đều được chăm sóc.
Hát đến đó, Yến Tử quay đầu lại hỏi:
- Hoàng a ma, người có đúng là một Càn Long vĩ đại vậy không?
Câu hỏi của Yến Tử làm vua Càn Long ngỡ ngàng.
o0o
Thế là Yến Tử, Tử Vy, và Kim Tỏa lại được đưa vào nhà lao.
Lần này thì đã quen rồi, Yến Tử không còn sợ nữa, phủi phủi tay, Yến Tử nói:
- Chuyện vào nhà lao với bọn mình giờ đã thành cơm bữa rồi, chẳng có gì phải sợ nữa. Giống như kẻ đi xa lâu lâu mới về nhà một lần.
Rồi hạ thấp giọng, Yến Tử nói:
- Nào các ông bạn cũ? Các bạn ở đâu, hãy ra chào bọn này đi.
Kim Tỏa ngạc nhiên:
- Chị đang nói chuyện với ai mà gọi là ông bạn cũ vậy?
- Thì dán và chuột đó mà.
Kim Tỏa nghe vậy bật đứng dậy:
- Không được, em sợ dán và chuột lắm.
Yến Tử nói:
- Chết đến nơi rồi còn sợ nỗi gì?
- Chừng nào chết thì chết, còn sống thì em còn sợ.
Tử Vy nghe Kim Tỏa nói chợt hối hận:
- Kim Tỏa này, nếu sớm biết như vậy ta đã để ngươi ra Hội Tân Quán!
Kim Tỏa lắc đầu:
- Cũng vậy thôi, nếu ra đó thì cũng bị bắt về đây, tiểu thơ thấy đấy, cả Bảo a đầu còn bị bắt vào mà, còn Liễu Thanh, Liễu Hồng thế nào bọn mình còn chưa biết.
Tử Vy suy nghĩ:
- Theo tôi thì bọn họ đã thoát rồi!
- Tại sao?
- Vì nếu bắt được họ thì Bảo a đầu đâu bị bắt, nếu bắt được thì ban nãy hoàng thượng đã để họ trình diện trước mặt chúng mình rồi!
Yến Tử gật đầu, chợt hy vọng.
- Liễu Thanh, Liễu Hồng chạy thoát, vậy thì biết đâu rồi họ sẽ vào đây cứu được bọn mình?
Tử Vy lắc đầu, nói nhỏ:
- Yến Tử, lần này có lẽ bọn mình đã cùng đường rồi, lần trước ở Tôn Nhân phủ, Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ còn ở ngoài nên họ mới phá ngục được, chứ lần này cũng vào tù như bọn mình. E là không còn cơ hội.
Yến Tử nghe vậy trợn mắt.
- Có nghĩa là bọn mình lành ít mà dữ nhiều?
Tử Vy nói:
- Vâng, bọn mình chết là cái chắc, có điều tất cả phải cương quyết, vì ban nãy nghe lão phật gia nói phải điều tra để tìm cho được nơi trốn của Hàm Hương. Chúng mình phải đồng lòng, chắc chắn là có khai hay không khai thì cũng chết, vì vậy trước khi chết có bị đánh đập hành hạ thế nào phải cương quyết không khai nhé?
Yến Tử suy nghĩ rồi gật đầu, Tử Vy nói:
- Em rất thích câu nói của Nhĩ Khang, đấy là "phải xem cái chết nặng tựa Thái sơn, nhẹ tựa hồng mao."
Yến Tử gật đầu chợt nói:
- Không được!
- Sao vậy?
- Bọn ta mà chết hết rồi lấy ai chăm sóc con "Đại láo phét".
Kim Tỏa lắc đầu:
- Em chưa bị chặt đầu đã bị chị dọa chết khiếp đi rồi.
Yến Tử thấy vậy tội nghiệp nói:
- Tôi và Tử Vy vì chuyện nhận vua làm cha, chết là đáng tội, còn người, rõ là xui xẻo, khi không rồi đi theo chi cho vạ lây?
- Em cũng nghĩ vậy, nhưng rồi bị đánh, ở tù, bị dọa chặt đầu, riết rồi quen, đến độ nếu bắt ở không chợt thấy nhớ đấy.
Kim Tỏa nói rồi lấy chiếc áo khoác của mình khoác cho Tử Vy, nói:
- Tiểu thơ, thân cô yếu đuối dễ ngã bệnh, vì vậy khoác thêm chiếc áo này đi, em không biết còn chăm sóc cho tiểu thơ được mấy ngày, có điều sống được ngày nào, ta phải cố gắng sống cho ra sống ngày ấy.
Tử Vy cảm động nói:
- Vâng sống được ngày nào, cố gắng sống cho ra sống ngày ấy.
o0o
Ba cô gái ngồi ở phòng giam nữ thở dài thì hai anh em Vĩnh Kỳ Nhĩ Khang cũng nằm bên phòng giam nam thở ra. Nhĩ Khang bực dọc nói:
- Sao anh lại khờ vậy, lão phật gia đã muốn tha tội chết cho anh mà anh lại không chịu cứ cắm đầu vào chỗ chết. Anh thử nghĩ xem, có anh ở ngoài, bọn này còn có cơ hội thoát, còn có thể nhờ anh nói với Tịnh Nhi giúp. Anh ở ngoài còn có thể dò la được cả tin tức Liễu Thanh, Liễu Hồng rồi còn năn nỉ được hoàng thượng. Đằng này anh để cả bọn bị tóm gọn vào như vậy, có ích lợi gì?

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh Kỳ nghe nói mới thấy hành động nông nổi nhất thời của mình là hạ sách. Ăn năn nói:
- Anh nói tôi mới thấy mình ngu thật, nhưng mà thử nghĩ xem lúc đó ai ai cũng bị tuyên án tử hình, thì tôi yên lặng có phải la tham sinh quý tử chăng?
Rồi Vĩnh Kỳ nhìn quanh, lần đầu tiên Kỳ bị nhốt vào tù, nên thấy cái gì cũng lạ, cũng đáng sợ cả, thở dài nói:
- Tôi cũng thấy mình rõ ngu thật, lúc mà đòi chết Hoàng a ma còn thấy không nỡ tha cho, lần này chọc giận ông ấy rồi làm sao khiến Hoàng a ma tôi đồng cảm được, thôi thì chấp nhận số mệnh vậy.
Nhĩ Khang thấy vậy nói với Vĩnh Kỳ:
- Hãy nghe này, anh là con của hoàng thượng, anh vẫn còn cơ hội, chẳng lẽ vua giết con được ư? Nếu thật ông ấy muốn thế thì lão phật gia cũng không cho, vì vậy nếu anh mà được ra ngoài, thì cơ hội vẫn còn, anh ra ngoài mới tính được cách cứu bọn còn lại trong tù.
- Cứu bằng cách nào chứ? Tôi nhận thấy lúc này Hoàng a ma rất thù bọn ta, thù nhất là Yến Tử, mà nếu ông ấy lấy đầu của Yến Tử, thì tôi làm sao mà sống được? Thà chết chung sướng hơn!
Nhĩ Khang nói:
- Tôi thì không sợ chặt đầu, bởi vì bọn tôi đứa nào cũng bị chặt đầu thì "bụp" một cái là không biết gì nữa, đâu còn khổ đau. Chỉ sợ là cứ bắt sống mà phải bị cực hình sống dở chết dở.
Nhĩ Khang nói mà liên tưởng đến hình ảnh Tử Vy bị kẹp mấy ngón tay lần trước mà đau khổ, tiếp:
- Ngũ a ca này, tôi thấy cần phải nghĩ cách để Ngũ a ca được ra nào, khi ra ngoài xong phải làm sao thuyết phục cho được hoàng thượng. Ít ra cũng để ông ấy không dùng hình để tra khảo mấy cô gái ấy. Cả ba đều yếu đuối chẳng chịu nổi cực hình đâu. Tiếc một điều là trước đó bọn mình chẳng có thời gian để dạy họ cách cung khai, tiếc thật.
Vĩnh Kỳ nói:
- Bọn họ thông minh, hẳn cũng có thể tùy nghi ứng biến cơ mà.
Nhĩ Khang lắc đầu nghi ngờ, nhất là Yến Tử cô nàng chẳng có trình độ lại ưa nói. Còn Tử Vy? chẳng biết nói dối, chỉ hỏi mấy câu là có thể thật thà khai báo ngay, riêng Kim Tỏa? càng không tin cậy hơn nữa.
Tình cảnh vô cùng bế tắc chẳng biết làm sao gỡ, nhưng Vĩnh Kỳ vẫn tự tin nói:
- Chúng ta nhất định phải tìm cách thoát ra, thoát được người nào hay người ấy.

http://tieulun.hopto.org

Chương 36

Chuyện Nhĩ Khang bị nhốt khiến cả Học Sĩ phủ bị chấn động, bà phước tấn sợ hãi hỏi chồng:
- Nhĩ Khang nó làm gì mà bị khép tội nặng như vậy? Ông không vào cung tìm hoàng thượng hay lệnh phi hỏi xem. Phải sớm mà can thiệp chứ, nếu để muộn e là không kịp. Gia đình chúng ta đã mấy đời phục vụ dưới trướng vua, chưa hề phạm một sơ sót gì. Rồi Nhĩ Khang từ năm mười bảy tuổi đã có mặt bên cạnh hoàng thượng. Tình cảm vua tôi hẳn đậm, sao lại chỉ vì một Hương phi mà bị kết tội nặng như thế?
Ông Phước Luân nhìn vợ nói:
- Nếu vậy hai vợ chồng mình cùng vào cung đi, hai người dù sao cũng hơn một, bà cũng phải chuẩn bị tinh thần kỹ càng nhé, vì nghe đâu hôm nay lệnh phi đã hết lời xin cho bọn chúng mà vẫn không tác dụng. Ngay Ngũ a ca Vĩnh Kỳ là con ruột mà cũng bị vua nhốt vào ngục tối, chuyện này nghiêm trọng chứ không thường đâu. Mà tôi nghĩ cũng bực, thấy Nhĩ Khang là đứa thông minh như vậy, sao lại để vướng họa vào thân chứ?
Bà phước tấn vừa khóc vừa nói với chồng:
- Từ ngày cái cô nàng Hoàn Châu cát cát, rồi Tử Vy cát cát vào cung, là chúng ta chẳng có lúc nào bình yên. Nhĩ Thái thì đến tận Tây Tạng, tôi đã có cảm giác là mình đã mất đi một đứa con, rồi bây giờ lại sắp mất thêm Nhĩ Khang... cuộc đời còn lại của tôi sẽ sống thế nào đây chứ? Ông hãy xin hoàng thượng, mất một Hương phi còn cả chục quý phi khác, trong khi bọn ta mất Nhĩ Khang là mất hết tất cả rồi!
- Em nói những điều đó làm chi, nó thật vô nghĩa, tại em không biết, hoàng thượng yêu quý Hương phi dường nào. Ông ấy mất Hương phi như con hổ lồng lộn lên, đã phái Bác Hắng, Ngạc Mẫn, Các Phong, những tay cao thủ trong cung dẫn theo mấy trăm lính ra ngoài thành lục soát tìm kiếm. Tất cả các cửa thành đều có người kiểm soát, vậy mà hoàng thượng đã không sai phái tôi, có phải là chẳng còn tin tôi nữa không?
- Tại sao vậy?
- Thì bởi vì ông ấy biết tôi là cha của Nhĩ Khang sợ là đồng lõa, biết đâu tôi đã biết trước chuyện nhưng cố tình không báo? Bây giờ mà tôi vào cung năn nỉ thì chưa chắc là có kết quả, biết là vậy nhưng mà...
Ông thở dài, lắc đầu nói:
- Thôi ta đi vào cung ngay đi!
Hai vợ chồng ông Phước Luân, phước tấn đi thẳng đến Diên Hỷ cung của lệnh phi, đã thấy vua Càn Long có mặt ở đấy, sắc mặt đầy vẻ giận dữ.
Vợ chồng ông Phước Luân vừa thấy vua vội vã quỳ xuống:
- Bẩm hoàng thượng, thần biết Nhĩ Khang lần này phạm tội tày trời, không thể khoan dung được, nhưng thần xin bệ hạ hãy nghĩ lại giùm, mấy đời nhà thần đã trung với vua, hiếu với nước, mà giảm tội cho Nhĩ Khang.
Bà phước tấn cũng dập đầu, vừa khóc vừa nói:
- Bẩm hoàng thượng xin người hãy hiểu cho tấm lòng người làm cha làm mẹ, trong đám trẻ phạm tội lần này, cũng có cả con cái ruột thịt của hoàng thượng, thần nghĩ có đau có hận cỡ nào, thì bọn chúng vẫn là ruột thịt của mình, nó bị đau đớn thì ta cũng đau chớ đâu an nhiên tự tại được. Trộm nghĩ, tấm lòng của hoàng thượng cũng chẳng khác chi của bọn thần, vậy xin hoàng thượng hãy suy xét lại mà tha thứ cho chúng.
Vua Càn Long trợn mắt:
- Các ngươi còn dám đến đây xin xỏ nữa ư? Nhĩ Khang là ngự tiền thị vệ của trẫm là người đứng đầu đám thị vệ lo bảo vệ hoàng gia trong cung, vậy mà còn phạm pháp, làm cái chuyện hoang đường đến độ chẳng ai tin thì còn gì là phép nước? Nó lại rủ rê làm hư cả Vĩnh Kỳ và hai cô cát cát! Trẫm có lấy một trăm cái đầu của nó cũng chưa hả giận, các ngươi là mẹ là cha, lại không biết dạy dỗ con, để nó mặc sức tung hoàng như vậy, mà còn đến đây để xin tội cho nó nữa chứ?
Ông Phước Luân thấy vua giận như vậy, vội quỳ xuống sụp lạy.
- Tội thần đáng chết, đáng chết, thần đúng là không biết dạy con, nhưng xin hoàng thượng hãy nghĩ lại, thần chỉ có hai đứa con, nên làm sao có thể chịu nổi chuyện mất con? Nếu hoàng thượng cương quyết lấy đầu Nhĩ Khang thì xin hãy lấy đầu thần đi, thần sẵn sàng chết thay cho con mình mà không ân hận gì cả.
Vua Càn Long nói:
- Trẫm cũng đã nghĩ đến nhà Phước gia các ngươi có ba đời trung trinh với nước, cũng đã nghĩ đến mối quan hệ thân thuộc của ngươi với lệnh phi nên mới không khép tội các ngươi. Nếu ngươi mà còn nói nữa, thì ta sẽ tống hết vào ngục, bởi vì ta nghĩ ngươi chưa chắc là không liên hệ tới chuyện đó.
Ông Phước Luân vừa dập đầu vừa nói:
- Xin hoàng thượng minh xét! Quả thật hạ thần không biết gì cả, nếu biết đã đâu để chúng làm điều sằng bậy? Nếu hoàng thượng điều tra rõ được thần biết mà không báo, thì cứ chặt đầu thần?
Lệnh phi không dằn được cũng quỳ xuống xin.
- Hoàng thượng! Nhĩ Khang từ nào tới giờ là đứa được hoàng thượng tin yêu, lần này phạm tội, tuy nặng nhưng thần thiếp nghĩ hoàng thượng có thể để nó được lập công chuộc tội không ạ?
Bà phước tấn cũng dập đầu:
- Hoàng thượng, nếu có thể xin hoàng thượng để Nhĩ Khang về nhà cho mẹ con thiếp nói chuyện, biết đâu nhờ đó mà tìm được manh mối về tung tích của Hương phi?
Ông Phước Luân nói:
- Vâng, vâng, vâng, hoàng thượng cứ để thần bảo lãnh cho Nhĩ Khang, cha con thần sẽ đuổi theo bắt Hương phi về, để chuộc tội lỗi. Nếu không làm được điều đó, cả hai cha con thần đều chịu tội không muộn.
Vua Càn Long lạnh lùng.
- Ngươi chẳng cần nói nhiều, tính tình Nhĩ Khang thế nào, trẫm quá rõ. Nếu bây giờ mà có thể kề dao vào cổ nó, nó cũng không tiết lộ chuyện Hàm Hương hiện ở đâu đâu. Ngươi đừng có kiếm cách để cứu nó, những kẻ phạm tội này, Nhĩ Khang và hai cô cát cát kia, chết là phải rồi. Chẳng có điều gì có thể thương lượng được, ta chỉ có thể nể tình, cho phép ngươi vào ngục thăm hắn, còn muốn trẫm tha cho hắn ư? Chuyện đó không được.
Ông Phước Luân tái mặt, lệnh phi kéo tay vua nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bẩm hoàng thượng, xin người hãy nghĩ lại cho, Nhĩ Khang là rể tương lai của hoàng thượng mà?
Vua Càn Long khoác tay, giận dữ:
- Không được nói chuyện đó, rể mà như vậy, chẳng có lại tốt hơn!
Lệnh phi nghe vậy chẳng dám nói năng gì thêm nhìn ông Phước Luân.
- Thôi anh chị hãy đến Đại Lao khuyên nhủ Nhĩ Khang cứ thành thật khai báo chỗ trốn của Hương phi, hoặc bắt Hương phi trở về thì coi như đoái công chuộc tội.
Đang nói đến đó thì bọn thị vệ chạy vào nói:
- Khải bẩm hoàng thượng, Ngũ a ca trong nhà giam đột nhiên ngã bệnh rồi ạ!
Vua Càn Long nghe vậy giật mình nhưng cố trấn tĩnh, lệnh phi kêu lên:
- Ngũ a ca từ nào đến giờ quen sống trong nhung lụa, làm sao có thể chịu nổi cuộc sống nơi lao tù, làm sao đây, làm sao đây?
o0o
Lúc đó ở nhà giam, Vĩnh Kỳ cũng ôm bụng lăn lộn, miệng rên ư ử.
- Ối đau quá, tôi chết mất, ối!
Nhĩ Khang ngồi bên cạnh ôm bạn, hỏi bọn thị vệ:
- Các ngươi có bẩm báo cho hoàng thượng biết chưa, tội nghiệp Ngũ a ca... gắng... gắng lên.
Giữa lúc đó thì quan cai ngục đưa ông Phước Luân, phước tấn và thái y cùng vào.
Nhĩ Khang vừa trông thấy cha mẹ vừa mừng vừa xấu hổ, vội bước tới quỳ xuống.
- Cha mẹ, làm sao cha mẹ đến đây được?
Rồi cúi mặt xuống tiếp.
- Nhi tử xin lỗi cha mẹ, thật là bất hiếu khi để mẹ cha phải đau lòng.
Bà phước tấn ôm Nhĩ Khang khóc òa.
- Nhĩ Khang bộ con định giết cả cha mẹ ư? Tại sao con lại làm cái chuyện tệ hại vậy? Đó là cái đại họa con biết không, để cha mẹ sống thêm nữa chứ?
Nhĩ Khang xấu hổ.
- Con xin lỗi cha mẹ, nhưng cái họa trên đã lỡ làm, giờ có hối hận đã muộn, con nghĩ tốt nhất bây giờ cha mẹ nên cho người bẩn tin cho Nhĩ Thái hay đi. Nhĩ Thái dù gì cũng là phò mã Tây Tạng, có hắn can thiệp thì cha mẹ sẽ không bị liên lụy vì con và từ Vy nữa.
Vĩnh Kỳ nằm kế bên cứ ôm bụng lăn lộn.
- Ối da, ối da, đau quá!
Ông Phước Luân quay qua.
- Ngũ a ca, cậu làm sao thế?
Thái y và quan cai ngục bắt đầu khám bệnh cho Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang cũng quay sang phụ, thừa cơ thúc nhẹ vào người thái y một cái, thái y chợt hiểu ra, ông ta đã từng chữa bệnh cho Tử Vy, Tiểu Yến Tử nên rất có thiện cảm với bọn trẻ. Ngũ a ca và Vĩnh Kỳ dù gì cũng là a ca, ông nghĩ vua giận thì nhốt vào ngục, rồi hết giận sẽ thả ra, nên có giúp đỡ cho Vĩnh Kỳ dù gì cũng lợi hơn là hại. Vì vậy khám tới khám lui một lúc giả vờ hỏi Nhĩ Khang.
- Tình trạng này bắt đầu từ bao giờ vậy?
Nhĩ Khang đáp:
- Đã hơn hai canh giờ!
Thái y giật mình.
- Đã hơn hai canh giờ rồi ư? Vậy thì...
Ông ta quay qua nói với cai ngục.
- Mau mau mang cáng đến, ở trong ngục này hàn khí nhiều quá, a ca làm sao kham nổi?
- Vâng.
Cai ngục đáp, nhưng vẫn đứng yên đó, ông Phước Luân vội lên tiếng.
- Ta đang ở đằng hoàng thượng đến đây, hoàng thượng nghe nói Ngũ a ca bệnh nên có vẻ lo lắng lắm, các ngươi còn chờ gì mà chẳng đưa Ngũ a ca đến Cảnh Dương cung đi, lệnh phi đang ở đấy chờ đó, còn thái y ông có bổn phận chăm sóc cho Ngũ a ca đấy nhé?
- Vâng!
Thái y cung kính trả lời.
Cai ngục bấy giờ mới chịu đi lấy cáng lại, trong khi Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang lại ngoéo tay nhau, Nhĩ Khang kề tai Vĩnh Kỳ nói nhỏ:
- Ngũ a ca, ra ngoài được rồi, nhớ bảo trọng nhé... nếu sau này mà không còn cơ hội gặp lại, thì nhờ anh giúp tôi chăm sóc hộ cha mẹ già, Nhĩ Khang này sẽ mãi mãi nhớ ơn anh đó.
Rồi quỳ xuống lạy, bà phước tấn ngồi bên cạnh nghe vậy nước mắt lại rơi như mưa.
- Nhĩ Khang, con không được quyền nói vậy, không thể, mẹ không muốn chuyện đó xảy ra đâu con ạ.
Vĩnh Kỳ nhìn Nhĩ Khang, chỉ nói:
- Ồ, Nhĩ Khang, chúng ta tình như huynh đệ, yên tâm... khi đã từng cùng vào sinh ra tử rồi thì có gì phân biệt?
Bọn cai ngục đã mang cáng đến, đặt Vĩnh Kỳ lên, thái y còn dặn dò:
- Tụi bây nhớ đi chầm chậm nghe, không được sốc mạnh!
Khi Vĩnh Kỳ đã được mang đi rồi, quan cai ngục nói với vợ chồng ông Phước Luân.
- Phước đại nhân và đại công tử, cứ nói chuyện một cách tự nhiên, tôi có việc đi ra ngoài khoảng một tuần trà nữa quay lại.
Nói xong khóa cửa phòng giam lại cẩn thận rồi mới ra ngoài, bà phước tấn thấy giờ chẳng còn ai ngoài vợ chồng bà, và Nhĩ Khang nên nói:
- Nhĩ Khang, cơ hội duy nhất mà con có thể thoát khỏi nơi này, đấy là phải nói ra nơi ẩn náu của Hàm Hương, để cha con đi mang cô ấy trở về. Được vậy mọi chuyện mới ổn, con có thể được tha mà cha mẹ mới không phải tội. Nói đi con, đừng giữ kín chỉ hại thân thôi.

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ Khang nhìn cha mẹ thành thật nói:
- Con xin cha mẹ! Cha mẹ đừng bắt buộc con phải làm cái chuyện vô tình vô nghĩa thế, làm thế là bán đứng bạn bè. Tham sinh úy tử, nếu con mà muốn vậy thì đâu có chuyện này xảy ra?
Ông Phước Luân nhìn con trai, nói:
- Cha biết, tánh khí con quân tử từ nhỏ, nhưng mà, bây giờ thì không được vì việc làm đó lại liên can đến bốn mạng người. Con có thể không thiết đến sự sống chết của mình, nhưng còn sinh mệnh của Yến Tử và Tử Vy? Ban nãy cha đã gặp hoàng thượng, ông ấy rất cứng rắn, ngoài Ngũ a ca ra, các con chết là cái chắc!
Nhĩ Khang vẫn không nao núng:
- Chuyện đến nước này, con cũng đành bó tay, nếu con đem Hương phi ra đánh đuổi cuộc sống của cả bọn con, thì có nghĩa là tham sinh úy tử, không chỉ bản thân con mà cả Tử Vy cũng khinh thường con. Cô ấy thà chết chứ không muốn con làm như vậy đâu, Yến Tử cũng vậy. Chẳng lẽ một nam nhi như con, mà thua cả bọn họ?
Ông Phước Luân thấy Nhĩ Khang đã quyết, đành thở dài nói:
- Thôi được, nhưng nếu con mà có cơ hội thoát ra được khỏi nơi này, thì nhớ phải cao bay xa chạy đi, đừng có vì quyến luyến cha mẹ mà dùng dằng không quyết, nghe chưa?
Nhĩ Khang nghe cha nói cảm động vô cùng, ôi! Trên đời, chẳng có tình nào cao quý hơn tình cha con!
o0o
Tình hình ở phòng gian nan thế nào, phòng giam nữ chẳng hề biết.
Ba cô gái nằm co ro, Yến Tử ở không chẳng biết làm gì, hát nghêu ngao:
- Hôm qua cười ha ha, hôm nay khóc hu hu vì sắp đi chầu bu.
Tử Vy.
- Thơ hay lắm, đúng là thiên tài.
Yến Tử được khen, đắc ý.
- Chuyện làm thơ có gì khó khăn, tôi có thể làm một hơi mấy bài luôn, nầy nhé, bài tiếp theo đây.
Từ lúc vào Thấu Phương Trai
Cửa cung cửa ngục chẳng là hai
Mặc dù được gọi thiên thiên tuế
Đầu lúc nào cũng như muốn bay.
Tử Vy gật đầu.
- Hay lắm, hay lắm, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng! "thị tử như quy" (xem cái chết như đi về nhà).
Yến Tử nghe chẳng hiểu, trợn mắt:
- Làm gì ngươi nói ta là "tử ô quy" (con rùa chết) ngươi mắng ta là con rùa à?
Tử Vy lắc đầu.
- Em làm sao mắng chị được? Làm thơ thì chị còn tạm được, nhưng nghe đến thành ngữ thì lại lộ mặt thật ra!
- Thành ngữ ư? Ngươi nói vậy thì ta sẽ cố mà học thành ngữ cho được.
Kim Tỏa cười.
- Bây giờ mới quyết định học, nhưng quyết định chỉ trong giây phút này thôi chớ lúc ra ngoài lại quên mất.
Yến Tử đưa tay lên thề.
- Nếu lần này mà còn được ra ngoài thì ta nhất định sẽ học đàng hoàng, quên tử nhất ngôn, bát ngựa nan truy.
Tử Vy ngồi ôm gối, thở ra.
- Tôi thích nhất là hai câu thành ngữ, đấy là "dũng giả bất cụ" (kẻ dũng không biết sợ) và "vô dục tắc cương" (người không có tham vọng thì lúc nào cũng cang cường)
Yến Tử nghĩ ngợi, lắc đầu.
- Nhưng mà, tôi đâu phải con người vĩ đại đó, tôi là kẻ sợ đau, sợ chết, sợ đói, sợ lạnh, sợ không có bạn bè, sợ cả rắn rít sâu bọ... cái gì cũng sợ mà cái gì cũng thèm. Thèm sống, thèm được vui đùa, được tự do, hưởng thụ, thèm được các bạn yêu... có cả Vĩnh Kỳ.
Ngay lúc đó có tiếng chân bước bên ngoài rầm rập, Kim Tỏa lo lắng...
- Có người đến, có người đến!
Tử Vy cũng run rẩy.
- Nửa đêm nửa hôm mà có người đến thì đó hẳn không phải chuyện lành, mọi người phải chú ý, có thế nào thì cũng giữ bí mật!
Quả thật, bọn cai ngục đến, chúng đang mở khóa cửa. Yến Tử chưa biết ất giáp gì, đã hét toáng lên.
- Bọn ngươi định đưa ta đi đâu? Nửa đêm nửa hôm đến đâu để đưa bọn ta đến gặp ông lớn nào? Khỏi thẩm tra gì cả, ta chẳng biết gì đâu!
Cai ngục không đoái hoài gì đến Yến Tử, nói với Tử Vy.
- Xin mời Tử Vy cát cát đi.
Tử Vy kinh ngạc.
- Chỉ một mình ta thôi ư?
- Vâng!
Yến Tử và Kim Tỏa giật mình, mấy lần trước Tử Vy đi một mình là có chuyện sống dở chết dở. Kim Tỏa nói:
- Không được, lần này phải để ta cùng đi, ta không cho tiểu thơ đi đâu hết!
Yến Tử cũng nói:
- Tử Vy là đứa có thể lực yếu nhất, vậy mà lần nào cũng bắt Tử Vy đi, đúng là mạnh hiếp yếu! Ta không cho đi!
Nhưng cai ngục đã đẩy mạnh hai người đi hai nơi.
- Tránh ra, chuyện đó đâu phải muốn thế nào cũng được đâu?
Kim Tỏa bị đẩy ngã, Yến Tử thì vùng lên, đánh trả lại.
- Có thể nào thì cũng chết, ta không sợ đâu, ta sẽ chiến đấu đến cùng.
Vừa nói đến Yến Tử vừa đánh vừa đá, tả xung hữu đột, cai ngục phải kêu lên.
- Bây đau, hãy vào phụ giúp ta xem!

http://tieulun.hopto.org

Thế là nguyên đám thị vệ đứng bên ngoài xông vào.
Yến Tử thừa dịp phóng ra cửa định bỏ chạy, thị vệ rượt theo, thế là một trận đánh khác lại xảy ra. Tuy Yến Tử cố hết sức, nhưng làm sao đánh lại được số đông, thế là chỉ một lúc sau đã bị bắt trở lại.
Tử Vy thì bị bọn giữ ngục kéo đi.
o0o
Không như Yến Tử và Kim Tỏa nghĩ. Tử Vy không bị đưa đến một nơi đáng sợ nào khác, mà được đứa đến Ngự Thư phòng, lúc này ở đây chỉ còn một ngọn đèn nhỏ thấp không đủ sáng, vua Càn Long thì đang đi tới đi lui.
Bọn cai ngục đưa Tử Vy đến nơi, quỳ xuống tâu:
- Bẩm vạn tuế gia, Tử Vy cát cát đã được đưa đến.
Tử Vy vào thấy vua, quỳ xuống.
- Bẩm Hoàng a ma!
Vua Càn Long khoát tay với bọn lính.
- Các ngươi đi ra ngoài cả đi!
- Dạ!
Bọn lính rút lui nhanh chỉ còn lại vua Càn Long và Tử Vy, vua Càn Long đứng lại, nhìn chăm chú Tử Vy nói:
- Tử Vy giờ đây chỉ còn lại ta và ngươi, ta muốn nói chuyện với ngươi một chút, phải thành thật đấy!
- Dạ!
Tử Vy hồi hộp đáp, vua Càn Long gật gù.
- Thôi đứng dậy nói, không cần phải quỳ nữa.
- Cảm ơn Hoàng a ma.
Tử Vy rụt rè, lo lắng nhìn vua, vua Càn Long yên lặng rồi hỏi:
- Với câu chuyện về Hương phi, trẫm còn rất nhiều thắc mắc, muốn ngươi phải khai thật. Vậy chớ động cơ nào, nguyên nhân gì ngươi lại hành động như vậy? Và trong câu chuyện này ngươi đã đóng vai trò thế nào hãy thành thật khai báo hết, không được giấu bất cứ điều gì, dù chỉ một chữ!
Tử Vy gật đầu nói:
- Vâng, con sẽ kể hết tự sự cho Hoàng a ma, câu chuyện bắt đầu từ cái hôm Hoàng a ma sai Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cùng hộ tống Hương phi nương nương đi tiễn A Lý Hòa Trác về Tân Cương. Hôm đó Nhĩ Khang và Ngũ a ca đã đụng độ với đám võ sĩ Hồi giáo định cướp Hương phi và đưa đến câu chuyện "chàng là gió, thiếp là cát" mà Hoàng a ma đã biết rồi đó. Lúc hai người trở về cung cũng thuật lại cho con, và Yến Tử nghe chuyện trên. Thế là... tất cả chúng con bị câu chuyện tình kia cuốn hút, thấy tội nghiệp cho kẻ yêu nhau mà chẳng được gần nhau.
Tử Vy bắt đầu câu chuyện như vậy, rồi kể tiếp đến phần họ và Mông Đan quen nhau thế nào ở Hội Tân Quán, chuyện họ biết Mông Đan và Hàm Hương kéo nhau bỏ trốn cả bảy lần không thoát. Sự trung kiên của đôi tình nhân làm họ cảm động rồi đến màn liên lạc, làm chiếc cầu nối cho hai người, mượn chuyện trừ tà trong cung để Mông Đan giả pháp sư vào cung. Rồi Hàm Hương bị thái hậu bức tử, nghĩ rằng nếu không giúp Hàm Hương thoát ra khỏi cung thì sớm muộn gì Hàm Hương cũng chết, nên họ đã vì nghĩa quên thân, giúp Hàm Hương thoát ra ngoài. Trong toàn bộ câu chuyện Tử Vy không hề nói rõ tên của Mông Đan.
- Đấy câu chuyện đơn giản thế và Hàm Hương đã được đưa ra khỏi cung thành như vậy.
Vua Càn Long nhìn Tử Vy vừa giận vừa ngạc nhiên:
- Có nghĩa là bọn ngươi đã hai lần mượn cớ trừ tà để đưa tên người Hồi đó giả làm Sa Mãn pháp sư để ngang nhiên vào cung gặp mặt Hương phi? Để họ tư tình với nhau? Quả thật to gan, dám qua mặt trẫm!
Tử Vy chỉ biết cúi đầu yên lặng, trong khi vua càng nghĩ càng tức.
- Hừ... tên người Hồi đó... hèn gì hắn dám coi thường cả ta... dám nhìn thẳng vào mặt ta!
Vua Càn Long nhớ lại cái ánh mắt trừng trừng của Mông Đan khi nhìn mình mà nổi nóng, ông vung nắm tay lên, trừng mắt nhìn Tử Vy:
- Tử Vy! Ngươi thật quá lắm! Ngươi làm vậy là đâu coi trẫm ra gì? Dám đùa cợt trước mặt trẫm coi trẫm như một kẻ khờ khạo, đó nào phải là thái độ tôn kính của một đứa con với một người cha!
Tử Vy thành thật nói:
- Bẩm Hoàng a ma, con thật có lỗi, nhưng khi đứng trước mặt Hương phi nương nương đau khổ. Hương phi bị án tử vật vã giữa cái chết và cái sống, bọn con chỉ thấy thương xót, đồng cảm và quên hết mọi thứ. Vạn vật như biến thành nhỏ nhoi trước tình cảm của con người, vì vậy lỡ quên cả tự ái của Hoàng a ma cũng như quên cả cái tai họa lớn lao đang chực chờ bản thân!
Vua Càn Long trừng mắt, nghiến răng:
- Vạn vật biến thành nhỏ nhoi! Hoàng cung và cả trẫm cũng chẳng ra gì trước hai con người vĩ đại vì tình đó phải không? Hừ, các ngươi chỉ thấy tình cảm của tên người Hồi kia đối với Hương phi, chứ nào biết đến tình cảm của trẫm dành cho Hương phi? Thật quá đáng!
Tử Vy vẫn bình tĩnh:
- Không phải là con không thấy nhưng Hoàng a ma, chuyện tình cảm cũng giống như bao nhiêu chuyện khác, có trước có sau. Nếu không có sự quan hệ giữa người và người nó sẽ rối loạn tất cả. Con nói như vậy là muốn nói đến một quan niệm đạo đức về tình cảm. Chẳng phải là từ lâu trên sách vở của nước ta đã lưu truyền câu "trung thần bất sự nhị chủ, liệt nữ bất sự nhị phu" ư? (trung thần không thờ hai chủ, liệt nữa không thể có một lúc hai chồng) cái tay người Hồi kia đã là bạn của Hương phi từ năm lên tám. Tình cảm của họ, chẳng phải là vượt hơn cả hoàng thượng ư?
Vua Càn Long vỗ bàn.
- Mi còn dám mang chuyện "quan niệm đạo đức về tình cảm" ra để biện hộ nữa ư? Rõ ràng là ngươi biết rất rõ tình cảm của ta dành cho Hương phi cơ mà. Vậy mà bọn ngươi bất chấp, lợi dụng tình cảm của trẫm dành cho các ngươi để hỏa mù, mang cả trai bên ngoài vào cung cho nó tư tình cùng quý phi cũa trẫm. Không những thế còn lừa dối đặt chuyện để đưa Hương phi chạy trốn ra khỏi cung đình. Đã làm chuyện tày trời như vậy, mà còn

http://tieulun.hopto.org

dám đem cả lý luận đạo đức ra nói? Đạo đức của ngươi ở đâu chứ?
Tử Vy chỉ cúi đầu không dám nhìn lên, vua Càn Long càng nghĩ càng giận, nói tiếp:
- Sự sắp xếp của các ngươi cũng có vẻ hoàn chỉnh. Hôm đó... tối hôm đó ở đẳng lệnh phi nương nương... các ngươi đã cố tình trì kéo, ép ta uống thật say... có phải để Hương phi trốn trót lọt không?
Tử Vy không chối, gật đầu, vua Càn Long trừng mắt nhìn Tử Vy.
- Hay thật! Con cái hiếu thảo thật! Một đứa là Minh Châu cát cát! Một đứa là Hoàn Châu cát cát... có lẽ chuyện trẫm nhận mấy đứa là điều sai lầm ư?
Tử Vy nghe vậy bật khóc nói:
- Con xin lỗi Hoàng a ma... thật tình con cũng đâu muốn vậy, con cứ có mặc cảm phạm tội... mãi cho đến lúc lão phật gia bắt Hương phi phải uống thuốc độc chết, con mới thấy là phải làm vậy được. Làm để cứu người!
Vua Càn Long hét lớn:
- Bây giờ, ta hỏi thêm ngươi một câu nữa thôi! bọn ngươi đã mang giấu Hương phi ở đâu chứ?
Tử Vy cúi đầu không đáp, vua lại hét:
- Nói ngay!
Tử Vy ngước mắt nhìn lên.
- Xin lỗi! Nhưng con chẳng thể nói được, vì nếu có nói thì đó lại là lời nói dối mà con chẳng muốn nói dối thêm một lần thứ hai.
Rồi Tử Vy van xin:
- Hoàng a ma! Tại sao ngươi không thể khoan dung cho bọn họ? Người có một trái tim vĩ đại, có thể chấp nhận sự việc và tha thứ cho họ được mà? Nếu Hoàng a ma mà chịu như vậy thì mọi sự sẽ đều tốt đẹp Hoàng a ma sẽ là người vĩ đại nhất trên đời.
- Ngươi muốn ta tai ngơ mắt điếc? giả vờ như chẳng có chuyện gì ư? Các ngươi phải nhớ rằng Hàm Hương là thứ phi của trẫm, các ngươi đã ngang nhiên bắt đi, còn nói gì là mọi thứ tốt đẹp nữa? Tốt đẹp ở chỗ nào? Ngươi càng nói ta càng tức, muốn giết chết ngươi ngay.
Tử Vy biết vua hận mình như vậy, biết là có nói gì cũng vô ích, nên yên lặng chẳng nói gì nữa.
Vua Càn Long cứ như con hổ bị thương gầm gừ, đi tới đi lui trừng mắt nhìn Tử Vy, hét một lần nữa.
- Ta hỏi lại, Hương phi đi đâu? Tại sao không nói?
Tử Vy lại lắc đầu.
Vua Càn Long không dằn được giận, nên vung tay lên tát cho Tử Vy một cái như trời giáng, khiến Tử Vy ngã lăn ra đất, ông còn nói:
- Bữa nay, nếu trẫm không nghĩ đến chuyện Vũ Hà đã vì trẫm mà khổ nhọc mười tám năm, thì trẫm giết ngươi. Bởi vì người như ngươi chẳng xứng đáng là con của trẫm. Trẫm không muốn có một đứa con như ngươi.
Nói xong ông quay ra, quát:
- Người đâu! Hãy mang nó đi nhốt lại cho ta!
Tử Vy lại bị tống vào nhà lao.
o0o
Yến Tử và Kim Tỏa thấy Tử Vy về đứng dậy chạy đến.
- Sao? Sao? Mi có bị sao không Tử Vy? Kềm kẹp như hôm trước không?
Kim Tỏa nghe hỏi nắm lấy tay Tử Vy lên xem.
- Ồ, bàn tay còn nguyên, vậy là chưa bị gì cả, họ không kẹp tay nhưng có đánh không? Có dùng hình phạt gì khác không? Nói cho Kim Tỏa biết đi!
Tử Vy lắc đầu buồn bã.
- Chẳng ai dùng hình phạt cả, các bạn yên tâm có điều nó còn đau đớn hơn cả chuyện dùng hình phạt, Hoàng a ma... bây giờ không còn yêu quý chúng mình nữa, trái lại ông ấy như hận em thấu xương. Bao nhiêu công sức, mồ hôi nước mắt để được nhìn cha, bây giờ không còn gì nữa, chỉ là công dã tràng.
Yến Tử nghe vậy, ôm Tử Vy khóc.
- Hoàng a ma không hiểu chúng ta. Thật ra điều mà bọn ta đã làm, đó là vì người. Nhưng người chẳng hiểu, bây giờ giữa ta và Hoàng a ma đã có khoảng cách. Thôi thì đành vậy, Tử Vy hãy cứ xem như mình đã mất cha, đừng có đau buồn nữa, với chị thì khách, chị lại ghét ông ấy vì đã cho bọn mình vào ngục.
Tử Vy lắc đầu nói:
- Hoàng a ma lần này giận chúng ta nhiều, chắc chắn là bọn mình sẽ không thoát được cái chết. Vì vậy tốt hơn mọi người nên đối diện với sự thật, đừng tránh né gì cả.
Yến Tử vẫn nuôi hy vọng.
- Sao bi quan thế? Biết đâu rồi có người sẽ đến cứu bọn mình? Giờ này chẳng biết Nhĩ Khang và anh Vĩnh Kỳ ở đâu? Họ có bị hành hạ gì không? Hai người đó giỏi, thông minh, biết đâu họ đã thoát được ra ngoài?
Yến Tử nghĩ cũng đúng, nhưng chỉ có Vĩnh Kỳ là thoát ra khỏi nhà lao nhờ giả bệnh.
o0o
Sau khi được đưa về Cảnh Dương cung, Vĩnh Kỳ phải tiếp tục đóng kịch thêm một buổi, nhưng Vĩnh Kỳ nằm đó mà chẳng thấy ai đến, vua không, thái hậu cũng không, chẳng ai thèm đếm xỉa đến chàng. Mãi đến khi trời sụp tối, lệnh phi mới tranh thủ tới, sau khi đuổi hết bọn thị vệ ra ngoài lệnh phi nói với Vĩnh Kỳ:
- Vĩnh Kỳ, hãy nghe ta nói nè. Ông Phước Luân và bà phước tấn đang chờ con ở Học Sĩ phủ, con phải nhanh chân đến đấy, sau đó mọi người ngồi lại tính xem có cách nào không? Có đi thì đi ngã Tây Hoa môn, đừng đi ngã Thần Võ, đi nhanh lên cho kịp.
Vĩnh Kỳ nghĩ ngợi rồi lắc đầu:
- Không được đâu! Con giả bệnh để ra ngục là tính cách để cứu giúp bạn bè, chứ không phải chỉ một mình thoát thân. Vì vậy con rất cần gặp Hoàng a ma ngay, bây giờ chuyện sinh sát đều nằm trong tay Hoàng a ma cả, nếu ông ấy khoan dung thì tất cả vô sự, bằng trái lại họ sẽ chết là chắc. Vì vậy chỉ có nước đi gặp Hoàng a ma chứ ra ngoài nào có ích lợi gì?

http://tieulun.hopto.org

Nói xong Vĩnh Kỳ đứng dậy, hỏi?
- Hoàng a ma hiện giờ ở đâu? Diên Hỷ cung ư?
Lệnh phi ngăn lại:
- Đừng có đến đó vô ích thôi! Hiện giờ người vẫn còn đang thịnh nộ làm sao có thể nói chuyện tha thứ? Bọn con hành động chẳng suy nghĩ gì cả. Hãy nghĩ xem các con đã làm tổn thương người thế nào? Hoàng thượng vừa bị mất Hương phi, lại mất cả tình yêu con cái. Sự tổn thương to lớn đó đâu để một sớm một chiều nguôi ngoai, ta đang ở đấy, thấy hoàng thượng như con hổ dữ bị thương. Giờ đến đấy không được đâu, nguy hiểm lắm!
- Hoàng a ma sẽ không mất bọn con, nếu người chịu khó suy xét, xin nương nương đừng cản, để con đi giải thích, hối lỗi, con sẽ trình bày cho người biết rõ sự việc. Chỉ cần Hoàng a ma chịu ngồi nghe hết câu chuyện, con tin là người rồi sẽ cảm động, sẽ hiểu được, tại sao tụi con lại làm như vậy. Đó là "chính nghĩa" không chừng biết chuyện Hoàng a ma sẽ không giết bọn con, mà ngược lại còn thấy hãnh diện vì bọn con nữa.
Lệnh phi lắc đầu.
- Con đừng có thơ ngây, bởi vì trước đó hoàng thượng đã cho gọi Tử Vy lên hỏi chuyện rồi, những điều cần nói thì có lẽ Tử Vy cũng đã nói, hoàng thượng chẳng những không "cảm động" mà người còn giận dữ. Ông ấy đã nói với ta cài lầm lẫn to lớn nhất trong đời ông ấy là đã nhận Tử Vy và Yến Tử làm con. Lúc nói hoàng thượng đã nghiến răng có vẻ như người tiếc là không giết quách hai đứa ngay cho rồi.
Vĩnh Kỳ nghe vậy giật mình, biết là lệnh phi không nói dối.
- Nếu như lời nương nương nói, thì con càng không nên xuất cung mà phải ở lại đây để cùng họ đồng cam cộng khổ.
Lệnh phi nghe vậy quýnh lên:
- Đồng cam cộng khổ cái gì bây giờ thoát được đứa nào hay đứa nấy, cà hãy lánh mặt đi đợi bao giờ người nguôi ngoai cơn giận hãy trở về.
Rồi người nhìn quanh như dò xét, sau đó nói nhỏ với Vĩnh Kỳ.
- Giờ này ở trong cung còn có ta và Tịnh Nhi hãy yên tâm cứ đến tìm ngài Phước Luân đi, rồi bàn tính xem sao, ta ở trong cung, nếu thấy tình hình gay cấn quá thì sẽ cùng Tịnh Nhi cố mà giải thoát cho họ. Có điều ở ngoài cung phải có người tiếp ứng chứ ngươi hiểu ý ta nói không.
Vĩnh Kỳ nghe lệnh phi nói, chợt hiểu.
- Lệnh phi nương nương người quá tốt với bọn con, rồi trời sẽ đền lại quả tốt cho người, giờ thì con hiểu, có điều hiện nay bản thân con cũng đang có vấn đề.
Lệnh phi nói một cách tin tưởng.
- Hãy yên tâm, dù gì ngươi cũng là a ca cơ mà? Có giúp đỡ ngươi, ta không đến đỗi phải lo lắng, hoàng thượng có giận dữ cỡ nào, thì cũng không thể giết ngươi. Đường con còn sáng sủa hơn đứa khác, hãy tạm thời thu thập một số vật dụng rồi rời khỏi đây, yên tâm và tin tưởng. Bởi vì Nhĩ Khang, Yến Tử Tử Vy đối với ta chúng chẳng khác gì con đẻ, ta sẽ không để bọn chúng bị mất mạng dễ dàng đâu.
Vĩnh Kỳ suy nghĩ rồi gật đầu nói:
- Thôi được, con ra ngoài và chờ, mong rằng mọi chuyện sẽ được sắp xếp suông sẻ. Nhưng có thế nào, con cũng phải để lại cho Hoàng a ma một bức thư, như vậy nương nương mới không bị liên lụy.
Thế là Vĩnh Kỳ viết để lại cho vua Càn Long một lá thư, rồi dưới sự yểm trợ của lệnh phi, trốn ra khỏi cung đi đến Học Sĩ phủ.
o0o
Đến nơi đã thấy ông Phước Luân đứng sẵn đợi chàng, hai người vào đến thư phòng thì thấy Liễu Thanh và Liễu Hồng có mặt ở đấy, Vĩnh Kỳ ngạc nhiên.
- Liễu Thanh, Liễu Hồng hai ngươi sao lại có mặt ở đây?
Liễu Thanh có vẻ xúc động mạnh, bước tới ôm lấy vai Vĩnh Kỳ nói:
- Tối nay bọn này đến là để tìm Nhĩ Khang, nhưng Phước đại nhân biết giao tình của tôi và anh nên giữ lại, nhờ vậy tôi mới biết chuyện đã đổ bể.
Bà phước tấn bước tới giục:
- Các ngươi nói gì thì nói nhanh đi, Học Sĩ phủ này giờ đây chẳng còn là chỗ an toàn nữa đâu, chỉ e là hoàng thượng lại nghĩ nơi đây là chỗ có thể truy tìm ra tung tích của Hương phi thì còn khổ nữa, lúc đó nhà này sẽ bị canh chừng, thì chẳng còn làm ăn gì được.
Ông Phước Luân trấn an.
- Hiện giờ thì chưa đâu, vì Nhĩ Khang còn bị nhốt trong ngục, có điều Ngũ a ca cũng không thể ở lại đây lâu được. Hoàng thượng mà phát hiện Ngũ a ca đã bỏ trốn thì nơi đầu tiên tìm đến sẽ là nơi đây, vì vậy các người hãy đến ngay khu Mạo Nhi ở đấy ta có lão Kha người thân tín của ta rất giúp được việc.
Rồi ông viết mấy chữ đưa cho Vĩnh Kỳ.
- Đây là địa chỉ, đến đó sẽ có người ra đón.
Liễu Hồng thắc mắc:
- Phước đại nhân nói gì con không rõ lắm.
Ông Phước Luân nhìn quanh rồi nói nhỏ:
- Lệnh phi nương nương đã hứa với ta rồi, vào một thời cơ thích hợp sẽ tìm cách cứu cả bốn đứa nó ra. Đến lúc đó ta cũng sẽ đưa tất cả đến Mạo Nhi, ở đấy bây giờ đã chuẩn bị đủ ngựa xe, lương thực hành lý... ta biết Liễu Thanh Liễu Hồng cũng biết võ công tất cả có thể bảo vệ nhau đến tận non cùng nước tận mà sinh sống.
Vĩnh Kỳ nhìn vợ chồng ông Phước Luân, cảm xúc:
- Phước đại nhân, Phước đại tấn, hai người chấp nhận để Nhĩ Khang ra đi ư?
- Không chấp nhận cũng không được, chẳng lẽ để nó ở lại đây để nhìn nó chết ư? Chuyện yêu nhau giữa Nhĩ Khang và Tử Vy các người cũng đã thấy. Ta là cha mẹ, hiểu con, biết con nên có đau chăng thì nỗi đau kia cũng chỉ để trong lòng, vì vậy nếu lần này mà bọn chúng vượt ngục thành công thì chỉ có nước là phải cao bay xa chạy. Ngũ a ca, cậu với Yến Tử cũng vậy, vì Yến Tử không phải là người ở trong cung đình, nếu để cô ấy ở lại

http://tieulun.hopto.org

trong thì sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện nữa. Thôi thì các người hãy đi đi, đi thật xa, chân trời góc biển gì cũng được. Miễn sao tìm được hạnh phúc là tốt rồi!
Vĩnh Kỳ nghe ba mẹ của Nhĩ Khang nói mà lòng bồi hồi, chẳng biết phải nói gì nữa.
Trong khi Liễu Thanh, Liễu Hồng lại thắc mắc.
- Thế cả bọn chúng tôi đi rồi, hai bác sẽ thế nào?
Ông Phước Luân nói:
- Tôi đã phái người sang Tây Tạng, bảo Nhĩ Thái và Trại Á quay về, tôi cũng nghĩ mình đã ba đời được tiếng là trung quân, ba đời tổ tiên làm quan dưới triều Mãn thì hoàng thượng dù có ghét bỏ thế nào cũng không ghép tội chết được. Vả lại trong triều đình hiện tôi cũng còn cái thế của tôi, Nhĩ Thái lại là phò mã xứ Tây Tạng... càc người cứ yên tâm đi. Hãy lo cho bản thân đừng lo gì cho ta cả, Nhĩ Khang ra đi cũng đúng. Nó đi như vậy ta yên tâm hơn là để nó ở lại trong triều, lúc nào cũng có cảm giác trái tim nó chạy lên cổ.
Liễu Thanh nghe vậy vòng tay bái ông Phước Luân.
- Bẩm Phước đại gia, phúc tấn, Liễu Thanh này xin hứa với hai vị là sẽ xả thân quên mình mà bảo vệ Ngũ a ca với Nhĩ Khang đại gia, để họ được tuyệt đối an toàn.
Liễu Hồng thì an ủi bà phước tấn:
- Bọn con đi lần này rồi cũng sẽ quay về thôi, lâu nhất là một năm, sớm hơn là vài tháng, bác cứ yên tâm đi, bao giờ chuyện Hương phi nguôi hẳn, hoàng thượng nghĩ lại, thì chúng con sẽ quay về ngay.
Vĩnh Kỳ nói:
- Con cũng tin như vậy, con mong là Hoàng a ma rồi sẽ nghĩ lại, bao giờ ông thấy việc bọn con làm đúng sẽ tha cho bọn con, và lúc đó chúng con sẽ quay về.
Bà phước tấn suy nghĩ gật đầu:
- Mong là như thế, nhưng chỉ e là hoàng thượng không chịu nghĩ lại, thì mới đáng ngại. Còn một điều đáng lo nữa là chẳng biết lệnh phi nương nương giải cứu họ kịp thời không? Nếu không giải cứu kịp thì... nguy lắm.
Ông Phước Luân nhìn vợ an ủi:
- Chúng ta cứ cố hết sức mình, bao giờ chẳng được mới vâng mệnh trời, bà đừng quên ở trong cung ta có thêm một hy vọng, đó là Tịnh Nhi!
Bà phước tấn như nhớ ra hy vọng lại lóe sáng.
- Vâng, còn Tịnh Nhi nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 37

Quả thật Tịnh Nhi đã giúp đỡ cho đám Yến Tử rất nhiều, nàng đã nói với thái hậu:
- Bẩm lão phật gia, xin hãy khai ân, nói giúp cho Ngũ a ca vài câu, để hoàng thượng khoan dung tha cho họ.
Thái hậu nói:
- Ngươi nói sao nghe đơn giản thế? Tại sao phải nói giúp? Bọn chúng tội nặng tày trời, vừa phản quốc khi quân, che giấu bọn tội phạm để chúng chạy trốn... mỗi một tội đã là một án tử, có xin được tội này cũng còn tội kia, bọn chúng chết là đúng. Tịnh Nhi, con phải tỉnh táo một chút, Nhĩ Khang với con cũng nào có duyên phần, vậy thì cứu bọn họ làm gì?
Nhưng Tịnh Nhi nói:
- Duyên phần không có, nhưng tình cảm là quan trọng nhất là khi tri tâm. Lão phật gia à, những cái việc ma họ làm, chẳng phải là đã nhổ được cái gai trong mắt lão phật gia ư? Họ tống khứ được Hương phi, có nghĩa là nỗi lòng của lão phật gia được xóa, hoàng thượng không còn bị Hương phi mê hoặc. Vậy thì tại sao không bỏ qua chuyện này, còn truy cứu tìm ra tung tích Hương phi làm chi? Cái gọi là của đám Yến Tử đúng ra phải nói là công mới phải sao lại khép tội? Nếu vụ án này tiếp tục, rủi tìm được Hương phi về, chẳng phải là thêm phiền phức, rồi lão phật gia lại phải canh cách lo sợ, phải tìm cách hạ thủ Hương phi lần nữa ư?
Thái hậu nghe Tịnh Nhi nói có lý, suy nghĩ.
- Điều con nói cũng phải.
Tịnh Nhi thừa dịp nói thêm.
- Vì vậy chuyện làm bậy của Yến Tử, lại giúp lão phật gia loại bỏ Hương phi nên theo con có nên chăng, lão phật gia cân đo "công tội" của họn họ mà thả họ ra đi?
Thái hậu nhìn Tịnh Nhi nói:
- Tịnh Nhi, có phải... con vẫn còn yêu Nhĩ Khang không?
Tịnh Nhi yên lặng không đáp, thái hậu suy nghĩ rồi gật đầu:
- Vậy thì có thể xét lại, cho Nhĩ Khang miễn tội chết!
Tịnh Nhi nghe vậy giật mình:
- Sao chỉ có một mình Nhĩ Khang mà không phải là tất cả? Nếu mọi người đều chết, chỉ có một mình anh Nhĩ Khang sống thì đối với anh ấy, sống chẳng bằng được chết đâu.
Thái hậu nghe vậy nghĩ ngợi, giữa lúc đó chợt có tiếng thái giám rao:
- Hoàng hậu nương nương đến!
Liền theo đó, hoàng hậu và Dung ma ma vội vã đi vào.
- Lão phật gia kiết tường!
Thái hậu ngạc nhiên:
- Lại có chuyện gì mà các ngươi đến đây?
Hoàng hậu vội bẩm tấu:
- Người mà lão phật gia sai đi Tế Nam là Cao Dung nay đã quay về rồi ạ.
Thái hậu hiểu ngay.
- Đã tìm được manh mối gì rồi ư?
Dung ma ma bước tới nói nhỏ:
- Dạ có ạ... Cao Dung mang về đây ba người, một là người trước kia đích thân đỡ đẻ cho Tử Vy đó là Lý bà bà, còn hai người kia là một cặp vợ chồng nghe nói là ông cậu và bà mợ của Tử Vy ạ.
Thái hậu nghe vậy ra lệnh ngay.
- Bây đâu, hãy mang họ vào đây.
Hoàng hậu nói:
- Dạ họ đang đứng ở phía ngoài chờ, lão phật gia truyền họ vào ngay ư?
- Còn chần chờ gì nữa?
Dung ma ma vội quỳ xuống.
- Dạ để nô tài ra ngoài bảo họ vào ngay ạ.
Tịnh Nhi đứng cạnh ngạc nhiên tại sao mang cả những họ hàng thân tích của Tử Vy lên kinh, hay là đã phát hiện được điều gì không đúng? Tịnh Nhi hồi hộp đứng chờ không dám bỏ đi.
Thế là Dung ma ma cùng Cao Dung đưa ba người dân vào cung. Cao Dung quỳ xuống nói:
- Nô tài Cao Dung khấu kiến lão phật gia, chúc lão phật gia thiên tuế thiên thiên tuế! Lần này nô tài tuân lệnh đến Tế Nam bỏ công lùng sục truy tìm và đã không uổng công nên mang được những người thân còn lại của Tử Vy cát cát về đây. Xin lão phật gia hãy đích thân mà thẩm tra họ!
Thái hậu nghe vậy quay qua nhìn ba người, chỉ thấy họ đều là dân quê chân đất. Họ có vẻ sợ hãi khi quỳ trước mặt những người quyền uy.
Thái hậu quan sát một chút, hỏi lớn:
- Ai là Lý bà bà?
Bà lão họ Lý vội ngước mặt lên.
- Dạ tôi... tôi ạ.
Thái hậu lại hỏi:
- Tử Vy là do chính tay ngươi đỡ đẻ phải không? Chuyện này cách nay đã mười chín năm rồi, làm sao ngươi nhớ là đã đỡ đẻ cho ai? Con bé Tử Vy là đứa nào?
Lý bà ba run run nói:
- Nếu cô Tử Vy này đích thật ngụ bên bờ hồ Đại Minh, nhà số 52 hẻm Giang Gia đường Báo Đột Tuyền họ Hạ thì đúng là do tôi đỡ đẻ ạ.
Thái hậu lập tức hỏi:
- Làm sao ngươi lại có thể nhớ rõ là nhà họ Hạ là số 52 hẻm Giang Gia đường Báo Đột Tuyền?

http://tieulun.hopto.org

Lý bà bà vừa run vừa nói:
- Vì cái hôm đỡ đẻ đó, tôi thật tình không muốn đi bữa đó trời tuyết lớn, lại nửa đêm nửa hôm... cũng không phải là chỗ quen biết. Tôi phân vân mãi sợ nguy hiểm, nhưng rồi người đến mời lại đặt xuống bàn đến hai nén bạc, số tiền quá lớn, từ nào đến giờ làm nghề đỡ đẻ tôi chưa hề thấy có một số tiền lớn như vậy, nên liều mình đội mưa tuyết mà đi.
Thái hậu yên lặng một chút để suy nghĩ rồi hỏi:
- Mưa tuyết? Làm sao có mưa tuyết? Tử Vy sinh ngày mùng hai tháng tám, lúc mùa hè làm gì có mưa tuyết?
Lý bà bà giả vờ ngạc nhiên hỏi:
- Con đâu có nói nó sinh ngày hai tháng tám đâu? Nếu con nhớ không lầm thì hôm đó là mùng tám tháng chạp, lúc người nhà của họ Hạ đến mời là lúc con đang ăn cháo mùng tám!
Rồi mụ ta quay qua chỉ cậu của Tử Vy nói:
- Người mà nhà họ Hạ phái đến là lão này đây!
Thái hậu nghe vậy sững sờ, nếu thật sự Tử Vy sinh ra trong mùa đông thì nó đâu phải là máu thịt của hoàng đế? Bà đã nghi có sự bất minh trong lý lịch của Tử Vy. Vậy thì... thôi đã quá rõ ràng, đây là một màn lừa gạt khủng khiếp. Bà cố lấy lại bình tĩnh, trừng mắt nhìn hai vợ chồng dân quê già quỳ trước mặt hỏi:
- Các ngươi có chắc chắn là ông cậu và bà mợ của Tử Vy không?
Hai vợ chồng già vội vã dập đầu.
- Dạ chắc chắn! Chắc chắn ạ!
- Vậy mẹ Tử Vy là ai? Đúng là Hạ Vũ Hà không?
- Vâng, Hạ Vũ Hà là cháu họ của chúng tôi, lúc xưa nó ngụ ở Báo Đột Tuyền. Gia đình hai bên lại rất thân thích, hiện giờ tôi nghĩ là Tử Vy nếu gặp hẳn là còn nhớ chúng tôi. Chúng tôi chỉ xa nhau khi Hạ Vũ Hà dọn xuống phố phía dưới Thiên Phật Sơn.
- Như vậy hẳn các ngươi phải biết cha đẻ của Tử Vy là ai chứ?
Thái hậu hỏi, hai vợ chồng ông lão nhìn xuống.
- Dạ... chuyện đó thì không rõ, vì sự việc của Vũ Hà làm chúng tôi đều quan tâm. Chỉ thấy có một chuyện lạ, là chưa lấy chồng mà đã có con. Cuộc sống của nó cũng khá khó khăn... mọi người lại xa lánh... lúc Hạ Vũ Hà sinh nở, đích thân mẹ của Vũ Hà đến năn nỉ nhờ chúng tôi đi rước mụ ạ.
- Ngươi có chắc chắn đó là ngày mùng tám tháng mười hai không?
Thái hậu hỏi, ông lão đáp một cách không do dự.
- Đúng! Ngày mùng tám tháng chạp năm Hợi ạ.
Thái hậu ngạc nhiên.
- Năm hợi chớ không phải Tuất à?
- Không, chắc chắn là năm hợi!
Rồi ông quay qua hỏi bà lão:
- Nó cùng tuổi với con Thu Nhi nhà mình phải không?
Bà lão gật đầu.
- Đúng, con cháu Thu Nhi nhà mình sinh vào mùa thu còn nó sinh mùa đông!
Thái hậu ngồi yên, sự thật đã rõ ràng, còn Tịnh Nhi cũng không biết đây là thật hay giả.
o0o
Cùng lúc đó vua Càn Long cũng nhận được tin Vĩnh Kỳ đã bỏ trốn, khiến ông tức điên lên.
Tiểu Thuận Tử với bức thư trên tay quỳ trước mặt ông.
- Bẩm tấu hoàng thượng, đây là thơ của Ngũ a ca để lại ạ!
Vua Càn Long trợn mắt.
- Để thơ lại bỏ trốn ư? Sao nghe nói là hắn bệnh nặng trong ngục mà?
- Dạ bẩm hoàng thượng, Ngũ a ca lúc ở trong ngục quả là có bệnh ạ, nhưng khi được đưa ra ngoài uống thuốc xong đã bớt đau. Ngũ a ca nói là muốn ra hoa viên hóng mát, rồi thừa cơ bỏ trốn ạ.
Vua Càn Long tức tối.
- Sao lại có chuyện vô lý vậy? Nếu sớm biết thế ta đã để hắn ở trong tù rục xương, không thả hắn ra!
Vua giật lấy lá thư trên tay Tiểu Thuận, mở ra đọc, trong khi Tiểu Thuận lặng lẽ rút lui ra ngoài, còn lệnh phi thì e dè đứng gần đó theo dõi thái độ của vua.
Thơ của Vĩnh Kỳ chỉ vỏn vẹn có mấy dòng.
Bẩm Hoàng a ma,
Xin hãy tha cho tội bất hiếu, nhưng lúc Hoàng a ma giận dữ thế này, con nghĩ có khổ công trình bày thế nào, Hoàng a ma cũng chẳng để lọt tai đâu. Con chỉ xin có mấy lời ngắn gọn, bọn con lúc nào cũng kính trọng và yêu quý Hoàng a ma. Cuộc đời có đổi dời thế nào vẫn bất biến, riêng về chuyện Hương phi, chúng con mặc dù có hành động một cách nông nổi, nhưng xin Hoàng a ma hãy xét lại. Sự việc chẳng đơn giản như người nghĩ đâu, chúng con đều là những con người hiểu biết. Đương nhiên khi hành động của phải có căn nguyên, nếu một ngày nào đó Hoàng a ma bình tâm nghĩ lại, sẽ thấy việc làm của bọn con không phải là xấu, thì biết đâu người lại chẳng tha thứ cho bọn con.
Hoàng a ma! Một lần nữa con xin cúi đầu xin tội cho các bạn con, nếu người khoan dung, lúc đó con sẽ quay về. Còn nếu không, con xin vĩnh biệt người ngay từ hôm nay để sống cuộc đời độc lập...
Đọc xong thư, vua chẳng những không cảm động mà còn giận hơn, người vò nát bứt thơ trong tay, quát:
- Hừ, muốn vĩnh biệt ư? Vậy thì ta cho ngươi vĩnh biệt luôn. Đừng bao giờ quay về đây nữa, thà không có hơn là có một đứa con bất hiếu như ngươi!
Lệnh phi nhặt lá thư lên đọc, rồi nói:
- Bẩm hoàng thượng, thần thiếp thấy bức thơ này Ngũ a ca đã nói rõ lòng mình, chỉ cần hoàng thượng tha thứ cho hành động dại dột cũ, thì nó sẽ quay về thôi. Thật ra thiếp thấy nó nào có bất kính với hoàng thượng, khi nó quyết định giải quyết cho Hương phi, thì cũng có căn nguyên của nó. Chẳng lẽ chỉ vì chuyện mất Hương phi

http://tieulun.hopto.org

mà hoàng thượng lại từ bỏ hết con cái ư?
Vua Càn Long nói:
- Lệnh phi, khanh không cần phải biện minh cho họ, bi kịch hay hỉ kịch đều không phải do trẫm mà chính họ đã gây ra, khi họ đã quyết định chọn việc giúp Hương phi trốn thoát! Thì có nghĩa là họ đã chọn lấy bi kịch điều làm trẫm đau đớn nhất trong chuyện này không phải vì chuyện họ đứng bên phe Hàm Hương, mà là vì họ quá xem thường trẫm! Trẫm đã hỏi đi hỏi lại nhiều lần chúng cứ cả quyết là Hương phi đã hóa bướm bay mất, có phải là đã qua mặt trẫm không?
Càng nói vua Càn Long càng giận, ông đi qua đi lại lớn tiếng:
- Khanh cũng thấy, con cái nhà ai mà lại khinh thường cha mẹ như vậy, chúng coi trẫm như một thằng ngu rồi còn gì?
Vua Càn Long vừa nói đến đó, thì người của thái hậu đến quỳ xuống trước mặt vua:
- Bẩm hoàng thượng, lão phật gia bảo có chuyện khẩn cấp, mời hoàng thượng đến Từ Ninh cung ngay.
o0o
Chỉ một lúc sau, Tử Vy, Yến Tử, Kim Tỏa cũng đều được đưa đến Từ Ninh cung.
Yến Tử là đứa rất lạc quan, nên thấy cai ngục bảo ba người cùng đi thì hớn hở nói:
- Như vậy là Hoàng a ma đã nghĩ lại, quyết định thả bọn mình rồi!
Tử Vy không lạc quan như vậy, nhưng cũng không nguôi hy vọng.
- Hoàng a ma là người "đầy ấp tình người" chỉ cần thời gian là người sẽ hiểu và tha thứ cho chúng ta.
Khi đến trước cửa Từ Ninh cung, cả ba càng ngạc nhiên hơn nữa khi thấy cả Nhĩ Khang cũng mang cùm được đưa tới. Kim Tỏa thấy vậy phấn chấn nói:
- Các chị nói có lẽ đúng đấy, hoàng thượng truyền cả Nhĩ Khang đến, có lẽ để cùng lúc tha cả bọn ta.
Nhĩ Khang vừa nhìn thấy Tử Vy, mừng rỡ hỏi:
- Tử Vy, Yến Tử... các người thế nào, khỏe và ổn chứ?
Nhưng ngay khi đó bọn cai ngục đã cắt ngang.
- Không được nói năng gì cả! Vào nhanh lên!
Yến Tử đang hí hửng, nghe vậy quay qua nạt:
- Ngươi coi chừng đấy! Hoàng a ma truyền bọn ta lên là để tha, ngươi mà làm dữ coi chừng, dù gì bọn ta cũng là cát cát đấy. Ta mà được tha ra thì ngươi liệu hồn!
Tên cai ngục bị lời dọa của Yến Tử làm hoang mang, vội vã cười cầu tài.
- Xin cát cát đừng giận, bọn nô tài làm vậy chẳng qua vì tuân lệnh trên thôi. Thôi thì mời cát cát, đại gia vào cho!
Tử Vy không thấy Vĩnh Kỳ, hỏi:
- Còn Ngũ a ca đâu?
- Hôm qua đã ra ngoài, bao giờ có cơ hội sẽ nói rõ!
Nhĩ Khang nói, mọi người bước vào Từ Ninh cung là phát hiện không khí khác lạ ngay, trước mặt họ là đầy đủ cả người trong cung. Vua Càn Long, thái hậu, hoàng hậu, lệnh phi, Tịnh Nhi, Dung ma ma, người nào thái độ cũng nghiêm nghị, im lặng chờ đợi... Ngoài người trong cung đình còn có cả mấy người thường dân, ăn mặc chất phác như dân quê.
Thái hậu thấy đã có đầy đủ bọn Yến Tử lập tức nói:
- Này Yến Tử, ta ra lệnh các người chẳng ai được lên tiếng cả nhé, bao giờ ta hỏi tới sẽ được lên tiếng sau.
Xong quay qua mấy lão dân quê, thái hậu hỏi:
- Này, bọn ngươi nhìn xem trong số ba cô gái này ai là Tử Vy?
Lý bà bà hoang mang nhìn ba cô gái trước mặt, rồi lắc đầu nói:
- Thật tình tôi không nhìn ra, vì lúc đỡ đẻ cô ấy chỉ là một đứa bé sơ sinh.
Còn hai vợ chồng ông cậu của Tử Vy cứ chăm chăm nhìn ba người. Thái độ của họ khiến Tử Vy ngạc nhiên, sao lại có mặt ba người dân quê ở đây? Nhưng rồi khi nhìn kỹ, Tử Vy chợt nhận ra. Vừa mừng vừa ngạc nhiên Vy chưa kịp hỏi thì ông cậu họ đã ngoắc tay về phía Tử Vy nói:
- Tử Vy, có còn nhớ ta không?
- Ông cậu! bà mợ!
Tử Vy kêu lên:
- Hai người chẳng phải ở Tế Nam ư? Sao giờ lại đến Bắc Kinh?
Hai ông cậu bà mợ nắm tay Tử Vy ra vẻ thân tình.
- Ồ! Bao nhiêu năm không gặp rồi, trông con lớn đại. Tử Vy! Bây giờ đã là người lớn rồi nhé, còn nhớ lần cuối ta gặp con ở Thiên Phật sơn lúc đó con mới chín tuổi, con chỉ cao bằng này của ta thôi!
Vừa nói ông ta vừa đặt tay ngang thắt lưng, còn bà mợ thì rơm rớm nước mắt nói:
- Đẹp, đẹp quá! À, con đẹp vậy lại được tiến cung, thế này thì Vũ Hà ở dưới suối vàng hẳn mãn nguyện lắm đấy!
Thái hậu nghe đến đây, tằng hắng một tiếng nói:
- Vậy là nhận ra bà con rồi phải không? Tử Vy, đây đúng là ông chú bà thiếm của ngươi rồi chứ?
Tử Vy quay lại, cung kính nói:
- Vâng, con chẳng biết sao họ lại đến được Bắc Kinh họ đến tìm con? Hay có chuyện gì khác?
Nhĩ Khang đứng ngoài luôn luôn cảnh giác, thấy sự việc có vẻ khác lạ nên quay sang nhìn Tịnh Nhi, chỉ thấy Tịnh Nhi lắc đầu.
Kim Tỏa như cũng phát hiện được điều lạ đó, tại sao một người dân dã quê mùa lại có thể vào cung đình dễ dàng như vậy? Nên bước tới.
- Ông chú bà thiếm hẳn chưa quên con? Lúc này khỏe không?
Bà lão có vẻ ngạc nhiên:
- Đây là Kim Tỏa ư? Ngươi vẫn còn theo hầu Tử Vy à? Vậy thì tốt quá! Tốt quá!

http://tieulun.hopto.org

Thái hậu lạnh lùng cắt ngang.
- Vậy là đủ rồi, đủ để xác nhận hai bên là bà con thân thuộc nhau chứ gì?
Và quay sang Tử Vy, bà hỏi:
- Tử Vy, ngươi hãy nói rõ ta biết, nguyên quán ngươi ở đâu? Sau đó có dời đi đâu không?
Tử Vy giật mình:
- Lúc nhỏ nhà con ở số 52 hẻm Giang Gia đường Báo Đột Tuyền ạ? Sau đó mới dời đến Trấn Lê Hoa ở dưới chân núi Thiên Phật sơn ạ.
Thái hậu lại hỏi:
- Ngươi sinh ngày nào tháng nào?
- Dạ bẩm ngày hai tháng tám năm nhâm Tuất ạ.
Thái hậu quay qua Lý bà bà hỏi:
- Lý bà bà! Ngươi nói ta nghe xem nó sinh ngày mồng mấy tháng mấy.
Lý bà bà run rẩy nói:
- Dạ... dạ... ngày tôi đi đỡ đẻ cho mẹ nó là ngày mùng tám tháng chạp năm Quý Hợi ạ. Nhưng mà... nhưng mà... tôi cũng không nhớ có phải là cô gái này không!
Thái hậu quay qua ông chú của Tử Vy.
- Hạ Vũ Hà có tất cả mấy người con?
Ông lão nghe hỏi vội quỳ xuống.
- Dạ... Vũ Hà chỉ có một đứa con duy nhất này.
Đến lúc này Tử Vy đã hiểu chuyện gì đã xảy ra, nàng loạng choạng lùi ra sau, mặt tái hẳn.
- Không... không... không... không thể như vậy được. Con sinh ra vào tháng tám mà, mẹ con còn nói, năm đó hoa Tử Vy nở rộ, nở rất dai, mãi đến tháng tám mà chưa tàn. Vì vậy ngươi mới lấy tên hoa đó đặt cho con!
Ông lão vẫn khẳng định.
- Nhưng rõ ràng là ngươi sinh ngày mùng tám tháng mười hai năm Quý Hợi, chính ta đi rước mụ cho mẹ ngươi mà. Lúc nhỏ mọi người cũng không gọi ngươi là Tử Vy mà gọi là "chút xíu". Vì lúc ngươi sinh ra ngươi nhỏ xíu mãi đến khi lên sáu tuổi, mẹ ngươi mới sửa tên ngươi gọi là "Tử Vy".
Không chỉ Tử Vy hiểu, mà mọi người cùng hiểu, Yến Tử vừa giận vừa sợ, Kim Tỏa, Nhĩ Khang cũng thế, vua Càn Long có vẻ bất ngờ, mắt đỏ ngầu vì giận.
Tử Vy thấy choáng váng, không ngờ mọi thứ lại tệ hại thế này, Vy nói:
- Không thể như vậy được! Mẹ con không hề lừa dối con, mẹ nói rất rõ ràng, tại sao lại có thể đảo ngược thế?
Nàng quay sang vợ chồng ông chú, hỏi:
- Hai người có chắc là con không phải tuổi Nhâm Tuất không?
Hai vợ chồng ông chú đồng thanh nói:
- Chắc chắn! Không có gì sai cả, Thu Nhi nhà chúng ta cũng cùng tuổi với con mà?
Đến lúc đó thì vua Càn Long không còn dằn lòng được nữa, ông nhìn Tử Vy nghiến răng hét:
- Tử Vy! Ngươi và mẹ ngươi! Đã lập ra trận đồ này để mà lường gạt trẫm, Hừ! Cái gì mà mười tám năm khổ đợi, để cho trẫm nghĩ là mẹ ngươi trung kiên, để rồi lòng ray rức ân hận vì đã vô tình. Ta đem cả trái tim thành khẩn, ăn năn để chấp nhận ngươi. Bây giờ... vỡ lẽ ra thì chỉ làm cái chuyện cưu mang người khác, một màn lừa gạt khá tỉ mỉ kéo dài. Ngày ra đời của ngươi cách xa cái ngày ta đến Tế Nam những hai năm thì làm sao ngươi là con của ta được chứ! Hừ! Mẹ ngươi quả là người biết tính toán! Một người đàn bà xảo quyệt, trách gì ngươi cũng đầy quỷ kế. Trẫm quả là một thằng mù, mới nhận đứa con gái như ngươi làm con!
Đứng bên cạnh không dằn được, Yến Tử bước tới nói:
- Bẩm Hoàng a ma! Xin người đừng để bị trúng kế, tại sao những người thế này lại có thể lọt được vào trong cung? Chỉ cần nhìn qua ai cũng thấy rõ cả, ví dụ hai ông bà lão kia có thật là ông chú bà thiếm của Tử Vy đi nữa, thì họ cũng già rồi, có khi họ lú lẩn nói sai cũng có khi họ nói dối. Họ nào phải ruột thịt cận kề Tử Vy, sao lại nhớ rõ được ngày? Hoàng a ma đừng có nghi oan cho mẹ Tử Vy và cả Tử Vy nữa. Bà Hạ Vũ Hà đã mất, chẳng thể đội mồ sống lại để mà thanh minh chuyện này, Hoàng a ma.
Vua Càn Long không đợi, Yến Tử dứt lời, quát:
- Ngươi câm miệng ngay, trẫm không muốn nghe nữa! Ngươi và Tử Vy đã tư thông nhau, sắp xếp sự việc từ đầu tới cuối. Bọn bây đều là dân lường gạt, bây giờ còn không biết xấu hổ, còn cãi nhăng cãi cuội. Cái gì mà Hoàng a ma, trẫm không còn là Hoàng a ma của các ngươi nữa! Không được gọi thế?
Đến lúc này, Kim Tỏa không biết sợ là gì nữa, bước ra nói:
- Bẩm hoàng thượng, con là đứa ở bên thái thái suốt chín năm trời mãi cho đến lúc thái thái qua đời, vì vậy con biết rất rõ. Con xin lấy mạng sống của mình ra mà thề. Mẹ của Tử Vy là một phụ nữ hiền thục cao quý, tuyệt đối không xấu như hoàng thượng nghĩ đâu. Bà ấy cầm kỳ thi họa đều giỏi, không những thế còn biết cả cách dạy con, bà ấy là người nghiêm khắc...
Nhưng Vua Càn Long đã cắt ngang.
- Ta không muốn nghe bất cứ một điều gì liên quan đến Hạ Vũ Hà nữa, ta hoàn toàn không tin tưởng những lời bịa đặt. Hãy mang tất cả những con người có liên quan đến Hạ Vũ Hà này ra ngoài! Ta không muốn nhìn mặt bất cứ ai trong bọn họ.
Thế là bọn thái giám tiến lên đưa ông chú bà thím Tử Vy và Lý bà bà ra ngoài, còn đám Tử Vy vẫn quỳ đó, Tử Vy nhìn vua Càn Long đau khổ nói:
- Hoàng a ma, chuyện này có miệng mà con không làm sao biện minh được, nhưng đối với con chuyện được làm con của Hoàng a ma chẳng quan trọng nữa mà cái quan trọng ở đây là tư cách mẹ con đã bị xúc phạm. Đó là điều không thể chấp nhận! Hoàng a ma hãy nghĩ kỹ lại đi, nếu con không phải là con của người, tại sao mẹ con lại nói thế? Lại bắt con phải đi tìm cha? Thật nhục nhã...
Rồi không chịu được, Tử Vy ngước lên trời gọi to.
- Mẹ ơi mẹ, mẹ ở nơi nào? Hãy nói cho con biết đi, sao lại có chuyện kỳ cục vậy? Hãy cho con biết đi!

http://tieulun.hopto.org

Thái hậu trợn mắt, gạt ngang:
- Thôi, đừng có diễn kịch nữa, vở kịch này diễn đến đây đủ rồi, hãy ngưng lại đi thôi, ta chẳng muốn xem tiếp. Tội khi quân tày trời chẳng thể dung thứ được, hãy quay về ngục tối mà chờ chết đi!
Nhĩ Khang không chịu thua, bước tới.
- Hoàng thượng, thần có điều muốn nói với Hoàng thượng.
Thái hậu trừng mắt với Nhĩ Khang.
- Nhĩ Khang, hôm nay ta cho gọi ngươi đến đây là để ngươi tai nghe mắt thấy những gì đã xảy ra. Một năm trôi qua, ngươi như kẻ sống trong quả mù, ngươi cũng bị mê hoặc, trong chuyện lường gạt tày trời này, không những chỉ có hoàng đế, Vĩnh Kỳ mà còn có cả ngươi nữa. Vì vậy ta muốn ngươi hãy tỉnh lại đi! Nhĩ Khang, ngươi là người trung tín của hoàng đế, là người được ta yêu quý. Nên biết như vậy và không nên tiếp tục mê muội. Hai con a đầu này, lý lịch bất minh, lúc nào cũng nói dối, ngươi nên bình tâm mà nghĩ xem có đúng không? giờ đây, Tử Vy không còn là cát cát, thì đương nhiên cái chuyện chỉ hôn của ngươi coi như không còn. Chỉ cần ngươi thức tỉnh, thì ngươi vẫn là của chúng ta bao nhiêu tội lỗi cũ sẽ được xóa hết. Ngươi hiểu ý ta nói không?
Tử Vy nghe thái hậu nói, nước mắt ràn rụa nhưng nghĩ đến tương lai vẫn mở rộng trước mặt Nhĩ Khang, nên quỳ xuống nói:
- Anh Nhĩ Khang, hãy chấp nhận đi, đừng nghĩ đến chuyện giữa em và anh nữa, xin vĩnh biệt!
Nhĩ Khang có vẻ tức giận quay qua nhìn Tử Vy nói:
- Vĩnh biệt cái gì? Anh và em như chim liền cánh, như cây liền cành, đừng bao giờ nói đến tiếng vĩnh biệt.
Rồi quay sang nhìn thẳng vua Càn Long khang nói:
- Bẩm hoàng thượng, Tử Vy đối với hoàng thượng thì có rất nhiều thứ quan trọng, chẳng hạn như thân thế, huyết thống ngày sinh... còn đối với thần, thì tất cả những thứ đó lại chẳng có ý nghĩa gì cả. Điều thần quan trọng nhất là tình cảm con người, dù Tử Vy có là cát cát hay không? Có huyết thống hoàng tộc không? Thì chuyện đó cũng chẳng có gì hệ trọng. Tại sao lại quan trọng quá điều gì đó? Nhĩ Khang yêu Tử Vy chỉ vì cô ấy là Tử Vy thôi, không cần biết chuyện khác. Cô ấy là con một anh lính quèn, con một tay bụi đời, một kẻ cướp hay một đứa ăn xin cũng được! Cô ấy vẫn là Tử Vy những tác động bên ngoài đó chẳng là gì với con cả. Tình yêu bất diệt vì tình yêu không thay đổi, tình yêu cũng không thể cân đong đo đếm. Nếu đem chuyện phú quý vinh hoa ra mà đánh giá tình yêu của Nhĩ Khang này thì thật sự sai lầm, là quá xem thường Nhĩ Khang!
Lời của Nhĩ Khang làm mọi người bàng hoàng trong khi Tử Vy xúc động chảy nước mắt, còn Yến Tử thì vỗ tay.
- Hay, hay lắm! Anh Nhĩ Khang! Anh là anh hùng, là người vĩ đại nhất trên đời, tôi phải vỗ tay khen ngợi. Có được chết cùng anh, tôi rất vinh hạnh, tôi không thấy sự chết đáng sợ nữa!
Vua Càn Long ngồi yên, Tịnh Nhi, lệnh phi rơm rớm nước mắt, hoàng hậu và Dung ma ma bất ngờ, không biết bọn trẻ có điên không lại không sợ chết!
o0o
Lúc trở về ngục cũ.
Vừa vào đến phòng giam, Kim Tỏa đã ôm chầm lấy Tử Vy, vừa khóc vừa bất bình nói:
- Thật tôi không ngờ tiểu thơ ạ! Nhưng xin tiểu thơ cũng đừng có buồn, đừng tin lời của ông chú bà thím. Biết đâu họ đã được mua chuộc, con người quả vô tình vì đồng tiền họ dám nói bừa khi không nhớ gì cả. Ngày sinh thật của tiểu thơ thật ra chỉ có bà là biết rõ thôi, mà bà đã nói thì phải đúng, bọn họ làm sao biết được, nhớ được?
Tử Vy đã bình thản lại nói:
- Thôi Kim Tỏa! Đừng bất bình giùm ta nữa, có bất bình thì chuyện cũng xảy ra rồi. Trong cái nỗi đau này ta lại tìm thấy hạnh phúc, và hạnh phúc đó khiến ta bất cần tất cả. Bây giờ ta chẳng quan tâm đến chuyện ta đã sinh ra ngày nào, con của ai. Hoàng a ma có nhận ta là con hay không cũng được, sự xuất hiện của ông chú bà thím kia là cái rủi nhưng là cái hay, nhờ đó mà ta mới đánh giá được tình yêu của Nhĩ Khang dành cho ta. Giờ ta rất hạnh phúc, đã có được một tri âm tri kỷ thì dù có chết cũng không tiếc nữa.
Yến Tử vẫn còn xúc động vì những lời của Nhĩ Khang, nên lắc lấy vai Tử Vy nói:
- Tử Vy này, phòng giam của Nhĩ Khang chắc không xa chúng ta bao nhiêu đâu.
- Đúng, nhà lao nội cung này không lớn, có lẽ phòng giam nữ ở đầu này còn phòng giam nam ở đầu kia thôi!
Tử Vy nói, Kim Tỏa lại thắc mắc.
- Nhưng chị hỏi vậy để làm gì? Vẫn còn một khoảng cách lớn đâu nói chuyện với nhau được đâu?
Yến Tử không chịu ngồi yên nói:
- Hiện giờ bên phòng nam, anh Vĩnh Kỳ đã thoát ra ngoài chỉ còn lại một mình Nhĩ Khang, chắc là anh ấy buồn lắm. Để tôi nói thử xem anh ta nghe không?
Nói rồi Yến Tử đưa hai tay lên miệng làm loa hướng về phía phòng giam nam lên tiếng:
- Anh Nhĩ Khang! Anh Nhĩ Khang! Anh có nghe tôi gọi không? Nếu có hãy gõ tay vào cửa sắt cho biết!
Lập tức bên kia đầu dãy có tiếng gõ leng keng lên cửa, Yến Tử hứng khởi.
- Đấy, đấy anh ấy đã nghe được rồi đó.
Thế là Yến Tử hét tiếp:
- Anh Nhĩ Khang! Anh là người bạn vĩnh viễn của bọn này, Tử Vy nói yêu anh mãi mãi. Chúng tôi đều hãnh diện vì anh! Anh là một anh hùng, một đại hiệp! Để tôi bảo Tử Vy nói nhỏ anh nghe, gắng mà lắng nghe nhé!
Tử Vy nghe vậy cười.
- Có chuyện gì đâu mà nói? Mà nói anh ấy cũng không nghe đâu, đâu có lớn tiếng bằng chị?
Yến Tử nói:
- Khi yêu người ta chỉ nói thầm, đối tượng ở xa vẫn nghe được mà, em làm thử xem
Tử Vy không tin, nhưng cũng cố làm thử, thế là tập trung tư tưởng lại, lẩm bẩm điều gì đó trong miệng không rõ.
Yến Tử lại làm loa nói lớn:
- Anh Nhĩ Khang! Tử Vy nó nói rồi đấy! Anh có nghe được không?

http://tieulun.hopto.org

Có tiếng Nhĩ Khang từ xa vọng lại:
- Nghe được rồi, đấy là câu "sông có cạn, núi có mòn tình ta vẫn luôn bền vững".
Tử Vy cảm động ôm chầm lấy Kim Tỏa.
- Vậy là anh ấy đã nghe được điều ta muốn nói.
o0o
Trong lúc đó vua Càn Long lòng lại rối như tơ, bao nhiêu ý tưởng xung đột giằng co lấy ông. Ông chưa biết phải quyết định thế nào thì bọn thị vệ mà ông bảo đi tìm Hương phi, bẩm báo là không tìm thấy.
- Cái gì? Tại sao không tìm thấy? Các người chia ra nhiều đạo quân như vậy mà vẫn không tìm được một manh mối gì ư?
Mấy vị đại thần được phái đi tìm nghe vua quát sợ, biện minh.
- Bẩm hoàng thượng vì cái chuyện đó... nó khó như là đi mò kim dưới đáy biển, nên chẳng thấy manh mối đâu.
- Vả lại hoàng thượng có lệnh là trong lúc đi tìm nương nương không được kinh động bá tánh, nên sự việc càng khó khăn. Muốn xét hỏi người đi đường lại chẳng dám nói nguyên nhân, nên chẳng giải thích được.
- Hay là thế này vậy, hoàng thượng hãy cho phép vẽ ảnh chân dung của nương nương ra, như vậy chuyện tìm kiếm sẽ dễ dàng hơn.
Vua Càn Long trừng mắt vỗ bàn:
- Chuyện trong cung bị mất một nương nương, điều đó có tốt lành gì đâu mà phô diễn ra ngoài? Trẫm đã mấy lần dặn dò, bảo là chỉ được âm thầm điều tra không được làm rùm beng mà các ngươi nghe cũng không hiểu à? Thế mà còn bày chuyện vẽ chân dung ra treo bên ngoài. Ta nói cho các ngươi biết miệng ai chẳng giữ kín, tiết lộ chuyện cơ mật trong cung đình là sẽ bị trẫm nghiêm trị đấy.
Đám quần thần nghe nói, tái mặt báo:
- Bọn thần chỉ đi dò là âm thầm thôi, chẳng hề xét hỏi rùm beng ạ.
Vua Càn Long nóng như lửa, suy nghĩ một chút nói:
- Bọn ngươi cứ nói thật đi, xác xuất thấy là bao nhiêu? Nhằm có thể tìm được không nào? Đừng có ấp úng gì cả.
Bác Hằng bước tới thưa:
- Khải bẩm hoàng thượng, chuyện này thật vô cùng khó khăn. Đất nước chúng ta rộng lớn thế này, núi rộng, sông dài, đường xá lại phức tạp, đường bộ, đường sông, đường núi chằng chịt, nếu rải hết người đi tìm chẳng biết bao nhiêu người mới đủ. Chỉ sợ bỏ công bỏ sức ra tìm rồi kết quả cũng chẳng đến đâu. Còn nếu sử dụng binh sĩ đi tìm thì e rằng sự xuất hiện rầm rộ của quan binh, bí mật sẽ không bảo tồn được, nhân tình lại phức tạp. Chỉ cần lộ một tí ra là họ sẽ truyền khẩu thêm thắc thêm rối, sự việc sẽ khó lường. Vì vậy xin hoàng thượng hãy minh thị quyết định xem phải làm thế nào đây?
Vua Càn Long suy nghĩ thấy đúng là có khó khăn nói:
- Thôi được rồi, Bác Hằng hãy hạ lệnh ngưng tìm đi!
- Vâng!
Sau đó vua Càn Long chính thức tuyên bố:
- "Hương phi nương nương chẳng may bệnh mất, truyền người đến báo tin cho A Lý Hòa Trác hay, sau đó sẽ xây một tòa mộ lớn cho Hương phi, hết. Các ngươi lui đi!
Tuy là đã tuyên bố như vậy, nhưng tình cảm của vua vẫn hụt hẫng. Nó như rơi tận đáy sâu nỗi buồn mênh mang, hết nghĩ này lại nghĩ đến việc khác. Vua càng nghĩ càng thấy thất vọng nhất là việc khi nghĩ đến Tử Vy và Yến Tử, những con người mà ông đã hết lòng yêu quý, che chở, tin yêu. Vậy mà... bỗng chốc lại biến thành kẻ đối lập, chuyện như thứ trò cười, tất cả những gì họ làm khiến ông dở khóc dở cười, không biết phải phản ứng ra sao nữa. Ông bước tới bên cửa sổ, đấm mạnh lên song cửa nói:
- Ta thật không ngờ, một người uy trấn bốn phương có thể hô phong hoán vũ, vậy mà lại chịu thất bại dưới tay bọn nhãi con. Những đứa mà ta đã từng tin tưởng tin yêu! Nó làm ta vô cùng thất vọng, vô cùng uất hận!
o0o
Sự việc rồi cũng kết thúc, hôm ấy Tử Vy, Yến Tử, Nhĩ Khang, Kim Tỏa. Bốn người được đưa vào điện phụ của Càn Long cung.
Trước mặt quần thần, thái hậu hoàng hậu và những người thân tính khác, bản án được tuyên đọc.
"Tử Vy, Yến Tử mạo nhận cát cát trà trộn vào cung làm nhiều điều dối trá, tội trạng không thể tha thứ được."
"Nhĩ Khang, Kim Tỏa là tòng phạm, tội không kém quan trọng."
Nên nay tuyên bố.
"Yến Tử, và Tử Vy tử hình giờ ngọ ngày mai sẽ lên đoạn đầu đài nơi công cộng, để răn đe."
"Còn Kim Tỏa là a đầu, làm theo lệnh chủ nên không bị ghép tội chết, nhưng vẫn là đứa tòng phạm nên kết án lưu đày sang Mông Cổ làm việc khổ sai."
"Nhĩ Khang nguyên là ngự tiền thị vệ, mà lại giúp kẻ xấu làm chuyện sai trái, nên nay tước bỏ hết chức vụ, nhốt vào đại lao, hình phạt là mười lăm năm tù."
Bản án vừa tuyên bố xong, một không khí im lặng bao trùm, mọi người trừ thái hậu, hoàng hậu, Dung ma ma đều sững sờ.
Ông Phước Luân bước tới quỳ xuống tâu.
- Xin hoàng thượng khai ân, thần không dám xin xỏ gì cho Nhĩ Khang, nhưng còn hai cô cát cát. Sống trong cung đã hơn năm trời, đã mang đến cho hoàng thượng biết bao niềm vui, Tử Vy trong lần cải trang tuần du đã vì bệ hạ mà suýt chết, giờ dù có phạm lỗi tày trời, nhưng xin hãy xem xét mà miễn tội chết cho.
Các vị đại thần thấy vậy cũng quỳ xuống.
- Xin hoàng thượng khai ân, xin hoàng thượng khai ân!
Lệnh phi bước ra.
- Bẩm hoàng thượng, chuyện Tử Vy giả mạo cát cát còn phải xem xét lại, không thể chỉ vì những lời khai của ba lão bá tánh mà kết tội ngay được, biết đâu có uẩn khúc bên trong? Bây giờ hoàng thượng còn giận ra lệnh chém ngay, e là khi bình tâm trở lại, hối lại không kịp. Hoàng thượng, xin người hãy thu hồi hoặc bản lệnh, tốt

http://tieulun.hopto.org

nhất hãy chờ thêm vài hôm rồi hãy tuyên án cũng chưa muộn mà?
Nói xong lệnh phi quỳ xuống, các cung tần khác cũng quỳ theo.
- Chúng tôi xin tha mạng cho nhị vị cát cát, xin hoàng thượng khai ân.
Vua Càn Long thấy mọi người đồng tâm như một, lòng hơi xao xuyết, nhưng chưa kịp nói gì thì Yến Tử đã đứng dậy, nói lớn với vua, chẳng chút nể vì.
- Muốn cắt đầu thì cứ cắt, chẳng sợ đâu, ngu sao thèm mạo nhận cát cát, làm cát cát có sung sướng gì? Chỉ có ông mới thích làm cha tôi, bây giờ bọn tôi đã thức tỉnh rồi, không phải là vua đã nhìn lầm con cái mà phải nói là tôi và Tử Vy đã nhìn lầm cha thì có!
Lời của Yến Tử làm vua Càn Long giật mình, nhưng ông cố kềm xuống, quay qua Tử Vy hỏi:
- Những điều Yến Tử nói, ta đã nghe tấy thế còn ngươi, ngươi có điều gì cần nói không?
Tử Vy nhìn vua Càn Long thẳng thắn nói:
- Tôi chỉ lấy làm tiếc cho mẹ tôi đã nhìn lầm người khi ông đã phủ nhận nhân cách cao quý của mẹ tôi thì tôi đã xác định được là... ông chẳng xứng với mẹ tôi chút nào cả.
Vua Càn Long giận dữ vỗ bàn.
- Láo thật!
Rồi ông đứng dậy nói:
- Vậy là việc tuyên án đã xong, y đó mà thi hành, còn ai muốn xin tội cho bọn chúng thì cũng chém luôn thể!
Nhĩ Khang đứng lên nói:
- Bẩm hoàng thượng, xin hãy cho tôi cùng chết với Tử Vy ạ!
Kim Tỏa cũng nói:
- Cả tôi nữa, tôi không muốn bị đày đi Mông Cổ tôi cũng muốn được chặt đầu!
Vua Càn Long như không nghe thấy bỏ đi vào trong, thái hậu và hoàng hậu thì bình thản. Còn mọi người thì đều yên lặng tuy bất phục nhưng chẳng ai dám lên tiếng cả.

http://tieulun.hopto.org

Chương 38

T ử Vy, Yến Tử, Kim Tỏa lại bị giải về ngục, Kim Tỏa nắm tay Tử Vy thắc mắc:
- Tại sao hoàng thượng lại định đày em đến Mông Cổ? Mà không để em cùng chết với tiểu thơ? Em không muốn đến Mông Cổ đâu, sống một mình em không thiết sống!
Tử Vy nắm tay Kim Tỏa an ủi.
- Sao lại nói vậy? Sống dù sao vẫn còn hơn chết chứ? Kim Tỏa, hãy quý trọng mạng sống của mình, đấy là mệnh lệnh, ta yêu cầu em đấy. Mấy năm qua ta quá hờ ơ, không sắp xếp được gì cho em, lại khiến em liên lụy, em đã khổ quá nhiều vì ta. Ta thật có lỗi với em.
- Tại sao cô lại nói thế? Em đã buồn quá mức rồi, nếu tiểu thơ mà nói thêm là em sẽ khóc ngay đây. Ngày mai này chị lên đoạn đầu đài, em phải làm sao đây? Tiểu thơ! Hãy cầu xin hoàng thượng hco em chết cùng tiểu thơ đi.
Yến Tử nghe vậy chen vào:
- Số ngươi cao, ngươi chưa chết được đâu, đừng có lộn xộn nữa, ta và Tử Vy có chết thì ngươi phải sống để nhìn đời chứ? Rồi đến lúc ngươi xuống sau thì phải thuật lại cho ta biết trong thời gian sống, ngươi đã làm được gì rạng danh không nhé?
Nói đến đó chợt nhiên Yến Tử như nhớ ra ngày mai mình sẽ bị chém, nên lấy tay sờ sờ cổ, lo lắng.
- Tử Vy này, ngày mai gặp tay đao phủ kia chẳng biết hắn có ngọt tay không? Ta chỉ sợ nếu cái cổ ta mà cứng quá, một đao chặt không đứt thì sao? Nếu mà hắn phải chặt đến hai ba đao, chắc cái cổ ta nát bét quá.
Tử Vy nói:
- Đừng sợ, nghe nói bọn đao phủ rất kinh nghiệm, chặt một đao là đầu lìa khỏi cổ ngay.
Yến Tử lại thắc mắc:
- Không biết đầu mà rớt xuống đất có còn đau không? Lúc đó hồn sẽ đi theo đầu hay theo mình vậy?
Kim Tỏa ngồi đó nghe hai người nói chuyện không cầm lòng được nữa, òa lên khóc lớn:
- Trời hỡi trời! Sao chúng tôi lại thảm thế này? Kẻ bị chặt đầu người bị đày, người ngồi tù, chúng con đã tội tình gì chứ?
Tử Vy ghì lấy Kim Tỏa an ủi:
- Hãy can đảm lên nào? Em mà khóc thì chị cũng khó theo đấy, tình cảm chúng ta thảm quá phải không? Vì vậy trước khi chia tay, chị phải chuẩn bị một ít "hành lý" cho em mới được.
Nói rồi cởi sợi dây chuyền đang đeo trên cổ mình xuống đeo cho Kim Tỏa nói:
- Sợi dây chuyền này là di vật cuối cùng của mẹ chị cho chị, em hãy giữ lấy làm kỷ niệm, mai đây chị đâu cần đến nó nữa, bao giờ gặp khó khăn, có nó... em cũng đổi được một vài bữa cơm mà.
Rồi còn dặn dò:
- Cái xứ Mông Cổ đó, nghe nói đường xa vời vợi, thời tiết lại khô cằn đi, đi đường nhớ mà bảo trọng đấy.
Kim Tỏa đưa tay lên sờ sợi dây chuyền, khóc không thành tiếng, lắc đầu nói:
- Không được... em không muốn chia tay với tiểu thơ... tôi biết ông trời không nỡ đâu... chắc chắn sẽ có sự thay đổi... em tin như vậy.
Vừa nói đến đây thì đã thấy nguyên một đội lính kéo đến, Kim Tỏa hy vọng.
- Chắc có gì thay đổi đây.
Không ngờ bọn lính nó với cai ngục.
- Bọn tôi tuân chỉ đến mang Kim Tỏa đi.
Bọn cai ngục nghe vậy, mở cửa phòng giam, rồi lấy một chiếc gông to, chẳng nói chẳng rằng tròng lên người của Kim Tỏa.
Kim Tỏa vừa sợ vừa vùng vẫy.
- Đừng, đừng, các ông làm gì vậy?
Bọn cai ngục lúc này chẳng còn nể nang gì nữa "bốp!" tát cho Kim Tỏa một tát tai, nói:
- Ngồi yên, giờ này đâu phải là lúc ngươi muốn hay không muốn nữa.
Yến Tử thấy vậy tức khí, đánh trả tay cai ngục một bạt tai.
- Ngươi dám đánh Kim Tỏa hử? Ta sẽ cho ngươi biết tay, ta chẳng sợ đau! Dù gì mai này ta cũng lên đoạn đầu đài rồi, ngươi cứ mét lại hoàng thượng của ngươi đi, chết chỉ một lần có gì đáng sợ.
Tên cai ngục bị đánh, hét:
- Người đâu!
Bọn thị vệ chạy nhanh vào, tuốt kiếm ra, Tử Vy thấy vậy ngăn Yến Tử lại.
- Thôi đừng có đánh nhau với bọn họ nữa, chúng ta như cọp ra khỏi rừng rồi, chịu thua hay hơn.
Yến Tử không chịu, vừa giữ Kim Tỏa lại, vừa nói:
- Tại sao phải nhịn họ? Tôi còn sống một ngày là chiến đấu đến cùng.
Rồi quay qua bọn cai ngục, Yến Tử nói:
- Tại sao bọn ngươi bắt Kim Tỏa mang cái này, mở ra không?
Tên cai ngục đâu còn coi Yến Tử là cát cát nữa, quát lại:
- Tháo ra ư? Buồn cười không? Suốt đường mấy tháng trời vẫn không mở ra được đấy cô nương.
Rồi hắn đẩy Kim Tỏa ra cửa, lệnh:
- Nào xong chưa, đưa phạm nhân đi Mông Cổ ngay!
Tử Vy cũng không ngờ cuộc chia tay lại xảy ra chóng vánh như vậy, kêu lên:
- Kim Tỏa!
Kim Tỏa ở ngoài song sắt, lạc giọng:
- Đừng, đừng... tiểu thơ ơi! Yến Tử ơi cứu tôi... Tôi muốn ở lại với mấy người đó mà, tôi không đi đâu cả... cứu tôi với.
Nhưng khung cửa sắt đã khép lại chia cách hai người hai nơi, Tử Vy biết là không thể làm gì khác đành nghẹn

http://tieulun.hopto.org

lời nói:
- Kim Tỏa! Hãy giữ gìn sức khỏe, đừng có buồn khổ e là chỉ thiệt thân. Ta chết xuống suối vàng sẽ mãi mãi theo phò hộ người, đừng sợ...
Yến Tử thì đứng trong song sắt gào ra, chửi bọn cai ngục:
- Các ngươi lá chó, là thú vật, nếu trên đường giải Kim Tỏa đi mà ức hiếp nó, thì ta có chết xuống âm phủ sẽ biến thành quỷ, lột da các ngươi, ăn thịt các ngươi đấy.
Trong khi Kim Tỏa bị kéo đi vẫn khóc:
- Tiểu thơ ơi... tiểu thơ... Yến Tử ơi... Yến Tử, ta đi thế này làm sao đưa ma các chị được chứ?
o0o
Trong lúc đó Nhĩ Khang bên phòng giam nam cũng nghe tiếng khóc la văng vẳng. Biết là Kim Tỏa đã bị giải đi đày, chàng ngồi đó, hai tay ôm lấy đầu, nghe tiếng la khóc của Tử Vy, Kim Tỏa mà lòng tan nát. Chung quanh bóng tối âm u, chỉ có vách và song sắt. Nhĩ Khang bất lực không biết phải làm gì cứu bạn, lại nghĩ, ngày mai này Tử Vy và Yến Tử sẽ lên đoạn đầu đài, ta thì không biết bao giờ Bộ Hình gọi lên, còn Liễu Thanh, Liễu Hồng có thoát được không, nếu thoát liệu đủ thực lực để giúp đỡ giải cứu cho Tử Vy và Yến Tử không? Còn cả Vĩnh Kỳ nữa, hiện đang ở nơi nào? Có đi khỏi hoàng cung được chưa? Nghĩ tới nghĩ lui, biết nghĩ cũng chẳng được gì mà cứ nghĩ.
o0o
Trời tối dần.
Nhĩ Khang vừa muốn chợp mắt đã nghe có tiếng chân bước bên ngoài, rồi ánh đuốc, bấy giờ Nhĩ Khang đâu biết lệnh phi, Tịnh Nhi và đám Tiểu Đặng, Tiểu Trác đang tiến về phía phòng giam.
Cai ngục thấy lệnh phi đến, vội sụp xuống lạy, lệnh phi nói:
- Hoàng thượng có lệnh, những phạm nhân ở đây tuy phạm trọng tội nhưng có gì thì họ cũng là hoàng thân quốc tích, các ngươi không được bạc đãi.
Cai ngục gật đầu:
- Vâng, bọn nô tài biết!
- Vậy đưa ta đến gặp họ đi!
- Vâng.
Cai ngục dẫn đường đi trước, Nhĩ Khang đã nhìn thấy gọi:
- Lệnh phi nương nương, Tịnh Nhi!
Lệnh phi tiến gần nhìn vào, cố tình lớn tiếng nói:
- Hoàng thượng có lệnh ta đến xem ngươi thế nào, có mang cả áo ấm cho ngươi đây. Ngươi thấy đó hoàng thượng vẫn rất tốt với ngươi, bao giờ được đưa sang Bộ Hình, nhớ đái công mà chuộc tội đấy.
Nhĩ Khang lanh trí đáp:
- Thần Phước Nhĩ Khang tạ ân hoàng thượng, cảm tạ ân điển của lệnh phi nương nương!
Lúc đó cai ngục đã mở khóa cửa, lệnh phi nói với cai ngục:
- Các ngươi tránh ra xa, để ta và Phước đại gia nói chuyện riêng!
- Dạ!
Cai ngục vội cắm đuốc ở góc phòng giam rồi rút lui ra ngoài.
Lệnh phi thấy cai ngục đã đi xa vội ra hiệu cho Tiểu Đặng, Tiểu Trác.
Tiểu Đặng, Tiểu Trác, mang ngay túi quần áo thái giám đã chuẩn bị sẵn chạy vào, cấp tốc thay cho Nhĩ Khang.
Tịnh Nhi nói:
- Đừng thắc mắc gì cả, anh mặc áo thái giám xong sẽ giả làm Tiểu Đặng rồi cùng Tiểu Trác trà trộn ra khỏi ngục. Tiểu Đặng tạm thời ở tù thay anh, hai tên cai ngục ở đây đã được chúng tôi mua rồi. Đừng lo, sau đó anh đi thẳng về phía Tây Học môn, Tiểu Quế Tử nó chờ sẵn ngoài đấy với xe ngựa, anh trèo ngay lên xe ngựa và ở đấy chờ thêm khoảng nửa canh giờ, xem thử có cứu được Yến Tử và Tử Vy không. Nếu quá thời hạn trên, mà chẳng thấy họ ra thì xem như đã thất bại, đừng chần chờ, cho xe ngựa chạy thẳng đến hẻm Mạo Nhi, Lão Kha ở đó đã chờ anh, ở đó anh cũng sẽ gặp cả Liễu Thanh, Liễu Hồng và Vĩnh Kỳ.
Nhĩ Khang biết thời gian rất cấp bách, nên làm theo ngay, vừa thay áo vừa hỏi:
- Nhưng các người chắc có cứu được Tử Vy và Yến Tử không?
Lệnh phi nói:
- Ai cũng sẽ cố hết sức mình, chỉ mong là mọi chuyện suông sẻ thì tốt, bằng ngược lại thì đành thuận ý trời vậy.
Nhĩ Khang thấy mọi người lo cho mình chu đáo như vậy, nên vô cùng cảm động nói:
- Nhưng mà... nếu chúng tôi trốn hết rồi... ngày mai khi sự việc bị phát hiện... quý vị sẽ thế nào đây?
Lệnh phi gạt ngang:
- Chuyện đó không cần ngươi bận tâm, đến lúc mà sự việc bị phát hiện thì ta sẽ đứng ra tuyên bố, chính ta thả hết mọi người... Lúc đó hoàng thượng hẳn không khó dễ gì ta lắm đâu, bởi vì người vừa bị mất một Hương phi, mất thêm đám tụi con rồi, bây giờ để mất ta nữa sao?
Tịnh Nhi cũng nói thêm:
- Lão phật gia cũng thế... người chắc cũng không muốn bị mất thêm ta nữa đâu.
Nhĩ Khang vẫn không yên tâm nói:
- Thế nếu họ sẵn sàng để mất luôn thì sao?
Tịnh Nhi vẫn cười, bình thản:
- Thì giống như điều Yến Tử nói "chỉ mất một cái đầu, mất một mạng thôi."
Nhĩ Khang thì không cười được nói:
- Còn Tiểu Đặng Tử nữa, hắn đóng vai thế cho tôi... như vậy cũng bị liên lụy rồi.
Lệnh phi nói:
- Không có gì đâu, ta đã nói rồi, bọn cai ngục ở đây đã được mua chuộc. Bao giờ các ngươi đã cao bay xa chạy rồi, bọn họ sẽ lén đến thả cả Tiểu Đặng Tử ra, vả lại người phạm tội là ngươi, đâu phải Tiểu Đặng Tử? Nên Tiểu

http://tieulun.hopto.org

Đặng Tử mặc lại áo thái giám là chẳng ai biết chuyện gì đã xảy ra.
Tiểu Đặng Tử cũng nói:
- Phước đại gia, làm ơn đưa hai cô cát cát đó chạy trốn đi mặc nô tài mà... nô tài làm điều thiện thì trời biết và Bồ tát phò hộ mà, nô tài sẽ không sao đâu.
Tịnh Nhi thấy Nhĩ Khang vẫn chần chờ, hối thúc:
- Đi nhanh lên, thời gian quá khẩn cấp, bọn này còn phải đi cứu Tử Vy với Yến Tử, nếu anh chần chờ thế này sẽ nguy hiểm không những cho anh, mà cho cả Yến Tử và Tử Vy, thôi đi đi! Nhớ bảo trọng... rồi có ngày chúng ta sẽ gặp nhau!
Nhĩ Khang vẫn có ý muốn tạm biệt Tử Vy nên giả bộ dẫn đường.
- Họ ở đằng kia kìa!
Lệnh phi bực dọc:
- Ta đã biết rồi! Ngươi cứ đi ngay đi, cứu được đứa nào hay đứa nấy, ra trước cửa cung chờ, nếu hôm nay mà không cứu được Tử Vy và Yến Tử thì còn ngươi. Lúc đó ngươi và Vĩnh Kỳ ngày mai đến ngay pháp trường cứu họ, như vậy phải hay hơn là ở đây để bị tóm gọn?
Nhĩ Khang hiểu ngay điều lệnh phi nói, nên vòng tay lại xá lệnh phi và Tịnh Nhi nói:
- Tôi hiểu rồi, thôi tôi đi ngay, cảm ơn! Mong ngày tái ngộ!
Ngay lúc đó lệnh phi nói thật to, cố tình cho bọn cai ngục còn lại nghe:
- Tiểu Đặng, Tiểu Trác, mau đến Diên Hỷ cung lấy chiếc chăn cho ta, ở đây không khí rét căm căm thế này, lạnh quá!
- Dạ!
Tiểu Trác và Tiểu Đặng giả ứng rồi nhanh nhẹn đi ra cửa nhà lao, mọi thứ diễn ra một cách suông sẻ.
Tịnh Nhi và lệnh phi thấy Nhĩ Khang ra ngục không trục trặc, mới kéo Minh Nguyệt, Thể Hà đi nhanh về phía phòng giam nữ, sự xuất hiện của Tịnh Nhi và lệnh phi khiến Yến Tử bất ngờ, họ không dám tin là sự thật.
- Lệnh phi nương nương, Tịnh Nhi, hai người sao lại có mặt ở đây? Có cả Minh Nguyệt và thái há nữa!
Yến Tử nhào tới tận song sắt gào lên, Minh Nguyệt và Thể Hà rưng rưng nước mắt:
- Hai vị cát cát! Minh Nguyệt và Thể Hà này đến đây giúp hai vị thay áo, chải tóc cho gọn, để mai bình thản lên đường!
Lệnh phi ra lệnh cho cai ngục:
- Hãy mở cửa ngục cho ta! Còn chần chờ gì nữa?
Bọn cai ngục vội vàng chạy tới mở, lệnh phi nhét một nén bạc vào tay chúng nói:
- Các người đứng xa xa! Để ta nói mấy lời giã biệt với các cát cát rồi đi ngay!
- Dạ!
Đám cai ngục có bạc mừng rỡ, rút ra xa. Tịnh Nhi đợi thêm một chút, giục:
- Tử Vy, Yến Tử, hãy mau đổi áo với Minh Nguyệt và Thể Hà đi, bọn chúng sẽ đóng vai các ngươi và ngược lại. Tôi và nương nương sẽ giúp đưa hai người trốn ra khỏi cung. Nhĩ Khang đang chờ các người ngoài cung đấy!
Minh Nguyệt và Thể Hà cũng giục:
- Nhanh lên hai cát cát ơi, sắp hết giờ rồi!
Tử Vy biết lệnh phi và Tịnh Nhi đến là để cứu mình, vừa mừng, vừa lo nói:
- Như vậy đâu được, rồi những người còn ở lại sẽ ra sao? Minh Nguyệt và Thể Hà đóng vai bọn tôi thì được, nhưng sau đó chúng làm sao thoát? Thôi! Tôi thì chịu chết! Tôi không muốn lấy đầu của chúng mà thay cho cái đầu mình! Tội lắm, thà chết chứ tôi không thể làm như vậy được!
Yến Tử cũng phản kháng:
- Không được, tôi cũng không làm thế được!
Lệnh phi thấy vậy bực mình:
- Các ngươi đừng nghĩ xấu cho ta, không bao giờ ta làm chuyện đem hai cái đầu của hai đứa này ra đổi mạng sống cho các ngươi đâu. Đã có sự tính toán đâu vào đó, các ngươi cứ tin ra thay áo ra ngoài. Khi bọn ngươi đi rồi, chúng cũng được an toàn. Vì người bị kết án là hai ngươi, chứ đâu phải Minh Nguyệt, và Thể Hà? Cuối cùng hai đứa nó cũng được thả, mai hoàng thượng có hỏi, ta cứ nói là các ngươi biết ma thuật nên biến đi thì cũng xong.
Tử Vy vẫn không an tâm.
- Con thấy chuyện nguy hiểm lắm chứ không đơn giản như vậy đâu.
Tịnh Nhi giậm chân:
- Trời ơi, làm lẹ lên, chậm một chút trời sáng là trễ nải hết, cứ tin tưởng điều lệnh phi nương nương nói mà!
Minh Nguyệt và Thể Hà không chần chờ xông tới, thay quần áo cho Tử Vy và Yến Tử Tử Vy vẫn thắc mắc:
- Nương nương hãy cho biết toàn bộ kế hoạch để chúng con yên tâm, mới dễ ứng phó.
Nhưng Tử Vy vừa dứt lời thì chợt nhiên từ đầu hành lang nhà tù, đèn đuốc rực sáng, cai ngục cố tình hét thật to để lệnh phi và Tịnh Nhi nghe thấy.
- Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế! Nô tài xin thỉnh an hoàng hậu! Khuya khoắc thế này có điều chi hoàng hậu lại gấp gáp đến thế đây thế này? Xin hoàng hậu đợi một chút, nô tài đốt thêm đèn rồi đưa hoàng hậu đi!
Tiếng hoàng hậu trách:
- Tại sao tất cả các ngươi không chia nhau ra coi từng cửa ngục, lại tập trung hết ở đây làm gì?
Lệnh phi, Tịnh Nhi và tất cả nghe thấy đều tái mặt, lệnh phi tuyệt vọng nói:
- Thế này là hỏng bét, không đi được nữa rồi!
Và quay qua Minh Nguyệt và Thể Hà.
- Các người hãy mặc lại áo cát cát cho cát cát, cả mũ mão nữa nghe, xem như chưa có chuyện gì xảy ra!
Minh Nguyệt, và Thể Hà mặc lại đồ tì nữ cho mình rồi quỳ xuống trước mặt Tử Vy và Yến Tử giả vờ như đang làm vệ sinh cho cát cát.

http://tieulun.hopto.org

Tiếng chân hoàng hậu tới gần, Tịnh Nhi cố tình nói to:
- Tử Vy, Yến Tử, lão phật gia đặc cách cho Minh Nguyệt và Thể Hà đến để chải chuốt sửa sang lại dung nhan cho hai người, bởi dù gì các ngươi đã từng một năm làm cát cát, coi như đó là ân huệ cuối cùng!
Rồi quay qua Minh Nguyệt, Thể Hà Tịnh Nhi nói:
- Các ngươi cần phải làm việc ân cần, một lần cuối với cát cát các người.
- Dạ!
Minh Nguyệt, Thể Hà vừa ứng, thì hoàng hậu và Dung ma ma bước vào, hoàng hậu nhìn thấy đông đủ người như vậy ngạc nhiên.
- Ồ, nửa đêm nửa hôm sao ở đây vẫn nhiều người thế? Giống như là còn ở Thấu Phương Trai vậy sao?
Lệnh phi thỉnh an hoàng hậu rồi nói:
- Hoàng hậu nương nương kiết tường, thần thiếp và Tịnh Nhi phụng mệnh hoàng thượng và lão phật gia đến đây để đưa tiễn hai vị cát cát thế còn hoàng hậu? Chẳng biết đêm khuya đến đây có chuyện gì không?
Dung ma ma thì thấy Tử Vy và Yến Tử thất thế như vậy có vẻ đắc ý nói:
- Hoàng thượng quả là nhân từ, trước khi hai cát cát chết còn cho trang điểm đẹp đẽ thế này, e rằng khi đầu rụng xuống mặt vẫn xinh đẹp như hoa!
Yến Tử và Tử Vy hiểu ra cơ hội trả thù đã không còn, vì vậy chẳng nể sợ gì cả, Yến Tử nói với Tử Vy.
- Tử Vy này, ngày mai mình đã lên đoạn đầu đài, không có gì tiếc rẻ, vậy hôm nay có thù báo thù, có oán báo oán luôn đi.
Nói xong là phóng tới cho Dung ma ma một cái tát như trời giáng.
Hoàng hậu thấy vậy sợ hãi thụt lùi.
- Người đâu, người đâu!
Hoàng hậu chưa dứt lời thì Yến Tử đã xông tới xô một cái thật mạnh khiến mụ ta té ngã xuống. Yến Tử thừa cơ nhảy lên người, đánh loạn đả vào người bà ta.
Dung ma ma thấy vậy phóng tới định tiếp cứu cho hoàng hậu.
- Phản rồi, phản rồi, cả hoàng hậu nương nương cũng bị nó đánh!
Yến Tử bình thản tay đấm, chân đá, miệng nói:
- Ta phản từ lâu rồi, dù gì ta cũng chỉ có một cái đầu! Các ngươi cao lắm cũng chỉ chém được có một lần thôi, ngươi định kêu người tới ư? Cứ kêu!
Yến Tử cho một thoi vào mặt Dung ma ma, khiến mụ ta cũng lăn quay.
Bọn thị vệ và cai ngục chạy vào:
- Cái gì, cái gì?
Vừa thấy Yến Tử ngồi trên bụng hoàng hậu vội kéo Yến Tử ra, Yến Tử thấy Dung ma ma lo đỡ hoàng hậu dậy không để ý, lại thọt chân tới đánh bồi vào đít mụ ta một cái khiến mụ đẩy cả hoàng hậu té nhào lần nữa.
Yến Tử thấy vậy khoái chí nói:
- Tử Vy, bọn mình đâu phải bở phải không? Mai đã lên đường mà hôm nay còn được hoàng hậu và Dung ma ma đến đây bái tiễn nữa kìa.
Hoàng hậu lồm cồm ngồi dậy, cả người ê ẩm giận dữ:
- Chết đã tới nơi rồi còn lắm mồm, có ngon thì chỉ ngon được hôm nay thôi, qua ngày mai đầu lìa khỏi cổ rồi xem ngươi có còn lớn lối nữa không?
Tịnh Nhi thì không biết hoàng hậu có còn qua trại giam Nhĩ Khang không, e là sự việc sẽ bại lộ nên nháy mắt với Tử Vy rồi nói:
- Tử Vy, Yến Tử, chúng tôi đã đại diện cho hoàng thượng và lão phật gia đến tống tiễn các ngươi, bây giờ mong là các ngươi có ra đi cũng đừng oán hận ai, ngày mai thượng lộ bình an, có đi đừng quyến luyến tôi biết điều đó đối với các người rất khó khăn. Từ đây đến mai có lẽ ta khó mà còn gặp nhau, thôi hẹn kiếp sau vậy!
Lệnh phi thấy kế hoạch thất bại rất buồn, lại tức nhưng cũng nói:
- Có phải là hoàng hậu đến đây là cũng để nói lời từ biệt với Tử Vy ư?
Hoàng hậu nghe vậy khoác tay với mấy tên cai ngục.
- Thôi thôi, các ngươi hãy mau mau khóa chốt cửa nẻo phòng giam, đứng bên ngoài canh phòng cẩn mật, hai con yêu quái này nó dữ lắm, nó biết yêu thuật đấy, để nó cũng hóa bướm mà bay mất là các ngươi sẽ bị mất đầu ngay!
- Dạ!
Đám cai ngục ứng ngay, Dung ma ma thấy lệnh phi đâm nghi ngờ, nên hỏi:
- Lệnh phi nương nương tống tiễn xong chưa, có cần nô tài đưa nương nương về cung không?
Lệnh phi nương nương cười nhẹ:
- Làm sao tôi dám nhọc công Dung ma ma?
Rồi quay sang Tịnh Nhi nói:
- Tịnh Nhi, chúng ta cùng đưa hoàng hậu về Khôn Ninh cung đi? Minh Nguyệt, Thể Hà, các ngươi cũng trở về Thấu Phương Trai đi.
Minh Nguyệt, Thể Hà chẳng cứu được Yến Tử và Tử Vy lòng buồn vô hạn hai người quỳ xuống vừa lạy Tử Vy và Yến Tử vừa khóc:
- Nô tài xin dập đầu chào hai vị cát cát, xin hai vị hãy bảo trong.
Thể Hà nuôi hy vọng:
- Biết đâu đến giờ phút chót, hoàng thượng nghĩ lại rồi tha tội chết cho cát cát, lúc đó dữ sẽ biến thành lành.
Tử Vy cúi xuống đỡ hai người dậy.
- Vâng, mong là hy vọng tồn tại mãi trong nhân gian, còn bây giờ ta xin chào tạm biệt các ngươi, hãy gắng mà tự bảo trọng nhé.
Yến Tử trước lúc chết vẫn không quên con két nói:
- Các ngươi nhớ là chăm sóc "tên khoác lác" đừng quên cho nó ăn, cho nó uống, nếu nhằm thấy không nuôi nổi

http://tieulun.hopto.org

nữa thì đưa trả nó lại cho Tiểu Kỷ Tử ở phòng Kính Sự.
- Vâng, nô tài xin tuân lệnh!
Tịnh Nhi cũng xiết tay Tử Vy và Yến Tử, sau đó, Yến Tử và Tử Vy quỳ mọp trước mặt lệnh phi, vừa dập đầu vừa nói:
- Lệnh phi nương nương tất cả những ân điển mà nương nương đã ban cho, Tử Vy này xin ghi lòng tạc dạ, dù sống hay chết vẫn không quên, vẫn luôn cầu nguyện cho nương nương.
Lệnh phi chỉ khóc, nói:
- Vĩnh biệt, chúng tôi đi vậy.
Thế là hoàng hậu, Dung ma ma, lệnh phi, Tịnh Nhi, Minh Nguyệt, Thể Hà đều đi hết. Cửa ngục lại khóa kín để lại nỗi buồn vời vợi cho hai người.
o0o
Nhĩ Khang ở ngoài cửa cung chờ đã lâu, sốt cả ruột. Chiếc xe ngựa núp dưới bóng cây, Tiểu Quế Tử ngồi ngoài, Nhĩ Khang ngồi trong, chờ đã nửa canh giờ, Nhĩ Khang không ngừng hỏi:
- Thế nào, thấy bọn họ ra chưa?
- Chẳng thấy gì cả, Phước đại gia, hay là ta đi đi, không thể ngồi đây chờ mãi được. Lệnh phi nương nương nói là trong vòng nửa canh giờ, mà bây giờ đã hơn lâu rồi, ở lại nguy hiểm lắm!
Tiểu Quế Tử nóng ruột nói, nhưng Nhĩ Khang lại bảo:
- Không được, chờ thêm một chút nữa xem!
Đứng xa xa dõi mắt về phía cửa cung, chỉ thấy bọn thái giám ra vào không ngớt, còn bóng Tử Vy và Yến Tử thì bặt tăm. Trong lúc mọi người căng thẳng, thì thấy Tiểu Trác Tử đi ra, Nhĩ Khang mừng rỡ.
- Sao, Tiểu Trác Tử, thế nào?
Tiểu Trác Tử nhìn thấy chẳng ai để ý, tiến sát đến bên xe ngựa, nói nhanh:
- Phước đại gia! Đi nhanh lên! Hai vị cát cát không thoát được rồi, hoàng hậu biết được nên đến tận ngục ngăn chặn, kế hoạch coi như đã thất bại. Lệnh phi nương nương nói để sáng mai xin hoàng thượng tha cho! Còn bây giờ Phước đại nhân phải đi nhanh, không thể chần chờ được nữa.
Tiểu Trác Tử nói xong vội vã quay vào cung. Nhĩ Khang thất vọng vô cùng mắt đăm đăm nhìn về phía cửa hoàng cung. Tử Vy và Yến Tử không thoát ra được, làm sao đây? Khang có cảm giác một hòn đá to đang đè trên ngực. Trong khi Tiểu Quế Tử đã kéo dây cương con ngựa chồm lên rồi chạy thẳng về phía trước.
Nửa tiếng đồng hồ sau, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Liễu Thanh, Liễu Hồng đã gặp nhau ở hẻm Mạo Nhi. Bốn người nhìn nhau xúc động, Vĩnh Kỳ hỏi:
- Còn đám Yến Tử đâu?
Nhĩ Khang lắc đầu:
- Cuộc giải cứu đã thất bại, chúng ta chỉ còn đợi đến sáng mai canh bạc cuối cùng đấy, Kim Tỏa thì đã bị đày đi Mông Cổ rồi, nghe nói đi theo hướng An Định môn, phía tây bắc.
o0o
Rồi một ngày trôi qua, trời vừa tờ mờ sáng, thành phố Bắc Kinh trước tin thờ sự nóng bỏng sôi động hẳn lên, ai ai cũng đổ xô đến pháp trường để xem cuộc hành hình hai cô cát cát.
Họ đứng dọc hai bên đường, từ cửa cung đến nơi xử. Tiếng phèn la mở đầu, đoàn quân với vũ khí sáng loáng đi trước, cờ xí phất phơ. Quan giám sát mặt nghiêm như tượng dẫn đầu, rồi hai hàng ngự lâm quân với những cây gậy dài trên tay, có bổn phận ngăn không cho dân chúng tràn qua làm tắt đường.
Xe tù đi sau, trên xe có hai cô cát cát Hoàn Châu và Minh Châu. Đám đông vừa thấy xe tù là ùa ra, có lẽ họ tò mò muốn xem mặt.
Tử Vy vẫn trang trọng trong chiếc áo cát cát màu đỏ, ngoài có thêm chiếc áo trắng. Tiểu Yến Tử thì trong chiếc áo sậm màu hơn, vẫn mũ mão xênh xanh, vẫn trâm cài lượt giắt. Họ bình thản không có vẻ gì là khiếp sợ, bình thản không buồn, đúng là "xem cái chết nhẹ tựa lông hồng."
Đám đông nhìn thấy Tử Vy và Yến Tử là ồn ào lên.
- Xem kìa, xem kìa, đúng là hai cô Hoàn Châu và Minh Châu cát cát rồi!
- Đúng đấy "hai cô cát cát dân dã" như chúng ta, họ đẹp thật, sao nhà vua lại định chém họ chứ?
- Ồ, vua chúa mà, cát cát dân gian thì có nghĩ lý gì? Vua mà giận một cái, là đứt đầu!
- Nhưng mà nghe nói, nhà vua rất quý mấy cô cát cát dân gian này, năm ngoái đi tuần du có dẫn đi theo, có đưa đến cả Thiên Đàn tế trời đất, vậy mà mới có một năm đã mang ra chém đầu.
- Vì vậy mới nói "cát cát dân gian" chỉ làm đẹp vua thôi, làm sai một cái là đem ra chém. Chứ đâu giống như mấy cô cát cát chính hiệu, được vua quý như vàng. Người ta nói rồi mà "sống cạnh vua như sống cạnh cọp" mà.
Đám đông bình phẩm, càng nói càng bất bình, Yến Tử và Tử Vy ngước mặt nhìn trời, Yến Tử chẳng có vẻ gì khiếp sợ, còn nói với Tử Vy.
- Chẳng ngờ lại có quá nhiều người đến xem bọn ta chết, chết thế này cũng vui đấy chứ? Có lẽ oanh liệt là khác, "bụp" một cái đầu lìa khỏi cổ, không đau đâu ta chẳng sợ!
Tử Vy nói:
- Đúng, dù gì cũng sắp chết rồi! Can đảm lên! Đừng có khóc nghe chưa? Để người ta thấy mình nào sợ chết! Để họ thán phục hơn là thương hại bọn mình.
Yến Tử nghe vậy nói:
- Vậy sao bọn mình không hát một bản nhạc đi?
- Vâng, vậy thì hai đứa mình hát bài "hôm nay trời nắng đẹp" đi?
Thế là Tử Vy và Yến Tử cùng hát:
"Hôm nay trời nắng đẹp, phong cảnh thật xinh tươi, ong bay bướm lượn chim vút hót, vó ngựa xa gần hương hoa thơm. Trước mắt lạc đà thành đàn dọc, nhạc ngựa reo vang khắp mọi nơi...
Hai người càng hát càng hăng, quần chúng thấy vậy bàn tán xôn xao.
- Xem kìa, xem kìa, họ đâu có sợ, còn lớn tiếng hát, quả là dũng cảm, quả là vĩ đại, hơn cả những bậc nam nhi!

http://tieulun.hopto.org

- Nghe nói hai cô cát cát này thuộc loại nữ trung hào kiệt, thích can thiệp khi thấy chuyện bất bình. Vì vậy đã làm nhiều điều khiến bọn gian tà trong cung phẫn nộ. Cát cát như vậy mà đem đi chém thì rất uổng chẳng còn công lý gì cả.
Càng nói quần thần càng bất bình. Trà trộn trong đám quần chúng kia có cả Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Liễu Thanh, Liễu Hồng, mỗi người đều có một chiếc khăn đen trên cổ, họ đang chờ thời cơ đến là ra tay hành động.
Chợt nhiên có một người đàn bà rẽ đám đông chạy đến gần xe tù, nói:
- Hoàn Châu cát cát ơi! Chúng tôi là những người dân lương thiện bị "Du Hiên Kỳ xã" hại đây! Đến để cảm ơn cô đã vì chúng tôi mà trừ hại!
Sau lưng người đàn bà kia là một đám đông quần chúng khác, họ tràn tới hét:
- Hoàn Châu cát cát thiên tuế, thiên thiên tuế, Minh Châu cát cát thiên tuế, thiên thiên tuế!
Rồi họ cũng quỳ xuống dập đầu ngay giữa đường, sự kích động như chứng bệnh hay lây, đám đông khác lại hô to:
- Hoàn Châu cát cát không thể chết, không thể chết, phải thả những cát cát tốt bụng này ra.
Yến Tử, và Tử Vy bất ngờ, Yến Tử nói:
- Tử Vy, ngươi có nghe không? Bá tánh họ cũng đã biết đến mình!
Tử Vy nói:
- Vâng, nghe chứ, họ làm em cảm động quá, có lẽ chuyện của bọn mình, mọi người đều đã biết.
Đột nhiên có một bà lão hớt hải chạy đến nói to:
- Cát cát dân dã là cát cát của dân gian, chẳng ai có quyền chém hết!
Yến Tử và Tử Vy nhìn kỹ thì ra đó là bà Tôn ở Viện Tế bần, theo sau bà ta là một đám dân làng cũng ở trại tế bần, gần như họ đều có mặt ở đây!
Có một ông lão đến thẳng Quan giám sát việc hành hình nói:
- Chúng tôi xin các người hãy tha cho "cát cát dân dã" vì họ là đại diện của dân đen, hãy nói với hoàng thượng nên thuận theo ý dân mà tha cho cát cát.
Thế là cả đám đông bị kích động vây chặt đám ngự lâm quân, họ chẳng bạo động mà chỉ quỳ trước xe tù, cản đường không cho xe tiến tới, họ đồng loạt nói:
- Không được giết cát cát dân gian, hãy tha mạng cát cát dân dã.
Quan giám sát thấy tình hình quá khẩn trương rồi quay qua nhìn Tử Vy và Yến Tử, hai cô cát cát được dân yêu quý như vầy, chẳng lẽ vua lại giết? ông cảm thấy phân vân, nên quay qua bảo một thị vệ.
- Hãy chạy về bẩm báo hoàng thượng ngay, xem có thể nới tay tha cho họ được không?
- Vâng!
Tên thị vệ đáp, rồi thúc ngựa chạy nhanh trở lại cung, trong khi đám đông vẫn ngồi đấy nói to:
- Hãy tha chết cho cát cát, hãy tha chết cho cát cát.
Tử Vy và Yến Tử ngồi trong xe tù khoái chí, khoát tay với đám đông:
- Xin cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người!
Đám đông vẫy tay lại.
- Cát cát kiết tường, cát cát bình an!
Yến Tử và Tử Vy cảm động đến chảy cả nước mắt, trong khi Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, và anh em Liễu Thanh thì mừng vô cùng, họ hy vọng sự đột biến này có thể thay đổi được tình thế, Nhĩ Khang nói nhỏ
- Chúng ta khoan hành động, đợi một chút xem sao?
Vĩnh Kỳ gật đầu, Liễu Thanh, Liễu Hồng cũng tràn trề hy vọng. Họ nhìn về phía Tử Vy và Yến Tử chỉ thấy hai cô gái này đang nhiệt tình vẫy tay với mọi người.
- Cảm ơn các vị, cảm ơn mọi người!
Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang cũng thấy được điều đó, họ thấy kiêu hãnh vô động, Tử Vy và Yến Tử được mọi người tin yêu thế này, nếu phải cùng chết với người yêu, họ cũng thấy cam tâm.
o0o
Cùng lúc đó ở tại Càn Thanh cung, nhiều phi tần và các cát cát a ca, họ tụ tập lại và chia làm hai phe, một phe thì đến để xin vua Càn Long tha cho Tử Vy và Yến Tử còn phe kia thì đương nhiên về phía hoàng hậu, cố tìm cách ngăn không để vua thay đổi ý định.
Lệnh phi nắm tay vua, nài nỉ:
- Hoàng thượng! xin người hãy thu hồi án tử đi, nếu còn do dự e sẽ trễ mất!
Hoàng hậu thì nói:
- Lệnh của hoàng thượng không phải muốn ban thì ban, muốn hồi thì hồi. Hai con a đầu đó thực tế đâu phải là cát cát, cho nó vào cung chỉ làm đảo lộn cả cung đình thôi. Ở đây cũng đâu phải là gánh xiếc? Dám bỡn cợt với lão phật gia, qua mặt hoàng thượng, chẳng coi ai ra gì cả. Đó là chưa nói đến chuyện mưu phản tội tày trời như vậy, chết còn chưa đủ nữa là!
Thái hậu nói:
- Lời của hoàng hậu đúng đấy, hai con a đầu kia đã tạo ra quá nhiều phiền phức, tội lỗi ngập đầu. Trước kia ta còn tiếc rẻ nó là máu thịt hoàng gia nên tha thứ, còn bây giờ đã biết rõ sự thật rồi, mọi thứ đều dối trá thì làm sao buông tha. Cát cát như vậy, có để sống chỉ tạo phản thôi.
Tịnh Nhi bước tới trước mặt vua.
- Bẩm hoàng thượng, nhi thần nghĩ thì Yến Tử chỉ là một cô gái ngây thơ ngang tàng. Tử Vy nhu mì hiếu hậu, dù họ chẳng có huyết thống hoàng gia, nhưng họ giống như hai đóa hoa đẹp điểm tô cho vương triều. Hoàng thượng, chẳng lẽ người lại bắt những con người tài hoa như vậy chết vì cái tội chẳng đáng chết? Con nghĩ ra hoàng thượng cũng không thực tâm muốn điều đó xảy ra, mà khi người đã chết rồi thì đâu thể sống lại được, vì vậy xin hoàng thượng ngưng lệnh lại kẻo trễ.
Lục a ca Vĩnh Dung mới mười bảy tuổi cũng bước tới xin:
- Bẩm Hoàng a ma, con xin đại diện cho các a ca và cát cát trong chiều, xin Hoàng a ma tha thội cho Tử Vy và

http://tieulun.hopto.org

Hoàn Châu cát cát. Hai chị ấy tuy đến từ dân gian nhưng đã được Hoàng a ma thu nhận làm con nuôi, chuyện đó đã được thần dân ca ngợi, hai cô cát cát đó cũng đã được thần dân yêu quý. Bây giờ chợt nhiên Hoàng a ma lại ban lệnh tử hình, chẳng phải khiến thiên hạ bất bình ư? Hai chị ấy không những được dân yêu mà cả trong cung đình bọn con cũng quý trọng, xin Hoàng a ma hãy tha cho họ!
Vĩnh Dung nói xong quỳ xuống, lúc đó con của hoàng hậu là Vĩnh Cơ cũng không biết từ đâu chạy vào quỳ theo:
- Hoàng a ma, tụi con rất yêu quý chị Yến Tử, con cũng yêu chị Tử Vy nữa, Hoàng a ma đừng giết họ!
Hoàng hậu đang ngồi trên cao đột nhiên thấy con mình cũng chạy ra xin tội cho Tử Vy và Yến Tử giật mình hét lên:
- Vĩnh Cơ, con làm gì kỳ vậy!
Vĩnh Cơ bắt chước người lớn dập đầu.
- Hoàng ngạc nương, xin người hãy nói với Hoàng a ma tha chết cho hai chị ấy đi!
Những phi tần và cát cát, a ca thấy vậy quỳ theo.
- Xin hoàng thượng hãy tha chết cho bọn họ đi.
Lệnh phi vội nói:
- Đấy, hoàng thượng thấy không, ai ai cũng đều muốn hoàng thượng tha chết cho Tử Vy và Yến Tử, nếu trong cung hai người này ăn ở chẳng được lòng ai, thì làm gì có chuyện thế này. Bây giờ mà hoàng thượng ra lệnh xử tử họ có phải làm cho nhiều người đau lòng lắm không? Thần thiếp nghĩ, giết họ... mà hoàng thượng vui được thì...
Vua Càn Long nghe có vẻ siêu lòng.
Ngay lúc đó chợt nhiên thị vệ từ bên ngoài bước quỳ xuống tâu:
- Khải tấu hoàng thượng, ngô đại nhân đưa can phạm ra pháp trường hành hình, chưa đến nơi đã bị dân chúng chặn đường phản đối, họ đòi phải tha cho hai cô cát cát trên!
Vua Càn Long nghe nói, giật mình:
- Có cả chuyện như vậy ư?
Thị vệ tiếp:
- Vì vậy Ngô đại nhân bảo quay về xin chỉ thị của hoàng thượng, xem có tha cho hai cô ấy không ạ?
Vua Càn Long kinh động thật sự, rõ ràng là Tử Vy và Yến Tử ăn ở được lòng rất nhiều người, không những trong cung mà cả ngoài cung, vua thở dài vừa nói:
- Thôi thì... trẫm hạ lệnh... tôn trọng ý dân...
Vua chưa kịp dứt câu, thì bọn giữ ngục từ ngoài lại chạy vào, quỳ xuống dập đầu cắt ngang:
- Khải tấu hoàng thượng, tội bọn nô tài đáng chết! Để cho phạm nhân Phước Nhĩ Khang đêm qua đã vượt ngục mất rồi ạ.
Vua Càn Long giật mình:
- Tại sao lại để nó vượt ngục? Tự nhiên biến mất à?
- Dạ vâng, tối qua còn thấy sờ sờ trong ngục, vậy mà sáng nay trong tù lại không có ai cả, Phước đại gia có lẽ cũng tàng hình đi mất rồi ạ!
Vua Càn Long giận dữ, vỗ bàn nói:
- Thật quá lắm, bộ tụi bây muốn mất đầu ư? Phạm nhân làm sao lại tự nhiên biến đi được?
Đám cai ngục nghe vậy sợ quá, run cập cập đáp:
- Xin hoàng thượng tha mạng, Hương phi còn hóa bướm bay được thì Phước đại nhân tàng hình cũng đâu phải là chuyện khó?
Lời của bọn cai ngục châm đúng chỗ đau của vua Càn Long, ông giận xanh mặt và chẳng nghĩ ngợi gì nữa, ra lệnh cho bọn thị vệ:
- Hãy đi báo với quan giám sát, lệnh đã ban cứ thi hành, án tử không đổi, thi hành ngay!

http://tieulun.hopto.org

Chương 39

Đường phố vẫn hổn loạn, quần chúng chặn đường với tiếng reo hò không ngớt.
- Công chúa không thể chết, thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế! Công chúa không thể chết, thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!
Thế là xe chở tù vẫn phải dừng lại đấy, quan giám sát thi hành án tử đang chờ lệnh chỉ của vua. Trong khi yến tử và Tử vy không ngớt vẫy tay chào đám đông, họ vẫn vui như đi dự hội, chứ không phải ra pháp trường. Và trong lúc vẩy tay chào quần chúng, Tử vy đã phát hiện ra Vĩnh kỳ, Nhĩ khang, Liễu thanh, Liễu hồng nàng vừa mừng vừa kinh ngạc, nhất là khi Tử vy phát hiện ra Nhĩ khang đã thoát một cách bình an…
Quan giám sát chờ, đám thị vệ chờ, quần chúng chờ, cả đám Yến tử cũng chờ. Cuối cùng rồi thị vệ thông tin cỡi ngựa từ trong cung chạy ra, mọi người nín thở đợi.
- Hoàng thượng có lệnh, lập tức thi hành án tử hai can phạm, không ân xá.
Lời của thị vệ vừa truyền, Nhĩ khang Vĩnh kỳ và mọi người đều ngạc nhiên, Tử vy và Yến tử hết reo hò, sao vậy? Quan giám sát sau phút giây bất ngờ đã bình tỉnh lại, ra lệnh:
- Trực chỉ pháp trường, không được chậm trễ, nhanh lên!
Đoàn người ngựa lại chuyển động, đám đông quần chúng vẫn không ngừng hét:
- Công chúa không thể chết, thiên tuế, thiên thiên tuế!
Nhĩ khang, Vĩnh kỳ nháy mắt nhau ra hiệu cùng chúng bạn, rồi tất cả tản ra, giờ hành động đã điểm! Yến tử đến lúc này mới biết bao nhiêu hy vọng đã tan thành bọt nước, nên nắm chặt tay Tử vy như chẳng muốn rời nhau.
Nhưng đám đông quần chúng kéo đến quanh xe tù càng lúc càng đông, binh sĩ phải hét lên, lấy gậy cản lại, mà vẫn không ngăn xuể. Lúc đó đột nhiên Bảo a đầu từ đâu xông tới.
- Chị Yến tử, chị Tử vy, các chị không được chết, không được chết!
Sau tiếng gào của Bảo a đầu là một đám trẻ con không biết từ đâu xông ra vây chặt lấy xe tù.
- Chị Yến tử, chị Tử vy!...
Yến tử nhìn lũ trẻ kinh ngạc:
- Ồ, Bảo a đầu, ồ tất cả lũ trẻ ở viện tế bần đều có mặt ở đây cả kìa, chúng đến tiễn ta!
Tử vy vẫy vẫy khăn nói:
- Các em hãy về hết đi, Bảo a đầu, hãy dẫn bọn chúng về cả đi…đừng đi coi chuyện hành hình, ghê lắm trẻ con không nên xem!
Quan binh, thị vệ bị đám trẻ con quấy rối bực quá phải dùng gậy doạ nạt, để lủ trẻ tránh khỏi xe tù.
Tử vy thấy vậy sợ bọn trẻ bị thương nói:
- Các vị là đại hảo hán, đừng đánh trẻ con, bọn chúng không biết gì đâu, xin nương tay!
Đám đông quần chúng lại hét:
- Không được đánh trẻ con, không được đánh!
Tiếng hét của quần chúng, khiến binh sĩ cũng chùng tay.
- Không được giết công chúa dân dã, không được giết, công chúa vạn tuế!
Một khung cảnh hổn độn, ngoài sự dự tính của quan binh, Nhĩ khang nói:
- Giờ không hành động chờ gì nữa?
Thế là mọi người kéo khăn bị mặt lại, rồi Nhĩ khang phi thân đến bên xe tù, Vĩnh kỳ, Liễu thanh, Liễu hồng cũng rút mã tấu bên mình ra, thị vệ phát hiện ngay lập tức hét:
- Coi chừng có người cướp xe tù, cướp xe tù!
Thế là một trận đấu xảy ra khốc liệt đám đông quần chúng không những không tản ra mà còn ùn ùn kéo đến nhiều hơn.
- Hãy cứu công chúa! hãy cứu công chúa đi!
Đám Nhĩ khang đã trổ hết tài nghệ, nhưng bọn thị vệ lại có rất nhiều cao thủ, nên họ vẫn không làm sao đến gần được xe tù hầu giải thoát cho Tử vy và Yến tử.
Ngay lúc đó, đột nhiên xuất hiện một người vận toàn đồ đen, khăn đen, bịt mặt. Anh ta bay người từ xa vượt qua đỉnh đầu đám đông quần chúng, rồi áp sát xe chở tù, kế đó từ một hướng khác, lại một người áo đen nữa như cơn lốc cuốn đến tận xe. Rồi lưỡi kiếm với ánh thép lạnh vung lên, bọn thị vệ đứng sát bên xe tù đều bị đánh văng cả vũ khí, rồi chỉ cần một nhát kiếm cửa tù đã bung ra, gông cùm chân hai người cũng vỡ nát, vừa tiếp ánh mắt của người áo đen, Yến tử đã la lên:
- Ồ, Tiêu kiếm!
Tử vy cũng nhìn ra người thứ hai.
- Mộng đan!
Mộng đan và Tiêu kiếm chẳng nói chẳng rằng, kéo tay Tử vy và Yến tử.
- Đi theo chúng tôi!
Thế là cả bốn người phi thân ra khỏi đám đông (thật ra chỉ có ba người, Tử vy được dìu theo vì không biết phi thân).
Nhĩ khang nhìn thấy Tử vy và Yến tử đã được cứu, quay qua noí với đồng bạn.
- Đừng ham đánh, rút lui ngay!
Rồi mở đường cùng Vĩnh kỳ, anh em Liễu thanh tất cả triển khai kinh công, đuổi theo đám Mộng đan, Tiêu kiếm. Quan giám sát thấy vậy giật mình, phóng ngựa tới hô hào:
- Hãy mau đuổi theo bọn họ, đuổi theo!
Bọn thị vệ và quan binh được lệnh cố đuổi theo, nhưng dân chúng ùn tới cản đường, kết quả cũng đành bất lực không làm sao thoát ra khỏi hoả mù nhân dân được.
Nhờ vậy mà Tiêu kiếm, Mộng đan, Yến tử, Tử vy, Vĩnh kỳ, Nhĩ khang, Liễu thanh, Liễu hồng mới thoát được. Họ chạy đến rừng cây, đến nơi Tử vy đã thấy một chiếc xe ngựa chờ sẵn, người lái xe là một ông già có đôi mắt rất

http://tieulun.hopto.org

sáng, Mộng đan giục:
- Mọi người lên xe, nhanh lên, ông lái xe là lão Âu người của chúng ta đấy!
Tử vy, Yến tử vừa trèo vào được xe thì đám Vĩnh kỳ Nhĩ khang cũng đến, tất cả chưa kịp an vị thì chiếc xe đã lồng lên, chiếc xe chạy vút về phía trước để lại đám bụi mù.
Xe chạy được một lúc, mọi người mới hoàn hồn. đám Tử vy vừa mừng vừa ngạc nhiên, nhất là Nhĩ khang không ngờ Tiêu kiếm lại võ công cao siêu như vậy, Nhĩ khang hỏi:
- Ai sắp xếp mà sự việc lại chu đáo như vậy?
Mộng đan nói:
- Ngoài Tiêu kiếm ra còn ai vào đây? Kế hoạch đã được Tiêu kiếm phát thảo từ lúc hội tân lầu bị đổ bể!
Yến tử đưa tay lên sờ cổ, chợt nhiên cười lớn nói:
- Ồ, đầu ta vẫn còn dính với cổ mà? Như vậy là ta đã thoát chết!
Rồi quay qua Tử vy, Yến tử nói:
- Tử vy thấy không mình vẫn sống! Cả thế gian này đã đến cứu ta, từ Mộng đan để Tiêu kiếm, rồi đám nhỏ ở viện tế bần cũng có công trong chuyện này nữa!
Tử vy cũng vui vẻ:
- Vâng, sự việc xảy ra không thể tin được, thật bất ngờ tôi cứ cảm giác như mình nằm mơ!
Rồi Tử vy quay qua nhìn Mộng đan với Tiêu kiếm.
- Các ngươi xuất hiện quá kịp lúc!
Yến tử thì thích chí vì không bị chết nên ngồi trong xe mà cứ nhảy tới nhảy lui, Vĩnh kỳ phải hét:
- Yến tử ngồi yên được không? Xe đã quá tải rồi, mà em còn nhảy nhót như vậy, rủi nó bị gãy bánh xe chẳng hạn, thì nguy! Quan quân mà bắt lại là coi như cái đầu chẳng còn đấy!
Yến tử nghe vậy sợ quá, ngồi yên nói:
- Mấy người thật siêu đẳng, hành động như sao xẹt.
Rồi quay sang Mộng đan nói:
- Sư phụ, sao giờ này ở đây? vậy mà tôi tưởng sư phụ đã đến Lục hà câu hay Thất hà câu gì rồi chứ? Còn Hàm Hương bây giờ ở đâu? Sư phụ đến đây cứu bọn này liệu cô ấy ở một mình có an toàn không?
Vừa dứt lời thì Yến tử quay qua Tiêu kiếm:
- Còn cái ông Tiêu kiếm này nữa, sao ông lại dám gạt tôi? Võ công cao siêu xuất quỷ nhập thần như vậy mà dám nói là không biết võ công? Ai dậy anh kiếm pháp vậy? lúc anh nhảy lên xe tù tôi chỉ thấy anh xoẹt xoẹt xoẹt một cái là mọi thứ văng hết, anh đánh như hoá phép vậy, khiến tôi phục lắm, ồ quả là tuyệt! tuyệt chưa bao giờ đầu tôi lại thú vị thế này!
Nhĩ khang cắt ngang hỏi:
- Giờ chúng ta đi đâu đây?
Tiêu Kiếm chỉ cười nhẹ:
- Đến một nơi an toàn!
Liễu Thanh vẫn thắc mắc:
- Anh Mộng đan với Tiêu kiếm xuất hiện quá bất ngờ, sự việc thế nào, có thể kể lại bọn tôi rõ không?
Tiêu kiếm chỉ nói:
- Chuyện dài dòng lắm, từ từ tôi sẽ nói cho biết!
Và xe cứ thẳng đường mà chạy, Liễu hồng nói:
- Tất cả những hành lý đã chuẩn bị, đều để ở mạo nhi, chuyện lại xảy ra thế này e là không về đấy lấy được.
Tiêu kiếm chỉ nói:
- Đừng lo, mọi thứ rồi đâu cũng vào đấy, bây giờ không về được thì đợi đêm khuya quay về.
Nhĩ khang nhìn Tiêu kiếm:
- Anh Tiêu kiếm! anh quả là bất ngờ với chúng tôi, anh đã giấu tông tích mình kỹ quá, đến lúc anh phi thân ra cướp tù, chúng tôi mới bất ngờ.
Tiêu kiếm cười:
- Các bạn mới làm tôi thán phục, ai cũng xã thân cho bạn bè mà chẳng một chút nối tiếc, nhất là hai cô công chuá lại càng đáng tiếc hơn, ngồi trong xe tù mà chẳng có một chút gì là sợ hãi, đúng là xem cái chết tựa lông hồng!
Tử vy lắc đầu:
- Anh đừng gọi chúng tôi là công chúa nữa, cái từ đó đối với chúng tôi bây giờ vô nghĩa. Nó đã trở thành quá khứ, trở thành một kinh nghiệm đau thương rồi!
Nhĩ Khang nghe Tử vy nói, cảm thấy buồn buồn nắm tay vy nói:
- Chuyện đã trở thành quá khứ, nào phải chỉ có em và Yến tử mà còn có cả anh, Vĩnh kỳ, "hương phi" nữa rồi còn "hội tân lầu" cả Tiêu kiếm…. dĩ nhiên là cả quá khứ của Tiêu kiếm…
Tiêu kiếm nghe vậy cười lớn:
- Vâng, nếu không có "quá khứ" thì cuộc đời này vô vị biết là chừng nào, nếu bây giờ có rượu, tôi sẽ mời các bạn mỗi người một ly, gọi là tiễn biệt "quá khứ" đã đi vào lịch sử của các bạn. Các bạn có biết không, trên cõi đời này có hai loại người, một là người "làm ra lịch sử" và một là người "đứng xem lịch sử" các bạn là người đã làm ra lịch sử và tôi rất vinh hạnh được ngồi chung xe với các bạn.
Yến tử từ lúc thoát chết đến giờ đã vui đến độ chẳng nén được, nói với Tiêu kiếm.
- Anh vừa biết võ công, vừa biết lừa người khác, đáng bái phục! bái phục! tôi mới thấy vinh hạnh được ngồi chung với anh!
Vĩnh kỳ nhìn thái độ vô tử của Yến tử thở dài nói:
- Từ rày về sau cuộc sống của chúng ta chắc không còn như trước nữa.
Còn Nhĩ khang cũng xúc động vì tương lai hoa gấm của mình không còn nhưng nói với Tử vy như an ủi.
- Hãy giã biệt quá khứ, giã biệt nếp sống cũ rồi chúng mình sẽ xây dựng một nếp sống mới đẹp hơn!

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh kỳ nói:
- Vâng, chúng ta phải đứng vững để xây dựng bằng sức tập thể!
Yến tử đưa hai tay lên:
- Vậy thì tương lai vạn tuế!
Vĩnh kỳ thấy Yến tử vô tư, cười theo. NHĩ khang dù thấy tương lai mù mịt, nhưng từ đây về sau cũng còn có điều an ủi, là nơi chân trời hay góc biển, chàng và Tử vy sẽ mãi mãi có nhau. Tử vy nhìn Khang hiểu ý người yêu nên đáp trả bằng cái nhìn khích lệ.
Xe vẫn chạy nhanh, chẳng mấy chốc đã chạy ra khỏi phụ Thành Môn. Ngoài phụ Thành Môn đã là ngoại ô thành phố bắc kinh, xe chạy thêm một đoạn đường nữa, rồi rẽ vào một nông trang gần đó.
Yến tử vén màn nhìn ra, trong nông trang lúc này chỉ có mấy người đàn bà đầu chít khăn kiểu dân quê đang phơi thóc.
Xe dừng lại, lão Âu nhảy xuống xe mở cửa cho mọi người, đám Yến tử lần lượt bước xuống, Tiêu kiếm nói:
- Đây là nông trang của Lão Âu, chúng mình cứ tạm lánh ở đây một thời gian bảo đảm an toàn!
Lúc đó một người đàn bà bước tới nắm lấy tay Yến tử và tử.
- Tử vy, Yến tử, các người an toàn rồi ư? Mấy hôm rày tôi lo lắng vô cùng.
Yến tử, Tử vy nhìn qua, bất giác kêu lên.
- Ồ, chị Hàm Hương!
Rồi mừng quá xiết chặt tay Hàm Hương hỏi:
- Chị Hàm Hương, sao chị còn ở lại bắc kinh!
Liễu thanh cũng ngạc nhiên không kém.
- Vâng, lần trước bọn tôi đã đưa hai người đến tận Thạch gia trang rồi mà?
Liễu hồng cũng nói:
- Chị hoá trang kiểu này tài tình thật tôi chẳng làm sao nhìn ra.
Yến tử khoái chí nói:
- Các người làm tôi tưởng như mình đang nằm mơ vậy, có đúng thế không? Để tôi hét to lên một tiếng xem thế nào?
Mộng đan thấy vậy, ngăn lại.
- Đừng, đừng, hãy vào trong nhà đi, đừng tưởng ở đây hoàn toàn an toàn nhé, quan binh họ có thể ập đến xét bất cứ lúc nào, Yến tử cô cẩn thận một chút. Chúng ta hiện nay là tội phạm, chứ không phải là công chúa, hay hoàng tử gì nữa, muốn làm gì thì phải cẩn thận hơn.
Tiêu kiếm bắt đầu giới thiệu.
- Đây là Lão Âu, chủ nhà, đây là bà Âu!
Và quay qua vợ chồng Lão Âu, Tiêu kiếm chỉ tóm tắt:
- Đây là các bạn của tôi!
Hai vợ chồng Lão Âu cúi chào, bà Âu nói:
- Mọi người hẳn mệt mỏi rồi, hãy vào nhà nghĩ đi, tôi đã chuẩn bị sẵn một ít rượu thịt đơn giản, các người dùng tự nhiên nhé!
Nhĩ khang xiết mạnh tay Lão Âu.
- Cám ơn các vị, mới gặp nhau mà đã làm phiền các vị quá rồi!
Lão Âu nói một cách nghĩa khí.
- Đừng nói thế, Tiêu kiếm là người đã cứu sống vợ chồng tôi, thì bạn của Tiêu kiếm cũng là bạn của chúng tôi cơ mà?
Hàm hương bước tới cắt ngang.
- Thôi, thôi mau đi vào nhà đi, quần áo đã chuẩn bị sẵn, mọi người phải thay áo khác ngay, để không rủi bọn quan binh đến lục soát thình lình thì sẽ bị lộ chuyện.
Mọi người nghe vậy vội vã đi vào nhà.
Tử vy, Yến tử, và Liễu hồng thì được Hàm Hương đưa thẳng về phòng ngủ, ở đấy có sẵn ba bộ áo nông dân trên giường.
- Nào các vị thay áo đi, phải hoá trang thật khéo thành nông dân, khi quan binh đến lục soát, thì tất cả phải ra sân giả bộ phơi lúa, rõ không?
Yến tử thích chí như đùa.
- Biết rồi, biết rồi, đơn giản quá mà, cũng giống như lần trước đóng trò trừ tà trong cung vậy, làm Pháp sự còn phải niệm thần chú, múa gậy! Còn lần này chỉ cầm cây chĩa ba sủi sủi lúa, có gì mà khó khăn?
Hàm hương yên lặng giúp mọi người thay áo, hoá trang, công việc xong xuôi, Tử vy hỏi:
- Chị Hàm Hương sao chị không trốn xuống phía nam như kế hoạch đã định?
Hàm hương giải thích.
- Các vị không biết, tất cả Tiêu kiếm chỉ huy cả. Anh ấy quả là người biết tính toán, trước khi bọn này xuất phát thì anh ta đưa cho ba chiếc cẩm nang bảo bao giờ đến Thạch gia trang mới mở ra xem. Thật ra thì vừa đến Thạch gia trang, khi Liễu thanh, Liễu hồng vừa từ giã bọn nầy quay về, thì linh tính cho thấy hẳn có điều bất ổn, nếu họ trở về bị bắt thì sao? Bọn tôi phân vân, thế là quyết định mở cẩm nang ra xem, cẩm nang thứ nhất ghi địa chỉ nhà Lão Âu với một câu kèm theo "nếu không tin tưởng bọn họ thì hãy đến nhà Lão Âu mà chờ tin tức." Bọn tôi vẫn chưa rõ ý Tiêu kiếm nên mở cả những cẩm nang còn lại ra xem, cẩm nang thứ hai đề là "đừng chọn Vân nam, hãy tìm con đường khác, vì nếu chẳng may một trong các người của bọn họ bị sa lưới, không chịu nổi hình phạt tra tấn, rồi khai ra nơi trú ngụ của các người thì sao?
Tử vy nghe vậy khen ngợi.
- Anh chàng quả thật chu đáo, dự đoán cao siêu bởi vì lúc họp với mọi người chính anh ta đã đề xuất nơi trú ẩn là xứ đại lý vân nam, thì ra đây là đòn hoả mù, để chăng may một ai bị bắt khai ra, thì quan binh sẽ thẳng đường đến Đại lý mà không đi nơi khác.

http://tieulun.hopto.org

Yến tử nôn nóng:
- Thế còn cẩm nang thứ ba viết gì?
- Cẩm nang thứ ba viết là "chỉ có nơi ta thấy nguy hiểm nhất, lại là chỗ an toàn nhất. hàm hươgn giờ đã mất mùi hương, tại sao không mạo hiểm quay trở lại bắc kinh? Có thể ở lại bắc kinh nương náo một vài năm đợi bao giờ gió yên sóng lặng, sẽ tìm nơi khác đến không muộn."
Liễu hồng nghe vậy cắt ngang.
- Anh ta thật là thông minh, hoàng thượng sẽ tưởng là khi Hàm hương thoát ra khỏi kinh thành, là thế nào cũng cao bay xa chạy, rồi phái binh đi khắp nơi tìm, chớ đâu biết hai người vẫn còn ở lại Bắc kinh?
Hàm hương nói tiếp:
- Sau khi bàn tính, chúng tôi mới chọn cẩm nang thứ nhất làm theo, khi đến đây rồi, chẳng bao lâu thì thấy Tiêu kiếm đến, anh ấy mới cho bọn này biết là các chị đã gặp đại hoạ, nên bàn với Mộng đan là phải cùng anh ta làm một cuộc phá ngục, lúc đó bọn này chưa biết chuyện ngũ a ca và Nhĩ khang đã thoát được ra ngoài, nên bọn này đã sẵn sàng để đột nhập vào hoàng cung.
Đến đây thi Yến tử, Tử vy, và Liễu hồng đã thay đổi xiêm y hoàn tất, người nào cũng rất giống gái quê, quần thô áo vải. Mỗi người lại được cột thêm chiếc khăn đội đầu, nên khó nhận dạng hơn trước.
Yến tử nhìn Tử vy rồi thích chí cười.
- Thay đổi hoàn toàn, tôi nghĩ là bây giờ mà Hoàng a ma có đứng trước mặt cũng không nhận ra ngươi đâu.
Nghe đến chữ "Hoàng a ma" mặt Tử vy tối sầm lại, nhưng chưa kịp nói gì thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.
- Thay áo xong chưa, thức ăn đã sẵn sàng, có ra mà ăn không đây?
Yến tử nghe đến ăn là thích thú reo lên:
- Có đồ dại gì mà không ăn chưa bị chặt đầu thì cái miệng vẫn còn mà, nào, ta ra mà ăn nhanh lên.
Mọi người quay lại phòng ăn, thì đã thấy Vĩnh kỳ với Nhĩ khang cũng thay đổi xiêm y như bọn họ. Có điều tướng tá chưa giống nông dân lắm. Họ thích chí nhìn nhau cười vui vẻ, nhưng chỉ cười được một chút chợt nhớ đến Kim Tiêu, chẳng biết giờ cô ấy ở đâu? Có bị hiếp đáp không, nên chẳng còn vui nổi.
Bà Âu thấy mọi người đã sẵn sàng mời:
- Nào, hẳn các người đã đói lắm, ăn nhiều chút nhé, tự nhiện!
Tiêu kiếm nói:
- Thiếm Âu, thiếm cũng ngồi xuống đây, bọn họ biết tự lo cho mình mà? Chúng tôi còn ở lại đây lâu dài, thiếm khỏi cần chăm lo tỉ mỉ. Đã là người bình thường, thì phải sống một cách bình thường, không được kiểu cách như cành vàng lá ngọc. Họ sẽ làm việc như chúng ta.
Yến tử vừa ngốn thức ăn vừa nói:
- Vâng, đúng đấy! dừng để ý bọn nầy nữa chẳng ai khách sáo đâu, ăn thật nó mới ngừng!
Vĩnh kỳ nhìn Yến tử và Tử vy trong bộ áo nông dân thở dài cảm khái:
- Cuộc đời sao thay đổi như chong chóng. Đang là công chúa, biến thành tội phạm, suýt bị chém đầu bây giờ lại ngồi đây ngấu nghiến thức ăn…
Lão Âu mang rượu ra:
- Mừng hai cô công chúa thoát chết, uống cạn một ly nào? Rượu thường chứ không phải ngự tửu đâu nhé!
Tiêu Kiếm thấy rượu thích chí:
- Lão Âu! Ngươi đúng là tri kỷ của ta, giờ phút này có rượu là hay nhất.
Nhĩ khang đề cao cảnh giác.
- Không nên uống say nhé, quan binh họ có thể ập vào khám xét bất cứ lúc nào, đầu óc tỉnh táo đối phó hay hơn. Vì vậy để chúc mừng, chúng tôi chỉ uống một ly nhỏ thôi!
Liễu thanh cao hứng nâng ly.
- Tất cả thiêu tuế, thiên thiên tuế!
Liễu Hồng cười:
- Không được dùng câu, Thiên tuế thiên thiên tuế, dân gian phải dùng tiếng "sống lâu trăm tuổi" thôi.
Sau khi thoát chết mọi người đều vui, nên ai cũng cụng ly.
- Vậy thì chúc mọi người đều được "sống lâu trăm tuổi".
Tử vy hớp một hớp rượu, cho mọi người cùng vui, nhưng lòng cứ nghĩ đến Kim tiêu. Người bạn đã theo chăm sóc cho mình từ thuở nhỏ, từng vui buồn có nhau, bây giờ Kim Tiêu đâu? Người bạn gái gần như chỉ gặp toàn chuyện thiệt thòi, nghĩ đến cảnh Kim Tiêu mang gông mang xiềng mà không cầm được nước mắt.
Trong khi Yến tử vẫn vô tư, nâng ly với mọi người:
- Rượu thơm quá, thức ăn cũng ngon nữa, ngửa tới là đói bụng. Bây giờ tôi thấy hạnh phúc nhất là có cái đầu, có cái đầu cái gì cũng thưởng thức được hết!
Vĩnh kỳ lắc đầu nói:
- Cô chỉ có một cái miệng, vừa ăn vừa uống vừa nói…không sợ nó mệt ư?
- Không mệt, không mệt đâu…
Yến tử nói rồi nhớ sực ra kể:
- Các bạn có biết không, tối qua khi ở trong nhà giam, lệnh phi nương nương và Tịnh nhi đã vào đó định cứu bọn này ra, không ngờ mụ Hoàng hậu đến ngăn chận, thế là kế hoạch của Lệnh phi bị bể. Tôi giận ứa gan, mụ Hoàng hậu còn doạ "đến mai này khi đầu ngươi rời khỏi cổ, thử xem miệng ngươi có còn nói nhiều như vậy được không?" vì vậy bây giờ thấy cái đầu vẫn còn trên cổ, cái miệng còn sử dụng được tôi phải sử dụng tối đa thôi? Nếu không nói, các bạn buồn thì sao?
Mọi người nghe vậy cười ồn, chỉ có Tử vy cầm chén cơm trên tay ăn chẳng thấy ngon nữa. Không khí đang vui chẳng ai để ý, chỉ có Nhĩ Khang là nhìn Vy lo lắng.
Yến tử hỏi Tiêu kiếm:
- Tiêu kiếm này, tôi hỏi anh? Lúc trước sao anh làm vậy? tôi động thủ với anh hai lần, vậy mà lần nào anh cũng giả vờ như chẳng biết võ công, anh bỉ mặt tôi phải không? Nếu không sao cứ đóng kịch mãi vậy?

http://tieulun.hopto.org

Tiêu kiếm cười:
- Võ công đâu phải chuyện đùa? Khi nào cần mới mang ra sử dụng, lúc cô giật kiếm của tôi, đó chỉ là chuyện đùa, mà đã đùa thì phải đùa lại. Tại sao lại phải đánh thật, còn chuyện nói tôi khinh thường cô, nếu có thì sao hôm nay phải đi cướp tù cứu cô?
Yến tử nghe có lý nói:
- Vậy sao ta không kết nghĩa làm huynh đệ? Bọn mình toàn là loại chẳng rơi được đầu, chẳng chết dễ dàng cả mà?
Lời của Yến tử làm mọi người cười ồ, chỉ có Tử vy dứng dậy nói:
- Các vị tự nhiên nhé, tôi no rồi, ra ngoaì một chút cho mát.
Mọi người ngạc nhiên, Nhĩ khang nói:
- Để tôi ra với cô ấy.
Tử vy ra đến ngoài cửa tựa lưng vào cột, bật khóc:
Nhĩ khang ra nắm lấy tay Vy.
- Em yên tâm đi, anh hứa với em là sẽ cứu được cô ấy mà. Có điều thời gian qua có nhiều thứ cấp bách em và yến tự bị án chém. Chuyện quan trọng nhất là phải cứu các em, xong mới cứu Kim Tiêu. Bọn anh đâu phải vô tình mà chẳng nghĩ đến cô ấy? trong lúc chờ cứu em, anh đã thăm dò là từ Bắc kinh mà đến Mông cổ thì chỉ có hai con đường. Một đường đi qua Cáp Nhĩ Tân, một con đường đi qua Tuy viễn. Kim Tiêu bị đày đến Mông cổ, ddương nhiên phải qua Tuy viễn rồi. Vì vậy đợi anh ăn xong bữa cơm này, sẽ cùng Liễu thanh, Liễu hồng đến đấy cứu cô ấy.
Tử vy nghe vậy yên tâm.
- Anh có biết hiện em đang nghĩ gì không?
Nhĩ khang nói:
- Sau phút giây vào sinh ra tử vì nhau, nếu không biết em nghĩ gì thì anh đâu phải là Nhĩ khang của em nữa?
- Vậy anh nói đi, em đang nghĩ gì?
- Em hiện đang lo, chẳng biết Lệnh phi nương nương, tịnh nhi đang thế nào? Có bị liên luỵ gì đến chuyện này không? rồi còn lo cho cả cha mẹ anh nữa.
Tử vy thở dài.
- Vâng, anh đã hiểu được lòng em, chúng ta bỏ đi như vầy để liên lụy lại cho nhiều người, dù đã được nhân dân xin tội, mà Hoàng a ma, ồ không phải hoàng thượng vẫn ra lệnh chém vô tình như vậy thì khi chúng ta thoát những người ở lại thế nào cũng liên luỵ.
- Anh cũng lo như em. Tiêu kiếm nói đúng nơi nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất, vì vậy chúng ta nên ở lại đây vài hôm, theo dõi tình hình xem thế nào. Nếu thấy mọi người đều yên ổn, lúc đó ta "phiêu lãng giang hồ" cũng không muộn, được chưa?
Tử vy nghĩ ngợi nói:
- Có nghĩa là anh đã quyết định chọn em?
Nhĩ khang ngạc nhiên.
- Em nói thế là thế nào?
- Bây giờ em không còn là công chúa nữa. Ông cậu, bà mợ đã phủ nhận ngày sinh của em, khiến em hoang mang không biết mình là ai nữa. Vì vậy nếu anh mà chọn em thì tương lai công hầu của anh, gia đình anh… sẽ thế nào? Liệu anh có tiếc rẻ? số phần em quá đen đủi quá, hết lận đận này đến lận đận khác , sau những ngày sóng gió hào quang cũ cũng không còn. Em lo không biết anh có hối hận vì yêu em không?
Nhĩ khang nắm tay Vy xiết mạnh:
- Anh vẫn yêu, không hề hối hận. Con người em "giàu có" thế nào làm sao không yêu. Đến khi em già rồi, thì người em vẫn đầy "huyền thoại" đó là điểm đáng yêu nhất.
o0o
Cũng lúc đó ở hoàng cung rối loạn không kém. Vua Càn long sau khi nghe thuật chuyện, giật mình hỏi:
- Hai con a đầu đó được bọn cao thủ võ lâm cứu đi ư? Đám bá tánh ở nội thành còn cản ngăn để chúng chạy thoát nữa? Các ngươi nói thật hay nói đùa vậy?
Quan giám sát và nguyên đám thị vệ giải tù quỳ trước sân Diên Hỷ cung, run rẩy nói:
- Khải bẩm Hoàng thượng, bọn hạ thần không dám nói dối đâu ạ. Bấy giờ cảnh hổn loạn khủng khiếp, gần như tất cả bá tánh già trẻ lớn bé đều tràn ra đường, họ hô to "công chúa dân gian không thể chết! không ai được giết công chúa dân gian! Thiên tuế, thiên thiên tuế!" Bọn họ như nổi loạn rồi đánh nhau với cả thị vệ, thừa dịp đó, các cao thủ võ lâm mới ra tay phát xe tù, gươm họ rất bén, họ chém gãy cả xe rồi cứu lấy công chúa. Bọn hạ thần vừa lo bảo vệ tù vừa sợ làm bị thương bá tánh, nên không thể làm gì được. Kết quả bọn phạm tội chạy thoát mà quân sĩ cũng bị thương khá nhiều, tội chúng thần đáng chết!
Vua Càn long suy nghĩ, lệnh phi đứng cạnh cũng sững sờ ngạc nhiên, nhưng bà như trút gánh nặng nói với vua:
- Vậy là Tử vy và Yến tử được quần chúng yêu quý!
Vua hỏi quan giám sát lại lần nữa.
- Đúng là hai con a đầu đó sao được dân chúng yêu quý? Còn có cả cao thủ võ lâm trợ giúp nữa ư?
- Vâng, cao thủ võ lâm khoảng mười mấy, hai mươi người, còn dân thì có hàng vạn , trong đám cao thủ đó có hai người rất giống Ngũ a ca, và Phúc đại gia. Nhiều thị vệ cũng xác nhận như thần, nhưng không dám đoan chắc là Ngũ a ca và Phúc đại gia.
Vua Càn long nghe vậy bực tức
- Vậy ư? Thế bọn ngươi có đuổi bắt hung thủ không?
- Dạ có, và thần cũng ra lệnh cho quan quân lục soát khắp thành, nhưng chỉ e là hai cô công chúa có cao nhân bảo trợ nên khó mà bắt lại được, chuyện này có vẻ khó khăn.
- Cái gì, mà khó khăn? Các ngươi cứ lục soát từng nhà một, cố mà bắt hết bọn chúng trở lại cho ta. Dám ngang nhiên đối phó với ta, như vậy thì còn ra thể thống gì nữa, chúng hẳn muốn làm loạn? Vậy thì ngươi hãy ra

http://tieulun.hopto.org

ngoài, gọi Ngạc mẫn vào đây cho ta, bảo ông ấy hãy tăng thêm viện binh, lục soát cả ngoại thành nữa.
- Vâng, thần tuân chỉ!
Quan giám sát đứng dậy vừa định ra ngoài thì vua Càn long gọi:
- Hãy quay lại đây!
- Vâng.
- Các ngươi hãy bắt sống bọn họ nghe không? Trẫm muốn đích thân thẩm vấn họ.
- Dạ!
Rồi rút lui, Lệnh phi thấy quan giám sát đã ra ngoài, vội vàng đến quỳ trước mặt vua.
- Hoàng thượng, thần thiếp nghĩ họ đã chạy thoát rồi thì hãy để họ trốn đi, đuổi bắt lại chi cho khổ?
Vua Càn long trợn mắt.
- Khanh nói gì, bao giờ khanh mở miệng ra cũng bênh vực mấy con a đầu đó. tụi nó đã lừa dối trẫm, qua mặt trẫm, chẳng coi trẫm ra gì. Bây giờ còn phát động nhân dân chống đối với trẫm. Có cả bọn cao thủ võ lâm tiếp sức, giúp chúng trốn thoát như vậy danh dự tên tuổi trẫm còn gì, vậy mà khanh còn bênh vực chúng được ư?
Lệnh phi bối rối.
- Bẩm hoàng thượng, chẳng lẽ người rất mong quan giám sát mang hai chiếc thủ cấp đầy máu của Yến tử và Tử vy đến trước mặt người, rồi phủ phục xuống báo cáo "nhiệm vụ đã hoàn thành, đầu của các công chúa đây, người mới hài lòng ư?
Vua Càn long nghe hỏi tái mặt, chỉ yên lặng, lệnh phi tiếp:
- Bẩm hoàng thượng, thiếp biết hiện giờ Hoàng thượng rất giận chúng. Nhưng thần thiếp biết, trong tận cùng trái tim nhân từ của Hoàng thượng vẫn có nhiệt tình dành cho con trẻ. Sáng nay khi nghe báo lại là hai cô công chúa đã chạy thoát, thần thiếp đã thở phào nhẹ nhỏm. Bởi vì điều thần thiếp quan tâm nhất là sự sống chết của hai cô công chúa. Thần không đành lòng…
Vua Càn long yên lặng, lệnh phi nghẹn lời hẳn.
- Hoàng thượng có biết không? Con người khi giận dữ thì cái gì cũng có thể làm, nhưng đó chưa hẳn là cố ý. Người trong cơn nguy cấp, cũng có thể làm những điều mà mình không muốn, thần thiếp biết hoàng thượng không cố tình muốn giết các cô công chúa nhưng lệnh đã ban ra. Nhĩ khang và Vĩnh kỳ cũng vậy không muốn đối kháng với Hoàng thượng, nhưng lại ở trong tình trạng bắt buộc đối kháng.
Lời của lệnh phi nói như đánh trúng trái tim đen vua, vì có lúc vua đã băn khoăn tự hỏi. Chẳng lẽ ta thật sự muốn nhìn thấy hai chiếc đầu máu me của Tử vy và Yến tử ta mới hài lòng ư?
Còn đang phân vân chưa quyết thì Thái hậu, hoàng hậu, và Tịnh nhi đã nghe tin cùng đến. Lệnh phi vừa thỉnh an thái hậu xong, thì đã nghe Thái hậu hỏi vua:
- Hoàng đế, ta vừa nghe bọn thị vệ nói là Tử vy và Yến tử được Vĩnh kỳ và Nhĩ khang cứu rồi phải không?
Vua càn long thở dài.
- Trẫm cũng vừa được tin Tử vy và Yến tử được người cứu, còn người đó là Vĩnh kỳ và Nhĩ khang không thì chưa rõ.
Tịnh nhi nghe vua xác nhận, liếc nhanh về phía lệnh phi với ánh mắt chia sẽ. Trong khi Thái hậu giận dữ.
- Như vậy sao được? đã được quần chúng ủng hộ, còn có người cứu giúp như vậy hẳn là có dự mưu phản rồi. Thế này thì uy tín sự tôn nghiêm của nhà vua đâu còn? Hai con a đầu này quá lợi hại quấy động nhân dân tạo phản. Hoàng đế không được để chúng chạy thoát, ta thấy chuyện này hẳn Phước luân phải biết, vì vậy trước tiên phải bắt hai vợ chồng Phước Luân đến đây hỏi xem!
Lệnh phi nghe vậy tái mặt.
- Xin Hoàng thượng minh xét, thần thiếp nghĩ hai vợ chồng Phước Luân Phước Tấn cũng chẳng khác gì chúng ta đâu. Chuyện con cái làm thường khi đến cuối cùng cha mẹ mới vỡ lẽ.
Hoàng hậu thấy lệnh phi bênh vực rất bực tức.
Trong khi vua Càn long vẫn còn đang phân vân, nói với Thái hậu:
- Hoàng ngạc nương! chuyện này xin người hãy để một mình nhi tử giải quyết được rồi.
Hoàng hậu bước tới tâu:
- Bẩm lão phật gia, hoàng thượng, thần thiếp có một điều chẳng biết là nên hay không nên nói.
Vua Càn Long bực dọc:
- Nếu mi thấy không cần nói thì đừng nói là được rồi!
Thái hậu lại bảo:
- Nếu sự việc nghiêm trọng thì cần gì giấu nói đi chẳng sao đâu.
Hoàng hậu liếc nhanh về phía Tịnh nhi và lệnh phi nói:
- Tối hôm qua thần thiếp vì sợ hai con a đầu kia bày trò ma quỷ, nên mới đến đại lao thăm dò không ngờ khi đến nơi, đã gặp hai người cho rằng mình phụng mệnh lão phật gia và hoàng thượng đến tống tiễn hai con a đầu kia. Lúc đó thần thiếp cũng thấy lạ nhưng không nói, thế là sáng nay lại nghe Nhĩ khang biến mất, nghĩ lại không biết bên trong có uẩn khúc gì không?
Thái hậu nghe vậy tròn mắt.
- Cái gì? phụng mệnh ta à? Đưa tiễn hai con a đầu đó? Ta đâu có bao giờ ra cái lệnh kỳ cục vậy? Ai đã mạo nhận? Ai? Nói ngay?
Tịnh Nhi liếc nhanh về phía lệnh phi biết là không thể giấu được, nên bước ra quỳ trước mặt Thái hậu.
- Bẩm lão phật gia, bẩm hoàng thượng, người mà hoàng hậu nương nương ám chỉ đó là con và lệnh phi nương nương ạ.
Vua càn long trố mắt.
- Cái gì? Ngươi và lệnh phi ư?
Tịnh Nhi bình tĩnh đáp:
- Vâng, tối hôm qua con và lệnh phi nương nương có đến đấy thăm Tử vy và Yến tử. Con xin lỗi lão phật gia và hoàng thượng vì tình cảm con và nương nương không thể không chào mấy công chúa đó trước khi chia tay.

http://tieulun.hopto.org

Những ngày qua, hẳn lão phật gia cũng thấy, tình cảm của con dành cho hai cô công chúa rất nồng hậu. Lệnh phi nương nương cũng xem hai người đó chẳng khác gì con đẻ của mình, vì vậy trước khi họ chết, con và nương nương muốn đến để trang điểm, làm đẹp cho họ lần chót, để lúc họ chết họ vẫn đẹp. lão phật gia, hoàng thượng hẳn hiểu đó là tình người. Riêng về sự mất tích của Nhĩ khang, thì chẳng dính líu gì đến nương nương và con cả.
Thái hậu giận dữ.
- Tịnh nhi, ngươi dám tự tiện đến gặp hai con a đầu đó, vậy thì ngươi thật to gan. Không phải chỉ ngươi, mà còn có lệnh phi…
Lệnh phi đứng yên, trong khi Tịnh nhi tiếp:
- Bẩm lão phật gia, chuyện làm của Tịnh nhi nếu lão phật gia thấy là sai trái, thì cứ việc phạt, riêng Tịnh nhi này thì rất khâm phục hai cô công chúa kia, họ sống rất hồn nhiên, họ không có lỗi gì mà lại bị chém đầu. Điều đó cho thấy cuộc sống trên cõi đời này thật vô thường, hoạ phúc khó lường. Sự nhận định đó khiến Tịnh Nhi chẳng còn thấy quan trọng chuyện an nguy của bản thân, vì vậy nếu Hoàng thượng thấy không thể tha thứ cho hành động sai trái đó, thì cứ nhốt Tịnh nhi vào tù hay muốn chặt đầu Tịnh nhi cũng được. Nhưng còn lệnh phi nương nương thì người chỉ một lòng một dạ với Hoàng thượng thôi, Tiểu a ca cũng chưa đầy tuổi, xin Hoàng thượng đừng kết tội Lệnh phi nương nương.
Vua Càn long nghe Tịnh nhi nói mà ngỡ ngàng, chưa biết xử lý thế nào thì Tịnh nhi tiếp:
- Đến giờ phút này, Tịnh nhi chẳng còn gì để giấu, xin được nói lời phát xuất từ tâm can, Tịnh nhi thấy Hương phi nương nương có thế nào thì giờ cũng không còn, nên chuyện trước đây Tử vy và Yến tử nói là Hương phi đã hoá bướm bay mất. Tịnh nhi nghĩ đó là một cách diễn đạt rất hay. Hai cô công chúa có nói vậy chẳng qua để bảo vệ Hoàng thượng. Cố hạn chế tối đa nỗi đau buồn thất ý của Hoàng thượng, vậy mà không ngờ Hoàng thượng lại giận dữ, kết quả là tai hoạ này đã liên luỵ đến quá nhiều người. Tịnh nhi nghĩ, sự việc này tốt hơn nên dừng lại ở đây thôi. Bằng không nếu để to chuyện e là Hoàng thượng càng lúc sẽ càng mất nhiều người thân tín.
Thái hậu nghe Tịnh nhi nói, yên lặng. Trong khi hoàng hậu không chịu thua, nhảy vào nói:
- Nếu nói như vậy, chuyện Vĩnh kỳ bỏ trốn, Nhĩ khang vượt ngục, rồi hai con a đầu kia thoát chết đều bỏ qua cả, không truy cứu nữa ư?
Vua Càn long nghe vậy bực kình.
- Ai bảo là không truy cứu? ta đã ra lệnh khám xét cả thành bắc kinh còn cho cả binh sĩ rượt đuổi theo bọn tội phạm để bắt cả về đây…
Rồi vua hạ thấp giọng.
- Còn những người không liên can thì thôi, đừng quấy động họ, có ích lợi gì chứ?
Hoàng hậu hỏi:
- Thế cũng không điều tra xem ai đã thả Vĩnh kỳ và Nhĩ khang cả ư?
Tịnh nhi cắt ngang.
- Nếu nói những người mà tối hôm qua đã đến ngục thăm tù, là có ý định thả Nhĩ khang, vậy thì cả Hoàng hậu nương nương và Dung ma ma cũng có trách nhiệm trong đó.
Hoàng hậu nghe vậy giận dữ nhưng chẳng biết biện minh ra sao, vua Càn long khoác tay nói:
- Thôi, đừng ai nói gì nữa, để trẫm yên lặng nghĩ ngơi, được chưa?
Thế là mọi người giải tán.
Vua Càn long nghĩ gì, định làm gì, thái hậu cũng đâu để yên, vừa về đến từ ninh cung, thái hậu đã quắt mắt với Tịnh nhi.
- Tịnh nhi, người hãy vào phòng tối tỉnh tâm cho ta!
- Vâng!
Tịnh nhi đáp rồi quay lưng đi ra.
- Khoan đã!
Thái hậu quát, Tịnh Nhi đứng lại.
- Ngươi hãy nói cho ta biết, bằng mọi cách ngươi giúp mãi hai con a đầu kia để làm gì?
Tịnh Nhi quay qua nhìn Thái hậu
- Bẩm lão phật gia, vì hai cô công chúa kia dám làm những điều con nghĩ mà chẳng dám làm. Có nhiều thứ trong đời này ta khao khát mơ ước, nhưng ta lại bất lực, chung quanh lại ngăn không cho phép ta làm. Chính Tử vy và Yến tử đã đánh thức lại những tình cảm sâu xa nhất trong tim con. Tử vy nhu mì văn hoá như con người trí thức của con, còn Yến tử thì hiện thân cho nổi khao khát được nổi loạn, hai người đó là cái bóng sâu thẳng trong con, hoặc có thể ngược lại!
Thái hậu càng nghe càng không hiểu.
- Ngươi nói gì ta chẳng hiểu gì cả!
Tịnh Nhi buồn bã nói:
- Nhưng con biết, trước khi con quen biết Tử vy và Yến tử nếu ai mà nói với con là hai người đó đã làm họ tâm phục khẩu phục, thì chắc có lẽ con không tin đâu.
Thái hậu giận dữ:
- Ta thấy ngươi đã bị bọn chúng làm mê hoặc hay lây bệnh rồi đấy.
- Vâng, sự sống động của họ như một chứng bệnh hay lây, người ta còn gọi đó là "nhiệt tình". Nhiệt tình cho cuộc sống cho tình yêu, cho bè bạn, lý tưởng. Nhiệt tình đó quả là có lây, vì vậy con đã bị lây nặng lắm, nên bây giờ khó mà chữa khỏi. Con không thể sống một cách an nhiên tự tại như trước được nữa.
Thái hậu bực mình:
- Mi đừng có mồm mép, nói những chuyện phi nghĩa đó với ta. Mi dám nữa đêm nữa hôm, giả mạo ta, để đi thả can phạm. Vậy chẳng phải là quá đáng? đừng tưởng là vì ta thương ngươi rồi chẳng trừng phạt ngươi đâu nhé?
Tịnh nhi cúi đầu:

http://tieulun.hopto.org

- Tịnh nhi chẳng dám nghĩ như vậy đâu ạ… chẳng qua chỉ vì cái tình, thôi thì… để Tịnh nhi này đoái công chuộc tội.
- Đoái công chuộc tội thế nào?
- Tịnh nhi nguyện đem quãng đời còn lại của mình phục vụ cho đến khi Lão phật gia trăm tuổi. Tịnh nhi sẽ ở vậy không lấy chồng đến hết cuộc đời này.
Thái hậu nghe vậy chấn động.
- Đâu được…. thế còn… cái nhiệt tình mà ngươi vừa nói, ngươi thu xếp thế nào?
- Dạ bẩm lão phật gia, đó chỉ là cơn bệnh nhất thời, rồi sẽ qua thôi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 40

Ngoại vi Vĩnh Định môn, thành phố Bắc Kinh.
Kẻ tội phạm được xâu thành chuỗi. Trai có, gái có, già trẻ lớn bé đầy đủ, hì hục bước một cách nặng nhọc vì gông cùm. Kim Tỏa cũng có mặt trong đám phạm nhân trên.
Bọn quan binh giải tù đi bên cạnh, rảnh rỗi vung voi trên người bọn phạm tội, hung dữ quát:
- Tụi bây đi nhanh một chút? Đi chậm thế này đến bao giờ đến được Mông Cổ chứ?
Bọn tội phạm quằn quại dưới vết roi, nhưng không hề dám phản ứng.
Kim Tỏa dưới gió cát liên tục, thấy cổ đã khô đắng nên năn nỉ tên lính canh.
- Quan binh đại gia! Xin người cho tôi một miếng nước, tôi khát quá!
Kim Tỏa vừa mở miệng là những can phạm khác nói theo:
- Nước nước, làm ơn cho miếng nước!
Tên lính có vẻ bực dọc vút roi về phía Kim Tỏa.
- Nước hả? Muốn uống nước ư? Số nước này phải duy trì đến trạm sau, không đủ để bọn tao uống làm gì tới bọn bây? Tất cả tại con nhỏ này nè, muốn xách động hử?
- Ối da! Đau quá!
Kim Tỏa bị quất đau la lên, tên lính không dừng lại, đánh tiếp.
- Đau hả, đau thì phải đi mau!
Kim Tỏa ráng nhịn đau bước tới, nhìn lên trời, ánh mắt thê lương. Nàng tự hỏi, giờ này chẳng biết Tử Vy và Yến Tử còn sống hay chết. Một ngày sắp tàn rồi, biết đâu giờ này hồn họ đang lơ lửng trên trời, Kim Tỏa nhìn lên trời, cố tìm mà chẳng thấy gì cả.
Ông lão đi trước Kim Tỏa, đang đi chợt quỵ xuống rên rỉ:
- Nước, nước, xin hãy cho tôi miếng nước.
Kim Tỏa vội bước tới đỡ ông ta lên.
- Lão bá, có sao không?
Rồi quay qua đám quan binh, Kim Tỏa lại nói:
- Xin các vị hãy làm phước, cho ông lão một miếng nước đi, ông ta sắp ngất xỉu rồi đấy.
Tên lính đi gần vung roi lên:
- Ngất xỉu ư? Cho vài roi là tỉnh ngay!
Thế là những ngọn roi lại quất xuống người ông lão.
- Ui da, ui da, đau quá!
Kim Tỏa không dằn được lòng, can thiệp:
- Các ngươi sao lại tàn nhẫn vậy? Chẳng lẽ ở nhà các người chẳng có cha mẹ, ông bà già? Người ta cũng là người cơ mà?
Tên lính nghe Kim Tỏa nói, vung roi sang Kim Tỏa.
- Hừ! Đã là kẻ phạm tội mà định lên mặt dạy đời ta nữa ư?
Kim Tỏa né roi nhưng vì sợi dây xích quá ngắn lại làm cô ngã ập xuống cát, tên linh nói:
- Cái con a đầu này định đóng kịch đây, đứng lên nào!
Tên lính nói và quất thẳng roi lên người Kim Tỏa.
- Đừng, đừng, tôi van ông, đừng đánh!
Kim Tỏa lăn người tránh, không ngờ sợi dây chuyền của Tử Vy cho lại lộ ra, tên lính thấy vậy hét:
- Hừ! Cái con a đầu này có cả sợi dây chuyền vàng nữa!
Vừa nói là hắn đưa tay tới chụp, Kim Tỏa vội dùng tay giữ chặt nói:
- Không được đụng tới sợi dây này! Vật kỷ niệm của tiểu thơ cho tôi đấy!
Tên lính đã giật được sợi dây, cười nói:
- Cái gì mà kỷ niệm của ngươi, bây giờ nó đã thuộc về ta rồi.
- Trả tôi! Tôi van ông, hãy trả lại cho tôi! Đó không phải là của cá nhân tôi! Tôi không có quyền làm mất nó.
Tên lính tham lam đá cho Kim Tỏa một cái nói:
- Cổ mang sợi dây chuyền vàng thế này trong người ngươi chắc còn vật gì đáng giá nữa đây? Còn không đưa ra hết đây!
Kim Tỏa òa lên khóc:
- Xin hãy tha tôi. Tôi chỉ có cái đó thôi, chẳng còn gì khác.
- Chẳng đưa ra phải không? Vậy thì bọn ta sẽ lột áo ngươi ra để ma xem xét!
Kim Tỏa nghe vậy sợ hãi.
- Đừng... Đừng...
Bọn tham quan tiến tới tách một mình Kim Tỏa ra, rồi như những con hổ khát mồi, nhìn Kim Tỏa nói:
- Nào! Anh em hãy lột quần áo nó ra, xem có còn cái gì khác đáng giá hơn không?
Thế là hai tên lính lù lù tiến tới, Kim Tỏa thụt lùi.
- Cứu tôi! Cứu tôi với! bớ người ta!
Nhưng đám tù thì bị gông cùm không thể giúp. Kim Tỏa thì còn bị xiềng làm sao chạy, chỉ biết van xin.
- Các quan hãy tha cho tôi, đừng làm vậy... làm vậy thà là ông giết tôi còn hơn.
- Giết ngươi ư? Vậy là rắc rối cho bọn ta đấy, chỉ cần thế này thôi!
Bọn quan quân bắt đầu mò mẫm, và giữa lúc thập tử nhất sinh đó, thì mọi người chợt nghe có tiếng vó ngựa đến gần. Thật ra thì chiếc xe ngựa kia đã theo dõi bọn giải tù từ lâu. Chỉ vì nơi chốn đông người, chưa thể ra tay được, nay thì tình thế cấp bách quá nên đành hành động.
Chiếc xe ngựa xông tới, trên xe là Nhĩ Khang, Liễu Thanh, Liễu Hồng, Liễu Hồng nói:
- Mau lên! bọn nó đang hiếp đáp Kim Tỏa kìa!
Nhĩ Khang cho xe kề sát bọn quan binh, cả ba nhảy xuống, Nhĩ Khang hét:

http://tieulun.hopto.org

- Làm quan binh triều đình, sao lại dở trò tồi bại thế này? Phạm nhân cũng là người, các ngươi trái lại chỉ là loài dã thú!
Nhĩ Khang nói xong là phóng tới đá tên lính đang cởi cúc áo Kim Tỏa, lăn cù.
Liễu Thanh cũng giận không kém phóng tới tay đấm, chân đá những tên còn lại.
Liễu Hồng áp sát Kim Tỏa, trấn an.
- Đừng sợ! Kim Tỏa! Bọn này đến cứu cô đây.
Bọn lính thấy có người lạ đến la lớn:
- Không xong rồi! Có người đến cướp tù, bọn bây đâu, hãy tấn công chúng nhanh.
Thế là bọn giải tù tuốt gươm xông đến, Liễu Thanh, Liễu Hồng, Nhĩ Khang biết là cần phải dứt điểm nhanh nên đánh lăn cù bọn lính không nương tay. Kim Tỏa mừng quá hét lên:
- Nhĩ Khang thiếu gia! Liễu Thanh, Liễu Hồng còn sợi dây chuyền của tiểu thơ tôi cho nữa!
Bọn lính đánh không lại bỏ chạy, đúng ra Nhĩ Khang đã buông tha chúng, nhưng nghe Kim Tỏa nói vậy, đuổi theo, tên lính sợ quá phải ném sợi dây lại.
Nhĩ Khang quay về thì Liễu Thanh đã chặt đứt xiềng ở tay chân Kim Tỏa.
- Xin lỗi, đã đến trễ, khiến cô phải khổ!
- Không sao! Không sao!
Chỉ nói được vậy là ngất xỉu chẳng biết gì cả, Liễu Hồng thấy Kim Tỏa áo xốc xếch, vội nói với anh:
- Anh Thanh! Mau mau bế Kim Tỏa lên xe đi!
Trong khi Nhĩ Khang nói:
- Đã mang tiếng là cướp tù thì phải cướp hết. Ta phải giải thoát cho những kẻ khốn cùng kia!
Thế là chàng nhảy tới tháo gông cùm cho những phạm nhân còn lại, việc làm của Nhĩ Khang khiến những người này vô cùng cảm kích. Nhĩ Khang thả tự do cho phạm xong, dặn dò.
- Mọi người hãy trốn nhanh lên. Nhưng trước khi đi phải ghi nhớ điều này, không được làm điều xấu để bị bắt lại, nếu còn tái phạm, vào tay ta là ta không tha đâu.
o0o
Đến lúc trời sập tối Nhĩ Khang mới đưa được Kim Tỏa về nhà Lão Âu.
Liễu Hồng dìu Kim Tỏa vào nhà, Tử Vy mừng mừng tủi tủi.
- Tiểu thơ! Em không ngờ vẫn còn nhìn thấy mặt chị!
Yến Tử nói:
- Kim Tỏa biết không, nếu ban chiều mà anh Nhĩ Khang không đi tìm được em, thì bọn này ngày mai sẽ quyết định đến Mông Cổ, quyết không để em bơ vơ một mình đâu.
Kim Tỏa cảm động nhìn lên.
- Em hạnh phúc quá, nghe lại được tiếng nói chuyện dòn dã của chị.
Hàm Hương từ nhà sau bước ra.
- Kim Tỏa! Em xơ xác quá hãy vào nhà sau tắm rửa thay áo quần sạch sẽ đi.
Kim Tỏa càng ngạc nhiên.
- Ồ, có cả Hương phi nương nương ở đây nữa ư?
Vĩnh Kỳ nói:
- Bây giờ thì không còn nương nương, cát cát, a ca hay ngự tiền thị vệ gì ở đây nữa. Chúng ta là anh chị em , mọi người chỉ được gọi tên nhau thôi, nhớ chưa?
Liễu Thanh có vẻ kỹ lưỡng nói:
- Mấy chị nhớ kiểm tra xem Kim Tỏa bị thương nơi nào, bọn quan binh giải tù rõ là những tay ác độc, vừa đánh người, vừa cướp của chẳng khác gì bọn cướp!
Yến Tử nghe kể nổi máu xung thiên.
- Thế các ngươi có trả thù cho Kim Tỏa không? Gặp ta là ta giết hết lũ chúng!
Liễu Hồng biết tính Yến Tử nói:
- Có chứ! Đánh cho bọn nó một trận tơi tả, tả tơi hoa lá!
Vỉnh kỳ nói:
- Cũng hay là lúc nào tôi cũng có mang thuốc trị tê nhức theo, hãy cho cô ấy uống đi.
Nhĩ Khang cầm sợi dây chuyền mang đến cho Tử Vy.
- Tử Vy, sợi dây chuyền của em này, ta lấy lại được trên tay bọn quan binh ác độc đó. Đây là di vật của em thì em phải cất giữ lấy!
Tử Vy cầm sợi dây chuyền cảm động nói:
- Anh Nhĩ Khang, cảm ơn anh. Tìm được Kim Tỏa trở về với em là thấy quá đủ rồi!
Mấy người con gái dìu Kim Tỏa ra nhà sau, Vĩnh Kỳ xoa tay nói:
- Như vậy là bọn mình lại có đầy đủ như xưa, bây giờ bọn mình cần phải họp lại bàn tính xem, từ đây về sau sẽ hành động thế nào.
Nhĩ Khang suy nghĩ.
- Tối nay lợi dụng lúc trời tối, tôi sẽ mạo hiểm đến Mạo Nhi, vừa dò la tin tức trong cung vừa mang hành lý của mọi người về đây mới được.
Rồi lại nghĩ ngợi, Nhĩ Khang tiếp.
- Tôi cũng hết sức muốn quay về Học Sĩ phủ để xem ba mẹ tôi thế nào!
Tiêu Kiếm cảnh cáo.
- Tôi nghĩ anh không nên mạo hiểm, ban nãy lúc các người đi tìm Kim Tỏa, tôi đã đi một vòng trong thành, mới thấy tình hình vô cùng khẩn trương, chỗ nào quan binh cũng lục soát. Nếu anh muốn đến Mạo Nhi lấy hành lý thì để tôi đi cho, bởi vì ít ra cũng chưa ai biết được tôi là ai.
Vĩnh Kỳ nói:
- Tôi thấy thì chúng ta nên đi khỏi Bắc Kinh càng sớm càng tốt. Tình trạng của bọn mình với Mông Đan và Hàm

http://tieulun.hopto.org

Hương khác nhau. Bọn quan binh khó nhận ra Mông Đan và Hàm Hương còn bọn ta nhìn là họ nhận ra ngay.
Nhĩ Khang nghĩ ngợi.
- Đúng, vì vậy tôi nghĩ mình nên chia nhóm ra Hàm Hương và Mông Đan đi một đằng còn bọn mình thế nào chắc phải tính lại.
Mông Đan lắc đầu.
- E là Hàm Hương chẳng chịu đâu!
Tiêu Kiếm nói:
- Nhĩ Khang có lý, bắt buộc chúng ta phải chia nhóm, bởi vì trước hết ở một nơi đông thế này sẽ dễ bị người chú ý. Thứ hai nếu bị bắt thì có thể bị tóm trọn gói. Hiện nay tội của các bạn càng lúc càng nặng, vừa nói dối hoàng thượng, vừa vượt ngục cướp tù... bây giờ thêm chuyện Kim Tỏa nếu mà bị bắt lại chắc chắn tội chết không tránh khỏi. Như vậy chẳng phải là uổng công lắm sao?
Mông Đan suy nghĩ.
- Vậy thì tôi và Hàm Hương sẽ tách ra khỏi nhóm, nhưng bọn tôi đi đâu đây?
Vĩnh Kỳ nói:
- Chuyện đó thì chẳng nói ra đây.
Nhĩ Khang quay qua Tiêu Kiếm.
- Tiêu Kiếm, thế còn bạn? Bạn đi với tụi này chứ?
Tiêu Kiếm cười.
- Tôi nghĩ là đã tiễn Phật thì phải tiễn luôn đến Tây phương chứ, tình trạng các bạn thế này, tôi chẳng yên tâm chút nào!
Mọi người đang nói chuyện đột bên ngoài có tiếng chân dồn dập rồi khiến Âu từ ngoài chạy vào hổn hển nói:
- Nhanh lên! Trốn nhanh lên! Quan binh họ đang đi lùng sục tìm người, có ai biết Hàm Hương đâu không, gọi về nhà đi.
Nhĩ Khang nói:
- Để tôi đi, cô ấy hiện ở ngoài sân phơi lúa.
Thiếm Âu lắc đầu.
- Không kịp đâu, bọn lính đã vào đến sân, đứng đầy ngoài đó. Các người mà đi ra sẽ bị bắt ngay, nhanh lên, đi theo tôi này.
Thế là thiếm Âu đưa cả đám Yến Tử, Tử Vy theo cửa sau đi ra ngoài, thì ra trong trại này còn có cả một kho chứa đầy lu hũ phía sau, cái thì đang ướp cải, cái chứa rượu, cuối cùng là một nhà chứa củi. Thiếm Âu đưa tất cả đến nhà chứa củi đẩy vào.
- Hãy vào hết bên trong mà trốn!
Tiêu Kiếm nhìn thấy nhà chứa củi quá hẹp mà người lại đông nên nói:
- Được rồi, để tôi đứng ngoài canh chừng! bọn quan binh không biết mặt tôi đâu. Cả Liễu Thanh, Liễu Hồng cũng có thể ở lại, các người lấy búa, lấy chổi ra, giả vờ như đang làm việc.
Yến Tử nhìn kho củi lo lắng.
- Như thế ổn không? Cửa thì lỗ hổng to như cái thúng, đứng bên ngoài nhìn vào thấy hết trơn, trốn cái nỗi gì?
Tiêu Kiếm nói:
- Không còn sự lựa chọn, hãy chui vào đi. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ hai người biết võ, nếu thấy có điều không ổn thì cứ động thủ!
Nhĩ Khang đẩy Yến Tử, Tử Vy vào.
- Chúng tôi biết rồi, yên tâm!
Rồi tất cả chui vào phòng chứa củi, khép lại. Tiêu Kiếm, Liễu Thanh, Liễu Hồng người cầm chổi quét nhà, người cầm búa bữa củi. Còn thiếm Âu thì ngồi xuống xếp cải và lu muối.
Bên ngoài bọn lính đã vào nhà, có tiếng lão Âu nói:
- Bẩm các vị quan lớn, có chuyện chi mà các vị đến đây? Chúng tôi chỉ là bọn nông dân lam lũ, chẳng có gì cả.
Tiếng quân lính hỏi:
- Ngươi có nhìn thấy đám con trai con gái giống như hình vẽ này không? Nhìn kỹ đi, bọn chúng rất đẹp, chúng có đến đây không nhỉ?
- Không có, không có... Ê mà này... các người sao lại tự tiện đi vào nhà người ta vậy?
Tiếng của lão Âu bực bội nói. Trong khi ở phòng chứa củi, củi tươi lại chất cao hơn khiến đám Yến Tử ngộp thở gần chết nhưng chẳng dám lên tiếng vì sợ. Yến Tử nhìn qua khe hở nói nhỏ:
- Họ vào rồi, đến rồi, ồ đông quá!
Vĩnh Kỳ đưa tay lên miệng:
- Em đừng nói chuyện nữa được không?
Nhĩ Khang, Mông Đan... đều đã sẵn sàng vũ khí trên tay.
Lúc đó bên ngoài nhà củi bọn lính đã vào đến hậu viên, nhìn mặt Tiêu Kiếm, rồi Liễu Thanh, Liễu Hồng. Tiêu Kiếm ngưng chẻ củi, hất hàm hỏi:
- Các ông đi tìm gì vậy?
Binh lính nhà vua mang hình đám Yến Tử ra.
- Các người có nhìn thấy đám thanh niên, thiếu nữ này không? Nếu thấy chỉ ra, bằng không mang tội đồng lõa đó.
Bà Âu làm ra vẻ sợ sệt bước tới xem hình:
- Bọn này là ăn cướp hay trộm cắp đã gây án nặng lắm hả? Nếu gặp bọn họ chỉ có được thưởng tiền không?
Các binh lính có vẻ bực dọc:
- Ta hỏi các ngươi thấy họ không? Chứ đâu phải đến đây để kể chuyện bọn họ cho các ngươi nghe?
Thiếm Âu làm bộ hỏi vọng ra.
- Cha thằng Trụ ơi! Có trông thấy những tên trộm này không?

http://tieulun.hopto.org

Lão Âu cằn nhằn.
- Tôi mà trông thấy bọn đó thì làm gì còn sống đến giờ này. Suốt ngày đầu tắt mặt tối trong ruộng chỉ nhìn thấy bùn đất thôi chứ chẳng thấy gì cả.
Bọn quan binh nhìn quanh, đã phát hiện ra nhà cửa.
- Cái nhà kia là gì vậy? Mở ra xem!
Tiêu Kiếm cầm chặt cây búa trên tay sẵn sàng hành động. Chỉ thấy lão Âu bước tới nhà củi, bình tĩnh nói:
- Cái nhà chứa củi thôi mà! Nó bằng lá có chứa được ai chứ, không tin thì tôi mở cho các ông xem.
Ngay lúc đó thiếm Âu chợt la lên:
- Ôi! Chết rồi, hũ rượu sao lại bị nứt thế này? Đây là hũ rượu nho ngon nhất của ông mà? Chảy hết thì uổng lắm nghe.
Nói xong mở nắp hũ ra, mùi rượu nồng ngọt thơm phức bốc ra làm bọn binh lính quay lại cả.
Thiếm Âu vừa múc rượu ra chén, vừa nói:
- Nào các con đến uống đi, để lâu hôi e bỏ cũng uổng.
Rồi quay qua các binh sĩ đang lùng sục, thiếm nói:
- Quý vị quan binh có muốn thử không? rượu của ông nhà tôi đặt đấy. Hôm nay trời se lạnh, uống một miếng cho ấm bụng nhé?
Các binh sĩ gật đầu.
- Rượu thơm thiệt, mỗi người làm một ly chơi!
Thiếm Âu nghe vậy vui vẻ lấy thêm chén, bọn lính được uống thoải mái có vẻ khoái chí, thiếm Âu giả bộ hỏi:
- Làm lính ở cửa quan có thích không?
- Cực thấy mồ, có gì thích. Suốt ngày cứ sai đi tìm bọn tội phạm, chẳng được nghỉ ngơi gì cả.
Bọn quan binh vừa than vãn vừa uống rượu nên quên cả chuyện lục soát nhà chứa củi.
- Thêm nữa! Thêm một chén nữa nhe!
- Rượu ngon! Ngon thật đó bà già ạ!
Yến Tử đứng trong nhà chứa củi nôn nóng, nhưng bọn lính uống sạch hũ rượu mới chịu đứng dậy.
- Thôi đi! Còn nhiều việc phải làm nữa! Cảm ơn nhe bà già.
Rồi chúng lần lượt rút lui, vừa ra đến cửa, thì Yến Tử vì ở lâu quá trong phòng củi chịu không được, nên "ách xì" một cái, tên lính đi sau cùng quay lại.
- Hình như có người trong nhà củi.
Thiếm Âu lanh trí.
- Tiểu Trụ! Tại sao con cứ ở trong đó hoài vậy? ra làm việc đi chứ?
Rồi quay qua tay lính đó nói:
- Thằng con tôi đó! Chẳng biết nó đau bụng thật hay là làm biếng mà mỗi lần bảo nó làm công chuyện gì là cứ trốn miết trong đó.
Trong nhà củi mọi người nhìn nhau chưa biết làm gì thì Yến Tử đã bịt mũi lại nói:
- Mẹ!... con quên lấy giấy lau rồi, mẹ lấy giùm con đi!
Câu nói của Yến Tử làm mọi người chưng hửng nhưng nghe bà Âu đã cười hả hả nói:
- Thằng nầy hư quá, lớn rồi mà chỉ chuyện đó cũng quên. Đi cầu thì phải mang giấy theo, sao lại...
Tên lính giục:
- Thôi bà hãy mang mau mau đến cho hắn đi...
Nói rồi hắn bỏ ra ngoài chẳng chút nghi ngờ.
Đợi bọn lính đi một lúc, Yến Tử và cả bọn mới đẩy cửa ra ngoài. Nhĩ Khang nhìn Yến Tử lắc đầu nói:
- Tôi chịu thua cô, câu cú gì chẳng nói lại nói chuyện lạ lùng thế. Sao lại là "quên mang giấu lau?", bộ cô sợ bọn họ biết mình ở trong này nói ra cho họ mang giấy vào cho cô à?
Liễu Thanh cũng lắc đầu, Tử Vy nói:
- Yến Tử, chị làm tôi đứng tim mất. Chẳng lẽ vừa mới thoát khỏi bị chém đầu, bị quan quân truy lùng ráo riết thế này, chị còn đùa được ư?
Kim Tỏa thì cười nói:
- Cả người em đau nhức thế này còn bị chị hù nữa chịu hết nổi. Bây giờ bụng cũng muốn đau.
Yến Tử ngơ ngác nhìn mọi người ngạc nhiên.
- Có gì đâu, tại trong lúc hoảng quá, nhìn lên thấy mái lá em chợt nhớ đến cái cầu xí, vì vậy chỉ còn nghĩ đến chuyện quên giấy lau. Chớ chẳng lẽ em phải nói là mình lọt cầu tiêu ư? Vừa nói có một câu, mọi người lại trừng mắt nhìn tôi, làm tôi hoảng quá nên càng lúng túng muốn bỏ chạy ra ngoài...
Vĩnh Kỳ lắc đầu.
- Từ đây về sau không được nói năng lộn xộn gì cả, cũng không được "ách xì" nghe không?
Yến Tử trợn mắt.
- Tại sao không được "ách xì", anh dữ hơn cả Hoàng a ma nữa thế?
Mông Đan nói:
- Cả cái tiếng Hoàng a ma, từ đây về sau cô cũng không được gọi!
Hàm Hương giải thích.
- Đúng vậy, bằng không tung tích sẽ bại lộ đấy.
Tử Vy thở dài.
- Thật khó nói, vì ba cái chữ kia, đối với bọn tôi đã quen mồm, nó đã là câu đầu lưỡi rồi. Bây giờ không ngờ phải cố mà xóa nó ra khỏi ký ức, khổ thật.
Nhĩ Khang đề nghị.
- Hay là thế này, mỗi lần nghĩ đến ông ấy ta dùng ba chữ khác thay thế.
Yến Tử nói:
- Vậy gọi ông ta là "Chém đầu bang chủ" đi, ông ta khoái chém đầu lắm mà?

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh Kỳ nghĩ dù sao vua Càn Long cũng là cha ruột mình, gọi thế là bất kính nên nói:
- Không được, khó nghe lắm, ông ấy là cha ruột tôi!
Yến Tử kêu lên:
- Đấy thấy chưa, anh còn chưa quên được mà sao bắt tôi quên?
Tử Vy nói:
- Đừng làm khó dễ Vĩnh Kỳ trên đời này có nhiều thứ muốn quên nào dễ quên. Nhất là người đó lại là cha ruột ta, cha ta có thể cư xử tàn nhẫn với ta nhưng ta vẫn không có quyền bất kính. Thôi thì thế này đi, vua hiện như con rồng ngủ, ta gọi người là "Ngọa Long bang chủ" còn Tử cấm thành thì ta gọi "Tử thành" là xong.
Yến Tử thích thú:
- Ngọa long bang chủ ư? Hay thật! Tử Vy ông ta muốn lấy đầu ngươi mà ngươi vẫn tốt với ông ta như vậy được sao? Ta thì không được, ta không chấp nhận. kẻ muốn lầy đầu ta thì không thể là bang chủ ta, vì vậy phải sửa lại, ngươi bảo vua là con rồng ngủ. Cũng được, vậy ta gọi là "Kháp thụy long" (rồng ngủ gục) còn hoàng cung ư? Ta cảm thấy đó chẳng khác chi một nhà tù lớn, vì vậy phải gọi đấy là "Tù phạm thành".
Nhĩ Khang không đồng ý.
- Không được, nếu ta mà gọi hoàng cung như vậy thì không ổn. Người ta hỏi mình từ đâu đến mà nói "Tù phạm thành" ra thì càng nguy. Người ta sẽ nghĩ mình là lũ tù nhân trốn trại, không ổn.
Yến Tử không hiểu nói:
- Thì đúng rồi, mình toàn là kẻ truy nã cơ mà? Chẳng lẽ còn là a ca, cát cát?
Tử Vy không buồn cãi, chỉ nói:
- Thôi thì thế này vậy, ta gọi đó là "Hồi Ức thành" vì nó chỉ còn trong hồi ức của ta.
Tiêu Kiếm gật đầu:
- Hay đấy! Hồi Ức thành!
Và rồi Tiêu Kiếm nói như kể chuyện đời xưa.
- "Ngày xưa ở một cái thành tên là Hồi ức, có một con rồng ngủ gục... ha ha ha! Hay lắm hay lắm"
Liễu Thanh đề cao cảnh giác.
- Hay gì mà hay, muốn bang chủ, long vương... gì đó, thì đi vào trong nhà mà nói. Giờ sự việc cấp bách lắm rồi, phải tính toán xem phải thế nào đây. Chớ giờ ở cũng không an toàn đi sớm chừng nào tốt chừng nấy, đừng để liên lụy đến vợ chồng chú Âu!
Thiếm Âu nghe vậy cười.
- Bọn này thì không sợ liên lụy đâu, nhưng cứ "quên mang giấy lau thế này" e là tôi không ứng nổi.
Mọi người nghe vậy cười ồ lên, Yến Tử tỉnh bơ ngang nhiên nói:
- Các người đừng có cười tôi, vì chẳng có tôi e là chẳng ai khuấy động để mọi người cười.
Vĩnh Kỳ nói:
- Đúng đấy, đúng đấy, di túc chân quý!
Yến Tử lại sớn sác chẳng hiểu lại ham nói:
- Cái gì mà chu chân quý? Thịt heo mắt lắm à? Nếu vậy ta ăn cá vậy, cá hun khói cũng tốt. Tóm lại là "sơn bất chuyển nhân chuyển thụ bất chuyên thủy chuyển" (Núi không xoay người xoay, cây không xoay nước xoay). Ý của Yến Tử muốn nói là phải tùy nghi biến hóa để thích ứng nhưng không biết nói nên nói bậy.
Tử Vy chỉnh lại.
- Phải nói là "sơn bất chuyển lộ chuyển, thạch bất chuyển ma chuyển" chứ?
Yến Tử gạt phăng.
- Thì cũng gần giống như vậy rồi, sửa làm gì!
Mọi người nghe cười ồ, đầu bớt hẳn căng thẳng.

http://tieulun.hopto.org

Chương 41

T rở vào nhà mọi người bắt đầu thảo luận kế hoạch và hướng đi sắp tới. Bởi vì họ thấy ngay cả cái nông trang bình thường của Lão Âu cũng bị quan quân tìm đến, thì chẳng có chỗ nào là an toàn tuyệt đối cả, đành bắt đầu cuộc sống lưu vong thôi.
Nhĩ Khang nói với lão Âu.
- Chú Âu à, nông trang của chú vừa bị bọn lính khám xét chắc tạm thời chẳng có quân thứ hai nào đến nữa đâu, coi như bình yên. Nhưng chúng tôi cũng không ở lại đây lâu được đừng lo, tối đa là hai ngày. Vì trước khi đi chúng tôi còn phải dò la tìm hiểm thêm một ít tin tức. Nếu cha mẹ tôi, lệnh phi và Tịnh Nhi đều an toàn thì chúng tôi sẽ thu xếp đi ngay.
Yến Tử nghe đến chuyện đi là thích thú.
- Chúng ta sẽ đi đâu đây? Đến Hàng Châu nhé? Nghe nói ở đó phong cảnh rất đẹp, tha hồ mà dạo chơi. Cả "Hoàng a ma" à mà không phải cả "Kháp thụy long" cũng thích ở đó nữa cơ mà.
Vĩnh Kỳ cắt ngang.
- Em thật là... bộ em tưởng là bọn mình đi du lịch hay dạo mát ư? Làm gì có chuyện đó! Hãy nhớ là bọn mình đang trốn chạy những thành phố nào lớn quá hay nổi tiếng quá, mình phải né sang một bên, hoàng... long mà muốn tìm mình thường là sai người đến những nơi đó trước đấy.
Yến Tử tròn mắt.
- Hoàng... long là ai vậy? Vị quan mà triều đình sai đi bắt ta đấy à?
Vĩnh Kỳ lắc đầu:
- Anh không thể sử dụng ngôn ngữ bừa bãi như em nên chỉ có thể gọi cha anh là Hoàng long.
Nhĩ Khang nói:
- Thôi được rồi, chúng mình cũng không nên đưa câu chuyện đi xa quá. Tôi và Tiêu Kiếm đã quyết định chọn Đại Lý. Con đường mà lúc đầu bọn mình định để Mông Đan đi, đó là con đường khá lý tưởng. Dọc đường sông cũng có, núi cũng có, rừng rậm cũng có, nên đó phải nói là chốn dung thân lý tưởng nhất. Vị "Ngự long bang chủ" chắc không ngờ được chúng ta sẽ đi xa như vậy đâu.
Tiêu Kiếm tiếp lời:
- Vâng, nơi đó là chỗ sinh trưởng của tôi. Cha nuôi tôi vẫn còn ở đấy, vì vậy cuộc sống sẽ dễ dàng hơn. Đó không là nơi hoàn toàn xa lạ, có điều từ đây đến đó đường khá dài, mọi người phải chịu khó chịu khổ một chút.
Yến Tử chen vào:
- Chuyện đó thì anh yên tâm, trước khi vào cung tôi, Liễu Thanh, Liễu Hồng, đã phải bương trải, nếu không đã chết đói rồi.
Tiêu Kiếm nhìn Yến Tử.
- Cô đã từng gặp khổ chưa?
- Sao lại không? Những ngày đói khát lúc đó bao giờ cũng nhiều hơn là no đủ? Mùa đông thì thiếu chăn, lạnh đến độ tay chân cóng cả. Lúc còn nhỏ, có lần đi ăn cắp củi bị chúng bắt được, đã đánh một trận gần chết. Năm lên mười, bị người ta bắt bán cho nhà giàu làm a đầu. Bà chủ đó dữ quá, ngày ngày bắt tôi phải làm việc đầu tắt mặt tối, may mà tôi trốn được...
Tiêu Kiếm nghe vậy, đăm đăm nhìn Yến Tử.
- Cô chẳng có người thân nào ư? Ai bán cô làm a đầu?
- Tôi không biết, có thể là một tay lưu manh nào đó đã bắt tôi bán, hoặc nói gạt tôi. Chuyện này tôi cũng không nhớ, chỉ biết là mình bị bán thôi.
Vĩnh Kỳ nghe vậy ngạc nhiên.
- Sao trước đó chẳng nghe em nói gì cả?
- Tại chẳng ai hỏi, vả lại có quá nhiều sự việc xảy ra nên đâu nhớ rõ.
Nhĩ Khang ho một tiến.
- Thôi được rồi, chuyện của Yến Tử từ từ kể sau, còn bây giờ chúng ta phải tính xem có cần chia người ra không? Ý tôi muốn nói là, Mông Đan và Hàm Hương tách riêng rồi, còn tám đứa ta có cần tách riêng nữa không?
Hàm Hương nghe vậy hỏi:
- Sao không để chúng tôi đi chung?
Tiêu Kiếm nhìn Hàm Hương và Mông Đan nói:
- Không được, Mông Đan và Hàm Hương phải tách riêng ra. Bây giờ đám Yến Tử này đã quấy động cả

http://tieulun.hopto.org

quan binh. Bắc Kinh không là địa chỉ an toàn cho các bạn, vả lại Hàm Hương là một thân thế quá đặc biệt, nếu để bị bắt lại e là "dê lại rơi vào miệng cọp" ư?
Tử Vy nói:
- Đúng vậy, và nếu thế thì bao nhiêu cố gắng để đạt được tự do cho chị coi như công dã tràng. Đất nước Trung Quốc rộng lớn, ở đâu cũng có thể dung thân. Chị và Mông Đan đừng để bị tụi này làm liên lụy nữa.
Mông Đan quyết định.
- Thôi được, chúng tôi sẽ nghe lời các bạn, hành lý của chúng tôi đã chuẩn bị xong, qua hai ngày bọn tôi sẽ lên đường. Thế còn các bạn, muốn đến Đại Lý ư? Định đi đường nào?
Nhĩ Khang nói:
- Chúng tôi tám người có thể chia ra làm hai toán.
Kim Tỏa lập tức phản đối.
- Như vậy khó khăn lắm. Tôi và tiểu thơ khó tách rời nhau được. Yến Tử và Ngũ a ca cũng vậy, rồi Liễu Thanh, Liễu Hồng...
Kim Tỏa chưa dứt lời, Tử Vy đã nói:
- Kim Tỏa nói đúng, tám đứa chúng ta không thể chia tay. Mọi người mới gây ra biết bao đại họa, nếu chia nhỏ ra làm sao bảo vệ nhau được, thôi thì "có phước cùng hưởng có họa cùng chia vậy."
Tử Vy vừa dứt lời Yến Tử cũng nói:
- Tử Vy nói đúng, chúng ta đừng chia nhỏ, nếu có bị bắt thì coi như "đầu có bị đứt, máu cũng hòa huyện nhau."
Liễu Thanh nhìn Nhĩ Khang.
- Nếu Tử Vy và Yến Tử nói vậy thì chúng tôi cũng không chia tay ra được.
Thật ra thì tận cùng đấy lòng, Nhĩ Khang nào cũng muốn chia tay. Nhưng nếu phân tích kỹ, vẫn thấy chia ra tốt hơn, an toàn hơn. Bây giờ nghe ai cũng nói vậy nên quyết định.
- Thôi được, cứ để đến đâu thì đến "tùng thiện như lưu." Bây giờ quyết định ba hôm nữa chúng ta khởi hành, nhưng đi đông thế này tốt hơn nên đóng giả làm một đại gia tộc đang di cư từ miền Bắc về phía Nam mà đã là đại gia tộc thì tốt nhất không nên ăn mặc giản đơn quá. Chúng ta sẽ vượt qua núi cao, theo lộ Nam Dương qua Tam Hiệp đến Vân Nam thì tốt nhất đi qua Lạc Dương tới Kim Sa giang xuống thuyền. Chúng ta hẹn nhau một năm sẽ gặp lại, "thù đồ đồng quy" mà! gặp lại ở Đại Lý nhé!
Yến Tử dốt nát nên nghe thành ngữ không hiểu chỉ biết đồng âm mà chẳng hiểu đồng nghĩa nên nói:
- Thôi được, để sâu bọ và lương lạch đi chung, còn thỏ, và rùa một nẻo. Cuối cùng sẽ gặp nhau ở Đại Lý!
Tiêu Kiếm nhăn mặt.
- Cái gì mà trùng với lươn? Thỏ với rùa ở đây? Nói tiếng lóng ư?
Tử Vy phải giải thích.
- Ngôn ngữ của Yến Tử đấy mà, cô ấy mà đụng đến thành ngữ là rối mù lên. Người ta "tùng thiện như lưu" với "thù đồ đồng quy" là cô ta lại hiểu là côn trùng lươn lạch, rùa thỏ cả.
Mọi người hiểu ra cùng cười, Liễu Hồng nhìn Mông Đan nói:
- Mông Đan, anh sẽ hóa trang làm người bán hương liệu nhé, chúng tôi sẽ đưa anh đi trước, rồi bọn này đi sau.
Hàm Hương nghe đến chuyện chia ly, lòng bỗng quyến luyến. Yến Tử bước tới nắm tay hai người nói:
- Sư phụ, sư mẫu! Hai người đi trước, bọn đệ tử không tiễn được đâu. Vì vậy đệ tử thấy là để tiện việc hai người, ngày mai hãy làm lễ thành hôn đi, để bọn này được chúc phúc rồi hãy lên đường.
Đám đông nghe vậy tán thành ngay, Nhĩ Khang nói:
- Đề nghị của Yến Tử tuyệt vời quá, sau chuyện bị án tử mọi người lại có dịp ngồi lại nhau chúc mừng là quý hóa lắm.
Tử Vy nói:
- Có điều ở đây chẳng có kiệu hoa chẳng có áo cưới, hơi thiệt thòi cho cô dâu. Tôi biết đúng ra các người còn đòi hỏi phải có nghi lễ đạo Hồi, nhưng thôi ở đây đất Trung nguyên, chúng ta cũng nên nhập gia tùy tục vậy.
Mông Đan và Hàm Hương nhìn nhau, hai người có vẻ cảm động trước tình cảm bạn bè.
o0o
Tối hôm ấy, với sự chứng kiến và chúc tụng của đám Yến Tử, Mông Đan và Hàm Hương đã cử hành lễ thành thân, họ bái thiên địa tại nông trang, rồi bái đường trong phòng. Cả hai vì không có sự hiện diện của cha mẹ, nên chỉ bái tạ bạn bè chúc mừng. Mọi việc diễn ra đơn giản, nhưng không kém phần long

http://tieulun.hopto.org

trọng. Khi lễ hoàn tất, Hàm Hương đứng cạnh Mông Đan cúi chào mọi người rơm rớm nước mắt nói:
- Tôi chẳng biết nói gì hơn là cảm ơn quý vị với lời cảm tạ chân thành tự đáy lòng.
Mọi người không hẹn cùng hô.
- Cung hỷ, cung hỷ, chúc hai người mật ngọt dài lâu, không phải cảnh chia cắt nữa!
Rồi mọi người cùng vỗ tay thay tiếng pháo và rút lui ra ngoài.
o0o
Qua ngày hôm sau, tất cả lại tiễn đưa Hàm Hương, Mông Đan đến tận gần ngoài đồng trống.
Chiếc xe ngựa chở Hàm Hương và Mông Đan không khác gì những xe buôn hàng khác. Hành lý gọn nhẹ, hương liệu lại đầy xe. Bấy giờ là mùa thu, gió thu vù vù thổi, những chiếc lá vàng trên cành càng gợi cảnh ly biệt. Hàm Hương dứng cạnh cửa xe, cứ bịn rịn mãi chẳng chịu lên, cuối cùng Nhĩ Khang phải lên tiếng.
- Thôi, giờ đã đến phút chia tay rồi, đừng nên bịn rịn nữa.
Yến Tử, Tử Vy, Kim Tỏa, Liễu Hồng lần lượt ôm lấy Hàm Hương.
- Hàm Hương, nhớ bảo trọng nhé!
- Các bạn cũng thế - Hàm Hương nói - nhất là phải cẩn thận cái đầu của các bạn đã có án rồi đấy. Yến Tử làm gì cũng phải cẩn thận không được làm theo cảm tính mà bại lộ thân nhân. Kim Tỏa và Liễu Hồng, các người có bổn phận bảo vệ các bạn của các người đấy.
Mông Đan gịuc:
- Thôi lên xe đi!
Thế là Hàm Hương lên xe, bánh xe từ từ lăn, Yến Tử làm loa nói với theo.
- Sư phụ phải gắng bảo vệ sư mẫu, người còn nợ chuyện dạy võ công tôi đấy nhé. Đến Đại Lý, tôi sẽ đòi nợ đấy.
Vĩnh Kỳ sợ Yến Tử làm lỡ việc nói:
- Đừng có réo gọi nữa được không? Bọn ta nguyên một đám thế này đứng giữa đồng trống chẳng phải là quá mạo hiểm ư? Hãy để Mông Đan và Hàm Hương dứt khoát ra đi, chúng ta cũng cần phải về ngay nông trang, chẳng nên để lộ diện nhiều không tốt.
Mọi người đứng vẫy tay giã biệt Mông Đan và Hàm Hương đến lúc xe khuất rồi mới quay về.
Đang đi nữa chừng Yến Tử chợt nảy ý.
- Tôi còn phải làm chút việc, đằng kia có một cái ao nhỏ, tôi phải tìm bắt mấy con cá để thiếm Âu có thức ăn cho buổi trưa.
Yến Tử nói là bỏ đi ngay, Vĩnh Kỳ thấy vậy không yên tâm.
- Yến Tử, đợi anh đi với!
Liễu Thanh, Liễu Hồng nhìn theo hai người, không yên tâm.
- Không biết họ có cần hỗ trợ không, rủi gặp quan binh thì sao.
Tiêu Kiếm nói:
- Quan binh họ cũng làm biếng lắm, họ xét qua một lần rồi hôm nay chắc không đi đến nữa đâu. Hãy để bọn họ thoải mái một chút đi.
Thế là đám còn lại quay về nông trang.
o0o
Yến Tử đi một mạch đến khu rừng lê. Vĩnh Kỳ đuổi theo sau lưng, nhìn tới nhìn lui hỏi:
- Đâu áo cá chỗ nào? Không biết đường đừng có chạy vậy rồi không biết đường mà về, vùng quê này mình chưa nắm rõ, dễ lạc lắm đấy.
Yến Tử nói:
- Đi qua khỏi rừng lê này là tới ngay, em mò đường giỏi lắm, chẳng sợ lạc đâu. Anh đừng có đụng tí gì cũng lo sợ cả.
Yến Tử nói rồi nhìn lên, thấy cây lê nào cũng sai quả, thích quá nói:
- Ồ! Lê chín đỏ cả rồi, hái về cho mỗi người một trái đi!
Vĩnh Kỳ vội ngăn lại.
- Đây là vườn lê của người ta trồng, đừng hái bậy có nghĩa là ăn cắp.
Yến Tử nhìn quanh nói:
- Sao chẳng thấy chủ? Một người cũng không có! Không sao đau, em leo lên hái anh ở dưới chờ. Nếu thấy chủ đến thì mình trả tiền là xong. Nào cởi áo ngoài ra đi, em hái xong phải có gì đựng chứ?
Vĩnh Kỳ vẫn không yên tâm, làm loa nói:
- Ố ồ! Vườn có chủ nhân không? Xin ra đây, chúng tôi muốn mua trái lê!

http://tieulun.hopto.org

cung hy Nhưng bốn bên yên lặng chẳng thấy ai cả, Yến Tử bực dọc:
- Anh thật là lộn xộn! Từ rày về sau mình đã phiêu bạt giang hồ. Cứ giữ thái độ quân tử thế này e là chẳng làm gì được cả. Em chỉ cho anh một nguyên tắc sơ đẳng để sinh tồn nhé. Đấy là đến đâu thấy có người là trả tiền, còn không có người thì làm lơ. Chuyện vặt vãnh không thể coi là ăn cắp, vả lại nhìn sơ qua là thấy đây là rừng cây lê dại rồi mà.
Yến Tử nói xong, phóng lên cây hái mấy quả lê xuống nói với Vĩnh Kỳ.
- Đã bảo lột áo ra đựng lê mà! Nhanh lên nhanh lên!
Yến Tử nói xong trèo lên hái tiếp, chỉ một chốc đã có hơn chục quả lê, Vĩnh Kỳ nói:
- Thôi đủ rồi! Đủ rồi! em hái một hồi nữa hết sạch lê của người ta bây giờ.
Yến Tử cãi:
- Sao anh nhát quá vậy? Chúng ta có hơn mười người, mỗi người ăn hai thì phải hai chục trái mới đủ, ai ăn ai nhịn chứ?
Yến Tử vừa nói vừa tiếp tục hát. Ngay lúc đó đột nhiên có tiếng hét thật to, rồi một người nông dân khỏe mạnh xuất hiện.
- Ăn trộm lê hả? À! Thì ra mấy hôm rày lê bị mất trộm là do hai đứa bây.
Rồi ông ta quay ra sau, gọi lớn:
- Đại Ngưu! Nhị Ngưu đâu! Mau mau ra đây bắt mấy đứa ăn trộm này!
Ông nông dân vừa nói thì không biết từ đâu chạy ra mấy tay đại hán, người nào cũng có cuốc xẻng trong tay, thái độ rất hung dữ, vừa đến nơi họ đã hét:
- Đánh! Đánh đi! Phải đánh chết mấy đứa ăn trộm này mới được.
Vĩnh Kỳ vội vã nói:
- Xin đừng hiểu lầm! Đừng hiểu lầm! Chúng tôi đến đây là để mua lê, chứ không phải ăn trộm. Tại vì gọi mấy lần mà chẳng thấy ai ra, nên mới leo lên tự hái, các vị hãy đếm đi. Bao nhiêu, tôi trả tiền cho!
Đám nông dân đã đến bên gốc cây, nhìn những trái lê nằm đầy dưới đất, giận dữ.
- Leo lên cây hái sạch thế này, còn dám nói là không phải trộm! Đánh đi! Đánh đi nào!
Thế là đám đông nông dân xúm lại đánh Vĩnh Kỳ, Yến Tử thấy vậy vội vàng tuột xuống, hét:
- Chúng ta làm gì mà ăn trộm? Các ngươi mới là bọn cướp đấy, làm gì dữ vậy? Nói bao nhiêu người ta trả tiền cho là xong chứ gì? Nói đi! Ta trả cho! bằng không ta đưa chuyện này ra quan cho mà biết, mấy hôm rày quan binh đi lùng sục khắp khu này chắc là để bắt các ngươi chứ gì?
Những người nông dân bị Yến Tử làm dữ giật mình:
- Cô nói gì? Quan binh đi lùng sục bắt tụi tôi ư?
- Chớ còn gì nữa, nhìn cái dáng dấp bọn ngươi, ta thấy sao giống bọn tội phạm chạy trốn ra khỏi ngục quá.
Vĩnh Kỳ kéo vội tay Yến Tử ra lệnh ngưng lại, rồi quay qua các nông dân.
- Thôi được rồi, chúng tôi mua những trái lê này, hết thảy bao nhiêu tiền lận?
Bọn nông dân đếm số lê rơi dưới đất, nói:
- Thôi được rồi, coi như bọn này gặp xui đi, tất cả là năm đồng bạc!
Yến Tử nhướng mày.
- Năm đồng bạc ư? Các ngươi định ăn cướp ư? Số lê này cao lắm là một đồng thôi. Còn nữa, trên thân cây không có khắc tên làm sao biết đây là của các ngươi?
Đám nông dân nghe vậy, nổi giận.
- Đánh, đánh đi, đừng có đôi co gì với bọn nói ngang nữa!
Vĩnh Kỳ vội vàng giải hòa.
- Năm đồng thì năm đồng vậy, đừng cãi gì cả.
Vừa nói Vĩnh Kỳ vừa cho tay vào túi lấy tiền, chợt nhiên tái mặt, chẳng có lấy một đồng xu, thì ra lúc thay áo đã quên cả chuyện mang túi tiền theo.
- Chết rồi! Không mang tiền, Yến Tử, em có đem tiền theo không?
Yến Tử nghe vậy, biết là tình thế bất kham. Vội ôm lấy túi lê, ba chân bốn cẳng chạy.
- Vĩnh Kỳ! Chạy thôi!
Yến Tử chạy, Vĩnh Kỳ bắt buộc chạy theo, đám nông dân nổi giận rượt đuổi, vừa rượt vừa la to.
- Ăn trộm! Ăn trộm! Rượt theo! Bắt nó lại!
Vĩnh Kỳ đứng lại giải thích.
- Các vị đừng la lối vậy, nhà tôi đằng kia kìa. Tôi chạy về lấy tiền trả cho các vị đây, hay là ở đây có vị này theo bọn tôi đến đó lấy tiền, tôi trả cho mà...

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh Kỳ chưa dứt lời thì ở đâu có tiếng chó sủa, rồi mấy con chó thật to chạy đến. Đám nông dân giục chó.
- Hãy cắn nó đi! Ăn trộm đó!
Yến Tử đang chạy thấy vậy quay lại nói với Vĩnh Kỳ.
- Vĩnh Kỳ, chạy mau, đừng cãi lý với bọn họ nữa, chạy nhanh!
Vĩnh Kỳ thấy bầy chó hung dữ quá, không chạy không xong, nên kéo tay Yến Tử chạy nhanh. Yến Tử tay ôm túi lê, vì chạy nhanh nên lê tuột rơi rớt tùm lum. Cô nàng tiếc của, dừng lại để lượm, Vĩnh Kỳ cản.
- Thôi mà bỏ đi! Đừng có nhặt lê nữa! bị bắt bây giờ.
- Không được, không được!
Yến Tử nói, nhưng bầy chó càng lúc càng gần Yến Tử chỉ nhặt mấy trái đành phải bỏ chạy, nhưng vì quá hấp táp nên không nhìn thấy bờ đê. Thế là vấp chân một cái rơi xuống bờ nước, Yến Tử sợ quá hét lên, Vĩnh Kỳ phải phi thân phóng theo, kết quả hai người đều lọt thỏm cả xuống ao nước lớn.
Yến Tử thì rơi xuống ao nước, Nhĩ Khang và Tử Vy về tới nhà cũng suýt gặp nguy.
o0o
Thì ra khi mọi người từ cánh đồng vừa kéo về đến nông trang, mới bước vào sân đã nghe tiếng bà Âu nói lớn:
- Các vị đại quan cứ uống thêm đi, chẳng sao... chẳng sao đâu.
Mọi người tái mặt, thì ra mấy tên lính hôm trước lại quay lại, thiếm Âu đang mời rượu họ, và lúc này rút lui đã không kịp rồi. Thiếm Âu thấy mọi người, bình tĩnh nói:
- Ồ! Các con đã quay về đó hả? Mau mau đi lo công việc đi. Việc ai người đó làm, đứa ra ngoài trở thóc cho mau khô bằng không nó sẽ ẩm cả. Năm nay thật xui mùa màng thất bát chứ không được như năm rồi.
Nhĩ Khang phản ứng rất nhanh.
- Vâng, vì vậy mà con mới cho gọi Kim Nữu, Ngân nữu đến giúp đây. Còn Thùy nữu thì đến đây phụ may lại mấy cái hôm trước.
- Vậy thì tốt lắm tốt lắm!
Thiếm Âu vừa rót thêm rượu cho bọn lính vừa nói:
- Còn Thúy Nữu là cô út nhà tôi, mấy hôm nữa về nhà chồng rồi, vậy mà áo cưới mãi đến giờ này may chưa xong.
Đám binh sĩ có vẻ ngạc nhiên nhìn Tử Vy và Kim Tỏa.
- Nhà ông bà có vẻ đông dân quá hử? Đêm qua nghe nói ở đây cũng có màn đánh trống thổi kèn gì đó. Cũng là đám cưới nữa ư? Sao nhiều vậy?
Tiêu Kiếm lanh trí nói:
- Hôm qua đâu phải là đám cưới đâu, bọn này tập dợt thôi. Lấy mấy cái nắp son nồi đập giả làm trống kèn, nhà nghèo mà tính theo kiểu nghèo chứ?
Rồi quay qua Liễu Hồng, Tiêu Kiếm nói:
- Thùy Nữu, người còn chờ gì nữa mà chẳng đưa Kim Nữu, Ngân Nữu vào phòng đi?
Tử Vy, Kim Tỏa, Liễu Hồng vội vã rút lui vào phòng. Còn Nhĩ Khang, Tiêu Kiếm và Liễu Thanh thì đi lấy cào, đinh ba đi ra sân phơi lúa.
Bà Âu tiếp tục rót rượu cho bọn lính, lòng vô cùng hồi hợp không biết Yến Tử và Vĩnh Kỳ sao chưa về. Không phải chỉ một mình bà Âu mà cả đám Nhĩ Khang cũng lo lắng.
Liễu Thanh vừa làm việc vừa thăm dó.
- Bẩm quan vậy chứ mấy tay tội phạm hôm trước, các ngài có bắt được chưa?
Đám quân lính lo uống rượu nên miễng cưỡng đáp:
- Chuyện nào có đơn giản vậy? Cấp trên bắt bọn này ngày ngày đều khám xét khiến dân chúng họ cũng bực mình. Nhưng bọn này phụ trách khu ngoại ô, còn tạm khỏe một chút, chớ còn...
Chỉ nói tới đó, tên lính quay qua bà Âu.
- Bà thiếm này, trời lạnh có miếng rượu vào bụng thấy ấm đấy, rót thêm một chút đi.
- Vâng.
Thiếm Âu rót thêm rượu. Trong khi Tử Vy, Kim Tỏa và Liễu Hồng đứng trong phòng mà lòng như lửa đốt.
- Phải làm sao đây? Đến giờ mà chẳng thấy Yến Tử với Vĩnh Kỳ, không biết họ biết không? Bất chợt rồi xông vào nhà lúc này, e là sẽ có chuyện không hay đó.
- Đừng có hoảng sợ như vậy, ban nãy mình cũng đã đối mặt với bọn lính rồi, nhưng chúng nó đâu có nhận ra? Hình vẽ và người thật còn một khoảng cách lớn mà? Vả lại chúng ta ăn mặc thế này, cũng đâu

http://tieulun.hopto.org

có giống người trong tranh?
Kim Tỏa nói, nhưng Liễu Hồng lại không yên tâm.
- Em sợ quá, bọn lính chẳng hiểu gì mà cứ ở miết trong nhà, không chịu đi? Họ có ý gì chăng?
Tử Vy lắc đầu.
- Tôi không nghĩ như vậy, bọn họ chẳng qua nghiền cái món rượu của thiếm Âu nên mới kiếm cớ đến thôi.
Đang lúc đó, chợt Kim Tỏa tái mặt.
- Chết rồi, Yến Tử về rồi kìa!
Ba người vội bước ra cửa sổ nhìn ra.
Yến Tử về thật, có điều cô ả tóc tai bù xù mình mẩy lại sủng nước. Yến Tử đâu biết trong nhà có lính tráng, vừa tới cửa đã la to:
- Liễu Thanh... Liễu Hồng... mau ra đuổi mấy tay ăn cướp này, nó thả cả chó ra rượt cắn ta nữa đấy.
Thiếm Âu làm bộ tăng hăng, Tiêu Kiếm, Nhĩ Khang, Liễu Thanh đều cố tình nói lớn để át tiếng Yến Tử.
- Cái đống lúc này sao nặng quá, phải gắng sức mà đẩy mạnh nhe.
Liễu Thanh thật mạnh tay khiến rơm rạ bay tứ tung, mấy tên lính bực mình.
- Đừng làm mạnh quá dơ rượu hết!
Ngay lúc đó Yến Tử đã xông đến cửa, chưa kịp nói thêm gì thì đã nhìn thấy đám quan binh, thắng lại không kịp. Vĩnh Kỳ đuổi theo phía sau, cũng không tránh kịp lũ lính.
Nhĩ Khang lanh trí nói:
- Ồ! Em gái điên! Mi lại gây chuyện nữa, phải không?
Thiếm Âu dựa trên ý của Nhĩ Khang, quay qua nhìn bọn lính cười vả lả nói:
- Ồ, con gái điên của tôi đấy mà... lúc nhỏ sau một trận sốt, đầu nó đã có vấn đề đến này.
Yến Tử tròn mắt chợt hiểu ra, vội ngồi xà xuống đất vừa giẫy nẩy, vừa chỉ về phía Vĩnh Kỳ nói:
- Cha mẹ ơi! Thằng Hổ ở kế nhà nó lại ghẹo phá con, nó giật trái lê của con... Trái lê lớn thế này này, rồi còn thả chó ra cắn con nữa... Úi da! Úi da!
Vĩnh Kỳ mặc dù là a ca "một thời" nhưng cũng rất nhạy bén, thấy Yến Tử gọi mình là thằng Hổ bèn nhập vai luôn.
- Thiếm Hai... cái con khùng của thiếm... tôi mang trả lại thiếm đó... tôi còn phải đi làm... thôi tôi về đây
Rồi quay lưng lại định bỏ đi, không ngờ Yến Tử lại nhảy dựng lên, kéo Vĩnh Kỳ lại.
- Không được đi, không được, phải trả lê lại cho tôi... trả lại cho tôi.
Vĩnh Kỳ không quen đóng kịch, lại sợ quan binh phát hiện lúng túng.
- Ối xem kìa, cái con này... cái con này...
Yến Tử không hiểu, lại nói tiếp.
- Dám bảo tao là con nầy, con nọ ư... Tao đánh mầy... tao đánh mầy đây, trả lê lại cho tao.
Đám đông căng thẳng không biết xử lý ra sao, Tiêu Kiếm nhanh chân bước tới giữ tay Yến Tử lại nói:
- Xin lỗi... xin lỗi anh Hổ... Cô em gái điên nhà tôi thế nào anh cũng biết rồi đấy. Thôi... anh cứ về lo việc nhà đi.
Vĩnh Kỳ cúi gầm mặt bỏ đi, không ngờ tay lính kia chợt nghi ngờ quát:
- Đứng lại cho ta nhìn mặt xem!
Yến Tử thấy tình hình nguy hiểm, đẩy tên lính ngã nhào, rồi chụp lấy bức tranh miệng hét:
- Trả lại trái lê cho tôi! Ông lấy trái lê của tôi phải không?
Tên lính kia lồm cồm bò dậy ngạc nhiên.
- Trái lê nào đâu? Tôi đâu có trái lê nào?
Yến Tử quýnh lên, lại áp dụng phương pháp trước kia, nhàu nát bức tranh rồi cho cả vào mồm, nhai ngấu nghiến.
Tên lính ngạc nhiên.
- Tại sao cô lại ăn bức tranh của tôi?
Tên lính cố giật lại, Yến Tử cố nuốt. Vĩnh Kỳ thừa cơ bỏ chạy mất, thiếm Âu nói:
- Cái con khùng này gặp cái gì cũng chụp bỏ vào miệng ăn, bữa nào ăn nhằm thuốc độc chết tươi cho xem.
Nhĩ Khang bước tới kéo tay Yến Tử.
- Hãy đến đây xin lỗi các quan đi, nói cho con xin lỗi nào nhanh lên, quan biết không lần trước quyển Tam Tự Kinh của cậu Hổ cũng bị nó nuốt sạch, cái tật ăn không chừa!
Tiêu Kiếm nói:

http://tieulun.hopto.org

- Được rồi, để khi nào các vị quan đi rồi, phải dạy cho nó một trận mới được.
Yến Tử trợn mắt cười khờ.
- Tam Tự Kinh ư? Tôi cũng biết Tam Tự Kinh vậy, rồi đọc lên.
- Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn... chó không kêu, mèo không nhảy, chim không bay, heo không ồn...
Nhĩ Khang thấy Yến Tử đọc lộn xộn sợ lúc nữa bại lộ, nên liếc nhanh về phía Tiêu Kiếm nói:
- Phải nhốt nó lại thôi, không nhốt không ổn đâu!
Nhĩ Khang và Kim Tỏa vội lôi Yến Tử vào phòng.
Thiếm Âu thì vội vàng xin lỗi đám lính.
- Xin lỗi, xin lỗi, cái con khùng nhà tôi vậy đó, thấy cái gì nó cũng tưởng là thức ăn cả... Thôi nào các anh uống thêm một chén, rồi bỏ qua đi.
Bọn lính tuy vẫn còn nghi ngờ nhưng thấy Yến Tử người ướt nhem đầu cổ còn dính đầy rong rêu bùn đất giống như một tên khùng thật sự, nên mọi người không để ý nữa, quay qua tiếp tục uống rượu.
Trong phòng mọi người còn chưa hết đứng tim, lại nghe Yến Tử múa tay múa chân, phô trương.
- Các người thấy tài diễn xuất của ta không? Hết sẩy, nhưng tại sao các người lại trợn trừng mắt vậy? Chưa hài lòng ư?
Tử Vy vội lấy tay bịt miệng Yến Tử lại, không cho nói tiếp.
Bên ngoài bọn lính như đã đủ rượu, chúng đứng dậy đi ra, đến cửa còn lịch sự chào bà Âu.
- Thôi bọn tôi về nhé. Về còn phải xin tấm tranh khác mới làm việc được. Thiếm Âu này, nhà bà đông người quá có vẻ phức tạp lắm đấy, hết thẩy có mấy người lận?
Thiếm Âu thở ra.
- Mười người, mệt chết đi chứ! Người ta nói con cháu đầy đàng là có phúc, còn tôi phúc đâu chẳng thấy chỉ thấy nội lo cơm nước không đã mệt bở hơi!
Đợi cho bọn quanh binh đi rồi, Vĩnh Kỳ mới dám lẻn vào nhà.
Vừa vào tới nhà, là người này một tiếng người kia một tiếng, tính lẽ với Yến Tử ngay. Yến Tử bị nhiều trách quá sinh bực.
- Các người thật kỳ cục, tôi đóng vai "con khùng" tuyệt vời như vậy, mà còn trách gì nữa. Đến cả tôi còn phải phục lăn tôi nữa là, vậy mà các người không khen mà lại cón trách. Lần sau mấy người có đóng kịch, tôi không tham gia đâu. Để mấy người ứng phó thế nào thì ứng.
Vĩnh Kỳ nói:
- Thôi được rồi, được rồi! Ai có dám mắng hay nói nặng gì cô đâu. Chỉ muốn nói để cô sau này lưu ý một chút đừng có diễn cương quá!
- Sao lại diễn cương. Tôi là con điên thì phải điên hết mọi chứ? Nếu cái bức tranh kia mà tôi không nuốt thì mọi người đã gặp nguy hiểm rồi, tôi quả thật là xui xẻo. Tưởng là hôm nay có cả đống lê ăn thoải mái, không ngờ lê lại rớt cả xuống ao nước. Còn bị chó đuổi, rồi ăn cả bụng giấy, cái số tôi phải ăn giấy mà, lần trước rồi lần này nữa. Ăn riết rồi ghiền, rồi không có ăn phải kiếm ăn cho xem.
Vĩnh Kỳ vừa tội vừa bước vào, nói:
- Thật ra thì cũng tại em nếu em xem nó như giấy lộn, xé nát rồi bỏ xuống chân mà dẫm lên, hoặc là ném xuống nước cũng được vậy, đâu phải khùng là bắt buộc ăn giấy đâu?
Yến Tử như ngộ ra nói:
- Ờ hé, sao tôi lại ngu như vậy? Tại sao phải ăn? Chẳng lẽ tôi khùng thật à?
Tử Vy vỗ vai Yến Tử an ủi.
- Cũng may mà chị qua ải được nhờ mấy tay lính này cũng thuộc loại ham rượu thôi. Bọn chúng làm cho lấy có, nên bọn ta mới thoát được, chớ nếu không đã nghi ngờ thì phải xét cho tới cùng. Đúng là cả một lũ khùng cả.
Nhĩ Khang nói:
- Bọn họ không có khùng đâu, chẳng qua chỉ vì bị bọn mình đánh hỏa mù, nên mới chưa nhìn ra thôi. Mà này Yến Tử cái cuốn Tam Tự kinh cô không thuộc thì đừng có đọc ra, đọc tầm bậy tầm bạ người ta cười chết.
Yến Tử thú thật.
- Tánh tôi như vậy mà, một khi căng thẳng là cái gì cũng quên hết. Vả lại đóng vai "ả khùng" thì chẳng lẽ đọc trúng ư? Như vậy đâu còn khùng nữa?
Tiêu Kiếm nghe Yến Tử nói có vẻ thú vị.
- Nhưng "ả khùng" mà biết sửa lời Tam Tự kinh, còn biết ráp vần nữa thì làm sao gọi là khùng?

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử nghe Tiêu Kiếm khen, khoái chí.
- Thật sao vậy thì tôi thông minh quá trời, biết ráp vần thơ này. Thế mà Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang dám nói tôi ngu. Tại bọn họ không biết phương pháp sư phạm nên dạy thành ngữ tôi đọc không biết, làm thơ cũng vậy khiến tôi thấy sách là sợ...
Tiêu Kiếm thật thà nói:
- Cô thông minh lắm chứ, sau này tôi sẽ dạy bảo đảm là cô sẽ biết ngay.
Yến Tử thích quá nói:
- Tiêu Kiếm anh quả là hợp với tôi, thôi thì làm sư phụ tôi đi. Anh cái gì cũng giỏi, võ giỏi, thổi tiêu giỏi, còn biết làm thơ nữa, mà mấy cái đó cái nào tôi cũng muốn học.
Vĩnh Kỳ đứng đó nhìn Tiêu Kiếm, rồi nhìn Yến Tử, lòng chợt có ý nghi ngờ, Nhĩ Khang thấy vậy nói:
- Thôi đủ rồi, đủ rồi. Chúng ta trở lại công việc đây. Bây giờ theo tôi thấy thì nông trang này không còn an toàn nữa. Bọn lính kia đi về, nếu rảnh rỗi chúng ngẫm nghĩ là sẽ nghi ngờ hành vi kỳ cục của bọn ta ngay. Vì vậy nếu lần thứ ba mà đến đây, sự việc sẽ không dễ dàng đâu, tôi nghĩ, sáng mai bọn mình phải rời khỏi nơi đây, không chần chờ gì nữa.
Liễu Thanh nói:
- Nhưng hành lý và xe ngựa ta đều để ở hẻm Mạo Nhi chưa mang về. Thôi thì thế này vậy, tối nay tôi và Tiêu Kiếm sẽ đến đấy mang đồ đạc về đây, chớ bây giờ mà ở nán lại quả là không tốt rồi.
Kim Tỏa lo lắng.
- Nhưng ở Mạo Nhi nhắm có an toàn không? E là ở đấy lại có binh mai phục, tôi thấy hoàng thượng lần này nổi giận lắm, quyết bắt cho được bọn ta chứ không buông tha đâu. Vì vậy tất cả những điểm có liên hệ với Học Sĩ phủ chắc chắn là bị theo dõi. Liệu có cần mang theo những hành lý trên không?
Nhĩ Khang nói:
- Những hành lý đó không thể không mang theo, vì chúng ta có tất cả tám người. Trên đường đi còn phải ăn, phải uống, phải nghỉ nhà trọ nữa, tất cả đều phải xài tiền. Vì vậy Tiêu Kiếm, Liễu Hồng, Liễu Thanh phải đến Mạo Nhi còn tôi cũng phải mạo hiểm về Học Sĩ phủ một chuyến!
Tử Vy lo ngại.
- Anh bắt buộc phải về Học Sĩ phủ ư?
Nhĩ Khang nhìn Tử Vy.
- Xin lỗi nhưng bắt buộc anh phải về đấy. Vì lần ra đi này, không biết bao giờ mới quay về. Anh phải đến đấy từ giã ba mẹ anh chứ?
Tử Vy nói:
- Vậy thì em đi với anh?
- Không được, anh đi một mình tương đối an toàn hơn, bởi dù gì anh cũng biết võ công. Nếu cần thì triển khai để tự vệ, có em đi theo anh có thể bị vướng tay vướng chân. Vì vậy tốt hơn hết em nên ở lại nơi này.
Liễu Hồng không an tâm.
- Nhĩ Khang, anh mà quay về đó thật chẳng lý trí chút nào. Chúng ta thật khó khăn mới tụ họp được ở đây. Về đó nếu anh thất bại sa cơ, thì coi như bao nhiêu công sức của anh em sẽ tiêu tan cả.
Kim Tỏa cũng vậy.
- Đúng vậy Nhĩ Khang thiếu gia tốt nhất là nên nghe theo lời mọi người, đừng có mạo hiểm như vậy. Phước đại nhân, và phước tấn đương nhiên là thông cảm, không trách người đâu.
Nhĩ Khang nói.
- Cha mẹ không trách, nhưng bản thân tôi sẽ trách tôi!
Tiêu Kiếm đứng dậy, nói dứt khoát
- Nhĩ Khang, thiểu số phải phục tùng đa số, không được cãi lại. Còn nếu cậu cương quyết về Học Sĩ phủ thì cũng phải đợi tôi từ Mạo Nhi quay về rồi sẽ cùng cậu đi.
Yến Tử nhìn Tiêu Kiếm một cách bái phục.
- Thôi vậy cũng được, võ công của Tiêu Kiếm xuất quỷ nhập thần, có anh ấy cùng đi bọn này sẽ yên tâm hơn.
Vĩnh Kỳ nghe Yến Tử khen Tiêu Kiếm có vẻ khó chịu, anh chàng lặng lẽ bước ra cửa, nhìn thấy thóc lúa trong sân đổ tùm lùm, nên lấy chổi ra quét, vun lại thành đống lẳng lặng chẳng nói gì cả.
Yến Tử thay áo xong, bước ra sân thấy Vĩnh Kỳ làm việc ngạc nhiên nói:
- Ối trời ơi, đâu phải dễ mà nhìn một a ca quét sân chứ?
Vĩnh Kỳ sa sầm nét mặt.
- Đã bảo là không có a ca, cát cát gì cả, mà chẳng nghe ư?

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử chấp hành ngay.
- Vâng, thế anh làm gì vậy?
- Làm gì không nhìn thấy à? Tôi đang quét thóc, lão Âu mà gặp bọn mình đúng là xúi quẩy. Thóc lúa đổ tùm lum mà chẳng ai thèm săn tay lên, chỉ lo nói chuyện.
Yến Tử cười.
- Người ta đã gọi là phơi lúa thì phải vãi ra cho đều để phơi chứ? Anh lại đem dồn đống lại, đến bao giờ mới khô. Đúng là làm rối thêm việc cho người ta, thôi thiếu gia ơi, không biết thì ngồi không cho người ta nhờ!
Vĩnh Kỳ hiểu ra, mặt càng sa sầm nói:
- Đúng rồi, tôi cái gì cũng không biết, nên càng muốn giúp thì càng làm rối chuyện người ta hơn.
Rồi bực mình ném cây chổi qua một bên, bước tới bên thềm cửa ngồi xuống, chống tay nhìn trời, Yến Tử bước tới bên cạnh lấy tay đẩy người yêu một cái.
- Bữa nay ông làm cái gì kỳ cục vậy? Đang nghĩ gì đó?
Vĩnh Kỳ trợn mắt, nhìn Yến Tử.
- Đang nghĩ... ra khỏi cái thành "Hồi Tưởng thành" là tôi không còn cái gì hết. Không biết từ đây về sau, con đường dài hun hút này sẽ đưa tôi đi đâu. E là những gì học được trong cái "Hồi Tưởng thành" kia đều trở nên vô dụng.
Rồi Vĩnh Kỳ đưa mắt nhìn lên trời trông theo cái đám mây bay mà thở dài.
- Không biết Hoàng a ma giờ này có nghĩ đến chúng ta có hết giận chưa?
Yến Tử trợn mắt.
- Đừng có nhắc đến "Ngạc Thụy Long" nữa, ông ấy đã hại tôi thê thảm thế này còn gì nữa.
Vĩnh Kỳ nhìn Yến Tử nói:
- Yến Tử, anh muốn em thỏa hiệp với anh điều này nhé. Từ đây về sau, anh nghĩ đến Hoàng a ma thế nào mặc anh. Hoàng a ma có thế nào anh cũng không chấp nhận ai thất kính với người. Vì vậy anh cũng muốn em đừng có gọi người là "Ngạc Thụy Long" thế này thế kia nữa. Còn nữa, tuy chúng ta đã lưu lạc giang hồ nhưng anh muốn em phải giữ kẻ, không được sử dụng các kỹ xảo như ăn cắp lường gạt... vì ăn cắp một quả lê hay lường gạt một cái trứng gà nó không đáng gì cả, chỉ khiến ta vở mặt. Mình là con người quang minh chính đại, anh hùng đừng để bị đánh giá là thứ ăn cắp vặt, để người ta xua đuổi theo coi nó kỳ cục lắm.
Yến Tử nghe vậy có vẻ không vui.
- Chưa bắt đầu lưu lạc giang hồ, mà anh đã mang cái thế đế vương giả của mình ra rồi. Nếu anh không rứt được cái "Hồi Ức thành" của anh, thì anh cứ quay về nhà đi. Tôi gốc gác là dân bụi đời, làm sao tôi có thể thay đổi được? Nếu anh thấy gai mắt thì đừng có nhìn chưa gì đã lên mặt như ông cụ. Thế mà còn dám nói sẽ là một Vĩnh Kỳ hoàn toàn mới, mới chỗ nào? Chỉ nói gạt thôi.
Vĩnh Kỳ nghe vậy vội vả lã.
- Thôi đừng có giận.
- Thôi sao được, đã lỡ giận rồi.
Vĩnh Kỳ nói:
- Cái tật của anh nó vậy mà, tối qua không ngủ được, sáng nay lại tiễn Hàm Hương đi không vui, lại gặp trận cãi nhau với đám nông dân kia, bị họ xích chó cắn. Rồi em rơi xuống ao lúc trở về nông trang lại gặp một màn ú tim nữa, cả một buổi sáng anh bị quần cho bảy tám thứ chuyện, hỏi sao chẳng bực dọc, mới đưa đến chuyện cãi vã của em.
Yến Tử nhìn Vĩnh Kỳ lòng chùng hẳn xuống.
- Em biết, em biết, mấy hôm rày anh và Nhĩ Khang đâu được nằm nệm, phải nằm đất, ngủ bờ ngủ bụi hẳn là cực lắm. Thôi được, từ rày về sau em sẽ không ăn cắp lê nữa. Mà chuyện ban sáng nào phải em cố tình đâu... rồi còn bị chó rượt muốn hụt hơi nữa. Anh không biết, ngày còn nhỏ, em đã từng bị chó cắn nên rất sợ chó, rồi bị té xuống ao nữa... coi như bị trừng phạt rồi.
Nghĩ một chút Yến Tử lại tiếp:
- Từ đây về sau em sẽ không gọi Hoàng a ma là "Ngạc Thụy Long" nữa. Lúc trước bọn mình cải trang đi tuần du, chúng ta gọi ông ấy là "lão gia", thì bây giờ em cũng là lão gia vậy.
Vĩnh Kỳ thấy Yến Tử nói vậy rất cảm động, nắm tay Yến Tử, Vĩnh Kỳ nói:
- Từ rày về sau nếu có muốn trộm lê, chắc anh phải xem trước nhà không có chó mới trộm.
Yến Tử cười.
- Vậy hé!

http://tieulun.hopto.org

Chương 42

Tối hôm ấy, Tiêu Kiếm đưa Liễu Thanh Liễu Hồng đến Mạo Nhi để mang toàn bộ hành lý của đám Yến Tử và xe ngựa về nhà Lão Âu. Không phải chỉ mang có đồ đạc mà Tiêu Kiếm còn dẫn theo hai người đã hóa trang kỹ tới nữa, đó là vợ chồng ông Phước Luân, và bà phước tấn.
Nhĩ Khang và Tử Vy vừa nhìn thấy hai người đã mừng quá chạy ra đón.
- A ma! Ngạc nương! Hai người làm sao đến đây được vậy?
Liễu Thanh giải thích:
- Đúng ra bọn này chỉ đến Học Sĩ phủ dò la, không ngờ bác trai và bác gái lại cương quyết đến, nên bọn này chỉ có cách là phải mạo hiểm.
Tử Vy xúc động ôm lấy bà phước tấn.
- Phước đại nhân! Phước tấn! Bọn con thật bất ngờ, không dám tin là mình còn có thể gặp lại hai bác.
Liễu Hồng ôm một đống quần áo ra.
- Tôi mang theo một số quần áo cũ ở dốc Ngân Hạnh về đây. Bác gái đã chuẩn bị đủ thứ. Tôi nghĩ với số quần áo này cũng đủ cho mọi người mặc trên đường đi rồi.
Tiêu Kiếm nói với Vĩnh Kỳ.
- Vĩnh Kỳ, tốt nhất cậu nên để nhà họ nói chuyện, còn cậu và tôi vào đây kiểm tra xem, còn thiếu thứ nào mình bổ sung thêm chứ?
Vĩnh Kỳ thì rất muốn ở lại, vì đâu phải dễ gặp được ông Phước Luân và phước tấn. Ngay lúc đó ông Phước Luân bước tới nắm tay Vĩnh Kỳ.
- Ngũ a ca, không ngờ cuối cùng rồi Ngũ a ca lại phải chọn con đường này...
Vĩnh Kỳ có vẻ rất khẳng khái chứ không buồn.
- Vâng, từ rày về sau, chắc có lẽ con phải nhờ hai người chăm sóc giùm cha con. Chờ đến bao giờ người nguôi ngoai cơn giận, còn bây giờ chỉ biết nhờ Phước Luân nói với A ma con giùm là dù có sống ở nơi chân trời góc biển nào, lúc nào con cũng nhớ đến người, cảm ơn sự bao dung của người.
Ông Phước Luân nghe vậy rất cảm động.
- Tôi hiểu! Ngũ a ca, gắng mà tự bảo trọng chờ nhé.
Yến Tử đứng gần đó, chen vào:
- Còn con! Con là con người chẳng có trình độ, nếu cái hận con chẳng bao giờ quên. Có điều vì Vĩnh Kỳ nên con tạm thời nén nó xuống, nói với "ông ấy" ông ấy chưa chặt được đầu con, nhưng tôi đã cướp được Vĩnh Kỳ cũa ông ấy đó là quả báo. Ai biểu ông ta không giữ lời làm chi, không đáng là Thiên Tử?
Ông Phước Luân lắc đầu.
- Câu vừa rồi của cô chắc chắn là tôi không nhắn lại được đâu, cô cũng nên nghĩ lại lời của mình!
Kim Tỏa bước tới chào vợ chồng ông Phước Luân.
- Kim Tỏa xin khấu kiến Phước đại nhân, phước tấn.
Ông Phước Luân giật mình.
- Kim Tỏa cũng được cứu thoát rồi à?
- Vâng, chính vì vậy mà tội lỗi bọn con càng lúc càng chồng chất!
Nhĩ Khang và Tử Vy thấy không còn nhiều thời gian nên dìu hai vợ chồng ông Phước Luân phước tấn đi, nói:
- Chúng ta vào trong nói chuyện đi ba mẹ!
Vào phòng trong, hai vợ chồng ông Phước Luân vừa yên vị thì Nhĩ Khang kéo Tử Vy cùng quỳ trước mặt hai ông bà.
- A ma! Ngạc nương! Nhi tử bất hiếu đã gây họa tài trời làm liên lụy đến cha mẹ, để cha mẹ tuổi đã già còn phải gánh chịu bao nhiêu sầu tủi, để cha mẹ phải khổ sở vì phải ly biệt con cái. Con đúng là nợ của cha cũng chẳng biết xin cha mẹ hãy tha thứ cho con. Giờ con cũng chẳng biết giải thích thế nào để cha mẹ hiểu rõ được. Thôi thì xin cha mẹ hãy nhận ba lạy này của Tử Vy và con, gọi là cảm ơn công nuôi dưỡng nên người cảm ơn sự thông cảm và tha thứ của cha mẹ dành cho chúng con.
Tử Vy gật đầu xiết tay bà phước tấn.
- Con biết, con sẽ cố ghi nhớ những điều bác dặn. Con cũng xin hứa với bác bao giờ con còn sống là con vẫn cố gắng không để anh ấy mềm yếu, không để anh Khang cô độc cũng như thất chí. Nếu anh Khang mà có những tình huống vậy thì tội lỗi tại con, vì vậy bác yên tâm, con sẽ cố không rời anh ấy, cố giữ anh ấy được như lời bác dặn.
Bà phước tấn ghì lấy Tử Vy.

http://tieulun.hopto.org

- Tử Vy, con là đứa biết điều. Ta nghĩ Nhĩ Khang rồi sẽ hạnh phúc, ta tin cậy con!
Hai người nhìn nhau một lúc, Tử Vy nói:
- Còn một điều nữa con muốn thưa lại để hai bác biết. Đó là chuyện ông chú bà thiếm con, từ Tế Nam lên kinh, đã phủ nhận tư cách con, rồi lão phật gia cũng hủy bỏ việc chỉ hôn của con. Như vậy thì coi như con không còn là cành vàng lá ngọc nữa. Hiện con là ai, con cũng không biết, chẳng biết điều đó khiến bác suy nghĩ không ạ?
Bà phước tấn cắt ngang.
- Con là ai, chúng ta biết rõ. Con là Tử Vy! Là dâu nhà ta, một cô gái đã yêu Nhĩ Khang bằng một tình yêu chân thật, vậy là đủ rồi, những điều khác không quan trọng!
Nhĩ Khang nhìn cha mẹ với ánh mắt cả kích, chàng không ngờ cha mẹ lại hiểu và yêu mình đến độ như vậy.
- Thưa cha mẹ. Con và Tử Vy, sau những ngày tháng vào sinh ra tử. Rất biết thế nào là tình yêu vì vậy từ đây về sau sẽ trân trọng những cái mình có. Sẽ yêu nhau hơn, xin cha mẹ cứ yên tâm. Chúng con biết tự lo cho mình.
Ngưng lại một chút, Nhĩ Khang tiếp:
- Điều con lo nhất hiện nay, đó là cha mẹ. Con không biết hoàng thượng có vì phẫn nộ bọn con, mà trút cơn giận đó lên cha mẹ không? Con gây họa để cho cha mẹ gánh điều đó làm con ân hận. Chỉ cần nghĩ đến chuyện đó là con mất hết cả nhệu khí bỏ đi xa.
Ông Phước Luân lắc đầu.
- Đừng nghĩ vậy con ạ, cũng đừng do dự, hãy đi đi!
Ta và mẹ con sẽ bình an không việc gì đâu. Sẵn đây ta báo cho con biết một tin vui đấy là lệnh phi nương nương và Tịnh Nhi đều đã vượt qua được ải.
Tử Vy mừng rỡ.
- Vậy ư? Vậy thì mừng quá... còn Tiểu Đặng, Tiểu Trác, Minh Nguyệt, Thể Hà... chúng có bị liên lụy gì không?
- Đều thoát nạn cả, lệnh phi nương nương có gởi mật thư báo cho ba mẹ biết, là lão phật gia muốn làm khó dễ ba mẹ, nhưng hoàng thượng đã không đồng ý. Hoàng thượng đến giờ vẫn là một vị vua nhân từ, vì vậy các con đừng oán hận hoàng thượng.
Bà phước tấn nói:
- Vâng, sự việc này coi như một cuộc chia tay tạm thời. Đợi đến bao giờ sóng yên gió lặng, các con rồi phải quay về. Gia đình vẫn còn là gia đình, hoàng thượng vẫn là hoàng thượng. Hãy nhớ từ đây về sau, cuộc sống của mẹ chỉ là "mong đợi" với "đợi chờ" mong đợi đoàn viên và đợi chờ gặp lại. Các con phải biết và thấy sự việc diễn biến tốt đẹp là quay về ngay, nhớ nhé?
Nhĩ Khang nói:
- Con biết, dù ở góc biển chân trời nào, chỉ cần có cơ hội là bọn con sẽ viết thơ cho cha mẹ, cha mẹ cũng yên tâm đi với bọn con còn có các cao thủ khác, sẽ chẳng có việc gì đâu mà sợ.
Ông Phước Luân và bà phước tấn gật đầu, bà phước tấn quay qua Tử Vy.
- Tử Vy, con gọi ta là Ngạc nương (mẹ) đi!
Tử Vy xúc động gọi:
- A ma (cha)! Ngạc nương (mẹ)!
Ông Phước Luân gật gù:
- Con ngoan lắm! Đợi bao giờ chúng con quay về, ta sẽ làm một lễ cưới thật to cho các con. Ta nghĩ chuyện đó chắc cũng không lâu đâu.
Bà phước tấn nói:
- Vậy thì hai con thượng lộ bình an nhé! Ta không thể ở lại đây lâu được! Phải về đây!
- Vâng, chúng con xin bái biệt a ma và ngạc nương.
Trời tờ mờ sáng hôm sau là mọi người xuất phát Tử Vy, Yến Tử, Kim Tỏa ngồi trong xe ngựa. Liễu Thanh, Liễu Hồng lái xe. Còn Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái, Tiêu Kiếm thì cỡi ngựa, hai vợ chồng lão Âu đưa đoàn người đến tận cổng.
- Tạm biệt! Tạm biệt! Nhớ bảo trọng nhé?
Yến Tử vẫy tay.
- Tạm biệt! Hai bác phải để ý tụi lính đấy!
- Chúng tôi biết, cô đừng lo!
Tử Vy hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Khi chúng tôi đi rồi, nếu bọn quan binh đó lại quấy nhiễu phát hiện sự biến mất của bọn tôi, liệu họ nghi ngờ không?
- Đừng lo, tôi sẽ nói là mọi người đã ra đồng làm việc cả rồi, chẳng lẽ bọn họ ngồi lại chờ?
Lão Âu nói:
- Chỉ tội nghiệp cho mấy hũ rượu của chúng tôi, nó bị cung cấp miễn phí!
Tiêu Kiếm dặn dò.
- Nếu thấy phiền hà quá, ông cứ dọn nhà đi nơi khác!
- Vâng.
Mọi người bịn rịn thêm một chút mới chia tay, chiếc xe ngựa vun vút trên đồng trống. Nông trại, Bắc Kinh... lùi dần lại đằng sau.
- Vậy là... giã từ Bắc Kinh! Giã từ hoàng cung! Giã từ cả danh hiệu a ca, cát cát, quan ngự tiền thị vệ...
Đoàn người bắt đầu một cuộc sống mới.
o0o
Đám Yến Tử, Tử Vy mất tích đã mấy ngày, quan binh được phái đi truy lùng tìm chỉ quay về không. Thần khí vua Càn Long sa sút hẳn đi, mất một Hương phi, hai cô cát cát, rồi cả Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang nữa. Vua vừa buồn vừa giận, trách cứ các đại thần.
- Các người làm cái giống gì, mà đến cả tin tức cũng chẳng có?
Đám đại thần có bổn phận truy tìm lúng túng.
- Theo bọn thần nghĩ thì hẳn là họ đã phân ra thành nhóm nhỏ, phân tán khắp bốn phương nên thật khó tìm.
Người thì nói:
- Vâng, tâu hoàng thượng nếu họ mà xé nhỏ ra thì thật khó dò tung tích. Ngay cả khi họ mà còn ở lại Bắc Kinh, được quần chúng bao che thì ta cũng khó mà tìm ra, chứ đừng nói là...
- Bẩm hoàng thượng, thần đã cho họa sĩ họa rất nhiều hình ảnh của bọn họ, ban phát cho các quận huyện xa gần, để họ nhận diện nhưng chưa cho dán yết thị khắp nơi. Vì hoàng thượng có lệnh là không được làm rung động quần chúng.
Vua Càn Long trừng mắt nhìn các vị đại thần.
- Trẫm đã nói với các ngươi rồi, lũ họ là một đám người không tách rời nhau được, Nhĩ Khang không rời được Tử Vy, Vĩnh Kỳ không rời được Yến Tử. Mà Yến Tử với Tử Vy lại không thể thiếu nhau. Kim Tỏa thì cũng không tách rời được Tử Vy, đó là chưa nói đến cá tính ham vui, thích nói chuyện nghĩa khí theo kiểu "có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia." Vì vậy trẫm chắc chắn là họ không chia rẽ, trong bọn họ Tử Vy và Kim Tỏa không biết võ công. Yến Tử thì nửa nạc nửa mỡ, đi đường xa chắc chắn là họ phải dùng cả xe ngựa. Các ngươi cứ thấy ai đi xe ngựa với ngựa cỡi là chú ý theo dõi. Ta nghĩ chuyện này quá dễ mà, bọn họ đứa nào cũng trẻ cũng đẹp. Đi đường chắc chắn là phải bị người chú ý thôi, vì vậy rất dễ điều tra.
Đám đại thần cúi đầu.
Vua Càn Long ngẫm nghĩ rồi tiếp.
- Riêng về đường đi, thì có thể là họ đi hướng Tây Tạng để nương nhờ Nhĩ Thái và Ba Lạc Bình cũng có thể đi về phía Tân Cương theo Hàm Hương và A Lý Hòa Trác. Nhưng mà hai nơi này lại khá hoang vu... theo trẫm suy đoán thì khả năng họ đi về phương nam là có thể hơn cả. Vì phương nam non xanh nước biếc mà bọn trẻ này vừa ham vui, vừa thích cái đẹp. Nên có trốn chạy thì cũng ham thích nơi đẹp mà đến. Vì vậy ta thấy nên lựa một tay cao thủ xuôi nam đến Hàng Châu, Dương Châu tìm họ xem.
- Vâng, thần tuân mạng!
- Khoan đã, nghe trẫm dặn kỹ này, không được làm chúng bị thương. Phải bắt sống mang về! Cái lũ trẻ này thông minh lanh lợi, các người không chỉ sử dụng võ công với họ mà còn phải đấu trí nữa. Một khi phát hiện hành tung của chúng, thì tốt nhất là đừng có đánh động gì cả, mà quay về bẩm báo cho trẫm biết. riêng về bá tánh, thì tốt nhất đừng để họ kinh động, nghĩa là đừng có làm to chuyện ra để mọi người biết, hiểu chưa?
- Vâng, thần biết!
Các đại thần cúi đầu rồi rút lui.
Vua Càn Long bước tới bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời, hậm hực nói:
- Trẫm phải bắt bằng được tất cả chúng về đây trẫm mới thôi!
o0o
Đám Yến Tử đã lưu lạc được một thời gian dài. Họ đóng vai con nhà giàu đi du ngoạn, nên đi lại một

http://tieulun.hopto.org

cách tự tại chẳng ai để ý. Có điều để tránh sự lục soát của quan binh, mỗi lần nghỉ chân, họ không dám trú trong khách sạn mà chỉ mượn nhà dân tạm trú.
Hôm ấy có cả bọn đến một thị trấn không nhỏ lắm có tên là Chánh Nghĩa Thôn. Người nào cũng mỏi mệt, nhất là các cô gái sau mấy ngày bó gối trên xe, họ muốn được tắm nước nóng, nghỉ ngơi thoải mái. Thế là Nhĩ Khang và Tiêu Kiếm liều một phen họ cho xe dừng trước một khách sạn.
Mọi người xuống xe, xuống ngựa, Nhĩ Khang dặn dò.
- Hôm nay bọn mình xài sang một bữa, ngủ khách sạn có điều tất cả lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác nghe không?
Tiêu Kiếm nói:
- Tôi rất muốn được ngồi bàn thoải mái uống một ly, từ ngày theo các bạn ngao du thế này. Tiêu Kiếm này không còn được "Tiêu kiếm giang sơn thi tửu trà" nữa.
Tử Vy cười tiếp lời:
- Nếu bảy thứ đó anh có đủ cả thì anh đúng là thần tiên rồi. Phải thiếu một cái gì đó mới là cuộc đời, mới có hương vị trần thế, mới thấy thích sống chứ?
Tiêu Kiếm cười:
- Hay hay lắm! Để khi nào thấy tinh thần suy sụp, tôi sẽ đem điều cô nói ra để an ủi.
Tử Vy hỏi:
- Anh mà cũng có lúc "xuống tinh thần" nữa ư?
- Tại sao không có?
- Bởi vì "một tiêu một kiếm khắp giang hồ, thiên cổ tình sầu, rượu một chai" như vậy khi nào buồn thì đã uống cạn hết làm sao xuống tinh thần được?
Tiêu Kiếm cười.
- Ha ha! Hay lắm! Cô biết không? Mâu thuẫn là bản chất của con người, không có mâu thuẫn thì làm gì còn con người nữa.
Mọi người cùng cười, rồi mang hành lý xuống xe. Liễu Hồng cảnh giác:
- Các vị chú ý nè, những gì quý giá xin hãy mang theo trong người. Mỗi người đều phải mang một ít phòng thân, nếu một người bị mất thì người khác vẫn còn. Ngủ ở khách sạn khác với nhà dân, dễ bị mất mát lắm đấy.
Nhĩ Khang nói:
- Liễu Hồng nói đúng vào khách sạn xong là đồ đạc phải chia nhau ra, thôi vào!
Rồi một mình đi vào trước.
Trong khi Yến Tử đứng ngoài thấy nơi lạ nên mắt cứ nhìn quanh quất. Bất chợt thấy nhiều người đổ xô về một hướng, Yến Tử hiếu kỳ chận một người lại hỏi:
- Các anh đi đâu vậy? Có chuyện gì ư?
- Đừng cản mà, có chuyện mới đi xem chứ?
- Có chuyện ư? Mà chuyện gì chứ?
Vĩnh Kỳ kéo tay Yến Tử.
- Yến Tử, này đừng có tò mò chứ? Mặc kệ chuyện người.
Yến Tử lại không chịu được, thắc mắc, kéo một người khác lại hỏi:
- Chuyện gì chứ? Chuyện gì vui không?
Gã kia quay qua nhìn Yến Tử.
- Thế các người từ nơi khác mới đến à?
- Vâng, chắc là có chuyện ném cầu chọn rể nữa phải không?
- Làm gì có chuyện gieo cầu chọn rể? Mà là đang xử thiêu một cô gái!
Yến Tử kêu lên:
- Trời đất, tại sao lại đốt chết một người sống?
Liễu Thanh, Liễu Hồng Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang Tiêu Kiếm, Kim Tỏa vừa nghe đến chuyện giết người vội bu lại.
- Thật có chuyện thiêu sống người ư? Tại sao vậy?
Một người địa phương kể.
- Ở trong thôn của chúng tôi có một cô gái tên là Tô Tô, cô ta chưa chồng mà chửa. Mà theo tập quán của thôn thì bất cứ một cô gái nào chưa có chồng mà có thai, đều phải bị thiêu sống hết. Vì vậy mà chúng tôi phải đến xem chuyện hành hình này, dịp hiếm có mà!
Anh chàng nói xong là bỏ chạy ngay.

http://tieulun.hopto.org

Tử Vy nghe vậy giật mình, chợt nghĩ tới bản thân, đến người mẹ của mình, bất giác rùng mình hỏi:
- Sao! Chưa làm lễ cưới mà có con là phải chết ư? Ở đây bảo thủ quá vậy? Thật dã man!
Yến Tử nói:
- Để tôi chạy đến đấy xem!
Liễu Thanh chạy theo.
- Tôi đi nữa.
Vĩnh Kỳ lúng túng.
- Yến Tử, Yến Tử!
Nhĩ Khang thấy vậy nói với Tiêu Kiếm.
- Ta đem hành lý gởi ở quầy quán trọ đi, rồi mọi người đến đó xem sao?
Thế là tất cả chạy đến nơi hành hình xem.
Khi mọi người đến nơi, đã thấy dân địa phương đứng chật kín.
Còn trên khoảng đất trống giữa sân, cô gái có tên là Tô Tô đang bị trói chặt trên chiếc cột cao. Phía dưới chân cột là một đống củi khô đang sẵn sàng chờ đốt. Cô gái bị trừng phạt chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, rất đẹp đứng yên chờ số mệnh.
Một tộc trưởng tóc bạc đứng trước mặt cô gái, cạnh ông ta có mấy thanh niên trẻ khác, tay cầm đuốc sản sàng chờ lệnh.
Yến Tử đẩy người cố chen vào trong, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Liễu Thanh chen theo sau.
Đám đông quần chúng đứng ngoài gào.
- Tộc trưởng, chuyện này thật ô nhục, đứng có khách sáo gì với nó, hãy châm lửa đốt nó chết đi!
- Đồ vô liêm sỉ, hạ cấp, không biết xấu hổ, làm ô nhục thôn làng.!
Đột nhiên có một người đàn bà lớn tuổi choạng chạy vào, đứng cạnh đống củi, dập đầu gào lên.
- Xin đừng đốt chết con tôi, xin các vị hương thân hãy rủ lòng thương, tôi lạy các người, thân tôi góa bụi, ở góa suốt mười lăm năm trời, tôi chỉ có một mụn con, xin các vị thông cảm, khoan dung cho nó.
Nhưng ngay lúc đó, trong đám đông có một người nói lớn:
- Không được tha, nó là nỗi nhục nhã của cả thôn ta, phải thiêu sống nó!
Thế là một đám khác ùa theo.
- Đúng vậy, đốt đi, giết nó đi!
Tử Vy thấy cảnh đó, mặt tái bệch, quay qua nói với Nhĩ Khang.
- Tại sao mọi người lại tàn nhẫn như vậy? Tại sao muốn thiêu sống người khác, thế còn người đàn ông đã gây họa đâu? Sao chỉ có thiêu sống một người đàn bà?
Nhĩ Khang hoàn toàn hiểu nỗi bất mãn của Tử Vy chàng lắc đầu nói:
- Một hình phạt đáng ghê tởm. Chẳng lẽ ở địa phương này, kết án chẳng cần phải có lệnh của quan phủ địa phương.
Tiêu Kiếm nói:
- Thật khó, những nơi heo hút thế này, phép vua thua lệ làng, ông tộc trưởng có toàn quyền quyết định tất cả!
Lúc đó ông tộc trưởng đưa hai tay lên cao, ý bảo mọi người yên lặng. Và đợi mọi người yên lặng xong, ông tộc trưởng mới trịnh trọng nói:
- Con gái nhà họ Tô là Tô Tô, không biết giữ gìn phụ đạo. Chưa thành hôn mà đã có chửa vậy là làm nhục cả thôn, chính nghĩa ngày, giờ theo tục lệ bao đời thôn ta, ta tuyên bố hình phạt là thiêu sống, hình phạt sẽ được thi hành ngay lập tức, nào đốt lửa lên!
Những thanh niên đứng kế bên ông ta lập tức cầm đuốc định châm vào đống củi.
Yến Tử thấy vậy không dằn lòng được phóng người ra đứng trên đống củi, nói:
- Khoan đã, chuyện này có liên hệ đến mạng sống, con người sao lại có thể tùy tiện hành hình như vậy? Cô gái Tô Tô này chẳng qua là có chửa hoang thì chuyện đó cũng nào có gì là kinh thiên động địa? Tại sao phải đốt chết cô ấy? Nếu muốn cô ta chết cũng được thôi, nhưng còn kẻ đã gây ra tai họa này? Thằng đàn ông đó đâu? Sao không trị tội hắn?
Rồi Yến Tử nhìn vào đám đông, quát:
- Cái thằng đàn ông vô trách nhiệm kia đâu? Tại sao khiếp nhược trốn tránh? Người yêu của ngươi bị người ta giết, người lại không chịu xuất đầu lộ diện, gây sự là cả hai người, lại chỉ bắt một người chịu tội thôi là sao?
Đám đông bên dưới nghe vậy tức giận, vung tay lên la hét:
- Con nhỏ đó là ai vậy? Chuyện không liên can đến người, chõ mõm vào làm gì? Mặc bọn ta, hãy kéo nó

http://tieulun.hopto.org

xuống, kéo nó xuống ngay!
Thế là cô một số người đến định kéo Yến Tử, Vĩnh Kỳ thấy vậy phi thân vào đẩy mấy tay đang đến gần Yến Tử, xong đứng cạnh Yến Tử nói:
- Bẩm các vị, xin các vị nghe tôi nói này, chuyện thiêu sống người khác là chuyện làm tàn nhẫn, cái hình phạt này đúng ra chỉ nên sử dụng để trừng phạt những tên đại ác đại gian. Chớ còn đem áp dụng cho một phụ nữ yếu đuối này thật là không phải, nhất là khi cô ta lại đang có mang. Các vị giết một người thành hai mạng, ông trời có đức hiếu sinh, chẳng lẽ các vị lại muốn người ta chết?
Đám đông nghe vậy quơ tay quơ chân.
- Bọn bây là người ở đâu tới, chắc là người của Tô Tô gọi đến giúp nó đây, có đi ra không? Nếu không bọn này sẽ ra tay đấy.
Tộc trưởng bước tới nói với Vĩnh Kỳ và Yến Tử.
- Các người không phải người của thôn này thì đừng có can thiệp vào việc của thôn Chính Nghĩa. Nước có quốc pháp, nhà có gia quy, Tô Tô đã phạm tội chết thì phải chết thôi.
Tô mẫu phát hiện có người can thiệp òa lên khóc nói:
- Các vị hương thân, hãy cứu giúp chúng tôi, giúp chúng tôi đi, nhà tôi chỉ có một mình Tô Tô... chắc là nó bị người ta cưỡng hiếp chứ không thể tự nguyện làm chuyện xấu vậy... Tô Tô... con hãy nói đi! Thằng đàn ông đó là ai! Đừng sợ gì cả, cứ nói!
Tộc trưởng quay qua Tô Tô hỏi:
- Tô Tô, có phải là ngươi bị cưỡng hiếp không?
Không ngờ Tô Tô bình thản sẵn sàng chấp nhận chết.
- Các ông có tha được cho tôi thì tha, chẳng ai cưỡng bức tôi cả, đây là sự tự nguyện, còn nếu nghĩ là tôi làm xấu hổ thôn Chính Nghĩa thì cứ giết, tôi cũng không thiết sống!
Bà mẹ đau đớn kêu lên.
- Tô Tô, tại sao con có thể sự xự như vậy được, hắn là ai sao con không nói, nếu con chết rồi mẹ con sẽ sống ra sao đây?
Tử Vy, Yến Tử... đều thấy bất bình, Nhĩ Khang bước ra.
- Thưa quý vị! Chúng tôi là những người từ nơi khác đến đây, đúng ra không nên can thiệp vào chuyện này, nhưng thấy cô nương Tô Tô này hẳn có điều khó nói, không muốn làm tổn hại người đàn ông mình yêu đó là nghĩa khí. Vậy thì các vị hãy tha cho cô ấy đi, còn muốn bắt tội, thì phải bắt cả hai người mới công bằng, đó là chưa kể trong bụng cô ta còn một mạng người vô tội các vị hãy tích phước cho thôn, biến điềm xui thành diễm phúc.
Yến Tử nói:
- Phải đấy, phải đấy, biến sức lực thành tương hồ!
Đám đông thấy đột nhiên có đám người lạ vào can thiệp chuyện nội bộ, giận dữ hét:
- Đừng có đôi co với bọn chúng, nếu bọn chúng phá rối thì đánh đuổi chúng đi!
- Phải đó, đánh! Đánh đi!
Thế là có một đám đông cầm gậy xông vào.
Liễu Thanh thấy vậy giận dữ.
- Ai mà đụng đến bọn họ một cái, là tôi lột da ngay!
Vừa nói Liễu Thanh, Liễu Hồng bay vô, chân đá, tay đẩy làm đám đông bạt ra ngay.
Đám đông thấy vậy bị kích động hét:
- Cứ nổi lửa lên đốt rồi tính sau, đốt đi, đốt đi!
Mấy tay thành niên cầm đuốc bước tới, mẹ Tô Tô kêu lên:
- Tô Tô, Tô Tô, hãy cứu Tô Tô đi.
Tử Vy không dằn lòng được gọi to.
- Nhĩ Khang, hãy cứu Tô Tô đi!
Nhưng ngay lúc đó Tiêu Kiếm từ ngoài đã phi thân vào phóng thẳng đến cây cột quơ ba đường kiếm, là cây cột đã gẫy làm ba khúc ngay.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cũng bay người lên đỡ lấy Tô Tô đưa ra khỏi đống lửa.
Đám đông nhìn thấy hoảng hốt.
- Trời ơi, họ biết bay, ở đâu mà xuất hiện cao thủ thế này.
Tiêu Kiếm, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, đưa Tô Tô ra khỏi vòng sân, đám đông giận dữ.
- Không được, đuổi theo, đừng để bọn chúng chạy thoát!
Thế là một đám người mang gậy gộc ùa đến.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng ngay lúc đó chợt nhiên giữa đám đông có một thanh niên mặt mũi sáng sủa, kêu thét lên:
- Cha ơi cha, các người hãy đốt cháy con đi, vì đứa con trong bụng Tô Tô là con của con đó, con con đó!
Ông tộc trưởng nghe vậy tái mặt gặn hỏi:
- Của con? Của con à?
Gã thanh niên quỳ xuống chân tộc trưởng, vừa khóc vừa nói:
- Vâng, cha hãy giết con đi! Con của Tô Tô chính là cháu nội của cha đấy.
Đám đông nghe vậy giật mình, đứng yên, Quên bẵng cả chuyện rượt theo Nhĩ Khang, người thanh niên vừa khóc vừa tiếp tục nói:
- Con và Tô Tô yêu nhau, nhưng cha lại nhất quyết muốn con phải cưới Khổng tiểu thơ, con đã phản kháng không đồng ý... vậy mà... con biết con nói ra sẽ làm cha mất mặt, làm thôn Chính Nghĩa mất mặt, Nếu vậy thì hãy để cho con và Tô Tô được chết bên nhau đi!
Người thanh niên nói xong đứng dậy chạy về phía Tô Tô, đám đông quần chúng không hẹn chạy theo, Thanh niên vừa chạy vừa nói:
- Tô Tô... hãy tha thứ cho anh... hãy tha thứ cho tội hèn nhát, thiếu trách nhiệm của anh, anh quả là thằng tồi!
Cô gái Tô Tô cũng khóc theo:
- Anh Chí Vỹ! anh Chí Vỹ! anh không có lỗi gì cả!
Hai người chẳng hẹn chạy về phía nhau, ôm chầm nhau.
Đám Nhĩ Khang thấy vậy hết sức cảm động, Nhĩ Khang bước tới chắp tay bái tộc trưởng một cái nói:
- Xin cung hỷ! Cung hỷ! quý vị thay vì đốt chết hai kẻ yêu nhau, hãy tác thành cho họ hợp lý hơn. Đó là chưa kể cái giọt máu trong bụng cô gái là cháu nội ông mà!
Rồi móc trong người ra một nén bạc, đặt vào tay trưởng tộc nói:
- Còn đây là quà tặng của chúng tôi, coi như mừng cho cô dâu chú rể, để ông sẽ sớm lo liệu lễ cưới cho họ!
Ông tộc trưởng đứng lặng không biết nói năng gì cả.
Đám đông cũng đứng yên ngạc nhiên.
Bà mẹ của Tô Tô bước tới quỳ xuống trước mặt Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm vừa lạy vừa nói:
- Xin cảm ơn các vị anh hùng hảo hớn! xin cảm tạ các vị thánh thần!
Bà mẹ lạy xong chạy tới bên tộc trưởng, nỏi:
- Ông tộc trưởng xin ông hãy tha mạng cho chúng đi, tôi van ông... van ông... chúng là con ông nữa mà!
Ông tộc trưởng lúc đó như xúc động, cúi người xuống đỡ Tô mẫu lên, nói:
- Vâng... ta phải chuẩn bị lễ cưới cho hai đứa nó vậy.
Yến Tử thấy vậy mừng quá nhảy cỡn lên, vừa nhảy vừa hét:
- Đúng là hóa sức lực thành tương hồ! Hóa sức lực thành tương hồ rồi!

http://tieulun.hopto.org

Chương 43

T ối hôm ấy, mọi người rất vui vì đã cứu được Tô Tô, nên ai cũng thấy cảm kích, nhất là Yến Tử cô nàng cứ tự ca ngợi.
- Đấy, hôm nay bọn mình thật vĩ đại! ra quân là thành công ngày, cứu được Tô Tô khỏi bị thiêu sống là một thành tích, rồi còn tác hợp được cho Tô Tô với con trai ông tộc trưởng nữa. Thật tuyệt vời! anh Vĩnh Kỳ này, sự việc đó rất hợp với câu các anh thường nói "những kẻ có tình cảm thì cuối cùng cũng nên chồng vợ."
- Vâng, "hữu tình nhân chung thành quyến thuộc"!
- Đúng đấy, đúng đấy, chúng ta cứu một mạng người hơn là xây bảy trang đồ họa phải không?
- Không phải nói vậy, mà "cứu nhân nhất mạng thắng tạo thất cấp phù đồ". Phù đồ ở đây là nói tòa bửu tháp, có nghĩa là cứu một mạng người hơn xây bảy tầng bảo tháp (Ca dao Việt Nam: Dù xây chín bậc phù đồ, không bằng làm phúc cứu cho một người).
Tử Vy giải thích, Yến Tử bực dọc cãi.
- Cứu một mạng người với bảo tháp có dính dáng gì? Thôi kệ nó, bảo tháp gì cũng mặc. Chúng ta là tám tầng, chín tầng bảo tháp lận... Ồ! Hôm nay ta vui vẻ vô cùng, từ "Hồi Ức thành" trốn ra, mãi bây giờ ta mới được trở lại là "Tiểu Yến Tử". Ta muốn bay bay tuốt lên trời xanh.
Tiêu Kiếm cười.
- Tôi thấy thì cô đang ở trên mây xanh rồi đấy, cô là người hoạt bát, sống động nhất. Sống mà yêu đời như cô, thì cuộc sống làm sao buồn, thật là đáng sống, tôi rất khâm phục.
Yến Tử có vẻ khoái chí.
- Thật ư?
- Thật! Cô là một con én biết bay đấy, à mà ngày xưa ai đã đặt cho cô cái tên đó vậy?
- Tôi cũng không biết, khi tôi lớn lên thì đã có cái tên đó rồi.
- Thế cô có biết hai câu thơ "Ngày xưa én trước Tạ vương đường, bay xuống thường xuyên sống với dân" không!
Yến Tử mít đặc nên hỏi:
- Cái gì mà én, rồi cái gì bay đến nhà bá tánh?
Tử Vy thì cảm khái.
- Bây giờ thì tất cả không có nhà rồi, nên "xứ xứ vô gia xứ xứ gia."
Tiêu Kiếm gật gù.
- Hay lắm câu "xứ xứ vô gia xứ xứ gia" (nơi nào cũng không nhà, nơi nào cũng là nhà) nó tương tự như câu "dữ thiên vị cái địa vị lư." (dùng trời là mái nhà dùng đất làm lều ở). Tất cả bọn ta đều là cô nhi lãng tử nên "nơi nơi đều là nhà."
Liễu Thanh kéo mọi người trở lại thực tại.
- Hôm nay nhà của bọn ta là ở nơi này, tôi đã mướn hai phòng. Nam một phòng, nữ một phòng, tuy đơn giản nhưng dù gì vẫn tiện nghi hơn là ngủ nhà nông dân.
Nhĩ Khang bước tới cảnh giác.
- Mọi người đã mệt mỏi quá thì đi tắm, xong ăn uống đánh một giấc để mai dậy sớm. Bởi vì chuyện can thiệp ban nãy đã khiến hành tung bọn ta bại lộ rồi, có muốn ở lại đây lâu cũng không được, đừng có ngồi mà tán gẫu nưa. Hãy cố dưỡng tâm tinh thần, để mai lên đường cho khỏe khoắn.
Kim Tỏa và Liễu Hồng chia tiền ra làm tám phần phát cho mỗi người một túi.
- Tôi và Liễu Hồng đã chia đều bạc ra, vàng, tiền ra tám phần bằng nhau. Mỗi người giữ một túi, đó là tài sản để hộ thân, không được hơ hỏng để mất, tiền bạc như mọi người biết rất cần thiết, vì con đường chúng ta đi còn dài. Mọi người cất kỹ tiền vào người xong, Tiêu Kiếm nói với Nhĩ Khang.
- Nhất là cậu đấy, không được vung tiền ra một cách rộng rãi quá. Chuyện cứu Tô Tô là cần thiết, nhưng còn cái chuyện cho tiền làm lễ cưới thì không cần. Mặc dù chúng ta có mang tiền theo, nhưng trên đường còn phải xài rất nhiều thứ nữa chứ?
Nhĩ Khang chắp tay.
- Vâng, lời anh dạy chí phải!
Liễu Hồng nghĩ Nhĩ Khang tự ái, nói:
- Đừng có giận nhé, Tiêu Kiếm đi giang hồ đã lâu nên có kinh nghiệm. Còn các bạn toàn là công tử cát cát nên không quen, xài tiền rộng rãi đã thành thói quen, đến khi hết tiền tiêu thì hối hận đã không kịp!
Nhĩ Khang quay qua nhìn Liễu Hồng.

http://tieulun.hopto.org

- Tôi đâu có thắc mắc gì chuyện đó đâu?
Tử Vy nói giúp cho Nhĩ Khang.
- Nhĩ Khang có ý của anh ấy, không cho tiền e là tay tộc trưởng đó không chịu sắm sửa lễ cưới. Cái nén bạc kia không thuần túy là quà cưới, mà còn là một áp lực trước mặt mọi người. Ông ta đã nhận tiền thì phải có lễ thôi.
Nhĩ Khang quay qua nhìn Tử Vy.
- Như vậy là Tử Vy hiểu ý tôi đó!
Liễu Thanh gật gù.
- Thì ra như vậy, nhưng tôi thấy những người ở thôn Chính Nghĩa này có vẻ không đáng tin. E là khi bọn ta đã đi, họ lại hối hận rồi tiếp tục cho Tô Tô lền giàn hỏa. Hay là chúng ta nên để họ thành thân rồi hãy đi.
Yến Tử nói:
- Như vậy tốt nhất, tôi thích ở lại ăn cưới xong mới đi, vì tôi cũng rất sợ họ đổi ý nhất là cậu con trai lão tộc trưởng. Hắn có vẻ sợ ông già... giống như ở đây cũng có một người vậy...
Vĩnh Kỳ bực dọc.
- Cô đừng có nói xiên nói xỏ nhé.
Yến Tử làm bộ ngạc nhiên.
- Cái gì mà nói xiên xỏ, anh không thể không nói câu đó được không?
Vĩnh Kỳ có vẻ nóng nảy.
- Không được! Em có thói quen của em thì anh cũng có thói quen của anh. Cái gì anh không phải em cứ nói thẳng cũng như ngược lại.
Nhĩ Khang nói:
- Thôi chuyện ở Chính Nghĩa thôn này tới đây là hết. Từ đây, đừng nên can thiệp bất cứ chuyện gì nữa. Sáng mai ta phải xuất phát sớm rồi, đừng để trì trệ. Tôi bắt đầu đánh hơi thấy có lính đuổi theo rồi đấy, đừng quên bọn mình là một lũ "phạm nhân" nhé!
o0o
Tối hôm ấy trăng rất sáng.
Khách sạn mà đám Yến Tử ngụ có một hoa viên nho nhỏ. Giữa vườn hoa có một mái đình, Nhĩ Khang và Tử Vy ăn cơm xong, xuống mái đình nhỏ ngồi xem trăng. Nhìn trăng, Nhĩ Khang cảm xúc choàng tay qua vai Tử Vy.
- Tử Vy này, nếu một ngày nào đó, em nhận ra anh không đẹp như điều em nghĩ, lúc đó em có chán ghét anh không?
Tử Vy ngạc nhiên.
- Sao anh lại nói điều đó trong lúc này vậy?
- Bởi anh nghĩ "nhân thương hữu nhân, thiên hương hữu thiên." (trên người còn có người, trên trời còn có trời, ý nói người hay còn người hay hơn). Vì vậy con người khoang thể tự mãn, người khác dễ làm một cuộc so sánh. Vì vậy anh e là, sau nầy tiếp xúc với nhiều người hơn, em sẽ thấy anh chẳng bằng ai cả.
Tử Vy nhìn người yêu nói:
- Thế còn anh? Em chỉ sợ là em sẽ không hoàn mỹ trong mắt anh.
- Có thật em cũng sợ điều đó ư?
- Vâng, nhưng anh đừng có dùng tiếng sợ. Vì nó vô nghĩa, với em anh là cái gì trên hết, chẳng có ai có thể so sánh được với anh. Chỉ cần nói gần thôi, trong đám bọn mình, mỗi người một vẻ, mỗi người đều có một lập trường khác nhau. Tiêu Kiếm cũng vậy, giỏi văn lẫn chữ, nhưng với em anh lại sừng sững như trái núi. Chẳng có ai khiến em yêu hơn anh được.
Nhĩ Khang nghe vậy cảm động.
- Cảm ơn điều em vừa nói! Em đã làm tăng sức mạnh trong anh rất nhiều, anh tin tưởng hơn, nhưng hỏi thật em, cái chuyện Tô Tô sáng nay đó, nó có làm em nghĩ ngợi gì không?
Tử Vy nhìn Nhĩ Khang.
- Đấy thấy chưa? Anh thật đáng sợ, anh đã nhìn xuyên qua cả trái tim em.
Nhĩ Khang nói:
- Nhưng anh nghĩ, em không nên nghĩ ngợi gì cả chuyện thế hệ trước nó đã qua rồi. Nếu em cứ nghĩ đến là tự làm khổ mình đấy.
- Em không phải bận bịu với chuyện thế hệ trước, mà chỉ cảm thấy hoang mang từ khi có sự xuất hiện của vợ chồng ông chú em. Sau đó những chuyện kinh thiên động địa tiếp theo rồi hôm nay gặp chuyện Tô Tô

http://tieulun.hopto.org

nữa, tất cả sự việc đó khiến em bất giác nghĩ đến mẹ, em không ngờ sao mẹ lại kiên cường thế. Mười mấy năm gian khổ để nuôi em đến tuổi trưởng thành trong khi cái người tạo ra em, em không cần biết ông ta là ai lại có thể vô trách nhiệm như vậy, tội ông ta quả là tày trời. Nếu lúc đó bá tánh ở Tế Nam đều có thành kiến nặng như dân ở Chính Nghĩa thôn này, thì có lẽ em đã chết và đã không có em hiện nay.
Nhĩ Khang nói:
- Đừng có trách cái người đã tạo ra em. Thôi! Nếu không có em thì làm gì có chuyện chúng mình? Cũng may là mẹ em không bị thiêu chết nếu không anh đã không gặp em!
- Thật vậy ư?
- Chứ sao? Vì vậy phải biết là em nợ anh kiếp này nhiều lắm, vì vậy không được làm bất cứ điều gì không hay. Chúng ta phải biết tận dụng thời gian mà vui sống.
Tử Vy cảm động.
- Vâng.
Và ngã vào lòng Nhĩ Khang, Nhĩ Khang ngắm lấy người trong lòng, và trong một phút mềm lòng, đã cúi xuống định hôn Vy, nhưng Vy đã đẩy ra.
- Em làm gì có vẻ căng thẳng như vậy?
Tử Vy lắc đầu nói:
- Dân ở đây họ bảo thủ lắm, e là để họ nhìn thấy bọn mình cũng có thể bị chết cháy đấy.
- Sợ gì? Họ muốn thiêu sống ta, thì phải thiêu cả hai đứa, anh sẵn sàng chết với em. Hai đứa sẽ biến thành khói ngao du khắp bốn phương trời.
Tử Vy xúc động.
- Anh Nhĩ Khang này, có anh em chẳng thấy sợ gì cả, em sẽ theo anh đến tận chân trời góc biển. Giờ em đã suy nghĩ kỹ rồi, mặc dù bản thân lai lịch thế nào không rõ lại phạm phải hàng đống tội khi quân. Mất cả niềm vui với người mình gọi là Hoàng a ma... tương lai mù mịt, nhưng mà, em giờ rất giống Yến Tử. Chẳng thấy lo gì cả, trái lại còn cảm thấy rất sung sướng vì đã thoát được khỏi cái "Hồi Ức thành" đáng sợ kia. Mình đã được tự do, còn được cùng anh như chim liền cánh run rủi đến mọi phương trời.
Nhĩ Khang cảm động.
- Em nói nghe hay lắm, lạc quan lắm, hơn cả ban nãy lúc ở trong phòng, em đã nói "nơi nơi không nhà, nơi nơi là nhà." Với anh thì từ lúc sống lưu lạc đến nay, vì có em bên cạnh, anh thấy đâu cũng là thung lũng tình yêu cả. Anh nghĩ tương lai mình sẽ không mịt mù đâu, mà nó sẽ vô cùng tốt đẹp.
Những ngày lưu lạc kế tiếp, họ vẫn bình yên cho đến... một hôm cả bọn đến một ngôi làng có tên gọi là Hồng Diệp trấn. Sau một ngày ngồi xe mệt mỏi, nên khi xe vừa vào khu phố chợ. Nhĩ Khang đi trước, quay lại nói:
- Đằng kia có một khác sạn tên là Duyệt Lai khách sạn, ta nghỉ ngơi ở đấy nhé?
Mọi người đồng ý, thế là xe dừng trước cổng nhà trọ, mọi người nhảy xuống mang hành lý vào quán.
Trong khi Yến Tử lại nhìn đông nhìn tây, thấy xa xa có một đám đông tụ họp. Lại nãy tính hiếu kỳ, nói:
- Các người vào trong đó trước đi, một lát tôi vào sau.
Vĩnh Kỳ lo lắng.
- Em lại định đi đâu nữa?
Yến Tử bước nhanh về phía góc phố, không quay đầu lại nói:
- Mặc em, em không bị biến mất đâu mà sợ!
Nhĩ Khang khuyên Vĩnh Kỳ.
- Tốt nhất là cậu cũng đến đó cùng cô ta đi.
Vĩnh Kỳ đuổi theo, đến nơi thấy một đám đông đang tụ tập, có gã lớn tiếng nói:
- Hồng Mao thắng nè! Chiến thắng đi Hồng Mao! Vạn tuế Hồng Mao!
- Lục Mao thắng! Lục Mao phải chiến thắng! Vạn tuế Lục Mao!
Yến Tử nghe vậy càng hiếu kỳ, vạch đám đông chui vào.
- Cái gì mà Hồng Mao, Lục Mao? Hắc Mao đến nè.
Vĩnh Kỳ cũng vội chui vào, đến đó mới thấy là không phải gì khác mà là đấu gà. Hai con gà thả trong sân đang gắng sức lừa nhau, đá nhau. Trong khi đám đông đứng quanh đang hò hét cổ vũ.
- Hồng Mao sẽ chiến thắng, chiến thắng!
- Lục Mao chiến thắng, chiến thắng!
Trong khi hai chủ gà ngồi hai bên, không ngừng hỏi:
- Có ai đặt cược không? Ai bắt con nào đặt liền con nấy!
Một tay đứng trong đám nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bắt con màu lục, bắt con màu lục!
Phía trước mặt đám đông có các chậu đồng, ai muốn cá đặt tiền vào đó. Đám đông người thì bắt cá với lão chủ, người lại đặt cược với nhau. Yến Tử vốn có máu mê cờ bạc trong người, nên vừa nghe thấy đặt cược là máu nóng cuồn cuộc nổi lên, phải đặt cược mới được. Vừa nghĩ đến là thò tay vào túi!
- Tôi đặt con màu đỏ đó!
Lão chủ thấy cô gái cũng đánh bạc, thích chí, hù:
- Đặt thì bỏ tiền ra đi, bỏ trễ là không nhận đâu nghe.
Yến Tử lấy trong túi ra hai đồng tiền nói:
- Tôi đặt hai đồng đây.
- Vĩnh Kỳ vừa trờ tới.
- Ồ! Tiểu Yến Tử...
Anh chàng định ngăn lại nhưng không còn kịp, đành đứng cạnh nhìn.
Ở địa phương nhỏ thế này mà Yến Tử đặt đến hai đồng là một số tiền quá lớn, nên ai cũng quay sang nhìn, rồi tiếng xì xào.
- Ở đâu đến một con a đầu, lại vung tiền nhiều thế?
Tay chủ con gà xanh nói:
- Coi chừng cô ấy đặt nhằm đấy, nãy giờ con gà xanh tôi đã ăn được mấy bận rồi.
Nhưng Yến Tử lắc đầu.
- Mặc ông, tôi đặt con lông đỏ!
Rồi lớn tiếng cổ vũ.
- Hồng Mao chiến thắng, Hồng Mao vô địch!
Giọng điệu của Yến Tử chắc nịch, khiến mọi người đổ dồn sang đặt con lông đỏ.
Yến Tử vừa xem, vừa hát.
- Hồng Mao hãy cắn Lục Mao, cắn nó chết đi, ngươi là con gà nòi vô địch mà...
Cuộc chiến giữa hai con gà xảy ra ác liệt, chỉ một lúc sau con gà xanh xuống sức thấy rõ, đám đông hét.
- Gà đỏ thắng rồi, gà đỏ thắng rồi!
Yến Tử thích quá, mặt đỏ như gấc.
- Hồng Mao vạn tuế, Hồng Mao chiến thắng!
Rồi Yến Tử gom hết tiền thắng được đến trước mặt mình.
Đám đông đã tin tưởng Yến Tử trước khi đặt cược lại hỏi Yến Tử.
- Cô nương, cô nương đặt đi bọn này sẽ theo!
Yến Tử hỏi:
- Kế tiếp là con gì đấu với con gì?
Lão chủ trường gà bị thua quá nhiều nổi nóng.
- Nầy cô gái, cô có muốn đấu với ta không?
- Đấu thế nào chứ?
- Tôi để cô chọn một con đại diện cho cô, tôi chọn một con đại diện cho tôi, người nào thua người đó chung tiền. Nhưng tôi nói trước, gà phải mua đấy, một con một lạng bạc, tôi để cho cô chọn trước.
- Được, tôi chọn!
Vĩnh Kỳ lo lắng kéo tay Yến Tử.
- Thắng một trận đủ rồi, đừng có đánh cược nữa, mấy người kia họ đang chờ cô ở nhà.
Yến Tử trợn mắt.
- Anh đừng có làm tôi cụt hứng nghe, lâu lắm mới có dịp vui thế này, anh phải để tôi chơi chứ?
Vĩnh Kỳ chẳng biết làm sao, đành đứng yên. Yến Tử chọn một con gà đen.
- Con nầy coi bộ được đấy, màu đen giống như Yến Tử tôi vậy. Còn ông, ông chọn con gà nào?
Ông chủ gà đưa một con gà nòi ra.
- Ta chọn con này, nó tên là "Uy Phong".
Yến Tử nào biết nhìn gà, còn đắc ý nói:
- Được, con "Ô Mao" của ta sẽ đá cho con "Uy Phong" của ông một trận tan tác.
Rồi quay qua đám đông nói:
- Nào các ngươi cứ đặt cược đi, muốn thắng thì đặt màu đen nào.
Yến Tử vừa nói vừa đẩy hết số tiền mình vừa thắng vào đặt cược, đám đông thấy vậy lại xì xào.
- Con bé này gan thật! dám đặt cược to thế?
- Nhưng cái con gà đen kia trông thấy giống gà nòi, nó có vẻ nhút nhát làm sao đó?

http://tieulun.hopto.org

- Vậy thì đặt cược phía nào đây?
Yến Tử nói:
- Hãy đặt cược bên gà tôi đi, trong nó vậy chứ khỏe lắm đấy, gà mật gấu đó!
Nói xong bế con gà lên, kề mỏ nó nói:
- Này, Ô Mao, ngươi phải vì ta mà chiến đấu nghe, ta không cho phép ngươi thua, phải chiến thắng không được thua. Nếu ngươi thua là tối nay ta sẽ làm thịt ngươi đấy.
Yến Tử nói xong, thả con gà xuống đất.
Đám đông bắt đầu vào trận, và thật bất ngờ chỉ sau mấy hiệp, con Ô Mao lại chiến thắng.
Yến Tử lại được dịp múa tay múa chân.
- Thấy chưa, thấy chưa, con Ô Mao đã thắng, bây giờ ai muốn đặt cược tiếp tục không? Đặt đi nào?
Lúc bấy giờ tiền giấy, bạc nén, đã chất đầy một đống trước mặt Yến Tử. Vĩnh Kỳ không yên tâm kéo tay Yến Tử bảo thôi. Nhưng Yến Tử đang thắng làm sao lại chịu ngưng, thế là tiếp tục.
Những tưởng Yến Tử sẽ bị thua trở lại, không ngờ con "Ô Mao" tầm thường đó như có thần độ, thắng luôn mấy trận liền. Đến độ gần như tất cả tiền của tay chủ gà đều chui hết về phía Yến Tử.
Vĩnh Kỳ thấy trời đã sụp tối, vội lấy khăn ra gói tiền lại nói:
- Trời đã tối rồi, không nên cờ bạc tiếp!
Tay chủ gà nghe vậy bảo:
- Tiếp tục nữa đi cô nương!
Yến Tử chơi đã chán nên nói:
- Thôi, không chơi nữa, gà của tôi, tôi mang về.
Không ngờ tay chủ gà trở mặt.
- Chơi thắng rồi bỏ đi ư? Đâu có chuyện dễ dàng như vậy? Ta không chịu.
Rồi hắn đặt một nén bạc xuống mâm nói:
- Nào, mi tiếp tục không?
Yến Tử thấy thái độ dữ dằn của hắn, nên nổi nóng.
- Bản cô nương đã nói đủ rồi! Không chơi là không chơi!
Tay chủ gà xông tới chụp lấy cổ tay Yến Tử.
Yến Tử vị bận cúi xuống bế con Ô Mao nên không để ý, bị lão ta chụp phải. Bên sau anh ta còn có mấy tay mặt mày bậm trợn khác. Vĩnh Kỳ thấy vậy hét:
- Đồ vô lễ! buông tay ngươi ra không?
Vĩnh Kỳ vừa nói vừa chém xuống cổ tay gã chủ, khiến gã đau quá buông tay Yến Tử ra, gã hét:
- Ở đâu có bọn cẩu tặc này chứ? Dám đến đây phá hoại chuyện làm ăn của ta chứ?
Gã vừa nói là đã bị Vĩnh Kỳ cho tiếp mấy tát tai vào mặt.
- Miệng ăn nói dơ bẩn, mở sòng bạc, thua thì chịu thua đi vậy mới là quanh minh chính đại, bộ ngươi mở sòng ra để gạt bá tánh à?
Đám đông vừa tan ra nghe vậy tụ lại vỗ tay.
- Hay lắm, hay lắm! bọn chúng lường gạt bọn tôi, mỗi lần chúng tôi thắng là không cho đi! Đánh dằn mặt hắn đi!
Không ngờ lúc đó mấy tay đại hán đứng sau ông chủ gà đã xông tới, hét:
- Mi đến đây phá đám bọn ta phải không? Vậy thì hãy mở mắt ra xem bọn này là ai nè!
Yến Tử nghe vậy giận dữ, phóng nhanh một đá về phía tay vừa phát ngôn.
- Bà cô ngươi đã lâu chưa đánh ai, bọn người cứ tiến lên đi cho biết!
Vĩnh Kỳ nói:
- Bọn người muốn đánh nhau thật đấy à?
Vĩnh Kỳ vừa nói là triển khai công phu, đánh bọn đại hán vừa xông tới dạt ra cả, bọn này nào phải là đối thủ của Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ lại muốn Yến Tử ra oai, nên cứ đánh cho chúng văng tới bên Yến Tử, để Yến Tử bồi thêm một phát lăn cù. Gã chủ trại đá gà thấy bọn thủ hạ của mình bị đánh tan, vẫn hậm hực nói:
- Ở đâu mà lại xuất hiện du đãng man rợ này!
Gã vừa dứt lời, Vĩnh Kỳ đã phóng tới chụp lấy cổ tay hắn bóp mạnh, gã đau quá kêu thét lên:
- UI da, ui da, thôi thôi, hảo hán ơi, xin tha mạng, xin tha mạng. Bọn này có mắt không tròng nên không nhìn thấy Thái Sơn, hãy tha mạng tôi đi!
Vĩnh Kỳ đẩy một cái thật mạnh, khiến hắn ngã lăn về phía đồng bọn.
- Hôm nay ta tha người, nhưng từ đây về sau mà còn mở sòng bạc ức hiếp dân lành, là ta không tha đâu.
Lão chủ sòng bạc quỳ mọp xuống lạy.

http://tieulun.hopto.org

- Hảo hán! Nữ anh hùng xin tha mạng!
Đám đông quần chúng thì vung tay.
- Hảo hán, nữ anh hùng vạn tuế!
Yến Tử bỗng cảm thấy mình trở thành nữ anh hùng thật, rất đắc ý, chắp tay lại theo kiểu anh hùng hành hiệp nói:
- Xin cảm ơn, cảm ơn!
Và rồi vừa ôm túi tiền, vừa ôm con gà cùng Vĩnh Kỳ quay về khách sạn.
o0o
Nhĩ Khang, Tử Vy... lúc đó đã tắm rửa sạch sẽ, đang ngồi tụ bên chiếc bàn ăn chuẩn bị bữa cơm tối. Thức ăn đã gọi lên mà Yến Tử với Vĩnh Kỳ đâu chẳng thấy, bụng lại đói cồn cào, nên không chờ nữa, vừa ăn vừa nói chuyện. Liễu Thanh không yên tâm định ra ngoài xem nhưng Nhĩ Khang đã nói:
- Không cần thiết! Lúc này mỗi người phải tập thói quen tự bảo vệ mình, nếu không thì mệt lắm. Chúng ta cứ ăn đi nào biết đâu họ ở ngoài cũng đã ăn riêng. Yến Tử không bao giờ để mình chết đói đâu mà sợ?
Liễu Hồng gật đầu:
- Anh nói đúng, đã biết đến giờ cơm rồi mà không về thì chúng ta ăn trước vậy. Tôi cũng đói quá rồi, mạnh ai nấy lo thôi.
Thế là mọi người cùng ăn. Đang cắm cúi ăn chợt nghe có tiếng "bịch!" một cái, rồi cả một túi tiền to nằm giữa bàn. Tiếp theo là tiếng gà kêu "cục cục cục..." mọi người ngạc nhiên nhìn lên, chỉ thấy Yến Tử tay ôm một con gà đen, đắc ý nhìn mọi người, trong khi Vĩnh Kỳ thì bối rối đứng phía sau. Tiêu Kiếm tròn mắt chỉ con gà.
- Ở đâu có vậy? Con gì vậy?
Yến Tử tự nhiên kéo ghế ngồi vào bàn.
- Ngươi thật là ngu, con nầy là con gì không biết à? Một con gà trống, gà trống vĩ đại!
Mọi người nhìn con gà vẫn không hiểu, Nhĩ Khang nói:
- Ai lại không biết đó là con gà, nhưng cô ôm con gà đó làm gì?
Yến Tử đắc ý nhìn Nhĩ Khang.
- Con gà này của tôi mua, nó có tên là "Ô Mao" tôi là Yến Tử con chim én lông đen, nó cũng lông đen nên vô cùng lợi hại. Bữa nay nó đã giúp tôi thắng một trận lẫy lừng.
Nói xong Yến Tử cúi xuống nói với con gà.
- Này Ô Mao, ta thưởng ngươi mới được, ngươi thích ăn mói gì nào?
Rồi Yến Tử gắp một cục thịt đút vào mồm gà, mọi người nhìn nhau, Nhĩ Khang hỏi:
- Vĩnh Kỳ, thế này là thế nào?
Vĩnh Kỳ ngồi xuống.
- Đó là con gà đá độ, Yến Tử đã mua nó.
Rồi vỗ vỗ vào bao tiền, kỳ tiếp.
- Đây là số tiền Yến Tử đã thắng, nhờ con gà đó đá đấy, giờ các bạn đã hiểu chưa?
Mọi người quay qua nhìn Yến Tử, trong khi Yến Tử tỏ ra đắc ý, kể lại:
- Các ngươi biết không, Vĩnh Kỳ hôm nay oai phong lắm đấy. Bọn chủ sòng đều là bọn xấu, thua tiền tôi lại không cho tôi về. Thế là anh ấy nhảy ra dạy cho bọn họ một bài học, đánh bò lăn bò càng tất cả, khoái trá vô cùng.
Liễu Thanh giật mình:
- Các người lại đánh lộn nữa ư?
Liễu Hồng cũng la lên.
- Đã bảo ra đường đừng có gây sự đừng để chuyện gì xảy ra mà không nghe, nhất là cấm không được đánh lộn...
Yến Tử cãi lại.
- Cái gì mà cấm? Muốn cấm cũng không cấm được, chẳng lẽ để cho người ta ăn hiếp mình à?
Con gà đen trong tay Yến Tử bị ôm cứng có vẻ bực bội, nó vùng vẫy làm văng lông tùm lum lên mình Kim Tỏa ngồi cạnh, Kim Tỏa vừa né, vừa bực mình.
- Yến Tử, bây giờ chị định tính xử lý con gà này thế nào đây? Sao không thả cho nó đi đi?
- Thả nó đi à? Sao lại thả? Nó là đệ nhất công thần của ta mà? Ta phải nuôi nó đàng hoàng.
Nhĩ Khang ngạc nhiên.
- Làm sao nuôi nó được? Đừng quên là chúng ta đang chạy trốn nhé. Bản thân còn lo chưa xong, làm sao lại nuôi gà?

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng nó có thể giúp chúng ta kiếm tiền.
- Chúng ta còn chưa sa sút đến độ phải dựa vào chuyện đá gà kiếm sống mà?
Yến Tử bất mãn.
- Anh rõ là nhỏ mọn, nuôi một con gà tốn bao nhiêu chứ? Không phiền ai đâu, tối tôi ôm nó ngủ, đi đâu tôi cũng mang nó theo, chẳng ai phải lo cho nó đâu.
Kim Tỏa tròn mắt.
- Có thật là tối chị sẽ ôm nó ngủ, ban ngày chị sẽ ôm nó đi theo không?
- Chuyện đó đâu gì khó.
Kim Tỏa lập tức tuyên bố:
- Vậy thì tối nay tôi không ngủ với chị!
Liễu Hồng cũng tuyên bố.
- Tôi nữa... không ngủ cùng giường với Yến Tử.
Yến Tử quay qua Tử Vy.
- Vậy tối nay ta và ngươi ngủ cung nhé, bọn mình đã thề là có phước cùng hưởng có họa cùng chia mà?
Tử Vy kêu lên.
- Trời ơi, thế thì chết rồi!
Rồi giả vờ nghẻo đầu chết.
Kết quả là tối hôm ấy Tử Vy, Kim Tỏa, Liễu Hồng phải chen chân một giường, dành riêng một giường cho Yến Tử và con Ô Mao. Tối hôm ấy con gà cứ quậy cúc... cúc... liên tục. Vậy mà chẳng hiểu sao mọi người lại ngủ mê như chết... Mãi đến lúc mặt trời lên cao, Nhĩ Khang vẫn chưa thấy ai dậy, ngạc nhiên bước sang gõ cửa.
- Tử Vy, Yến Tử, đến giờ ăn sáng rồi, sao chẳng ai dậy, dậy đặng đi chứ?
Yến Tử nghe gọi giật mình thức dậy, những vẫn cảm thấy đầu nặng như chì, đưa tay lên sờ bên cạnh chẳng thấy con "Ô Mao" đâu cả, Yến Tử gọi.
- Ô Mao, Ô Mao đâu rồi! Ngươi chạy đâu chứ?
Nhĩ Khang bên ngoài tiếp tục gõ cửa, Yến Tử lúc này mới tỉnh hẳn đáp.
- Dậy rồi, dậy rồi.
Xong chạy qua giường Kim Tỏa, Tử Vy, Liễu Hồng lay mạnh.
- Ê, dậy đi, tại sao đến giờ chưa dậy? Các ngươi có trông thấy con Ô Mao của ta đâu không?
Rồi cúi nhìn xuống giường "cúc cúc" gọi tìm con gà, đến lúc này Tử Vy Liễu Hồng, Kim Tỏa mới thức dậy nhưng chẳng hiểu sao đôi mắt cứ nhắm típ.
- Mệt quá, tôi muốn ngủ thêm một chút.
- Kim Tỏa nói, Tử Vy cũng nói, trong khi Yến Tử cứ hỏi.
- Các ngươi có trông thấy con Ô Mao của tôi đâu không? Có thấy không?
Liễu Hồng vươn vai rồi nói:
- Để tôi mặc áo xong sẽ phụ chị tìm cho!
Nói rồi leo xuống giường đến chỗ lấy quần áo, bất ngờ nhìn thấy nơi để hành lý trống không, Liễu Hồng kêu lên.
- Chết rồi, Kim Tỏa, Kim Tỏa!
Kim Tỏa và Tử Vy nghe la chạy tới.
- Chuyện gì? Chuyện gì vậy?
Liễu Hồng kéo tay Tử Vy đến chỉ.
- Hành lý của chúng ta đâu rồi?
Rồi như sực nhớ ra, Liễu Hồng đưa tay sờ vào thắt lưng.
- Trời ơi!
- Cái gì nữa!
- Túi tiền của các ngươi có còn không vậy?
Ba cô gái còn lại nghe vậy đưa tay sờ thắt lưng của mình, đều tái mặt.
- Không xong rồi, chúng ta đã bị trộm! Chúng ta đã ngụ nhằm khách sạn xấu rồi! Khách sạn của bọn trộm.
Bốn cô gái cũng phát hiện bộ quần áo mặc hôm qua còn treo trên móc áo, vội vã mặc vào, Liễu Hồng mở cửa, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Liễu Thanh xông vào.
- Chuyện gì đã xảy ra vậy?
Tử Vy hớt hải nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bọn tôi bị trộm, tất cả tiền bạc và hành lý đều bị trộm sạch rồi!
Yến Tử nói thêm.
- Kể cả con Ô Mao của tôi!
Bốn người đàn ông nhìn nhau, Liễu Thanh hỏi.
- Tôi phải đi tìm tay chủ khách sạn hỏi cho ra lẽ!
Tiêu Kiếm đi đến khắp nơi quan sát, chợt phát hiện một mảnh hương còn sót lại dưới đất nói:
- Các người đã bị bọn giang hồ sử dụng một trong ba hạ sách rồi. Đây là mê hồn hương! Trách sao chẳng ngủ như chết, ta nghĩ chuyện này hẳn không liên quan gì đến tên chủ khách sạn đâu... Vì vậy ngay con gà đen kia cũng bị mất, nhưng con gà đâu có đáng giá bao nhiêu sao cũng lấy. Chắc chắn là việc làm nầy có dính líu đến bọn đá gà hôm qua.
Yến Tử nghe vậy đùng đùng nổi giận.
- Tôi phải đi tìm bọn chúng tính sổ mới được! Thật bực, lần này phải đánh cho bọn chúng tơi tả.
Yến Tử dứt lời là xông ngay ra ngoài cửa.
Nhĩ Khang bảo Vĩnh Kỳ.
- Vĩnh Kỳ! mau kéo cô ấy lại, chuyện này không thể để động đến cửa quan... không nên để rùm beng bằng không cô ấy lại làm đổ bể mọi chuyện.
Khi Yến Tử chạy đến trường gà hôm qua, thì chỉ thấy khoảng đất trống trơn, chẳng có một bóng ma nào cả. Yến Tử kêu lớn:
- Này bọn đấu gà! Các ngươi ở đâu? Có giỏi thì ra đây, thật là đồ hạ tiện, dám làm cả chuyện trộm chó, bắt gà, thật xấu hổ. Các người có giỏi thì ra đây...
Vĩnh Kỳ chạy tới nắm lấy tay Yến Tử.
- Thôi được rồi, được rồi, Yến Tử, em đứng đó mà la làng có ích lợi gì? Bọn họ đã bỏ trốn từ lâu rồi, mình chỉ có cách về khách sạn xem lại, xem mất mát các thứ gì.
Yến Tử chưa hết cơn giận dữ.
- Tụi bây mở mắt mà xem nhé, rồi ta sẽ báo thù, bao giờ bắt được tụi bây, tao sẽ lột da cho biết tay! Tao bầm nát bây ra cho heo ăn, thật tức chết đi được! Dám giỡn mặt với ta thì khó sống nhe con.
Vĩnh Kỳ thấy để Yến Tử đứng đấy không ổn, nên kéo Yến Tử đi vừa đi vừa nói:
- Thôi đừng có làm rùm beng lên, cứ thề này lính tráng họ kéo tới là nguy, hãy theo anh về đi!
Vĩnh Kỳ kéo Yến Tử đi, Yến Tử vẫn còn hậm hực vừa đi vừa chửi:
- Có giỏi thì xuất đầu lộ diện, đánh tay đôi với bọn tao này. Cần gì phải sử dụng mê hồn hương, đúng là đồ hạ cấp. Ta mà bắt được thì bọn bây sẽ biết ta sẽ đốt hương mê cho tụi bây mê man mấy ngày đêm, cho bọn ngươi biến thành "con gà ngủ gục..." cả...
Yến Tử đang chửi đến đó, chợt từ đầu đường có một đám quan binh cỡi ngựa đi tới, trên tay là bức tranh vẽ hình đám Yến Tử, Tử Vy, gặp ai cũng hỏi:
- Có thấy mấy người trẻ tuổi này không. Tất cả năm người, ba gái hai trai, chỉ điểm sẽ được trọng thưởng.
Vĩnh Kỳ vừa thấy bọn lính đã sợ quá, kéo tay Yến Tử chạy nhanh về khách sạn.
Lúc đó Nhĩ Khang và Tiêu Kiếm đã cho vời chủ tiệm đến. Khi lão chủ biết là bọn họ đã bị trộm đồ đạc xanh mặt nói:
- Các vị quan lớn đây quả là chuyện bất ngờ. Quán của chúng tôi ở Hồng Diệp trấn này đã căn cơ suốt ba đời qua mà nào có chuyện gì đâu? Tôi còn một mẹ già tám mươi tuổi, một đứa con nhỏ sáu tuổi cùng ở đây, nếu tôi mà làm chuyện xấu, mở hắc điếm để lường gạt người khác thì trời sẽ cho cả nhà tôi chết thảm đi!
Nhĩ Khang bình thản nói:
- Nội cái chuyện quán ông có xông hương mê. Tôi chỉ cần mang tang vật này đến quan, là quán ông chỉ có nước đóng cửa thôi. Nếu thật không phải là các ông trộm số đồ đạc đó, thì bọn ông cũng có bổn phận tìm lại mang trả cho chúng tôi chứ? Này tôi hỏi, ông phải nói thật đi. Cái gã bày trường gà ở đầu phố, hắn tên họ là gì, nhà ở đâu?
Lão chủ quán nghe hỏi, lộ vẻ sợ hãi.
- Dạ... dạ... tôi... tôi không biết ạ.
Liễu Hồng bước tới nạt lớn.
- Ngươi nói hay không? Đừng tưởng là qua mặt bọn ta được nghe không? Không nói là không ổn đó!
Lão chủ quán thấy đám thanh niên này có vẻ hung dữ quá đành nói:
- Hắn là tay côn đồ dữ ở đây, hắn kết cấu với một băng trộm khác. Một đứa có tên là Trương Toàn, một đứa là Ngụy Võ. Chúng đều ngụ ở nhà số 16 Đại Miếu Khẩu đầu con mương Nguyên Đầu. Nhưng tôi xin

http://tieulun.hopto.org

các ông, tuyệt đối không được nói là tôi nói, nếu không cả nhà tôi sẽ không sống nổi.
Nhĩ Khang trợn mắt.
- Sao lại thế được? Còn luật pháp triều đình ở đâu?
Tiêu Kiếm chỉ nói:
- Không nên lãng phí thời gian, các ông ra khỏi cửa quẹo qua tay phải là đến.
Ông chủ quán vừa dứt lời thì đã thấy Yến Tử và Vĩnh Kỳ chạy về.
- Đồ đạc mất cũng không quan trọng, chúng ta bận lắm cần phải lên đường ngay.
Mọi người nhìn nét mặt Vĩnh Kỳ, Yến Tử biết ngay điều gì đang xảy ra đến thế là chẳng ai nói ai, vội quay về phòng dọn đồ đạc và đi ngay.

http://tieulun.hopto.org

Chương 44

Thế là mọi người vội vã phóng lên xe ngựa, lên đường chẳng chậm trễ. Cả bọn không dám đi đường lớn, mà dùng những đường nhỏ, đường mòn đi, cùng vượt núi về phương nam.
Đi suốt một đoạn đường dài, tất cả đến một ngọn núi, nơi đây rừng cây rậm rạp, không có một bóng người. Nghe ngóng thấy không có ai đuổi theo, cả bọn mới yên tâm cho ngựa chậm lại.
Vĩnh Kỳ là người cảnh giác nhất, thỉnh thoảng nhìn về phía sau. Vậy thì chẳng lo bị bọn quan quân triều đình phát hiện rồi, chỉ lo trạm kế tiếp chẳng biết dừng lại ở đâu đây? Tiêu Kiếm nói:
- Nếu ta đi đường lớn, thì bây giờ hẳn là đã đến Lục Hà Câu rồi. Nhưng nãy giờ đi thế này, thì tội chịu chẳng biết trạm kế là đâu.
Nhĩ Khang chưa hoàn hồn nghĩ ngợi nói:
- Vậy thì bắt đầu từ hôm nay cánh đàn ông bọn mình phải chia ca ra mà canh mới được. Còn mấy cô gái chẳng có khả năng tự vệ thì phải cẩn thận hơn nữa, bọn thảo khấu biết sử dụng cả thuốc mê. Nghĩ lại mà tôi không khỏi rùng mình, may mà tối qua chúng chỉ trộm đồ đạc, vàng bạc. Nếu mà chúng hành động táo tợn hơn, có phải là cả mấy cô phải bị thiệt thòi không? Mọi người phải tự giữ mình, đừng để điều gì không hay xảy ra nữa.
Vĩnh Kỳ gật đầu nói:
- Vâng, chỉ nghĩ đến mấy túi tiền, người nào cũng giữ chặt bên người, mà chúng còn lấy được thì phải biết. Bọn này ghê gớm lắm đấy!
Tiêu Kiếm nói:
- Vậy thì quyết định rồi nhé, tối nay bọn đàn ông chúng ta phải có một người thức canh. Thứ nhất canh bọn lính, thứ hai canh bọn cướp vặt.
Ngồi trong xe ngựa, Kim Tỏa, Tử Vy, Yến Tử đều bực tức. Kim Tỏa đem mấy túi tiền của Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Liễu Thanh... ra chia lại làm tám túi khác nói:
- May là tiền của bọn họ còn, bây giờ lấy cái đó chia đều ra. Số tiền còn lại này ai nấy phải giữ gìn thật cẩn thận nhé, chẳng còn nữa đâu.
Thế là mọi người cất số tiền mới hộ thân, Yến Tử ngồi đó mà vẫn còn ấm ức.
- Số tôi quả thật xui xẻo, cờ bạc đâu phải lúc nào cũng thắng đâu? Vừa thắng được một bàn mừng quá xá mừng, thế rồi bị bọn trộm trộm sạch. Trên đời sao có những con người xấu như vậy? Xấu quá xấu, chẳng những mất tiền cờ bạc được, mà còn khiến mọi người cũng mất hết trơn. Cũng tại tôi, tôi ham vui... tôi hư đốn... tôi vô dụng...
Vừa nói Yến Tử vừa tự đưa tay vả vào mặt mình, Tử Vy vội ngăn lại, an ủi.
- Thôi đừng buồn nữa, cũng không phải hoàn toàn lỗi chị, chẳng qua chị ham vui thấy đá gà muốn vào thử thời vận, đó là chuyện thường tình. Chớ đâu có ai ngờ bọn cờ bạc lại xấu, lại có mưu đồ vậy đâu? Cái bọn người xấu đó rồi sớm muộn cũng sẽ bị quả báo... Còn chúng ta đừng để bọn chúng làm ảnh hưởng đến tinh thần. Cũng may là tiền bạc Nhĩ Khang và các người khác vẫn còn, trên xe cũng còn một số đồ dùng, vì vậy coi như cũng tạm sống được
Yến Tử đặt tay lên ngực, mỗi lần giận điều gì là cô nàng thấy đau nhói dạ dày.
- Tôi đau quá, không những mất tiền mà cả con "Ô Mao" của tôi cũng bị chúng bắt mất!
Tử Vy cười.
- Bọn chúng bắt mất con "Ô Mao", em lại thấy cảm ơn vô cùng. Nói thật chị nhé, tôi có thể cùng chị "phước cùng hưởng, họa cùng chia" nhưng nếu "cùng ngủ với gà" thì em sợ lắm!
Yến Tử nhìn Tử Vy ngạc nhiên.
- Đồ đạc mất hết trơn mà em vẫn cười nổi?
- Em nhớ Lý Bạch có hai câu thơ nghe rất hay, đó là "thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tận hoàn phục lai", ý nói là ông trời tạo ra tất cả là hữu dụng và tài sản ngàn vạn có xài hết cũng quay lại thôi.
Yến Tử reo lên:
- Ồ! Cái ông Lý Bạch này nói hai câu nghe sao được quá tôi phải học thuộc mới được, thiên sinh gì?
- Thiên sinh ngã tài bất hữu dụng, thiên kim tán tận hoàn phục lai.
Yến Tử lập lại rồi nói:
- Thơ viết thì hay lắm, nhưng mà tôi không biết thiên kim bị tôi làm mất, liệu rồi có hoàn phục không?
Yến Tử nói đến đó, là đưa tay lên gõ vào nóc xe nói:
- Liễu Thanh, Liễu Hồng, ngừng xe lại, ngừng xe lại!
Liễu Thanh, Liễu Hồng không biết chuyện gì xảy ra, vội cho dừng xe. Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, và Tiêu

http://tieulun.hopto.org

Kiếm cũng chạy tới. Yến Tử bèn mở cửa phóng xuống cương quyết nói:
- Anh Nhĩ Khang, anh hãy đưa mọi người đi trước, còn Vĩnh Kỳ cùng đi với tôi quay về Hồng Diệp trấn. Tôi đã suy nghĩ rồi, nếu đi thế này tôi ấm ức lắm, vì vậy phải thanh toán cho được bọn xấu rồi tôi mới đi được.
Liễu Hồng nghe vậy hoảng quá.
- Yến Tử, đừng có ngang ngạnh. Tình hình gay go thế này tốt nhất là không nên chia hai.
Yến Tử có bao giờ nghe chịu nghe, nói với Vĩnh Kỳ.
- Anh Vĩnh Kỳ, chúng ta hãy quay lại đó. Đánh cho chúng một trận tơi tả cho biết tay tôi rồi lấy đồ đạc của mình, sau đó duổi theo bạn bè không muộn mà.
Nhĩ Khang nghiêm mặt.
- Không được! Ở Hồng Diệp trấn bây giờ quan binh đầy dẫy! Hai người mà về đấy có khác nào đút đầu vào chỗ chết, không nhịn được chuyện nhỏ, để phá hỏng chuyện lớn là không hay, cái gì mất thì bỏ đi, đừng có tiếc nữa.
- Cái gì, tôi không làm vậy được, hiện giờ tôi tức đến độ muốn hộc máu, đầu nhức, dạ dày nhức...
Yến Tử quay qua Vĩnh Kỳ.
- Anh Vĩnh Kỳ? Sao? Anh có đi với em không nào? Nói đi!
Vĩnh Kỳ nói:
- Nhĩ Khang nói có lý thật khó khăn lắm chúng ta mới chạy được đến đây. Vậy thì làm sao lại quay về kỳ vậy? Thôi em leo lên xe ngựa đi, đừng có lộn xộn nữa!
Yến Tử ngang bướng.
- Không được, không được, nếu không lấy được hành lý về có lẽ em sẽ điên mất, chẳng lẽ mấy người muốn tôi chết tư?
Rồi ôm lấy bụng Yến Tử rên rỉ.
- Ối giời ơi! Đau bụng quá! Đau đầu quá! Mỗi lần tức là tôi đau thế này!
Tiêu Kiếm thấy không giải quyết được chuyện vội đánh ngựa tới, kéo Yến Tử lên ngựa mình, nói:
- Được rồi, lên đây đi! Tôi sẽ đưa cô đi lấy lại đồ đạc của mình.
Yến Tử khoái quá, phóng ngay lên ngựa của Tiêu Kiếm, còn quay lại khoát tay với mọi người.
- Các người đi trước đi, chúng tôi sẽ về ngay!
Tiêu Kiếm cũng nói:
- Đừng lo, sự an toàn của Yến Tử có tôi phụ trách.
Rồi dong ngựa chạy ngay.
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ bất ngờ, Vĩnh Kỳ nói:
- Yến Tử đợi anh, anh cùng đi với!
Nhưng Nhĩ Khang đã kéo dây cương ngựa Vĩnh Kỳ lại nói:
- Hãy tỉnh táo một chút nào? Đừng có đi đâu cả, bọn mình ở lại đây chờ. Nếu người này đuổi theo người kia rồi cả bọn bị phân tán càng nguy. Võ công của Tiêu Kiếm chẳng dở đâu, anh ấy sẽ bảo vệ Yến Tử được mà.
Vĩnh Kỳ nhìn theo hướng Yến Tử và Tiêu Kiếm mà bực tức một cách vô cớ.
o0o
Tiêu Kiếm đèo Yến Tử trên ngựa đi thẳng đến Hồng Diệp trấn. Và chẳng mấy chốc họ đã tìm ra số mười sáu ở Đại Miếu Khẩu. Tiêu Kiếm xuống ngựa bước tới cửa gọi to:
- Trương Toàn! Ngụy Võ! Ta mang mối lớn cho ngươi đây! Có người muốn ngươi mở trường gà.
Hai tay chủ trại gà khoái chí bước ra.
- Ai ai muốn chọi gà...
Hắn vừa dứt câu, đã thấy Yến Tử vọt vào, xuất chiêu cho hắn một cái tát như trời giáng vào mặt.
- Mau mau đem những thứ lấy trộm của ta ra trả ngay!
Tay chủ trường gà nhìn thấy Yến Tử tái mặt.
- Ồ! Cô đấy ư? Đồ gì! Hôm qua tiền tôi thua cô sạch cả rồi, đâu còn gì nữa?
Tiêu Kiếm bước tới hai tay xách cổ hai tay trùm cho đụng vào nhau côm cốp, hai gã đau quá kêu cứu.
Thế là bên trong mấy tay đại hán chạy ra, vừa trông thấy Yến Tử né ngay.
- Thôi thôi bọn này không đánh nhau với đàn bà con gái đâu.
Tiêu Kiếm dựng hai tay chủ trường gà lên đứng ngay cửa. Tên nào xông tới đều bị chàng đá lăn, còn tên nào xông tới đánh, là Tiêu Kiếm đưa một trong hai lão chủ ra đỡ. Kết quả là chỉ có gà nhà chọi với gà nhà, chỉ thoáng chốc tất cả đều bị đánh tan.

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử rảnh tay xông vào trong tìm, thấy hành lý mình bỏ lăn góc nhà nhặt lên.
- Hành lý đây rồi!
Yến Tử còn tìm thấy cả một bó nhang xông mê thích quá nói:
- Anh Tiêu Kiếm! Tôi tìm được hương gây mê nè! Anh mang hai tên đó lại đây, tôi sẽ dùng hai lỗ mũi hắn làm cái lò xông nhang, để bọn hắn thưởng thức được cái thành quả của hắn.
Tiêu Kiếm là người thích đùa nói:
- Hay lắm! Hay lắm! Chỉ có cách này mới trị được hắn. Dữ kỳ nhân chi đạo trị kỳ nhân chi thân! (dùng cái cách của người xấu trị lại chính họ)
- Anh nói gì kỳ kỳ... cũng mặc. Với bọn chó má này ta trị các tên đầu sỏ trước thôi!
Tiêu Kiếm quật ngay hai tay trùm xuống đất, để bọn hắn ngửa mặt lên, Trương Toàn thấy vậy nói:
- Đó không phải là hương gây mê đâu, bọn tôi dùng để đốt cầu Phật đấy, bọn tôi chỉ trộm đồ đạc chứ đâu có xài thuốc mê?
- Vậy ư? Vậy thì ta đốt thử rồi tính!
Yến Tử nói xong đốt một cây nhang dí vào mũi Trương Toàn, Trương Toàn thấy vậy sợ hãi.
- Xin nữ vương tha mạng, xin nữ vương tha mạng!
Yến Tử cắm mấy cây nhang vào mũi Trương Toàn khiến hắn nhột quá "ách xì", Yến Tử dọa.
- Ngươi mà còn ách xì ta cắt bỏ cái mũi ngươi ngay.
Trương Toàn hoảng quá nói:
- Xin nữ vương tha mạng, tôi khônng dám nữa đâu.
Tiêu Kiếm hỏi:
- Thế còn mấy cái túi tiền, ngươi giấu ở đâu? Đưa ra ngay.
Ngụy Võ lúc đó đã sợ té đái, vội vã nói:
- Để tôi đi lấy... tôi đi lấy.
Nói xong bước tới bên quầy lấy ra hai túi bạc.
- Chỉ còn lại hai túi bạc này, còn mấy cái kia đã chia cho mấy đứa hết rồi.
Yến Tử giật lấy hai túi bạc, đá ngã tên Ngụy Võ giận dữ nói:
- Tiền của ta mà ngươi dám lấy chia cho thuộc hạ, thật khốn kiếp! Ta không thể tha cho bọn bây được đâu.
Lúc đó Trương Toàn đã bị hương mê làm mê man chẳng biết gì nữa. Tiêu Kiếm đẩy hắn ngã lăn xong quay qua Yến Tử.
- Yến Tử xử lý tên còn lại đi!
Ngụy Võ nghe vậy run rẩy, sụp xuống lạy.
- Hai vị hảo hán xin hãy nhủ lòng thương! Tôi đã biết lỗi của mình rồi... xin tha mạng...
Yến Tử chẳng nói chẳng rằng đốt hai cây nhang mê xỏ vào mũi Ngụy Võ nói:
- Bà không thể tha, có thù thì phải trả vậy!
- Ối! Ối da!
Ngụy Võ kêu lên, rồi ngã lăn xuống đất, Tiêu Kiếm cười nói:
- Thế mới là ăn miếng trả miếng chứ!
Rồi quay sang Yến Tử nói:
- Thôi, không thể ở lại lâu được. Tiền đã thu hồi, vậy ta đi!
- Vâng!
Yến Tử nói rồi ôm theo hết hành lý của mình bước ra cửa.
Trước khi lên ngựa, Tiêu Kiếm nhặt một số đá sỏi bên đường cho vào túi. Yến Tử rất ngạc nhiên nhưng vui quá không hỏi làm gì, hai người chạy được một đoạn đường, vừa qua khỏi Trấn Hồng Diệp một chút là thấy có chốt chặn của quan binh. Tiếng ngựa khiến tên lính vội vã bước ra khỏi trạm gát đưa khẩu súng trường lên, chận lại.
- Ai? Đi đâu? Mau mau xuống ngựa cho bọn ta xét.
Tiêu Kiếm nói:
- Xét gì? Có gì để ngươi xét đâu?
Vừa nói Tiêu Kiếm vừa dùng mấy ngón tay búng mấy viên sỏi về phía tên lính, đau quá hắn né qua, thế là Tiêu Kiếm thúc ngựa phi nhanh vượt trạm.
Yến Tử ngạc nhiên.
- Anh sử dụng cái gì hạ tên lính vậy? Ám khí chăng?
- Chỉ là mấy viên sỏi đó – Tiêu Kiếm đáp.

http://tieulun.hopto.org

o0o
Trong lúc đó Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tử Vy... lại đang nóng ruột chờ đợi, lòng như lửa đốt, Vĩnh Kỳ nói:
- Sao họ đi lâu vậy? Gần nửa ngày trời rồi? Cái tính ngang ngược của Yến Tử thật bực, muốn làm gì là làm ngay. Còn cái tay Tiêu Kiếm nữa, hắn cũng nhắm mắt nghe lời Yến Tử.
Tử Vy an ủi.
- Anh đừng có nóng, cũng đừng lo. Tiêu Kiếm là người từng trải biết cân nhắc, nếu không nắm được phần thắng, anh ta không đưa Yến Tử đi đâu. Chớ trở về Hồng Diệp trấn là một việc vô cùng mạo hiểm mà?
Vĩnh Kỳ lớn tiếng.
- Tôi biết! Tiêu Kiếm võ công cao cường, mưu mẹo giỏi. Nhưng anh ta làm sao biết được tính khí bốc đồng của Yến Tử. Cô ấy mà dại mồm dại miệng, làm sao anh ta ứng phó được?
Nhĩ Khang vỗ vai Vĩnh Kỳ.
- Cái tính bốc đồng của Yến Tử thì có ai mà ứng phó được đâu? Bây giờ anh có lo lắng cũng vô ích, hay nhất là chỉ ngồi đây đợi thôi. Nhân sự việc này tôi nãy ra một ý đấy là trong tình huống mà phải chia hai, chia ba thế này thì làm sao chúng ta liên lạc nhau? Vậy thì sẵn đây chúng ta phải nhiên cứu một phương thức ứng phó trong tình trạng bị phân tán, vừa ứng phó với kẻ thù vừa tìm được bạn bè.
Liễu Thanh nghe vậy gật đầu:
- Đúng đấy! Đúng đấy! Tôi đề nghị trong trường hợp bị phân tán, thì mỗi người phải có một ám hiệu để lại. Thí dụ Tử Vy là một đóa hoa, chúng ta có thể vẽ trên một phiến đá hình đóa hoa, dưới hoa vẽ thêm một mũi tên chỉ hướng đã đi là bạn có thể tìm đến.
Liễu Hồng nói:
- Tôi không biết vẽ vậy chỉ làm dấu bằng cái vòng tròn.
Kim Tỏa nói:
- Tôi là một ổ khóa, vẽ hình ổ khóa vậy.
- Ổ khóa rườm rà quá, cô chỉ cần vẽ cái chĩa ba cũng được.
Liễu Thanh nói rồi tiếp:
- Tôi họ Liễu, vẽ dây dài dài giống lá liễu.
Vĩnh Kỳ nói:
- Tôi thì vẽ chữ "ngũ", Yến Tử thì vẽ một con chim, còn Tiêu Kiếm thì đơn giản vẽ hình cây kiếm hay cây tiêu cũng được, thế Nhĩ Khang?
Nhĩ Khang nói:
- Tôi vẽ hình khuôn mặt cười, vậy đi nhé? Mỗi người nhớ lấy một ám hiệu của mình, nếu không có thời gian vẽ thì có thể ném những vật dụng hàng ngày của mình. Chẳng hạn một chiếc khăn, một sợi thắt lưng hay cái gì cũng được... tôi nghĩ chuyện một người bị thất lạc thì ít khả năng xảy ra, nhưng hai ba người thì có thể. Chúng ta chuẩn bị kỹ như vậy, sẽ không sợ sơ sót.
Mọi người đang bàn tính thì Yến Tử và Tiêu Kiếm xuất hiện, Yến Tử vừa trông thấy mọi người đã hét lên:
- Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tử Vy... các người xem này, bọn tôi đã về đây.
Mọi người chạy ra, Yến Tử mặt mày rạng rỡ nhảy xuống ngựa, móc liền trong thắt lưng ra hai túi bạc đưa cho Vĩnh Kỳ.
- Này, này! Anh có thấy không? Bọn này đâu có làm chuyện vô ích đâu? Dù sao cũng lấy lại được hai túi bạc, phần còn lại đã bị bọn chúng phân tán hết trơn rồi. Anh Tiêu Kiếm nói thôi đừng có nén lại quá lâu, nên tôi mới chịu bỏ về đây.
Vĩnh Kỳ hỏi:
- Hai người có đánh bọn họ tơi tả không?
Yến Tử cười:
- Cái bọn ác ôn đó, dám dùng nhang xông mê để hại bọn mình, nên em đã dùng cái lỗ mũi của bọn hắn làm chỗ cắm nhang. Giờ này chắc bọn chúng còn chưa tỉnh được.
Nhĩ Khang ngạc nhiên.
- Thật vậy à?
Tiêu Kiếm lắc đầu cười.
- Thiệt hết nói! Cái cô nàng Yến Tử này, cách báo thù cũng khác cả người ta... Tôi thật hết ý kiến...
Nói rồi nghiêm mặt bảo:
- Thôi chúng ta mau lên đường ngay, quân sĩ triều đình đang lục soát ở Hồng Diệp trấn, theo tôi thấy thì hành tung của bọn mình đã bị bại lộ.

http://tieulun.hopto.org

Cả bọn nghe vậy, người vội lên xe, còn người lên ngựa. Lên xe xong, Yến Tử nói với Tử Vy và Kim Tỏa giọng đầy khâm phục.
- Tử Vy, người biết không, cái anh chàng Tiêu Kiếm này võ công siêu quần thật. Anh ta chỉ sử dụng có mấy hòn đá, làm ám khí là bọn lính đuổi theo đã bị đánh ngã lăn.
Tử Vy yên lặng nhìn Yến Tử, rồi nắm tay bạn nói:
- Yến Tử này, tôi thấy thì chị cũng nên có một khoảng cách nhất định với anh chàng Tiêu Kiếm mới được.
Kim Tỏa cũng nói:
- Đúng đấy! Chị không để ý sắc diện của Ngũ a ca? Chị coi Tiêu Kiếm như anh ruột, nhưng Ngũ a ca nào có nghĩ như vậy.
Yến Tử ngẩn ra, thật tình từ nào đến giờ Yến Tử đâu có để ý đến chuyện đó? Cô nàng nhìn ra cửa sổ, yên lặng.
o0o
Hai cô cát cát mất tích đã khá lâu, Ngũ a ca và Nhĩ Khang cũng đi mất. Thấu Phương Trai trở nên lạnh lẽo, buồn thiu.
Tiểu Đặng, Tiểu Trác, Minh Nguyệt, Thể Hà đều cảm thấy ngày tháng trở nên đăng đẳng.
Hôm ấy bốn đứa ngồi quanh con két xanh, yên lặng nghe nó nói:
- Cát cát kiết tường! Cát cát kiết tường!
Tiểu Trác nghe một hồi, bực dọc nói:
- Đồ giả dối! Ngươi thật ngu ngốc! Lúc cát cát còn ở đây, bảo ngươi gọi "cát cát kiết tường" ngươi có bao giờ gọi? Còn bây giờ cát cát đã đi mất thì ngươi lại luôn mồm "cát cát kiết tường!" làm chi? Ngươi khiến bọn ta đau lòng thêm đấy biết không?
Tiêu đặng tử thì lẩm bẩm, rồi cầu nguyện.
- Không biết hai vị cát cát bây giờ ở đâu? Ông trời có linh thiêng cho hai cô cát cát được thoát chết, gặp dữ biến thành lành, được bình an, vạn sự như ý, không để quan binh tóm được.
Minh Nguyệt nói:
- Thời tiết càng ngày càng lạnh, hai cô cát cát không biết có mang theo đủ áo ấm không? Tôi đã may hai chiếc áo ấm, chẳng biết làm sao đưa đến cho hai người.
Tiểu Trác quay qua trừng mắt.
- Ngươi ngu thật, giờ phút này mà còn may áo ấm!
Thể Hà nói:
- Có làm dù sao vẫn hơn là không, một mai cát cát quay về có cái áo mà mặc.
Tiểu Đặng trợn mắt:
- Về à? Làm sao về được chứ? Hoàng thượng đã ra lệnh chém đầu họ, bị bắt về đây là chết rồi. Các người còn cầu cho trở về, định ngạo mạn à?
Thể Hà buồn bã nói:
- Từ lúc hai vị cát cát bỏ đi, Kim Tỏa cũng đi rồi. Ngũ a ca và Nhĩ Khang đại gia đi mất. Thấu Phương Trai này trở nên hoang vắng vô cùng. Cả hoàng thượng, lão phật gia, rồi hoàng hậu đều không ai đến nữa, cuộc sống ở đây nhạt nhẽo quá... tôi không còn lưu luyến và chỉ hồi tưởng, không biết rồi từ đây về sau có còn gặp lại được các cát cát không?
Minh Nguyệt nói:
- Ngươi đừng nói nữa, nói thêm ta khóc bây giờ.
Mọi người đang buồn bã thí bên ngoài có tiếng thái giám rao:
- Hoàng thượng giá đáo!
Tiểu Đặng Tử không tin nhìn con két xanh nói:
- Đừng có gạt bọn ta nữa, ta không tin đâu. Từ ngày các cô cát cát đi rồi, đừng có nói hoàng thượng, con mèo con chó đều chẳng đến đây. Ngươi im mồm đi, hoàng thượng giá đáo! Lão phật gia giá đáo gì? Ngươi chỉ làm cho bọn ta thêm đau lòng thôi.
Tiểu Đặng Tử vừa dứt lời chợt cảm thấy không khí có gì khác lạ, chợt ngẩng đầu lên đã thấy vua Càn Long đứng trước mặt, Tiểu Đặng Tử sợ hãi vội vã quỳ xuống.
- Hoàng thượng kiết tường! Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.
Tiểu Trác, Minh Nguyệt, Thể Hà cũng quay qua giật mình, vội vã quỳ xuống.
- Hoàng thượng kiết tường!
Vua Càn Long nhìn qua một lượt, nghiêm nghị hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Các ngươi làm gì đấy.
Tiểu Trác Tử vội nói:
- Dạ, chẳng có làm gì cả, chỉ cho két ăn thôi ạ.
Vua Càn Long ngạc nhiên.
- Cho két ăn thôi ư? Thế sao bọn ngươi mắt đều đỏ hoe thế?
Minh Nguyệt nghe hỏi, không cầm được nước mắt.
- Bẩm vạn tuế gia! Khi bọn nô tài cho két ăn chợt nhiên nhớ đến cát cát và không cầm được nước mắt.
- Thế à!
Vua nói mà lòng cũng đầy xúc động, quay qua nhìn con két, chợt nhiên hình ảnh "két đại náo ngự hoa viên" hiện lên trong đầu. Cái thái độ hồn nhiên đuổi két của Yến Tử, đuổi két khắp nơi ngự hoa viên như còn sờ sờ trước mặt. Vậy mà nay trở thành ký ức, càng nghĩ vua càng ngơ ngẩn. Người khẽ hỏi:
- Con két này tên nó là "đồ thối tha" phải không?
Thể Hà thấy thái độ của vua, yên tâm hơn đáp:
- Bẩm hoàng thượng, lúc đầu cát cát đặt nó là "đồ thối tha" nhưng sau đó đã đổi tên rồi ạ, gọi là "đồ dối trá."
- Đồ thối tha! Đồ dối trá! Yến Tử nuôi con két mà sao giống nó quá vậy...
Nhà vua lẩm bẩm nói rồi đưa mắt nhìn quanh lần nữa, cảm giác như mất mát một cái gì. Không khí Thấu Phương Trai bây giờ lạnh lẽo chứ không ấm cúng như xưa. Vua nghĩ rồi bất chợt kéo ghế ngồi xuống.
- Thể Hà! Hãy đi rót cho trẫm một tách trà đi!
- Vâng!
Hai cô tỳ nữ vội đi rót trà, Tiểu Đặng Tiểu Trác thì đi lấy thức ăn ngọt, Vua Càn Long hớp một hớp trà nóng, chợt hình ảnh Tử Vy hiện lên.
- Đây là trà Bích lôi xuân ở tây hồ, nghe nói khi xưa lúc hoàng thượng tuần du Giang Nam rất ưa thích loại trà này nên nô tài nhìn thấy ở Thấu Phương Trai này cũng có nên để dành đó. Hoàng thượng hãy uống thử xem? Nô tài đã cẩn thận lặt bớt những chiếc lá già, chừa búp non ở giữa thôi, nên trà đặc biệt non chỉ toàn nụ.
Vua Càn Long nghĩ đến đó chợt ngẩn ra, rồi hình dạng Yến Tử với ánh mắt nghịch ngợm xuất hiện.
- Hoàng a ma! Người không phải là ngươi bình thường, cũng không phải là ma mà là thần đấy!
Đang lúc đó chợt nhiên con két trong lồng kêu lên:
- Cát cát kiết tường! Cát cát kiết tường!
Vua Càn Long đứng bật dậy, chẳng lẽ Yến Tử và Tử Vy đã quay về. Thể Hà vội quỳ xuống tâu:
- Bẩm hoàng thượng, con két này nó cứ như thế đấy, tối ngày nó gạt bọn nô tỳ mãi.
Vua Càn Long lại ngồi xuống, lòng buồn mênh mang.
- Hai con a đầu này nghịch ngợm quậy phá, gây ra biết bao tội lớn. Đã mấy lần gạt ta, vậy mà chẳng hiểu sao ta lại nhớ nó thế này? Còn cả Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang nữa, hiện giờ chúng nó ở đâu, chẳng biết là sướng hay đau khổ?
Vua Càn Long đang nghĩ ngợi, thì có tiếng thái giám tâu:
- Lệnh phi nương nương đến.
Vua Càn Long nhìn lên, chợt thấy lệnh phi và hai đại thần vội vã bước vào. Sau khi thỉnh an xong, lệnh phi nói:
- Hoàng thượng thần thiếp khắp nơi tìm mà chẳng thấy hoàng thượng đâu cả, thì ra hoàng thượng lại ở đây.
Hai vị đại thần sau khi thỉnh an cũng nói:
- Bẩm hoàng thượng, Chúc đại nhân có tin khẩn báo!
Vua Càn Long hồi hộp.
- Có phải các ngươi đã tìm thấy bọn họ rồi không?
Đại thần đáp:
- Khải bẩm hoàng thượng bọn thần đã tìm thấy tung tích bọn họ, mà theo lời dặn dò của bệ hạ là phải báo trước cho bệ hạ biết rồi mới tính chuyện sau.
Vua Càn Long yên lặng một chút hỏi:
- Thế bây giờ họ ở đâu?
- Bẩm hoàng thượng, họ đang có mặt ở vùng Lục Hà Câu ạ. Mấy hôm trước họ đến một làng gọi là Chánh Nghĩa thôn, ở đây họ đã cứu mạng cho một người đàn bà chửa hoang khỏi bị thiêu sống. Theo lời tường thuật của dân địa phương, thì đám nam nữ đó võ công cao cường, có tướng mạo hoàn toàn giống

http://tieulun.hopto.org

với hai cô cát cát và Ngũ a ca, Phước đại gia nữa, Bọn thần đã sai phái mấy tay cao thủ tức tốc đến đấy theo dõi, nhưng vì chưa biết hoàng thượng định đoạt ra sao? Nghe nói bên cạnh họ còn có những cao thủ võ lâm khác, e là khi đụng độ chắc phải có thương vong xảy ra.
Vua Càn Long vỗ bàn nói:
- Cái gì mà phải thương vong? Trẫm đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần, bảo là phải" bắt sống" bọn nó cơ mà? Không chấp nhận một đứa nào bị thương cả, ngươi hãy phái cao thủ đến đó. Nếu có quần nát Lục Hà Câu cũng được, nhưng phải bắt sống toàn bộ chúng về đây!
- Vâng, bọn thần biết!
Các vị đại thần cúi đầu thỉnh an rồi lùi ra định đi.
Vua Càn Long hét:
- Đứng lại! Trẫm muốn nói với các ngươi một điều này nữa, là tuyệt đối không được làm bọn chúng bị thương, phải bắt sống một cách lành lặn biết chưa?
Lệnh phi bước tới trước mặt vua Càn Long.
- Hoàng thượng! Điều mà người muốn họ "một sợi tóc cũng không bị thương" khiến thần thiếp cảm động vô cùng. Nếu bắt sống được bọn họ về đây, chẳng biết hoàng thượng có thể bao dung cho họ một lần nữa không.
Vua Càn Long chỉ yên lặng không đáp.
o0o
Sau đó mấy phút ở Khôn Ninh cung, hoàng hậu và Dung ma ma đang mật đàm.
- Sao? Phát hiện được tung tích bọn họ rồi ư? Hoàng thượng còn ra lệnh "bắt sống không được để họ bị thương tích nữa à?" chứ không phải cứ giết không bàn luận gì ư?
Hoàng hậu hỏi, Dung ma ma đáp:
- Nghe Ba Lãng nói là hoàng thượng bảo "không được làm bọn họ bị thương"
Hoàng hậu tròn mắt nhìn Dung ma ma.
- Câu nói đó thể hiện ý gì? Hoàng thượng đã mềm lòng rồi ư?
Dung ma ma góp ý.
- Nương nương! Theo nô tài thấy thì hoàng thượng sau những sự việc dồn dập đó, với thời gian cơn giận đã dần tan. Chuyện Hươnng phi bỏ trốn, người đã chấp nhận sự thật rồi, và cũng có thể bây giờ đã nhớ tới hai con a đầu đó. Dù gì Ngũ a ca cũng là đứa con trai hoàng thượng yêu quý nhất. Con người mà, kể cả vua cũng vậy, khi bị mất một người mình ưa thích, thì làm sao tránh được chuyện tiếc nuối, nhớ nhung. Hôm nay hoàng thượng đến Thấu Phương Trai, đã xác nhận điều đó. Nô tài cảm thấy Ngũ a ca mà quay về thì e là "tử khôi phục nhiên." (tro tàn bốc cháy lại).
Hoàng hậu nghi ngờ.
- Tro tàn bốc cháy lại ư? Ta không tin, bọn họ đã phạm bao nhiêu tội tày trời như vậy, làm sao còn có thể lộng hành lại? Nếu có bắt sống về hẳn cũng bị giam trong đại lao suốt quãng đời còn lại.
- Có bị bắt giam hay không, chuyện đó còn tùy thuộc vào quyết định của hoàng thượng hay không giết cũng thế, tha hay giết hoàng thượng đều có thể làm, vì vậy nô tỳ thấy là...
Hoàng hậu ngồi suy nghĩ một lúc nói:
- Dung ma ma! Bà đi gọi Ba Lãng đến đây ngay!
- Vâng.
o0o
Trở lại đám Tử Vy, Nhĩ Khang. Tối hôm ấy bọn họ đến một vùng núi rừng hoang vu, bọn họ đã mệt lại lạnh. Vậy mà chẳng tìm được một chỗ nào tạm được để tá túc. Đi thêm một chút, họ phát hiện một tòa miếu đổ nát, bấy giờ trời đã tối đen rồi. Dưới ánh đuốc của Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang họ đi vào miếu, hình như tòa nhà này đã bỏ hoang khá lâu. Tượng phật cũng đầy bụi bậm, nhện giăng khắp nơi, không khí thật lạnh lẽo. Tử Vy, Yến Tử Kim Tỏa đều nép sát vào người Liễu Hồng, Kim Tỏa nói:
- Tối nay tụi mình phải ngủ nơi này ư? Tôi thấy rờn rợn làm sao đấy. Đáng sợ thật! Ngủ ngoài xe ngựa còn có vẻ an toàn hơn là nơi này.
Yến Tử lập tức ứng ngay.
- Đúng đấy, đúng đấy! Tôi cũng thích ngủ trong xe ngựa hơn.
Nhưng Nhĩ Khang đã nói:
- Đừng có đòi hỏi, làm sao ngủ trong xe được? Bây giờ sắp mùa đông rồi, ngoài trời lạnh lắm, ngủ trong xe sẽ bị cóng. Ở đây dù gì cũng tránh mưa tránh gió được, nhìn kìa ở góc đằng kia có rơm rạ, tôi sẽ trải rơm đó ra, sau đó lót chăn lên là mọi người có thể ngủ ngon ngay.

http://tieulun.hopto.org

Liễu Thanh, Liễu Hồng phụ Nhĩ Khang, định lấy rơm trải ra thì bất ngờ từ trong đống rơm đó một bóng người nhảy ra. Hắn đầu tóc bù xù, thân thể gầy đét, hét:
- Ta là quỷ đây! Các ngươi cả rơm rạ cũng muốn đoạt nữa ư? Bộ muốn chết hả?
Liễu Hồng sợ hãi lùi lại.
- Có quỷ! Có quỷ!
Tiếng kêu của Liễu Hồng càng làm Kim Tỏa, Yến Tử sợ quýnh lên.
- Có quỷ, có quỷ ư? Chạy thôi!
Nhĩ Khang thì không tin chuyện có quỷ nên đưa cao đuốc lên nhìn. Lúc đó mới trông rõ khắp bốn phía miếu đều có người, nam nữ đều có tóc tai bù xù, bọn họ giả vờ rên.
- Hù... hù... hù...
Rồi họ đứng lên càng lúc càng tiến đến gần. Đám con gái sợ khiếp, định bỏ chạy ra ngoài. Vĩnh Kỳ chận lại nói:
- Yến Tử! Đừng sợ, có anh ở đây chẳng ai dám hại bọn em đâu.
Nhĩ Khang cũng nói:
- Tất cả đừng chạy lộn xộn đứng yên! Để tôi đến xem lũ quỷ nầy nó ra thế nào? Tôi chưa hề thấy quỷ qua, phải nhìn kỹ một lần cho biết.
Vĩnh Kỳ nói:
- Đúng đấy! Tôi cũng muốn xem quỷ! Nhĩ Khang, bọn mình chiếu tỏ ra một chút để nhìn rõ xem, lâu lâu mới có cơ hội một lần mà.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ sóng đôi bước tới con quỷ đứng gần nhất. Đó là con quỷ tóc dài, Nhĩ Khang nói:
- À, thì ra là con quỷ tóc dài, để ta lấy lửa đốt hết râu tóc ngươi rồi tính sau.
Con quỷ nghe vậy sợ hãi lùi lại nói:
- Tại sao mi lại hung dữ hơn cả quỷ vậy?
Nhĩ Khang giận dữ nói:
- Chúng ta như cọp xuống đồng bằng, hết bị quan quân truy nã đến bị cướp bóc, bây giờ lại gặp bọn ngươi hù dọa nữa ư, thế thì còn gì là công bằng. Nào lũ quỷ, quỷ đàn ông đàn bà gì ra đây, đấu với ta xem thử người với quỷ, ai lợi hại hơn ai?
Nhĩ Khang vừa nói là đưa đuốc tới đốt mặt con quỷ tóc dài. Con quỷ sợ quá lùi lại ra sau tránh, nhưng vì lùi nhanh quá, hắn vấp một cái té nhào.
- Ui da! Ui da!
Nhĩ Khang bèn bước tới đạp chân lên ngực con quỷ ngay, hỏi:
- Ngươi là quỷ gì? Hãy nói thật ta nghe, nếu không nói ta sẽ đạp chết ngươi ngay.
Con quỷ tóc dài cố gắng bò dậy sụp lạy.
- Xin hảo hán tha mạng... tụi tôi vì nghèo quá chẳng còn cách kiếm sống gì khác đành giả làm quỷ thôi.
Liễu Thanh hét:
- Thì ra đây là quỷ giả. Thế này thì hết nói, quỷ mà dám lộng hành ngay trước mặt bồ tát thì không thể nào tha được, các ngươi làm hoen ố cả chùa.
Rồi quay sang nói với bọn Kim Tỏa.
- Kim Tỏa, Tử Vy, Yến Tử đừng sợ, tụi nó toàn là quỷ giả cả đó.
Tiêu Kiếm nói:
- Mang thêm mấy cây đuốc đến đây, để ta xem cho rõ mặt bọn chúng coi.
Liễu Thanh, liều hồng chẳng sợ, lùng khắp miếu tìm được rất nhiều bó đuốc. Thế là đuốc được đốt sáng lên mỗi người một cây, lúc đó mới nhìn thấy rõ lũ quỷ. Chẳng qua là bọn ăn mày rách rưới, đứa nào cũng thoa nghệ cho mặt vàng ra. Trên đầu có thêm mái tóc giả, đàn ông đàn bà, trẻ con đều đủ cả. Giờ này Tử Vy, Kim Tỏa không còn thấy sợ chỉ thấy bọn chúng rất đáng thương. Tên quỷ tóc dài quỳ mọp xuống lạy lấy lạy để.
- Các vị hảo hán, các vị nữ bồ tát, xin hãy rộng lòng hỉ xả. Bọn chúng tôi ba ngày qua chẳng có lấy một hạt cơm trong bụng, chúng tôi chỉ là kẻ lang thang không nhà đáng thương... Ban ngày thì vào phố chợ xin ăn, tối đến về đây giả ma. Xin các vị hãy nhủ lòng thương, chúng tôi cần có một chỗ để ngủ. Nếu trên phố mà họ biết bọn tôi ở đây thì họ sẽ người đến đuổi ngay, chúng tôi chỉ làm chuyện bất đắc dĩ, xin hãy tha mạng, tha mạng...
Mọi người nghe vậy mới hiểu ra, Yến Tử bây giờ đã hết sợ, lại cảm thấy thương hại hỏi:
- Nghe các ngươi mấy ngày rồi không có cái ăn ư? Thật không?
Một người đàn bà bế con, vẫn còn trong lớp quỷ, bước ra quỳ xuống.

http://tieulun.hopto.org

- Vâng, bọn tôi vừa lạnh vừa đói. Con lại bị bệnh nặng sắp chết đây này... Cô nương... Xin hãy động lòng cho một bữa cơm ăn đi.
Tử Vy nghe vậy quay sang Kim Tỏa.
- Kim Tỏa! Trên xe bọn mình hình như còn lương khô phải không? Hình như có cả thuốc men nữa, bây giờ mang tới đây, nhớ lấy thêm mấy cái áo, và hai cái chăn nữa nhé.
- Vâng.
Kim Tỏa vội bước ra ngoài, có Liễu Thanh đi theo. Bọn quỷ nghe vậy mừng quá, tất cả đều bò ra dập đầu lạy.
- Nam bồ tát! Nữ bồ tát! Hoạt bồ tát! Hoàng thiên bồ tát! Cứu mạng bồ tát!
Kết quả là tất cả gạo, lương khô, quần áo, trên xe đều được mang cả vào chiếc miếu đổ.
Thế là chỉ một ít phút sau, một bếp lửa lớn được nổi lên trong miếu cổ, nồi cơm bốc khói thơm phức.
Đám ăn mày ngồi quanh quần bên bếp lửa, ăn lương khô ngon lành. Có người khoác áo mới đám Yến Tử cho, còn hai chiếc chăn được phân phối cho người già và trẻ con đắp.
Đám Yến Tử phục vụ lại chẳng thấy mệt, Yến Tử trong một phút hứng chí lấy hai túi tiền ra, nói:
- Số tiền này đúng ra đã mất, nhờ tôi với Tiêu Kiếm lấy lại được, nên tốt nhất bố thí cả đi, còn hơn để cho bọn cờ bạc hưởng.
Thế là đám ăn mày ở ngôi miếu cổ hôm ấy coi như gặp quới nhơn, đó là chuyện nằm mơ cũng chưa hòng được gặp.
o0o
Tối hôm ấy, đến phiên Liễu Thanh trực canh. Chàng ngồi trước cửa miếu, đưa mắt lên nhìn trời. Bầu trời đen rủ nặng với ánh trăng khuya.
Chợt nhiên Thanh cảm thấy có vật gì khoác nhẹ lên vai, quay lại bắt gặp Kim Tỏa.
Kim Tỏa còn đưa cho Thanh tách trà nóng, nói:
- Trời lạnh quá, uống tách trà nóng đi, vừa ấm người vừa giúp tỉnh táo.
Liễu Thanh đỡ lấy tách trà, Kim Tỏa bước đến ngồi cạnh.
- Giờ này cô chưa ngủ ư?
Liễu Thanh hỏi:
- Ngủ không được, có lẽ vì không khí trong miếu không quen, tôi thấy tiểu thơ cũng trằn trọc, chỉ có Yến Tử là vô tư còn ngáy to nữa chứ?
Liễu Thanh cười:
- Yến Tử lúc nào chẳng vậy? Trời có sập cô ấy cũng không quan tâm, con gái mà như con trai vậy đó.
Riêng Tử Vy thì khác, cô ấy cứ suy nghĩ nhiều, lại rất nhạy cảm. Bị mất một người cha, Yến Tử có buồn là vui ngay sau đó, còn Tử Vy thì có lẽ không bao giờ quên.
Kim Tỏa chăm chú nhìn Liễu Thanh, Liễu Thanh ngạc nhiên.
- Làm gì cô lại nhìn tôi đăm đăm vậy?
Kim Tỏa hỏi:
- Hỏi thật, anh có còn thích chị ấy không.
Liễu Thanh ngạc nhiên.
- Thích ai chứ?
- Đừng giả bộ, không có gì qua mặt tôi được đâu. Tôi biết anh rất thích tiểu thơ tôi đúng không?
Liễu Thanh nhìn lên trời cười.
- Ha ha! Cô có trông thấy trăng sáng quá không?
- Tôi không nói chuyện trăng sao với anh, tôi cũng không phải là tiểu thơ tôi mà có thể đem chuyện đó ra giảng giải. Tôi có một điều thắc mắc cứ để mãi trong lòng mà không biết phải nói với ai nghe, nên...
- Chuyện nghiêm trọng vậy ư?
- Vâng, nhưng tôi nói anh nghe, anh đừng kể ai biết nhé.
- Được.
- Đấy thì anh cũng biết đó, lúc trước tiểu thơ nghĩ là mình sắp chết nên đem tôi gán cho Nhĩ Khang thiếu gia. Nhưng rồi mấy tháng trước đây, Nhĩ Khang thiếu gia và tiểu thơ đều nói cho tôi biết là chuyện đó đã được hủy bỏ. Vì Nhĩ Khang thiếu gia thì chỉ yêu có một mình Tử Vy cô nương, nên không muốn lời hứa đó rằng buộc tôi, mà làm cho duyên phận lỡ dỡ.
Liễu Thanh nghe vậy ngẩn ra, chưa nói gì thì Kim Tỏa đã tiếp:
- Lúc đó tôi cảm thấy choáng váng, thấy như tương lai hoàn toàn sụp đổ. Định bỏ đi ra bán quán cùng anh và Liễu Hồng, nhưng rồi nghĩ lại thấy từ nhỏ mình đã bị ràng buộc với tiểu thơ nên không đành lòng bỏ

http://tieulun.hopto.org

đi, và tôi miễn cưỡng chấp nhận thực tế đó. Tôi nghĩ quyết định đó cũng đúng, nhưng mà... nhưng mà...
- Nhưng mà hình bóng của Nhĩ Khang đã mọc rễ trong trái tim cô? Chuyện cắt đứt sẽ làm cô đau lòng? Vì vậy mặc dù ở bên họ, nhưng cô nào có vui vẻ gì đâu?
- Anh có vẻ hiểu tôi đấy!
Liễu Thanh nhìn Kim Tỏa rất lâu, rồi nói:
- Chuyện này tôi thấy ngoài cô cứu cô ra, chẳng ai giúp gì được cho cô đâu. Để tôi nói kinh nghiệm tôi cho cô biết nhé, chuyện đau khổ có thể khiến ta nhức nhối một thời gian dài Nhưng rồi nó cũng sẽ bỏ qua đi, lúc mà cô lấy lại được sự bình thản thì lúc đó cuộc đời sẽ đẹp lại.
- Thật ư?
- Thật chứ! Tâm sự của tôi cô đã biết, nhưng cô nhìn đây, bây giờ tôi vẫn yêu đời. Tôi đã nhảy qua được cái hố ích kỷ độc đoán, và bây giờ tôi vẫn là bạn của Tử Vy và Nhĩ Khang. Họ là hai người bạn tốt, chính điều đó làm tôi tâm phục khẩu phục. Tôi chẳng còn ý ganh tị, ghen tức, trái lại tôi thường cầu phúc cho họ. Và khi tôi đạt được cảnh giới này thì tôi lại cảm thấy rất sung sướng, rất vinh hạnh được làm bạn họ.
Kim Tỏa nhìn thẳng vào mắt Liễu Thanh.
- Anh không còn buồn bực ư?
- Không còn một tí nào cả, cái tình yêu hạn hẹp cũ bây giờ đã biến thành tình yêu lớn. Sống trong đời nào phải cô muốn gì là đạt nấy đâu? Nếu cái gì mà vượt khỏi tầm tay mình rồi mà cứ ngồi đó tiếc rẻ, đau buồn thì quả là chẳng có ý chí. Không đạt được thì mình cứ đứng qua một bên ngắm nhìn, đó mới là đàn ông!
Kim Tỏa thấy Liễu Thanh nói có lý, nghĩ ngợi một chút nói:
- Nói chuyện với anh, tôi cảm thấy mình được khai sáng nhiều lắm. Tôi cần phải học theo anh mới được.
Liễu Thanh gật đầu, hai người nhìn nhau, cái cảm giác "cùng là người lưu lạc tha phương" khiến họ cảm thấy vô cùng gần gũi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 45

Ngày hôm sau, mọi người lại tiếp tục lên đường, Yến Tử, Tử Vy, Liễu Hồng ngồi trong xe. Liễu Thanh và Kim Tỏa lái xe, Nhĩ Khang, Tiêu Kiếm, Vĩnh Kỳ tiếp tục cỡi ngựa đi theo.
Nhĩ Khang nói:
- Thế này cũng gọn nhẹ, đồ đạc vơi bớt cứ theo điệu này mà đến Tứ Xuyên hẳn là bọn mình chỉ còn mình không thôi.
Vĩnh Kỳ nói:
- Vậy càng tốt, tiền bạc là vật ngoại thân, có đó mất đó. Nếu chẳng còn gì cả thì ít ra cũng khỏi sợ bị người ta lấy mất, cũng khỏi phải quay ngựa lại tìm, đầu óc khỏi bị căng thẳng.
Tiêu Kiếm nghe Vĩnh Kỳ nói vậy quay qua cười.
- Ông nói vậy là sao? Có phải là tôi lắm chuyện nhưng ông phải biết tôi rất thù những kẻ dùng hương gây mê. Nếu Yến Tử mà không có ý quay lại lấy của, thì tôi cũng quay lại cho bọn họ một trận mới đỡ tức!
Nhĩ Khang vội nói:
- Thôi được, thôi được. Chuyện đã qua rồi, nhắc lại làm gì. Từ rày về sau chúng ta muốn gì cũng cần phải nhất trí, không được tự ý làm, dể khỏi lạc nhau.
Tiêu Kiếm nói:
- Xin hứa! Chẳng bao giờ tự ý hành động nữa!
Vĩnh Kỳ cũng cười.
Đoàn người tiếp tục đi, sau đó xe và ngựa đến một hẻm núi vô cùng hiểu trở. Đột nhiên Yến Tử gõ gõ lên mui xe.
- Dừng lại! dừng lại!
Liễu Thanh kéo dây cương cho xe dừng lại, quay lại hỏi:
- Có chuyện gì nữa vậy?
Yến Tử nói:
- Có chứ, chuyện lớn chuyện nhỏ cần thiết phải giải quyết ngay! Không được chậm trễ!
Liễu Hồng nghe vậy nhảy xuống xe.
- Để tôi đi với chị!
Kim Tỏa nói:
- Tôi cũng muốn đi nữa!
Yến Tử vừa chạy đến phía sau tảng đá lớn, thì đột nhiên một người mặc áo đen từ trong nhảy ra.
Yến Tử hoảng hốt quay lại, không ngờ trước mặt lại xuất hiện thêm mấy người khác, Yến Tử chưa kịp triển khai kinh công, thì một tấm lưới úp xuống chụp gọn lấy cô nàng.
Yến Tử tức quá hét lên:
- Các ngươi là ai? Ta đầu phải cá, tại sao dùng lưới bắt ta? Bậy thật! Thả ta nhanh lên! Bớ người ta, cứu tôi! Liễu Hồng, Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm mau lại cứu tôi!
Một tay áo đen khác vác trọn Yến Tử lên vai bỏ chạy, Liễu Hồng đuổi theo vừa chạy vừa la to.
- Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ đến đây ngay, có mai phục ở đây! Yến Tử đã bị người ta bắt đi rồi!
Kim Tỏa đang chạy tới, thấy không ổn, vừa quay lại định bỏ chạy, thì một người áo đen khác, từ vệ đường phóng ra xốc tới vác chạy luôn, Kim Tỏa sợ quá hét:
- Cứu tôi, cứu tôi với!
Đến lúc này thì Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm đã phát hiện nguy cấp, vội phóng xuống ngựa đuổi theo. Bất ngờ từ sau những tảng đá, bảy tám tay áo đen khác nhảy ra chận đường. Thế là cuộc chiến dữ dội xảy ra, lúc đó Tử Vy chỉ còn một mình trong xe ngựa nhìn thấy sự việc như vậy, sợ điếng cả người đột nhiên từ đâu bỗng xuất hiện hai tay áo đen khác, phóng thẳng lên xe ngựa vung roi. Thế là chiếc xe chạy thẳng, Tử Vy la hét cầu cứu mà chẳng ai nghe.
Đến lúc Nhĩ Khang quay đầu lại thì đã chậm một bước, chàng tái mặt la lên:
- Không xong rồi, xe bị cướp chỉ có một mình Tử Vy trên xe!
Và chạy ngược lại phía xe.
- Tử Vy! Tử Vy!
Nhưng Nhĩ Khang không thể đến với Tử Vy ngay được, có mấy tên áo đen đã vây lấy chàng không để Khang tiếp cứu phải dồn hết sức chống trả, thật khó khăn Khang mới thoát được đám áo đen. Chàng cắm đầu chạy đuổi theo chiếc xe ngựa, nghe văng vẳng tiếng Vy trong xe kêu cứu.
- Anh Nhĩ Khang! Nhĩ Khang hãy cứu em!

http://tieulun.hopto.org

Tiếng kêu của Tử Vy càng làm Khang rối rắm. Trong khi xe ngựa lại chạy như bay, Khang biết rằng muốn cứu Vy chẳng còn cách nào hơn là chận tay lái xe ngựa lại.
Thế là chàng phi ngựa kề sát xe rồi phóng lên, chụp lấy tay lái. Hai bên đánh nhau ác liệt, cuối cùng cả hai đều ngã khỏi xe lăn xuống đất.
Chiếc xe bây giờ không người lái tiếp tục phóng nhanh, Tử Vy ngồi trong xe càng sợ hãi.
- Anh Nhĩ Khang! Nhĩ Khang! Đến cứu em đi! Cứu em!
Nhĩ Khang cố đánh một đòn thật mạnh lên gã áo đen để gã bất tỉnh, mới lồm cồm ngồi dậy, nhìn thấy chiếc xe tiếp tục chạy như bay, thân xe nghiêng ngả như muốn đổ. Khang phi thân đuổi theo, nhưng mọi chuyện đã quá muộn rồi, một cánh cửa xe đã bị bứt tung ra, Tử Vy không điểm tựa bị bắn văng ra ngoài.
- Tử Vy!
Khang hét lên, chỉ thấy Tử Vy lăn tròn trên đá sỏi khi đến nơi thì Tử Vy mặt mày đã tái ngắt.
- Anh Nhĩ Khang.
Tử Vy kêu được một tiếng là ngất lịm, không còn biết gì cả.
Bên hẻm núi đám Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm anh em Liễu Thanh vẫn còn chiến đấu với đám áo đen.
- Yến Tử đã bị bọn chúng mang về phía bên trái, Kim Tỏa thì bị chúng mang về phía phải. Vĩnh Kỳ! Ta với ngươi phụ trách tìm Yến Tử, còn Liễu Thanh, Liễu Hồng thì gắng đuổi theo Kim Tỏa!
Tiêu Kiếm dặn dò xong, ra tay chiến đấu! Chẳng mấy chốc đánh tan đám áo đen, lại quay qua nói với Liễu Thanh.
- Bây giờ chúng tôi đuổi theo Yến Tử đây, nếu cậu cũng hạ được họ thì chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Bạch Hà trấn trước mặt, nghe rõ chưa?
Nói xong Tiêu Kiếm và Vĩnh Kỳ đuổi theo bọn bắt cóc Yến Tử.
Còn Liễu Thanh, Liễu Hồng cũng bằng mọi cách đánh tan vòng vây, đuổi theo phía bắt cóc Kim Tỏa.
Lúc Nhĩ Khang bế Tử Vy dậy, thì Vy đã không còn biết gì nữa. Mắt nhắm nghiền, có một vết thương trên trán sưng vù.
Nhĩ Khang gọi.
- Tử Vy! Tử Vy!
Nhưng Tử Vy vẫn bất động, có điều lồng ngực vẫn còn thoi thóp Nhĩ Khang thở phào, biết người yêu vẫn còn sống, chàng nói:
- Thôi được rồi! Để anh mang em lên xe rồi kiểm tra.
Chiếc xe ngựa sau một lúc chạy không, bây giờ ngựa có lẽ đã hết hoảng hốt, nên dừng lại.
o0o
Yến Tử bị kẻ lạ mặt vác trên vai, đã cố sức vùng vẫy hét:
- Ngươi là ai? Sao phải giấu mặt! Đồ hạ cấp! Đồ chết bầm khiếp nhược. Bắt cóc ta bất thình lình thế này đâu phải là anh hùng hảo hán? Hãy buông ta ra, thả ta xuống! Ta sẵn sàng đánh tay đôi với ngươi đây.
Nhưng gã áo đen như chẳng thèm ngó ngàng gì đến những lời của Yến Tử, cứ cắm cúi mà chạy.
Yến Tử giận quá, cố đưa tay lên tóc lấy cái trâm cài đầu rồi thẳng tay đâm vào lưng tên áo đen.
- Ui da!
Yến Tử còn kê mồm cắn mạnh lên vai gã.
- Ui da! Mẹ ơi!
Hắn kêu lên, nhưng vẫn không buông Yến Tử, Yến Tử hét:
- Có thả ta xuống không? Nam tử hán đại trượng phu gì mà kỳ cục vậy, ăn hiếp cả cô gái yếu đuối. Chuyện này mà lan truyền chốn giang hồ còn gì là mặt mũi nam nhi?
Người mặc áo đen vẫn yên lặng, tai ngơ mắt điếc không thèm nghe. Yến Tử tức quá thở phèo phèo và sau ót gã đại hán, khiến gã nhột nhạt hỏi:
- Ngươi làm gì kỳ cục vậy?
Yến Tử nói:
- Thì ngươi cứ vác ta, còn ta sẽ dùng phép "quỷ thổi gió" đây là món tà thuật ta học được của Sa Mãn pháp sư. Ta chỉ cần thổi vào gáy ngươi mười lần là ngươi sẽ biến thành cái xác chết khô cho xem!
Yến Tử vừa nói vừa thổi, rồi đếm:
- Một lần nè... hai lần nè... ba lần nè... bốn lần nè...
Nhưng tay áo đen vẫn tỉnh bơ nói:
- Biến thành xác chết ư? Ta chẳng sợ đâu... Ngươi tiếp tục thổi đi.
Yến Tử thấy chuyện "thổi khí công" chẳng công hiệu, nên thò tay qua nắm lưới nắm lấy cái bím tóc của gã áo đen.

http://tieulun.hopto.org

- Ta sẽ giật đứt cái bím tóc của ông.
Gã áo đen đau quá kêu lên:
- Ui da! Mẹ ơi!
Yến Tử nghe vậy nói:
- Đừng có kêu mẹ nữa! Ngươi hãy thả ta xuống ta mắc tiểu.
Tên áo đen nghe vậy giật mình hỏi lại:
- Ngươi định làm gì?
- Mắc tiểu, ngươi không nghe ư? Đúng ra ta xuống xe là để đi tiểu, vừa vào đến hòn đá là bị bọn ngươi chụp lưới cõng chạy rồi. Vì vậy... ta nói thiệt ta đang buồn tiểu vô cùng... ta không nhịn được nữa rồi.
Tên áo đen nghe vậy sợ quá ném Yến Tử xuống đất. Yến Tử vừa rớt xuống đất định đứng dậy bỏ chạy, không ngờ thấy chân bị vướng cái gì đó, nhìn lại thì thấy có người đã đứng đạp chân lên ống quần.
Ngước lên lại thấy cả một đám đông áo đen vây quanh Yến Tử giật mình.
Một tay áo đen cười hì hì rồi chấp hai tay lại nói:
- Hoàn Châu cát cát kiết tường, thần Lý Đức Thắng tham kiến Hoàn Châu cát cát!
Yến Tử nghe vậy trợn mắt, như vậy là hết rồi. Sao họ lại bắt ta một cách dễ dàng vậy? Yến Tử trừng mắt nhìn vị đại thần hỏi:
- Các ngươi bậy quá, lập mưu bắt ta, vậy là làm xấu hổ triều Đại Thanh ta rồi. Về tới hoàng cung ta sẽ mét chuyện này lại với Hoàng a ma, nói là các ngươi đã họp nhau lại ức hiếp ta. Các người chẳng làm việc chính đại quanh minh, để cả đại thần Lý Đức Thắng trở thành Lý Đại Bại rồi.
Vị đại thần bất ngờ, nhưng vẫn cố giữ lễ, vòng tay thưa:
- Xin cát cát bớt giận, chúng tôi làm việc này chẳng qua là theo thánh chỉ thôi, khiến cát cát không vui.
Vị đại thần vừa dứt lời thì từ trong hẻm núi một chiếc xe ngựa chạy ra.
- Mời cát cát lên xe!
Có mấy tay mặc áo đen khác bước tới, cởi dây cho Yến Tử rồi đẩy lên xe ngựa, Yến Tử hỏi:
- Khoan đã, trên xe các người có bồn tiểu không?
- Bồn tiểu ư?
- Nếu không có thì phải để ta đi vào rừng một chút, các ngươi hãy dang ra!
Vừa nói là Yến Tử đã mở cửa định nhảy xuống xe các tay áo đen hoảng quá chận cửa lại, nói:
- Trên xe có đủ cả, cát cát cứ tự nhiên trên ấy.
Yến Tử thấy vậy nói:
- Vậy thì các ngươi hãy tránh thật xa, không ai được tới gần nhé. Dù gì ta cũng là cát cát đấy, nói các ngươi biết.
Tay đại thần nghi ngờ.
- Xin cát cát đừng định dở trò, nên nhớ là bọn này số đông, cát cát có muốn làm gì cũng vô ích thôi.
Yến Tử giận dữ.
- Dở trò gì chứ? Ta buồn tiểu quá, các ngươi khônng cho đi định giết ta à? Ta không chết vì đánh nhau, mà chết vì bí đái thì rõ thật là xui xẻo. Thôi được rồi các người đứng ở dưới đợi đi. Nhưng ta nói trước đấy, kẻ nào mà dám nhìn trộm thì ta sẽ móc mắt đấy, đừng có nói sao ta ác.
Vị đại thần nghe Yến Tử nói đỏ cả mặt, trong khi các thuộc hạ khác lại che miệng cười.
Vị đại thần nghĩ, bề trên đã dặn đi dặn lại mấy lượt là "không được làm rụng đến một cọng lông chân." Điều này cho thấy thánh thượng vẫn còn yêu quý cô ấy, bây giờ dù có bắt được tốt hơn nên hòa hoãn đừng để sự việc biến thành tệ hại hơn, nên ra lệnh:
- Các ngươi hãy xuống xe cả đi, đứng dang ra xa, cứ tin tưởng cát cát, chắc không có ý gì đâu.
Đám thủ hạ nghe vậy tránh ra xa, nhưng vẫn đứng vây kín quanh xe.
Chỉ nghe có tiếng nước chảy trong xe, mọi người thấy ngượng nên hướng mặt ra ngoài, chỉ có một phút sau nghe một tiếng "rầm". Quay mặt lại thì đã thấy Yến Tử như chiếc pháo thăng thiên bắn ra. Mấy tay cao thủ đã cảnh giác trước nên nhảy lên, thế là Yến Tử vẫn còn nằm trong tay lính triều đình.
- Xin mời cát cát lên xe cho ạ!
Mấy tay áo đen lại đẩy Yến Tử lên xe, Yến Tử nghiến răng, nhưng chẳng làm thế nào khác hơn được.
Xa xa núp sau tảng đá là Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm hai người đã đuổi đến đây, trông thấy chiếc xe ngựa Vĩnh Kỳ nói:
- Phải tiến đến bên, chúng ta xông lên nào!
Vĩnh Kỳ nói xong là nhóm người dậy định chạy ra, Tiêu Kiếm nắm áo kéo lại:
- Chậm chút! Chẳng thấy là toàn cao thủ võ lâm cả ư? Chúng ta ít người không cự lại đâu, chuyện này

http://tieulun.hopto.org

phải dùng trí chớ không dùng sức được. Tốt nhất chúng ta nên vội, đi theo họ trước xem họ đi đâu, rồi tối hãy ra tay.
o0o
Trong khi đó Nhĩ Khang đưa Tử Vy đến Bạch Hà trấn. Lúc đó Tử Vy đã bị xây sát nhiều chỗ, nhưng nặng nhất là trên đầu trán, bị sưng phù. Khang biết là Tử Vy té nặng lắm, cần phải nhờ đến thầy thuốc địa phương cứu chữa, thế là Khang đưa Tử Vy vào một quán trọ, mặc dù biết làm như vậy là nguy hiểm, dễ bị lộ.
Tử Vy được đặt ngồi trên ghế dựa. Nhĩ Khang mang nước đến để rửa các vết thương trên người Tử Vy. Nhìn những vết thương gần như có khắp cả người Vy, Khang thấy lòng đau nhói, mặc dù Khang cố nhẹ tay.
- Ui da!
Tử Vy kêu lên, Khang hỏi:
- Anh làm em đau lắm ư?
- Ồ không sao, không sao đâu!
Tử Vy vội nói:
- Em gắng chịu đựng một chút để anh rửa sạch bằng không bùn đất, có thể khiến chúng nhiễm trùng. May mà trên xe, thuốc còn khá nhiều.
Khang nói và tỉ mỉ rửa vết thương rồi xoa thuốc cho Vy.
- Em té nặng lắm phải không? Anh sẽ mời thầy thuốc đến xem bệnh. Em cảm thấy thế nào, cứ nói rõ đừng giấu diếm gì cả.
Tử Vy lắc đầu.
- Không có gì đâu, em khỏe lắm, đừng gọi thầy thuốc đến càng dễ bị lộ hơn, đúng ra ta nên ở nhà dân...
- Nhưng em thương tích đầy người thế này làm sao ở nhà dân được?
- Những vết thương này cũng không nặng lắm, hai ba hôm là lành thôi.
Vy nói, rồi sực nhớ đến Yến Tử và Kim Tỏa.
- Chẳng biết mấy người kia giải thoát được Yến Tử và Kim Tỏa chưa? Anh có để ký hiệu gì lại cho bọn họ không?
- Có chứ.
Khang nói, rồi đỡ Vy lên giường.
- Thôi em hãy ngủ đi cho khỏe, nếu khỏe anh sẽ đưa em đi ngay.
Tử Vy cảm thấy đầu nhức như búa bổ, không những thế mắt lại có một màn sương mờ che kín. Nhưng chẳng dám nói ra sợ Khang lo âu, nên cứ yên lặng, Khang bảo:
- Em nằm nghỉ một chút, anh ra ngoài kiếm cái gì ăn, em thích ăn gì nào?
Tử Vy kéo lấy tay Khang nói:
- Em rất sợ phải xa anh, em sợ là nếu có một ai đó vào bắt cóc em như bắt cóc Kim Tỏa với Yến Tử thì sao?
Nhĩ Khang suy nghĩ.
- Thôi được, để anh bảo tiểu nhị đi mua giùm anh mấy cái bánh bao thôi. Em nói đúng trong tình trạng này anh phải luôn có mặt bên em mới được.
Thế là Nhĩ Khang đi ra dặn tiểu nhị mua giùm thức ăn. Đến lúc Nhĩ Khang quay về phòng, chỉ thấy Tử Vy nằm trên giường, mặt trắng bệch, chàng không yên tâm hỏi:
- Tử Vy, có thật là em chẳng sao chứ?
Tử Vy đưa tay ra cho chàng:
- Anh Khang, thú thật là em thấy rất khó ở trong người, nhưng anh đừng sợ. Bởi vì chân em thì chẳng có gì, nhưng ban nãy từ trên xe ngựa rớt xuống đất, em bị đập đầu xuống đất, nên bây giờ nhức đầu quá, em lại thấy muốn ói!
Nhĩ Khang nghe vậy giật mình.
- Sao em không nói sớm cho anh biết?
Rồi chàng cúi xuống xem xét vết thương trên đầu Tử Vy tái mặt:
- Thế này không xong rồi, sưng to thế này làm sao được, phải nhờ đến thầy thuốc thôi. Em ở đây nhé, anh đi một chút quay về ngay.
Tử Vy lo lắng.
- Đừng! Anh đừng bỏ em đi! Em chẳng sao đâu mà, chỉ hơi chóng mặt. Lúc nhìn anh, thấy như mờ mờ ảo ảo... nhưng không sao đâu, nghỉ ngơi một chút là khỏe mà.

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ Khang nghe vậy càng lo lắng.
- Thôi được anh không rời em, nhưng phải nhờ Tiểu nhị đi mời thấy thuốc đến xem cho em mới được.
Tử Vy gật đầu, thế là Nhĩ Khang lại chạy ra gọi tiểu nhị, đưa cho một ít bạc, nói:
- Hãy mau cho mời vị thầy thuốc nào giỏi nhất ở thị trấn này đến đây, nhanh lên đi.
Tiểu nhị thấy có tiền là vội vã đi ngay.
Nhĩ Khang quay lại phòng với một tâm trạng lo lắng:
- Tử Vy này, em có thấy choáng nữa không? Hãy quay lại nhìn anh, anh và em chuyện vãn một chút cho đỡ căng thẳng.
Tử Vy cười trấn an.
- Anh yên tâm, em chỉ mệt một chút thôi. Vì từ cái hôm rời Hồi Ức thành đến nay, em không ngủ được nên mới thế.
Nhĩ Khang nhìn Tử Vy chợt xúc động.
- Anh thật sơ ý, chẳng quan tâm đến sức khỏe em.
Anh biết em rất yếu, lần trước một lần bệnh suýt chết, lần này đúng ra không nên cho xe chạy liên tục... Em phải dầm sương giải nắng, ăn uống không chừng mực. Tránh sao... ban nãy lại mê đánh nhau để em một mình trên xe, bọn quan quân mới có cơ hội cướp xe để em té ngã, anh thật đáng chết!
Tử Vy đưa tay sang sờ soạng khuôn mặt Khang nói:
- Tội nghiệp anh, từ ngày anh quen biết em, cuộc đời anh hết gặp chuyện không may này đến chuyện khác. Em thật có lỗi, nhưng xin anh hãy yên tâm em chẳng sao dâu, rồi sẽ hồi phục thôi mà. Điều lo lắng nhất hiện giờ không phải là bản thân em mà là Yến Tử và Kim Tỏa chẳng biết giờ họ đang ra sao nữa!
o0o
Quả thật, Kim Tỏa cũng đang gặp xui xẻo. Cô nàng bị một tay áo đen bị mặt cõng đi một quãng xa.
- Buông tôi ra! Ông đưa tôi đi đâu vậy, tôi van ông mà, để tôi được ở gần bên tiểu thơ tôi thôi.
Tên áo đen nghe vậy hỏi:
- Ngươi là Hoàn Châu cát cát hay là Tử Vy cát cát?
- Tôi không phải là Hoàn Châu cát cát mà cũng không phải là Tử Vy cát cát mà tôi là Kim Tỏa.
- Kệ ngươi là ai, ta vác về rồi tính!
Tên áo đen mang Kim Tỏa vào tận trong rừng. Trong rừng đã có sẵn xe ngựa và các binh sĩ. Tên áo đen đặt Kim Tỏa xuống.
- Bẩm Tần đại nhân, đã mang được cát cát về đây.
Tần đại nhân nghe vậy thích thú bước tới nhìn, rồi quát:
- Ngươi thật là ngu! Cát cát đâu mà cát cát! Không phải!
Kim Tỏa nghe vậy quỳ xuống, van xin:
- Vâng, tôi không phải là cát cát, tôi chỉ là đứa a đầu, xin mọi người hãy thả tôi ra.
Tần đại nhân nói:
- Không phải là cát cát, cũng là tòng phạm làm sao có thể thả ra được chứ?
Rồi quay ra sau, ông nói:
- Bây đâu! Hãy mang gông vào chân nó cho ta! Đám thuộc hạ đi theo mang gông đến cùm vào chân Kim Tỏa.
Ngay lúc đó Liễu Thanh xuất hiện với mã tấu trên tay phóng nhanh đến bên Tần đại nhân đưa gươm kề cổ ông ta nói:
- Phải thả Kim Tỏa ra! Bằng không ta sẽ cắt cổ đại nhân này!
Liễu Hồng từ sau tảng đá to cũng nhảy ra với một thanh kiếm tiến sát Kim Tỏa, dùng kiếm phá ngay cùm trên chân và tay Kim Tỏa.
Đám áo đen vội xông đến vây lấy Liễu Hồng, Liễu Thanh lập tức ấn đao vào cổ Tần đại nhân nói:
- Chúng tôi chẳng muốn đổ máu, cô gái này chỉ là một a đầu. Tôi mong rằng các vị hãy tha cho cô ta thì tôi cũng sẽ không làm hại vị đại nhân này. Một a đầu đổi một đại nhân, như vậy đâu có thiệt cho quý vị, hãy suy nghĩ đi? Đổi hay không đổi?
Tần đại nhân nói:
- Thôi các ngươi đừng hành động nữa.
Đám thuộc hạ nghe vậy đứng yên, Liễu Hồng lợi dụng dịp đó dẫn Kim Tỏa chạy nhanh. Liễu Thanh vẫn kề đao sát cổ Tần đại nhân nói:
- Xin phiền đại nhân một chút, nhưng hãy đi theo tôi đến một nơi an toàn tôi sẽ thả đại nhân ra ngay.
Tần đại nhân đành bước theo đám áo đen cẩn thận bước theo, Liễu Thanh nói:

http://tieulun.hopto.org

- Không một ai được đi theo cả.
Thế là tất cả đứng lại, nhưng Liễu Thanh vì chỉ để ý đám áo đen đứng dưới đất, nên không ngờ trên đỉnh một hòn đá to còn có một tên áo đen khác. Tên này thừa dịp Liễu Thanh không để ý đã phi thân xuống đá Liễu Thanh nhào lăn.
Tần đại nhân lập tức bỏ chạy, ra lệnh:
- Hãy bắt con a đầu kia lại!
Liễu Thanh vội phi thân tới trước để cứu Kim Tỏa, đám áo đen xông lên, thế là Liễu Thanh, Liễu Hồng phải ứng chiến.
Có một tay áo đen thừa cơ hội Liễu Thanh, Liễu Hồng bận tay đã bay tới chụp láy cổ Kim Tỏa kéo đi.
Liễu Thanh thấy tình hình quá nguy ngập, vội bỏ địch thủ quay qua dùng dao chém mạnh lên tay tên này, khiến hắn phải buông Kim Tỏa ra. Không ngờ chỗ Kim Tỏa đứng lại cạnh một vực thẳm, thế là Kim Tỏa chỉ kịp la "ối!" một tiếng là rơi luôn xuống vực.
Liễu Thanh thấy vậy thất thanh.
- Kim Tỏa!
Tần đại nhân thừa dịp.
- Hãy bắt giữ hai tay đồng đảng này!
Liễu Thanh thấy Kim Tỏa đã rơi xuống hố, vừa đau vừa giận, nên quay qua đánh Tần đại nhân một quyền khiến ông này ngã lăn. Đám áo đen quay qua lo cứu Tần đại nhân, thế là Liễu Thanh bay xuống hố theo Kim Tỏa, Liễu Hồng thấy vậy hoảng quá.
- Anh Thanh!
Rồi cũng nhảy theo.
Bọn áo đen bận lo cứu Tần đại nhân, nên cũng không thèm truy đuổi theo họ.
Kim Tỏa rơi xuống hố rớt ngay lên bụi gai, nằm bất động, Liễu Thanh phi thân theo, tới đáy kêu:
- Kim Tỏa! Cô ở đâu? Sao không trả lời.
Bấy giờ Kim Tỏa đã tỉnh lại, nhưng không biết làm sao ra được.
- Liễu Thanh, tôi ở đây này!
Thế là Liễu Thanh dẹp gai cứu Kim Tỏa ra.
- Cô có bị thương ở nơi nào không?
Kim Tỏa còn chưa hoàn hồn nói:
- Tôi cũng không biết, chỉ thấy cả người bị đau nhức, không biết bọn áo đen kia có đuổi theo ta không?
Lúc đó Liễu Hồng cũng đã đến nơi, hỏi:
- Sao, thế nào? Có sao không?
Liễu Thanh nói:
- Thôi chúng ta hãy cáng cô ấy chạy khỏi đây ngay, e là bọn lính ban nãy đuổi kịp bây giờ.
Thế là Liễu Thanh, Liễu Hồng dìu Kim Tỏa đi.
- Ối! Đau quá! Cái chân của tôi, chắc bị gãy xương rồi.
Kim Tỏa nói, Liễu Thanh lo lắng.
- Vậy làm sao bây giờ?
Kim Tỏa ngồi xuống một tảng đá.
- Thôi các ngươi đi cứu người khác đi, mặc tôi. Họ muốn bắt tôi thì bắt, có chết cũng không sao.
Liễu Thanh lắc đầu.
- Sao cô lại nói vậy? Làm sao chúng tôi lại có thể để cô ngồi ở chỗ hoang vu thế này.
Rồi quay sang Liễu Hồng.
- Liễu Hồng, mỗi người một tay vậy. Ở đây không thể ở lại lâu được đâu.
Liễu Hồng nhìn lên.
- Hình như bọn họ chẳng có đuổi theo. Nhưng kệ chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.
Và thế là ba người dìu nhau đi, họ cứ thẳng đường trước mặt mà đi chứ không nhắm hướng gì cả. Và mãi đến lúc hoàng hôn, thì họ mới tìm thấy một cái nhà ở lẻ loi trong núi, rất may đây không phải là cạm bẫy mà là nhà của một cặp vợ chồng nông dân, họ rất hiếu khách, dành cho ba người chiếc phòng duy nhất.
Liễu Hồng cảm động lấy ra một chỉ bạc đưa cho hai vợ chồng nói:
- Xin hãy cho bọn tôi tạm trú một đêm, nếu ở đây có rượu có thịt và một bộ quần áo sạch xin cho tất. Còn nếu ai lạ mà hỏi, thì bảo họ chẳng có bọn tôi ở đây nghe không?
Bà chủ nhà cầm chỉ bạc trong tay mừng quá, chạy ra ngoài khoe với chồng.
- Ồ! bạc thật đây ư? Ông xem này, họ cho tôi cả một miếng bạc này.

http://tieulun.hopto.org

Liễu Hồng giục:
- Em gái tôi té bị thương, xin ông bà cho tôi một ấm nước để tôi rửa vết thương cho nó, cho xin thêm miếng rượu để tẩy trùng vết thương.
- Rượu ư? Rượu nếp được không?
- Cái gì cũng được.
Liễu Thanh bế Kim Tỏa lên giường nói:
- Kim Tỏa cô phải gắng chịu đau một chút, để tôi kiểm soát xem vết thương cô nghiêm trọng cỡ nào. Xem tôi có thể trị được không, nhưng ở đây giữa chốn núi non thế này chắc không tìm được thầy đâu, thôi thì một mình chữa chạy vậy.
Kim Tỏa gật đầu, Liễu Hồng mang kéo và xé vải làm băng. Sau khi xem xét Liễu Thanh thở phào nói:
- Không bị gãy xương, chỉ trật gân thôi, cái này tôi làm được, chịu đau một chút là xong!
Kim Tỏa bị thương thấy nặng mà nhẹ, nằm dưỡng thương trong núi, nhưng tình trạng của Tử Vy thì khác. Tử Vy yên lặng, một chút ngủ ngay. Nhĩ Khang ngồi kế bên nhìn người yêu, lòng nào yên được. Đâu phải chỉ chuyện Tử Vy, mà còn Kim Tỏa và Yến Tử nữa, không biết họ bây giờ ra sao?

http://tieulun.hopto.org

Chương 46

Buổi tối hôm ấy, Yến Tử bị Lý đại nhân đưa về một khách sạn ở Hồng Diệp trấn. Yến Tử bị đẩy lên giường, tay chân vẫn bị trói, Lý đại nhân nói:
- Xin lỗi Hoàn Châu cát cát nhé, thần làm thế này là chuyện bất đắc dĩ thôi. Bởi vì suốt chặng đường đi, cát cát cứ định trốn mãi nên không thể không trói lại. Ngày mai này, bọn thần sẽ lên đường trở về Bắc Kinh, nếu cát cát mà vẫn không chịu hợp tác, thì người bị thiệt sẽ là cát cát đấy!
Yến Tử nhìn quanh, cười nói:
- Ha ha! Các người lại giải ta về Hồng Diệp trấn ư? Số ta quả là có duyên với cái trấn này, chỉ trong vòng có mấy ngày mà đến đây những ba bận.
Rồi quay qua nhìn Lý đại nhân, Yến Tử lại tính kế làm ngọt.
- Lý đại nhân này, tôi không trốn nữa đâu, mà làm sao tôi trốn được khi bên cạnh ông toàn là các cao thủ võ lâm? Vì vậy tốt nhất là ông nên nới dây trói cho tôi một chút, chớ cột chặt thế này tê người quá.
Lý đại nhân lắc đầu nói:
- Tôi chẳng làm được việc đó đâu, vì cô khó tin lắm.
Rồi quay qua thuộc hạ căn dặn.
- Các ngươi phải xem chừng cẩn thận nghe!
Dặn xong Lý đại nhân định đi ra ngoài, Yến Tử gọi giật lại:
- Lý đại nhân ơi!
Lý đại nhân đứng lại.
- Cô còn muốn gì nữa?
- Xin hỏi Lý đại nhân có vợ có con không?
- Đương nhiên là ta có đủ cả!
Lý đại nhân nghe hỏi ngạc nhiên, Yến Tử lại hỏi tiếp:
- Ngài có tất cả mấy đứa con lận?
- Mà cát cát hỏi chi vậy?
- Không phải kiếm chuyện, mà tôi chỉ muốn ngài cởi trói cho tôi.
Lý đại nhân chau mày.
- Chuyện cởi trói với vợ con ta đâu có liên hệ gì?
- Sao lại không? - Yến Tử đáp – Ông ta không nghe người ta nói "cha gây nợ, con phải trả" ư? Nếu hôm nay ngài trói tôi thế này, nghĩa là ông đã ngược đãi tôi, thì sau này sẽ có một ngày, người ta sẽ ngược đãi với con ngài như vậy.
- Chuyện đó thì tôi chịu, vì tôi chỉ làm theo thánh chỉ thôi.
Yến Tử nói:
- Có nghĩa là ngài chỉ biết làm theo thánh chỉ, dù chuyện đó là ngược đãi tôi?
Lý đại nhân nghe Yến Tử hỏi tới nhức đầu chợt nhiên thắc mắc, lệnh trên bảo là tôi phải "bắt sống" không được làm "rụng cả một cọng tóc". Thế nếu cột chặt có vết thế này, chẳng hiểu là có bị vi phạm điều lệnh trên không?
Yến Tử thấy Lý đại nhân phân vân nói:
- Lý đại nhân, Hoàng a ma sau này biết được ông đã cột tay cột chân tôi thế này, rồi không cho tôi ăn không cho tôi uống không cho tôi ngủ nữa thì người sẽ nghĩ sao?
Lý đại nhân nghe vậy giật mình.
- Tôi nào có cấm cô ăn, uống, ngủ nghe. Sao lại có chuyện đó, chẳng phải là cô vừa được ăn no rồi ư?
Yến Tử thủng thẳng nói:
- Nhưng ông trói tay trói chân tôi thế này, làm sao tôi ngủ? Làm sao tôi đi làm vệ sinh? Rõ ràng là ông đã bạc đãi tôi... Không những thế ông còn... ông còn... làm tôi mất sỉ diện nữa. Ông có biết là "sĩ khả sát bất khả nhục" (kẻ sĩ thà chết chứ không bị nhục) ông làm thế này thì tốt hơn ông giết tôi cho rồi
Lý đại nhân bị Yến Tử quay đến nhức đầu, ông đành chịu thua, ra lệnh:
- Thôi được rồi, được rồi... thả lỏng cho cát cát một chút, nhưng nhớ phải trông chừng cẩn thận đấy, đừng để trốn thoát.
- Vâng.
Thế là mấy tay áo đen bước tới nới lỏng dây trói cho Yến Tử.
Lý đại nhân nói:
- Vậy là xong nhé, thế này thì không còn ngược đãi hay làm tổn thương danh dự cô rồi chứ gì?

http://tieulun.hopto.org

Nói xong bỏ đi ra ngoài, Yến Tử vươn tay vươn chân, bất thình lình phi thân về phía cửa sổ. Một đại hán áo đen phóng ngay tới cho một chưởng vào đầu Yến Tử, Yến Tử rớt xuống ngay.
Tên áo đen nói:
- Ta chứ không phải Lý đại nhân đâu mà phải ngồi nghe ngươi lý luận nhăng cuội, để rồi thừa dịp lập mưu chạy trốn nhé. Nếu ngươi buồn tiểu thì cứ tiểu đại lên giường, khỏi đi!
Nói rồi, kéo Yến Tử đến bên giường, cột cứng lại, Yến Tử thấy vậy hét:
- Lý đại nhân ơi, lý đại nhân bọn thuộc hạ của ông nó không nghe theo lệnh ông, nó đánh tôi, ăn hiếp tôi nè!
Hai tay áo đen khác bước lại lấy chiếc khăn nhét vào mồm Yến Tử thế là Yến Tử bị tắt tiếng ngay. Thật ra thì lúc đó Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm đã đến khách sạn trên, chỉ vì ban ngày nên chưa thể hành động, họ chỉ tới lui nghiên cứu tình hình. Vĩnh Kỳ nói:
- Sự việc sẽ hết sức khó khăn, kẻ địch có khoảng hai mươi tên toàn là cao thủ. Yền tử bị nhốt ở trên lầu căn số hai, còn bị cột chặt. Chung quanh có khoảng mười mấy tay canh chừng, trong ngoài phòng đều có người canh giữ, e rằng với hai người phe ta khó cứu được Yến Tử đâu.
Tiêu Kiếm nói:
- Trầm tĩnh nào... cậu đừng quen rằng mình đang ở Hồng Diệp trấn.
Vĩnh Kỳ không hiểu.
- Hồng Diệp trấn rồi sao chứ?
Tiêu Kiếm thủng thẳng nói:
- Ở Hồng Diệp trấn này... có một thứ rất độc đáo mà người hành hiệp giang hồ rất ghê tởm, nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện luật giang hồ. Vĩnh Kỳ này... bọn mình đi đến nhà chứa nhang, kiếm một ít "vật liệu" đi!
o0o
Và như vậy là hai tay Trương Toàn và Ngụy Võ lại gặp xui. Đang nửa đêm nửa hôm, chợt "ầm" một cái, cửa phòng bị bật mở.
Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm đồng loạt xông vào.
- Trương Toàn, Ngụy Võ! Bạn cũ của ngươi đến tìm ngươi đây!
Hai tay chủ trường gà choàng người tỉnh dậy, Tiêu Kiếm nói:
- Này hai cái "lư hương" sống, bọn ngươi còn sống ư? Chúng ta lại giúp ngươi đốt nhang lạy Phật đây!
Hai người nhìn lên thấy Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm giật mình.
- Ối! Ối! Các người đến nữa ư?
Ngụy Võ lập tức dập đầu.
- Kẻ hèn này là chó... sẵn sàng ăn bẩn hơn là làm cái lư hương sống. Xin chư vị tha mạng, xin hãy tha mạng.
Vĩnh Kỳ bước vào.
- Đem hết tất cả hương mê của bọn bây ra đây cho ta mau lên!
Hai tay chủ trại gà run rẩy.
- Dạ hết rồi... hết rồi ạ.
Tiêu Kiếm trợn mắt.
- Đừng có nói dóc! Hết rồi ư? Bây giờ có mang ra không, nếu không bọn ta mà tìm được thì đến đôi mắt của bọn ngươi sẽ thành chỗ cắm nhang đấy.
Trương Toàn nghe vậy vội nói:
- Được rồi! Được rồi! Để tôi lấy! Tôi lấy!
Vĩnh Kỳ hét:
- Vậy thì mang ra ngay! Bày kế hoãn binh là chết với ta, ta sẽ không tha.
Hai tay vội chạy vào trong mang ra một hộp nhang.
- Hết thật! Hết thật rồi đấy! Không còn một cọng trong nhà nữa!
Vĩnh Kỳ chụp lấy hộp nhang, trừng mắt.
- Các người nghe ta nói này, từ rày sắp lên khôing được bày trò cờ bạc bịp dân lành, cũng không được dùng nhhang mê xông nhà người khác ăn trộm, bọn ta sẽ theo dõi hành vi bọn bây đấy. Tái phạm lần nữa là tất cả tai mắt mũi miệng gì của bọn ngươi cũng đều bị bọn ta dùng cắm nhang cả, bọn ta nói là làm đấy, hãy liệu hồn!
Nói xong hai người phi thân ra ngoài, biến mất trong màn đêm.
o0o

http://tieulun.hopto.org

Kết quả là tối hôm ấy, Lý đại nhân và bọn quân sĩ dưới quyền của ông được một bữa ngủ say như chết. Yến Tử đương nhiên cũng bị hương mê làm không biết trời đất gì cả, Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm thừa dịp xông vào, chặt dây trói bế Yến Tử thoát đi.
Vĩnh Kỳ vẫn còn lương tâm nói:
- Thôi dập tắt nhang đi đừng để bọn họ bị tổn thương.
Tiêu Kiếm nghe lời dập tắt rồi cùng Vĩnh Kỳ bế Yến Tử biến mất trong màn đêm.
o0o
Với Nhĩ Khang và Tử Vy, cuộc đời họ lại dập dìu sóng gió, Tử Vy ngủ mê đến tận nữa đêm, lúc tiểu nhị đưa thuốc vào bảo phải uống nóng, thì Nhĩ Khang lại thấy Tử Vy ngủ ngon quá không đành lòng đánh thức, đợi thêm một lúc Khang mới lay Vy dậy.
- Tử Vy! Dậy đi em, dậy uống thuốc rồi hãy ngủ tiếp.
Tử Vy đang ngủ ngon giật mình tỉnh dậy, kêu lên:
- Kim Tỏa! Yến Tử! Chạy mau, có người định bắt bọn mình kìa!
Nhĩ Khang vội giữ Tử Vy lại, nói:
- Bình tĩnh nào? Đâu có ai lại bắt em đâu, có anh ở cạnh em đây này, đừng sợ.
Tử Vy bấy giờ mới tỉnh hẳn hỏi:
- Thế còn Kim Tỏa và Yến Tử đâu?
Nhĩ Khang đành nói:
- Chưa có tin tức gì của hai người đó, Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm, Liễu Thanh, Liễu Hồng cũng chưa đến đây không biết là họ đã cứu được chưa. Anh thì nghĩ là mọi người hẳn đã bình yên, thôi uống thuốc đi! Đừng nghĩ gì đến bọn họ nữa, giờ em cảm thấy người thế nào?
Tử Vy cố nhướng mắt, nhưng chỉ thấy trước mặt tối âm u, nàng tựa người vào Nhĩ Khang nói:
- Em nằm mơ thấy cả bọn bị bắt cả, em cũng thấy đoạn đầu đài...
Nhĩ Khang hôn lên trán Tử Vy.
- Làm gì có chuyện đoạn đầu đài, tất cả chỉ là ác mộng thôi, nào bây giờ em uống thuốc đi.
Tử Vy vẫn ngồi yên, tư lự một chút nói:
- Sao trời vẫn tối quá vậy?
Nhĩ Khang giật mình.
- Đâu có! Bây giờ đã là canh ba rồi, anh thấy em ngủ ngon quá, nên không đánh thức em đó chứ?
Rồi Khang ngồi xích ra, lấy chiếc gối để cho Tử Vy tựa lưng vào nói:
- Thôi em ngồi đây, anh lấy thuốc em uống nhé.
Nhĩ Khang đi lấy thuốc bưng tới, chợt nghe Tử Vy hỏi:
- Sao anh để phòng tối thế này? Không đốt đèn ngại bị người phát hiện ư?
Nhĩ Khang kinh ngạc.
- Em... Em nói gì vậy?
- Em nói anh không đốt đèn, em làm sao nhìn thấy thuốc mà uống?
Nhĩ Khang giờ mới bàng hoàng, chàng quay lại nhìn ngọn đèn rồi nhìn Tử Vy. Một cảm giác sợ hãi xâm chiếm chàng, Khang đặt chén thuốc xuống, nhìn Tử Vy.
Tử Vy chợt thấy mọi thứ yên lặng, nàng đưa tay ra sờ soạng, hỏi:
- Anh khang, anh ở đâu vậy?
Bây giờ thì Khang đã rõ chàng run rẩy nói:
- Trời ơi... xin người đừng... Đừng...
Rồi Nhĩ Khang bước tới gần Tử Vy nói:
- Tử Vy... anh đây này... em hãy mở to mắt ra nhìn anh xem nào.
Tử Vy mở mắt, không thấy gì cả. Một cảm giác khủng khiếp bao trùm gương mặt nàng
- Anh Khang, có phải là anh vẫn đốt đèn phải không? Vậy là em đã không nhìn thấy gì rồi... Em đã bị mù phải không?
Nhĩ Khang ôm chầm lấy Tử Vy, lấy tay che miệng nàng lại:
- Đừng kêu lớn... Coi chừng kẻ địch nghe thấy... chúng ta đang bị nguy khốn em ạ... Nhưng mà... em đừng sợ... có thể đây là tạm thời... Anh sẽ đốt đèn thêm mấy cây đèn nữa... Đừng sợ... có anh bên cạnh mà.
Nhĩ Khang nói mà lòng đau như thắt, Tử Vy ngồi thừ ra sự thật làm nàng kinh hoàng.
Nhĩ Khang vội bước tới bên cửa gọi ra ngoài.
- Tiểu nhị đâu, mang thêm cho ta mấy cây đèn nữa xem? Không có đèn thì mang nến đến cũng được.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu nhị nghe gọi đi ngay, chỉ một lúc sau phòng đã sáng choang. Nhĩ Khang nhìn đèn, khấn:
- Xin Hoàng thiên bồ tát giúp con, Nhĩ Khang này từ nào đến giờ chưa hề làm chuyện ác đức. Ngay cả chuyện bội phản hoàng thượng cũng là điều vạn bất đắc dĩ, xin người đừng tàn nhẫn với con như vậy. Tử Vy đã gặp quá nhiều trắc trở, thương tích đã đầy người, nếu bây giờ người còn mấy lấy thêm đôi mắt của nàng nữa thì thật là tàn nhẫn, ác độc. Tôi van người, đừng nên thế... Đừng nên làm thế.
Gian phòng ngập đầy ánh sáng như ban ngày. Nhĩ Khang run giọng hỏi:
- Tử Vy, em có trông thấy gì không?
Tử Vy ngồi trên giường cố mở thật to mắt chăm chú nhìn nhưng trước mắt chỉ là một màn đêm vô vọng. Sự thật khiến Vy rơi nước mắt, nàng run rẩy nói:
- Anh Nhĩ Khang, em rất sợ... em chẳng nhìn thấy gì cả, tại sao lại có thể thế này được chứ?
Nhĩ Khang nhắm mắt lại, niềm hy vọng sụp đổ trong lòng chàng. Khang lại mở mắt ra, mở to để nhìn Vy, chàng bàng hoàng bước tới nắm lấy tay Vy động viên.
- Không có gì đâu Vy hãy can đảm lên... Tất cả chẳng qua là Thượng đế muốn thử thách bọn mình. Em đừng lo, còn nước còn tát, anh sẽ cho mời thầy thuốc đến. Biết đâu đến lúc đó em lại trông thấy được... Anh không tin là định mệnh lại tàn nhẫn với ta mãi, vì vậy hãy có một chút niềm tin nghe Vy.
Bây giờ thì Vy đã biết mình đã mù. Tất cả dũng khí, sự lạc quan đều biến mất, nàng khóc và nói với Nhĩ Khang:
- Em sợ quá... em không muốn là mình bị mù, thà chết còn sướng hơn... nếu không còn trông thấy gì nữa thì cuộc sống nào có ý nghĩa gì với em? Em nào có còn nhìn thấy anh, chẳng còn nhìn thấy cái đẹp của trời đất, em không muốn... không muốn sống trong cảnh tối tăm mãi.
Rồi Tử Vy khóc òa lên, Nhĩ Khang thấy vậy nói:
- Thôi được rồi, anh đi mời thầy thuốc đến ngay!
Tử Vy sợ hãi.
- Đừng bỏ em một mình, em sợ lắm... anh Nhĩ Khang... bây giờ cái gì đối với em cũng vô cùng đáng sợ. Em sợ hơn cả chuyện lên đoạn đầu đài, chưa bao giờ em khiếp đảm đến thế!
- Anh biết, anh biết!
Nhĩ Khang nói và cố gắng an ủi:
- Em đừng sợ! Em nên nhớ rằng vẫn còn có anh cơ mà anh sẽ cố gắng chạy chữa cho em. Rồi em sẽ lành bệnh, mắt em sẽ sáng lại...
Tử Vy khóc và rút vào lòng Nhĩ Khang, chưa bao giờ Nhĩ Khang thấy lòng tan nát thế này.
Đêm quá dài như chẳng bao giờ muốn sáng, Khang ngồi đó nước mắt chảy dài.
o0o
Cũng trong đêm đó, Liễu Thanh ngồi canh cạnh Kim Tỏa. Tình trạng Kim Tỏa nhẹ hơn Tử Vy, nhưng cô nàng cũng bị vết thương hành sốt. Liễu Hồng mang cháo trắng và mấy món điểm tâm vào.
- Kim Tỏa thế nào rồi? Thôi anh hãy ăn cái gì dằn bụng trước đi.
- Sốt từ đêm đến giờ chưa giảm.
- Để em canh cô ấy cho anh ăn, tình trạng Kim Tỏa thế này mình có muốn đi ngay cũng nào có đi được. Cũng may là ở đây bọn quan quân chẳng kéo tớI, mọi người an toàn.
- Tình trạng ở chân của Kim Tỏa hẳn còn kéo dài thêm mấy ngày nữa, ở đây lại chỉ có dầu xoa, còn thuốc ở cả trên xe, nên khó mà lành sớm được.
Liễu Thanh nói rồi bảo Liễu Hồng:
- Anh nghĩ vết thương của Kim Tỏa thế này hẳn còn lâu. Bây giờ để anh ở đây bảo vệ cô ấy, còn em thì hãy đi tìm bọn Tử Vy liên lạc với họ đi.
Liễu Hồng ngạc nhiên:
- Em chăm sóc chị ấy có phải hơn không? Dù gì Kim Tỏa cũng là con gái, anh là đàn ông, có nhiều bất tiện khi anh ở lại. Anh nên đi tìm bạn bè hay hơn.
Liễu Thanh không hiểu sao chẳng ưng.
- Anh đã nói anh phải ơ lại mà, cô ấy bị bong gân, anh lại rành về thuốc, nên anh ở lại hay hơn.
Liễu Hồng nhìn anh, chợt hỏi:
- Nói thật đi, có phải là anh đã phải lòng Kim Tỏa rồi không?
Liệu Thanh nghe nói giật mình.
- Tại sao em nói vậy? Chẳng lẽ anh chẳng có quyền đó? - Rồi bực dọc nói – Thôi cô hãy đuổi theo bạn bè đi! Để không lạc họ bây giờ, có gặp Tử Vy nói tôi yêu Kim Tỏa đấy được chưa?
Liễu Hồng giật mình.

http://tieulun.hopto.org

- Anh Thanh! Anh làm thế coi sao được? Anh cũng biết là trước kia lúc Tử Vy đã hứa gả Kim Tỏa cho Nhĩ Khang rồi mà, cô ấy đã là người của Nhĩ Khang thì làm gì tới lượt anh?
Lúc đó Kim Tỏa nằm trên giường đã tỉnh lại, nghe nói nhưng vẫn giả vờ ngủ say. Chỉ nghe Liễu Thanh nói:
- Chỉ có cô là cái gì cũng không biết, cái lời hứa kia đã được hủy bỏ rồi, cô chẳng thấy là Nhĩ Khang bây giờ ngoài Tử Vy ra không để ý đến bất cứ một người nào khác nữa ư?
Liễu Hồng vẫn không tin, nói:
- Nhưng chuyện này đâu phải anh muốn là được? Anh phải hỏi Tử Vy, rồi cũng phải hỏi Kim Tỏa biết người ta có đồng ý không?
Liễu Thanh đỏ mặt.
- Được rồi để tôi hỏi... chỉ tại tính tôi hơi e ngại thôi.
- Thương thì cứ nói, ngại gì, không nói sớm để người ta cướp mất thì khổ thân.
- Được có cơ hội là tôi hỏi ngay!
o0o
Về phía Nhĩ Khang.
Đêm dài rồi cũng qua, Nắng lên, một ngày mới lại đến, Nhĩ Khang ngồi cạnh giường, tiều tụy nhìn Tử Vy.
- Tử Vy, em thế nào? Đã đỡ hơn nhiều chưa? Hãy mở to mắt ra nhìn anh xem thế nào?
Tử Vy cố gắng nhìn, nhưng chẳng thấy gì cả.
- Trời sáng chưa anh?
- Trời đã sáng anh đã nhờ tiểu nhị đi mời thầy thuốc đến rồi. Tử Vy, đừng nôn nóng, đợi sáng thầy thuốc tới là sẽ biết rõ ngay.
Tử Vy ngồi dậy quờ quạng định xuống giường, khiến Nhĩ Khang lo lắng.
- Em làm gì vậy? Muốn gì để anh lấy cho em đừng có xuống giường, chân em còn đau mà?
Tử Vy đẩy Nhĩ Khang ra:
- Em muốn được đến bên cửa sổ, xem mặt trời lên thế nào?
Nhĩ Khang thấy đau nhói trong lòng nói:
- Để anh dìu em nhé?
- Khỏi dìu, nếu từ đây về sau em không còn nhìn thấy gì nữa, thì em cũng phải tự túc, chớ chẳng lẽ để anh dìu em mãi sao? Vì vậy để mặc em, đừng để em có cái mặc cảm là mình đã bị tàn phế.
Nhĩ Khang lo lắng, bước tới vịn tay vào người Vy nói:
- Xin em đừng tuyệt vọng, rồi em sẽ khỏe mà, thầy thuốc chưa kết luận có thể chỉ cần vài thang thuốc là mắt em sẽ sáng lại. Bây giờ mọi thứ chưa rõ ràng đừng tuyệt vọng?
Nhưng Tử Vy đã đẩy ra.
- Em không muốn anh đụng vào người em, để em đi một mình.
- Thôi được, anh không đụng đến em nữa, cửa sổ đang ở phía tay mặt em đấy.
Nhĩ Khang biết Tử Vy đang tuyệt vọng nên chỉ đứng cạnh bên canh chừng chớ không dám vịn tay vào người Vy nữa.
Vy bước xuống giường quờ quạng đụng mép bàn, lần mò đi tới, nhưng qua khỏi cái bàn là khoảng trống khiến nàng hụt tay loạng choạng. Nhĩ Khang đỡ kịp nói:
- Tử Vy, anh van em mà, hãy để anh đưa em đi, tự làm khổ mình nào có ích lợi gì?
Tử Vy giận dữ:
- Đã bảo đừng đụng đến em mà, căn phòng này quá nhỏ, chỉ bước có mấy bước là tới cửa sổ rồi. Chẳng lẽ chỉ có vậy mà em không làm được ư? Còn làm gì được nữa?
Thế là Nhĩ Khang đành để Vy đi, chàng cố dọn dẹp hết tất cả những chướng ngại trước mắt.
- Đến rồi, đến rồi đấy, trước mặt em là cửa sổ, em hãy nhìn lên đi, nắng đang lên dấy!
Tử Vy sờ tay lên quả đúng là khung cửa sổ, nhưng chẳng ngờ trên cửa sổ còn có một cây nến còn đang cháy dở.
- Ui da!
Thế là tay Tử Vy đã bị bỏng lửa, Nhĩ Khang bước tới chụp lấy tay nàng.
- Tử Vy em có sao không? Anh biết là em ở trạng thái tuyệt vọng nên đã giận vô cớ. Anh cũng biết là em đang sợ, những gì em đang nghĩ đến anh đều hiểu, vì vậy hãy để anh giúp em, ngoài anh ra em nào có dựa được vào ai? Đừng cự tuyệt dù có thế nào, em vẫn là Tử Vy của anh mà!
Tử Vy ngả vào lòng Nhĩ Khang khóa òa.

http://tieulun.hopto.org

- Em đã không nhìn thấy cửa, không còn phân biệt được ngày là đêm. Từ đây về sau cuộc sống của em sẽ thế nào? Chẳng lẽ phải chịu cảnh mù lòa đến mãn đời?
- Không đâu! Không đâu! Nhĩ Khang nói... Anh sẽ bảo tiểu nhị gọi thầy thuốc đến ngay. Bây giờ em hãy quay về giường nghĩ đi, đợi thầy thuốc đến khám, nhưng bên cạnh đó em phải trầm tĩnh. Chứ nếu cứ xúc động thế này thì làm sao chóng khỏi được.
Tử Vy yên lặng để mặc Nhĩ Khang dìu trở lại giường. Chỉ một lúc sau là thầy thuốc đến, sau khi bắt mạch xem xét vết thương trên đầu Vy rồi xem mắt. Ông lặng lẽ đứng dậy nói với Khang.
- Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi!
Tử Vy nhìn lên, phản ứng.
- Không cần phải đi đâu cả, hãy nói trước mặt tôi đi, tôi bị mù rồi phải không?
Thầy thuốc nhìn Khang, Khang gật đầu, thế là ông ta nói:
- Tôi nghĩ là... tốt hơn hai người nên tìm đến một thành phố lớn hơn, ở đó có chuyên gia về mắt. Còn tôi không chuyên môn lắm về bệnh này nên không biết phải trị ra sao. Tôi nghĩ chuyện mắt cô gái không nhìn thấy thế này là có liên quan đến cục máu đông trên đầu đấy, chớ mắt thì vẫn lành lặn bình thường. Nếu bao giờ cục máu đông đó mà tan đi là cô sẽ thấy lại như cũ, chuyện không nhìn thấy này cũng có thể do tình cảm làm ảnh hưởng, không biết lúc gần đâu cô có bị cú sốc tình cảm nào quá lớn không?
Nhĩ Khang hỏi:
- Nếu lý do tình cảm, thì liệu mà sau khi bình phục lại mắt có sáng trở lại không?
- Tôi cũng không biết! Nhưng cũng có thể lắm!
Thầy thuốc nói Tử Vy bực mình.
- Sao lại nói là có thể? Tại sao không nói là tôi mù luôn? Ông cứ nói thật đi, đừng giấu diếm gì cả.
Thầy thuốc nói:
- Xin lỗi, nhưng tôi không phải là chuyên gia, tốt nhất là quý vị hãy đi tìm người khác giỏi hơn.
Rồi ông ta ôm túi đi ngay ra cửa, Nhĩ Khang chận lại.
- Thầy ơi! Tôi van thầy mà, thầy biết thuốc gì cần cứ cắt, đừng buông tay vậy chứ?
- Nhưng nói thật! Tôi đã hết khả năng rồi xin lỗi, xin lỗi!
Tử Vy nghe thầy thuốc nói có cảm giác như vừa bị tuyên án, nàng thấy đầu óc quay cuồng và không kềm được rơi tuột xuống giường.
- Tử Vy, em là sao thế?
Nhĩ Khang quay lại, Tử Vy lắc đầu.
- Không, không thể như vậy được... Tại sao lại như thế chứ?
Rồi lồm cồm bò đi Nhĩ Khang ngạc nhiên.
- Em định đi đâu? Anh đưa em đi?
Tử Vy quay người hỏi:
- Tường nhà đâu? Bức tường đâu?
Nhĩ Khang nghe vậy sợ hãi nói:
- Tử Vy nghe anh này! Anh sẽ đưa em quay lại Bắc Kinh, ở đấy tập trung nhiều thầy thuốc giỏi, có cả ngự y. Ta nhờ họ chữa chạy, bảo đảm với em là em sẽ hết mù. Em hãy nghe anh, anh yêu em, sẽ hết sức vì em, em hiểu chưa?
Tử Vy chỉ ngồi yên chẳng nói năng gì cả, Nhĩ Khang thấy vậy bước tới ôm lấy Vy hôn nàng, nhưng Vy đẩy ra.
- Tử Vy, sao em lại có thể cư xử với anh như vậy? Anh đã nói với em nhiều lần. Bất cứ một khó khăn nào, anh và em phải hợp sức lại đối diện với nó. Em đừng quên là em đã từng hứa với mẹ của anh là em sẽ động viên giúp đỡ anh mỗi khi thấy anh bị nhục khí. Thế mà bây giờ... anh đang ở vào cái thế thất vọng cô đơn, yếu đuối thế này em đành bỏ anh ư?... Được nếu em muốn chết anh sẽ chết cùng em!
Tử Vy bắt đầu khóc.
- Em thật có lỗi với mẹ anh, em đã hứa mà không làm được vì bây giờ bản thân em còn không lo được cho chính mình, làm sao lo cho anh được? Nếu từ đây về sau, em trở thành phế nhân, thì còn là một gánh nặng cho anh nữa, không được. Vì vậy... anh Nhĩ Khang anh hãy hứa với em một điều.
- Được thôi, em muốn hứa gì anh cũng hứa cả, nói đi!
- Anh hãy bỏ mặc em và quay về Bắc Kinh đi... anh có thể xin hoàng thượng ân xá cho anh và sau đó... cưới Tịnh Nhi làm vợ.
Nhĩ Khang giật mình buông Tử Vy ra, khiến nàng ngã nhào xuống đất.

http://tieulun.hopto.org

Chương 47

Cùng lúc đó Vĩnh Kỳ đang cắp ngang Yến Tử cùng Tiêu Kiếm chạy đến bên một con suối nhỏ.
Tiêu Kiếm nói:
- Ở đây có nước, hãy để cô ấy xuống, rửa mặt là tỉnh ngay!
Vĩnh Kỳ đặt Yến Tử nằm lên bãi cỏ, Yến Tử vẫn cứ ngủ mê.
- Sao cô nàng lại mê ngủ thế này nhỉ? Bế cô ta đi suốt cả đêm rồi mà vẫn không tỉnh, hay là vì bị hương mê những hai lần nên nhiễm độc nặng chăng?
Vĩnh Kỳ thắc mắc, Tiêu Kiếm thấy vậy cởi áo khoác ngoài ra nhúng nước rồi đưa cho Vĩnh Kỳ.
- Cậu hãy đắp nước lạnh lên mặt, xem cô ta tỉnh không?
Nước lạnh được nhỏ lên mặt Yến Tử, Yến Tử cứ nằm yên, Vĩnh Kỳ lo lắng.
- Yến Tử, Yến Tử, tỉnh lại đi nào?
Yến Tử bất ngờ mở mắt ra, rồi lồm cồm bò dậy, vung tay đánh vào Vĩnh Kỳ hét:
- Cái gì mà lạnh vậy? Ướt cả mặt ta! Ta phải giết ngươi mới được.
Vĩnh Kỳ né không kịp đau quá hét:
- Ui da! Thật khó khăn mới cứu được cô ra khỏi tay địch vậy mà cô lại mắt nhắm mắt mở không nhìn kỹ đã đánh người.
Yến Tử bấy giờ mới định thần nhìn kỹ, mừng rỡ:
- Ồ! Thì ra là quý vị, cứu được tôi rồi à!
Vĩnh Kỳ xoa xoa mũi kể lể:
- Cứu được cô rồi phải cõng cô đi suốt đêm mệt gần chết, còn bị cô cho ăn một quả đấm nữa, quẹo lỗ mũi rồi nè thấy không? Nếu biết vậy ban nãy đã không cứu.
Yến Tử vội nắm tay Vĩnh Kỳ cười trừ.
- Đánh trúng anh à? Cho em xin lỗi nghe, đâu đưa xem xem có chảy máu không?
Vĩnh Kỳ cười:
- Làm như anh yếu lắm vậy, cái món "mê hồn quyền" của em anh chịu nổi mà.
Yến Tử ngạc nhiên.
- Anh vừa nói cái gì quyền?
- Thì cái cú đấm vừa rồi của em phải đặt cho nó cái tên là "mê hồn quyền".
Tiêu Kiếm chen vào.
- Riêng bản thân Yến Tử ta cũng nên đặt cho một biệt hiệu, đấy là "mê hồ nữ hiệp khách" còn kiếm pháp của cô ấy cũng là "mê hồn kiếm" võ công thì là "mê hồn công."
Vĩnh Kỳ cười tiếp.
- Thành ngữ mà cô ta nói ra là "mê hồn thành ngữ", thơ thì là "mê hồn thơ". Nhưng điều mà làm tôi khâm phục nhất là cái mạng của cô ta, phải gọi là "mê hồn vận" lần nào làm chuyện hồ đồ rối tung, vậy mà cũng thành được việc.
Yến Tử trợn mắt.
- Tôi biết rồi, các người cứu tôi ra đây để chọc quê tôi phải không?
Vĩnh Kỳ chợt nghiêm chỉnh.
- Thôi không đùa nữa, bây giờ mình quay về tìm đồng đội đi.
Yến Tử nhìn quanh hỏi:
- Nhưng bọn mình hiện ở đâu đây?
Tiêu Kiếm nói:
- Có lẽ vượt qua ngọn núi này sẽ tới Bạch Hà trấn đấy, mà bây giờ bọn mình lại không có ngựa, chỉ có đôi chân thôi, muốn tới đó phải đi sớm mới kịp.
Thế là ba người xuống suối rửa ráy sạch sẽ, Yến Tử thắc mắc.
- Nhưng các người làm sao cứu được tôi vậy?
Tiêu Kiếm cười.
- Thì sử dụng mẹo nhỏ, đấy là đến hai ông bạn "lư hương" của cô mượn một chút đồ nghề.
Yến Tử hiểu ra trợn mắt.
- Nghĩa là hai người đã để Lý đại nhân và bọn thuộc hạ được một cơn "mê chết mệt".
- Chưa hẳn như vậy.
- Các người khá đấy, cái bọn áo đen đó xấu lắm bị trị vậy là vừa... bọn chúng khiến tôi muốn vãi cả ra quần đấy.

http://tieulun.hopto.org

Rồi như sực nhớ ra, Yến Tử hỏi:
- Còn bạn bè của mình đâu? Tử Vy, Kim Tỏa nữa?
Vĩnh Kỳ nói:
- Có lẽ họ đang có mặt ở Bạch Hà trấn.
- Vậy thì mình mau đến đó đi!
o0o
Tất cả đâu ngờ hoàn cảnh của Tử Vy và Nhĩ Khang vô cùng bi thảm. Sau khi thầy thuốc bỏ đi, Tử Vy cứ ngồi co ở gốc nhà yên lặng, Nhĩ Khang chỉ biết lắc đầu.
- Tử Vy, hãy đứng lên, đừng có ngồi mãi ở đó, đất lạnh lắm em biết không? Nếu em cảm lạnh nữa thì làm sao? Sao em cứ mãi tự dày dò như vậy? Để anh dìu em đứng lên, hãy coi anh như bức tường thật sự của em, một thành lũy vững chắc cho em tựa được không?
Tử Vy đẩy Khang ra yên lặng, Khang kiên trì.
- Thôi được, vậy thì anh thu xếp đồ đạc, rồi hai đứa mình trở về Bắc Kinh ngay, không chờ Yến Tử nữa. Nhưng e không được yêu cầu anh phải cưới Tịnh Nhi nữa nhe, chúng ta trở về đối mặt với hoàng thượng, với tất cả cơn bệnh của em, nếu không thoát được chết cứ coi đó là định mệnh. Vì đến nước này anh phải thừa nhận chúng ta đã đến đường cùng rồi!
Tử Vy ngồi bó gối vẫn yên lặng, Khang nắm tay Vy.
- Tử Vy, cứ nói gì với anh đi chứ? Anh van em mà, đừng có làm vậy anh sợ lắm. Em không thấy đường anh còn khổ gấp trăm lần em. Anh biết em thất vọng, không thiết sống. Anh cũng vậy, anh căm thù định mệnh, tại sao lại cứ làm khổ bọn mình? Nhưng có thế nào thì em vẫn còn sống, vẫn có thể suy nghĩ, vì vậy vẫn còn hy vọng em ạ.
Tử Vy đẩy tay Khang ra như không chấp nhận, Khang nói:
- Anh biết em không thể không cần anh! Không thể chối bỏ anh, em đã nói rồi "sông có cạn núi có mòn, đời ta vẫn còn nhau", vậy thì giờ hãy đứng dậy đi, đừng có ngồi đó nữa, nếu em không nghe thì anh sẽ bức em làm chuyện đó đấy!
Nhưng Tử Vy lắc đầu.
- Đừng có đụng đến em, hãy để em ngồi yên đây suy nghĩ, đừng ép em gì cả, hãy để em tự quyết định!
- Anh không hề ép uổng em, anh chỉ muốn giúp em!
- Không... không... em khôeng cần.
Vy cự tuyệt, Nhĩ Khang đành chịu thua. Ngay lúc đó bên ngoài có tiếng gõ cửa, rồi tiếng của Yến Tử.
- Hãy mở cửa! mở cửa đi! bọn này đến đây!
Nhĩ Khang mừng như bắt được vàng, vội chạy ra mở cửa. Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm tươi cười bước vào. Vừa nhìn thấy Nhĩ Khang, Yến Tử đã hét lên:
- Nhĩ Khang! Cậu biết không, mấy tay áo đen đó chơi xấu vô cùng, họ dùng lưới giăng bay chụp lấy tôi... Đường đường là một cao thủ Thanh triều mà lại dùng lưới cá...
Đang nói đến đây, nhìn bộ mặt đưa đám của Nhĩ Khang Yến Tử giật mình hỏi:
- Cái gì? Đã có chuyện không hay xảy ra ư?
Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm thì đã nhìn thấy Tử Vy ngồi dưới đất, Vĩnh Kỳ hỏi:
- Vậy là hai người lại cãi nhau nữa phải không?
Nhĩ Khang như người chết đuối vớ được cái phao, nhưng hoàn cảnh của Tử Vy khiến Nhĩ Khang nghẹn giọng.
- Tử Vy hôm qua từ trên xe ngựa rơi xuống, đập đầu vào đất... bây giờ không còn nhìn thấy gì nữa.
Tiêu Kiếm giật mình.
- Cái gì? Không nhìn thấy?
- Thầy thuốc nói, có thể đó chỉ có tính cách tạm thời, nhưng cũng có thể vĩnh viễn... vì vậy Tử Vy đã tuyệt vọng, không thiết sống nữa.
Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm, Yến Tử nghe vậy đều tái mặt. Phải một lúc sau Yến Tử mới xác nhận sự thật, bước tới bên Tử Vy.
- Tử Vy, hãy nhìn thẳng vào tôi này... nhìn đi!
Rồi Yến Tử nhìn thẳng vào mắt Tử Vy, ngạc nhiên.
- Mắt ngươi vẫn bình thường cơ mà, vẫn đen vẫn long lanh đâu có thấy gì lạ đâu mà mù? Vậy hắn là không sao đâu, thầy thuốc ở Bạch Hà trấn nầy đều thuộc loại dỏm cả, ngươi bị họ hù rồi tuyệt vọng. Biết đâu hắn bảo ngươi quay về Bắc Kinh, vì hắn là người của "Hồi Ức thành". Ta bảo đảm, chỉ cần nghỉ ngơi ít hôm sẽ bình phục ngay.

http://tieulun.hopto.org

Tử Vy nghe Yến Tử nói, bất chợt "oà" lên khóc.
- Không phải đâu! Ông ta nói đúng đấy! Tôi đã bị mù rồi! Đó là sự thật, ngày trước Hoàng a ma đã bắt tôi thề, nếu tôi nói dối sẽ bị mất Nhĩ Khang... mất hết hạnh phúc mà tôi đã có, vì vậy bây giờ lời thề đã trở nên ứng nghiệm, nên tôi đã mất tất cả!
Nhĩ Khang nghe nói rất đau lòng, bước tới ghì cứng đôi vai Tử Vy.
- Em chẳng mất anh đâu, làm gì có chuyện đó? Em cho anh là con người nông cạn như vậy ư? Chẳng lẽ anh và em chỉ có thể chia sẻ niềm vui mà không chia sẻ được sự đau khổ tai họa? Em hãy suy nghĩ kỹ đi, hay là điều đó là điều em đã nghĩ. Nếu người bị mù lòa là anh thì em sẽ bỏ anh đi lấy người khác ư? Đúng vậy không?
- Chẳng lẽ anh không làm vậy?
- Sao lại có chuyện đó? Dù em thế nào, anh vẫn là của em, vẫn bên cạnh em, an ủi chăm sóc em.
Tử Vy nghe vậy càng khóc to.
- Nhưng mà... anh Nhĩ Khang, làm sao em có thể chấp nhận làm khổ anh, để liên lụy cho anh. Em không muốn là gánh nặng cho anh!
Nhĩ Khang gật đầu.
- Điều đó anh biết, nhưng chúng ta tuy hai mà chỉ là một thôi em ạ. Nỗi đau của em cũng là của anh, em làm sao xem anh là người xa lạ được?
Yến Tử vừa khóc vừa nói:
- Nhưng tại sao có thể thế này được? Không thể được!
Và quay sang Vĩnh Kỳ, anh hãy đi tìm một thầy thuốc thật giỏi lại đây đi anh!
Nhĩ Khang dìu Tử Vy đến bên giường nói:
- Thôi không cần nữa, để tôi đưa cô ấy về Bắc Kinh.
Vĩnh Kỳ giật mình.
- Về Bắc Kinh ư? giờ này mà về Bắc Kinh khác nào đi nộp mạng. Ngươi chẳng thấy những người áo đen ư? Người nào võ công cũng cao cường, Hoàng a ma đã đưa hết các cao thủ ra đây, chỉ với một mục đích là tóm gọn bọn mình. Và quay lại, có nghĩa là chỉ có nước chết.
Nhĩ Khang cương quyết nói:
- Nhưng chỉ có Bắc Kinh mới có thầy giỏi. Thôi thì Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm, các ngươi hãy lo bảo vệ cho Yến Tử. Còn tôi, tôi và Tử Vy đành phó thác cho định mệnh thôi.
Tiêu Kiếm nghe vậy nói:
- Các ngươi đừng có rối lên vậy chứ? Bạch Hà trấn chỉ là một cái trấn nhỏ, lời của một ông thầy chân đất đâu đủ để bọn mình tin? Đó là chưa nói, những ông thầy thuốc nổi tiếng trên đời, đâu phải đều tập trung về ở cả Bắc Kinh đâu? Trên các thành phố lớn cả nước vẫn còn thầy, bây giờ bọn mình lên đường ngay, không đến Cao Sơn nữa mà đến Lạc Dương. Lạc Dương là thành phố lớn, chắc chắn ở đó có thầy giỏi. Ở cái thành phố lớn ta còn dễ trà trộn hơn, ít bị phát hiện hơn.
Yến Tử nghe vậy gật đầu.
- Vâng, vậy thì bọn mình đến Lạc Dương đi, đến đó ta sẽ tìm thầy trị bệnh cho Tử Vy.
Rồi quay sang Tử Vy, Yến Tử nói:
- Tử Vy này, ngươi chẳng phải chỉ có một mình Nhĩ Khang đâu, mà còn có cả bọn này nữa!
Nói đến đó đột nhiên Yến Tử nhớ đến những người còn lại, bất giác hỏi:
- Còn Kim Tỏa, Liễu Thanh, Liễu Hồng thế nào?
Câu nhắc nhở của Yến Tử khiến mọi người càng lo lắng.
o0o
Kỳ thật thì Liễu Thanh, Liễu Hồng và Kim Tỏa lại rất thoải mái ở chốn rừng xanh.
Hôm ấy trời mát dịu Kim Tỏa ngồi trên ghế mây ở nông trại của vợ chồng nông dân đang sưởi nắng, Liễu Thanh đang dùng đao chặt một cành cây cho Kim Tỏa làm gậy, Kim Tỏa hỏi:
- Thế này thì đến bao giờ tôi mới đi được?
- Đừng gấp gáp cái gì mà có dính líu đến xương cốt là phải cần thời gian, gấp cũng không được gì, tôi làm gậy này cho em tập đi đấy.
- Nhưng tôi chẳng yên tâm, không biết tiểu thơ và Yến Tử giờ ra sao? Nếu họ bình yên, không biết họ có chờ mình ở đâu không?
Liễu Thanh nhíu mày.
- Tạm thời cô đừng nghĩ đến bọn họ được không? Nói cho cô biết, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tiêu Kiếm đều văn võ song toàn. Mỗi người có thể địch lại đến mười người. Yến Tử, Tử Vy có họ che chở, thì sợ gì

http://tieulun.hopto.org

nguy hiểm, cô cứ lo phận cô đi, đẹp thế này mà để mang tật coi gì được, tôi không muốn thế?
Kim Tỏa nghe vậy xúc động.
- Tôi đẹp ư? Anh dùng từ như vậy e là không đúng.
Liễu Thanh chợt đỏ mặt nói:
- Có một điều mà tôi muốn hỏi em từ lâu chưa có dịp hỏi.
Lúc đó Liễu Hồng vừa bước ra nghe vậy, vội núp vào tường, chỉ nghe Kim Tỏa hỏi:
- Anh muốn hỏi gì?
- Tôi muốn hỏi là... hỏi là... à mà... chân cô còn nhức nữa không?
Kim Tỏa nghe vậy hơi thất vọng.
- À... cũng bớt đau rồi...
- Vậy thì tốt... nhưng tôi vẫn còn muốn hỏi.
- Gì nữa.
- Thì là thế này... Cô... cô... à, cô có còn muốn ăn cái gì không tôi bảo Liễu Hồng xuống núi mua cho?
- Thôi không cần... không cần... Tôi ăn thế này được rồi.
Liễu Thanh im một lúc, lại nói:
Lúc đó đứng sau vách Liễu Hồng nóng nảy vô cùng. Nàng không ngờ ông anh mình lại nhát như vậy, có một chuyện dễ dàng thế mà cũng không mở miệng được. Giữa khi đó lại nghe Liễu Thanh nói:
- Tôi muốn hỏi cô... cô có cần quần áo gì không? Hình như cô chẳng có mấy bộ để thay phải không?
Liễu Thanh chưa dứt lời thì Liễu Hồng đã bước ra nói:
- Kim Tỏa này, anh Thanh chỉ muốn nói là cô có thích anh ấy không? Có yêu anh ấy không? Nếu anh Thanh muốn cưới cô làm vợ cô có đồng ý không? Có vậy thôi mà chẳng dám nói.
Liễu Hồng nói một hơi làm Liễu Thanh giật mình, chiếc đao cầm trên tay đang đẽo gậy, chợt tuột xuống làm chảy máu tay, Kim Tỏa thấy vậy kêu lên:
- Coi kìa, anh làm gì gọt cả ngón tay mình vậy?
Rồi bước tới, không ngờ chân còn đau nên "ối" một tiếng ngã xuống, Liễu Thanh quên cả tay chảy máu chạy đến đỡ lên.
- Sao vậy! Sao vậy! Đau không?
Kim Tỏa đỏ mặt nói:
- Không đau, nhưng vết thương trên tay anh nó chảy máu nhiều quá kìa!
Liễu Hồng thấy vậy lặng lẽ rút lui.
o0o
Tử Vy sau một đêm dài suy nghĩ như đã chấp nhận sự thật. Đấy là nếu từ đây về sau, không nhìn thấy ánh sáng nữa, thì sẽ sống ra sao đây? Không phải chỉ là chuyện của bản thân mà còn dính líu đến Nhĩ Khang nữa. Đồng ý là tình yêu của Nhĩ Khang có kiên định thế nào thì Tử Vy cũng không thể để chàng phải chia khổ vì nàng. Không có đôi mắt, Vy phải tựa vào Khang, nàng sẽ làm vướng bận chàng. Càng nghĩ Vy càng thấy không được phải lựa một cách giải quyết dứt khoát, nhưng cách nào đây? Sáng sớm thức dậy, Tử Vy vẫn tỏ ra là một cô gái rất nhu mì nàng để cho Yến Tử rửa rày làm vệ sinh cho mình một cách ngoan ngoãn, Vy không còn thái độ tuyệt vọng như ngày qua.
Trong khi Nhĩ Khang và Tiêu Kiếm cũng đã thảo luận cả đêm. Họ quyết định không chờ đám Liễu Thanh, Liễu Hồng, và Kim Tỏa nữa, mà lập tức khởi hành đi Lạc Dương ngay.
Thế là mọi người sắp xếp hành lý, Nhĩ Khang nói với Tử Vy:
- Vĩnh Kỳ và Yến Tử đi mua lương khô và một số vật dụng hàng ngày cho chúng ta. Còn Tiêu Kiếm thì đi trả tiền trọ, đợi bọn họ vừa quay về là chúng ta lên đường đến Lạc Dương ngay. Từ đây đến đó cũng gần chỉ vượt qua dãy núi phía trước là đến ngay. Tiêu Kiếm trước đây đã từng ở đấy, nên rất rành, anh ấy nói là ở đó có rất nhiều lương y tài giỏi. Vì vậy Tử Vy cứ yên tâm chúng ta vẫn còn rất nhiều hy vọng em ạ.
Tử Vy ngồi yên, nàng tỏ ra rất bình thản, như chấp nhận số mệnh. Hành lý chuẩn bị một lúc là tươm tất, Nhĩ Khang thăm dò.
- Tử Vy, em thấy trong người thế nào? Bên kia là cửa sổ, em liệu có thấy một chút ánh sáng nào không?
Tử Vy cố nhìn sang Nhĩ Khang hỏi:
- Đúng rồi, hướng đó, có thấy gì không nào? Một cái bóng lờ mờ chẳng hạn? Còn anh cũng đang đứng trước mặt em đây, thấy vì không chứ?
Tử Vy lắc đầu.
- Không! mỗi lần em cố nhìn, chẳng những không thấy mà đầu lại nhức như búa bổ.

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ Khang nghe vậy, đau khổ.
- Vậy thì thôi Tử Vy em đừng cố gắng nữa, hãy nghỉ ngơi đi. Nếu em cảm thấy buồn ngủ thì cứ ngủ, phải có sức khỏe mới chiến thắng được bệnh tật. Một lát nữa anh vào bếp nấu cho em thêm một thang thuốc uống xong hãy lên đường.
Tử Vy thấy Nhĩ Khang lo vậy nói:
- Anh Nhĩ Khang, có phải là anh cũng buồn lắm phải không?
Nhĩ Khang thành thật.
- Vâng, thầy thuốc nói vì em lúc té đập đầu xuống, nên trong não em bị ứ máu. Anh không hiểu chuyện đó có quan hệ gì không, nhưng anh rất sợ, nếu cục máu kia mà tan được thì... bằng không sẽ...
- Sẽ làm sao? Anh cứ nói đi?
- Nếu sức khỏe em mà càng lúc càng tệ hại hơn, thì anh không biết mình có chịu nổi không? Từ nào tới giờ anh có tiếng là can đảm, nhưng đến lúc ở gần em, anh lại thấy mình vô cùng yếu đuối. Anh bỗng nhiên khiếp sợ, nhất là khi thấy tính mệnh em bị lâm nguy.
Tử Vy nghe vậy rất cảm động, nàng đưa tay sờ lên mặt Khang, chợt phát hiện Khang đang khóc.
- Anh Khang, anh khóc đấy à? Phải chăng khóc là vì sợ mất em?
Nhĩ Khang gật đầu.
- Vâng, anh rất sợ chuyện đó. Anh sợ đủ thứ anh không muốn em có sự thay đổi nào cả, anh muốn em tươi vui yêu đời.
- Em đáng để anh yêu như vậy ư?
- Đã từ lâu, em đã là một phần của cuộc sống anh. Em đau anh cũng đau, em cười anh vui. Em tuyệt vọng, anh cũng tuyệt vọng...
Lời của Nhĩ Khang làm Vy xúc động mãnh liệt, chợt nhiên nàng ngồi thẳng lưng lại. Trên gương mặt, sự dũng cảm và tự tin lại xuất hiện.
- Anh Nhĩ Khang! Em nghĩ kỹ rồi anh có còn nhớ cái hôm bọn mình đã cứu cô gái tên là Tô Tô chăng? Em đã nói, có anh bên cạnh, em chẳng sợ gì cả. Vâng, có đến chân trời góc biển nào, em cũng theo anh. Bây giờ qua lời anh vừa nói, em thấy, em tuy không còn thị giác, nhưng em vẫn còn anh. Có một người yêu mình như vậy thì làm sao em chết được chứ? Em chết là đã phụ lòng anh.
Nhĩ Khang nghe Tử Vy nói vậy lòng đầy an ủi.
- Em đúng là Tử Vy của anh. Trước kia tài hoa của em, sự hiền lành và lòng quảng đại của em khiến anh thấy kiêu hãnh thì bây giờ sự tỉnh táo của em càng khiến anh khâm phục, anh cảm thấy hạnh phúc vì có em.
Mọi người không còn dám chận trễ nữa, thu xếp xong là lập tức lên đường ngay. Lần này Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm ngồi ở chỗ lái xe còn Yến Tử, Tử Vy và Nhĩ Khang thì ngồi ở bên trong xe.
Vĩnh Kỳ cảm khoái.
- Mình trên bước đường lưu vong chưa đi được bao lâu thì người càng lúc càng ít, của cải cũng vơi đi, bây giờ Tử Vy bệnh nữa. Tôi không biết là đến bao giờ thì bọn mình mới đến được Vân Nam.
Tiêu Kiếm đáp:
- Thật ra thì mình cũng nào nhất thiết phải đến Vân Nam, mà chỉ cần nơi nào không có bọn lính truy đuổi an toàn là có thể đến. Vì vậy bất cứ nơi nào an toàn thì đều có thể là trạm cuối cùng. Đến được nơi an cư thì ta có thể kiếm sống, tôi nghĩ chuyện nàn không khó khăn lắm. Chúng ta lại đông người chẳng sợ chết đói đâu. Riêng về Liễu Thanh, Liễu Hồng và Kim Tỏa, tôi nghĩ người tốt thì không phụ. Đến giờ này họ chưa về đây thì có nghĩ là họ đã tìm được Kim Tỏa. Trên đường đi, nơi nào ta đều có để lại ám hiệu, nếu cần là họ có thể đuổi theo. Chuyện tôi quan tâm nhất bây giờ là đôi mắt của Tử Vy, cũng may là cô ấy đã nghĩ thấu, đó là một cô gái can đảm đáng khâm phục.
Trong xe Nhĩ Khang đang ôm chặt Tử Vy như cố truyền hết tình yêu, sức sống cho Vy. Yến Tử thì giữ vai trò phục vụ, cô nàng tỏ ra rất tận tình.
- Tử Vy, ngươi cần gì cứ nói, ta sẽ lấy giúp, làm giùm ngươi. Ngồi xe mà mỏi quá thì lên tiếng để xe dừng, đừng có lo lắng gì cả. Ta bảo đảm là mắt ngươi rồi sẽ nhìn thấy lại được mà, ta đã nói chuyện với Ngọc Hoàng rồi, ông ta đã chấp nhận lời khẩn cầu của ta.
Tử Vy cười nhẹ.
- Vậy ư? Ông ấy đã đồng ý rồi à?
- Chớ sao.
Nhĩ Khang thấy Tử Vy cười, nói:
- Yến Tử, cô khôi hài giỏi lắm, cô đã làm Tử Vy cười rồi thấy không?

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử nghe khen thích chí nói thêm:
- Tử Vy này, ta có một câu đố thế này ngươi thử đoán xem là gì nhé. Vật gì đứng cũng nằm đi cũng nằm, ngủ cũng nằm mà ngồi cũng nằm.
Tử Vy suy nghĩ nói:
- Con rắn phải không?
- Sao ngươi hay quá vậy.
- Bây giờ đến phiên tôi nhé, vật gì đứng cũng là ngồi, ngồi cũng là ngồi mà đi cũng là ngồi, ngủ cũng là ngồi.
Yến Tử ngạc nhiên.
- Làm gì có vật đó?
Tử Vy cười:
- Vậy chịu thua đi nhé, đấy là con ếch.
- Tức thật! Con ếch mà cũng không biết.
- Vậy đố lại nhé, nghe kỹ này. Vật gì đứng cũng là đi, ngồi cũng là đi mà ngủ cũng là đi.
Yến Tử tròn xoe mắt.
- Có con kỳ cục vậy ư? Tôi không tin!
Nhĩ Khang nhìn Tử Vy cười.
- Có phải là con cá không.
Yến Tử bây giờ mới nhỏm người lên.
- Thì ra con cá, thế mà ta ngu thật.
Phía ngoài Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm nhìn nhau. Vĩnh Kỳ nói:
- Thế này mà bọn họ còn cười đùa được? Thật không tin nổi.
Tiêu Kiếm gật đầu.
- Đó là "lợi thế" của họ, hai cô cát cát vì vậy mới được vua yêu thích. Thử nghĩ lại xem trong những lúc khốn đốn lận đận, mà cười được thử hỏi có mấy ai làm được?
Rồi Tiêu Kiếm quay qua Vĩnh Kỳ nói:
- Vĩnh Kỳ này, tôi có một thắc mắc muốn hỏi cậu, đấy là chúng ta đã sa chân đến nước này, thì với cậu? Cậu có còn khăng khăng cả quyết cha cậu vẫn là một ông vua nhân từ không?
Vĩnh Kỳ nghe hỏi ngạc nhiên, nhưng vẫn nói:
- Tôi cho là ông ấy vẫn là "ông vua nhân từ."
- Anh không giận ông ấy? dù ông ta đã định chặt đầu hai cát cát rồi còn cho người truy sát các ngươ? Như vậy vẫn là ông vua nhân từ ư?
- Ông ấy đã làm hết sức mình, chúng tôi không có quyền đòi hỏi. Vì bản thân chúng tôi cũng chưa tròn được chữ hiếu chữ thuận. Trái lại còn "phản nghịch" làm cái điều mà cha tôi không thể chấp nhận được. Trước khi phê phán người phải tự kiểm thảo lại bản thân, những quy luật quy tắc mà ông đặt ra, ta lại sai phạm. Hoàng a ma là một con hổ, chúng tôi đã không nể nang dám bẻ răng hổ thì tránh sao hổ lại chẳng muốn cắn mình?
Tiêu Kiếm nghe nói, lặng lẽ nhìn Vĩnh Kỳ với ánh mắt khác hẳn.
o0o
Lúc đó ở tại cung đình, vua Càn Long lại đang nổi cơn thịnh nộ khi nghe hai vị đại thần kể lại quá trình bắt đám Yến Tử.
- Khải bẩm hoàng thượng, Lý đại nhân đã cho người mang thơ hỏa tốc về báo. Vì có lệnh trên là bắt sống mà không được để bị thương nên hai cô cát cát đúng ra đã bị bắt nhưng rồi lại được đồng bọn cứu thoát được.
- Làm sao gọi là "bắt rồi lại được đồng bọn cứu thoát" là sao?
Thái hậu và Tịnh Nhi đứng gần đó chăm chú theo dõi.
- Khải bẩm hoàng thượng cái cô cát cát Hoàn Châu kia có lắm trò đáo để, chúng tôi đã cố gắng hết sức mình, nhưng bên cạnh cô ấy đều là những cao thủ võ lâm hạng nhất. Đó là chưa nói, đồng bọn cô ấy lại sử dụng cả mê hồn hương, vì vậy mà dù bọn thần đã bắt được Hoàn Châu cát cát nhưng đến nửa đêm thì tất cả bọn thần đều bị khói mê làm mê man, và cô cát cát kia đã thoát được.
Vua Càn Long kinh ngạc.
- Mê hồn hương là một trong ba cách hạ cấp mà bọn họ cũng sử dụng ư?
- Bọn thần quả là sơ sót, tội đáng chết!
Vua giận dữ.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi mang theo biết bao là cao thủ, vậy mà bắt được có một đứa lại để nó trốn thoát? Các ngươi khiến trẫm thất vọng vô cùng. Bây giờ có biết bọn họ đi về đâu không? Các ngươi có cho người đuổi theo không?
- Bẩm hoàng thượng, chúng thần đã xem Bạch Hà trấn là trung tâm. Từ đó cho lính tỏa ra bốn phía lục soát, chỉ cần phát hiện một tung tích nhỏ nào là cho binh sĩ bao vây ngay. Bây giờ, theo bọn thần biết được thì bọn họ đã bị tổn thất nhiều lắm. Không còn cả ngựa, chắc chắn là không đi được xa, xin hoàng thượng hãy cho bọn thần thêm mấy hôm nữa, bảo đảm sẽ bắt được hết bọn họ về đây thọ án!
Vua Càn Long có vẻ lo lắng.
- Bọn họ đã bị tổn thất nhiều lắm à? Tổn thất là tổn thất làm sao? Trẫm đã từng bảo các ngươi rồi mà, không được để họ bị thương, mà ai bị thương? Ai chết?
Hai vị đại thần nhìn nhau, rồi bẩm tấu.
- Thần không dám lừa dối hoàng thượng, nhưng theo biểu báo cáo của Tần đại nhân thì có một cô gái trong lúc bị đuổi bắt đã hơ hỏng rơi xuống hố sâu. Đồng bọn của cô ta thấy vậy cũng nhảy theo nên chưa biết sống chết thế nào, còn một cô nữa thì từ trên xe ngựa té xuống, thương tích thế nào bọn thần không rõ.
- Trong đám nhảy xuống vực đó, có Vĩnh Kỳ trong đó không?
- Thần cũng không biết.
Vua Càn Long căng thẳng đến độ quát tháo:
- Sao lại để chuyện đó xảy ra, trẫm đã dặn dò bọn ngươi thế nào? Bảo là đừng để bọn họ bị thương, các ngươi có hiểu không chứ? Sao để họ rơi xuống vực? Sao lại để họ té xuống xe? Các ngươi hãy mau đi tìm họ, nhớ mang cả thái y theo nhé. Té xuống vực, té xuống xe, đương nhiên là không thể không bị thương, mà khi họ bị thương, thì chắc chắn phải mang đến các đô thị lớn mà chạy nữa. Vậy các ngươi hãy đến Lạc Dương mà tìm, tìm không thấy thì đến Tương dương. Nếu tìm được, không được trói, không được đóng gông họ, mà phải trị bệnh họ trước rồi giải về đây, nghe chưa?
Lý đại nhân hoảng hốt.
- Thần tuân chỉ! Thần chỉ sợ khi tìm thấy họ liều mạng đối kháng thì làm sao tránh được thương vong. Chuyện này thần thấy vô cùng khó khăn, vả lại nếu thần mà mang theo thái y, bọn họ lại không chịu chữa chạy thì cũng là cả vấn đề.
Tịnh Nhi nghe vậy không dằn được, bước ra.
- Bẩm hoàng thượng! Chuyện hoàng thượng cho thái y theo Lý đại nhân để chạy chữa cho họ, nhi thần cảm thấy đó là cả sự quan tâm và không nhẫn tâm để họ đau đớn. Hoàng thượng quả là nhân từ, nhưng mà đứng về phía Yến Tử mà nói bọn họ làm sao biết được hoàng thượng lại có lệnh không cho phép quan binh làm họ bị thương? Họ chỉ nghĩ là hoàng thượng cho bắt họ về là để đưa họ lên đoạn đầu đài, chính điều đó khiến họ quyết kiệt chống trả, và chuyện đó sẽ đưa đến liều mạng. Theo nhi thần thấy thì để tránh thương vong không gì hay hơn là hãy để họ rõ sự nhân từ của hoàng thượng!
Lý đại nhân cũng phụ họa:
- Tịnh Nhi cát cát nói đúng đấy.
Vua Càn Long quay qua nhìn Tịnh Nhi, Tịnh Nhi thấy vua như chịu nghe, nên tiếp:
- Bẩm hoàng thượng! Hay là người hãy ân xá cho họ đi, tha thứ cho họ đi, Tịnh Nhi này biết hoàng thượng cho truy lùng họ chẳng phải vì muốn giết họ. Hoàng thượng có thể sử dụng bố cáo chẳng hạn cho họ biết là đã bỏ qua lỗi lầm, để họ có thể mạnh dạn mà quay về cung.
Vua Càn Long nhíu mày.
- Tha thứ, ân xá? Làm sao có thể như vậy được? Tụi nó đã lường gạt trẫm, phạm phải nhiều tội tày trời, mà những tội này trẫm không thể nào quên được.
- Vậy thì tại sao hoàng thượng không xem như mình đã phát vãng họ đến biên cương? Để cho họ tự sinh tự diệt vậy, cần gì phải cho người truy tìm? Cứ cho người truy bắt thế này chỉ khiến họ phải chống đối rồi bị thương thôi.
Vua Càn Long ngẩn ra, vì lời của Tịnh Nhi hữu lý, trong khi thái hậu lại không hài lòng nói:
- Con nói thế làm sao được, Yến Tử và Tử Vy là hai con yêu nữ, chúng nó đã lôi kéo hai thanh niên ưu tú nhất trong hoàng thất. Ta không để chúng dễ dàng qua ải một cách như vậy đâu, vả lại Vĩnh Kỳ là cháu nội ta, nó đã được ta luyện nên người, là một những đứa cháu mà ta yêu quý nhất. Nếu hoàng đế mà có đồng ý cho nó lưu lạc, thì ta lại không, ta phải bằng mọi cách bắt nó về đây mới được.
Tịnh Nhi nghe vậy nói:
- Vậy sao chẳng lặng lẽ theo dõi? Đến bao giờ biết rõ họ đã ăn cư ở đâu, ta mới định đoạt? Chẳng nên

http://tieulun.hopto.org

công nhiên mà truy lòng thế này, tóm lại là lão phật gia thì "không bỏ được" còn hoàng thượng thì "chẳng nỡ lòng" hành động truy lùng này sẽ khiến những điều đó trở nên phản tác dụng. Lúc đó e là mọi thứ hối hận không còn kịp nữa.
Vua Càn Long lẫn thái hậu nghe Tịnh Nhi nói mà giật mình, suy nghĩ một lúc, vua nói với hai vị đại thần.
- Thôi các ngươi hãy đi tìm bọn họ, bây giờ đừng có ra mặt truy lùng nữa, mà hãy lặng lẽ theo dõi thôi. Sau khi biết được bọn họ ở đâu, cuộc sống thế nào, có bình yên không? Về bẩm báo lại cho trẫm, để trẫm suy nghĩ lại rồi phán sau.
Hai vị đại thần nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, vội quỳ xuống tung bái.
- Thần tuân chỉ!
Tịnh Nhi thấy vua quyết định như vậy cũng trút được gánh nặng, nàng quay qua nhìn vua với ánh mắt cảm ơn.

http://tieulun.hopto.org

Chương 48

Qua mấy ngày đi không nghĩ, cuối cùng rồi Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ... cũng đến được Lạc Dương. Xe ngựa vào đến thành phố, mới thấy đây quả là một thành phố lớn sầm uất, người xe qua lại như mắc cửi. Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm dừng xe lại trước một cửa hiệu bán giấy bút, Yến Tử trong xe vén màn nhìn ra nói:
- Ồ! Thành phố Lạc Dương náo nhiệt quá, chẳng kém Bắc Kinh đâu.
Tiêu Kiếm nhảy xuống xe, nói với Vĩnh Kỳ.
- Vĩnh Kỳ, đây là cửa tiệm của bạn tôi, tạm thời mấy người cứ ở trên xe, để tôi vào trong hỏi thăm tình hình trước, rồi sẽ quay ra ngay.
Vĩnh Kỳ gật đầu, Tiêu Kiếm vội vã đi vào tiệm trong xe Yến Tử nắm tay Tử Vy, nhìn ra ngoài nhiệt tình thấy gì kể vậy.
- Đây là thành phố Lạc Dương, đường xá rộng lại sạch sẽ, dân chợ ăn mặc cũng tươm tất, chứng tỏ đời sống ở đây rất dễ chịu. Với một thành phố lớn thé này ta rất hy vọng là sẽ tìm được thầy thuốc giỏi.
Đang nói đến đó, thì Tiêu Kiếm từ trong tiệm bước ta mở cửa xe, đưa cho Nhĩ Khang một danh sách nói:
- Nhĩ Khang, đây là danh sách các thầy thuốc có tên tuổi trong thành Lạc Dương. Có cả địa chỉ, trong đó có thầy chuyên về nhãn khoa. Tôi nghĩ sức khỏe của Tử Vy rất quan trọng, không thể chậm trễ, phải tìm thầy trị ngay kẻo muộn.
Yến Tử nghe vậy nói:
- Vậy thì chúng ta đi tìm thầy trị bệnh trước khi tìm nhà tọ đi?
Tiêu Kiếm nói:
- Chúng ta sẽ không ở nhà trọ mà sẽ thuê nhà dân. Tôi biết có mấy điểm cho thuê, mình chọn một cái. Chuyện trị bệnh cho Tử Vy cần nhiều thời gian nên chọn nhà dân hay hơn. Kiếm được chỗ ở ổn định rồi Nhĩ Khang sẽ dẫn Tử Vy đi chữa bệnh không muộn.
Nhĩ Khang nghe vậy cảm kích.
- Tiêu Kiếm! Có anh bọn này nhở vả được nhiều lắm đấy!
Tiêu Kiếm chỉ cười, rồi nhảy lên cùng Vĩnh Kỳ cho xe chạy ngay. Với Tiêu Kiếm ở đây hình như rất quen thuộc, Tiêu Kiếm điều khiển xe thêm một khoảng đường là đến nơi trọ. Đó là một ngôi nhà kiểu tứ hợp có sân. Xe vừa dừng lại, mọi người nhảy ngay xuống, Tiêu Kiếm đi tìm ông lão giữ cửa để dẫn mọi người vào.
Yến Tử đưa mắt nhìn quanh khen ngay.
- Tiêu Kiếm anh quả là thiên tài. Trong tình trạng trốn chạy như chúng ta hiện nay, mà anh tìm được một ngôi nhà thế này thì quả là nhất rồi.
Tiêu Kiếm cười.
- Đó là kết quả của điều mà gọi là "nhất tiêu nhất kiếm đi giang hồ" đấy. Ngôi nhà này có đến ba phòng ngủ, nhưng lại chỉ có một sân một cửa ra vào nên dễ kiểm soát, lại vừa sạch sẽ vừa rộng rãi. Tiền thuê một tháng chỉ trị giá có hai ngày ta mướn khách sạn thôi. Được rồi! Mọi người hãy cùng mang hành lý vào đi!
- Tôi chẳng giúp được gì cho mọi người cả.
Tử Vy nói, Nhĩ Khang vội dìu Tử Vy đến một chiếc ghế dựa cho Vy ngồi xuống nói:
- Em chỉ cần ngồi yên đây là đã giúp đỡ bọn anh rồi.
Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tiêu Kiếm vội vã mang hành lý vào nhà, xong xuôi Vĩnh Kỳ hỏi:
- Nhà bếp ở đâu? Tôi thấy mình cần phải có một ấm trà ngon uống, vì đã lâu lắm rồi không được ở nơi có cảm giác như "nhà" của mình, tối nay có lẽ sẽ được ngủ ngon đấy.
Tiêu Kiếm cười.
- Vĩnh Kỳ, cậu chẳng đơn giản tí nào.
Vĩnh Kỳ nói:
- Trái lại tôi thấy cậu mới không đơn giản.
Yến Tử nói:
- Vậy để tôi đi nấu nước!
Yến Tử đã tìm được ấm nước đi ngay ra phía sau. Trong khi Tử Vy ngồi đó thấy mình vô dụng, nói:
- Theo tình hình này thì có lẽ tôi "uống trà phải đưa tay, muốn ăn phải hả miệng" rồi.
Nhĩ Khang nghe vậy nắm tay Vy an ủi.
- Chúng mình nghỉ ngơi một lát, uống trà, làm vệ sinh sạch sẽ xong là anh đưa em đi khám bệnh ngay.

http://tieulun.hopto.org

Anh ở đây có danh sách cả mười ông thầy đấy!
Tiêu Kiếm nói:
- Khoan đợi một chút, hãy để Yến Tử đi theo với. Vì Tử Vy là con gái, có con gái đi theo chăm sóc hay hơn. Trong khi các người đi thì tôi và Vĩnh Kỳ sẽ xuống phố mua vật dụng hàng ngày, sẵn dịp dò xét luôn xem ở Lạc Dương đã có quan quân triều đình đến chưa? Động tịnh thế nào!
Vĩnh Kỳ nói:
- Đúng đấy, đó là cảnh giác cần thiết, nếu thấy Lạc Dương này đã có động tịnh, thì chúng ta không nên ở lâu. Chuyện trị bệnh và chuyện dọ thám đều quan trọng như nhau.
Nhĩ Khang gật đầu nhìn Tử Vy. Và sau khi tắm rửa ăn uống xong mọi người bắt đầu chia nhau đi làm công việc mình. Nhĩ Khang dùng xe ngựa chở theo Tử Vy và Yến Tử đi khắp Lạc Dương. mấy tiếng đồng hồ họ đã ghé qua sáu vị danh y, nhưng ở đâu xem bệnh xong đều lắc đầu. Nhĩ Khang càng lúc càng tuyệt vọng, Tử Vy cũng vậy nhưng chẳng ai nói ra.
Khi xe ngựa sang đến đại lộ đông tứ, nơi đây phố xá rất nhộn nhịp. Đường có rất nhiều ngõ ngách, Nhĩ Khang dừng xe lại. Yến Tử đưa Tử Vy xuống xe. Mọi người đã mệt mỏi, Vy nói:
- Đi xem bệnh nãy giờ em thấy chẳng chút hy vọng gì cả, có tốn tiền thêm, thì mắt cũng không nhìn thấy đâu.
Nhĩ Khang cũng hết hy vọng nhưng vẫn nói:
- Trong danh sách còn cả bốn vị lương ý, ta chưa xem sao lại tuyệt vọng? Biết đâu đến người cuối cùng mọi chuyện sẽ tốt? Đó là chưa nói ở Lạc Dương nếu không có thầy giỏi, ta vẫn có thể đến thành phố khác.
Yến Tử cũng nói:
- Đừng thối chí, Tử Vy ạ, Thầy thuốc đã bảo chỉ cần tinh thần thư thái ổn định, cơ thể được bồi dưỡng đầy đủ, là có hy vọng, tạm thời đừng lo lắng quá!
Nhĩ Khang cầm danh sách tìm tới tìm lui mãi không thấy. Lúc đó Yến Tử đã dìu Tử Vy xuống bên vệ đường, trong khi Nhĩ Khang đi vào tiệm hỏi địa chỉ thầy thuốc, thì đang đứng bên lề Yến Tử chợt phát hiện ra có hai gã đang ngồi gần đấy đánh cờ, chung quanh có mấy người đứng xem. Yến Tử chợt nổi máu mê cờ, kéo tay Tử Vy.
- Tử Vy, bước lại gần đây một chút đi!
Rồi kéo Tử Vy đến gần nơi đánh cờ, lúc đó hai người đánh cờ đang ở trạng thái bất phân thắng bại, đám đông đứng quanh xầm xì tranh luận, người bảo:
- Nước cờ của lão Mẫn là thua chắc!
- Tôi thấy lão Lý đuối hơn.
Yến Tử nhìn vào bàn cờ, không dằn được nói:
- Nước cờ đen của ông nào? Tôi thấy cờ đen thắng.
Nói xong thấy người ta đi cờ lại vọt miệng.
- Ối, ối không được cờ đen, đi nước đó là thua đổi con khác đi, đi con này này...
Nói là buông tay Tử Vy ra, cúi xuống chỉ cờ.
Lão có tên là Mẫn bực dọc:
- Xem cờ không được nhắc!
Yến Tử lại vọt miệng:
- Ông thua là cái chắc, hãy nhìn xem này, góc này mà tiến là bị thua ngay. Đi nước này đi hay hơn!
Miệng nói là tay thọc xuống bàn cờ người ta đi ngay, lão Lý chau mày:
- Ông Mẫn đi con này, cô lại đi con này? Vậy thì đi con nào đây?
- Thì ông ta sẽ đi con này.
- Vậy thì tôi đi con này.
- Tôi tiến con này.
-...
Cứ thế Yến Tử giành đi luôn con đen, không thèm đếm xỉa đến lão Mẫn cả.
o0o
Lúc đó Tử Vy đang đứng phía ngoài, chợt có một đám trẻ đuổi bắt nhau chạy tới. Chúng đụng vào Tử Vy, làm Tử Vy loạng choạng suýt té, nàng vội vã lùi ra sau mấy bước vì nghĩ là đang đứng giữa đường đi. Một lúc sau có một đám thanh niên đi tới cười cười nói nói lại đẩy Tử Vy thêm cái nữa, cứ thế càng lúc càng xa Yến Tử. Đứng chờ mãi không nghe Yến Tử nữa, Tử Vy gọi:
- Yến Tử, Yến Tử! Chị ở đâu vậy? Chị đứng đâu.

http://tieulun.hopto.org

Tử Vy gọi lạc giọng mà chẳng thấy Yến Tử lên tiếng Tử Vy đâu có ngờ là nãy giờ đã có một tay đàn ông theo dõi nàng khá lâu. Hắn chỉ đợi như vậy bước tới nói:
- Cô nương không nhìn thấy ư?
Tử Vy vội gật đầu:
- Vâng, anh có trông thấy cô gái mà ban nãy đã đi với tôi không? Cô gái có đôi mắt to, mày sậm đấy? Nhờ anh tìm giúp cô ta hộ tôi được không?
- À, cái cô gái mắt to mày sậm đẹp đẹp đó phải không?
- Vâng, đúng rồi đó.
- Cô ta đang đánh cờ đằng kia, tôi dẫn cô tìm.
- Cảm ơn, cảm ơn!
Tên đàn ông đó đưa Tử Vy ra xa khỏi đám đông, đi mãi đến đầu một con hẻm nhỏ, lúc bấy giờ Tử Vy linh cảm thấy có điều không lành, chợt dừng lại.
- Ông đưa tôi đi đâu mà chẳng còn tiếng người vậy? Ở đây là đâu.
Gã đàn ông biết cơ mưu đã bại lộ. Vội bế xốc Tử Vy lên vừa chạy vừa nói:
- Cô nương, đừng sợ, tôi sẽ đưa cô đến một chỗ vui lắm mà!
Tử Vy sợ quá kêu lên:
- Nhĩ Khang, Nhĩ Khang, cứu em với!
Tên đàn ông kia thấy vậy, vội cho một chưởng lên đầu Tử Vy, khiến nàng ngất xỉu không còn biết gì nữa. Đến lúc đó hắn không còn sợ ung dung cõng Vy trên vai chạy luồn qua mấy cái hẻm nhỏ.
o0o
Trong khi Nhĩ Khang sau khi hỏi được đường xong, vội vàng bước ra phố.
- Xong rồi, xong rồi, tôi đã hỏi được, vị lương y này ở trong hẻm ở phía kia!
Nhưng đang nói đến đó, chàng nhìn quanh, chợt phát hiện cả Tử Vy và Yến Tử biến mất. Nhĩ Khang gọi lớn:
- Tử Vy! Tử Vy! Yến Tử! Yến Tử!
Đang chăm chú nhìn vào bàn cờ, Yến Tử nghe gọi, vội ứng theo mà không quay đầu lại.
- Chúng tôi ở đây này, đợi một chút! Tôi đi cho xong ván cờ này.
Nhĩ Khang nghe vậy, vội lách đám đông vào kéo tay Yến Tử.
- Tử Vy đâu?
Yến Tử quay đầu lại tìm kiếm.
- Tử Vy hả, cô ấy ở bên cạnh tôi mà? Ửa, Tử Vy dâu rồi?
Đến lúc đó Yến Tử mới hoảng lên.
- Tử Vy! Tử Vy! Em đâu rồi! Tử Vy!
Nhĩ Khang nghe Yến Tử kêu lên như vậy, mới tái mặt. Biết là Tử Vy đã đi mất, chụp lấy những người qua đường hỏi:
- Xin hỏi, quý vị có trông thấy một cô gái mù, mặc chiếc áo đỏ ban nãy đứng đây không? Thấy không?
Người đi đường đương nhiên là chẳng thấy. Yến Tử bây giờ mới hoảng lên, chạy lung tung khắp đầu này đến đầu kia.
- Tử Vy! Tử Vy! Ngươi ở đâu? Tử Vy! Mau mau đến đây, bọn tôi đây này!
Nhĩ Khang gặp ai cũng hỏi, hết người này đến người kia nhưng chẳng ai biết, chàng tức quá quay lại chụp lấy hai vai Yến Tử lắc mạnh.
- Tại sao vậy? giao Tử Vy cho cô, cô lại để mất. Nếu cô mà không tìm ra được cô ấy, tôi sẽ giết cô đấy!
Yến Tử khóc òa.
- Để tôi kiếm, để tôi kiếm! Tôi mà không tìm ra được Tử Vy, thà tôi đập đầu chết đi cho rồi!
Thế là Nhĩ Khang và Yến Tử chạy loạn tứ tung gặp ai cũng hỏi, nhưng Tử Vy vẫn biệt tông tích. Nhĩ Khang muốn phát điên lên, nhưng hiểu là có chạy loanh quanh mà tìm kiếm thế này cũng vô ích, chỉ còn cách quay về nhà trọ tìm Tiêu Kiếm thôi. Thế là bọn họ quay về.
- Tiêu Kiếm, Tiêu Kiếm! Hãy mau mau giúp tôi, Tử Vy đã mất tích rồi.
Tiêu Kiếm và Vĩnh Kỳ vừa nghe nói, tái mặt:
- Làm sao có chuyện mất tích được? Mà mất tích ở đâu cơ chứ?
Yến Tử mắt đỏ hoe nói:
- Tất cả lỗi tại em, anh Nhĩ Khang vì bận đi hỏi địa chỉ nên giao Tử Vy cho em giữ, vậy rồi... em lại trông thấy mấy người đánh cờ ở vệ đường, em quên Tử Vy đi, cứ mải miết chơi cờ, đến khi ngoảnh đầu lại thì Tử Vy đã biến mất. Có thể là cô ấy đã bị đám người của Hoàng a ma đến bắt mất tiêu rồi, em đã bỏ công

http://tieulun.hopto.org

đi tìm khắp nơi nhưng chẳng ai biết, vậy là em đã làm mất Tử Vy rồi... Em thật đáng xấu hổ, chẳng còn mặt mũi đâu nhìn Nhĩ Khang, để em đập đầu chết đi cho xong!
Nói là phóng đến phía bức tường, Vĩnh Kỳ vội vã chạy theo giữ lại.
- Em làm gì vậy? Tử Vy bị bắt mất thì mình đi tìm Tử Vy chớ sao điên thế? Làm rối lên như vậy nào có được gì?
Yến Tử khóc lớn lên.
- Nhĩ Khang sẽ hận em! Sẽ thù suốt đời!
Quả thật Nhĩ Khang đang giận dữ, chàng trợn đôi mắt đỏ hoe nhìn Yến Tử quát:
- Đúng, tôi thù cô! Thù đến độ không biết sao chẳng bóp cổ cô chết cho rồi, con người gì mà vô lương tâm. Tử Vy mắt đã không thấy đường, cô ấy lúc nào cũng sợ phiền ta nên không dám nói. Cô ấy sợ đủ thứ vậy mà giao cho cô giữ, cô lại mê chơi đến độ để cô ta bị người bắt mất. Trong tình trạng nước sôi lửa bỏng thế này mà cô còn ngang nhiên đánh cờ, quên cả Tử Vy. Giờ cô ấy biến mất, không thấy đường sẽ phải đối mặt với sự việc thế nào? Cô biết chưa? Nếu Tử Vy bị kẻ xấu bắt đi, cô ấy lại không biết võ công, mắt mù, chẳng có bạn bè đi bên cạnh, chắc chắn sẽ bị làm nhục. Nếu cô ấy bị thế thì Tử Vy sẽ thế nào? Liệu nàng có sống nổi không? Hử?
Yến Tử ôm mặt khóc òa:
- Thôi hãy để tôi chết, để tôi chuộc lại lỗi lầm của mình, tôi không sống nữa đâu!
Yến Tử nói rồi vùng ra khỏi tay Vĩnh Kỳ chạy xuống bếp, Vĩnh kỹ phải đuổi theo chận lại lần nữa. Quay sang Nhĩ Khang kỳ nói:
- Cậu làm sao vậy? Cậu mắng Yến Tử như vậy cũng đâu có tác dụng gì? Một người đã bị bắt mất, bây giờ anh muốn một người tự sát nữa ư? Yến Tử làm mất Tử Vy bản thân cô ấy đã chịu một sự dày vò đau khổ, anh không cần trách. Yến Tử đã tự trách mình vì vậy hãy khoan dung một chút cậu ạ. Cậu có hung dữ cũng chẳng có ích gì, trái lại còn khiến Yến Tử điên mất. Hãy suy nghĩ kỹ đi, lý trí một chút, cái cần thiết bây giờ là làm sao, bằng cách nào tìm lại cho được Tử Vy. Chớ không phải bức tử Yến Tử!
Nhĩ Khang nắm chặt nắm đấm, vung thẳng lên trời mắt đỏ ngầu, giậm chân nói:
- Tôi không còn lý trí! Tôi công nhận chuyện đó, Tử Vy bị người ta bắt mất là bao nhiêu lý trí của tôi cũng không còn. Dù có tìm được hay không tìm được Tử Vy, thì từ đây về sau thôi thì mạnh ai nấy sống đi. Ai sống ai chết gì cũng mặc, ai lo phận nấy.
Yến Tử đang ở trong vòng tay Vĩnh Kỳ, lại vùng vẫy.
- Buông tôi ra, hãy buông tôi ra, để tôi chết đi cho rồi. Nhĩ Khang nói đúng tôi quả là con người không có trái tim, không có trách nhiệm! Tôi hư đốn, nếu tôi mà bị mù. Tử Vy đã tận tụy chăm sóc tôi chẳng để tôi mất đâu, chỉ có tôi là vô trách nhiệm. Tôi thật có lỗi với Tử Vy, với mọi người. Anh Nhĩ Khang, anh hãy giết tôi đi! Đánh tôi đi! Tôi có chết vẫn không ân hận, vì tôi có tội cơ mà!
Nhĩ Khang điên tiết xông tới.
- Bộ cô tưởng tôi không giết cô được ư?
Vĩnh Kỳ vội ôm Yến Tử thụt lùi nói:
- Nhĩ Khang! Cậu hãy bình tĩnh lại đi nào, cậu đánh Yến Tử giết Yến Tử tôi cũng đâu để yên cậu? Yến Tử cũng nào có cố ý? Lơ đễnh vô tâm là bản chất cô ấy mà, anh đã biết tính Yến Tử như vậy, mà sao còn giao Tử Vy cho cô ấy? Tại sao không dẫn Tử Vy theo.
Vĩnh Kỳ nói làm Nhĩ Khang càng điên lên.
- Đúng, tôi quả là thằng ngu! Tôi đáng chết, tại sao tôi điên như vậy? Sao không đưa Tử Vy theo mà giao Tử Vy cho Yến Tử... ngu thật!
Tiêu Kiếm nãy giờ yên lặng đứng ra can thiệp.
- Tôi thấy thì hai người đều cần phải bình tĩnh.
Yến Tử, Vĩnh Kỳ, và Nhĩ Khang quay lại nhìn Tiêu Kiếm, Tiêu Kiếm tiếp:
- Hãy nghe tôi nói này, ban nãy ra phố, tôi đã lân la tìm hiểu. Biết là quan binh của ông "lão gia" đó chưa có đến đây, như vậy Tử Vy chưa hẳn là bị bọn quan binh bắt. Tử Vy xinh đẹp mà lại mù như vậy, có thể đã là mục tiêu của bọn xấu không chừng. Ở đây tôi cũng có một số bạn bè, tốt xấu đủ cả. Trước đây vì thân thế các bạn quá đặc biệt tôi không muốn để bạn bè biết. Bây giờ sự việc đã thế này, thì không còn cách nào khác, tạm thời mọi người nên bình tĩnh. Vĩnh Kỳ hãy xem chừng Yến Tử đừng để chuyện rắc rối gì xãy ra thêm nữa, còn Nhĩ Khang đi với tôi, chúng ta đến gặp bạn bè.
Yến Tử vùng vẫy.
- Cho tôi đi theo với, tôi muốn đi theo!
Tiêu Kiếm rất có uy, hét:

http://tieulun.hopto.org

- Không được, nếu cô muốn giúp chúng tôi thì tốt nhất là nên ở nhà, không được đi đâu cả, bao giờ tôi thấy cần hai người tôi sẽ quay về gọi.
Rồi quay sang Nhĩ Khang, Tiêu Kiếm nói:
- Nhĩ Khang, bọn mình đi thôi!
o0o
Nói về Tử Vy, sau khi bị đánh ngất đã bị tay đàn ông kia đem bán vào một ổ điếm, có tên là "Túy Hồng lầu" tay đại ác kia đưa thẳng Tử Vy đến trước phòng bà chủ, lúc đó Tử Vy đã tỉnh. Vừa đặt Tử Vy xuống, gã nói ngay:
- Tôn má má, tôi mang đến cho bà một đóa hoa biết nói mới này!
Tử Vy vừa mở mắt ra hét lên:
- Ở đây là đâu? Yến Tử ơi! Yến Tử.
Mụ chủ động nhìn Tử Vy một cách thích, mụ bước qua bước lại ngắm nghía, rồi hỏi Vy:
- Chúng ta ở đây chẳng có Yến Tử, chỉ có Tiểu Hoàng Anh, mi tên là gì? Ta thấy phải đặt cho mi cái tên là Tiểu Phấn Điệp vậy!
Tử Vy nghe mụ chủ nói sợ quá, đứng dậy sờ soạng.
- Xin hỏi ở đây là đâu vậy? Tôi không trông thấy đường, các người đưa tôi đến đây làm gì chứ?
Mụ tú tiếc rẻ:
- Không thấy đường à? Thì ra đây là cô gái mù, như vậy không đáng tiền đâu.
Tên đàn ông nghe vậy, giả vờ làm giá.
- Nếu bà thấy không đáng tiền, thì tôi đưa cô ta đến nới khác vậy.
Mụ chủ sợ mất mồi nói:
- Làm gì gấp vậy? Để ta xem lại nào đẹp thì cũng đẹp đấy. Được rồi để nó lại đây, mầy kêu giá bao nhiêu?
- Mười lượng bạc!
- Mười lượng à? Mi có nói lộn không? Một tiểu thơ khuê các trăm phần trăm cũng không có giá đó.
- Cái con bé này của tôi, nó là tiểu thơ khuê các trăm phần trăm đấy, không tin bà kiểm tra lại thử xem?
Tử Vy nghe vậy tái mặt, quay về hướng mụ tú.
- Thế này là thế nào? Tôi chẳng quen biết gì với các vị, tôi cũng không quen biết với hắn ta, tại sao hắn ta lại bán tôi. Tôi không phải là em gái hắn các người đừng có nghe hắn gạt đấy. Tôi đang đi trên đường bất ngờ bị hắn bắt cóc... Xin các vị hãy thả tôi ra, tôi bảo đảm là người của tôi sẽ trả cho các vị đúng mười lạng bạc...
Vừa nói, Tử Vy vừa đưa tay lên sờ túi tiền của mình, nhưng lúc đó túi tiền đâu còn nữa. Nàng hét lên:
- Túi tiền của tôi, túi tiền của tôi đâu rồi!
Gã đại hán chối:
- Ngươi làm gì có túi tiền, ban nãy ta xét rồi, chẳng có cái túi nào cả.
Tử Vy tìm không ra túi tiền, sợ quá nói với mụ chủ.
- Thiếm ơi thiếm! Tôi van thiếm, hãy thả tôi ra!
Mụ tú chậm rãi nói:
- Trễ rồi con ạ, bất cứ một đứa nào đã lọt vào "Túy Hồng lầu" này thì không thể ra được nữa.
Rồi quay qua gã đàn ông, mụ hỏi:
- Này Tiểu Tiên! Ngươi có dám bảo đảm là con nhỏ này không có gì rắc rối không?
Tử Vy nghe vậy lên tiếng:
- Đụng đến tôi là rắc rối đấy, các người phải thả tôi ra, bằng không bạn bè tôi mà đến tìm ra, là các người sẽ khó sống đấy!
Nói xong Tử Vy quỳ xuống lạy mụ chủ.
- Thiếm ơi! Xin thiếm đem trả tôi lại con đường ban nãy tôi bị bắt đi, bạn bè tôi sẽ đền ơn thiếm hậu hĩ lắm đấy.
Mụ tú nghe Tử Vy nói, mừng ra mặt:
- Nghe giọng nói của nó là biết ngay không phải là người địa phương rồi, vậy thì không có gì phải sợ.
Tay đại gian nói ngay.
- Đúng! Nó là người xứ khác, chẳng có dây tơ rễ má gì ở đây, bà cứ nhốt kỹ là an toàn trăm phần trăm
Tử Vy nghe vậy hoảng lên hỏi:
- Các người ở đây làm nghề gì vậy?
Mụ tú cười:

http://tieulun.hopto.org

- Chúng ta ở đây ư? Làm nghề "đưa khách đi, rước khách tới" đàn ông đến nơi này giải trí là mê tít không về. Bọn ta có đủ cách để làm họ vui, người vào đây cũng có ích cho ngươi lắm đấy!
Mụ chủ không cần nói hết, Tử Vy biết ngay nơi đây hành nghề gì, cô nàng vừa sờ soạng bỏ chạy vừa hét to:
- Cứu tôi, cứu tôi với, bớ người ta!
Vì Tử Vy không thấy đường nên nàng chẳng chạy được đến đâu, chỉ khiến cho tủ trà, bàn ly đổ ngã. Tên đại hán giận dữ bước tới chụp lấy Tử Vy, đánh cho nàng một cái tát.
- Cái con ti tiện này, ngươi gây rắc rối cho ta ư?
Tử Vy càng hét to lên:
- Trời ơi! Anh Nhĩ Khang, anh ở đâu, mau đến cứu em đi, mau đến cứu em.
Tên đàn ông thấy Tử Vy càng làm ồn hơn, bực tức đánh Tử Vy thêm mấy cái tát.
- Ngươi còn kêu cứu nữa, ta giết chết ngươi!
Tử Vy vừa sợ vừa tuyệt vọng, tình trạng nàng hiện giờ chẳng khác nào cá nằm trên thớt. Nhĩ Khang và Yến Tử lại chẳng có bên cạnh biết làm sao đây, nàng òa lên khóc.
- Tôi không có gây thù gây oán với các người, tại sao các người lại cư xử với tôi thế này? Các người cần tiền tôi sẽ nhờ người nhà tôi đưa tiền cho các người, chỉ cần các người thả tôi ra là có tiền ngay.
Mụ chủ quán nghe vậy hỏi:
- Nhà ngươi ở đâu? Đường nào, phố nào?
Tử Vy ngẩn ra, bấy giờ mới nghĩ ra là mình không hề biết địa chỉ chỗ mới mướn, rên rỉ.
- Tôi cũng không biết nơi đó là ở đâu nữa.
Mụ tú cười.
- Đến cả nhà mình ở đâu còn không biết thì làm sao hậu tạ để ta thả mình được?
Tử Vy tức quá kêu lên:
- Thiếm ơi! Tôi là con nhà đàng hoàng thật mà, đừng có xâm phạm thân thể tôi. Ai xâm phạm người đó sẽ mang tội tày trời và tôi sẽ tự tử chết. Lúc đó chẳng lẽ các người muốn một xác chết thôi.
Mụ chủ đến gần Tử Vy, nói giọng chắc nịch.
- Bắt đầu từ bây giờ, mi là người của "Túy Hồng lầu" rồi. Đừng có khóc lóc rên la gì cả, đã vào nhà này là không còn làm con nhà lành trinh tiết gì cả. Còn cái chuyện đòi tự tử, đòi chết, ở đây đã chứng kiến nhiều rồi. Cuối cùng rồi cũng ngoan thôi con ạ, vì vậy tốt hơn là nên biết điều một chút. Biết điều thì ta tính theo biết điều, bằng không thì ra cũng có biện pháp đối phó với người đó.
Rồi để thị uy, mụ gọi vào trong.
- Người đâu!
Thế là có mấy tay đàn ông mặt mày hung dữ khác đi ra.
- Tụi bây hãy mang con nhỏ này nhốt lại cho ta nếu nó chống cự cứ thẳng tay để cho nó biết, "Túy Hồng lầu" nầy lợi hại cỡ nào!
- Vâng.
Thế là mấy tay đại hán kéo lôi Tử Vy đi, Tử Vy kếu thất thanh:
- Anh Nhĩ Khang... anh Nhĩ Khang...
o0o
Cũng trong lúc đó Tiêu Kiếm và Nhĩ Khang đang lùng sục khắp phố tìm Tử Vy.
Tiêu Kiếm quả là con người kỳ bí, ở Bắc Kinh cũng quen thân với lão Âu, ở Lạc Dương xa lắc này cũng có bạn bè tâm giao. Anh chàng này có tên là Cố Chánh, Cố Chánh là tổng phiêu đầu của "Chấn Viễn phiêu cục" hành hiệp trượng nghĩa, uy danh xa gần đều biết nên ở Lạc Dương này tay hành hiệp giang hồ đều nể vì bất luận đó chính hay tà. Vừa trông thấy Tiêu Kiếm ghé qua, là mừng rỡ bày tiệc rượu đón mừng. Đến lúc biết được nguyên nhân đưa Tiêu Kiếm đến, rồi nhìn dáng dấp Nhĩ Khang nghe chuyện mất tích của Tử Vy. Ông ta hiểu là chuyện cấp bách, không chần chờ nữa, bắt tay vào việc ngay.
Thế là tất cả những mục tiêu lớn như quán ăn, tửu lầu phòng hút thuốc phiện... đều được ghé mắt nhưng vẫn không tìm thấy Tử Vy, vậy là chỉ còn các kỹ viện bọn xấu hắn thấy Tử Vy không thấy đường, nên gạt đưa đến đấy thôi. Thấy Nhĩ Khang đã bơ phờ mệt mỏi. Cố Chánh đề nghị:
- Hãy nghe tôi nói này, quý vị cứ về nghỉ đi. Giờ dù gì cũng sắp tối rồi, mai tôi sẽ ở lại không đi đâu cả, và sẽ cho hết bọn đệ tử lục soát các kỹ viện chắc chắn là phải tìm được Tử Vy cô nương cho các vị.
Nhưng Nhĩ Khang lắc đầu nói:
- Không được chuyện này không thể đợi đến ngày mai, bởi vì từ giờ đến mai, biết chuyện gì sẽ xảy ra? Nếu giờ đến tối mà không tìm được Tử Vy, tôi e là sẽ có những điều tồi tệ xảy ra. Cố huynh này, xin

http://tieulun.hopto.org

huynh đã giúp thì giùp cho trót, chúng ta phải tiếp tục đi tìm thôi, được chứ? Nếu huynh cho đệ tử đi tìm thì tốt hơn cho tôi cùng theo sẽ hay hơn.
- Tôi chỉ e là anh theo làm trở ngại chuyện dò xét, vì anh là người lạ. Có nhiều chỗ bọn này có thể đến mà anh thì không thể, bọn họ mà nhìn thấy anh thì sẽ không hé răng.
Tiêu Kiếm nói:
- Nhĩ Khang, Cố huynh nói đúng đấy, nếu bạn muốn sớm tìm được Tử Vy, thì tốt nhất về nghỉ đi, Cố huynh chỉ cần biết một tin tức gì đó là sẽ thông báo cho bọn mình biết ngay, không nên lo lắng gì nữa.
Cố Chánh nói:
- Vâng, tôi bảm đảm với các anh chuyện này cứ để tôi chịu trách nhiệm, tôi sẽ... hành động ngay lập tức!
Nhĩ Khang nhìn Cố Chánh cảm kích.
- Mọi chuyện nhờ huynh chuyện này nếu xong tôi không biết phải cám ơn huynh thế nào.
Cố Chánh gật đầu, rồi đi ngay.
o0o
Nhĩ Khang và Tiêu Kiếm quay về nhà trọ, Yến Tử vừa trông thấy họ chạy ra hỏi ngay:
- Tìm được chưa? Tử Vy đâu rồi? Tử Vy đâu?
Vĩnh Kỳ nhìn sắc mặt hai người biết ngay:
- Không có một manh mối gì cả à? Chẳng có tin gì ư?
Nhĩ Khang không nói gì cả, ngã phịch người xuống ghế, Tiêu Kiếm lắc đầu nói:
- Không, nhưng tôi đã nhờ một người bạn rất có thế lực, anh ấy cho người tìm kiếm rồi. Chúng tôi về đây đợi, bao giờ có tin tức họ sẽ báo ngay.
Yến Tử căng thẳng.
- Đến bao giờ mới có tin tức? Trong thời gian chờ đợi đó liệu Tử Vy có gặp nguy hiểm không? Nếu bọn xấu mà bắt cóc Tử Vy, có làm nhục cô ấy không, phải làm sao bây giờ? Tử Vy không thấy đường, cả một con kiến cũng không giết được...
Vĩnh Kỳ thấy sắc mặt Nhĩ Khang, vội cảnh cáo Yến Tử.
- Yến Tử! Suỵt!
Yến Tử nghe ngắc quay sang nhìn Nhĩ Khang đang ngồi ôm đầu đau khổ. Chợt hối hận vội bước đến bàn, rót một ly nước trà, rón rén bước tới cạnh Nhĩ Khang.
- Nhĩ Khang! Cho tôi xin lỗi, tôi bậy quá! Ngu quá! Nhưng anh đi từ sáng tới giờ hẳn mệt, hãy uống một ly nước...
Nhĩ Khang bực dọc vung tay, tách nước trên tay Yến Tử bay ngay xuống đất vỡ tan, hét:
- Cô đi chỗ khác chơi! Để mặc tôi!
Yến Tử ngẩn ra, bất động cố mím môi để khỏi bật tiếng khóc, Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm cũng giật mình, một Nhĩ Khang nho nhã thân tình hàng ngày đã biến mất, thay vào đấy là một Nhĩ Khang nóng nảy đầy thù nghịch sẵn sàng gây sự.
Vĩnh Kỳ bước tới.
- Nhĩ Khang, sao lại vậy? Nỗi đau buồn bực tức của anh thế nào bọn này đều hiểu cả. Thật ra bọn này cũng có gì vui đâu, cũng đau khổ, Yến Tử nãy giờ ở đây cứ tự trách mình nếu có thể quay ngược thời gian lại, thì cô ấy sẵn sàng xả thân để không bị mất Tử Vy. Ban nãy Yến Tử đã rót nước mời ngươi là để xin lỗi, nếu ngươi chẳng chấp nhận sự xin lỗi đó thì tốt hơn cũng không nên dữ dằn như vậy. Chúng ta là người trong cùng một nhà, có nạn tai hay đau khổ gì phải cùng chia sẻ chứ?
Nhĩ Khang chẳng những không chấp nhận điều Vĩnh Kỳ trần tình, mà còn vung tay lên hét:
- Thôi đừng có nói gì cả, cái gì mà "người cùng trong một nhà" cái gì mà chia sẻ. Chuyện mất Tử Vy đối với tôi khác hẳn với mấy người. Tôi đau đớn, buồn bực cỡ nào các người làm sao biết? Nếu các người biết thì đã có trách nhiệm, chứ đâu để Tử Vy biến mất như vậy. Các người đi chỗ khác đi, đừng có lý luận lằng nhằng gì nữa, tôi nghe không vô đâu... Xin lỗi... hừ, xin lỗi giờ có ý nghĩa, có lợi ích gì? Tôi không cần Yến Tử xin lỗi hay ăn năn, tôi chỉ muốn Tử Vy quay về đây thôi. Nếu có Tử Vy đứng trước mặt tôi, thì... mọi thứ chẳng cần nói gì cả.
Vĩnh Kỳ nổi giận.
- Chỉ vì sự mất tích của Tử Vy mà tình cảm bạn bè của bọn mình sứt mẻ cả ư! Từ nào tới giờ mi nổi tiếng là người điềm tĩnh có phong độ, mà sao bây giờ lại bất chấp tình lý vậy?
Nhĩ Khang giận không kém.
- Đến giờ phút này, anh còn muốn tôi điềm tĩnh thế nào nữa chứ? Tôi muốn mọi người hãy để tôi yên đừng ai quấy rầy tôi nữa, nhất là Yến Tử. Cô làm ơn tránh xa tôi một chút, để tránh chuyện tôi không kềm

http://tieulun.hopto.org

chế được. Nói thật với mấy người, trời đất với tôi giờ này sụp đổ cả rồi, chỉ cần nghĩ đến chuyện Tử Vy bị người ta bắt đi là tôi điên tiết lên, muốn giết ngay Yến Tử đấy!
Vĩnh Kỳ hét:
- Ngươi không được đổ hết tất cả lỗi cho Yến Tử!
Không ngờ Yến Tử lại xông tới.
- Đúng, tất cả lỗi tại tôi cả, tôi sai, tôi vô trách nhiệm. Anh Vĩnh Kỳ, anh đừng bào chữa gì cho em cả, hãy để Nhĩ Khang mắng em đi.
Nói xong Yến Tử quay qua Nhĩ Khang.
- Anh Nhĩ Khang! Anh hãy đánh tôi đi! Từ nào đến giờ tôi kỵ nhất bị người ta đánh, nhưng lần này tôi chịu vì tôi nợ anh, nợ Tử Vy.
Nhĩ Khang trợn mắt nhìn Yến Tử, Vĩnh Kỳ sợ Nhĩ Khang đánh thiệt vội can.
- Không được.
Nhĩ Khang quay qua nhìn Vĩnh Kỳ, rồi như không chịu được vùng đứng dậy chạy thẳng ra sân, nhảy lên một con ngựa đang nghỉ, thúc ngựa chạy ra đồng vắng. Vừa thúc ngựa vừa ngửa cổ lên trời hét:
- Tử Vy! Em ở đâu! ở đâu? Hãy nói cho anh biết đi, nói bằng tâm linh em cũng được! Chúng ta có thần giao cách cảm cơ mà, lần trước đã có lần như thế. Hãy nói đi! Em ở đâu?
Nhĩ Khang cứ thế cỡi ngựa chạy, không định phương hướng. Cho đến lúc mệt mỏi dừng lại, thì xa xa bầu trời đã đỏ ối. Có tiếng ngựa chạy phía sau, rồi tiếng của Vĩnh Kỳ.
- Nhĩ Khang!
Nhĩ Khang không quay đầu lại, Vĩnh Kỳ dừng ngựa lại kế bên.
- Nhĩ Khang! Hãy quay về nhà trọ đi, nếu có tin tức gì không có ngươi thì sao?
Nhĩ Khang quay qua đau khổ nhìn Vĩnh Kỳ.
- Tại sao lại có chuyện như vậy chứ? Tại sao tất cả những chuyện không hay đều trút cả lên đầu Tử Vy, ông trời quả là bất công! Thật bất công!
Vĩnh Kỳ yên lặng một chút nói:
- Tử Vy sẽ không sao đâu, tôi linh cảm mạnh mẽ điều đó, như điều người ta thường nói "mây đen vần vũ vẫn không che nổi bầu trời, tuyết sương thế nào cũng không qua được Thái dương" Tử Vy là mặt trời, không có gì che khuất được cô ấy cả.
- Nói nghe hay lắm, mong rằng điều anh nói là đúng.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ nhìn nhau, Vĩnh Kỳ vỗ vai Khang nói:
- Thôi ta hãy quay về đi! Quay về chờ tin tức chứ?
o0o
Hai người quay về nhà trọ, lúc đó Yến Tử đã nấu cơm xong dọn ra, nhưng chẳng ai thấy đói cả.
Mãi khi trời sụp tối, vẫn không có tin tức gì cả, Nhĩ Khang lòng như lửa đốt, đi tới đi lui trong phòng, không khí thật nặng nề. Giữa lúc tưởng chừng như tuyệt vọng thì Cố Chánh gõ cửa bước vào nói:
- Tiêu Kiếm, chuyện của Tử Vy cô nương, đã có chút manh mối!
Nhĩ Khang, Yến Tử, Vĩnh Kỳ nghe vậy đều chạy ra.
- Tìm ra được rồi ư? Cô ấy hiện giờ ở đâu?
- Từ từ đã nào, tôi còn chưa tìm thấy người. Có điều, tôi có một người bạn rất rành về các lầu xanh thế lực lại rất lớn, đó là ông chủ Tăng. Tôi đã đem chuyện Tử Vy kể cho ông ta nghe, và sau khi thăm dò, có khả năng là Tử Vy hiện đang ở Túy Hồng lầu đấy.
Yến Tử lanh miệng.
- Lầu xanh là ở đâu vậy?
Vĩnh Kỳ vội chụp miệng Yến Tử lại, cô nàng biết là mình lại lỡ lời vội im ngay.
Nhĩ Khang mặt đỏ rần.
- Vậy thì còn chờ gì nữa, bọn mình đến gặp ông chủ Tăng đi!
Yến Tử xông ra cửa.
- Đúng, đi đi, tôi đi với!
Tiêu Kiếm kéo tay Vĩnh Kỳ.
- Ở chỗ đó, không nên để Yến Tử vào, vì vậy tốt hơn cậu nên ở nhà với Yến Tử, tôi và Nhĩ Khang đi đến đấy!
o0o
Tử Vy bị nhốt trong phòng nhỏ, mãi đến giờ cơm tối, mới có một cô ả mang cơm vào cho nàng, Tử Vy không ăn, nằm co người trên giường. Bên ngoài hai tên đại hán ban nãy lại xách roi đi vào.

http://tieulun.hopto.org

- Nghe nói ngươi không chịu ăn, định tuyệt thực phải không?
Tử Vy ngước lên đau khổ nói:
- Xin các người hãy thả tôi! Hãy thả tôi ra đi, tôi lạy các người.
Tay đại hán nghe vậy vút roi vào khoảng không nói:
- Tha ngươi ư? Làm gì có chuyện đó? Đã vào đây rồi là phải ngoan ngoãn, phải nghe lời. Bà chủ ta muốn biết ngươi có chịu làm việc không, hay đợi ăn đòn?
Tử Vy lắc đầu.
- Chuyện này không thể được! Các người khi không rồi bắt tôi làm chuyện tồi bại đó, vô lý quá?
Tên đại hán ra oai, chẳng nói chẳng rằng quất một roi lên người Tử Vy, đau điếng.
- Nào nói đi! Có chịu làm không, nếu không đánh cho nát cả mặt ra bây giờ.
Tử Vy vẫn lắc đầu ngọn roi thứ hai quất xuống.
- Làm hay không chịu làm!
Tên đại hàn lại hỏi, Tử Vy đau quá nhảy xuống đất, nhưng đâu thấy đường đâu mà bỏ trốn.
- Này muốn bỏ trốn ư? Đâu dễ!
Thế là một ngọn roi nữa quất tới, Tử Vy đau quá lăn tới bức tường, đưa tay lên sờ trúng ngay cây cột Tử Vy nghĩ thế này thì chẳng còn cách nào khác, nàng hét lên:
- Sĩ khả sát bất khả nhục!
Nói xong là đập đầu ngay vào cột, ngã bất tỉnh. Tay đại hán xốc tới kéo Tử Vy dậy bấy giờ trên trán Vy đã sưng lên một cục to. Hắn chửi.
- Ngươi dám đập đầu ư? Thật là quá đáng, muốn chết à? Đập đầu không chết thì ta đánh cho người chết.
Thế là roi quất xuống túi bụi, ngay lúc đó "rầm" cánh cửa phòng bị đẩy mạnh ra, rồi tiếng mụ chủ.
- Thôi đừng đánh nữa, lũ lớn đã đến rồi tụi bây ơi!
Mụ chưa dứt lời, Nhĩ Khang và Tiêu Kiếm đã xông vào, thấy cảnh đó, cơn giận như bão nổi, chàng hét lên một tiếng rồi đá cho hai tên đại hán đó mỗi đứa một đá như trời giáng, khiến hai tên đập đầu vào tường nằm ngay đơ.
Tử Vy vì mù nên không biết chuyện gì đã xảy ra, run rẩy giữ chặt lấy áo nghe ngóng.
Nhĩ Khang bước tới ôm chầm lấy Tử Vy.
- Tử Vy!
Nhưng Vy trong cơn kinh hoàng không làm sao phân biệt được tiếng ai, hoảng hốt.
- Ai đấy, ai đấy, không được động đến tôi, không được động đến tôi!
Nhĩ Khang rớt nước mắt nói:
- Anh đây này, Nhĩ Khang đây này, Tử Vy, cả giọng nói của anh, em cũng không phân biệt được ư?
Tử Vy vẫn không tin.
- Nhĩ Khang, Nhĩ Khang đó ư? Không... không... các người định gạt tôi à? Tôi không tin đâu?
Nhĩ Khang vội cởi áo ngoài khoác lên cho Tử Vy rồi bế nàng, kề tai nàng nói nhỏ "sông có cạn núi có mòn, tình đôi ta vẫn bền vững". Bấy giờ Tử Vy mới tin, thều thào nói:
- Anh Nhĩ Khang đấy ư?
Rồi ngất xỉu, không còn biết gì hết.
Tiêu Kiếm thấy tình cảnh Tử Vy như vậy rất đau lòng, quay qua nhìn Cố Chánh và ông chủ Tăng nói:
- Cố huynh! Tôi phải tìm cho bằng được cái tên dám bắt cóc Tử Vy đó!
Cố Chánh gật đầu đồng ý.
- Tiêu Kiếm! Ý của huynh bọn này rõ rồi, hãy giao hắn cho đệ, đệ không tha cho hắn đâu.
o0o
Sau đó Nhĩ Khang và Tiêu Kiếm mang Tử Vy về nhà trọ, xe ngựa vừa ngừng trước sân, Nhĩ Khang vội bế xốc Tử Vy vào nhà, Yến Tử như mũi tên xẹt ngay đến, nhìn thấy Tử Vy vừa mừng vừa hối hận nói:
- Ồ, Tử Vy đã về, Tử Vy đã về được, cảm ơn trời đất. Nhĩ Khang và Tiêu Kiếm tìm được cô ấy rồi, tôi thật là thứ chẳng ra gì, hư đốn, tôi là con heo, là đồ điên...
Rồi chăm chú nhìn Tử Vy.
- Ồ người sao máu me thế này, để tôi đi lấy thùng thuốc, tôi phải lấy Tử kim Hoạt huýt đan và Bạch ngọc chỉ thống tán ra cho Tử Vy uống!
Nhĩ Khang đặt Tử Vy nằm xuống, nhìn Tử Vy nằm thiêm thiếp mà đau lòng. Nghe Yến Tử nói chàng càng bực, càng giận Yến Tử, Nhĩ Khang trừng mắt.
- Hãy tránh ra xa, chuyện của chúng tôi mặc chúng tôi, mong cô đừng có chen vào nữa!
Yến Tử như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt, lùi hẳn lại, nhìn Nhĩ Khang êm re. Vĩnh Kỳ lúc đó cũng

http://tieulun.hopto.org

đã có mặt nhìn Tử Vy rồi nhìn Nhĩ Khang.
- Nhĩ Khang! Ngươi đã tìm được rồi, thì còn giận mà làm gì?
Rồi quay qua hỏi:
- Tử Vy thế nào vậy? Bị người ta gạt dẫn đi? Bị ai đánh? Thôi bây giờ phải thay áo rồi xoa thuốc liền cho cô ấy đi. Yến Tử, em đi nấu nước nóng, lấy khăn rồi bộ áo mới cho Tử Vy... chỗ nào bị thương thì phải xoa thuốc cả đấy.
Nhưng Nhĩ Khang vẫn tiếp tục phản ứng.
- Cảm ơn, các người tránh xa đây cho tôi, một mình tôi lo cho cô ấy đủ rồi!
Vĩnh Kỳ nghe vậy chựng người ra, quay sang nhìn Tiêu Kiếm yên lặng, Tiêu Kiếm lắc đầu kể:
- Chúng tôi đã tìm thấy Tử Vy trong một kỹ viện, lúc đó Tử Vy đã bị người ta đánh, roi lằn dọc lằn ngang, áo quần rách bươn đầu lại sưng vù. Nghe nói vì đập đầu tự tử, cũng may là cô ấy còn chưa bị xâm phạm tiết hạnh.
Yến Tử bấy giờ mới thấy chuyện chỉ một chốc ham chơi của mình tác hại khủng khiếp thế nào, bật khóc không thành tiếng.
- Trời ơi, bán vào kỹ viện ư? Tử Vy làm sao chịu đựng được? Thế này thì từ đây về sau mãi mãi Nhĩ Khang sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi, ngay chính tôi cũng không tha thứ được cho mình...
Nói xong vung tay đập mạnh vào đầu tiếp:
- Tại sao tôi lại có thể hồ đồ như vậy? Từ nào đến giờ tôi chỉ biết gây họa cho người khác, chứ chẳng làm gì nên thân cả... tôi là thứ bỏ đi...
Vĩnh Kỳ thấy người yêu bị cắn rứt, quay sang vỗ về.
- Đừng làm thế Yến Tử, hãy bình tĩnh đi nào, Tử Vy không thấy đường, chẳng may bị rơi vào tay kỹ viện, đã bị đánh đập thương tích cùng mình, chắc chắn là cô ấy rất cần đến em. Em đừng vì những lời giận hờn của Nhĩ Khang mà buồn, em phải bình tĩnh để mà còn chăm sóc lo lắng cho cô ấy nữa chứ, em là chị mà?
- Em mà là chị gì? Chị gì chẳng nên thân! Em đã hại Tử Vy đến nước này rồi còn dám xưng là chị nữa ư? Tội em đáng phân thây ra trăm mảnh, Tử Vy hẳn là hận em lắm. Cô ấy sẽ không bao giờ coi em là chị nữa đâu!
Tiêu Kiếm nãy giờ đứng đó chứng kiến mọi chuyện rất cảm động, anh chàng bước tới bên cửa sổ lấy tiêu ra thổi một bài. Tiếng tiêu réo rắt của Tiêu Kiếm khiến tình cảm của mọi người cũng bình lặng bớt đi.
Nhĩ Khang ngồi bên giường nhìn người yêu.
Tử Vy lúc đó đã tỉnh táo, nhưng những vết thương làm cả người đau nhức khôn xiết. Nhĩ Khang thấy áo Vy dính đầy máu, nên dùng tay nhè nhẹ cởi một ít nút áo ngoài của Vy ra định xem vết thương, không ngờ Vy đưa tay giữ lại.
- Tử Vy, anh chỉ muốn xem vết thương trên người em thế nào, nặng hay nhẹ thôi mà? Anh và em đã như là một rồi, em còn ngại gì nữa chứ?
Mặc cho Nhĩ Khang nói, Vy vẫn giữ chặt áo. Khang thấy vậy nói:
- Thôi được rồi, anh không đụng đến em đâu, đừng lo lắng quá như vậy, nhưng vết thương trên người em phải xử lý. Anh đi lấy nước, lấy thuốc, rồi anh tránh xa một chút được không?
Tử Vy yên lặng nắm tay Nhĩ Khang không buông như sợ mất. Điều này làm Nhĩ Khang xúc động, chàng hôn lên trán nàng đau khổ nói:
- Tử Vy, có phải là em giận anh? Bởi vì anh quá hơ hỏng, đã hứa là bảo vệ em, sẵn sàng làm chiếc gậy cho em vậy mà anh lại buông tay em ra để em lạc mất. Anh trách cứ Yến Tử thật ra anh phải tự trách mình, vì dù có muốn đi hỏi đường, thì phải nắm tay em cùng đi, chớ sao lại giao em cho Yến Tử. Anh khiến em đau khổ trong trạng thái mù lòa, bất lực, còn bị người ta hành hạ. Từ lúc quen biết em, cuộc đời hai ta đã trải quá biết bao sóng gió, nhưng chưa có lần nào anh lại đau đớn như lần này, anh xót đến độ muốn chết quách đi được, Tử Vy, liệu em có tha thứ cho anh không?
Tử Vy yên lặng, nhưng nước mắt cứ chảy dài, nước mắt Vy càng làm Nhĩ Khang đau lòng hơn.
Lúc đó Yến Tử dùng chân đẩy cửa bước vào, đặt thau nước ấm với khăn sạch lên bàn rồi yên lặng bỏ đi ra ngoài ngay.
Tiếng động tuy nhỏ, nhưng cũng khiến Tử Vy biết trong khi Nhĩ Khang vẫn thản nhiên.
Tiếp đó cửa lại mở lần nữa, Yến Tử rón rén bước vào với thuốc men, bông băng để lên bàn. Ngừng lại một chút nhìn Nhĩ Khang với đôi mắt đỏ hoe, rồi lại tiếp tục đi ra. Tử Vy nói:
- Anh Nhĩ Khang!
- Anh đây.
- Cho em một miếng nước.

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ Khang bước tới bàn rót cho Tử Vy một lý nước Tử Vy uống nước xong nói:
- Cũng may là em chưa bị thất thân, em vẫn là Tử Vy của anh, một Tử Vy trinh tiết, em rất sợ là mình không giữ mình được.
Nhĩ Khang đau lòng nói.
- Tại anh, đã để em bị rơi vào chỗ ô uế đó, để em bị người ta hành hạ. Anh thật là... thật là...
Tử Vy đã bình thản đưa tay lên sờ nhẹ má Khang.
- Nhưng em... em chưa sao cả mà, anh đừng tự trách, cũng đừng đau khổ. Chuyện xảy ra hôm nay hoàn toàn là ngoài điều ta muốn. Điều bất ngờ... em, anh và cả Yến Tử chẳng ai ngờ trước để thích ứng với một cuộc sống có người mù, vì vậy mà chuyện mới xảy ra. Nhưng em đã thừa nhận, sự việc trên làm em sợ phát khiếp đi được. Nhưng bây giờ trở về được với anh, được nắm lấy tay anh, được nghe tiếng tiêu của Tiêu Kiếm. Em biết là mình đã trở lại với mọi người em thấy thật hạnh phúc. Được mọi người yêu thương đùm bọc, mỗi lần gặp nguy lại được cứu ra, em còn trách gì anh được nữa?
Nhĩ Khang nghe Tử Vy nói vô cùng cảm động.
- Đúng ra em phải mắng, phải trách sao chỉ nói những thân tình như vậy? em làm anh áy náy...
Lúc đó Yến Tử lại nhè nhẹ đẩy cửa bước vào với mâm cơm trên tay đặt lên bàn rồi chỉ với Nhĩ Khang như nói cho biết là dành cho Tử Vy ăn, rồi lặng lẽ bước ra ngoài, Tử Vy lần nữa nghe tiếng động không dằn được gọi:
- Yến Tử? Chị Yến Tử đấy ư? Sao chẳng nói gì đến em cả vậy?
Yến Tử dừng lại, nước mắt lưng tròng, lí nhí nói:
- Vâng, tôi đây, tôi mang thức ăn đến cho Vy... Vy cũng biết là tôi chẳng biết làm thức ăn. Nhưng mà... mong Vy cố mà ăn nhé, thôi tôi chẳng dám quấy rầy Vy đâu... tôi đi ra ngay đây.
Tử Vy gọi.
- Chị Yến Tử, chị đi đâu... chị phải ở lại đây, tôi cần chị giúp mà.
Yến Tử nghe vậy mừng rỡ, quay qua.
- Thật ư? Tử Vy, Vy còn cần tôi ư? Vy không... tôi không nghe lầm chứ?
Tử Vy nói:
- Sao lại nghe lầm? Tôi không thấy đường, nếu không nhờ chị thì biết còn nhờ ai?
Yến Tử bước ngay tới cạnh giường Tử Vy, xúc động.
- Tử Vy, Vy còn... vẫn còn xem tôi là chị ư? Vy cần tôi giúp đỡ?
- Cái gì mà nhận hay không nhận... cách chỉ có một ngày mà chị làm sao thế?
- Tôi không xứng là chị của Vy nữa, Nhĩ Khang giao Vy cho tôi giữ, có một chút việc như vậy mà tôi lại để Vy cho người ta bắt đi. Tôi mê cờ đến độ quên bẵng tất cả, tôi thật là hư hỏng, hư hỏng đến độ không chữa được, Vy giận, Vy có muốn đánh tôi không!
Yến Tử vừa nói vừa khóc, cầm tay Vy lên vả vào mặt mình tiếp:
- Nếu Vy thấy tôi không đáng là chị của Vy nữa thì cứ nói, Nhĩ Khang đã bảo tôi từ đây về sau đường ai nấy đi... nhưng mà... nhưng mà... tôi thấy như vậy khổ lắm, tôi không xa mấy người được...
Tử Vy rút tay lại không chịu đánh Yến Tử quay sang phía Nhĩ Khang.
- Anh Nhĩ Khang, tại sao anh lại nói vậy? Anh làm vậy không sợ chị Yến Tử buồn sao? Anh quên là chúng mình cùng là người một nhà à, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia cơ mà?
Nhĩ Khang nhìn Tử Vy sự thánh thiện của người yêu làm chàng cảm động nói:
- Em biết mất là anh chẳng còn biết gì nữa, giận gì nói nấy.
Rồi quay qua Yến Tử, Nhĩ Khang nói:
- Tôi, tôi rút lại những lời đó, tôi không trách cô nữa đâu, không giận cô nữa đâu.
Yến Tử nghe Nhĩ Khang nói "òa" lên khóc lớn, Tử Vy nắm tay Yến Tử nói:
- Thôi đừng khóc nữa, bây giờ em đã không trông thấy đường. Nếu chia tay với chị thì lấy ai chăm sóc giúp đỡ em? Em không thể xa ai được cả, vả lại mình đã thề với nhau rồi mà. Trời đất đã chứng giám... chúng ta cũng đã từng chia sẻ ngọt bùi, từ Hồi Ức Thành đến nay, vậy thì chẳng có gì có thể chia sẻ tình chị em của hai đứa mình cả, chị mãi mãi là chị của em cơ?
- Tử Vy!
Yến Tử kêu lên rồi ôm chặt lấy Tử Vy khóc lớn hơn, Nhĩ Khang ngồi gần đấy yên lặng, một lúc sau Tử Vy nói:
- Chị Yến Tử này, hãy giúp em thay áo quần đi, nghĩ đến cái không khí ở kỹ viện, là em cảm thấy cả người như bị dơ bẩn. Em muốn tắm, muốn thay áo, rồi ăn một cái gì. Anh Nhĩ Khang! Anh làm ơn nấu nước hộ em đi!

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ Khang thấy Tử Vy bình thường lại, mừng quá ứng ngay.
- Vâng!
Nhưng Yến Tử đã nói:
- Không cần, đợi Nhĩ Khang thì đã quá muộn rồi. Anh Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm đã nấu sẵn một thùng đầy nước, bây giờ có bổn phận anh là mang vào đây thôi.
- Mang ngay!
Nhĩ Khang nói rồi đi ra ngay, Tử Vy lại nói:
- Chị Yến Tử, để phạt chị, chị phải giúp em tắm rửa, tắm xong là huề!
Yến Tử mừng rỡ, nói ngay:
- Nô tài xin phụng mệnh!

http://tieulun.hopto.org

Chương 49

Hôm ấy một ngày đẹp trời. Trong sân nhà trọ, Yến Tử bày một chiếc bàn, đặt hương án, có cả trái cây. Tử Vy, Nhĩ Khang, và Vĩnh Kỳ thì ngồi trên một chiếc ghế dài gần đó. Họ không hiểu Yến Tử định làm gì, nhưng cũng không buồn can thiệp.
Sau khi sắp bày lễ vật xong, Yến Tử đốt hương rồi quỳ trước bàn khấn.
- Trên có các vị thánh thần Ngọc Hoàng thượng đế, Như Lai phật tổ, các vị hãy nghe đây. Tôi là Tiểu Yến Tử xin thề với trời đất, nếu sau này còn bộp chộp, không lo chuyện nhà để Tử Vy gặp điều không may nữa, thì xin thiên lôi hãy đánh chết tôi...
Mọi người ngơ ngác nhưng thấy thái độ của Yến Tử thành khẩn quá nên chẳng ai muốn cắt đứt, chỉ đến lúc Nhĩ Khang nghe Yến Tử nói "cho thiên lôi đánh chết tôi" Nhĩ Khang mới lên tiếng.
- Thôi được rồi, khỏi phải thề nữa. Chuyện gì đã qua hãy để qua luôn đi, có câu nói "chuyện trước đã kinh nghiệm cho chuyện sau." Có những chuyện đau đớn như vừa rồi, chúng ta mới học được bài học và không để chuyện xảy ra nữa là được rồi.
Yến Tử nhìn lên.
- Anh nói thành ngữ làm tôi không hiểu, nhưng có phải ý anh định nói là anh không còn giận tôi nữa phải không?
Nhĩ Khang cười, thành thật nhận xét:
- Hai hôm qua, cô có những biểu hiện rất tốt, chẳng hạn như xuống bếp nấu cơm cho mọi người ăn, chăm sóc Tử Vy cẩn thận, không tự ý đi ra ngoài... tất cả những điều đó đều đáng biểu dương. Người phục thiện như vậy, làm sao tôi giận được?
Vĩnh Kỳ bước tới, kéo Yến Tử dậy.
- Thôi đủ rồi, quỳ mãi làm gì, thành tâm thành ý của em như vậy mọi người đã rõ.
Nhĩ Khang cũng nói với Vĩnh Kỳ:
- Những điều nói lúc nãy, xin hãy bỏ qua cho, nếu không coi như cho tôi xin lỗi vậy.
Tiêu Kiếm thấy mọi người giảng hòa cảm động nói:
- Mọi người ở đây, tôi ra ngoài mua một ít rượu, chúng ta hôm nay phải uống mừng chuyện "hồi sinh" nhé.
Tử Vy cũng cười nói:
- Mọi người biết tôi đang nghĩ gì không?
Tất cả đều hỏi:
- Nghĩ gì?
Tử Vy nói:
- Tôi chợt nhiên thấy nhớ cây đàn của mình quá, tiếc là lúc đi không mang theo. Cái hôm nghe Tiêu Kiếm thổi sáo, tôi cảm thấy ngứa ngáy bây giờ bị mù mà nếu có được cây đàn giải sầu, sẽ hay biết mấy?
Nhĩ Khang nghe vậy nói:
- Để anh ra phố mua cho em một cây, thành phố Lạc Dương lớn thế này, chắc chắn phải có tiệm nhạc khí thôi.
Tiêu Kiếm nói:
- Không cần mua, tôi sẽ đóng cho cô một cây, cô muốn đàn mười lăm hay hai mươi dây này?
- Hai mươi dây.
- Được, chuyện đóng đàn tôi đã từng học qua, nhưng cô biết dây đàn tốt nhất phải làm bằng gì không?
- Không biết!
- Phải dùng lông đuôi ngựa làm dây – Tiêu Kiếm nói.
- Nhưng không được dùng những sợi quá to hay quá nhuyễn, để khi nào làm xong cô sẽ thấy đàn tôi đóng, âm thanh tuyệt cỡ nào.
Nhĩ Khang nghe vậy, tròn mặt.
- Tiêu Kiếm nói thật đi, anh là ai chứ?
Tiêu Kiếm cười:
- Anh ở bên tôi bấy lâu nay mà còn hỏi tôi là ai được à?
Nhĩ Khang lắc đầu.
- Càng ở gần anh, tôi càng thắc mắc. Anh như đáy bể sâu thẳm không dò được, đến đâu anh cũng có bạn bè, chánh có, tà có mà đều là người tài giỏi. Ở Bắc Kinh có lão Âu, ở Lạc Dương có Cố Chánh. Còn những nơi khác chắc hẳn là cũng có ai đó, mọi chuyện đối với chúng tôi thật bất ngờ. Anh là nhân vật đa

http://tieulun.hopto.org

dạng đa tài, cái gì cũng biết, thì làm sao là người vô danh trên giang hồ được?
Tiêu Kiếm cười:
- Anh đã thổi tôi thành người thần thông quảng đại. Tôi thật ra rất tầm thường, chỉ cái lúc giao du với các bạn, mới biết thế nào là "tình bạn chân chính" mới biết thế nào là "tình yêu" là thân tình, là chân tình, những thứ đó từ nào đến giờ tôi chưa hề biết. Sự cư xử của các bạn, khiến tôi nhiều lúc thấy cảm kích vô cùng. Tôi bị ảnh hưởng và thay đổi đến độ không nhận ra được chính mình là ai nữa.
Nói xong Tiêu Kiếm lắc đầu.
- Thôi tôi phải đi tìm cây ván đây, để làm đàn cho Tử Vy.
Thế là Tiêu Kiếm bỏ đi.
o0o
Yến Tử với mặc cảm phạm tội nghĩ là mình phải làm gì đó cho Tử Vy vui, thấy Tiêu Kiếm đã đi tìm cây ván đóng đàn nên nghĩ mình phải đi lấy dây đàn. Thế là chạy ngay ra chuồng ngựa, kéo một con ngựa ra sàn sau, cô nàng vỗ vỗ mông ngựa nói:
- Nào! Mi hãy đứng yên nghen, để tao làm việc, mi hãy cho ta một ít thử nghen. Thế này với ngươi chẳng nhằm nhò gì, nhưng với Tử Vy thì nó rất quan trọng, nó có thể làm cô ấy vui. Mi cho ta để ta chuộc lỗi lầm, để Tử Vy tha thứ cho ta. Ta chỉ xin mấy sợi lông nhỏ ở đuôi ngươi thôi, không đau đâu! Ngươi đừng đá ta nhé, nghe chưa?
Yến Tử nói liền một hơi, tưởng là con ngựa đã thông cảm với việc làm của mình, nên đi tới sau đít ngựa nhưng chưa dám ra tay ngay vì còn sợ.
- Này ngựa, mi ngoan nào, ta vỗ vỗ mấy cái lên mông ngươi để ngươi đừng nổi giận... Được rồi chứ? Ta bắt đầu nhé.
Thế là Yến Tử ra tay, chẳng ngờ chưa bứt được sợi lông nào, thì con ngựa đã hí vang, hai chân trước dựng hẳn lên rồi phóng nhanh tới trước. Yến Tử bị đẩy té ngửa ra sau, vện mông xuống đất đau điếng nói:
- Con ngựa này kỳ quá, chẳng nể ta chút nào... chỉ có mấy sợi lông đuôi mà ngươi cũng ích kỷ, thật là... "nhất mao bất viện" (một sợi lông cũng không được bứt) à thì ra... nhất mao bất việc... là ý nghĩa thế này, ta biết rồi, biết rồi!
Yến Tử vừa xuýt xoa vừa đứng dậy, con ngựa như sợ Yến Tử lại bứt lông nó nên cứ nhìn Yến Tử. Thế là người với ngựa đứng kênh nhau, Yến Tử thấy khó bứt được lông đuôi ngựa quá, bèn nghĩ kế:
- À... à thôi ta biết rồi, có phải ngươi chỉ thích được người ta cỡi, chứ không thích bị bứt lông phải không? Được, vậy thì ta sẽ cỡi lên ngươi trước để phủ dụ ngươi.
Nghĩ là Yến Tử phóng lên lưng ngựa ngay, thấy con ngựa đứng yên tưởng là con ngựa không còn phản ứng nữa, bèn quay người lại mọp xuống cầm đuôi ngựa lên. Không ngờ con ngựa như biết được ý đồ của Yến Tử thế là nó lại hí vang, rồi phóng tới trước. Tiểu Yến Tử sợ quá hét lên:
- Bớ người ta, cứu tôi, cứu tôi!
Tiếng kêu của Yến Tử, cả sân trước cũng nghe thấy, thế là Tiêu Kiếm, Vĩnh Kỳ đều chạy ra, Tiêu Kiếm vừa nhìn thấy cảnh đó đã tái mặt.
- Yến Tử, bộ cô định làm xiếc sao?
Vừa nói vừa phóng tới, kịp lúc Yến Tử từ trên ngựa rơi xuống, thế là Tiêu Kiếm cặp ngang ôm được Yến Tử lại, Vĩnh Kỳ đến chậm một bước.
Khi Tiêu Kiếm đặt Yến Tử xuống đất, Vĩnh Kỳ bước tới sa sầm mặt.
- Em làm gì kỳ cục vậy? Ai cỡi ngựa lại ngồi ngược vậy chứ?
Yến Tử vừa thở vừa nói:
- Tại con ngựa nó ích kỷ chứ bộ, lông đuôi nó rậm thế kia, em muốn xin nó có mấy cọng lông đuôi thôi, nó lại vừa đá em vừa làm em suýt té.
Vĩnh Kỳ nghe vậy giật mình.
- Tại sao em lại nhổ lông đuôi nó? Nó chọc em giận ư?
- Không phải, chẳng qua vì em muốn giúp Tử Vy có dây đàn thôi, không ngờ lại không làm được, con ngựa nó nhất định "nhất mao bất việc".
Tiêu Kiếm nghe vậy lắc đầu nói:
- Nếu người làm đàn nào cũng dùng cách đó để lấy đuôi ngựa chắc họ đã bị ngựa đá chết hết, sao ngu dữ vậy? Người ta chỉ cần dùng một chiếc kéo, thừa lúc ngựa không để ý, cắt một cái là xong ngay, cắt nguyên một nắm lông vậy đó. Rồi từ từ lựa có phải là khỏe re lại lựa được những sợi vừa ý không?
Yến Tử bấy giờ mới nghĩ ra.
- Ừ há! Đơn giản thế mà sao tôi lại không nghĩ ra? Tiêu Kiếm! anh quả là con người thông minh.

http://tieulun.hopto.org

o0o
Cây đàn rồi cũng xong.
Hôm ấy mọi người quây quần trong phòng nghe Tử Vy thử đàn, Tử Vy nắn nót mấy dây đàn nói:
- Tiếng đàn nghe hay lắm.
Rồi bắt đầu đàn vừa đàn vừa hát.
Trong giấc mơ nghe điều anh hứa
Sẽ sẵn sàng che mưa nắng cho em
Trong giấc mơ nghe lời anh bảo
Sẽ vì em xây mộng tình yêu
Những lời đó nhớ hoài theo năm tháng
Dù trong mơ không quên được ánh mắt người
Ánh mắt đầy ước vọng thiết tha.
Trong giấc mơ hình như anh khóc
Cho cuộc tình một cuộc tình si.
Nhĩ Khang nghe Tử Vy hát mà bao nhiêu ưu phiền như tan biến cả, Yến Tử khen:
- Tử Vy, mi đàn hay quá!
Tử Vy pha trò.
- Nhờ chị thí mạng tìm dây đàn đấy, đây là cây đàn quí vì nó chứa đầy tấm lòng của mọi người!
Đang nói đến đó, bên ngoài có tiếng gõ cửa, rồi tiếng của Liễu Hồng:
- Có ai ở nhà không?
Mọi người nháo lên.
- Liễu Hồng vậy là bọn họ đã tìm gặp mình rồi!
Tử Vy mừng rỡ đứng dậy.
- Có cả Kim Tỏa về nữa phải không?
Yến Tử chạy ra mở cửa, Liễu Hồng bước vào với nụ cười thật tươi.
- Cuối cùng rồi cũng tìm được các bạn! Nhưng các bạn đã quá cẩn thận, tại sao ký hiệu lại vẽ ít thế, làm hại tôi phải tìm tới tìm lui đi muốn rã cả chân mới tìm được.
Yến Tử kéo tay Liễu Hồng.
- Sao chỉ có một mình ngươi? Còn Liễu Thanh, Kim Tỏa đâu?
Liễu Hồng chẳng trả lời, quay sang Tử Vy.
- Tử Vy, Liễu Thanh nhờ tôi nhắn lại với chị là... anh ấy muốn... Kim Tỏa.
Tử Vy ngạc nhiên.
- Muốn Kim Tỏa? Muốn gì Kim Tỏa?
- Vâng... Kim Tỏa bị rơi xuống vực chân bị thương, anh thanh phải chỉnh chân lại cho cô ấy.
Tử Vy ngạc nhiên.
- Bị thương ở chân? Có bị gãy không?
- Không gãy, nhưng bị bong gân may mà Liễu Thanh biết cách chỉnh hình nên chân Kim Tỏa đã được chỉnh lành, có điều sau cơn bão táp đó, không biết sau tình cảm hai người lại phát sinh. Cái điều này theo tôi thấy thì... nói như kiểu Yến Tử "tích như chuột" vậy đó. Vì vậy có thể... một thời gian nữa, họ mới quay về đây được.
Yến Tử nghe vậy nói lớn:
- Ồ! Không ngờ cách có mấy ngày lại xảy ra bao nhiêu sự việc, Kim Tỏa và Liễu Thanh nhưng mà như vậy là hơi chậm đấy. Mãi đến bây giờ họ mới có phải lòng nhau, nhưng vậy cũng tốt, đúng không Tử Vy?
Tử Vy nắm tay Nhĩ Khang nói:
- Nhĩ Khang, nếu thế thì cô ấy đã tìm được hạnh phúc, vậy điều anh kiên trì là đúng. Anh có cái nhìn xa, em rõ là sung sướng, hạnh phúc. Ra thì ông trời cũng tốt với mình lắm chứ?
Nhĩ Khang cảm động.
- Vâng, ông trời rất tốt với mọi người, trừ với em, nếu bây giờ mắt em mà sáng lại được, thì anh nghĩ tất cả những đau khổ gian truân mà mình đã chịu đựng, coi như được đền bù.
Liễu Hồng đến bây giờ mới thấy Tử Vy có điều gì không ổn bước tới.
- Tử Vy! mắt chị làm sao vậy? Có chuyện gì ư?
Vĩnh Kỳ nói:
- Mắt Tử Vy đã không nhìn thấy rồi!
Liễu Hồng giật mình.

http://tieulun.hopto.org

- Sao lại không nhìn thấy, bị sao vậy? Có mời thầy đến xem bệnh chưa?
Yến Tử nói:
- Tất cả thầy thuốc ở Lạc Dương này đều xem qua cả.
Tử Vy sợ Liễu Hồng buồn, cười nói:
- Mắt không thấy đường, cũng có cái hay của nó bây giờ tôi nghe lại rõ hơn, một chiếc lá rụng cũng nghe thấy.
Mọi người yên lặng nhìn nhau chia sẻ, Nhĩ Khang thấy không khí nặng nề nói:
- Thôi được rồi, được rồi. Liễu Hồng đã trở về nhập bọn, Kim Tỏa và Liễu Thanh thì ở đâu cũng đã biết. Tôi nghĩ chúng ta không cần ở lại Lạc Dương làm gì, vì ở đây chẳng có thầy hay, vậy chúng ta lên đường đến Quân Huyện đi, rồi từ đó đến Hàm Dương. Thế anh Tiêu Kiếm ở Quân Huyện và Hàm Dương anh vẫn có bạn bè quen biết chứ?
- Không có, nhưng muốn là vẫn có thể tìm mà? giữa người với người, từ chỗ xa lạ đến thân quen chỉ là một khoảng cách ngắn. Giống như bọn ta vậy đó, được rồi, nếu muốn thì bọn mình lên đường ngay.
o0o
Thế là đoàn người lại lên đường, bây giờ chỉ còn một chiếc xe ngựa duy nhất Tiêu Kiếm, Vĩnh Kỳ ngồi ở chỗ lái, những người khác ngồi trong xe, đường núi khá khúc khuỷu quanh co. Phải cố gắng hết sức mới qua được hẻm núi, nhưng chỉ qua được hẻm núi rồi, thì khung trời rộng mở trước mắt, một thung lũng xanh tươi với dòng suối trong vắt hiện ra.
Tiêu Kiếm dừng xe lại.
- Ở đây chẳng có nhà ai, lại có dòng nước mát. Vậy thì ta hãy hạ trại lại nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục.
Yến Tử và Liễu Hồng nghe vậy là nhảy ngay xuống xe, nhìn thấy con suối trước mặt Yến Tử thích lắm.
- Nước mát quá, suối rộng thế này hẳn có cá. Anh Tiêu Kiếm anh biết làm cần câu không? Mình câu cá đua đi!
Vĩnh Kỳ nói:
- Trong lúc này mà cô vẫn còn tâm trí để câu cá ư?
- Sao lại không? - Yến Tử nói – chúng ta đừng đặt cho mình cái tâm trạng căng thẳng là "trốn nạn" mà cứ tưởng tượng như đang đi ngao du đi, thì có cực khổ thế nào cũng thấy vui được mà.
Nhĩ Khang dìu Tử Vy bước xuống xe, đến bên một tảng đá phẳng, hai người ngồi xuống, Yến Tử thì vô tư đến bên dòng nước.
- Tử Vy, Tử Vy đến xem nè quả thật trong suối có cả cá đấy, nó đang tung tăng khắp nơi, nó phải gọi là "lưu lai lưu khứ?"
Rồi nhớ sực ra, Yến Tử nói:
- Xin lỗi, tôi quên là Tử Vy đã không nhìn thấy!
- Không sao đâu - Tử Vy nói – Nhưng mà chị nói "lưu lai lưu khứ" vậy chứ chị biết chữ lưu viết ra thế nào không?
Yến Tử nói:
- Lưu tức là chảy, mà chảy thì phải có nước một bên. Vậy là có bộ thủy, chảy lại không đứng yên một chỗ là phải đi, vậy thì một bên là chữ "khúc" chớ gì?
Tử Vy cười.
- Vậy là sai đấy nhé, nếu bộ thủy mà đi với chữ khứ thì nó trở thành chữ "pháp" chứ đâu phải là chữ lưu nữa. Chữ lưu phải là bộ thủy đi với chữ lưu.
Yến Tử không chịu thua nói:
- Chữ Trung quốc thật là kỳ cục, rõ ràng chữ đó phải đọc là lưu sao lại đọc là pháp. Vậy thì không phải là tôi không biết đọc, mà là người làm ra chữ này cái đầu có vấn đề.
Đang lúc mọi người nói đùa vui vẻ thì đột nhiên hai con ngựa hí lên, Nhĩ Khang nhìn sang tái mặt nói:
- Không xong rồi, bọn quan binh đang đuổi đến!
Nhĩ Khang vừa dứt lời thì đằng sau các tảng đá mười mấy tên mặc áo đen xông ra, đứa nào cũng vũ khí trong tay.
Tiêu Kiếm ra lệnh.
- Hãy bảo vệ Tử Vy và Yến Tử!
Và Tiêu Kiếm móc kiếm ra đánh nhau với mấy tay áo đen, Vĩnh Kỳ và Liễu Hồng cũng xông trận, Yến Tử dùng võ mồm.
- Bọn bây lại đến? Tưởng là chúng tao dễ ăn hiếp lắm sao? Đừng có ỷ đông nhé! Bọn ta không sợ, đánh thì đánh, đừng có bày mưu dùng lưỡi là ta chẳng sợ đâu.

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử nói là cầm đao phóng ra. Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm thấy vậy giật mình, cả hai vừa đánh vừa tìm cách bảo vệ Yến Tử.
Nhĩ Khang rút roi ở thắt lưng ra bảo vệ Tử Vy, chẳng để cho một tay nào đến gần, chàng dặn:
- Tử Vy hãy yên tâm có anh bên cạnh chẳng phải lo gì cả. Em cứ ngồi yên một chỗ, yên tâm.
Tử Vy ngồi đó nhưng lòng đầy lo lắng, nàng chỉ nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau bốn bên, chứ không nhìn thấy gì cả.
Lần này những tay áo đen khác với những tay trước chúng sử dụng vũ khí một cách hiểm hóc chứ không nương tay. Có mấy tay thấy Nhĩ Khang bận bịu với Tử Vy nên ra sức tấn công chàng tới tấp. Nhĩ Khang phần phải bảo vệ Tử Vy, phần chẳng muốn mạnh tay với quan quân triều đình nên chẳng mấy lúc bị đẩy vào thế hạ phong. Khang vừa đỡ mũi kiếm đằng này, thì mũi kiếm kia đã trổ xuống đầu Tử Vy, Nhĩ Khang giật mình quật roi lại đánh văng cây kiếm trên. Chàng ôm lấy Tử Vy định thoát ra khỏi vòng chiến, nhưng những tay áo đen khác đã tấn tới, một lưỡi kiếm lại xẹt ngang qua làm rách một lằn tay Khang, một vệt máu đỏ hiện lên. Khang còn đang bất ngờ thì một mũi kiếm thứ hai lại bổ xuống đầu chàng. Đứng trước cái chết trước mặt, Khang không còn cách nào khác hơn là ôm Tử Vy lăn tròn, Tiêu Kiếm phóng tới kịp thời đẩy mũi kiếm sát nhân qua một bên, Tử Vy lạc giọng hỏi:
- Nhĩ Khang! Anh bị thương rồi phải không? Hãy để em lại đi, mặc em!
Nhĩ Khang bế Tử Vy né qua một bên vừa lớn tiếng hỏi:
- Các ngươi là bộ hạ ai vậy? Tại sao lại ra tay sát thủ? Các ngươi chẳng biết ta là ai chăng?
Nhĩ Khang chưa dứt lời, thì đối phương lại chém tới, Nhĩ Khang chỉ còn cách cật lực chống đỡ.
Phía Vĩnh Kỳ tình trạng cũng tương tợ, một mình Vĩnh Kỳ phải chiến đấu với mấy tay sát thủ võ nghệ cao cường, vừa né mũi kiếm này, mũi kiếm kia trờ tới, Vĩnh Kỳ cũng vừa đánh vừa hỏi:
- Các ngươi là ai? Hãy báo danh ra xem, với ta ngươi cũng muốn sát thủ nữa ư?
Tên áo đen đứng trước mặt Vĩnh Kỳ chính là Ba Lãng, hắn đổi giọng khác đi, nói:
- Chúng ta chỉ phụng chỉ là phải giết, chớ không được nương tay, bất luận kẻ đó là ai.
- Phụng chỉ à, giết không nương tay?
Vừa nói chàng vuang kiếm chém tới, Vĩnh Kỳ không còn nể nang nữa, Trong khi Nhĩ Khang vì phải lo bảo vệ Tử Vy nên không triển khai được hết đao phát. Bọn vây quanh chàng kiếm pháp lại cao cường, nên khi Nhĩ Khang vừa bế Tử Vy vừa né được một kiếm thì lại thấy một mũi khác chĩa gần Tử Vy, Khang tái mặt biết là khó tránh được nên đành đưa vai ra đỡ, Nhĩ Khang bị trúng một kiếm loạng choạng lùi ra sau, Tử Vy tuy không nhìn thấy nhưng đã nghe Khang "hự" một tiếng, nên nói lớn:
- Anh Nhĩ Khang! Đừng đánh nữa, ta đầu hàng thôi!
Tử Vy chưa dứt lời thì tên cầm chùy đã ném một chùy về phía đầu Tử Vy, Nhĩ Khang nhanh hơn phóng tới đá tên áo đen một cái, đoạt được chùy.
Tiêu Kiếm vừa đánh vừa quay qua nói với Nhĩ Khang.
- Nhĩ Khang! Ngươi không nên nương tay với bọn chúng nữa, chúng mặc dù là bộ hạ của Hoàng thất nhưng ra tay ác độc, muốn lấy mạng các ngươi mà còn nương tay với họ sao được.
Lời của Tiêu Kiếm đánh thức Nhĩ Khang, biết đây là giờ phút sinh tử rồi, nếu không giết họ thì họ sẽ giết mình, nên hét:
- Được rồi, nếu hoàng thượng đã hạ lệnh giết sạch không tha, thì Nhĩ Khang này cũng không nghĩ đến nghĩa quân thần nữa.
Thế là chàng cầm quả chùy sắt vừa đoạt được đánh tới tấp bọn áo đen, chỉ một thoáng đã có ba tên bị đánh ngã. Bọn địch thấy vậy không dám đến gần nữa.
Trong khi đó Vĩnh Kỳ vừa đánh vừa yểm trợ Yến Tử, Ba Lãng ra tay khá hiểm độc. Vĩnh Kỳ trong lúc thấy ý để mũi kiếm của Ba Lãng đâm trúng cổ tay làm rơi kiếm, thừa cơ một tên khác xông tới, Yến Tử hét:
- Anh Vĩnh Kỳ, coi chừng!
Rồi bất chấp tất cả phóng tới đỡ kiếm, may mà Tiêu Kiếm đến kịp đâm ngã tên đánh trộm kia, Yến Tử mới thoát chết.
Lúc này Tiêu Kiếm đã nổi cơn thịnh nộ nói:
- Tiêu Kiếm này trước kia đã từng thề trước mặt sư phụ là không giết người, nhưng hôm nay thế này thì đành vị phạm lời thề vậy.
Nói xong, vung kiếm lên, những đường kiếm như sấm sét, chỉ một lúc đã đâm ngã năm sáu tên. Ba Lãng thấy tình thế đã thất lợi, vội vã khoát tay cho đồng bọn rút lui. Yến Tử thấy vậy đuổi theo, hét:
- Này những tay khốn kiếp kia! Định chạy đi đâu?

http://tieulun.hopto.org

Liễu Hồng vội chận lại.
- Yến Tử, đừng đuổi theo, chúng ta cũng có người bị thương đây này!
Tử Vy nằm dưới cỏ, nhỏm dậy gọi:
- Anh Nhĩ Khang, anh đang ở đâu?
Nhĩ Khang mím môi cố rút lưỡi kiếm đang nằm trên vai ra, máu tuôn như suối, chàng loạng choạng ngồi xuống cạnh Tử Vy mệt nhọc nói:
- Anh ở đây đây, em có bị thương không?
Tử Vy đưa tay sờ soạng.
- Không có, không có, thế còn anh?
Vừa nói đến đó, tay nàng đụng phải máu, sợ hãi kêu lên:
- Anh Nhĩ Khang, sao vậy?
Nhĩ Khang nghiến răng nói:
- Tử Vy, anh thật không ngờ, Hoàng a ma của em lại có thể nhẫn tâm như vậy, họ muốn giết chết bọn mình, nhưng em đừng lo, anh chỉ bị thương nhẹ thôi chẳng sao đâu.
Tử Vy lắc đầu.
- Anh đừng dối em, làm gì bị thương nhẹ mà máu chảy nhiều thế?
Rồi ngước mắt lên trời Tử Vy nói:
- Trời ơi, xin trời hãy giúp con để cho con nhìn thấy để con có thể chăm sóc cho anh ấy.
Nhĩ Khang mặc dù mất máu quá nhiều, đã thấy choáng váng nhưng vẫn mạnh miệng:
- Tử Vy đừng sợ, máu chảy một chút không làm anh chết được đâu, anh phải sống để bảo vệ em chứ?
Lúc đó Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm, và Liễu Hồng đều chạy đến, Liễu Hồng nói:
- Mau mau lên xe, Tiêu Kiếm anh cầm cương nhé, tôi và Yến Tử giúp hai người lên xe.
Tiêu Kiếm thấy vết thương ở vai Nhĩ Khang khá nặng nên nói:
- Thế này chúng ta không thể đến Quân Huyện rồi, bọn địch đã biết được đường đi của ta, hãy qua trở lại nhà trọ ở Lạc Dương ở đó có thầy thuốc!
Thế là mọi người quay ngược về hướng Lạc Dương.
Trong xe Liễu Hồng băng lại vết thương ở vai Nhĩ Khang nói:
- Cũng may là tay trái chứ không phải tay mặt, có điều vết thương sâu quá, ra máu lại nhiều, chắc có lẽ phải tịnh dưỡng khá lâu.
Khi vết thương ở vai Nhĩ Khang được băng xong, Yến Tử quay qua Vĩnh Kỳ.
- Anh Vĩnh Kỳ bây giờ đến phiên anh đó.
Tử Vy nghe vậy giật mình.
- Vĩnh Kỳ cũng bị thương nữa ư?
Vĩnh Kỳ vội nói:
- À, vết thương ở cổ tay cũng nhẹ thôi, đừng lo.
Liễu Hồng lại thoa thuốc rồi băng bó vết thương cho Vĩnh Kỳ, vết thương của Vĩnh Kỳ không nặng, nên mọi người quan tâm cho Nhĩ Khang hơn, Vĩnh Kỳ bảo:
- Yến Tử trên xe có tử kim hoạt huyết đơn và bạch ngọc chỉ thống tán, lấy cho chúng tôi uống đi rồi tính sau.
Tử Vy ngồi kế Nhĩ Khang đau khổ nói:
- Anh Nhĩ Khang, em đầu hàng rồi, thôi bọn mình quay về đi, mắt em thì đã không còn thấy, anh và Vĩnh Kỳ lại bị thương. Nếu cứ kéo dài, chuyện gì sẽ chờ đợi chúng ta? Tất cả vượt ngoài sự tiên liệu của bọn mình, xứ Đại Lý tuy đẹp, nhưng bây giờ em cảm thấy nó xa quá, em đã mất hết can đảm em nghĩ là bọn mình đã đến đường cùng.
Nhĩ Khang lắc đầu.
- Sao lại thối trí như vậy anh không chịu thua, chẳng bao giờ chịu thua cả, anh giờ cũng khỏe rồi, chỉ tại em không nhìn thấy nên tưởng là vết thương của anh nặng lắm.
Rồi ngẫm nghĩ một chút, Nhĩ Khang đột nhiên ngước lên cười:
- Thật không ngờ, kẻ thù của Phước Nhĩ Khang ta bây giờ là hoàng thượng, cái vết thương thật sự của ta không phải trên vai này mà là trong trái tim nè
Liễu Hồng can:
- Anh hãy nằm yên, đừng xúc động như vậy không tốt.
Trong khi Vĩnh Kỳ nghe Nhĩ Khang nói, lòng đau khổ khôn cùng, bởi vì chàng cũng hoàn toàn không ngờ cha ruột mình lại có thể sai người đuổi theo giết con nên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hoàng a ma không chỉ cho ngươi một đao mà còn đâm cả ta nữa. Người đã phá nát người ta ra trăm mảnh, vì trong quá khứ người không chỉ là một người đáng kính mà còn là một vị thần, tôi tôn thờ coi người như một thần tượng, tôi lúc nào cũng sẵn sàng liều thân vì người. Vậy mà hôm nay, cái tình cảm đáng quý kia lại bị phá vỡ, Hoàng a ma lại muốn lấy mạng của chúng ta.
Yến Tử thấy Vĩnh Kỳ bị thương, Nhĩ Khang cũng vậy rồi Tử Vy bị mù, bất giác xúc cảm nhìn ra ngoài trời nói to:
- Hoàng a ma! Chẳng lẽ người nỡ lòng muốn giết hết chúng con ư? Người hãy đến đây mà nhìn xem, bọn con người bị thương người bị mù thế này, vậy mà người còn chưa hài lòng, người muốn thế nào nữa chứ?
o0o
Thật ra thì ở tận cung đình, vua Càn Long chẳng biết được chút nào về hoàn cảnh của bọn Yến Tử.
Lúc Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ bị thương, người lại đang ngồi ở Diên Hỷ cung hồi tưởng lại những đứa con lưu lạc.
Hôm ấy đang cùng lệnh phi đùa với a ca nhỏ đột nhiên vua cảm thấy mệt mỏi, vú em thấy vậy bế cậu nhỏ đi. Vua Càn Long đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài trời, những đám mây trắng bay khiến vua rơi vào khoảng trầm tư.
Lệnh phi lặng lẽ bước tới:
- Hoàng thượng, lúc gần đây người có tin tức gì của bọn họ không? Lần trước nghe nói, có đứa rơi xuống vực, những đứa đó là ai vậy, biết được không?
- Chưa mấy hôm nay, chẳng có một tin tức nào cả.
- Không có tin thì có nghĩa là tốt, vì như vậy ít ra bọn chúng cũng được an toàn, hoàng thượng nghĩ đúng không?
Vua Càn Long yên lặng nhìn ra ngoài một lúc, ông lắc đầu rồi nói với lệnh phi:
- Thật tình chẳng làm sao biết được bọn chúng mấy đứa chẳng phải là đã ở bên trẫm bao nhiêu lâu nay ư? Sao lại còn không hiểu trẫm? Biết tính trẫm "sấm sét to nhưng mưa nhỏ" cơ mà. Có đùng đùng nổi giận chỉ phút giây nào đó rồi quên hết, đã mấy lần bọn chúng lầm lỗi, kể cả chuyện cướp ngục trẫm cũng đã bỏ qua. Bây giờ, chuyện Hương phi đã qua rồi, trẫm đã công bố cùng bàn dân thiên hạ là Hương phi đã chết thì họ phải biết là trẫm đâu còn muốn chặt đầu họ nữa. Chỉ cần bọn chúng chịu quay về xin lỗi, nhận tội trước mặt ta, là mọi thứ đều bỏ qua, vậy sao chúng lại chẳng quay về? Chuyện Tử Vy có phải là con ruột trẫm không cũng đâu phải là điều cần thiết, Yến Tử là con ai trẫm cũng không cần, vẫn thương yêu chúng như ruột thịt, Trẫm cư xử với chúng như vậy mà chúng vẫn quên ân phụ nghĩa, quả thật là không hiểu biết gì cả.
Lệnh phi có vẻ bất ngờ.
- Hoàng thượng! Có thật là người đã tha thứ cho bọn họ ư?
Vua thành thật nói:
- Chuyện của Hương phi mỗi lần nghĩ đến, trẫm đều thấy nóng mũi. Nhưng mà những đứa đó... thật tình cũng khiến cho trẫm động tâm, trẫm giận chúng thật nhưng trẫm cũng thấy nhớ chúng, đó là yếu điểm của trẫm.
Lệnh phi cảm động nói:
- Cái yếu điểm đó của hoàng thượng thật đáng yêu biết chừng nào, thú thật thần thiếp cũng có một thắc mắc từ lâu nhưng không dám hỏi.
- Khanh cứ hỏi đi!
- Lần trước hoàng thượng đã hạ lệnh đem hai cô cát cát ra chém đầu nêu gương chúng thần đã cùng quỳ xuống xin tha, vậy mà hoàng thượng vẫn cương quyết chém. Thế lần đó phải chăng là hoàng thượng đã quyết như vậy, nếu Nhĩ Khang mà không giải cứu kịp cho bọn họ, thì có phải là bọn họ đã chết cả rồi không?
Vua yên lặng một chút, thở dài.
- Hôm đó quả thật là ta quá giận, giận đến độ muốn giết chết quách chúng đi cho rồi, nhất là khi nghe cai ngục nói "biết đâu Nhĩ Khang cũng đã hóa bướm" đối với trẫm câu nói kia thật vô cùng khó chịu, nhưng chúng nó cũng chưa đến pháp trường thì đao thủ phủ cũng phải chờ quyết định cuối cùng của trẫm. Đó là chưa nói, hôm ấy Bác Hằng cũng đã có mặt ở pháp trường, nếu lệnh ân xá của trẫm đến không kịp thì Bác Hằng cũng có thể dùng Kim bài lệnh của mình để cứu hai đứa nó?
Lệnh phi bấy giờ mới hiểu.
- Thì ra, hai cô cát cát ấy có thế nào thì cuối cùng vẫn được sống. Vậy mà hoàng thượng ơi, bọn chúng làm sao biết được tấm lòng hải hà của hoàng thượng? Chúng không phải là "bỏ nhà trốn đi" mà nghĩ rằng

http://tieulun.hopto.org

mình đang "trốn chạy cái chết" như vậy hoàng thượng làm sao mong chúng có thể liều chết để quay đầu trở lại, tra đầu vào tròng? Ví dụ chúng thật sự nhớ thương hoàng thượng đi nữa, có hối hận về hành vi mình đã làm, thì chúng cũng chẳng dám tự ý quay về đâu!
Lời của lệnh phi khiến vua Càn Long yên lặng, ông đưa mắt lên trời, tiếp tục nhìn những áng mây trời.

http://tieulun.hopto.org

Chương 50

V ĩnh Kỳ, Nhĩ Khang lại quay về Lạc Dương.
Tối hôm ấy thầy thuốc đến nhà trọ khám bệnh cho hai người, vết thương được xức thuốc băng bó lại. Vết thương của Vĩnh Kỳ được biết là không nặng lắm, nhưng Nhĩ Khang vì bị mất máu quá nhiều. Vết thương lại sâu, nên thầy thuốc khuyên nên tịnh dưỡng cẩn thận, bằng không cả cánh tay có thể bị phế. Mọi người nghe phán đều lo lắng, nhất là Tử Vy. Mặc dù không còn nhìn thấy nhưng Tử Vy quyết định ngồi canh chừng Nhĩ Khang, chăm sóc cho nàng.
Và như điều thầy thuốc đã tiên liệu tối hôm ấy Nhĩ Khang bắt đầu sốt, sốt đến độ gần như mê sảng. Mọi người chẳng ai chợp mắt, khăn lạnh thường xuyên đắp lên trán chàng, Tử Vy canh bên giường, vừa buồn vừa lo, nhưng cũng chẳng làm được gì hơn.
Trong cơn mê, Nhĩ Khang cứ gọi tên Vy.
- Tử Vy... em đừng đi sang bên ấy, ở đó có vực sâu đấy, để anh dìu em nhé... Tử Vy... ối! Đau quá không được rồi...
Nhĩ Khang giật mình chồm dậy, thì chàng đã nằm mơ thấy ác mộng. Mọi người vội vã dằn Nhĩ Khang nằm xuống lại, Tử Vy lo lắng.
- Anh ấy bị mê sảng vậy, liệu có chết không?
Tiêu Kiếm nói:
- Đừng có nói như vậy, thôi cô hãy nghỉ đi.
Tử Vy lắc đầu.
- Đâu có được, anh ấy bị thương nặng như vậy làm sao tôi có thể ngủ được chứ? Tôi phải ở bên cạnh anh Khang, dù có nhìn thấy hay không cũng mặc.
Liễu Hồng lo cơm nước, mang một mâm cơm vào đặt lên bàn.
- Tử Vy, cô hãy ăn đi, để anh ấy bọn này canh chừng cho.
- Tôi không đói.
Liễu Hồng không nghe, kéo Vy đến bàn ấn xuống ghế.
- Không đói cũng phải ăn, bây giờ đã là canh ba rồi, nếu không ăn e là ngã gục thì khổ cô. Mắt thì không thấy đường, cục u trên đầu cũng chưa biết lành chưa, nếu không biết tự lo cho bản thân, có chuyện gì không hay thì sao?
Yến Tử nói:
- Tử Vy thầy thuốc đã nói rồi, chuyện mất máu mê sảng là chuyện bình thường, bây giờ tạm thời bọn này thay ngươi chăm sóc cho anh ấy, em hãy thư giãn một chút ăn cái gì mới có sức chứ?
Bấy giờ Tử Vy mới chịu đi ăn, Tử Vy vừa cầm chén cơm lên lại nghe Nhĩ Khang mê sảng.
- Tử Vy... Tử Vy em đâu rồi.
Tử Vy nghe gọi lụp chụp đứng dậy, vì không thấy đường nên đụng cả mâm cơm rơi xuống vỡ tan, Vĩnh Kỳ thấy vậy nói:
- Tử Vy, cô đừng để chúng tôi bận bịu thêm? Giao Nhĩ Khang cho tôi được rồi, cô cũng còn bệnh mà? Cô đâu chăm sóc được Nhĩ Khang?
Yến Tử nói:
- Đúng đấy, anh Vĩnh Kỳ nói đúng, Tử Vy hãy đi nghỉ một chút đi, anh Vĩnh Kỳ nữa, để Nhĩ Khang ở đây có em và Liễu Hồng được rồi.
Nhĩ Khang trong cơn mê sảng lại nói:
- Hoàng thượng! Xin người hãy tha thứ cho Tử Vy và Yến Tử... xin đừng có truy sát bọn này nữa... bọn họ... bọn họ...
Tử Vy nghe vậy rất đau lòng, mò mẫm nắm lấy tay Nhĩ Khang nói:
- Anh Nhĩ Khang, tội nghiệp anh, Em không thấy nên không biết anh hiện thế nào, mấy hôm trước em đã hứa với anh là sẽ cố gắng là một "người mù yêu đời" Nhưng mà, anh lại bệnh nặng như vậy, vừa đau thể xác, vừa đau tâm... em chẳng biết làm gì để giúp đỡ anh. Nhĩ Khang anh nói đi, một đứa tan phế như em có thể giúp ích gì được cho anh chứ?
Lời của Tử Vy khiến mọi người thấy chua xót, Tiêu Kiếm thấy vậy mang đàn đến cho Tử Vy, sắp xếp chỗ để Vy ngồi, rồi nói:
- Thôi cô hãy đàn đi, hát đi! Đàn hát bản nhạc nào mà cậu ấy thích nghe nhất, cũng là một cách giúp vết thương mau lành.
Tử Vy nghe vậy phấn chấn hẳn.

http://tieulun.hopto.org

- Vâng.
Rồi bắt đầu khảy đàn.
Trong giấc mơ nghe điều anh hứa
Sẽ sẵn sàng che mưa nắng cho em
Trong giấc mơ nghe điều em bảo
Sẽ vì em xây mộng tình yêu
Những lời đó nhớ hoài theo tháng năm
Dù trong mơ không quên được ánh mắt người
Ánh mắt đầy ước vọng thiết tha
Trong giấc mơ hình như anh khóc
Cho cuộc tình một cuộc tình si.
Tử Vy vừa đàn vừa hát đàn xong một lần lại một lần tiếp nối, hát như quên cả không gian lẫn thời gian.
Và trong tiếng hát êm đềm đó, Nhĩ Khang như không còn thấy ác mộng, chàng bắt đầu ngủ yên.
o0o
Thời gian chầm chậm qua đi, trời lại sáng.
Trong phòng, Yến Tử Tiêu Kiếm, Vĩnh Kỳ và Liễu Hồng sau một thời gian dài mệt nhọc, đã ngủ gà ngủ gật.
Nhĩ Khang trong giấc ngủ lại có một giấc mơ, lần này chàng thấy mình bị cột trên giàn hỏa để thiêu sống như Tô Tô. Lửa từ phía dưới liếm dần lên làm cả người Khang nóng bỏng nhưng ngay lúc đó Tử Vy như một nàng tiên xuất hiện với bài hát như những dòng nước cam lồ, dần dần đẩy lùi những ngọn lửa nóng bỏng kia, giảm dần rồi tắt ngấm. Khang giật mình tỉnh dậy thấy Tử Vy vẫn đàn, vẫn say sưa hát, mắt nàng đang "nhìn" về phía chàng, Nhĩ Khang không dằn được nói:
- Tử Vy! mắt em đẹp lắm.
Tử Vy thấy Khang đã thức giấc ngưng hát, nghe ngóng. Trong khi Khang lại thấy cổ họng khô đắng, nên nói:
- Anh muốn uống nước!
Tử Vy nghe vậy đứng bật dậy.
- Để em đi lấy nước cho nghen.
Nói xong Tử Vy bước tới bàn lấy ly rót nước trong ấm trà ra, rồi mang đến cho Nhĩ Khang. Đỡ chàng dậy đưa ly tận miệng, Nhĩ Khang cố gượng ngồi dậy bằng cánh tay không đau. Chàng mới kề môi vào ly nước chợt ngẩn ra nhìn Vy, Lúc đó Tiêu Kiếm cũng đã thức dậy nhìn cảnh đó cũng vô cùng ngạc nhiên.
Tử Vy thấy Khang ngẩn người ra nhìn không hiểu.
- Sao anh không uống nước đi?
Nhĩ Khang giật mình.
- Anh uống, uống chứ!
Uống cạn ly xong, Khang hỏi:
- Em có thể đi lấy cho anh thêm một ly nữa không?
- Vâng!
Tử Vy nói, rồi bước tới bàn rót một ly khác, bấy giờ tiếng động đã khiến Vĩnh Kỳ, Liễu Hồng, Yến Tử đều thức dậy mọi người trông thấy Tử Vy rót nước đều bất ngờ, Yến Tử không dằn được kêu lên:
- Tử Vy!
Tiêu Kiếm vội đưa tay lên miệng ngăn lại, Tử Vy rót nước xong lại mang đến giường cho Nhĩ Khang, dịu dàng nói:
- Em mang đến rồi này, uống đi!
Rồi đột nhiên kêu lên:
- Sao vai anh đẫm ướt cả máu thế này? Phải làm sao đây?
Nhĩ Khang chăm chú nhìn Vy.
- Máu ở chỗ nào chứ?
Tử Vy chỉ ngay lên chỗ bông băng.
- Còn nói là không có ư? Ướt cả băng vải còn gì?
Nhĩ Khang đã xác minh được điều mình nghĩ, mừng rỡ ôm Tử Vy vào lòng.
- Trời ơi, Tử Vy anh sung sướng muốn phát điên lên được!
Hành động của Nhĩ Khang làm ly trà trên tay của Tử Vy rơi xuống đất, Tử Vy nói lớn:
- Anh đừng động mạnh chứ, coi chừng vết thương lại chảy máu.

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ Khang xúc động nói:
- Nếu máu của anh chảy mà đổi lại mắt em thấy lại được thì có chảy bao nhiêu cũng không tiếc!
Tử Vy nghe vậy ngẩn ra, rồi đột nhiên phát hiện mình đã nhìn lại được. Mừng quá nhìn Nhĩ Khang và Vy không thể tin được, mình lại nhìn thấy người yêu nàng run run nói:
- Nhĩ Khang... anh có biết không? Em đã nhìn thấy lại được, em thấy anh rồi, Thấy khuôn mặt anh thấy anh chảy máu, thấy cả ánh mắt đắm đuối của anh, có phải anh đang khóc?
Nhĩ Khang nghe vậy nhắm mắt lại.
- Cảm ơn trời! Cảm ơn đất, cảm ơn đấng tạo hóa cảm ơn cả thần linh.
Tử Vy cũng mừng quá, nói liền một hơi:
- Em nhìn thấy rồi, em nhìn thấy rồi... mà Nhĩ Khang sao anh lại gầy thế? Ban nãy em đụng trúng vết thương anh, có đau không? Có đau không?
Nhĩ Khang cười tươi:
- Đau, đau chứ, nhưng cứ để mặc nó đau đi.
Rồi chàng ghì chặt lấy Tử Vy, Yến Tử lúc đó không còn kềm chế được nữa, cầm khăn tay chạy khắp phòng nói:
- Ngọc hoàng thượng đế, quan thế âm bồ tát, tất cả chư vị thánh thần, Yến Tử này xin dập đầu cảm tạ các người đã để cho Tử Vy nhìn thấy lại được!
Vĩnh Kỳ thì bước tới tránh mặt Nhĩ Khang và Tử Vy.
- Nhĩ Khang, Tử Vy, xin chúc mừng hai người, đến bây giờ thì tôi mới hiểu được ý nghĩa câu "trí chi tử địa nhị hậu sinh" (đặt vào chỗ chết mà sống lại)
Yến Tử không hiểu Vĩnh Kỳ nói gì cũng chen vào.
- Đúng đấy, con nhện chết rồi còn sống lại, huống chi là chúng mình, chúng mình là thứ bất tử, những con nhện không bao giờ chết.
Liễu Hồng nhìn cặp Nhĩ Khang, Tử Vy mà ràn rụa nước mắt, trong khi Tiêu Kiếm cũng cảm động khôn cùng.
o0o
Chỉ mấy hôm sau Nhĩ Khang đã có thể bước xuống giường đi lại, Tử Vy cũng khôi phục lại thị giác như xưa, ngay cả vị lương y đến chữa trị cho hai người cũng ngạc nhiên.
- Thật không ngờ các vị hồi phục nhanh chóng như vậy, vết thương đã kéo da non, lại hết sốt. Điều này có lẽ liên hệ đến tuổi tác, tuổi trẻ khiến sức khỏe hồi phục nhanh chóng. Có điều tạm thời nên cẩn thận, đừng để chạm vết thương cũng như đừng rửa nước, thuốc thì phải uống đều. Riêng về trường hợp cô gái này thì quả là kỳ diệu hơn nữa, tôi không phải thầy thuốc chuyên về mắt, nhưng tôi nghĩ chuyện bị mù rồi sáng mắt lại thế này, chắc là có bồ tát phù hộ đây. Cũng biết sự mù tạm thời, thường là do một kích động nào đó tạo nên, và chỉ có một sự kích động khác lên não mới có thể làm sáng mắt lại, dù gì đây cũng là phép lạ! Tốt! Tốt! xin chúc mừng mọi người.
Nhĩ Khang lo lắng.
- Nhưng chuyện mù đã qua rồi có thể trở lại không?
- Nói thật tôi cũng không biết, nhưng tôi nghĩ, đã qua rồi lành rồi làm sao bị lại được?
Khi thầy thuốc ra về, mọi người cảm thấy hết sức phấn khởi, Tử Vy bước ra sân thấy mọi thứ đều đẹp.
- Mặt trời đẹp quá, nhà cũng đẹp, mà Yến Tử và Liễu Hồng bây giờ cũng đẹp hơn trước.
Nhĩ Khang bước ra theo, thấy Tử Vy cứ nhìn mãi chậu hoa, chọc.
- Từ nào tới giờ chưa thấy hoa ư?
- Thấy nhưng chưa bao giờ thấy hoa lại đẹp thế này mọi thứ đều đẹp.
Nhĩ Khang nhìn Tử Vy nói:
- Nhưng chẳng có gì đẹp bằng đôi mắt em cả!
Tử Vy cảm động nhìn lên.
- Anh Nhĩ Khang, được nhìn thấy lại anh, là em đã có cảm giác như được sống lại một kiếp khác rồi.
Nhĩ Khang nói:
- Anh cũng vậy, anh cảm thấy hạnh phúc khôn cùng. Mấy hôm trước khi em bị mất thị lực, anh đau khổ chẳng kém em đâu.
- Em biết, em biết chuyện đó chứ?
o0o
Tối hôm ấy Yến Tử vì vui quá nên đã làm tiệc ăn mừng. Cô nàng cùng Liễu Hồng làm một hơi mười mấy thức ăn, báo hại Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm phải vào thu dọn, Nhĩ Khang vì còn bị thương nên được miễn

http://tieulun.hopto.org

chẳng những thế Vĩnh Kỳ còn nói:
- Nhĩ Khang mi không cần bước xuống giường, để Tử Vy mang thức ăn đến tận nơi phục vụ ngươi.
Nhĩ Khang cười:
- Anh làm như tôi yếu lắm vậy, nam tử đại trượng phu, bị một chút thương tật nào có ý nghĩa lý gì? Tôi cũng vào bàn với các người lâu lâu có cơ hội cùng chung vui sao có thể bỏ qua chứ? Đó là chưa nói, lại được ăn những món ăn mà đích thân Yến Tử nấu đâu phải dễ.
Trước khi ăn, Liễu Hồng cảnh giác mọi người:
- Tôi phải thanh minh trước với mọi người, món cá chưng, món thịt kho, món thịt nướng, món thịt xào, món chim đút lò đều là Yến Tử sáng chế đấy nhé, các vị ăn mà có vấn đề gì, tôi hoàn toàn không chịu trách nhiệm. Còn món thịt gà hầm thì cũng của Yến Tử đặc biệt dành cho riêng hai người bệnh, các người cứ thử xem có gì độc đáo không?
Tiêu Kiếm nói:
- Thức ăn mà Yến Tử nấu chín được đã là kỳ tích rồi. Trước khi Liễu Hồng đến bọn này đã từng ăn món Yến Tử nấu nên đã biết hương vị thế nào rồi, có ăn là được nào dám chê?
Mọi người cùng cười rồi ngồi vào bàn, Tiêu Kiếm rót rượu nói:
- Bữa nay tôi phải uống thôi, từ cái hôm bắt đầu trốn chạy đến giờ tôi chưa có hôm nào được uống rượu một bữa cho đã.
Yến Tử nói:
- Tôi muốn uống nữa!
Thế là Tiêu Kiếm rót rượu cho mọi người, Tử Vy nhắc nhở.
- Anh Nhĩ Khang vết thương chưa lành không nên uống rượu.
Nhĩ Khang phản đối.
- Không được, bữa nay anh phải uống để mừng em mắt sáng lại chứ?
- Thôi được, nhưng uống ít thôi, mừng cho sự hồi sinh của mọi người.
Mọi người nâng ly lên nốc cạn, bắt đầu ăn cơm.
Vĩnh Kỳ vì muốn lấy lòng Yến Tử nên gắp miếng thịt nướng to nhất lên hỏi Yến Tử:
- Món này của em sáng chế phải không?
Yến Tử gật đầu, Vĩnh Kỳ bỏ ngay vào miệng, nhưng chưa kịp nhai, mắt đã trợn trắng, rồi nuốt vội xuống họng, lè lưỡi hỏi:
- Em nướng có bỏ thêm gia vị phải không?
- Vâng, chỉ thêm có một chút xíu tiêu thôi.
Vĩnh Kỳ giả vờ nói:
- Hèn gì rất đặc biệt, nào mới các vị phải thử qua một lần để biết tài của Yến Tử chứ?
Thế là mỗi người gắp một miếng bỏ vào miệng, nhưng chỉ đến đó thôi, người thì ngậm mồm ú ớ, người lại nhảy nhổm lên, người vội đi tìm nước uống.
Nhĩ Khang kêu lên:
- Yến Tử cô định ám sát bọn này à?
Tử Vy vội vã mang một ly nước to đến Nhĩ Khang.
- Này, nước này... nước này uống đi, tại vì Yến Tử nói, con người phải uống nước. Sáng uống trưa uống, chiều uống khát uống mà không khác cũng phải uống, nhất là khi ăn phải miếng thịt nướng của Yến Tử càng phải uống nhiều nước hơn.
Liễu Hồng nói:
- Chỉ có thiên tài mới nướng được những miếng thịt thế này, Yến Tử chắc là có thù oán với bọn mình đấy.
Yến Tử trợn mắt:
- Cái gì, chẳng lẽ món thịt nướng của ta mọi người sẽ bị trúng độc cả à? Các người rõ là cường điệu.
Tiêu Kiếm mặt đỏ gấc, cố nuốt trôi miếng thịt, rồi chắp tay xá Tiểu Yến Tử, nói:
- Đây là miếng thịt nướng cay đầu tiên tôi được ăn, có lẽ suốt đời sẽ không quên. Bây giờ mới biết mấy hôm trước cô cho bọn này món "thực bất hư vị" (ăn không biết mùi) là đã nương tay lắm rồi, chứ đến lúc biết mùi thì đã vượt quá sức tưởng tượng!
Yến Tử không vui.
- Mấy người khó chịu quá, nói gì mà biết mùi không biết mùi nghe muốn điên cả đầu. Rồi cái gì chua cay? Tôi thấy thì mọi người cố tình thổi phồng để ém tài tôi thôi, chứ làm gì đến nỗi tồi.
Nói xong Yến Tử gắp một miếng bỏ vào miệng, vừa nhai một cái nhả ngay ra, kêu lên:

http://tieulun.hopto.org

- Ồ! Không ngờ lại ướp nhiều giấm rồi còn ớt nữa, đúng là chua cay, chua cay thấu trời!
Mọi người thấy vậy cười ngả nghiêng.
Đợi mọi người cười dứt, Liễu Hồng nói:
- Tôi muốn nói cho các bạn rõ, kho tiền của bọn ta bắt đầu cạn kiệt rồi đấy. Lúc gần đây sử dụng tiền nhiều quá, nào tiền thuốc, tiền ăn, tiền mướn nhà, tiền bố thí... nếu chúng ta không gắng tìm biện pháp thì sẽ không có cái gì ăn nữa. Vì vậy tôi nghĩ là ngày mai tôi và Yến Tử phải ra khu chợ nào đông một chút kiếm tiền vậy.
Vĩnh Kỳ thắc mắc.
- Kiếm tiền bằng cách nào?
Yến Tử nói:
- Thì bằng cách cũ... nghĩa là... bọn này đi mãi võ.
Tử Vy hỏi:
- Giống như trước kia đấy à?
- Vâng, chúng ta đông người thế này lại biết võ công thì làm nghề mãi võ cũng kiếm sống được.
- Nhưng mà mãi võ thì phải khua chiêng đánh trống, mà chúng ta lại đang tị nạn, chẳng lẽ lại để bại lộ hành tung à?
Nhĩ Khang hỏi, Tiêu Kiếm nghe vậy nói:
- Thôi để tôi đi mượn tiền của bạn bè vậy.
Nhĩ Khang lập tức phản đối.
- Không được, đường chúng ta còn dài, nếu không tự lực cánh sinh mà chỉ dựa vào sự tiếp tế của bạn bè anh thì sao được. Để anh mượn tiền, thà bọn này đi mãi võ còn hay hơn!
Yến Tử nói:
- Bây giờ đừng có ngại thế này thế nọ nữa, chúng ta là "những con nhện chết đi sống lại được cơ mà" không có gì phải sợ. Ngày mai, anh Tiêu Kiếm bảo vệ Nhĩ Khang và Tử Vy, tôi, Liễu Hồng, và Vĩnh Kỳ sẽ đi kiếm tiền.
Nhĩ Khang nói:
- Tôi thấy thì để Tiêu Kiếm bảo vệ các người hay hơn, còn tôi tuy bị thương nhưng chưa đến đỗi trở thành người tàn phế, mắt của Tử Vy cũng đã lành, chúng tôi chẳng cần bảo vệ đâu.
Yến Tử nói:
- Như vậy cũng được, một chút nữa chúng ta phải tập dợt trước. Tôi và Liễu Hồng sẽ đóng giả hai vai nữ gặp nạn, và Tiêu Kiếm thì trà trộn trong đám đông khán giả, đóng vai người tốt bụng... thấy tình cảnh bọn tôi nên hào phóng cho tiền để góp ý những người khác cho theo, đấy chỉ có vậy thôi.
Vĩnh Kỳ nghe tính, thay đổi sắc dịch ngay.
- Vậy coi gì được, mình dùng cách khác đi, làm chuyện lừa gạt người khác không tốt.
Yến Tử nhăn mặt.
- Thiếu gia ơi, mình đã không còn núi, không còn nước gì nữa rồi đừng nên sỉ diện hão.
Tử Vy chỉnh lại.
- Phải nói là sơn cùng thủy tận rồi, đã đến đường cùng rồi...
Tiêu Kiếm thì không phản đối, cười nói:
- Thôi tôi biết rồi, nhưng cái trò đùa này từ nào đến giờ tôi chưa thử qua, mong là mọi thứ sẽ phối hợp hoàn hảo.
o0o
Thế là qua ngày hôm sau, Tử Vy và Nhĩ Khang ở lại quán trọ, còn Liễu Hồng và Yến Tử ăn mặc rách rưới đứng giữa phố đông người, lấy chiếc mâm gõ xèng xèng. Liễu Hồng đứng cạnh với cây đao trên tay chuẩn bị diễn võ, trong khi Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm giả làm người đi đường. Đám đông hiếu kỳ chẳng mấy chốc kéo tới, Yến Tử thấy số người tụ tập lại khá đông rồi, nên ngưng đánh phèng la nói:
- Kính thưa các vị ông bà, cô bác, chị em ở Lạc Dương. Tôi là Tiểu Yến Tử cùng bà chị đây là Tiểu Hợp Tử, chúng tôi người Hà Bắc, định đến Tứ Xuyên tìm người thân, không ngờ trên đường đến đây bà chị đã bị ngã bệnh, thuốc thang chạy chữa sạch cả tiền... hiện lưu lạc đến Lạc Dương này, thì coi như là đã... sơn cùng thủy hết, vì vậy không có nơi trọ, cũng chẳng có cơm ăn, tục ngữ có câu "ở nhà nhờ cha mẹ, ra đường dựa bạn bè..." Chúng tôi bây giờ cũng biết một chút võ nghệ, nên xin đem một ít công phu ra biểu diễn, hầu kiếm chút kinh phí đi đường, mong là các vị đại ân đại nghĩa Yến Tử này xin cảm ơn vô cùng.
Nói xong, Yến Tử chấp hai tay lên tiếp
- Xin cảm ơn!

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kiếm đứng trong đám đông, nghe Yến Tử lòng vòng giới thiệu mà không khỏi cười thầm. Vĩnh Kỳ xuất thân là a ca nên có bao giờ làm chuyện lường gạt người khác, vì vậy cảm thấy vô cùng xấu hổ.
Yến Tử sau khi giáo đầu xong, cầm thanh đao đã chuẩn bị sẵn, cùng Liễu Hồng biểu diễn, những đường đao của hai người rất được đám đông tán thưởng.
Sau một màn biểu diễn, Liễu Hồng cầm chiếc mâm đi xin tiền.
- Xin chư vị thưởng cho bao nhiêu cũng được! Rất cám ơn.
Đám đông đứng xem thấy Liễu Hồng mang mâm đến, có người vội vã rút lui, có người ném ít đồng xu vào. Đi gần giáp một vòng mà chẳng được bao nhiêu Yến Tử thấy vậy nháy mắt Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm, xong đem mâm tiến tới. Chẳng ngờ, Yến Tử bước tới thì Vĩnh Kỳ mắc cở quá lủi mất tiêu, còn Tiêu Kiếm lại bối rối không kém, quên cả lời dặn giả cho tiền, mà gãi gãi đầu, rồi bước ra sân lẩm bẩm.
- Đàn ông đại trượng phu ai làm chuyện lường gạt cho được, chẳng quang minh chính đại chút nào!
Nghĩ vậy nên Tiêu Kiếm vòng tay lên chào hết đám đông rồi nói:
- Các vị thân hữu bạn bè ở Lạc Dương, nếu các vị thấy hai cô gái này biểu diễn chẳng bắt mắt, thì Tiêu Kiếm tôi đây xin được biểu diễn thêm vài đường, để quý vị khẳng khái mà giúp đỡ bọn họ nhiều hơn.
- Cô nương! Tại hại nói có điều gì không phải, xin cô nương niệm tình tha thứ cho nhé!
Yến Tử lúc đó đang bực mình, cái anh chàng Tiêu Kiếm này thật bày vẽ, kế hoạch đã đặt ra thì y đó mà làm đi, còn bày chuyện biểu diễn, nên cầm đao phóng tới chém thật.
- Lộn xộn, chẳng chịu phối hợp thì xem này!
Tiêu Kiếm thấy Yến Tử chém thật, giật mình lùi ra sau. Nhưng Yến Tử không đứng yên lại tiến thêm một đao nữa, Tiêu Kiếm thấy vậy vừa né người vừa hét:
- Đao kiếm chẳng có mắt, không nên đùa.
Đám khán giả bên ngoài chẳng biết giả thật thế nào, chỉ thấy Yến Tử đánh tới tấp như vậy, trong khi Tiêu Kiếm lại chỉ né không đã đổ mồ hôi hột, nên cười thích thú. Yến Tử và Tiêu Kiếm một người đuổi, một người chạy, Đao quét nhanh mà người né cũng nhanh. Liễu Hồng bên ngoài cầm mâm đi thêm một vòng, đã bắt đầu thấy nặng. Đám đông không ngớt cổ vũ, Vĩnh Kỳ đứng xa xa nhìn mà cũng phải giật mình. Nhưng cuối cùng rồi Tiêu Kiếm cũng thoát được khỏi vòng chiến. Bấy giờ Yến Tử cũng thấy thu hoạch khá bộn nên cũng dừng tay.
Tiêu Kiếm và Yến Tử đứng ngang nhau vòng tay lên chào khán giả.
- Cảm ơn các vị, cảm ơn! Cảm ơn!
Đám đông bên ngoài vỗ tay khen ngợi, Vĩnh Kỳ còn chưa hết ngạc nhiên với màn kịch vừa rồi thì đã nghe hai khán giả đứng bên cạnh nói:
- Bọn họ đánh hay thật! Đẹp thật! mà cả hai trông cũng đẹp đôi đấy chứ? Tôi đoán họ hẳn là một đôi tình nhân.
- Còn gì nữa! bọn họ đóng kịch đấy, xem kìa tay nam đẹp trai mà nữ xinh xắn, họ rõ là xứng đôi!
Vĩnh Kỳ nghe bình phẩm tái mặt, chẳng còn thích thú với màn trình diễn vừa rồi nữa, lặng lẽ quay đi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 51

Đóng kịch thành công như vậy, Yến tử rất đắc ý, trở về nhà trọ, bước vào cửa, Yến tử đã oang oang:
- Tử vy, Nhĩ khang, bọn mình thành công rồi, các bạn không ở tận nơi nên không thấy, tôi và Tiêu kiếm đã biểu diễn như thật vậy đó. mấy người ở Lạc dương này, họ lé mắt hết trơn. Kết quả là tiền ném vào giỏ như mưa, còn vỗ tay khen hay nữa. thật đã! thật đã! Kiếm một chút mà bộn tiền! Ít ra cũng được cỡ hai lạng bạc. Như vậy là trên đường không còn phải lo nữa rồi "trời sinh ta ra tất hữu dụng, thiên kim xài tận lại phục hoàn" mà. Quả là không sai!
Tử vy và Nhĩ khang nghe vậy rất vui, Nhĩ khang có vẻ không tin hỏi:
- Có thật không đó? chỉ cần mấy người múa tay múa chân là có tiền liền à?
Nhưng lúc đó Vĩnh kỳ, Tiêu kiếm, Liễu hồng ở sau cũng đi tới. Liễu Hồng cười nói:
- Yến tử không gạt mọi người đâu! Bọn này đã kiếm được rất nhiều, thành công hơn cả lúc ở Bắc kinh nữa, nhưng mà cũng hơi thiệt thòi…Tiêu kiếm một chút.
Yến tử lúc đó như sực nhớ lại, bước tới chống nạnh trừng mắt với Vĩnh kỳ:
- Anh Vĩnh kỳ, em hỏi anh, chẳng phải là lúc đầu bọn mình đã thoả thuận. Anh phải đóng vai người quyên tiền sộp để những người khác noi theo ư. Tại sao đến lúc đó anh lại núp trong đám đông, nói thế nào cũng không chịu lộ diện? em đã cố tình nhìn về phía anh mấy lần ra hiệu, anh lại cứ giả lơ, làm em quê độ. May mà anh Tiêu kiếm nhảy ra kịp, nếu không em và Liễu hồng làm sao diễn tiếp được chứ? Anh làm sao vậy? Mãi đến hôm nay anh vẫn chưa quên được mình là hoàng tử ư?
Vĩnh kỳ đang bực bội, lại bị Yến tử hạch sách không chịu nổi, xanh mặt nói:
- Xin lỗi! Nhưng tôi đã nói với cô rồi, cái tác phong giang hồ, cái cách thức giả vờ lường gạt đó, tôi không thể chấp nhận được. Tôi chẳng muốn làm chuyện lường gạt dân lành, nên phải giả lơ như chẳng thấy, vậy thôi.
Yến tử thấy thái độ của Vĩnh kỳ như vậy càng tức, càng hét to:
- Đúng rồi! anh là con người cao quý, nên mới khinh thị kiếm tiền của bọn này. Đúng không? vậy thì tối nay anh đừng có ăn cơm, Ăn như vậy, nó làm bẩn cái miệng cao quý của anh đấy!
Vĩnh kỳ giận dữ.
- Nói như cô, hỗm rày chúng tôi phải sống dựa vào chuyện mãi võ của cô đó ư? được rồi, từ rày những đồng tiền nào của cô kiếm được, tôi sẽ không sử dụng tới, được chưa! Nếu tôi mà còn để cô nuôi mới sống nổi thì thật là hèn không xứng làm người nữa. "quân tử hữu sở vi, hữu sở bất vi" Bắt tôi đóng vai thằng hề để ăn xin người khác, chuyện này chưa được dạy nên chưa làm hiểu rồi chứ?
- Anh nói cái gì mà "quân tử hữu thủ vệ?" thủ vệ gì? Nhưng người đó họ đều là bá tánh, mà tôi cũng đã nói với anh rồi, đừng có noi chuyện quân tử với tôi, Suốt đời tôi không làm quân tử được đâu.
Yến tử chưa dứt lời, thì Vĩnh kỳ đã khoát tay nói:
- Tôi không hề nói cô ít học dốt nát, cô đừng nghe lộn chữ này qua chữ kia, rồi nghe một đường nghĩ một nẻo. Cô đừng có biếm chuyện tôi quân tử được không? Mà cô cũng nào phải là chẳng có ai hợp diễn đâu. Anh chàng Tiêu kiếm đó chẳng phải là đã diễn ăn ý với cô lắm ư, vai chính đã lên sân khấu thì cần gì vai phụ?
Yến tử nghe vậy tức quá, giậm chân.
- Còn nói là không chê tôi học dốt, rõ ràng là anh đang coi thường em. Ở Hồi ức thành đã xem thường khi dễ, đến đây lại tiếp tục… anh nói gì…. là tác phong giang hồ? cái gì mà ít học dốt nát? Rõ ràng là anh đang khi dễ tôi. Bây giờ trong lúc hoạn nạn, người bị thương kẻ bị bệnh, mà tiền bạc lại cạn cả rồi. Tôi hỏi anh đó, bụng anh đang đầy chữ nghĩa đó. Giờ anh có mang nó ra kiếm tiền được không?
Nhĩ khang thấy vậy vội can thiệp.
- Các người sao ồn ào vậy, những ngày bỉ cực như vậy còn chưa đủ ư?
Rồi quay qua Vĩnh kỳ, Nhĩ khang nói:
- Chẳng phải tôi phê bình, nhưng rõ là anh hơi khắc khe đấy. Yến tử vừa kiếm được tiền, mừng quá về khoe. Anh không nói được vài câu tán thưởng thì thôi, đằng này lại còn tạt vào mặt người ta một gáo nước lạnh. Anh làm vậy cô ấy không phản ứng sao được?
Tử vy cũng kéo Yến tử lại gần, nói với Vĩnh kỳ:
- Anh Nhĩ khang nói đúng đấy, Yến tử bây giờ là người làm được ra tiền, anh lại không bỏ được cái thế giá của mình không hoà hợp được. Đó cũng là chuyện bình thường, nhưng tốt nhất là anh nên từ từ giải thích, rồi chị ấy sẽ hiểu, chớ sao anh mắng người ta?
Tiêu kiếm cũng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đúng vậy!giờ chúng ta đều là những con người lưu lạc, không một xu dính túi. Cái vị đắng của một sự thiếu thốn một khi mà nếm được, anh sẽ hiểu có giữ nghiã khí hay không giữ cũng là một vấn đề. Cái đói nhiều khi đã bức bách thì không còn gì nữa, nguyên tắc quân tử, sẽ trở thành nước đổ cầu vịt thôi thì đừng có tự ái sỉ diện, quân tử gì cả, nó chẳng giúp được gì trong lúc này đâu.
Vĩnh kỳ nghe vậy biết là cái thế của mình đã xuống tận cùng đáy vực. Ngay cả Tiêu Kiếm cũng đứng về phía Yến tử chỉ trích mình. Cơn giận chợt bốc lên và không kềm chế được trút cơn giận lên Tiêu kiếm.
- Tôi biết, tôi biết mà! Anh mới là nam tử hán đại trượng phu! Anh oai phong lắm, tôi thì không được phóng khoáng vĩ đại như anh được chưa? Nếu anh hay, anh có thể bỏ tất cả sĩ diện, tự tôn. Thì từ đây về sau Yến tử mà có làm chuyện "trộm vặt hay lường gạt" thì anh gánh hết đấy nhé.
Tiêu kiếm nghe vậy tái mặt.
- Anh nói chi những điều khó nghe vậy? chẳng qua Yến tử vì mọi người mà kiếm tiền, vậy mà anh lại sử dụng các từ trộm vặt, lường gạt ra để phê phán, như vậy e là không phải. Tôi thấy vô cùng bất bình cho Yến tử đấy.
Vĩnh kỳ nghe vậy càng giận dữ.
- Tại sao anh lại bất bình cho người khác? Anh không có tư cách đó với Yến tử.
Nhĩ khang thấy vậy vội can.
- Vĩnh kỳ, Tiêu kiếm! hai bên phải đình chiến nghe chưa? Chúng mình là anh em đã từng vào sinh ra tử, sống chết có nhau nếu chỉ vì một chút chuyện nhỏ nhặt thế này mà để cho tình cảm sứt mẻ, thì không phải là đáng tiếc hay sao? Tôi biết mấy ngày qua, anh em mình đã gặp quá nhiều đau khổ, bị áp lực tứ phía nặng nề, nên….
Rồi Nhĩ khang quay qua Tiêu Kiếm nói như giải thích.
- Anh Tiêu kiếm, Vĩnh kỳ dù gì cũng là một hoàng tử, vậy mà phải dầm sương giải nắng dọc đường gió bụi thế này là hay lắm rồi. Anh ấy đã cố thích ứng với hoàn cảnh nếu có chỗ nào còn chưa hội nhập được thì cũng nên bỏ qua cho.
Tiêu kiếm trừng mắt nhìn Vĩnh kỳ rồi thở ra bỏ đi, Yến tử thấy vậy bất bình.
- Cái sai lầm lớn nhất của tôi là "trộm vặt, lường gạt" một ông hoàng tử như anh!
Nói xong cũng bỏ Vĩnh kỳ ở đó, đi vào phòng ngủ, Vĩnh kỳ đứng đó với một tâm trạng thất bại não nề.
Nhĩ Khang thấy vậy liếc nhanh về phía Tử vy, Tử vy hiểu ý chạy theo Yến tử, còn Liễu hồng thì thở ra.
- Thế này là thế nào, lúc đi vui vẻ, biểu diễn cũng thành công. gặt hái kết quả về một cách hứng khởi, tưởng là mọi người khen ngợi mở tiệc ăn mừng, kết quả lại cãi nhau một trận long trời lỡ đất, thật kỳ cục!
Rồi chẳng nói chẳng rằng cũng bỏ đi.
Vậy là mọi người bỏ đi hết, chỉ còn lại một mình Vĩnh kỳ với Nhĩ khang. Lúc đó Vĩnh kỳ mới thấy sự giận dữ của mình có phần quá đáng, nhưng lòng vẫn chưa hết buồn bực, chàng ngã người xuống ghế mệt mỏi, Nhĩ khang thấy vậy bước tới.
- Nếu tôi là anh thì ban nãy khi sự việc căng thẳng tôi đã tìm cách hoá giải rồi. Anh đã vì Yến tử mà cắt đứt quá khứ, anh đã đóng một vai trò quan trọng trong cuộc sống của Yến tử. Làm được những chuyện như vậy, sao anh lại không bỏ qua được những điểm nhỏ nhặt của Yến tử mà làm cô ấy buồn. Không phải trước đây anh đã từng nói, những khuyết điểm của Yến tử là ưu điểm của cô ấy hay sao. Đó là chưa nói….
Nhĩ khang đột ngột hạ thấp giọng.
- Hãy cẩn thận đấy, không sợ là sự chia rẽ giữa hai người sẽ bị người khác nhảy vào trám chỗ? Coi chừng Tiêu kiếm anh ta không phải vừa đâu!
Lời của Nhĩ khang đánh trúng tim đen Vĩnh kỳ, khiến anh chàng càng thấy nặng đầu hơn.
Trong khi đó, trong phòng ngủ, Yến tử càng nghĩ càng tức, đi tới đâu Yến tử đá bàn, đá ghế đến đó, vừa đá vừa bọc dọc.
- Hứ! dám đánh giá ta thấp vậy ư? Thật tức chết đi được tức chết đi được! vậy mà còn dám hứa với ta sẽ là một Vĩnh kỳ hoàn toàn mới, không đòi hỏi gì cả! Tất cả đều là gỉa dối, dám chê ta là thứ "giựt dọc lường gạt" nữa? anh ta mới đúng là tên lừa đảo, đã gạt ta, nói láo với ta!
Tử vy nghe vậy biện hộ:
- Chị nói vậy là oan cho Vĩnh kỳ, tất cả anh ấy làm chỉ vì muốn tốt cho chị, Vì chị, anh ấy đã phải bỏ hết tất cả, kể cả chức danh hoàng tử, bỏ cả những vinh hoa phú quý, cả vua cha. Nếu không phải vì quá yêu chị, thì làm gì có chuyện đó? vậy mà chị không chịu nghĩ đến, lại phủ nhận tất cả, còn nói là Vĩnh kỳ đã gạt chị. Nếu anh ấy gạt chị thì đã phải trả một cái giá quá đắt rồi!
Yến tử vẫn giận dữ.

http://tieulun.hopto.org

- Em còn dám nói giúp anh ấy nữa ư? À phải rồi vì anh ta là anh ruột của em mà.
- Anh ấy không phải là anh ruột em! Em bây giờ cũng không biết anh ấy là gì của em nữa. Nhưng chị thì rõ là chị em rồi, vì chúng mình đã bái thiên bái địa. Em không gạt ai hay bênh ai có điều em thấy từ lúc ta quen biết với Vĩnh kỳ, Vĩnh kỳ đã từ cái vị trí hét ra lửa, uy quyền tột bực, phải rơi xuống đến tận cùng chỗ thường dân phải sơn đông mãi võ kiếm sống. Như vậy quá thiệt thòi, nhưng Vĩnh kỳ đâu có kêu la, điều đó làm em bái phục. Anh ấy đã vì tình yêu làm mọi chuyện, vậy mà chị còn không hiểu, không cảm động. còn em, em thấy cảm đông quá mức. Sự trả giá cho tình yêu của anh ấy không phải nhỏ, những người đàn ông như vậy rất hiếm thấy. Chỉ có chị là có phúc mà chẳng biết phúc thôi!
- Em còn nói giúp cho anh ấy, nói giúp gì nữa? Ban nãy em không trông thấy thái độ của anh ta sao, anh ta nói vậy mà chấp nhận được à? Trước mặt anh Tiêu kiếm, Vĩnh kỳ lại nói chị không đáng một đồng xu. Trong lúc chị phải đổ mồ hôi ra mãi võ, thì anh ta trốn trong đám đông vì xấu hổ. Chuyện đó làm chị bực vô cùng, vậy mà về nhà còn không nói lời xin lỗi, còn làm dữ nữa. Chị đã quyết định từ đây về sau, chị sẽ tuyệt giao với anh ta!
Tử vy cười.
- Cái gì mà tuyệt giao? Làm sao tuyệt giao được chứ? Trong đám chúng ta chẳng ai rời ai được đâu. Chính miệng chị cũng đã nói vậy mà, chúng ta như người trong một nhà, sống chết có nhau. Cái tình cảm thâm sâu vậy làm sao mà tuyệt giao được chứ?
- Vậy thì chị sẽ không thèm nói chuyện với anh ấy, được chưa?
Tử vy thở ra.
- Chuyện đó cũng được… chỉ tội cho Vĩnh kỳ thôi.
Yến tử trợn mắt.
- Tội nghiệp, tội nghiệp chỗ nào chứ?
- Đã phải bỏ cung vàng điện ngọc, cùng chúng ta ngủ ổ rạ ổ rơm, từ một hoàng tử giàu sang phải ngửa tay chờ thiên hạ bố thí. Không xè tay xin tiền được, chứ không những không thông cảm còn măng người ta đến vuốt mặt không kịp, ác hơn nữa là….
- Cái gì mà ác, ai ác?
- Chị chứ còn ai?
- Tôi ác, mà ác chỗ nào?
Tử vy hạ thấp giọng nói;
- Giả sử chị là Vĩnh kỳ, Vĩnh kỳ chị, còn Tiêu kiếm là một cô gái đẹp, thì chị sẽ thế nào?
- Mi nói vậy là sao?
- Chị còn nhớ chuyện thái liên không? Cô nàng Thái Liên cùng Vĩnh kỳ cởi ngựa, lúc đó có người giận đến độ hai lỗ mũi cũng bốc khói, Còn cái anh chàng Tiêu kiếm này, văn võ song toàn, phong độ lại hiên ngang, đáng giá gấp mấy lần thái liên đấy.
- Ngươi nói vậy là sao? chuyện Tiêu kiếm và thái liên có gì liên hệ nhau, họ cũng chẳng cùng họ? tám cây sào chọc chẳng tới chứ đừng nói bà con.
Tử vy tức quá nói:
- Nói vậy mà cũng không biết, vậy thì nghe này, chị có biết Vĩnh kỳ đang ghen không? Đó ý là thế đấy, chị suốt ngày cứ quấn quanh Tiêu kiếm, như vậy chị đâu nghĩ đến Vĩnh kỳ người ta sẽ thấy thế không?
Yến tử nghe hỏi mới nghĩ ra:
- Nhưng mà… nhưng mà…. tôi chỉ xem Tiêu kiếm là anh mình thôi.
- Đúng thế còn lúc cái cô thái liên, cũng đâu có ý gì với Vĩnh kỳ chỉ xem như ông chủ thôi sao chị lại ghen?
Yến tử ngẩn ra, nhưng vẫn thấy bực bội.
- Chị không tin là anh ấy ghen đâu, có ghen đến đâu cũng không thể nhục mạ chị bằng câu "trộm vặt lường gạt" đã sử dụng từ như vậy mà tha thứ được ư, thật tức chết, tức đến độ muốn đau cả bụng luôn. Tôi không thèm ở lại đây đâu, tôi ra ngoài đây.
Tử vy giật mình.
- Chị định đi đâu chứ?
- Mặc tôi.
Yến tử nói rồi chui vào nhà bếp, lấy một cây búa thủ trong người đi ra ngoài Tử vy duổi theo:
- Trời sắp tối rồi, chị lại mang búa đi đâu, không được đi!
Vĩnh kỳ và Nhĩ khang đang ngồi trong phòng khác nghe vậy giật mình đứng dậy, chỉ nghe Yến tử nói:
- Tôi làm gì mặc, chẳng có ai có quyền cản tôi cả.

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ khang hỏi:
- Nhưng Yến tử đi đâu mới được chứ?
Yến tử vừa đi vừa nói:
- Tôi đi lên núi chẻ củi đây.
- Nhưng núi nào mới được chứ?
- Mặc kệ, núi nào cũng được. Thấy núi nào là lên núi đó, thấy cây là chặt!
Nhĩ khang cười nói:
- Vậy không được, trên núi có cọp, cô mà lên đó một mình là không an toàn, vả lại trong chợ Lạc dương bày bán rất nhiều củi, muốn là bỏ tiền ra mua có ngay đâu cần phải lên núi đốn?
Yến tử nói:
- Dạ bẩm thiếu gia, muốn mua thì phải tốn tiền chứ? Chúng tôi chỉ một chuyện mãi võ kiếm tiền cũng bị người ta phê phán bằng những lời khó nghe. Có người họ cao quý đến độ, cái gì cũng không làm, mà cũng không cho cả người khác làm. Trong khi đó hiện nay tiền bạc bọn này đã cạn rồi, chẳng có cách nào khác chỉ còn cách lên rừng đốn củi thôi.
Vĩnh kỳ ngồi yên một chỗ không nói gì cả, Nhĩ khang hỏi:
- Nói như cô vậy, thì trước khi muốn ăn cơm phải đi gieo mạ à?
Yến tử hất hàm.
- Không cần biết, anh tránh ra, để tôi đi đốn củi.
Nhĩ khang chạy ra đứng cản cửa.
- Cô đi đốn củi mà giận dữ thế này, rủi cây không đốn mà đốn trúng người thì sao?
- Tôi đã bảo là đi đốn củi làm sao lại đốn người, anh kiếm chuyện với tôi nữa ư? Hãy lo mà bảo vệ Tử vy đi, còn chuyện tôi mặc tôi.
Lúc đó Tử vy cũng từ trong chạy ra, đẩy Vĩnh kỳ một cái.
- Tôi thấy thì anh nên cùng đi đốn củi với chị ấy thôi.
Yến tử nghe vậy hét:
- Ai cần anh ấy đi với tôi, anh ấy cao quý như vậy chẳng lẽ đi làm nghề đốn củi à? Tốt nhất là nên ngồi lại ở nhà đợi tiểu thuận, tiểu quế tử đến phục vụ đợi bọn cung nữa mang thức ăn lên nhắm nháp.
Lúc đó Vĩnh kỳ không còn chịu nổi, đứng dậy hét:
- Đến lúc này mà còn dám nói nhưng điều lếu láo vậy được ư? thử hỏi hai năm qua, những gì không nên làm không được làm, nhưng đã vì cô, tôi đều xả thân thế mà còn không biết điều, còn dám mai mĩa. Nói đúng ra không phải là tôi cao quý gì cả, mà chỉ tại tôi ngu thôi!
Yến tử nghe vậy xông tới.
- Có phải bây giờ anh đã hối hận về điều mình đã làm rồi không? hối hận còn kịp mà vậy thì bây giờ anh hãy quay về đi, quay về với ông "rồng ngủ gục" của anh đi để còn được làm con rồng nhỏ!
Vĩnh kỳ giận dữ, đi thẳng ra cửa.
- Được rồi, vậy thì tôi đi đây!
Nhĩ khang thấy vậy nhảy ra can.
- Vĩnh kỳ, anh điên rồi ư, anh đi về đâu chứ? đừng quên là bây giờ anh cũng không còn nhà, không có chỗ cho anh quay lại nữa đâu. Thôi hãy ở lại đây hai người đừng cãi nhau nữa, hãy bắt tay giãng hoà đi, hoá sức lực thành tương hồ vậy!
Yến tử bực dọc đẩy Nhĩ khang ra.
- Anh thật lắm chuyện!
Nhưng cái đẩy của Yến tử lại trúng ngay vết thương trên vai Nhĩ khang, khiến Nhĩ khang la lên:
- Ui da, đau quá!
Tử vy thấy vậy giật mình.
- Anh Nhĩ khang, có sao không, đâu để em xem?
Yến tử thấy vậy giật mình.
- Xin lỗi anh Nhĩ khang, tôi không cố ý!
Yến tử vừa nói là ném cây búa xuống định chạy về phía Nhĩ khang.
- Ôi! chết tôi rồi, chắc sứt cả mấy lóng chân tôi rồi!
Lúc đó chợt nhiên Vĩnh kỳ kêu lên, mọi người quay lại, chỉ thấy Vĩnh kỳ ôm một chân nhảy cò cò. Thì ra cây búa của Yến tử đã rơi trúng chân Vĩnh kỳ.
Tất cả lại tái mặt, Yến tử lúc đó quên bẳng ngay Nhĩ khang, quay qua Vĩnh kỳ hỏi:
- Sao, rớt mấy lóng chân rồi hả! có sao không?

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh kỳ đứng lại xúc động, ôm lấy Yến tử.
- Nghiêm trọng lắm cả trái tim anh cũng nát ra. Đầu thì nhức như bưng, tay chân cũng rả rời, muốn mê sảng nữa.
Yến tử nghe vậy e thẹn, đẩy Vĩnh kỳ ra.
- Hừ! thì ra anh gạt tôi, anh đúng là tên trộm vặt, lường gạt, thủ đoạn nào cũng không chừa!
Nhưng cái đẩy của Yến tử lại trúng ngay vết thương trên vai Vĩnh kỳ thật, lần này Vĩnh kỳ lại ôm tay hét:
- Ui da! Ui da!
Yến tử lại nghĩ Vĩnh kỳ đóng kịch, nhặt búa lên nói:
- Anh muốn la muốn hét gì cũng mặc! tôi không mắc mưu anh đâu, hãy đem trò đó ra gạt mấy cô gái khác đi!
Yến tử vừa nói vừa đi trong khi Tử vy lại vén tay áo Vĩnh kỳ lên thấy lớp bông băng đã bị thấm ướt cả máu, khiến Tử vy la lên:
- Ồ! Nguy rồi, vết thương đã chảy máu lại rồi.
Yến tử nghe vậy giật mình quay lại, thấy thật ném búa xuống đất chạy đến, lần này búa lại rơi trúng chân mình.
- Ui da!
Yến tử lại ôm chân nhảy, lần này Vĩnh kỳ chạy qua.
- Có sao không? Đó thấy chưa ban nãy anh đâu có gạt em, trúng đau lắm đấy, đâu đâu cởi giày ra xem có bị gãy móng chân chưa?
Yến tử đẩy Vĩnh kỳ ra.
- Mặc tôi, mặc tôi, tôi không cần anh!
Nhưng rồi vết thương trên người Vĩnh kỳ rướm máu thật, Yến tử rớt nước mắt nói:
- Vết thương anh chảy máu lại rồi kìa, hãy lo cầm máu đi.
Vĩnh kỳ cảm động.
- Đã sẵn sàng vì em liều chết, đổ cả máu,vậy mà chỉ có một chút cái "cao ngạo" cỏn con kia, lại không bỏ được thật bậy. Thôi để anh sửa đổi, anh sẽ sửa đổi!
Câu nói của Vĩnh kỳ làm Yến tử khóc thêm.
- Thôi, từ rày sắp lên, nếu anh không thích đóng vai gì thì đừng đóng. Anh cứ giữ anh, còn em…. em cũng hư thật, em lúc nào cũng xấu, ăn cắp cả lê…. vì vậy anh nói "trộm vặt lường gạt" là đúng, tính xấu đó đúng ra phải chữa…
Vĩnh kỳ nghe vậy cũng xúc động.
- Không phải, anh mới sai. Vấn đề ở đây chẳng phải tại em mà tại anh, cái sai của em nhỏ còn cái sai của anh mới lớn. Anh đã lở lời gán cho em bốn cái tiếng trên, anh là người không biết lịch sự không giữ mồm giữ miệng, không có tư cách. Em biểu diễn hay như vậy, kiếm được nhiều tiền như vậy, đúng ra anh phải hãnh diện vì em. Vậy mà không những không làm thế anh còn bươi móc những khuyết điểm của em ra. Từ lúc đi lưu vong đến giờ anh hơi mất thăng bằng anh lúc nào cũng có mặc cảm mình là "hoàng tử" khi trở thành dân không hoà đồng được. Nói thật, một phần cũng vì yêu em, quá yêu em thôi!
Yến tử nghye nói mềm lòng hẳn.
- Thật vậy ư?
- Nếu anh mà nói dối cho đầu lìa khỏi cổ!
Yến tử ôm ghì lấy Vĩnh kỳ.
- Vậy thì để em nói cho anh biết một điều.
- Điều gì?
Yến tử kê sát tai Vĩnh kỳ nói:
- Em xem Tiêu kiếm như một người anh thôi.
Mặt Vĩnh kỳ đỏ gắt, trong khi Tử vy và Nhĩ khang nhìn nhau cười, Nhĩ khang bước tơi nhặt cây búa lên, nói với cây búa.
- Này cảm ơn cây búa nhe cây búa.
Yến tử thấy Nhĩ khang làm vậy, không dằn được cười sặc sụa.

Hôm ấy giữa Vĩnh kỳ và Tiêu kiếm đã có điều ngượng nghịu, hai người cứ tránh né nhau. Để giảng hoà Tử vy và Liễu hồng cùng xuống bếp, đến giờ cơm thức ăn bày lên đầy cả bàn Liễu hồng cười nói với mọi người.
- Tối nay không có món "thịt nướng chua cay" của Yến tử nhưng có món "thịt sườn chua ngọt" của tôi.

http://tieulun.hopto.org

Tử vy nói:
- Có cả món canh "chua cay" của Tử vy nữa đấy.
Yến tử tò mò.
- Sao người thì làm món "chua ngọt" còn người lại "chua cay" là ý gì?
Tử vy cười.
- Bởi vì hôm nay trong nhà có nhiều "giấm" nhiều "ớt" và cũng nhiều "đường" nữa!
Nhĩ khang nghe vậy cười theo.
- Vậy thì ai thích ăn chua cứ ăn, ai thích ăn ngọt cứ ăn, ăn cay cứ ăn. Từ ngày chạy trốn đến giờ, chua ngọt cay đắng gì cũng đủ cả rồi. người làm thức ăn đã có tâm cho ta thưởng thức thêm thì mọi người cứ chọn.
Vĩnh kỳ nghe biết là mọi người ghẹo phá mình, liếc nhanh về phía Tiêu kiếm mà không khỏi bức xức. Trong khi Tiêu kiếm lại cười một cách tự nhiên.
- Hay lắm, chua ngọt đủ cả, ai thích ăn chua thì ăn, thích ăn ngọt thì ăn, còn tôi, tôi chỉ thích uống rượu.
Nói xong Tiêu kiếm ngồi xuống, tự nhiên rót rượu ra uống, uống xong dùng đủa gỏ gỏ vào ly rồi ngâm nga.
Người sinh không rể má
Phiêu bạt như bụi trần
Theo gió cùng tám hướng
Không cần biết bản thân
Anh em cùng bốn bể
Đâu cần phải người thân
Miễn vui cùng chí hướng
Rót rượu không cần mời
Thích thì ta cứ uống
Năm tháng có chờ đâu.

Nhĩ khang cảm động nói:
- Bài thơ này phản ánh tình cảm bọn mình hiện giờ đó.
Tiêu kiếm gật đầu, Vĩnh kỳ thấy vậy vỗ vai Tiêu kiếm nói:
- Này người anh em, hôm nay đắc tội với anh, xin lỗi nhé.
Hai người nhìn nhau cười và chuyện xích mính coi như đã được gát lại.
Mọi người nán lại Lạc dương thêm mấy bửa để đợi vết thương của Nhĩ khang lành lặn. Sức khỏe của Tử vy phục nguyên rồi mới tính chuyện ra đi.
Việc kiếm sống của cả bọn, giờ chủ yếu chỉ là mãi võ. Hôm ấy những người có sức khỏe trong bọn đến phía bắc thành Lạc dương mãi võ. Họ gần như đã quen thuộc với nghề, nên không còn ngượng nghịu như bửa đầu. Cái hấp dẫn quần chúng nhất, là cuộc tỉ thí giữa Yến tử và Tiêu kiếm. Vì vậy vô hình trúng màn đánh nhau trở thành một màn không thiếu được. Tiêu kiếm và Yến tử trở thành hai nhân vật chính. Nhĩ khang và Tử vy cùng Vĩnh kỳ thì đứng trà trộn trong quần chúng, vừa bảo vệ, vừa cổ vũ để đám đông làm theo.
Hôm ấy giữa Yến tử và Tiêu kiếm chuẩn bị biểu diễn, Liễu hồng đang bưng mâm đi nhận tiền thưởng, thì trong đám đông quan Khâm sai Lý đại nhân cùng đám thuộc hạ cũng có mặt. Họ thấy Yến tử mãi võ, Vĩnh kỳ gõ phèng la, Nhĩ khang, Tử vy trong áo vải bô lam lũ, sự việc đó khiến ông bàng hoàng.
- Đúng là bọn họ rồi! tại sao lại có thể nông nổi này? Một hoàng tử đi gỏ chiêng cho hoàn châu công chúa mãi võ, Hoàng thượng mà biết được sự việc này hẳn đau lòng lắm.
Lý đại nhân còn đang nghĩ ngợi chưa biết phải phản ứng thế nào, thì Liễu hồng đã mang mâm đến quyên tiền, Liễu hồng vì chưa biết mặt Lý đại nhân nên nói:
- Xin chư vị cứ thưởng cho, bao nhiêu cũng được!
Lý đại nhân giật mình vội vã móc trong túi ra một nén bạc đặt lên mâm, điều đó khiến Liễu hồng giật mình, Nhĩ khang cũng ngạc nhiên nhưng vừa nhìn thấy Lý đại nhân đã sợ hãi lui ngay, nhưng đã không kịp.
- Phúc đại gia kiết tường, xin phúc đại gia đứng lại nghe tôi nói.
Nhĩ khang vội vã khoát tay, để lộ phần vai bị băng kín, càng làm Lý đại nhân ngạc nhiên. Trong khi Nhĩ khang lớn tiến.
- Yến tử, Liễu hồng, Tiêu kiếm, kẻ địch đã xuất hiện rút lui mau!

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ khang nói xong là kéo Tử vy chạy ngay.
Yến tử nghe Nhĩ khang báo động quay qua nhìn thấy Lý đại nhân, Yến tử hoảng hốt.
- Chạy nhanh, mọi người chạy nhanh, tay đại nhân dùng lưới chụp lại đến kìa!
Vĩnh kỳ nghe vậy vội kéo Yến tử đẩy đám đông trốn. Đám đông đứng xem thì chẳng biết chuyện gì xảy ra, người người thấy chạy là chạy theo, nên đẩy nhau khiến cảnh càng hỗn loạn.
Tiêu kiếm phi thân đến cạnh Nhĩ khang giục.
- Anh đưa Tử vy và Liễu hồng về nhà trọ trước sắp xếp hành lý càng nhanh càng tốt, chuẩn bị xe mã sẵn sàng, bọn này quay về là mình đi ngay. Tôi, Yến tử và Vĩnh kỳ sẽ dùng kế hoản binh đánh lạc hướng bọn chúng trước!
Nhĩ khang gật đầu rồi dẫn Tử vy và Liễu hồng đi ngay, Tiêu kiếm sợ lý đại nhân đuổi theo Nhĩ khang nên cố ý xoay người thủ thế trước mặt Lý đại nhân nói:
- Là vua của một nước, sao lại đang tâm sát thủ con ruột của mình?
Lý đại nhân nghe vậy giật mình, chưa phản ứng gì thì Tiêu kiếm đã cùng Yến tử và Vĩnh kỳ chạy sang hướng khác. Lý đại nhân ra lệnh cho bọn thị vệ.
- Hãy đuổi theo bọn chúng!
Thế là đám thủ hạ rượt đuổi theo đám Yến tử.
Yến tử, Vĩnh kỳ, và Tiêu kiếm cắm đầu chạy đến một xưởng nhuộm, Yến tử nhìn vào trong sân, thấy phơi vải đầy nghĩ là nơi này có thể trốn được nên chui vào. Vĩnh kỳ, và Tiêu kiếm vội vã chạy theo, không ngờ lúc đó đám nữ công nhân đang phơi vải đỏ, vải vừa treo lên đám Yến tử lại xông vào, làm sào vải ngã sập xuống, đám công nhân sợ quá hét lên:
- Coi chừng, coi chừng, các người là ai mà chạy vào đây? bẩn hết vải của bọn ta rồi sao?
Tiếng hét cuả đám công nhân đã chỉ rõ vị trí của bọn Vĩnh kỳ, lúc đó Lý đại nhân đã chạy đến, lý đại nhân nói lớn:
- Công chúa xin hãy dừng chân, thần có lời muốn thưa cùng, tình hình chẳng nghiêm trọng như điều công chúa nghĩ đâu. Nghe tin các vị có người bị thương, có người bị té, nên thần mang thái y đến đây!
Yến tử thấy Lý đại nhân và đám thủ hạ đã đến biết là không thể trốn tránh được, nên bước ra mắng:
- Ngươi đừng có gạt ta! lần trước đã dùng lưới cá bẫy ta. Một lần đã biết rồi, ta không ngu đâu. Ta cũng biết là các ngươi đã có lệnh "giết không thương tiếc" ta suýt bị rơi đầu một lần rồi, không để bị mất đầu dễ dàng nữa đâu.
Yến tử vừa nói vừa quơ tấm vải nhuộm đang treo, ném về phía Lý đại nhân. Tiêu kiếm và Vĩnh kỳ cũng đến triển khinh công đẩy tấm vải mở rộng ra hướng về phía lý đại nhân chụp xuống.
Vĩnh kỳ cũng nói:
- Lý đại nhân ông hãy bỏ ý định bắt giữ bọn này đi, hôm nay nể tình ông là đấng đại thần, bọn này không giết nhưng ông phải đưa đám thuộc hạ đi nơi khác ngay.
Lý đại nhân cố giải thích.
- Ngũ a ca! hoàng thượng lúc nào cũng nhân từ….
Nhưng chưa kịp nói dứt lời thì tấm vải đã chụp xuống khiến ông hoảng hốt, vội vung kiếm lên nhưng vải mềm nên đao chặt làm sao đứt, kết quả là ông bị cuốn luôn trong vải. Vĩnh kỳ, và Tiêu kiếm cố ý kéo dài thời gian để Nhĩ khang và Tử vy ở nhà thu dọng đồ đạc nên cùng Yến tử cầm chân họ bằng cách dùng vải của xưởng nhuộm bủa xuống đám quan binh.
Đám đông công nhân trong nhà máy sợ bỏ chạy tán loạn. Trong khí đám thị vệ lại sợ Lý đại nhân bị thương nên tuốt kiếm ra khiến không khí càng căng thẳng hơn.
Lý đại nhân e bọn tuỳ tùng làm ẩu, lên tiếng.
- Mọi người cẩn thận, đừng để bất cứ một ai trong số họ bị thương cả nghe.
Lệnh của lý đại nhân khiến bọn lính khó xử vì Yến tử cương quyết chống trả nên sử dụng vải và lăn lu ứng chiến, thuốc nhuộm văng tứ tung khiến họ cũng bị nhuộm màu.
Yến tử thấy vậy thích thú.
- Ồ, hay quá, hay quá, thế này thật vui!
Lý đại nhân thấy tình hình càng lúc càng rối nói to:
- Ngũ a ca, hoàn châu công chúa, hoàng thượng là người nhân từ, đã ra lệnh ân xá, không còn lấy đầu các người đâu. Hãy ngừng cuộc chiến lại đi, cùng thần về kinh phục mạng.
Yến tử nghe vậy hét:
- Ngươi về mà thưa lại với ông rồng của các ngươi là bọn này không ngu mà quay về đâu. Dù cho có bị bọn quan binh các người chặt đứt tay đứt chân, chết hết cũng được, nhưng sẽ không bao giờ quay về nữa.

http://tieulun.hopto.org

- Xin hoàn châu công chúa bớt giận.
Lý đại nhân chưa dứt lời thì Tiêu kiếm đã phóng tới một chưởng khiến Lý đại nhân lảo đảo rơi tọt xuống một hố nhuộm. Đám tuỳ tùng vội chạy đến đở chủ nhân lên, Tiêu kiếm thừa cơ, bảo Yến tử và Vĩnh kỳ.
- Thôi bọn mình đi!
Thế là cả ba chạy một mạch về nhà trọ, lúc đó Nhĩ khang, Tử vy, và Liễu hồng đã sắp xếp hành lý lên xe. thấy cả ba nguyên vẹn trở về, Liễu hồng mừng rở.
- Họ về rồi, về rồi kìa!
Thế là tất cả phóng lên xe, Vĩnh kỳ và Tiêu kiếm ngồi vào nơi lái, Yến tử và những người còn lại ngồi trong xe, xe chạy được một lúc Yến tử vẫn còn đắc ý nói:
- Tử vy, tại ngươi không thấy tay Lý đại nhân kia bị bọn này dần cho một trận ngất ngư. Coi như ta đã trả được thù hôm trước, ngươi nhớ không, lần trước ông ta dùng lưới cá bắt ta, lần này bọn ta đẩy ông ta rớt vào hồ nhuộm, khiến ông ta bị nhuộm đỏ choét luôn. Như vậy trước mặt Hoàng a ma ông ta sẽ là "hồng nhân" thích thật!
Tử vy kinh ngạc nhìn Yến tử.
- Em hay thật, trốn chạy xấc bấc xang bang thế này mà vẫn cười được ư?
- Sao lại không cười, họ đông người như vậy, mà mình chỉ có ba người thế mà địch không lại, để bị bọn này đánh cho "lạc hoa lưu thủy" (hoa rơi nước chảy).
Nói đến đó chợt nhiên Yến tử như phát hiện điều gì nói:
- À! Bây giờ thì tôi biết rồi, thế nào là "lạc hoa lưu thủy" thì ra đánh kẻ địch rơi vào hồ nhuộm nhuộm người ông ta thành nhiều màu sắc như là đoá hoa. Lúc ông ta đứng dậy nước chảy thành dòng gọi là "lạc hoa lưu thủy" vậy là tôi đã hiểu được thành ngữ.
Yến tử tỏ ra rất hứng khởi, còn Tử vy thì lo lắng, Nhĩ khang thấy vậy hỏi:
- Tử vy, em chẳng nên căng thẳng như vậy, phải nghĩ là cuộc đời của chúng mình từ đây về sau sẽ gặp mãi cãnh rượt bắt thế này. thầy thuốc đã nói, mắt em rất yếu, cần tránh căng thẳng càng nhiều càng tốt. Vì vậy điều gì không đáng thì đừng nghĩ, như vậy sẽ lợi hơn.
Tử vy thở dài.
- Tại sao Hoàng a ma không buông tha chúng ta? tại sao cứ truy sát mãi vậy? chúng ta mà chết cả thì cũng nào lợi lộc gì cho ông ấy?
Nhĩ khang nói:
- Thôi đừng nghĩ đến chuyện ấy mãi, càng nghĩ càng đau lòng chứ có ích lợi gì?
- Nhưng nếu Hoàng a ma cứ thế, chẳng buông tha thì chúng ta cứ phải trốn chui trốn nhủi, trốn đến bao giờ? Chúng ta đến đại lý, ông ta cho người theo đến Đại lý, vậy thì đâu có nơi nào là nơi an toàn?
Yến tử vỗ vai Tử vy nói:
- Cuộc sống này quả thật đầy căng thẳng, tại sao ta không xem nó như trò chơi "đuổi bắt" đi? Như vậy vừa vui vừa hồi hợp, càng hay chứ sao?
Liễu hồng nói:
- Đúng, mọi người phải phấn chấn lên, đến đâu hay đến đấy, Đến một lúc nào đó, Hoàng thượng sẽ mệt mỏi mà bỏ qua, lúc đo ta sẽ an ổn.
Tử vy nhìn ra ngoài nghĩ ngợi:
- Dù chúng ta cứ bị truy sát căng thẳng, nhưng mỗi lần nghĩ đến Hoàng a ma, tôi vẫn thấy ông ấy rất tốt với chúng ta Tôi thì nghĩ vậy, còn Hoàng a ma? chẳng lẽ người chỉ thấy những chỗ sai của chúng ta mà không thấy được chỗ tốt của ta?
Câu nói của Tử vy khiến mọi người mất vui, suốt chẳng đường còn lại, tất cả đều yên lặng.
Chiếc xe lộc cộc chạy giữa rừng, khoảng cách giữa bọn họ và vua càng lúc càng xa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 52

Hoàng cung vẫn sừng sững nguy nga, lạnh lùng. Hôm ấy, Dung ma ma từ ngoài hấp tấp chạy vào Khôn Ninh cung, kề tai hoàng hậu nói nhỏ:
- Bẩm nương nương, Ba Lãng đã quay về rồi ạ.
Hoàng hậu nghe vậy căng thẳng.
- Hắn đâu? Sao không bảo vào ngay?
Ba Lãng bước vào quỳ xuống
- Ba Lãng khấu kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên thiên tuế!
Hoàng hậu nôn nóng:
- Đúng dậy nói đi, có bắt kịp bọn nó chưa?
Ba Lãng đứng dậy, đầu cúi xuống.
- Bẩm nương nương, Ba Lãng này dẫn bộ hạ đến Lạc Dương thì phát hiện tông tích của bọn họ, đôi mắt của Tử Vy cát cát đã mù!
Hoàng hậu ngạc nhiên.
- Cái gì? Tử Vy bị mù? Làm sao bị mù chứ?
Lúc đó a ca Vĩnh Cơ từ ngoài định đi vào gặp mẹ, thấy cửa đóng, vội bước tới bên cửa sổ nhìn vào thì cũng vừa lúc nghe hoàng hậu hỏi, nên giật mình đứng yên. Với trái tim thơ ngây của Vĩnh Cơ, thì Yến Tử và Tử Vy là những người đáng yêu nhất trong cung. Vĩnh Cơ từ nào đến giờ chưa thấy ai đáng quý như họ. Hình ảnh đêm đốt pháo bông ngày nào Vĩnh Cơ cứ ghi nhớ. Nay nghe nói Tử Vy bị mù, nó lo lắng vô cùng, kế tiếp nó nghe Ba Lãng nói:
- Bẩm nương nương, hình như là dọc đường bị truy sát, bị thương, nên mới đưa đến tình trạng đó. Nó tài dò la nghe nói họ đi về phía Hàm Dương thế là đuổi theo, ra đến ngoại ô Lạc Dương thì chạm trán với họ, một trận quyết chiến xảy ra. Trong đám họ có mấy cao thủ võ nghệ siêu quần, nên thuộc hạ của nô tài đã bị thương mấy đứa, nhưng đổi lại họ cũng bị thương không kém. Phước đại nhân bị ăn hai đao trọng thương, có lẽ sống không nổi, còn Ngũ a ca cũng bị một đao, riêng về con a đầu Kim Tỏa thì nghe nói là cũng đã rớt xuống vực mà chết rồi.
Vĩnh Cơ nghe vậy giật mình, nghe hoàng hậu hỏi tiếp:
- Rồi sau đó?
- Nô tài bây giờ đã biết được hướng đi của bọn họ, nên đã phái người đến Quân Huyện mai phục. Chỉ cần bọn họ đến đây, là sẽ thanh toán hết tất cả, vì hiện giờ thực lực của họ rất yếu, đứa bị mù, đứa bị thương có di chuyển thì cũng không đi mau được đâu. Nô tài vội vã quay về đây, báo cáo và thỉnh ý nương nương, xem có cần truy sát tiếp không?
Hoàng hậu quay qua nhìn Dung ma ma, Dung ma ma suy nghĩ một lúc nói:
- Hoàng hậu nương nương, không phải ý người muốn là diệt cỏ phải diệt tận gốc ư? Bây giờ bọn họ lớp mù, lớp bị thương như vậy thì đúng là thời cơ rồi còn gì? Nếu bây giờ mà còn do dự e là không còn cơ hội nữa đâu.
Hoàng hậu chưa kịp lên tiếng thì đã nghe tiếng vú nuôi của Vĩnh Cơ bên ngoài vọng vào.
- Trời ơi! Thập Nhị a ca! Nô tài đi tìm khắp nơi chẳng thấy, sao a ca lại trèo lên cửa sổ, mà không đi vào bằng cổng chính?
Hoàng hậu và Dung ma ma nghe nói giật mình, Dung ma ma vội chạy ra mở cửa, chỉ thấy vú em đang kéo tay Thập Nhị a ca lôi đi, Dung ma ma tức quá tát cho vú em một cái mắng:
- Ngươi không biết giữ trẻ ư, sao để Thập Nhị a ca trèo cửa sổ, đây đâu phải là chỗ đùa? Nếu a ca mà có bề gì, mấy cái đầu của ngươi chưa đền được mạng đấy.
Vĩnh Cơ thấy vú nuôi mình bị đòn rồi nhớ lại những lời nghe lén ban nãy. Không dằn được chạy ngay tới tay đánh chân đá Dung ma ma.
- Nhà ngươi thật dễ sợ, ngươi muốn giết Ngũ a ca giết cả chị Tử Vy và Yến Tử, ngươi còn đánh vú ta, ngươi ác lắm...
Dung ma ma nghe vậy giật mình, hoàng hậu thì tái mặt, trong khi đó Vĩnh Cơ sau khi mắng Dung ma ma xong, chạy vội đến trước mặt hoàng hậu nói:
- Hoàng ngạc nương nương, không phải người từng dậy làm người tâm địa phải quang minh, hiếu thảo với cha mẹ, phải biết thương yêu anh chị em, đối xử với mọi người phải khoan dung, nhân từ. Vậy mà Ngạc nương nương lại sai người đi giết Ngũ a ca, chị Tử Vy và chị Yến Tử, làm bị thương Ngũ a ca và Nhĩ Khang ca ca nữa. Ngạc nương quả là tàn nhẫn, con phải đi mét Hoàng a ma mới được!

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh Cơ nói xong quay đầu chạy ra ngoài, Dung ma ma phải rượt theo giữ lại.
- Xin Thập Nhị a ca bớt giận, Thập Nhị a ca đã nghe sai rồi, chẳng có chuyện đó đâu, đừng có hiểu lầm, Hoàng ngạc nương chẳng hề có ý đó!
Hoàng hậu bị Vĩnh Cơ hạch sách hết sức hoảng hốt, những lời của con trai như những mũi dao nhọn đâm vào người khiến bà đổ mồ hôi hột, vội vàng ra lệnh cho Ba Lãng.
- Thôi, ngươi hãy lui ra đi, tạm thời án binh bất động chờ ta quyết định sau!
- Vâng, nô tài xin tuân mệnh!
Ba Lãng vội vã rút lui, Dung ma ma trừng mắt với vú nuôi của Thập Nhị a ca.
- Ngươi cũng đi ra!
Vú nuôi cũng rút lui, Dung ma ma đưa Thập Nhị a ca đến trước mặt hoàng hậu, Vĩnh Cơ vẫn còn ở trạng thái đặc biệt kích động, vừa vùng vẫy vừa nói:
- Hoàng ngạc nương người làm sao biết được chị Tử Vy và Yến Tử yêu thích con cỡ nào? Ở trong hoàng cung này chẳng ai chịu chơi với con cả, họ đang đùa mà trông thấy con là bỏ đi ngay, chỉ có hai chị ấy là đùa giỡn với con coi con như em của họ. Vậy mà sao Ngạc nương lại muốn giết họ, tại sao? Tại sao?
Hoàng hậu nghe nói giật mình, cúi xuống ôm lấy Vĩnh Cơ.
- Vĩnh Cơ, con nói sao? ở đây chẳng ai chịu làm bạn con cả ư? Họ gặp con là né tránh hết à?
Vĩnh Cơ hét:
- Ai biểu Ngạc nương dữ quá làm gì? Chính vì vậy họ nhìn thấy con lại giả vờ như không trông thấy chỉ có chị Tử Vy và Yến Tử là thích đùa với con, chơi với con.
Hoàng hậu càng nghe càng kinh ngạc, lẩm bẩm:
- Sao lại có chuyện như thế? Trông thấy con mà lại giả bộ không nhìn thấy? Chỉ có Yến Tử là chơi là cười với con, họ không tốt như vậy đâu, có lẽ họ muốn lừa gạt con đó!
- Sao lại lừa gạt? Họ chơi với con là chơi với con, cười với con là cười, chẳng có chuyện giả vờ đâu. Vậy mà Ngạc nương lại định giết họ, rõ ràng là con nghe thấy cơ mà, Hoàng ngạc nương người ác tâm như vậy, con ghét người!
Hoàng hậu giật mình, bà ôm chặt Vĩnh Cơ nói:
- Con ơi con đừng ghét mẹ, tất cả những điều mẹ làm đều là vì con cả. Nếu con mà hận mẹ, thì mẹ còn tranh đấu mà làm gì? Giành giựt mà làm gì?
Rồi hạ thấp giọng nói với Vĩnh Cơ:
- Vĩnh Cơ, con đừng hiểu lầm, mẹ không có ý giết họ đâu, tất cả tại con nghe không rõ đấy, mẹ phái người đi là để bảo vệ họ. Còn người muốn giết họ là Hoàng a ma chớ không phải mẹ.
Dung ma ma cũng cúi người xuống.
- Thập Nhị a ca, cậu đừng bao giờ nên tìm Hoàng a ma! Vì lần trước Hoàng a ma đã hạ lệnh chém đầu họ, lúc đó a ca cũng có mặt ở nơi đó mà, nghe rõ mà? Hai cô cát cát đó khó trăm bề mới chạy thoát được, bây giờ Hoàng a ma mà biết được chỗ họ trốn sẽ bắt về đây chém đầu họ đấy. Chắc a ca không muốn chuyện đó xảy ra đâu hử? Riêng về chuyện ban nãy, a ca ở ngoài cửa sổ nghe thấy, thì là nghe sai rồi, đừng có ngờ oan cho Hoàng ngạc nương, ngờ oan là hại mẹ biết không?
Vĩnh Cơ nghi ngờ nhìn Dung ma ma rồi nhìn hoàng hậu.
- Vậy ư! Chẳng phải là mọi người đang nghiên cứu để tìm cách nào giết Ngũ a ca và các chị ấy ư? Nghe nói chị Tử Vy cũng bị mù à?
Hoàng hậu ôm lấy Vĩnh Cơ lúng túng.
- Ờ... ờ... Đó chỉ là nghe nói, chứ chưa có gì chứng thật. Nhưng mẹ hứa với con mẹ sẽ không giết họ, không giết họ đâu, con đừng ra ngoài nói um sùm, hãy tin tưởng Ngạc nương của con, được chưa?
Vĩnh Cơ ngơ ngác không biết đó là sự thật hay giả, có điều lần trước Hoàng a ma hạ lệnh chém đầu chị Tử Vy và chị Yến Tử là có thật, nó hết nhìn hoàng hậu đến nhìn Dung ma ma.
- Người lớn sao lộn xộn quá, nói một đàng làm một nẻo, con không biết phải tin ai, nên tìm ai?
Hoàng hậu chợt nhiên nhớ tới lúc Tử Vy bị châm kim trong ngục đã thảng thốt kêu "hoàng hậu nương nương! Người làm vậy không sợ Thập Nhị a ca ở bên ngoài cửa trông thấy những gì bà làm ư? Bà không sợ ư..." Mà bất giác rùng mình, đến bây giờ thì bà mới biết ý của Tử Vy muốn nói, bà vội ôm chầm lấy Vĩnh Cơ run rẩy.
o0o
Trong khi Tử Vy, Yến Tử vẫn trên bước đường lưu lạc. Hôm ấy vừa tới một thị trấn nhỏ, mọi người đã vô cùng mệt mỏi thăm dò thấy là chẳng có truy binh, nên tất cả kiếm một nhà trọ an nghỉ.
Sau khi tắm rửa nghỉ ngơi xong, tất cả kéo ra phố ngoạn cảnh đồng thời cũng muốn tìm nơi để mãi võ

http://tieulun.hopto.org

mưu sinh. Không ngờ khi xuống phố lại thấy có người đã mãi võ rồi, hiếu kỳ cả bọn kéo đến xem.
Chỉ thấy đám mãi võ có một cô bé khoảng mười một, mười hai tuổi, đang biểu diễn trò nhào lộn. Nhiều chiếc ghế nhỏ được chất lên thật cao, cô bé vừa chất vừa trèo lên đỉnh. Số ghế đã chất gần chục chiếc, một cảnh tưởng hết sức nguy hiểm, đám đông đứng xem nín thở lo ngại cho em. Trong khi đó đứng bên dưới chồng ghế một người đàn ông to lớn, vừa gõ phèng la, vừa nói:
- Mọi người hãy đến xem, đến xem... màn trình diễn nguy hiểm nhất sắp bắt đầu đây, đứa bé gái này sau khi lên đến đỉnh cao nhất, nó sẽ lộn ngược đầu xuống, không những lộn ngược đầu mà còn quay dĩa nữa. Một màn nguy hiểm hấp dẫn có một không hai!
Ngay lúc đó trên cao, đứa con gái ốm yếu kia đã chổng đầu xuống ghế thành công, tên đàn ông lực lưỡng kia ném những chiếc dĩa lên, đứa bé phải dùng chân chụp dĩa rồi hất lên chụp lấy xoay tròn.
Mọi người đứng bên dưới vỗ tay tán thưởng, trong số đó có cả Yến Tử. Yến Tử nói:
- Màn này quả là khó mà biểu diễn được, hay thật, nhưng mà con bé cũng là đồng nghiệp tôi đấy, có điều nó biểu diễn màn khó khăn hơn, hay hơn.
Yến Tử nói đến đó, rồi chợt nhiên nổi hứng cổ võ giùm cho tay đại hán:
- Các vị hương thân, các vị bằng hữu Mọi người đã xem biểu diễn xong thì phải thưởng tiền chứ, đừng để cô gái này biểu diễn không công coi chẳng được!
Yến Tử nói xong khẳng khái móc mấy đồng tiền ném vào mâm cho lão bưng mâm.
Nhưng ngay lúc đó, cô bé đang biểu diễn trên cao, chợt lỡ chân làm rơi chiếc dĩa xuống đất vỡ nát, tay đại hán dưới đất nổi cơn thịnh nộ ngay, mắng:
- Cái con a đầu này, mày cẩn thận một chút có được không? Trước đám đông thế này, mi định làm nhục ta à? Nếu còn làm rớt thêm một chiếc dĩa nữa thì liệu hồn với tao đó.
Đứa bé gái nghe vậy sợ quá lại làm thêm mấy chiếc dĩa rơi xuống, tay đại hán kia giận dữ, nắm đấm lên cao, hét:
- Mày cố ý muốn đập bể nồi cơm của cha mày phải không? Xuống đây rồi mầy biết tay tao, không trừng trị mầy không được.
Nói xong hắn ta ném thêm mấy chiếc dĩa khác lên.
- Nào chụp lấy, biểu diễn lại cho đàng hoàng chuộc tội xem.
Đứa con gái trên cao có lẽ vì sợ mà cũng có lẽ vì kiệt sức nên đôi tay chống không còn vững nữa. Thế là bao nhiêu cái dĩa vừa chụp được lại rớt xuống đất bể tan. Tiếp đó cả người con bé cũng rơi từ trên cao xuống. Đám đông sợ ghế ngã trúng mình, nên bỏ chạy tán loạn, Vĩnh Kỳ thấy vậy hét:
- Cẩn thận, đừng sợ, có ta!
Rồi phi thân lên đỡ lấy thân hình con bé. Con bé vừa đứng vững, sợ hãi chắp tay lạy gã đại hán.
- Con xin lỗi cha! Con sẽ không làm rơi nữa đâu, để con thử lại lần nữa.
Không ngờ tay đại hán rút cây roi dài ở lưng ra, quất tới tấp lên người con bé.
- Đồ chết tiệt! Đồ hôi thối! Ta biết mầy cố tình phá mà, mầy đã làm bể cả dĩa, đuổi hết khách tao đi, còn xin lỗi nỗi gì, để mầy làm lại rồi cũng bể thêm thôi.
Yến Tử thấy vậy bất bình ngay, hét lên một tiếng phóng tới đoạt roi của tên đại hán ngay.
- Ngươi là cha gì mà kỳ cục vậy? Con cái nhỏ xíu, bắt nó làm trò nguy hiểm như vậy, té chết thì sao, may là người của ta đỡ kịp, nó không bị thương là may mắn lắm rồi, đúng ra phải an ủi vỗ về, đằng này còn trừng phạt bằng roi, Ngươi thật tàn nhẫn chẳng có một chút tình cha con gì cả!
Tên đại hán chẳng những chẳng dừng, mà còn đẩy mạnh Yến Tử một cái, hét:
- Ta dạy con của ta mắc mớ gì đến ngươi? Người là cái giống gì mà bày đặt lên mặt dạy đời ta chứ?
Vĩnh Kỳ thấy ta đại hán ra tay khá mạnh nên tiến nhanh tới chụp tay hắn bẻ ngoặc lại nói:
- Người đã ngược đãi trẻ con, mang mạng sống của nó ra làm trò đùa kiếm tiền, ta phải mang ngươi đến quan phủ trừng trị mới được!
Tay đại hán lên tiếng.
- Ngươi có mang đến quan phủ ta cũng không sợ, quan phủ làm gì ta được chứ! Đúng là ăn cơm nhà lo chuyện người ta, mà lo bậy mới nói. Đâu có ai cấm chuyện cha mẹ đánh dạy con cái bao giờ? Các ngươi là côn đồ xứ nào đến đây? Mà chen vào chuyện của người khác...
Tên đại hán chưa dứt lời thì Nhĩ Khang đã xáng cho hắn một cái tát như trời giáng, nói:
- Cái thứ ăn nói vô độ như người, tàn nhẫn như ngươi, muốn nhịn ta cũng không nhịn được. Ta ghét nhất là chuyện người lớn ngược đãi trẻ con. Không cho ngươi bài học, ngươi sẽ nghĩ là trên đời này chẳng còn lẽ phải. Có một người cha như ngươi, con ngươi quả là vô phước vô phần bảy đời nó!
Lúc đó đứa nhỏ thấy ai cũng đứng về phía nó, bênh vực cho nó, nên quỳ xuống trước mặt mọi người dập

http://tieulun.hopto.org

đầu nói
- Các vị anh lớn chị lớn hãy cứu lấy em! Em không phải là con của ông ấy, nhà em nghèo, cha em đã bán em cho ông ta. Ông ta hung dữ lắm, ngày ngày bắt em diễn trò, nhưng lại không cho em ăn no. Em biểu diễn mà không đạt còn bị đòn... em sợ... em sợ lắm...
Đám Yến Tử nghe vậy máu nóng chợt nổi lên Nhĩ Khang hét lớn:
- Này tên kia, đứa bé này có phải là con ngươi không?
- Phải rồi sao mà không phải rồi sao? Có thế nào thì ông mầy cũng đã bỏ tiền ra mua nó, vì vậy bảo nó là con cũng được mà a đầu cũng được, Nó phải bỏ sức ra biểu diễn kiếm tiền về cho ta... chuyện đó các ngươi không có quyền nói!
Lúc đó đám đông giãn ra đang tụ lại, ai nấy nghe nói đều bất bình.
Nhĩ Khang hất hàm về phía Tiêu Kiếm và Vĩnh Kỳ.
- Chúng ta thử xem có thể can thiệp được không nhé!
Nói xong là phóng tới đá cho tay đại hán một đá.
- Ui da!
Đại hán té ngửa, Tiêu Kiếm phóng tới cho thêm một đạp làm hắn ta văng qua chân Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ thuận chân đá một cái bay sang Nhĩ Khang. Kết quả là tay chủ gánh hát rong văng qua văng lại như quả cầu, đám đông đứng xem không những không thương tiếc còn cổ võ.
- Đánh nó đi, đánh chết cũng được, làm cha gì mà độc ác quá, phải dạy cho nó một bài học để nó chừa tội ác chứ?
Tên đại hán thấy mình bị đánh đau như vậy biết là đã gặp cao thủ, vội lạy lấy lạy để.
- Xin các vị hảo hán, xin các vị cô nương tha thứ cho, tôi biết mình sai rồi từ đây về sau sẽ không dám tái phạm nữa, không dám... xin hãy tha mạng cho.
Nhĩ Khang đạp chân lên mình gả hỏi:
- Mi còn dám hiếp đáp đứa con gái nầy nữa không?
- Dạ không dám, không dám!
Nhưng đứa con gái nhỏ dập đầu liên tục trước Yến Tử, nó có vẻ sợ hãi tột cùng.
- Xin các vị hãy cứu giúp, các vị mà đi rồi, con sẽ bị đòn nữa, ông ấy sẽ đánh chết con, xin các vị cứu con!
Tử Vy nghe vậy tội nghiệp, đỡ con bé dậy, nhìn Nhĩ Khang nói:
- Thế này thì có nghĩa là chúng ta không giúp được gì cho con bé mà còn có nghĩa là hại nó thêm. Vì khi chúng ta đi rồi, chuyện gì sẽ xảy ra cho nó? Chắc chắn con bé sẽ khó sống được, hôm nay cứu nó, nhưng ngày mai ngày mốt thì sao?
Con bé nói thêm.
- Vâng, ông ấy rất thích uống rượu, con kiếm được bao nhiêu tiền ông ấy đều mua rượu uống, uống say là đánh con, mà hôm nào ế khách cũng đem con ra đánh.
Nhĩ Khang quay qua Tử Vy.
- Vậy thì theo ý em, mình phải làm sao đây?
Yến Tử thì bất cần phải trái, xông tới trước mặt tên đại hán hỏi:
- Này hãy nói cho bọn ta biết, cô bé này ngươi bán bao nhiêu tiền, bọn này muốn mua đấy.
Tên đại hán tròn mắt.
- Muốn mua ư, tôi không bán, Vì nó là nguồn thu nhập của tôi, nó là đứa con gái cưng của tôi, tôi không bán.
Yến Tử hét:
- Ngươi phải bán, bắt buộc phải bán, bằng không ta sẽ đá cho chết ngươi.
Vừa nói Yến Tử vừa đá, tay đại hán đau quá hét lên:
- Ui da, ui da, thôi được tôi bán!
- Bao nhiêu tiền!
- Năm mươi lạng bạc! Tôi mua nó tốn đến năm mươi lạng đấy, không có năm mươi lạng tôi không bán.
Liễu Hồng nghe vậy tròn mắt:
- Năm mươi lạng lận ư? Nhĩ Khang, tài sản chúng ta gom lại chưa có tới mười lạng làm sao?
Tên đại hán nghe vậy nói:
- Vậy thì tôi không bán, nó là chén cơm của tôi. Không có nó là tôi đói, thà bị đánh chết còn hơn chết đói.
Tiêu Kiếm ngẫm nghĩ nói:
- Mọi người hãy móc túi ra kiểm tra lại xem tất cả có bao nhiêu.

http://tieulun.hopto.org

Thế là tất cả móc tiền túi ra, sau khi để lại một số tiền nhỏ để dùng hàng ngày, Tử Vy nhìn lên nói:
- Mười hai lạng đấy, bán không?
- Chẳng thấm vào đâu...
Gả đại hán chưa dứt lời thì Tiêu Kiếm đã bước tới xách cổ hắn lên, dằn từng tiếng một.
- Ta chỉ nói một lời với ngươi, nếu ngươi không bán, ta sẽ cắt gân chân ngươi, móc mắt ngươi, ném ngươi xuống sông cho cá ăn, Lúc đó chẳng những ngươi không có mười hai lạng bạc, mà cả mạng sống của ngươi cũng không còn, ta nói thật chứ không dọa đâu, bây giờ chịu bán hay không chịu bán?
Tên đại hán thấy thái độ lạnh lùng của Tiêu Kiếm hắn sợ hãi nói:
- Được rồi, tôi bán! Tôi bán!
Tiêu Kiếm nói:
- Được rồi, vậy theo ta về khách sạn làm giấy tờ đàng hoàng để ngươi khỏi phải chối.
Thế là Yến Tử, Tử Vy dẫn con bé đi, con bé không dám tin đây là sự thật, nó hết nhìn người này đến người khác mà sung sướng khôn cùng.
o0o
Kết quả là trên đường lánh nạn, đám vương tôn công tử càng ngày càng cạn tiền đi, trong khi lại vớt thêm một cô bé côi cút. Tối hôm ấy, con bé sau khi tắm rửa sạch sẽ được mặc áo quần mới, được lên bàn ngồi ăn một bữa cá thịt no nên mà từ trước đến giờ nó chưa hề được ăn ngon như vậy. Mọi người nhìn nó ăn mà vô cùng cảm động, Yến Tử vẫn còn ấm ức nói:
- Cái tên chó má kia nó bắt con nhỏ bụng đói làm việc, thật tàn nhẫn này cô bé đã mấy ngày không được ăn rồi?
Cô bé vừa gắng nuốt vội, vừa đáp.
- Đã hai ngày qua con chưa được ăn cơm, vì cha nói không được ăn, ăn nhiều bụng sẽ bự không thể biểu diễn được. Chính vì vậy mà con mới bị đuối sức, mới té ngã từ trên xuống đấy chứ?
Yến Tử bất bình.
- Thật là vô lý, đúng ra ban nãy ta đừng đưa tiền cho hắn. Bắt hắn phải nhịn đói mấy hôm để hắn biết mùi đói như thế nào.
Tử Vy quay qua hỏi cô bé.
- Em năm nay bao nhiêu tuổi? Tên gì?
- Dạ em tên A đầu.
Tử Vy giật mình.
- Cái gì? Đó đâu phải là tên? Chẳng lẽ cha đẻ của em cũng gọi em là a đầu nữa ư?
Cô bé nói:
- Con không biết cha ruột con là ai. Ngay từ lúc nhỏ, người ta đã bắt con học xiếc, rồi ông cha này bán con cho ông cha khác. Con bị bán như vậy bảy tám lần đến độ con không biết mình tên gì họ gì cũng không biết cả ngày sinh năm sinh nên cũng không biết cả tuổi của mình bao nhiêu nữa!
Yến Tử nghe vậy ngẩn người ra, chống tay lên cằm nhìn cô bé rồi rơm rớm nước mắt lẩm bẩm.
- Không cha, không mẹ, không tên không tuổi. Sống bằng nghề múa xiếc rong... tại sao ngươi lại giống ta lúc nhỏ quá vậy?
Tiêu Kiếm nghe vậy quay qua nhìn Yến Tử với ánh mắt đồng cảm.
Yến Tử suy nghĩ một chút rồi nói với Liễu Hồng.
- Thôi này Liễu Hồng, ngươi hãy sử dụng lại cái tên Liễu Hồng đi, còn cái tên Tiểu Hợp Tử dành cho con bé này.
Nói xong quay qua vỗ vỗ vai con bé nói:
- Đấy nhé, từ đây về sau mi có cái tên rồi đấy, ta gọi ngươi là Tiểu Hợp Tử, còn ta đây là Yến Tử bắt đầu từ bây giờ chúng ta là chị em một nhà.
Con bé nghe vậy vội đẩy chén cơm qua, vòng tay lại bái:
- Tiểu Hợp Tử này xin bái kiến các anh các chị.
Liễu Hồng vội đỡ cô bé dậy, kéo nó về phía bàn ăn.
- Thôi khỏi phải dập đầu lạy gì cả, hãy ăn cơm nóng đi đừng để lạnh, còn chuyện nhận anh nhận chị chậm chậm tính.
Đứa bé gái thấy mọi người có vẻ yêu quý nó, trên rất cảm động.
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, và Tiêu Kiếm nhìn nhau, họ biết một vấn đề khó khăn lại bày ra trước mắt, nhưng nhìn cảnh ba cô gái lo cho một em nhỏ đáng thương, họ lại không đành lòng nói vào, Nhĩ Khang chỉ nói:
- Để cho nó được một đêm ngủ ngon, còn chuyện khác mai sẽ tính.

http://tieulun.hopto.org

o0o
Sáng hôm sau, vừa thức giấc là mọi người vội vã chất hành lý lên xe.
Tiểu Hợp Tử rất vui nó cứ quấn quýt bên chân Yến Tử giành lấy công việc.
- Mấy việc này các chị để em lo, để em làm được mà, em có sức mạnh hơn các chị.
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm nhìn nhau rồi kéo Yến Tử, Tử Vy và Liễu Hồng lại, Nhĩ Khang nói:
- Tử Vy, Yến Tử mọi người nghe tôi nói đây, có một vấn đề hết sức quan trọng, chúng ta đã vượt sông vượt núi với kiếp sống lang bạt thế này, chỉ biết hôm nay không biết ngày mai sẽ ở đâu. Trong khi kẻ thù thì cứ rình rập tìm cơ ám hại, bản thân chúng ta còn chưa giữ nổi, làm sao có thể chăm sóc thêm một đứa con nít nữa chứ?
Yến Tử nghe vậy lo lắng.
- Thế thì theo các anh, chúng ta phải làm sao bây giờ?
Vĩnh Kỳ thành khẩn.
- Nghe anh nói này, chuyện hôm qua chúng ta cứu nó là chuyện chẳng đặng đừng, nhưng bây giờ phải dẫn nó theo thì e là không được. Chúng ta phải tìm một chỗ an toàn nào đó, để nó lại thôi.
Tử Vy căng thẳng.
- Nhưng mà nó là đứa không nhà, không có cả người thân, rồi bỏ nó lại cho ai? Chúng ta dù gì cũng khó khăn quá rồi, thêm một đứa nhỏ chắc không nghĩa lý gì đâu. Yến Tử lại đã nhận nó làm em nuôi thì nó là em của cả bọn mình vậy.
Yến Tử nghe vậy tán đồng ngay
- Đúng đấy, đúng đấy, nếu chúng ta không mang nó theo rồi sẽ bị bọn xấu bắt lại làm những trò chết người. Không được, không được, phải mang nó theo mới được.
Vĩnh Kỳ nhăn mặt.
- Yến Tử, em cần phải tỉnh táo một chút, đây không còn là vấn đề tình cảm, Em thử phân tích tình cảnh hiện nay của bọn mình xem sao? Chuyện dẫn con bé theo là tốt hay trở ngại, cái vấn đề an toàn của mình còn chưa chắc thì làm sao mình bảo đảm được cho nó. Chúng ta hiện cũng có cái khó khăn của ta!
Nhĩ Khang tiếp lời.
- Nếu sau lưng ta chẳng còn bọn quan binh đuổi theo thì chuyện dẫn nó theo chẳng là vấn đề, nhưng đằng này lúc nào ta cũng phải ứng phó với những tình huống bất ngờ, rồi chuyện đánh nhau... mấy người hãy nhớ lại lần trước xem cả bọn đã bị đánh đến độ phân tán ra nhiều nhóm nhỏ, mãi đến giờ này Liễu Thanh và Kim Tỏa còn chưa trở về. Nếu chúng ta lại lâm vào tình cảnh đó một lần nữa thì ai sẽ lo lắng cho nó, vả lại trên đường đi đâu phải bình yên. Tên bay đạn lạc, ngay chính chúng ta còn bị thương tích đầy người, nếu chẳng may nó lại bị thương, như vậy chẳng phải cứu nó là hại nó ư?
Yến Tử cương quyết.
- Tôi sẽ lo bảo vệ cho nó!
Vĩnh Kỳ nói:
- Bản thân cô, cô đã bảo vệ được chưa?
Tiêu Kiếm thấy cuộc chiến sắp bùng nổ vội góp ý.
- Thôi thì thế này vậy, trạm kế tiếp chúng ta đổi sang Nam Dương, vì ở Nam Dương tôi có một người bạn rất thân họ Chúc. Hai vợ chồng ông ta rất tốt, hiền đức lại giàu có, nhưng đang ở tuổi trung niên rồi mà chưa có một mụn con nào cả. Vậy thì sẵn đây mình ký thác Tiểu Hợp Tử cho vợ chồng ông ấy. Tôi bảo đảm hai vợ chồng ông ta sẽ yêu quý nó như con ruột mình, đến bao giờ chúng mình an cư không còn cảnh chạy nạn thế này nữa, thì mình sẽ rước nó về sống chung, quý vị thấy thế nào?
Yến Tử nhìn ba người hỏi:
- Có nghĩa là các anh đã bàn tính và quyết định xong là không mang nó theo đúng không?
Vĩnh Kỳ nói:
- Không phải là không cho nó theo, mà là không mang theo nổi.
Yến Tử nghe vậy trừng mắt.
- Nhưng em đã quyết mang nó theo đó, anh thấy sao?
Vĩnh Kỳ ngẩn ra nói:
- Vậy là em lại không có lý trí rồi, mọi người đã hết sức giải thích mà em vẫn không thấy được cái thế kẹt của bọn mình, tại sao em cứ ngang ngạnh vậy? Muốn làm gì thì làm, chứ chẳng nghĩ gì đến sự an toàn của mọi người cả.
Yến Tử nổi nóng.
- Tôi bảo tôi muốn mang nó theo là mang theo, nếu các người không đồng ý thì tôi sẽ ở lại với nó.

http://tieulun.hopto.org

Vừa dứt lời là Yến Tử quay qua xe nói:
- Tiểu Hợp Tử đâu, xuống xe đi!
Tiểu Hợp Tử nghe gọi vội vã xuống xe, Yến Tử nước mắt ràn rụa, nắm tay cô bé nói:
- Tiểu Hợp Tử này mấy anh chị đó chẳng ai chịu dẫn em theo cả, thôi thì mình hai người cùng đi ngao du giang hồ vậy, ngươi và ta cùng biểu diễn hắn không chết đói đâu, từ đây về sau chúng mình có phước cùng hưởng có họa cùng chia nhé!
Nói xong quay lại khoác tay.
- Thôi tạm biệt mọi người nhé!
Rồi kéo tay Tiểu Hợp Tử dợm bước, Tử Vy và Liễu Hồng vội vã ngăn lại.
- Sao lại làm vậy? Mọi người ngồi lại tính toán tìm giải pháp chứ giận dữ bỏ đi đâu giải quyết được gì?
Liễu Hồng nắm tay con bé nói:
- Tiểu Hợp Tử, ngươi mau nói với chị Yến Tử đừng giận mọi người cùng lên xe đi, rồi vừa đi vừa thảo luận vậy.
Yến Tử lắc đầu.
- Không được, thảo luận gì, nó tới nói lui rồi cuối cùng rồi bỏ con nỏ ở lại thôi, tôi không cần nói gì cả, để tôi đưa nó đi cho mấy người vui lòng.
Tiểu Hợp Tử thấy thái độ mọi người như vậy, sợ hãi.
Trong khi Vĩnh Kỳ bất bình nói:
- Em biết rõ bọn này không thể bỏ em lại được nên làm dữ chứ gì?
Yến Tử quay sang trừng mắt.
- Ai bảo anh là tôi làm nư? Chỉ có anh là ích kỷ, bá đạo, anh chỉ biết nghĩ đến bản thân, không nghĩ ai cả. Nói cái gì cũng trơn hết, cứu người ta rồi bỏ mặc người ta, sợ phiền phức thì để tôi mang đi thôi!
Tiêu Kiếm nghe vậy chịu thua bước tới.
- Thôi được rồi, được rồi, đừng cãi nữa, tôi xin đầu hàng. Thôi đành mang nó theo vậy, có phước có hoạn nạn thế nào. Đắm tàu thì cùng chết vậy, được chưa?
Yến Tử nghe vậy cảm thấy Tiêu Kiếm dù gì cũng có nghĩa khí hơn Vĩnh Kỳ, nên cầm tay Tiêu Kiếm vừa khóc vừa nói:
- Tiêu Kiếm, dù gì anh cũng tốt hơn Vĩnh Kỳ, anh hiểu tôi hơn anh ấy, anh thật tốt.
Vĩnh Kỳ vừa nghe thấy Yến Tử thân mật với Tiêu Kiếm như vậy, máu nóng nổi lên, vội khoác tay nói:
- Được rồi, các người lên xe đi, con bé Tiểu Hợp Tử chẳng cần ở lại, mà người ở lại là tôi đây!
Nói xong Vĩnh Kỳ quay người bỏ đi, Nhĩ Khang thấy vậy đuổi theo.
- Vĩnh Kỳ, cậu dằn cơn nóng giận một chút được không. Cứu được bé Tiểu Hợp Tử là một điều tốt. Nhưng rồi lại vì vậy mà chia rẽ anh em thì coi sao được? Tôi không phải đã nói với anh lúc này không phải là lúc chia rẽ, có thế nào cũng gắng mà nhẫn nhục.
Vĩnh Kỳ giận dữ.
- Nhẫn nhục cái gì? Tôi nói với bạn nhé, cái tên Tiêu Kiếm kia dù có giúp đỡ chúng ta thế nào, nhưng nếu để tình trạng này mà kéo dài, chắc tôi chết mất, thà khuất mắt cho xong.
Nhĩ Khang gật đầu.
- Tôi hiểu, nhưng tôi thấy nếu bây giờ mà anh giận dỗi bỏ đi thì chẳng phải là tự mình dâng cả những gì mình có cho người khác ư?
Nhĩ Khang kéo tay Vĩnh Kỳ đi thật xa khỏi đám đông rồi nói tiếp:
- Nếu tôi là anh tôi sẽ cố giữ chặt Yến Tử hơn, tôi sẽ không để người khác lợi dụng cơ hội được.
Vĩnh Kỳ lắc đầu:
- Mọi người đã cùng tôi thề non hẹn biển, đã từng sống chết có nhau, nếu cô ta còn cảm thấy cần thì tôi mới có thể ở lại, bằng không thì thôi. Đại trượng phu phải biết lúc nào là lúc phải buông tay chứ? Tôi là đàn ông, tôi có cái tự trọng của tôi, nếu Yến Tử mà coi trọng Tiêu Kiếm hơn, thì tôi tội gì húc đầu vào đá? Thà là tác thành cho họ luôn cho rồi!
Ở đằng này, Tử Vy thấy Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đi càng lúc càng xa, không an tâm quay qua nói với Yến Tử.
- Chị còn không đi kéo Vĩnh Kỳ lại đi?
Yến Tử quen thói ngang ngược, nói:
- Anh ấy thích giận cứ để anh ta giận.
Trong khi Tiêu Kiếm thấy tình hình không vui cũng không hài lòng, anh ta liếc nhanh về phía Yến Tử, rồi hướng mắt về phía Vĩnh Kỳ, cuối cùng quyết định, thế là phi thân về phía Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ.

http://tieulun.hopto.org

- Mời mọi người quay về rồi lên xe giùm, đừng chần chờ nữa, rủi quan binh triều đình tới thì sao, tôi đưa các bạn thêm một đoạn đường đến Nam Dương tôi gởi gấm Tiểu Hợp Tử xong, sẽ chia tay với các vị.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ nghe vậy giật mình.

http://tieulun.hopto.org

Chương 53

Và rồi mọi người lặng lẽ lên xe, tiếp tục cuộc hành trình, ngồi cầm cương xe lên là Liễu Hồng và Tiêu Kiếm, Tiêu Kiếm hôm nay khác hẳn mọi khi, trầm mặc ít nói, chỉ lái xe, mắt đăm chiêu nhìn về phía trước. Liễu Hồng nhiều lần quay qua, định phá tan cái không khí tĩnh lặng nhưng không biết bằng cách nào.

Tiêu Kiếm đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Cô quen biết Yến Tử từ bao giờ vậy?

Liễu Hồng đưa mấy ngón tay lên đếm.

- Gần bảy năm rồi đấy.

- Có nghĩa là lúc cô quen với cô ấy, Yến Tử chỉ mới mười hai tuổi?

- Vâng, không lớn hơn Tiểu Hợp Tử bây giờ bao nhiêu, lúc đó tôi cũng chỉ mới mười lăm, sau đó tôi Liễu Thanh và Yến Tử sống chung trong một nhà, nói thật lúc đầu, tôi nghĩ với thời gian chắc rồi Yến Tử và anh tôi cũng sẽ trở thành chồng vợ. Không ngờ sau đó Tử Vy xuất hiện tôi lại nghĩ anh tôi sẽ yêu Tử Vy, kết cục bây giờ anh ấy lại làm bạn với Kim Tỏa. Giống như điều anh tôi nói, chuyện trên đời có nhiều thứ vượt khỏi ý người, cái mà trời đã sắp đặt cho ta thì mãi mãi sẽ là của ta, còn nếu không phải thì đừng nên đòi hỏi.

Lời của Liễu Hồng làm Tiêu Kiếm yên lặng, một lúc Tiêu Kiếm lại hỏi tiếp:

- Thế lúc đầu Yến Tử và các người làm sao lại quen nhau, cô có nhớ rõ không?

- Nhớ chứ, mùa đông năm ấy trời rất lạnh, tôi và anh Thanh ra góc phố mãi võ kiếm sống, mới kiếm được một mớ tiền đang để trong mâm chưa cất, thì Yến Tử từ đâu xuất hiện, giật lấy dĩa tiền của chúng tôi rồi bỏ chạy, lúc anh Thanh bắt về, thấy cô ấy vừa đói vừa lạnh, sau ấy mới biết là Yến Tử mới trốn được từ một tay chủ khắc nghiệt, coi như là dân vô gia cư, thế là anh em chúng tôi dù lúc cũng đang ở trong trại tế bần, vẫn nhận cô ấy về ở chung, võ thuật mà Yến Tử hiện có cũng là do Cố sư bá trong tạp viện dạy cho. Mấy năm trước Cố sư bá đã qua đời nên Yến Tử cũng không học được bao nhiêu, riêng về thân thế Yến Tử thì nghe nói tội lắm, vì vậy thấy Tiểu Hợp Tử cô ấy như nhìn thấy lại hình ảnh của mình lúc nhỏ, nên không làm sao mà rứt con bé đi được!

Tiêu Kiếm suy nghĩ một chút rồi thở dài.

- Vâng, Tiểu Yến Tử thật đáng tội, có điều hoàn cảnh khó khăn kia cũng thật hay, đã luyện cô nàng thành một cô gái lúc nào cũng lạc quan, mưa xô không ngã, gió nổi không bay, giống như một đóa hoa trong sương lạnh, vẫn nở, điều làm tôi ngạc nhiên là với một thân thế như vậy sao Yến Tử có thể trà trộn vào được hoàng cung? Được phong làm cát cát, để phong ba bão táp tiếp tục bám theo. Được chỉ hôn ngồi tù rồi bị kết án tử... mãi đến giờ vẫn không yên ổn, đó là chuyện kỳ lạ.

Liễu Hồng yên lặng nhìn Tiêu Kiếm dò xét nàng thấy Tiêu Kiếm quả đang xúc động thật sự, sự xúc động cho thấy Tiêu Kiếm rõ là có cảm tình rất nhiều với Yến Tử, trách gì Vĩnh Kỳ không ghen!

o0o

Trong khi đó trong xe, Tiểu Yến Tử lại ngồi ôm chặt Tiểu Hợp Tử, Vĩnh Kỳ ngồi kế bên mặt lại sa sầm, mắt giả lơ nhìn ra ngoài, Tiểu Hợp Tử thì biết mình chính là nguyên nhân gây ra sự bất hòa của người lớn nên co rút trong lòng Yến Tử.

Và rồi Nhĩ Khang cũng đánh tan cái không khí nặng nề trong xe, bằng cách nói:

- Thôi đủ rồi, ngày mọi người được sống bên nhau chưa biết còn được bao lâu, vậy thì hãy trân trọng những giây phút này đi, bỏ qua mọi tị hiềm vậy.

Yến Tử nghe nói giật mình.

- Cái gì mà không còn được bên nhau dài lâu? Ai rồi sẽ bỏ đi chứ?

Vĩnh Kỳ nghe vậy quay lại.

- Chắc có lẽ cô muốn tôi đi lắm phải không? Rất tiếc không phải tôi mà là ông anh kết nghĩa của cô đấy.

Yến Tử nghe vậy kêu lên.

- Anh ấy đi, tại sao lại đi? Lý do gì?

- Vâng, anh ấy bảo là chỉ đưa chúng ta đến Nam Dương thôi.

Yến Tử nghe vậy quay qua Vĩnh Kỳ.

- Đấy thấy chưa, anh hay quá mà, anh làm Tiêu Kiếm giận bỏ đi. Hãy nghĩ lại xem, cái hôm mà bọn này bị nhốt trong xe tù, nếu không có anh ấy xuất hiện kịp thời, thì chưa hẳn là chuyện cướp tù thành công. Rồi trên đường đi nữa, nhờ anh ấy hướng đạo chúng ta mới an toàn, có đụng địch thì cũng được tiếp tay. Nếu không có e là bọn nầy đã bị ông vua của anh bắt rồi. Cũng như Tử Vy, nếu không nhờ anh ấy, nhờ

http://tieulun.hopto.org

Cố Chánh cứu thì bây giờ đã ra sao? Anh ta giúp bọn mình nhiều thứ, vậy mà anh chẳng biết ơn, còn hậm hực đuổi người ta đi, thật là chẳng có một chút phong độ quân tử gì cả.
Vĩnh Kỳ nghe vậy tái cả mặt.
- Cô yên tâm! Nếu cô không thể sống xa anh ta, thì cứ đi theo, còn tôi, tôi sẽ đi nơi khác vậy!
Tử Vy nghe vậy biết không thể không can thiệp nói:
- Hai người làm sao vậy? Chẳng lẽ vì một chút chuyện rồi xé cả đại gia đình này tan ra từng mảnh ư? Cùng là người đồng hội đồng thuyền đã trải qua biết bao nhiêu nạn tai, mỗi người như là một thành viên trong gia đình, chỉ có quyền hợp chứ không được tan. Vậy mà sao có thể nói chuyện chia tay một cách dễ dàng như vậy? Bé Tiểu Hợp Tử chỉ mới gia nhập vào đám có một ngày, chuyện chia tay với nó chẳng thành vấn đề. Còn Tiêu Kiếm với Vĩnh Kỳ gắn bó với ta đã bao lâu nay, vì vậy không thể nói chuyện chia tay được. Trong chuyện này, tôi thấy đàn ông các anh cũng nhỏ nhen chẳng kém gì phụ nữa. Tại sao chúng ta không quảng đại một chút?
Vĩnh Kỳ quay qua Tử Vy.
- Cô nói tôi là nhỏ nhen ư? Vậy chẳng lẽ tôi lúc nào cũng phải tai ngơ mắt điếc, không nói năng gì cả mới được mọi người hài lòng.
Yến Tử nghe vậy nổi nóng.
- Anh nói gì mà phải tai ngơ mắt điếc, Yến Tử này từ nào tới giờ làm chuyện gì cũng quang minh chính đại, chẳng có gì mờ ám cả. Anh đừng có ăn nói hồ đồ, nếu thấy gai mắt thì cứ đi đi, đâu ai cản.
Tiểu Hợp Tử thấy mọi người cãi nhau như vậy, dụi dụi mắt nói:
- Các anh các chị đừng vì em mà cãi nhau nữa, em biết sự có mặt của em không tiện lợi cho các anh. Nếu bất tiện, xin các vị hãy bỏ em lại đây, chẳng sao đâu em tự lo liệu được mà?
Yến Tử nghe vậy lấy tay đập lên thùng xe hét:
- Ngừng xe, ngừng xe lại đi.
Tiêu Kiếm và Liễu Hồng quay lại.
- Cô định làm gì nữa chứ?
Yến Tử nói:
- Tôi chịu hết nổi rồi, ngừng xe lại đi! Phải giải quyết cho xong chuyện này, rồi mới đi tiếp.
Chiếc xe dừng lại, mọi người đều xuống xe, Tiểu Yến Tử nói ngay:
- Tiêu Kiếm, hãy nói rõ ràng! Anh bảo là đến Nam Dương, anh sẽ không cùng đi với bọn tôi nữa phải không? Vậy là nguyên do gì? Có phải là anh đã chán bọn tôi, bỏ mặt bọn tôi? Không muốn chia xẻ chua cay ngọt bùi gì với bọn tôi nữa? Thế sao anh còn đọc thơ gì gì... rơi xuống đã là anh em, thân hay không chẳng là vấn đề... nói nghe hay lắm, thì ra chỉ là những lời lừa dối.
Tiêu Kiếm ngạc nhiên nhìn mọi người rồi nhìn Yến Tử.
- Ý tôi muốn nói là "trên đời này có tiệc nào không tàn?" Rồi có ngày mình phải chia tay nhau, đó chỉ là chuyện sớm muộn, tôi còn phải có con đường riêng của tôi nữa chứ?
Yến Tử nghe vậy giận dữ.
- Tôi bất cần trên đời này có cái gì tan không tan, tôi không cần anh văn chương gì cả, nói đi, anh ở hay là đi?
Tiêu Kiếm thấy thái độ của Yến Tử như vậy, chợt nhiên mâu thuẫn.
- Tôi... tôi... còn một nguyên nhân khách quan khác nữa.
- Nếu tôi quyết... cương quyết giữ anh lại thì sao?
Yến Tử hỏi rồi quay qua nhìn mọi người cầu cứu.
- Các người nữa... các người cũng muốn Tiêu Kiếm ở lại chứ?
Vĩnh Kỳ mặt lạnh, còn Tử Vy, và Nhĩ Khang nhìn nhau chưa biết xử lý ra sao, thì Tiêu Kiếm nói:
- Yến Tử, cô khiến tôi vô cùng khó xử, vì sao cô biết không, tôi mang trong người một mối huyết thù, nên phải lang bạt khắp chốn giang hồ. Tôi không muốn để bất cứ một tình cảm nào làm quấn chân, vậy mà không hiểu sao từ ngày quen biết các vị, tôi lại bị cái thâm tình, cái tình bằng hữu của quý vị trói chặt, nên nói lời chia tay cũng cảm thấy bức rức lắm, nhưng mà...
Tử Vy không dằn được bước tới.
- Không có nhưng mà gì cả, đã là anh em kết nghĩa thì nào có khác gì là ruột thịt, thôi thì chúng mình những người bềnh bồng trôi nổi hãy đoàn kết lại, bỏ mặc những bất đồng không đáng có, sống hòa thuận nhau như anh em vậy hay hơn.
Tiêu Kiếm nghe vậy càng bối rối hơn, quay qua Vĩnh Kỳ.
- Vĩnh Kỳ, cậu thấy thế nào?

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh Kỳ nghiêm nghị nói:
- Tiêu Kiếm! Hãy lật tẩy của cậu ra đi! Nếu cậu thật sự coi bọn này là anh em, thì tôi xin đón nhận cậu với cả hai tay, còn nếu là "kẻ thù" của chúng tôi, thì xin đừng dùng cái chiêu bài "anh em" kia ra lừa dối tôi nữa.
Tiêu Kiếm nhìn Vĩnh Kỳ, rồi đột nhiên cười lớn.
- Ha ha! Đã trải qua bao cuộc vào sinh ra tử, phong ba bão táp, vậy mà cậu còn chưa tin, còn muốn tôi tự lật tẩy mình ra thì cũng lạ. Sao còn không phân biệt được bạn hay thù? Nếu đã phân biệt được thì còn gọi là bạn bè gì nữa? Bạn bè mà chẳng tin cậy nhau thì chẳng phải bạn bè. Thôi được, sớm muộn gì rồi mình cũng chia tay, vậy thì để Tiêu Kiếm này đi vậy!
Nói xong Tiêu Kiếm quay đi, Yến Tử thấy vậy đuổi theo.
- Anh Tiêu Kiếm anh có đi đâu cho tôi theo với.
Vĩnh Kỳ thấy vậy giận run, Nhĩ Khang thấy vậy vừa giữ Yến Tử lại vừa nói:
- Vĩnh Kỳ, anh hãy đưa tất cả lên xe trước đi, tôi sẽ đuổi theo Tiêu Kiếm rồi đi sau!
Nói xong Nhĩ Khang rượt theo Tiêu Kiếm, còn Liễu Hồng thì giữ Yến Tử lại, Yến Tử ngồi bệt xuống một tảng đá vệ đường khóc, Còn Vĩnh Kỳ thì nhìn thấy thái độ của Yến Tử mà vừa đau vừa tức. Liễu Hồng ngồi xuống cạnh Yến Tử vỗ về.
- Yên tâm đi, Tiêu Kiếm chẳng qua chỉ bực mình, Nhĩ Khang đuổi theo chắc là sẽ thuyết phục được anh ấy quay lại thôi, Anh em trong nhà cãi nhau là chuyện thường tình, nếu chẳng ai để bụng thì mọi việc rồi sẽ qua đi thôi.
Tiểu Hợp Tử thấy mọi người cãi nhau như vậy, vừa khóc vừa nói:
- Chị Yến Tử, thôi chị đừng khóc nữa, đến trạm kế, các anh chị chỉ cần tìm một người cha nào đừng hung dữ quá bán em đi là xong, bán em các anh các chị còn được thêm một mớ tiền.
Yến Tử nghe vậy càng đau lòng, ôm chặt Tiểu Hợp Tử khóc:
- Sao lại có chuyện bán em, em là em của chị, làm sao chị bán được chứ? Chị không phải là hạng người xấu như vậy, ác đức như vậy, gặp ai cũng đuổi!
Vĩnh Kỳ nghe vậy càng giận.
- Cô muốn ám chỉ ai đó?
- Tôi chẳng muốn ám chỉ ai hết, thật kỳ cục!
Tử Vy vội kéo tay Yến Tử.
- Thôi nào, thôi nào... mọi người lên xe đi! ở dưới này gió lạnh quá, chúng ta cứ cho xe chạy chầm chậm chờ họ đến.
Rồi quay sang Vĩnh Kỳ, Tử Vy nói:
- Anh Vĩnh Kỳ, anh nhịn giùm một chút được không? Anh lên lái xe giùm tôi nhé!
Rồi Tử Vy kéo Yến Tử lên xe, còn Liễu Hồng thì dìu bé Tiểu Hợp Tử, chiếc xe chạy vụt tới trước.
o0o
Nhĩ Khang đi đến núi thì đuổi kịp Tiêu Kiếm, Tiêu Kiếm đang ngồi trong lều nghỉ chân thổi sáo, lòng như đầy tâm sự, Nhĩ Khang bước tới:
- Tiêu Kiếm!
Tiêu Kiếm nhìn thấy Nhĩ Khang bỏ sáo xuống thở dài:
- Anh đuổi theo tôi làm gì! Trong khi ở đằng xe kia lại chẳng có ai bảo vệ, nếu có chuyện gì lấy ai giúp chứ, tốt nhất anh nên quay về xe đi.
Nhĩ Khang nhìn Tiêu Kiếm cảm động nói:
- Anh vứt áo ra đi một cách khẳng khái như vậy, nhưng tôi biết tình cảm anh thì không như thế. Rõ ràng qua lời vừa rồi của anh, đã cho thấy chân tình đó. Anh đi mà vẫn quan tâm đến sự an nguy của anh em, như vậy anh đi được sao?
Tiêu Kiếm nghĩ ngợi rồi lắc đầu.
- Thật tình tôi không làm sao chịu nổi cái thái độ trịnh thượng của anh chàng "a ca" đó!
Nhĩ Khang bào chữa.
- Tại anh không biết Vĩnh Kỳ là người có bệnh mặc cảm, cái bệnh này chỉ xảy ra khi sự việc liên can đến Yến Tử thôi. Mà khi bệnh phát ra thì gặp ai anh ta cũng "chích" không phân biệt đó là bạn hay thù. Đụng gì nói nấy không giữ mồm giữ miệng được nhưng bệnh đến nhanh mà rút cũng nhanh. Thường thì sau khi cơn bệnh qua đi, anh ta thấy hối hận sự việc mình làm, Vì vậy tốt nhất anh nên thông cảm bỏ qua, Chớ thật ra Vĩnh Kỳ lúc nào cũng là người bạn tốt.
Tiêu Kiếm ngẫm nghĩ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Có thể giữa tôi và anh ta đã có sẵn một mối thù nên không thể làm bạn được chăng?
Nhĩ Khang nghe nói giật mình chăm chú nhìn Tiêu Kiếm hỏi:
- Tiêu Kiếm, nói thật đi, có phải anh cũng yêu Yến Tử không?
Tiêu Kiếm quay qua Nhĩ Khang nói:
- Tôi rất thích Yến Tử, thích lắm, cũng như tôi cũng thích Tử Vy, Chuyện đó không có gì phải giấu giếm cả, có điều đó có phải là tình yêu không thì tôi chưa phân tích, Còn chuyện Vĩnh Kỳ nghĩ là tôi yêu Yến Tử, tôi thấy điều đó là lấy bụng hẹp hòi của kẻ tiểu nhân mà suy ra bụng quân tử.
Nhĩ Khang nghe vậy vỗ mạnh lên vai Tiêu Kiếm.
- Chỉ cần nghe anh nói là bao nhiêu ngộ nhận coi như giải quyết xong, thôi thì, Tiêu Kiếm! Hãy quay về với anh em đi, nếu anh mà thật sự bỏ đi thì Yến Tử có thể đoạn giao với Vĩnh Kỳ. Cô nàng sẽ khóc hết nước mắt và như vậy cái oan khiêng mà anh tạo ra sẽ không nhỏ, Đó là chưa nói, chúng ta thật sự không thể thiếu anh, đường đi còn dài, rất cần có anh để dựa.
Tiêu Kiếm có vẻ dịu đi, nhưng vẫn còn do dự, Nhĩ Khang nói thêm.
- Tôi van anh mà, Tiêu đại hiệp, đằng kia nguyên một xe lớn nhỏ đều không đủ khả năng tự bảo vệ mình. Tôi đã từng thề là không rời Tử Vy nửa bước, vậy mà nãy giờ bỏ đi lâu, lòng tôi như lửa đốt. Vậy thì Phước Nhĩ Khang này xin đại diện cho toàn thể đại gia đình xin mời anh quay về với chúng tôi, nếu anh là một hảo hán thì xin bỏ qua chuyện nhỏ oan ức mà quay về.
Tiêu Kiếm nghe vậy, lắc đầu, rồi chụp lấy tiêu và kiếm đứng dậy.
- Thôi mình đi!
Nhĩ Khang và Tiêu Kiếm còn chưa về tới, thì chiếc xe ngựa đã chạy vào một vườn lê. Yến Tử vừa nhìn thấy lê, là bao nhiêu cơn bực dọc lại nổi lên, vỗ vào thùng xe nói:
- Ngừng lại, ngừng lại, tôi muốn xuống xe!
Vĩnh Kỳ ngừng xe lại, Yến Tử lập tức phóng xuống xe gọi:
- Tiểu Hợp Tử, Liễu Hồng, Tử Vy tất cả xuống xe!
Mọi người không biết Yến Tử định làm gì, thì nghe Yến Tử nói với Vĩnh Kỳ.
- Nếu anh chẳng chướng mắt chuyện tôi sắp làm thì cứ nhắm mắt lại bởi vì tôi bắt đầu ăn trộm lê đây, tôi sẽ trộm hết những trái lê trong vườn này!
Nói xong là phóng ngay lên một cây lê trái lớn trái nhỏ trái xanh trái chín gì không cần biết, cũng bẻ tất cả ném xuống đất, bảo:
- Tiểu Hợp Tử đâu, nhặt lê lên bỏ đầy xe cho ta.
Con bé Tiểu Hợp Tử là trẻ con nên chỉ xem đây như trò đùa nó vừa nhặt vừa nói:
- Chị cứ hái đi, em nhặt đây!
Tử Vy thấy tình hình khá nghiêm trọng nên ngước lên nói:
- Đừng hái nữa, mau xuống đây, chị trút cơn giận không đúng đối tượng rồi, cái vườn lê này nó nào có chọc ghẹo gì chị. Công vun trồng của những bác nông dân, chị hái như vậy rồi người ta sống sao đây?
Vĩnh Kỳ nhìn lắc đầu.
- Yến Tử, cô xuống đây đi đừng hái nữa!
- Tại sao tôi phải xuống chứ?
- Cô giận tôi thì cãi nhau với tôi, tại sao lại đi bức hiếp mấy trái lê kia, nó vừa câm vừa điếc có anh hùng gì?
Câu nói của Vĩnh Kỳ khiến Yến Tử tức điên lên, cô nàng hái ngay một trái thật to ném thẳng vào mặt Vĩnh Kỳ, khiến Vĩnh Kỳ né không kịp trúng ngay mặt, Tử Vy thấy vậy nói:
- Yến Tử, chị thật quá đáng!
Vĩnh Kỳ cũng giận dữ.
- Cô đúng là một con điên chẳng có chút phong độ, chẳng phân biệt được phải trái. Cô muốn điên cứ điên, tôi mong là người ta sẽ xua chó ra cắn cho cô một trận cho cô biết.
Yến Tử hét trả.
- Tôi thì mong sẽ có cả ngàn con chó rượt anh cho anh biết thân!
Rồi chưa đã nư, Yến Tử lại trèo lên tiếp tục hái, vừa hái vừa hét:
- Tiểu Hợp Tử, nhặt đi, cứ nhặt đi!
Liễu Hồng thấy vậy bất bình.
- Yến Tử làm gì kỳ vậy? Tại sao lại hái lê của người ta? Mà hái nhiều như vậy làm sao ăn hết?
Yến Tử vẫn tỉnh bơ, hái hết cây này trèo sang cây khác, Lê dưới đất đã chất thành núi, Vĩnh Kỳ chỉ biết lắc đầu bỏ đi về phía xe ngựa ngồi.

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên ở đâu chạy ra một người đàn bà lam lũ tay bế tay dẫn, rồi phía sau còn mấy đứa nhỏ nữa, đứa nào cũng gầy còm, bà ta hớt hải nhìn lên cây hét:
- Ai? Ai đã hái trộm lê của tôi, trời ơi, trời, lê ơi là lê!
Vĩnh Kỳ mặc dù giả vờ như không thèm quan tâm nhưng thấy vậy vội nhảy xuống xe.
- Yến Tử, người ta thả chó ra kìa!
Yến Tử sợ hãi phóng xuống, chỉ thấy Tử Vy đang bước tới phân bua với người đàn bà kia.
- Không phải, không phải, chúng tôi không có ý trộm, chúng tôi sẽ trả tiền mà. Bà tính đi, bao nhiêu tiền chúng tôi sẽ trả cho.
Liễu Hồng vốc ngay túi tiền mình ra đưa cho bà chủ vườn.
- Bao nhiêu đây đủ chưa?
Người đàn bà nét mặt đầy đau đớn, nhìn Liễu Hồng rồi nhìn lên vườn lê, đột nhiên òa lên khóc.
- Ông ơi ông! Sao ông lại bỏ đi sớm như vậy, để tôi một mình, có mấy cây lê mà còn bảo vệ không nổi. Hôm qua bị người ta lấy trộm hết một mớ, hôm nay lại bị hái trộm. Nếu tôi không ra kịp, người ta đã trộm hết rồi. Ông ơi! Sao ông ác vậy, bỏ đi để tôi với tám đứa con, tôi là sao nuôi nổi?
Người đàn bà vừa khóc vừa dựa vào cây lê. Mấy đứa con thấy mẹ như vậy cũng òa lên, tiếng khóc vô cùng bị thảm.
Đến lúc đó Yến Tử hoàn toàn bối rối. Liễu Hồng, Vĩnh Kỳ, Tử Vy, Tiểu Hợp Tử cũng đứng chết trân, không biết làm gì hơn. Bấy giờ Yến Tử mới thấy cái tai hạn mà mình đã làm, vội chạy tới nắm tay người đàn bà lam lũ, nói:
- Xin lỗi, xin lỗi! Không phải tôi cố tình! Tôi cũng không có ý trộm lê của bà... tôi... tôi sẽ trả tiền đây. Đây là tất cả số tiền mà tôi có. Đừng khóc... Đừng khóc nữa... tôi bậy quá, tôi thật hồ đồ. Đây này... Đây là tất cả số tiền mà tôi có trong người, tôi đưa hết cho chị, đừng khóc nữa.
Yến Tử vừa nói vừa móc hết tiền trong túi ra, đưa cho bà nông dân, nhưng bà vẫn cứ khóc, mà càng khóc lại càng ai oán.
- Cha sắp nhỏ ơi... hãy về đây. Tôi sống không thể thiếu ông được, tại sao ông bỏ tôi mà đi chứ? Ông có biết là tôi sống thảm thế nào không? Người ta ăn trộm lê của mình mà chẳng làm gì được cả. Cha sắp nhỏ ơi...
Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Liễu Hồng bị tiếng khóc làm cho tím ruột. Tử Vy suy nghĩ nói với Vĩnh Kỳ:
- Thôi bọn mình móc hết tiền có trong người ra cho hết, cho bà ta đi. Với những cô nhi quả phụ này thật đáng thương, họ cần tiền hơn bọn mình.
Thế là Vy và Kỳ đều móc cả tiền ra, tất cả gom lại đưa hết cho người đàn bà.
- Thôi được rồi! Được rồi! Đừng có khóc nữa, tiền đây hãy mang đi sắm sửa quần áo cho trẻ con. Nhiều tiền lắm đấy, hơn cả số lê mà bọn này hái.
Người đàn bà vẫn tiếp tục khóc. Tiểu Hợp Tử móc cả mấy đồng xu trong túi mình ra, còn Yến Tử thì chạy lại xe ôm cả chăn nệm xuống.
- Đây này, chăn nệm này cho hết mẹ con bà đây, coi như bù lỗ thêm được chưa? Xin lỗi! Cho tôi xin lỗi, tôi bậy thiệt! Tôi xấu quá!
Tử Vy lấy sợi dây chuyền trên cổ xuống, nhét vào tay bà ta.
- Đây nè! Cả sợi dây vàng này tôi cho bà luôn!
Yến Tử thấy vậy giật mình.
- Đó là kỷ vật của mẹ mà?
- Thôi, tôi chẳng thể làm khác được!
Vĩnh Kỳ thấy vậy tháo luôn miếng ngọc bội, thế là tất cả những vật quý giá trên người, trên xe đều bay hết. Đến lúc này bà nông dân mới chịu nín khóc.
- Thôi được rồi... Được rồi. Coi như số lê đó tôi bán cho các người vậy.
Yến Tử thấy vậy thở phào, cùng Liễu Hồng, Tiểu Hợp Tử mang hết đống lê bỏ cả lên xe, khi đó Nhĩ Khang và Tiêu Kiếm mới về tới, thấy cảnh đó giật mình Nhĩ Khang hỏi:
- Các người làm gì vậy?
Tử Vy sợ bà nông dân kia khóc tiếp, vội nói:
- Làm ơn lại phụ mang tất cả lên xe đi, chúng tôi đã mua hết số lê này rồi đó. Đừng hỏi đừng phát biểu gì cả, hãy phụ tay nhanh lên.
Nhĩ Khang và Tiêu Kiếm nghi ngờ, nhưng biết là không nên hỏi nên nhảy vào phụ mọi người khiêng lê lên xe. Vĩnh Kỳ thấy Tiêu Kiếm quay về chẳng biết nên vui hay buồn, chỉ cắm cúi làm việc.
o0o

http://tieulun.hopto.org

Chiều hôm ấy, đoàn người đến một thị trấn nhỏ. Để giải quyết đống lê trên xe, cũng như để kiếm lại một ít tiền dằn túi. Yến Tử, Liễu Hồng, và cả bé Tiểu Hợp Tử vừa đẩy xe lê vừa rao.
- Ai mua lê không? Mua lê đi! Lê ngọt lại thơm nè, một cân chỉ có năm đồng xu. Lê đại hạ giá, đại há giá, mua mau kẻo hết.
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm, Tử Vy đi theo phía sau, Nhĩ Khang vẫn thắc mắc hỏi Vĩnh Kỳ.
- Vĩnh Kỳ, cậu là người sáng suốt, tại sao để bọn họ vốc cả tiền ra mua lê hết vậy?
Vĩnh Kỳ lắc đầu.
- Cậu biết quá rồi, gặp phải Yến Tử thì trên đời này có chuyện gì không thể xảy ra chứ? Mua có một xe lê thì nghĩa lý gì, chỉ có chuyện nhỏ thôi.
Tiêu Kiếm không dằn được chen vào.
- Mua một xe lê thì không nói đi, đằng này sao lại lấy hết chăn nệm áo quần trên xe cho cả người ta vậy?
Vĩnh Kỳ trợn mắt ấm ức:
- Chuyện đó có gì đáng nói, ngay cả ngọc bội của tôi cũng nộp cho người ta.
Nhĩ Khang giật mình.
- Cái gì, ngọc bội cũng mất nữa ư?
- Còn gì nữa, cả sợi dây vàng kỷ vật của mẹ Tử Vy cũng tặng luôn cho người ta rồi.
Tiêu Kiếm tròn mắt.
- Vậy có nghĩa là các người đã bị ma thuật, bị người ta lường gạt rồi, Thôi được, vậy tôi phải quay lại đó lấy lại cho các người.
Tử Vy vội đưa tay cản lại.
- Tốt nhất anh đừng có đến đó, chẳng ai lừa gạt mà là bọn này tình nguyện mua lê của họ. Thôi đừng tìm hiểu nữa, hãy giúp bán cho hết số lê này nếu không bán hết tối nay e là tiền trọ khách sạn cũng không có.
Tử Vy nói xong bước tới phụ Tiểu Hợp Tử rao.
- Ai mua lê không? Mua lê không, năm xu một ký, mười hai xu được ba ký, nhanh lên, nhanh lên.
Có mấy người khách qua đường dừng lại nhìn lê.
- Lê rẻ thế này, được, cân cho tôi một ký đi!
Yến Tử quay qua hỏi Nhĩ Khang.
- Một ký là mấy trái vậy?
Tử Vy chen vào.
- Mấy trái cũng được, bán đại cho người ta đi!
Thế là Yến Tử lấy đại, kết quả là với năm xu người nào cũng có cả đống lê, ai nấy đều vui vẻ.
Vĩnh Kỳ nhìn xe lê lắc đầu tự thán.
- Từ ngày rời hoàng cung đến nay, chuyện gì cũng đã xảy ra, nhưng chưa lần nào phải đi bán dạo thế này, thật hết ý!
o0o
Cùng lúc đó, tại Diên Hỷ cung, vua Càn Long tiếp Lý đại nhân, lệnh phi cũng có mặt.
- Ngươi nói gì? Tử Vy bị mù, Nhĩ Khang bị thương, còn Vĩnh Kỳ và Yến Tử đi mãi võ? Sao lại thảm thế, các người đã phát hiện ra họ, sao không để thái y trị bệnh cho họ, mà để họ mang bệnh chạy trốn chứ?
Vua Càn Long nghe Lý đại nhân báo cáo, ngạc nhiên hỏi. Lệnh phi càng lo lắng hơn.
- Lý đại nhân! Chuyện đó người đích thân chứng kiến ư?
- Bẩm hoàng thượng, bẩm nương nương, tệ chức đích thân nhìn thấy Phước đại nhân còn bông băng ở vai, còn Ngũ a ca với Hoàn Châu cát cát thì mãi võ. Tệ chức đã bẩm với Ngũ a ca và cát cát là hoàng thượng đã nhân từ khoang dung không muốn lấy đầu họ, nhưng họ vẫn cương quyết chống trả. Tệ chức cũng chẳng dám dùng sức mạnh e là có chuyện sơ suất xảy ra để họ bị tổn thương thêm. Sau đó đợi họ đi rồi mới lặng lẽ điều tra, mới biết là những ngày qua họ vẫn ở lại Lạc Dương để tìm kiếm danh y. Nghe nói Tử Vy cát cát bị mù, Phước đại gia và Ngũ a ca đều bị chém trọng thương, riêng Kim Tỏa a đầu thì nghe nói rớt xuống vực sâu mất xác luôn rồi.
Vua Càn Long nghe nói giật mình, lệnh phi tái mặt.
- Trẫm chẳng phải đã nói với các người rồi, chỉ nên lặng lẽ theo dõi thôi. Lặng lẽ theo dõi là thế nào các ngươi hẳn biết chứ? Phát hiện tung tích là được rồi, sao còn truy đuổi để xảy ra cớ sự chứ? Biết họ ở đâu về đây báo trẫm ngay, trẫm sẽ xử lý. Còn bây giờ thế này biết chúng đi đâu? Lý đại nhân cúi đầu nói:
- Thần thật xấu hổ đã để mất tông tích bọn họ, thần đã cho người đi tìm. Bọn họ, người bị mù, người bị thương lại không có tiền, hẳn không đi xa được đâu.
Vua Càn Long nghe báo cáo càng lo lắng, đi tới đi lui trong phòng.

http://tieulun.hopto.org

- Tử Vy bị mù? Mù nghĩa là sao? Có phải là đôi mắt bị thương?
Vua hỏi rồi dừng lại nói với Lý đại nhân.
- Ngươi chịu khó đến Lạc Dương lần nữa, đưa hết tất cả thầy thuốc đã khám bệnh cho Tử Vy đến đây để ta hỏi cho tỏ tường.
- Vâng, thần tuân chỉ.
Lý đại nhân nói, rồi lấy trong người ra một mảnh giấy đưa cho vua.
- Bẩm hoàng thượng, đây là vật mà thần đã nhặt được ở nơi họ trọ, bài thơ này không biết của ai viết, xin hoàng thượng xem qua.
Vua Càn Long vội chụp lấy mở ra xem.
- Đây là chữ của Nhĩ Khang cơ mà, rồi đọc.
"Mưa gươm bẫy chết giữa rừng thiêng.
Lửa cháy thiêu tan mọi ân tình.
Tan xương thịt nát nào chi quản.
Cố sống làm sao vẹn cuộc đời."
Đọc xong vua Càn Long giật mình.
- Tại sao có chuyện "mưa gươm bẫy chết" sao lại "lửa cháy thiêu tan" rồi "tan xương thịt nát"? Nhĩ Khang sử dụng những từ ngữ mạnh mẽ này là ý gì? Tại sao lại đưa đến chuyện người bị trọng thương, người bị mù. Các ngươi đã làm chuyện gì chứ? Tại sao lại bức bọn họ đến nước này, nếu chẳng phải là truy sát không nương tay thì Nhĩ Khang đã không sử dụng những từ ngữ đó. Họ đã ở trong tâm trạng kháng cự đến cùng. Trẫm chẳng phải đã mấy lượt dặn dò là không được làm tổn hại đến bọn họ sao?
Lý đại nhân nghe vậy sợ hãi nói:
- Bẩm hoàng thượng, thật ra bọn thần cũng nào có sử dụng triệt để vũ lực. Vậy mà chẳng hiểu sao bọn họ lại bị thương nặng như thế. Lúc Hoàn Châu cát cát đối diện với bọn thần chỉ nói mấy câu ngắn ngủi là tại sao hoàng thượng lại quyết truy sát họ không tha như vậy? Vì vậy thần không biết là có phải hoàng thượng còn phái thêm mấy đội binh mã khác đuổi theo họ không? Sao lại có chuyện "giết sạch không tha" là thế nào?
Vua Càn Long nghe không khỏi ngạc nhiên, suy nghĩ một chút nói:
- Thôi ngươi hãy đuổi theo xem họ đã đến đâu, lần này không được làm kinh động nữa. Biết họ ở đâu là thông báo cho trẫm biết ngay. Ai còn đụng đến một sợi lông chân của họ, trẫm mà biết được sẽ chém đầu, rõ chưa.
Lý đại nhân lúng túng.
- Thần xin tuân chỉ! Thần xin tuân chỉ!
Lý đại nhân vừa đi ra, lệnh phi nắm lấy áo vua hỏi:
- Hoàng thượng! Cái bài thơ của Nhĩ Khang sao lại giống như lời trăn trối quá vậy. Tử Vy nếu bị mù, Nhĩ Khang đau lòng lắm, Nhưng tình cảnh của họ hẳn thê thảm hơn, đến độ Ngũ a ca đi mãi võ mà bất chấp chuyện lộ thân, điều đó cho thấy họ đã đến nước đường cùng. Nếu bây giờ hoàng thượng mà không liệu cách cứu họ, e là chuyện gặp lại không còn dễ.
Vua Càn Long nhìn lệnh phi, lòng phân vân.
- Làm sao cứu được họ? Khi mà ngay cả hiện giờ họ ở đâu còn chưa rõ?
- Vậy sao hoàng thượng không truyền cho Phước Luân đi, Dù gì ông ta với Phước Nhĩ Khang khang cũng còn tình cảm cha con, chuyện đi tìm họ giao cho Phước Luân sẽ dễ dàng hơn là giao cho Lý đại nhân, ông ấy còn bảo vệ cho họ tốt hơn người khác.
Vua Càn Long suy nghĩ rồi ra lệnh.
- Người đâu! Hãy truyền Phước đại nhân lập tức vào cung.
o0o
Được truyền, ông Phước Luân lập tức đi ngay vào cung, vua Càn Long nói ngay.
- Này Phước Luân! Chuyện Nhĩ Khang vượt ngục, trẫm không còn truy cứu nữa, ngươi hãy dẫn thêm binh mã, đến Lạc Dương tìm đám Tử Vy, nghe nói Tử Vy đã bị mù mắt, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ cũng bị thương. Vậy ngươi hãy đến đó xem sự thật ra sao? Thật trẫm không làm sao hiểu được Lý Đức Thắng đã gặp họ, ngươi cứ đến đó hỏi cặn kẽ sự việc. Hãy lên đường, nếu tìm được họ thì nói với họ chuyện Hương phi nương nương, trẫm đã xếp lại, không còn giận chúng nữa đâu. Những tội tày trời của họ, trẫm cũng bỏ qua cả, hãy yên tâm mà quay về cung, trẫm sẽ cư xử với chúng như xưa. Nói với Tử Vy, chỉ có ở hoàng cung mới có thầy thuốc hay nhất, giỏi nhất, chỉ có ở đây, mắt mới phục hồi được thị giác.
Ông Phước Luân nghe vô cùng cảm động, nghẹn ngào nói:

http://tieulun.hopto.org

- Cảm ơn ân điển của hoàng thượng, thần sẽ lập tức đi tìm bọn họ và nói lại cho họ biết sự khoan dung trời biển của hoàng thượng.
- Phước Luân! Bằng mọi giá ngươi phải mang thánh chỉ của ta đi gặp bọn họ. Nói với Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang, chúng mãi mãi là đứa con và thần tử mà ta yêu quý nhất. Chuyện cướp ngục và bỏ trốn lần này, coi như là vấn đề gia đình thôi. Tử Vy đã từng nói, "gia đình hòa thuận vạn sự hưng" Bây giờ trẫm mới thấy rất nhớ bọn chúng. Nói với chúng từ ngày chúng đi, Thấu Phương Trai vẫn để trống. Cứ sống phong sương gian khổ bên ngoài không phải là giải pháp đâu, hãy quay về nhà đi!
- Vâng, vâng thần chỉ cần gặp chúng là sẽ thuyết phục chúng quay về ngay.
- Về chuyện Tử Vy bị mù mắt, Nhĩ Khang bị thương thì tốt nhất ngươi đừng để phước tấn biết, để tránh đau lòng. Thôi, hãy về chuẩn bị đi ngay, gom hết binh sĩ của Lý Đức Thắng và Trúc Tường về một mối do ngươi thống lãnh. Điều đó là để tránh chuyện họ trông thấy quan binh là bỏ chạy, rồi lại bị tổn thất vô cớ. Còn nữa, phải nhớ là biết được tin gì về họ là cho người quay về báo ngay cho ta biết nhé.
Ông Phước Luân càng cảm động, bái liên tục.
- Hoàng thượng ân cao, Phước Luân này xin thay mặt Nhĩ Khang dập đầu tạ ơn hoàng thượng.
Ông Phước Luân dập đầu xong, vội vã đi ngay, vua Càn Long cầm bài thơ của Nhĩ Khang lên đọc lại lần nữa suy nghĩ.
- Phải chăng không chỉ có quan binh trẫm phái đi bắt họ? Hay là có ai đó đã mượn dịp này để truy sát họ?
Nghĩ đến đó, vua chợt giật mình.
Thế là vua Càn Long đi ngay đến Khôn Ninh cung, hoàng hậu được tin vội cùng Dung ma ma và đám cung nữ vội vã bước ra nghênh tiếp.
- Thần thiếp xin cung nghênh hoàng thượng, chẳng hay hôm nay hoàng thượng rảnh rỗi hay có điều gì mà đến đây vậy?
Dung ma ma cũng phủ phục xuống.
- Nô tài xin thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!
Vua bước vào phòng nhìn quanh, rồi xua tay với đám cung nữ.
- Các ngươi hãy lui ra cả, chỉ một mình hoàng hậu và Dung ma ma ở đây là được.
- Vâng!
Đám cung nữ và thái giám ở Khôn Ninh cung vội rút lui. Dung ma ma đứng dậy rót trà, không quên kín đáo trao đổi ánh mắt với hoàng hậu. Vua đợi tất cả bọn cung nữ rút lui xong, nhìn thẳng hoàng hậu hỏi:
- Hoàng hậu! Hôm nay ta sang đây là có một vấn đề quan trọng muốn hỏi, mong là ngươi hãy thành thật nói cho ta biết.
Hoàng hậu vội nói:
- Vâng, thần thiếp biết, thần thiếp biết gì nói nấy không giấu!
- Hay lắm, vậy nói ta biết, từ ngày Yến Tử và Tử Vy bỏ đi, ngươi có phái người theo truy sát họ không?
Hoàng hậu và Dung ma ma nghe hỏi đều giật mình hoàng hậu vội đáp:
- Hoàng thượng, có phải là ai lại nói điều gì oan ức cho thiếp nữa không? Hoàng thượng, thần thiếp suốt ngày ở trong cung không hề bước chân ra ngoài, thì làm sao bảo ai làm việc gì được. Nếu không tin, hoàng thượng cứ hỏi Dung ma ma đi.
Dung ma ma vội bước tới.
- Hoàng thượng anh minh, e rằng có ai đó tung tin đồn nhảm để hại hoàng hậu, hoàng thượng không nên trúng kế đó, từ lúc hoàng thượng ra thánh chỉ muốn nương nương chỉ ở Khôn Ninh cung thôi, thì nương nương chỉ biết ngày đêm niệm phật, trừ lúc đi thỉnh an thái hậu ra, những thời gian còn lại đều ở trong cung đâu có ra ngoài.
Vua Càn Long nghi ngờ nhìn Dung ma ma rồi nhìn hoàng hậu.
- Tất cả những điều ngươi nói đều là sự thật chứ?
Dung ma ma dập đầu liên tục.
- Hoàng thượng anh minh, tất cả đều là thật ạ!
Vua Càn Long đột ngột vỗ bàn hét:
- Nhưng mà trẫm đã nhận được mật báo, các ngươi phái người đuổi theo truy sát họ, còn giả mạo thánh chỉ nói là "giết chẳng tha" đúng không?
Hoàng hậu tái mặt, Dung ma ma run rẩy.
- Dạ oan ức, oan ức lắm, hoàng thượng! Ai tung tin động trời vậy, hoàng thượng có thể để thiếp đối chấp với họ được không?
Hoàng hậu vừa dứt lời đã nghe bên ngoài có tiếng của vú nuôi Thập Nhị a ca hét:

http://tieulun.hopto.org

- Thập Nhị a ca! Đừng chạy vào đó, Hoàng a ma và hoàng hậu đang nói chuyện, không được quấy rầy.
Hoàng hậu và Dung ma ma nghe vậy sợ quá nhưng chẳng biết làm sao chặn lại. Dung ma ma chạy vội đến bên cửa nói ra ngoài.
- Nại nương, ngươi hãy đưa Thập Nhị a ca đi, la hét om sòm thế này coi chừng ta bẻ cổ ngươi bây giờ.
Vua Càn Long chỉ muốn đến dọa hoàng hậu nhưng khi nhìn thấy thái độ của hoàng hậu và Dung ma ma như vậy, chợt nảy ý nghi ngờ nói:
- Có phải Vĩnh Cơ ngoài ấy không? Hãy vào đây.
Thế là hoàng hậu không còn cách nào khác hơn là để vú em cho Vĩnh Cơ vào. Vĩnh Cơ vừa vào đến là nắm ngay chéo áo vua Càn Long hét:
- Hoàng a ma! Hãy cho người đi cứu chị Tử Vy và chị Yến Tử đi, đừng có chặt đầu họ. Chị Tử Vy bị mù rồi, anh Nhĩ Khang bị chém trúng hai đao sắp chết, còn Ngũ a ca thì bị ăn một đao...
Hoàng hậu vội ngăn cản.
- Vĩnh Cơ, con nghe ai nói mà nói bậy nói bạ vậy chớ?
Vua Càn Long nghe Vĩnh Cơ nói mà giật mình ông không ngờ ở Khôn Ninh cung này lại sớm biết chuyện Tử Vy bị mù, Nhĩ Khang bị thương, Vĩnh Kỳ bị cũng bị thương, ông ngồi thẳng lưng lên, trừng mắt nhìn hoàng hậu.
- Đấy, ngươi còn dám bảo là không cử người đi truy sát họ. Hừ, bây giờ thì trẫm biết rồi, hèn gì người trẫm phái đến chưa kịp nói gì, thì bọn họ đã bỏ chạy mất, họ lại bị thương tích nặng vậy... hoàng hậu ơi, hoàng hậu! Lần này ngươi đã gây họa tày trời rồi. Nếu chúng nó, đứa nào mệnh hệ gì thì trẫm bắt ngươi phải trả đấy. Trẫm nói rồi đấy, Tử Vy mà bị mù mắt thì ta cũng cho ngươi mù luôn, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ bị bao nhiêu vết thương trên người thì ngươi cũng phải trả bấy nhiêu vết!
Hoàng hậu sợ hãi lùi lại, Dung ma ma quỳ xuống tâu:
- Hoàng thượng anh minh, Thập Nhị a ca còn nhỏ, nghe loáng thoáng mấy câu nói đại, như vậy làm sao hoàng thượng lại có thể trúc tội cho hoàng hậu nương nương được, cái gì nương nương cũng không biết cả.
Vua Càn Long thẳng chân đạp cho Dung ma ma một đạp, nghiến răng nói:
- Dung ma ma, trẫm tạm thời để đầu trên cổ ngươi, bao giờ ta tìm được bọn họ sẽ tính sổ với ngươi sau. Bây giờ tốt nhất là ngươi đốt hương cầu trời khẩn Phật để họ được bình an trở về, bằng không người sẽ chết thảm lắm đấy.
Vua Càn Long nói xong, vỗ vỗ tay nói:
- Người đâu!
Bọn thái giám và vệ binh vội vã chạy vào, vua Càn Long ra lệnh:
- Cho người giữ chặt Khôn Ninh cung này, nội bất xuất, ngoại bất thập! Còn nại nương, ngươi hãy mang Thập Nhị a ca đến Diên Hỷ cung, tạm thời để lệnh phi quản giáo nó.
Nại nương sợ hãi dẫn ngay Thập Nhị a ca ra ngoài, hoàng hậu nghe vậy điếng hồn, vội vã nhào tới ôm miết lấy Vĩnh Cơ, vừa khóc vừa nói:
- Xin đừng, xin đừng giữ lấy Vĩnh Cơ, nó là núm ruột duy nhất của thần thiếp. Thiếp chẳng có gì khác ngoài nó cả, đó là mạng sống của thiếp... Đừng đưa nó đi, hoàng thượng! Thiếp xin người... chẳng phải là người từng nói vì Vĩnh Cơ mà tha thứ cho thiếp ư?
Vua Càn Long lớn tiếng.
- Chẳng phải là ta đã cho người hàng trăm cơ hội rồi, mà ngươi nào có hối cải Vĩnh Cơ mà theo một người mẹ như ngươi thì nữa sau nó sẽ hư mất, nó sẽ trở thành kẻ bất nhân, bất nghĩa, tâm địa độc ác. Vì vậy phải cứu nó trước khi quá muộn.
Quay qua Vú nuôi, ông quát:
- Nại nương, bà còn chờ gì nữa mà không dẫn nó đi đi!
Nại nương vội kéo Vĩnh Cơ đi, Vĩnh Cơ như hiểu được ý vua, nó cố trì lấy hoàng hậu hét lên:
- Không, không, con không muốn xa Hoàng ngạc nương đâu. Con muốn ở với hoàng ngạcnương à, con không đi đâu cả.
Rồi quay qua vua nó nói:
- Hoàng a ma! Tại sao người bắt con phải xa mẹ con chứ. Con muốn ở cạnh mẹ ruột con chứ không thích sang ở với lệnh phi nương nương đâu!
Thế là hai mẹ con ôm ghì nhau, khóc thảm thiết, Dung ma ma thấy vậy quỳ mọp trước mặt vua.
- Hoàng thượng, xin hoàng thượng hiểu cho, nương nương có lỗi lầm thế nào thì vẫn là người mẹ, xin đừng chia cắt tình mẹ con.

http://tieulun.hopto.org

Vua Càn Long thấy vậy không đành lòng nữa nói:
- Đúng là tình mẹ không sai, nhưng nói vậy sao không nghĩ đến người khác. Con mình thì trọng, còn con người khác tại sao lại muốn giết, họ không phải là con người ư?
Hoàng hậu sụp xuống lạy vua.
- Xin hoàng thượng khai ân! Xin hoàng thượng khai ân! Thần thiếp biết tội rồi, thần thiếp đã biết tội rồi.
Đang lúc tình hình chưa ngã ngũ thì bên ngoài có tiếng rao của thái giám.
- Lão phật gia giá đáo!
Thì ra tâm phúc của hoàng hậu đã chạy đến Từ Ninh cung cầu cứu thái hậu, vua Càn Long chau mày, lúc đó thái hậu và Tịnh Nhi đã bước tới cửa, vua Càn Long chỉ biết thỉnh an mẹ.
Sau khi được vua thỉnh an, thái hậu nói:
- Hoàng đế, lại xảy ra chuyện gì nữa vậy? Nghe nói hoàng đế đang nổi cơn thịnh nộ ở Khôn Ninh cung, ta vội qua xem sao...
Ngưng một chút bà lại nói:
- Hoàng đế này, hoàng hậu dù gì cũng là quốc mẫu của một nước nên ta mong hoàng đế để ý đến tình cảm phu thê đừng có động tí là làm huyên náo coi chẳng được!
Rồi quay sang nhìn Vĩnh Cơ, thái hậu nói:
- Ủa, Vĩnh Cơ sao lại khóc, có chuyện gì vậy con?
Vĩnh Cơ nghe hỏi khóc to:
- Lão phật gia ơi, con không muốn sống xa mẹ con đâu. Xin lão phật gia hãy nói giúp với Hoàng a ma để con ở lại, con không muốn đi sang ở với lệnh phi nương nương đâu.
Thái hậu nghe vậy giật mình.
- Hoàng đế, tại sao người lại muốn cách ly tình mẫu tử của họ vậy?
Tịnh Nhi nghe vậy cũng bước tới.
- Bẩm hoàng thượng, dù cho hoàng hậu có làm hoàng thượng giận dữ thế nào, Tịnh Nhi nghĩ, Thập Nhị a ca còn quá nhỏ, lại cũng không làm điều gì nên tội, nên... tình cảm mẹ con cũng chẳng có gì thay thế được xin hoàng thượng khai ân, đừng để Thập Nhị a ca buồn.
Vua Càn Long thấy vậy, biết là có muốn xử hoàng hậu ngay hôm nay chưa phải lúc, nên lắc đầu nói:
- Thôi được, nể tình lão phật gia và có lời xin của Tịnh Nhi, Vĩnh Cơ được tạm thời ở lại.
Rồi quay qua thái hậu vua tiếp:
- Bẩm lão phật gia, những gì hoàng hậu đã làm ta nghĩ thôi thì để đích thân hoàng hậu nói lại lão phật gia nghe vậy, ta thật không ngờ...
Nói xong vua quay người bỏ đi, ra đến cửa, vua chỉ quay lại nói với thái hậu.
- Lão phật gia biết không? Nghe nói Tử Vy bị mù, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ đều bị trọng thương, còn Kim Tỏa thì chết. Trẫm đã hạ lệnh cho Phước Luân đi tìm họ đưa về và... Hoàng ngạc nương, trẫm mong rằng lần này họ quay về... hoàng cung này phải là một mái nhà đầm ấm... họ sẽ được chữa chạy khỏi bệnh, những tội trạng trước kia của họ, trẫm ân xá cả. Mong lão phật gia cũng nghĩ như trẫm, mở rộng cõi lòng từ bi mà đón họ, đừng có bức bách để họ phải bỏ đi lần nữa không hay!
Nói xong vua mới đi thẳng ra ngoài, thái hậu và Tịnh Nhi nghe chuyện thẩy đều bàng hoàng, không ngờ sự việc lại diễn biết một cách không hay như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Chương 54

C uối cùng rồi Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ... cũng đến được Nam Dương. Vừa đến Nam Dương, Tiêu Kiếm đi tìm ngay người bạn có tên là Chúc đại ca. Trước hết là tìm hiểu xem ở đây động tịnh thế nào quan quân có kéo đến chưa, rồi Tiêu Kiếm mới đưa cả đoàn đến.
Gia đình họ Chúc là một gia đình khá giả, nhà tọa lạc phía đông thành Nam Dương, dó là một ngôi nhà lớn có rất nhiều phòng, có sân rộng. Đám Yến Tử được vợ chồng họ Chúc dành cho cả một khu nhà biệt lập tạm trú. Chủ nhân đích thân đưa cả bọn đến tận khu nhà giới thiệu:
- Đây là những phòng dành riêng cho khách, vì vậy các bạn cứ tự nhiên sử dụng, nó hơi hẹp với các bạn, mong thứ lỗi.
Nhĩ Khang nhìn những gian phòng vừa rộng vừa thoáng nói:
- Chúc đại ca khiêm tốn quá, chứ đối với chúng tôi đây đã là thiên đàng rồi. Chuyện xin thứ lỗi là chuyện của chúng tôi, vì đã quấy rầy quý vị thì có.
Bà vợ Chúc đại ca nhìn mọi người cười nói:
- Tiêu Kiếm đã kể hết sự việc liên can đến quý vị cho chúng tôi nghe rồi, đối với chúng tôi được đón tiếp các bạn đã là sự vinh hạnh, xin mọi người đừng khách sáo. Vả lại giữa chúng tôi và Tiêu Kiếm đã có thâm giao, bạn của Tiêu Kiếm cũng là bạn chúng tôi mà!
Tiêu Kiếm cũng nói với mọi người.
- Anh chị Chúc đại ca đều là người nhà, họ cũng chẳng khác anh chị Âu ở Bắc Kinh. Vì vậy trước mặt những người, tôi chẳng có gì phải giấu giếm. Riêng về tình hình ở Nam Dương thì tôi đã tìm hiểu rõ, chưa có gì đáng ngại. Bọn ta có thể ở lại đây một thời gian bao giờ mọi người khỏe hẳn, mới tiếp tục lên đường.
Chúc đại ca nói:
- Khu nhà này nằm sau khu nhà lớn, nên có thể xem là khá khuất, nó gồm có bốn gian, tôi nghĩ như vậy đủ để các vị sử dụng rồi. Một lát tôi sẽ bảo bọn a đầu đổi chăn nệm mới. Ở đây yên tịnh, có gì không bình thường tôi có thể báo động để các vị rút ra cửa sau, như vậy an toàn hơn ở khách sạn.
Có một cái nhà tươm tất thế này để ở còn gì hơn, chỉ có Vĩnh Kỳ là vẫn mang nặng mặc cảm lạc lõng.
Tử Vy cảm kích nhìn bà chúc nói:
- Cảm ơn hai vị, chuyện dọn dẹp bọn này đảm trách được rồi khỏi phải nhọc đến a đầu. Còn chăn nệm trên xe chúng tôi có đủ, chúng tôi có thể tự lo. Các vị càng chu đáo khiến chúng tôi thêm ngại.
Bà Chúc bước tới nắm tay Tử Vy và Yến Tử.
- Dù ở xa Bắc Kinh nhưng tôi cũng đã nghe danh các vị lâu rồi. Thật vinh hạnh! Các vị có biết là chuyện của "cát cát dân dã" đã làm náo động cả chốn giang hồ không?
Yến Tử kinh ngạc.
- Thật vậy ư? Họ nói chúng tôi thế nào?
- Họ bảo hai vị là hành hiệp trượng nghĩa, nâng đỡ người nghèo giúp kẻ thế cô. Đã từng chiến đấu với những thế lực ác ôn trong triều đình, là hai cô cát cát anh dũng vô song. Tin đồn thì thôi chẳng biết đâu mà kể, có người còn nói hai cô võ công siêu quần, được pháp sư Sa Mãn chân truyền, có thể đuổi quỷ trừ mà rải đậu thành binh.
Yến Tử nghe vậy, không dằn được cười lớn.
- Ha ha, họ thổi mình thành thần rồi, hèn gì chẳng nổi tiếng sao được?
Nhĩ Khang cười tiếp.
- Quá nhiều chuyện trời long đất lở làm sao, chẳng nổi tiếng, lên đoạn đầu đài nè, cướp ngục, trốn chạy... bắt cóc theo cả một a ca, đại náo cả Bắc Kinh thành, để nhà vua phải huy động quan binh đi truy lùng. Những sự việc như trên, nếu muốn không nổi danh mới là điều khó đấy chứ?
Chúc đại ca liếc nhanh về phía Vĩnh Kỳ nói:
- Ngũ a ca, tại hạ thấy Ngũ a ca đáng khâm phục, khâm phục! Người quyền cao chức trọng như vậy mà dám bỏ tất cả chỉ vì một chữ tình!
Vỉnh kỳ lắc đầu nói.
- Xin đừng gọi tôi là a ca nữa! Từ ngày lưu lạc đến giờ hai chữ đó không còn ý nghĩa gì rồi, hãy gọi tôi là Ai Kỳ đi!
- Vâng, Ai tiên sinh.
Chúc đại tẩu thì buông tay Yến Tử ra, quay sang hỏi bé Tiểu Hợp Tử, chăm chú ngắm, rồi thương hại hỏi:
- Con là Tiểu Hợp Tử đây ư?

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Hợp Tử lanh lợi chào ngay.
- Con xin chào bác ạ.
Yến Tử thấy vậy lo lắng, trong khi Liễu Hồng và Tử Vy nháy mắt hội ý, rồi kéo Yến Tử đến gần cửa sổ.
- Ở đây vừa yên tĩnh, vừa thoải mái, khung cảnh lại đẹp. Được sống ở đây sung sướng hơn là phại gạo chợ nước sông. Tiêu Kiếm quả là người kỳ lạ, làm sao anh ta lại quen biết nhiều thế? gần như cả nước, ở đâu cũng có bạn bè, mà đều là bạn thâm giao. Vì vậy nếu Tiểu Hợp Tử mà an định ở đây thì quả là qua Lý tưởng.
Liễu Hồng cũng nói:
- Nếu Tiểu Hợp Tử là em ruột của tôi, tôi cũng muốn cho nó được ở đây để sung sướng!
Quay qua nhìn Yến Tử, Liễu Hồng tiếp:
- Hãy nghĩ lại xem, tôi với chị đều là đứa không nhà không cửa, lúc nhỏ, điều ao ước đầu tiên của chúng ta lúc nào cũng là một mái ấm gia đình, đúng không?
Yến Tử yên lặng, nhưng ánh mắt rất buồn, có điều tự thâm tâm, Yến Tử không thể phủ nhận điều Liễu Hồng nói là đúng. Tiểu Hợp Tử mà có được một người cha một người mẹ, một mái ấm gia đình dù sao vẫn hơn là phải sống lưu lạc với nàng.
Hai vợ chồng họ Chúc rất tế nhị, sau khi mang trà nước đến sắp xếp êm xuôi là đi ra để bọn Yến Tử được sinh hoạt thoải mái. Mấy cô gái lo dọn dẹp, tắm rửa còn Tiêu Kiếm cũng chạy để nghe ngóng tình hình.
Nhĩ Khang thấy người nào cũng bận rộn vội kéo Vĩnh Kỳ ra ngoài vườn cây.
- Vĩnh Kỳ, giờ bọn mình đã đến Nam Dương mà đường sắp tới của bọn mình còn dài. Vì vậy tôi nghĩ chiến tranh lạnh giữa anh và Tiêu Kiếm cần phải giải quyết đi. Anh cũng thấy đấy, Tiêu Kiếm là con người cao ngạo mà anh thì tối ngày cứ mặt lạnh với anh ta. Tôi thấy không được, ai cũng có tự ái của người ta chứ? Suốt quãng đường vừa qua, anh ta đã tận lực giúp đỡ chúng ta. Tình cảm như vậy là quá quý báu. Lần trước anh đã sử dụng những từ quá nặng tai, sao lại anh ta là kẻ thù của mình được?
Vĩnh Kỳ bất bình.
- Tôi biết rồi, các người giờ đều được hắn dùng tình cảm mua chuộc. Giờ thì hắn là anh hùng, là đại hiệp, là hảo hán, là vĩ nhân. Ở đâu cũng đều có thể tìm thấy bạn bè, hắn thiên biến vạn hóa, có phép màu hô phong hoán vũ, không có gì không làm được. Vì vậy các người tôn sùng hắn! Nhưng với tôi thì sự việc không đơn giản, tôi thấy hắn như có cái gì giấu diếm mình. Bởi vì với các thế lực to như thế kia thì không thể là người tầm thường được. Hắn là bạn hay thù điều đó chưa biết! do đó tôi không muốn để cái bề ngoài thân thiện kia che mắt. Tôi sợ rồi khi sự thật lộ ra, hắn lại hiện nguyên hình, lúc đó ta không lui binh kịp.
Nhĩ Khang cười.
- À! Thì ra là vậy! Nhưng điều tôi biết chắc là cái điều làm anh đau đầu nhất là chuyện Yến Tử. sự ghen tức của anh tỏ rõ qua hành động. Để tôi kể cho anh nghe nhé, lần trước lúc tôi đuổi theo, Tiêu Kiếm đã nói rõ cho tôi biết rồi, là anh ta chẳng có ý gì với Yến Tử, anh ta bảo anh đừng có dùng tâm địa nhỏ nhen mà đo lòng quân tử của người khác.
- Hắn nói như vậy mà cậu cũng tin được à?
- Tôi tin! Vì hắn đã nói với một thái độ vô cùng thành khẩn, không thể không tin được.
- Nhưng tôi là người trong cuộc, tôi nhạy bén hơn. Anh làm sao thấy được ánh mắt hắn nhìn Yến Tử? khi nào Yến Tử gặp nguy cấp là hắn có mặt trước tiên, hắn còn nuông chiều tìm cách hạ thấp tôi. Tôi nói thật nếu hắn chẳng có dụng ý gì thì chẳng bao giờ hành động như vậy. Nói thật tôi không cần biết hắn tốt xấu thế nào, hắn đều là kẻ thù của tôi. Thử hỏi nếu hắn cũng sử dụng thái độ như vậy đối với Tử Vy thì phản ứng anh sẽ thế nào? Chắc chắn là không hơn gì tôi đâu.
Nhĩ Khang suy nghĩ thấy Vĩnh Kỳ cũng có lý.
- Tôi công nhận là Tiêu Kiếm có vẻ hơi nhiệt tình với Yến Tử. Có điều đó là bản chất của anh ta, đâu phải chỉ với Yến Tử với người nào anh ta cũng tốt cả. Vì vậy không thể vì thấy nhiệt tình quá mà phải nhận hay nghi ngờ. Làm vậy là bất công, giả sử như Tiêu Kiếm có hơi quá đáng một chút với Yến Tử đi nữa, thì chúng ta cũng phải nghĩ đến chuyện "vào sinh ra tử" có nhau mà tha thứ.
Vĩnh Kỳ lắc đầu.
- Nhĩ Khang, chuyện này chẳng liên can gì đến cậu, nên cậu mới mạnh miệng như vậy. Chuyện vào ra sinh tử là vấn đề khác, nếu là người biết suy nghĩ thì hắn phải hiểu và giữ khoảng cách với vợ người khác chứ? Đó mới thật sự là bạn bè chân chính. Còn nếu lợi dụng chuyện "vào sinh ra tử" rồi cố gây ảnh hưởng hay quyến rũ người yêu của người khác thì đâu còn là bạn bè?
Vĩnh Kỳ vừa nói đến đó, thì Tiêu Kiếm xuất hiện nói:

http://tieulun.hopto.org

- Xin lỗi, vô tình đã nghe thấy cuộc nói chuyện của các bạn.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ giật mình, sự xuất hiện của Tiêu Kiếm như đổ dầu vào lửa, Vĩnh Kỳ hét:
- Kẻ gọi là vào sinh ra tử có nhau thì không bao giờ nghe trộm chuyện người khác, bạn bè phải quang minh chính đại chứ?
Tiêu Kiếm sa sầm nét mặt.
- Vĩnh Kỳ, cậu đừng có ỷ thế làm tới nghe, cậu nên nhớ rằng, bây giờ cậu không phải là a ca gì cả. Nếu tôi không xem cậu là bạn, thì tôi đã đưa Yến Tử đi từ lâu rồi.
Lời Tiêu Kiếm vừa thốt ra cả Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đều tái mặt.
- Ngươi nói là ngươi dẫn cô ấy đi? Bộ ngươi chắc là sẽ làm được chuyện đó dễ dàng ư?
Rồi Vĩnh Kỳ quay qua Nhĩ Khang trừng mắt.
- Đấy cậu đã thấy rõ rồi đấy, chồn đã hiện nguyên hình, đã lòi đuôi ra rồi đó!
Tiêu Kiếm nghe vậy tức quá hét:
- Thật chẳng làm sao nhịn được, con người gì mà phải trái không phân biệt, hắc bạch cũng không phân, như thế này Yến Tử mà sống với ngươi làm sao có hạnh phúc.
Rồi trừng mắt nói:
- Phải đó, ta đã có dụng tâm với Yến Tử, ta sẽ dẫn cô ấy đi khỏi bọn ngươi ngay.
Vĩnh Kỳ nghe vậy chẳng còn chịu nổi, phóng một đấm về phía mặt Tiêu Kiếm vừa đánh vừa nghiến răng nói:
- Ta biết võ công của ngươi siêu quần hơn hẳn ta, bữa nay dù biết sẽ không đánh lại ngươi, ta vẫn đánh.
Tiêu Kiếm vừa né vừa trả đòn, nói:
- Con người như ngươi đâu xứng đáng với Yến Tử, ta thay mặt Yến Tử dạy ngươi mới được.
Vĩnh Kỳ nghe vậy càng nổi máu xung thiên, thế là đánh liên tục về phía Tiêu Kiếm, Tiêu Kiếm phải đánh trả, thế là một trận đánh thật sự xảy ra.
Nhĩ Khang thấy vậy hoảng quá xông vào.
- Như vầy thì còn ra thể thống gì, tại sao lại có thể cướp tù cùng lánh nạn, cùng chia sẻ ngọt bùi gian nan tình cảm sâu dậm vậy mà đánh nhau được chứ. Hai người phải ngưng lại, ngưng tay lại ngay!
Nhưng cả hai nào có nghe, cuộc chiến vẫn xảy ra ác liệt. Nhĩ Khang phải nói:
- Đây là nhà của Chúc đại gia mà chứ đâu phải nhà mình đâu. Chúng ta đang làm khách ở nhà người ta, sao lại đánh nhau chứ. Như vầy thật là khó coi, Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm hãy nể tình tôi mà nương tay lại cho.
Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm đang điên tiết, đâu nghe đứng về mặt võ công mà nói thì Tiêu Kiếm có vẻ vượt trội hơn, nhưng vì Vĩnh Kỳ đã nóng đến độ liều mạng nên hai bên gần như bất phân thắng bại.
Vĩnh Kỳ thấy đánh nhau lâu quá mà không thắng được đối phương, nên móc roi dây ở thắt lưng ra đánh.
Tiêu Kiếm đâu chịu thiệt, lấy tiêu ra làm vũ khí, thế là hai người với vũ khí phụ trợ lại quần nhau.
Nhĩ Khang thấy vậy sợ có chuyện không hay, nên phi thân vào giữa hét:
- Chuyện thí mạng với kẻ địch là chuyện bất đắc dĩ, còn ở đây là anh em chẳng lẽ lại một cuộc sống một chết được ư?
Hai người đang đánh nhau ác liệt, đâu có ngờ Nhĩ Khang nhảy vào như vậy nên "bốp" cây roi của Vĩnh Kỳ đã quất trúng mặt Nhĩ Khang, rồi "cốp" cây tiêu của Tiêu Kiếm cũng khỏ mạnh lên vai Khang. Vậy là Nhĩ Khang bị một lúc hai đòn, đau quá làm Khang phát điên lên. Chàng giật tiêu của Tiêu Kiếm và roi của Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ thì bị mất roi, còn Tiêu Kiếm vẫn giằng co.
- Nhĩ Khang, anh phải tránh khỏi đây. Nếu không tôi mà đánh trúng sẽ không chịu trách nhiệm đâu nhé.
Vĩnh Kỳ giận dữ không kém
- Nhĩ Khang, cậu nhảy vào định bênh Tiêu Kiếm đánh lại tôi phải không? Nếu không trả roi lại rồi cút đi.
Nói xong, Vĩnh Kỳ lại rút kiếm ra, thì ra là trong lúc đi hành thế này, người nào cũng có sẵn mấy món binh khí dấu trong mình để tùy nghi mà ứng chiến. Vì vậy khi bị tước roi, Vĩnh Kỳ lấy kiếm ra tấn công tiếp Tiêu Kiếm. Kết quả là để ngăn hai người, Nhĩ Khang phải ứng chiến với cả hai. Ngay lúc đó Tử Vy, Yến Tử, Liễu Hồng trong nhà nghe tiếng la hét bên ngoài vội chạy ra, thấy cảnh đánh nhau mà giật mình.
Tử Vy hỏi:
- Ba người làm gì vậy, chẳng lẽ lại đánh lộn?
Liễu Hồng cũng nói:
- Ngưng lại, ngưng lại đi, chuyện gì xảy ra vậy?
Yến Tử không tin mắt mình.
- Các người luyện võ ư, tại sao lại đánh ba mà không đánh hai?
Ngay lúc đó mũi kiếm của Vĩnh Kỳ chĩa thẳng về phía Tiêu Kiếm. Nhĩ Khang vội phi thân tới đẩy ra,

http://tieulun.hopto.org

lưỡi kiếm suýt đâm vào bụng Khang. Tiêu Kiếm thấy vậy hoảng hốt đẩy Khang ra, kết quả là mũi kiếm lại đâm trúng tay Tiêu Kiếm. Trúng thương Tiêu Kiếm giận dữ.
- Vĩnh Kỳ, ngươi lại thật quá đáng, bộ ngươi tưởng ta đánh không lại ngươi à. Muốn liều mạng phải không vậy ta liều mạng cho ngươi xem.
Nói là xông tới, lần này Tiêu Kiếm đánh thiệt, thế kiếm mạnh như vũ bão, Nhĩ Khang thấy vậy giật mình.
- Tiêu Kiếm, Vĩnh Kỳ, bọn mình là anh em mà.
Vĩnh Kỳ giận dỗi.
- Ai là anh em với hắn, hắn chỉ là một tên tiểu nhân đánh lén.
Tử Vy, Yến Tử, Liễu Hồng biết là tình hình bất ổn rồi nên đồng loạt kêu lên.
- Đừng đánh nhau nữa, đừng đánh nhau, chuyện gì vậy chứ? Tại sao lại thế này?
Lúc đó vũ khí của Tiêu Kiếm đã chĩa thẳng về phía ngực Vĩnh Kỳ, Yến Tử thấy vậy, bất chấp tất cả phóng thẳng vào giữa, dùng tay gạt tay Tiêu Kiếm hét:
- Tiêu Kiếm, anh điên rồi ư? Anh mà làm Vĩnh Kỳ bị thương là tôi liều mạng với anh đấy!
Tiêu Kiếm và Vĩnh Kỳ thấy Yến Tử đột nhiên xông vào trận, sợ Yến Tử bị thương, thu hồi vũ khí lại nhưng không còn kịp. Tiêu Kiếm chỉ còn cách dùng tay còn lại ôm lấy Yến Tử, rồi phóng ra khỏi trận địa.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ mới hoàn hồn, nhưng khi nhìn thấy Tiêu Kiếm ôm Yến Tử, Vĩnh Kỳ lại đùng đùng nổi giận, hét lớn:
- À! Tiêu Kiếm, mi dám ôm Yến Tử trước mặt ta nữa à? Vậy là quá lắm, nam nữ thọ thọ bất thân, ngươi có biết không? giỏi buông cô ta ra, rồi bước ra đây đấu với ta. Hoặc chọn một nơi nào chẳng ai quất rầy cũng được, một chết một sống!
Tiêu Kiếm nhìn Vĩnh Kỳ thở dài, rồi nói:
- Thôi không đánh nữa, vì nếu ta mà đánh ngươi bị thương thì Yến Tử sẽ không tha ta. Vì Yến Tử ta tha cho ngươi đó.
Vĩnh Kỳ nghe vậy càng nóng.
- Ta không cần ngươi tha, hôm nay ta không một mất một còn với ngươi không được.
Vĩnh Kỳ vừa nói vừa xông đến, Nhĩ Khang phải ôm chặt Vĩnh Kỳ lại khiến Vĩnh Kỳ vô cùng tức giận, vùng ra rồi dùng kiếm chém thẳng về phía Nhĩ Khang.
- Mi theo hùa với hắn thì ta cho ngươi biết tay!
Tử Vy thấy vậy sợ hãi.
- Anh Nhĩ Khang, cẩn thận, trời ơi, sao các người sao lại có thể thế này được chứ?
Nhĩ Khang né kịp lưỡi kiếm của Vĩnh Kỳ, chưa hoàn hồn thì đã nghe Tiêu Kiếm nói:
- Mọi người hãy bình tĩnh nghe tôi nói đây!
Rồi Tiêu Kiếm quay sang Vĩnh Kỳ nghiêm nghị nói:
- Vĩnh Kỳ, cậu hãy bình tĩnh đừng hiểu lầm, Yến Tử chính thật là em ruột của tôi đấy!
Vĩnh Kỳ nghe nói giật mình, mọi người thấy đều ngạc nhiên, nhất là Yến Tử.
- Anh Tiêu Kiếm, anh nói gì vậy?
Tiêu Kiếm nhìn Yến Tử với ánh mắt ân hận.
- Yến Tử, em chính là đứa em ruột thịt mà anh đi tìm!
Mọi người trố mắt ra nhìn, Yến Tử hoảng hốt.
- Anh nói gì vậy, anh Tiêu Kiếm?
Tiêu Kiếm rất bình tĩnh chậm rãi nói:
- Xin lỗi, Yến Tử, hai mươi năm qua anh để em lạc loài không chăm sóc, để cuộc sống em đầy sóng gió và đau khổ, đó là điều khiến anh bức rức và xấu hổ, không dám nhìn lại em!
Mọi người bây giờ mới tin là Tiêu Kiếm nói nghiêm chỉnh, Vĩnh Kỳ là người ngạc nhiên hơn ai hết. Thế là tất cả quay về phòng khách để nghe Tiêu Kiếm nói rõ sự việc.
- Điều tôi sắp nói là một bí mật đã giữ kín trong lòng thời gian qua. Tôi cứ mãi phân vân, có nên để bí mật này ngủ yên không? Tôi không dám nhìn Yến Tử mãi đến lúc lòng ghen tuông của Vĩnh Kỳ đẩy tôi vào thế chẳng đặng đừng. Đến lúc này tôi mới thấy giữ kín chuyện là một tai hại, thôi thì đành nói ra sự thật.
Mọi người nhìn Tiêu Kiếm ngờ vực, Yến Tử cũng nói:
- Tôi không tin, tôi không cha không mẹ từ nhỏ, làm sao khi không rồi có một người anh thế này?
Tiêu Kiếm nhìn Yến Tử hỏi:
- Em có nhớ chùa Bạch Vân Quán không?
Yến Tử nghĩ ngợi.

http://tieulun.hopto.org

- Bạch Vân Quán là gì?
- Thế lúc còn nhỏ, Yến Tử có được một ngôi chùa của ni cô nào nuôi dưỡng không?
Yến Tử gật đầu.
- Có chứ! Tôi ở trong một cái chùa ni cô trụ trì, chùa đó là Bạch Vân Quán ư?
Tiêu Kiếm hỏi thêm:
- Ni cô nuôi dưỡng Yến Tử tên là gì, có còn nhớ tên không?
Yến Tử cố nhớ nhưng vẫn không ra.
- Cái gì... sư thái là...
- Có phải là Tịnh Huệ sư thái không?
Yến Tử chớp mắt.
- Đúng rồi, đúng rồi, Tịnh Huệ sư thái.
Tiêu Kiếm gục gật đầu.
- Như vậy là không sai đâu, cô chính là cô em gái của tôi, từ đây về sau đừng cho mình là không có họ, cô họ Phương, còn tên ư? Đấy là Phương Từ, còn tôi, tôi tên là Phương Nghiêm.
- Anh không phải là Tiêu Kiếm ư?
- Cái tên Tiêu Kiếm của anh cũng như tên Tiểu Yến Tử của em vậy. Nó đâu phải là tên cha sinh mẹ đẻ đặt ra? Em có nhớ lần đầu tiên mình gặp nhau ở Hội Tân lầu không, anh đã nói với em, em họ "tiểu" còn anh họ "tiêu" biết đâu mình lại chẳng cùng họ?
Nhĩ Khang chợt hiểu ra.
- Tiêu Kiếm! Thì ra lúc đến Hội Tân lầu là anh đã có ý muốn giúp bọn này, lúc đó hẳn anh đã biết Yến Tử là em gái mà anh đi tìm?
- Phải, gần đúng như vậy!
Nhưng Vĩnh Kỳ vẫn nghi vấn.
- Lúc đó ngươi nói, đứa em thất lạc của ngươi là đứa em trai mà?
- Thật ra lúc đầu, tôi chỉ biết mình có một đứa em chớ không rõ là trai hay gái, vì vậy phải nói trai là trai, chứ còn chuyện lưu lạc lên phương Bắc của tôi, mục đích là để tìm đứa em thôi.
Liễu Hồng nói:
- Nãy giờ tôi nghe không rõ ràng, anh có thể tường thuật cặn kẽ từ đầu đến đuôi cho chúng tôi nghe được hay không?
Yến Tử vọt miệng.
- Lần trước anh nói anh có một mối thâm thù phải trả, như vậy chẳng phải là trong dòng máu tôi cũng đang mang mối thù? Vậy kẻ thù tôi là ai? Anh đã báo được thù chưa?
Tử Vy vội nói:
- Yến Tử không nên hỏi dồn dập như vậy, Tiêu Kiếm vừa vén màn bí mật là mọi người đã bàng hoàng, sự việc phải để từ từ. Chị phải bình tĩnh nghe anh ấy kể hết sự việc rồi hãy hỏi thêm sau.
Tiêu Kiếm nhìn mọi người, yên lặng một chút nói:
- Thật ra thì câu chuyện của tôi cũng hết sức đơn giản. Gia đình họ Phương của chúng tôi là một danh gia có tiếng ở tỉnh Triết Giang. Nhiều đời đã sống ở Hàng Châu, mười chín năm trước. Cha tôi bị kẻ thù truy sát, sợ tôi và em gái bị liên lụy nên giao chúng tôi cho người khác nuôi dưỡng. Tôi thì được đưa cho nghĩa phụ ở Vân Nam nuôi dưỡng, còn em gái tôi lúc đó mới một tuổi nên giao cho vú em họ Giang để em về Bắc Kinh nuôi, bà vú nuôi này chẳng may dọc đường lâm bệnh, ngã trước một chùa ni cô. Vì vậy em gái tôi được chùa nuôi dưỡng. Còn vú em sau khi lành bệnh lại, bỏ mặc em tôi ở đó mà quay về Triết giang. Mấy năm trước tôi đã tìm được bà ta, nhờ vậy mà truy tìm đến Tịnh Huệ sư thái, bà mới cho biết là em gái tôi được nuôi trong chùa đến lúc lên bảy, thì một hôm trốn ra ngoài xem hoa đăng, sau đó mất tích luôn.
Đám đông yên lặng nín thở đứng nghe, nhưng Yến Tử là người bị chấn động nhiều nhất.
- Nhưng mà... nhưng mà làm sao anh biết được Yến Tử này là em gái ruột của anh chứ?
- Thật ra thì tôi cũng không chắc được trăm phần trăm. Có điều Tịnh Huệ sư thái nói với tôi em gái tôi là một đứa con gái vô cùng nghịch ngợm. Không nề nếp ngay từ nhỏ, cứ trốn chùa ra ngoài chơi, thích chơi hơn là thích học. Và từ lúc cô ấy bị thất lạc bà không còn gặp lại nữa, mãi đến một hôm cách đây không lâu bà đi lên Bắc Kinh. Tình cờ nhằm ngày hoàng đế tế trời, trông thấy khuôn mặt Hoàn Châu cát cát sao lại giống như con bé Tiểu Từ lúc trước trong chùa...
- Yến Tử lẩm bẩm.
- Tiểu Từ... Tiểu Từ ư?

http://tieulun.hopto.org

- Đúng cái tên tục lúc trước của em là Tiểu Từ. Vì vậy khi đến Bắc Kinh, tôi cố tìm mọi cách để được tiếp cận với Hoàn Châu cát cát. Kết quả là tôi dò la ra cái Hội Tân Quán, biết là các người thường tụ tập ở đấy, nên tôi thường xuyên đến địa điểm này. Còn những chuyện về sau thì mọi người đã biết cả.
Mọi người nhìn nhau ngạc nhiên, Yến Tử nói:
- Nếu vậy thì... có nghĩa là... cha mẹ chúng ta đều bị kẻ thù giết hết?
- Cha chúng ta bị giết, nhưng mẹ ta thì lại tuẫn tiết theo chồng.
Yến Tử nghe vậy chợt nổi cơn thịnh nộ.
- Đây quả là một mối thù bất cộng đái thiên? Tại sao họ lại giết cha tôi, thật ác độc.
- Tại vì...
Tiêu Kiếm nói đến đó chợt quay sang nhìn Vĩnh Kỳ ngập ngừng một lúc tiếp.
- Tất cả chuyện ân oán giang hồ, chuyện nói ra dài lắm. Nếu chúng ta có thể suông sẻ đến Vân Nam thì nghĩa phụ của anh sẽ có thể tường thuật hết mọi sự việc cho em rõ. Chuyện ân oán giang hồ, đương nhiên là có mặt phải mặt trái của nó. Nhưng uẩn khúc bên trong đến bây giờ anh cũng không rõ lắm.
Nhĩ Khang vỡ lẽ ra nói:
- Thảo nào anh cứ hướng bọn này đi về phía Vân Nam thì ra là vì nguyên nhân đó.
Yến Tử thì nôn nóng:
- Thế anh đã tìm ra được kẻ thù chưa?
- Tìm được rồi.
- Vậy trả thù chưa?
- Có thể coi như là... đã trả thù được rồi.
- Vậy kẻ thù của ta là ai? Anh trả thù bằng cách nào giết hết cả bọn họ chứ?
Tiêu Kiếm yên lặng một chút nói:
- Chuyện này để từ từ sẽ nói cho em biết, còn bây giờ chưa tiện.
- Tại sao lại chưa tiện?
- Vì anh vừa mới nhìn em, mà với anh chuyện nhìn được em nó quan trọng gấp mấy lần chuyện trả thù. Bây giờ thì tình cảm anh lại đang ở trạng thái kích động, không muốn nói đến chuyện báo thù nữa. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là lo cho em, em đã gặp quá nhiều gian truân. Từ đây về sau em có hạnh phúc hay không, là trách nhiệm của anh, em đã không có tuổi thơ. Thời thơ ấu của em như một đứa trẻ mồ côi, không cha không mẹ, chẳng có được một chút thân tình. Vì vậy đây là đền bù, chính vì muốn đến bù mà anh định đưa em đến Đại Lý. Ở đó khung cảnh đẹp, khí hậu ôn hòa, lại có người thân, anh mong là từ đây về sau cuộc đời em sẽ bình lặng không còn sóng gió. Em sẽ được sống bình thường như bao nhiêu người khác.
Lời của Tiêu Kiếm đầy tình cảm, khiến Yến Tử vô cùng cảm động cô ta thút thít khóc nói:
- Nói vậy thì em cũng đâu phải là đứa mồ côi? Em vẫn còn một người anh thật ư? Em cũng có họ nữa. Em họ Phương, tên là Phương Từ. Thật là chuyện quá ư nhiệm mầu, chợt nhiên rồi em có được một người anh.
Yến Tử nói rồi không tin lắm nhìn Tiêu Kiếm:
- Anh đã suy xét cẩn thận rồi chứ, không sai chứ? Em làm sao giống em gái anh được? Anh cái gì cũng giỏi còn em cái gì cũng dỡ... từ văn chương đến võ công... em nào xứng là em gái anh. Anh không nhìn lầm chứ?
- Nếu em là người đã được Tịnh Huệ sư thái nuôi dưỡng thì anh không nhìn lầm. Tịnh Huệ sư thái hiện đang tu ở viện Huệ Tâm ngoại ô Bắc Kinh hay là em theo anh quay về Bắc Kinh hỏi cho ra lẽ?
Yến Tử ngần ngừ một chút.
- Anh tin chắc anh... anh là anh ruột của em?
- Anh nghĩ chắc không sai đâu!
Yến Tử có cảm giác như đang nằm mơ chứ không phải thật, lẩm bẩm nói:
- Tôi có một người anh... tôi có một người anh...
Rồi đột nhiên nhảy nhổm lên hét to:
- Ồ sướng quá! Tôi có một người anh rồi, Tử Vy này, ngươi có một người chị bây giờ có thêm một người anh nữa. Ồ! Mà ông anh này thật tuyệt vời, giỏi võ giỏi cả chuyện làm thơ... anh ta là Tiêu Kiếm! Tiêu Kiếm là anh của ta... vậy thì từ đây ta khỏi phải làm lễ kết nghĩa anh em với Tiêu Kiếm nữa rồi.
Tiêu Kiếm cảm động cười.
- Làm lễ kết nghĩa gì nữa, mình đã là anh em ruột từ lâu rồi?
Yến Tử đang vui chợt khóc.

http://tieulun.hopto.org

- Tại sao anh không nói sớm? Tại sao có ý định bỏ em mà đi, bắt em phải là đủ cách giữ anh lại chứ?
Tiêu Kiếm rơm rớm nước mắt.
- Xin lỗi, nhưng vì anh quá giận Vĩnh Kỳ, cậu ấy nổi cơn ghen lên là bất kể trắng đen gì cả.
Vĩnh Kỳ nãy giờ đứng lặng nghe, sự việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng của anh chàng. Sự thật khiến chàng cảm thấy lúng túng, ngượng ngập nói:
- Ai biểu anh không chịu nói? Ngay từ đầu tôi biết là anh hẳn có điều gì giấu bọn này, có điều cái bí mật này quá sức tưởng tượng, làm sao tôi biết được.
Mọi người có mặt ở đấy đều cảm động, Tử Vy hồi tưởng lại chuyện quen biết Tiêu Kiếm, chợt ngợ ra nói:
- Bây giờ thì tôi đã biết rồi, nghĩ lại xem Tiêu Kiếm và Yến Tử có nhiều điều rất giống nhau, Tiêu Kiếm thì hay đùa cợt, Yến Tử thì khôi hài không kém. Thật như đùa, đùa như thật. Tiêu Kiếm phóng khoáng Yến Tử thì rộng rãi. Hai người đều thích võ công, nếu một ngày nào đó mà Yến Tử biến thành một nhà thơ lớn thì cũng không có gì ngạc nhiên lắm.
Liễu Hồng cũng nói:
- Hèn gì suốt chặng đường qua, Tiêu Kiếm lúc nào cũng chu đáo săn sóc cho Yến Tử. Sự chăm sóc đó có nguyên nhân cả, Yến Tử này, cô thật hạnh phúc khi có một ông anh như vậy.
Nhĩ Khang nhìn Tiêu Kiếm hỏi:
- Làm sao anh lại có thể nhẫn nại giữ kín sự việc lâu như vậy? Nếu hôm nay mà không có trận đánh nhau thế này, chắc anh cũng chưa tiết lộ ra, đúng không? Anh định ém nhẹm đến lúc nào thế?
Tiêu Kiếm thở dài.
- Chắc đến lúc chết luôn!
- Tại sao?
Tiêu Kiếm yên lặng một chút như suy nghĩ rồi nói:
- Đã giao kết bạn bè thế này thì cũng nào khác gì anh em ruột thịt. Nhìn hay không nhìn cũng vậy thôi, tôi chỉ mong Yến Tử hạnh phúc là mãn nguyện.
Nhĩ Khang gật gù.
- Anh nói đúng.
Vĩnh Kỳ lúc đó mới bước tới bắt tay Tiêu Kiếm.
- Anh Tiêu Kiếm, tất cả những điều ngộ nhận vừa qua của tôi xin hãy bỏ qua cho, Anh cũng nên hiểu giùm đó là điều "vì quá yêu" mà nên cớ sự.
Tiêu Kiếm xiết mạnh tay Vĩnh Kỳ.
- Có một điều tôi cần phải nói là sau này nếu cậu mà ăn ở không phải với Yến Tử là đừng trách tôi.
- Vâng tôi biết!

http://tieulun.hopto.org

Chương 55

Tối hôm ấy Yến Tử không làm sao ngủ được vì quá phấn khởi, cô nàng cứ đi đi lại lại trong phòng, lẩm bẩm:
- Tôi không hoàn toàn là đứa mồ côi, tôi còn có một ông anh... Đó là Tiêu Kiếm! Tiêu Kiếm là anh của tôi. Biết anh ấy đã lâu, sao chuyện đó lại không nghĩ tới... ha ha... vậy là ta còn có một người anh, ta có một người anh vậy mà không biết.
Tử Vy Liễu Hồng lúc đó mới chợp mắt đã bị Yến Tử dựng dậy, thấy thái độ điên khùng như vậy của Yến Tử không dằn được nói:
- Đã nửa đêm nửa hôm rồi, sao còn chưa ngủ? Ngủ đi, mai còn phải dậy sớm.
Yến Tử lắc đầu.
- Tôi không sao ngủ được!
- Tại sao?
- Vì tôi có một người anh.
- Có một người anh với chuyện ngủ, nào có quan hệ gì?
- Có được người anh rồi, tôi không dám ngủ.
- Chị nói gì, bọn này chẳng hiểu gì cả?
Yến Tử đáp.
- Vì tôi có nhiều kinh nghiệm lắm rồi, nhiều sự việc không có phần tôi, tôi không đáng được hưởng. Vì vậy nếu tôi mà đi ngủ, khi giật mình tỉnh dậy, có thể phát hiện ra đó chỉ là một giấc mơ. Vì vậy tôi không muốn đi ngủ, để sự việc đó mãi mãi sẽ là sự thật.
Nói xong, Yến Tử quay qua nhìn Tử Vy cười:
- Tử Vy, ta nói cho người biết, ta tuy là không có cha, không có mẹ, nhưng ta có được một người anh ruột, người biết chuyện đó không?
- Biết rồi, biết rồi, khổ lắm - Tử Vy nói - đã suốt đêm nghe chị cứ lẩm bẩm, lải nhải chuyện này, ai cũng thấy đầy lỗ tai, nhưng không nói ra để chị vui thỏa thích. Nhưng bây giờ đã quá khuya chị lên giường ngủ đi! Tôi bảo đảm với chị là thức dậy anh Tiêu Kiếm vẫn còn mà.
Yến Tử sợ mọi người nghe thấy vội cản lại.
- Đừng kêu, đừng kêu lên chứ, ngươi làm vậy thánh thần nghe thấy, rồi lấy lại ông anh của ta rồi sao?
Liễu Hồng lắc đầu.
- Cái mụ này điên rồi? Bắt đầu lẩm ca lẩm cẩm rồi. Nhưng không ngủ phải để người khác ngủ nữa chứ?
Nói rồi lấy mền trùm kín đầu, Yến Tử quay qua kéo Tử Vy năn nỉ.
- Tử Vy đừng ngủ, nói chuyện với ta nhé.
- Được, tôi không ngủ, nhưng nói chuyện gì chứ.
Yến Tử kề sát tai Tử Vy nói:
- Ta có một người anh, ta có một người anh ruột!
- Chuyện đó biết rồi, nói chuyện khác đi!
- Chuyện khác à, ờ Tiêu Kiếm có một đứa em gái, đó là ta.
Tử Vy thấy hết chịu nổi rồi, ngã xuống giường, chùm chăn lại, không dám nghe tiếp.
o0o
Cũng trong đêm đó, Tiêu Kiếm cũng không ngủ được. Và khi trời vừa tờ mờ sáng, anh chàng đã đưa Yến Tử lên một ngọn đồi gần nhà, vừa đến nơi, Yến Tử đã sốt ruột nói:
- Hãy kể cho em nghe chuyện về cha mẹ đi, em sốt ruột lắm!
Tiêu Kiếm đành kể:
- Cha chúng ta tên là Phương Hoài, là một người văn võ song toàn, thi tứ ca phú ông đều thông suốt, vì là người xuất chúng, nên tính tình hết sức cao ngạo, không khỏi bị nhiều người ganh ghét.
- Cái gì mà xuất chúng? Cao ngạo?
- Có nghĩa là tự phụ, khinh thường, tóm lại cha chúng ta là người rất tuyệt vời. mẹ chúng ta cũng là người đàn bà đảm đang, yêu chồng, xuất thân là người khuê cát. Gia đình chúng ta có rất nhiều của cải, ruộng đất, nghĩa là rất giàu có. Nhưng bây giờ thì mọi thứ không còn gì cả, vì cha mẹ mất đi là mọi thứ cũng mất theo.
Yến Tử nôn nóng.
- Thế kẻ thù của chúng ta là ai, tên gì, anh nói thù đã trả, mà trả bằng cách nào vậy, nói đi, đừng gạt em, nếu chưa trả em cũng quyết trả cho xong.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kiếm nhìn Yến Tử nhìn rất lâu mới nói:
- Yến Tử này, từ ngày biết em anh đã học được rất nhiều điều tốt. Bản chất ngây thơ nhiệt tình của em, rồi sự yêu đời. Trong bất cứ hoàn cảnh nào, khó khăn cách mấy vẫn thấy em cười, cái thái độ của em làm nhưng người chung quanh quên khổ vượt khó theo. Đó là một việc rất đáng trân trọng, nó sẽ giúp em vượt qua nhiều nỗi khó khăn. Bây giờ anh và em đã nhìn nhau, anh nghĩ để giữ gìn cái thiên tính đáng quý đó, không để nó mất nên tạm thời anh gát chuyện báo thù kia qua một bên, cha mẹ chúng ta mất trên mười chín năm rồi, sự căm thù theo thời gian cũng đã phôi pha. Anh nghĩ tốt nhất, đừng để em vướng vào chuyện thù hận đó.
- Nhưng mà... nhưng mà em muốn biết kẻ thù giết cha mẹ chúng ta, đã bị anh thanh toán chưa?
- À... anh chưa giết, vì... khi anh biết được sự việc đó thì kẻ thù kia không còn trên cõi đời này, hắn đã chết.
Yến Tử có vẻ tiếc rẻ.
- Hừ... chết rồi à? Sao chết dễ dàng như vậy, nhưng mà...
- Hãy tin anh, Yến Tử. Đó là một mối thù không cần phải trả, mọi thứ đã kết thúc, nó đã qua rồi.
- Nhưng mà...
Tiêu Kiếm cắt ngang.
- Không có nhưng gì cả. Bây giờ em hãy lại đây xem thanh kiếm tổ truyền, cha đã sử dụng nó thường xuyên. Vì là kiếm của gia tộc, nên trên võ kiếm có khắc cả đồ án của gia tộc ta.
Yến Tử cầm kiếm lên ngắm nghía, cảm động nói:
- Còn nhớ lần đầu tiên gặp anh, em đã tinh nghịch đoạt kiếm chạy, lúc đó em đâu có biết đây là kiếm mà cha thường dùng, là kiếm của gia đình ta.
Tiêu Kiếm có vẻ xúc động nói:
- Vâng, hôm đó khi bị em cướp đoạt kiếm, anh đã nghi em chính là em ruột anh. Lòng vô cùng xúc động, nhưng khoang biết làm sao nhìn em mà cũng không dám nhìn, đành đùa với em, làm trò với em thấy em cười đắc ý, anh cũng vui.
- Thì ra anh đã đùa với em, có nghĩa là anh đã xử sự tốt với em từ đó.
Rồi ngắm nghía cây kiếm, Yến Tử nói:
- Cây kiếm đẹp quá, hoa văn trên đó càng đẹp!
Tiêu Kiếm đáp:
- Cha của chúng ta với thanh kiếm này, uy trấn Giang Nam không có đối thủ. Kiếm pháp của nhà ta vì vậy mà vang lừng khắp phía Nam. Người ta gọi đó là "Phương gia kiếm pháp" để khi nào cuộc xống của chúng mình an định hẳn, anh sẽ lần lượt truyền hết cho em. Trong cơ thể em có dòng máu họ Phương chúng ta, thì chắc chắn học võ không khó lắm. Lúc trước vì nhiều nguyên do, nên em chẳng có món nào học đến nơi đến chốn cả, bây giờ cái gì cũng không ra hồn. Nhưng đừng lo, rồi anh sẽ chỉnh đốn lại, từ từ dạy em, từ dễ đến khóc, để em sẽ là một nữ hiệp khách tài năng. Nên nhớ còn cái nhà họ Phương đều phải là cao thủ.
Yến Tử nghe vậy mắt chớp chớp nói:
- Thật ư? rồi anh sẽ dạy em chứ?
- Đương nhiên rồi, không dạy em thì anh dạy ai nào? Anh nhất quyết phải dạy em mới được!
Nói rồi Tiêu Kiếm móc trong người ra cây tiêu, tiếp:
- Đây là nhạc khí chẳng rời thân của cha nữa đây, nghe lời truyền tụng, thì cha ta mỗi lần cất tiếng tiêu lên là chim trong đồng nội thấy đều hội tụ đến để nghe giống như mùi hương trên người Hàm Hương đã hấp dẫn bướm bây đến vậy đó.
Yến Tử nghe vậy, đưa tay lên sờ tiêu.
- Em cũng muốn học thổi tiêu nữa.
- Được, nếu chúng ta thoát được sự truy đuổi của quan quân triều đình, an cư lập nghiệp thì cái gì em muốn anh đều dạy cho em cả.
Yến Tử nghe vậy vô cùng cảm động.
- Em thật không ngờ, em lại có một người cha siêu đẳng như vậy. Hai mươi tuổi đến nơi rồi, mà em chẳng biết gì cả.
Nghĩ ngợi một chút Yến Tử nói:
- Anh Tiêu Kiếm, tất cả những điều anh nói đều thật cả chứ? Chẳng phải em đang nằm mơ, em có một gia đình ngon lành. Cha giỏi, anh cũng giỏi, tất cả những điều anh nói đó đều thật.
Tiêu Kiếm nói to, tiếng nói vang vang núi rừng.

http://tieulun.hopto.org

- Thật chứ sao không thật, đây không phải chuyện nằm mơ. Em là em ruột anh đấy được chưa?
Yến Tử nghe vậy, cũng nói to:
- Cha mẹ ơi! Cuối cùng rồi con cũng được đoàn viên với anh của con, hai đứa con đang đứng cạnh nhau ở đây này, cha mẹ có nhìn thấy không? Con rất cảm ơn cha mẹ đã cho con một người anh tuyệt vời như anh Tiêu Kiếm đây. Con mừng quá, con thật hạnh phúc, con muốn hét to lên cho mọi người biết, cha mẹ hiểu không?
Tiêu Kiếm thấy Yến Tử như vậy vô cùng cảm động, và chàng quyết định ngay. Bất cứ tình huống nào, có chuyện gì xảy ra đi nữa, thì hạnh phúc của Yến Tử cũng là mối lo hàng đầu của chàng.
o0o
Hôm ấy mọi người ra phố để ngắm cảnh thành Nam Dương, Yến Tử từ ngày biết mình là em ruột Tiêu Kiếm, líu lo như chim sáo. Không kềm chế được niềm vui trong lòng, Yến Tử gặp ai cũng nói:
- Này chị, chị có biết không, tôi cũng có họ tên đàng hoàng, tôi có cả một ông anh ruột nữa.
Nhiều người nghe Yến Tử nói chưng hửng họ tưởng thần kinh của Yến Tử có vấn đề.
Tử Vy, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Liễu Hồng, Tiêu Kiếm đều khuyên.
- Yến Tử này, hãy bình tĩnh một chút chứ, bằng không có người sẽ tưởng là ngươi điên đấy.
Yến Tử quay qua nhìn Tử Vy cười.
- Tử Vy, ta có họ tên đàng hoàng, ta cũng có cả một ông anh ruột nữa.
- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi! Câu này tôi đã nghe hàng trăm bận rồi.
Tử Vy nói, Liễu Hồng cũng nói:
- Thôi được, thôi được, mi muốn nói, nói trong phòng ta nghe là đủ, chứ ra đường cứ nói thế này, không ổn đấy.
Yến Tử quay qua kéo lấy tay Liễu Hồng.
- Liễu Hồng, ta nói cho biết...
Liễu Hồng cắt ngang:
- Chuyện mi có họ tên và cả chuyện có một ông anh ruột chứ gì?
Yến Tử cười lớn:
- Đúng rồi, đúng rồi!
Rồi quay qua Vĩnh Kỳ:
- Vĩnh Kỳ, anh không ăn hiếp em được nữa đâu, vì em đã có một ông anh.
Vĩnh Kỳ đưa tay lên sờ trán Yến Tử rồi nói:
- Ừ, anh nào dám ăn hiếp em, nhưng mà em có nóng đầu không? Anh lo quá, suốt mấy ngày qua em chỉ nói bao nhiêu câu đó, em không thấy mệt à?
- Không, không mệt!
Yến Tử đáp, rồi quay qua Nhĩ Khang.
- Nhĩ Khang, anh biết không?
Nhĩ Khang cười:
- Thôi, thôi Vĩnh Kỳ, ngươi mau đưa cô ấy đi chữa bệnh đi, coi chừng nguy to đấy.
Tiêu Kiếm cảm động ôm lấy Yến Tử.
- Yến Tử, em khiến anh cảm động quá. Nếu sớm biết thế này, anh đã nhìn em sớm hơn rồi. Thôi được, bao nhiêu đó đủ rồi! Em đừng làm vậy nữa, người ta sẽ tưởng em điên mất!
Và như vậy, chuyện Tiêu Kiếm và Yến Tử nhận anh em đã khiến mọi người đều vui vẻ. Chỉ có Nhĩ Khang là có vẻ hạn chế, sự khách quan khiến Khang nảy sinh nhiều câu hỏi. Nhìn lại sự việc, Nhĩ Khang cảm thấy có nhiều điều bất an, nhưng sự lo lắng đó chỉ để trong lòng, chàng chỉ đặt câu hỏi với Tử Vy.
- Em có nhận ra không? Điều Tiêu Kiếm nói có nhiều chỗ không ăn khớp, có thể vì anh ta chỉ mới nói cho chúng ta biết có một phần. Còn cái phần kia "cái mối thù" mà anh ta mang theo thì chẳng thấy đá động đến. Một là "quên" hay là chẳng muốn cho ta rõ, chẳng biết là sau Tiêu Kiếm có nói lại cho Yến Tử biết không? Hiện giờ kẻ thù của họ là ai? Ta chẳng hề biết, hay vì chúng ta không liên can đến, nhưng chẳng hiểu sao vấn đề này lại khiến anh thấy bất an!
Tử Vy ngạc nhiên.
- Bất an, tại sao? Chẳng phải Tiêu Kiếm đã nói rồi ư, chuyện thù hận đã báo rồi mà. Có một vấn đề quan trọng hơn, anh ta chẳng kéo Yến Tử vào chuyện thù hận đó thì đã tốt rồi.
Nhĩ Khang nghĩ ngợi.
- Chẳng hiểu sao anh thấy Tiêu Kiếm có vẻ khó hiểu thế nào đó, em thử nghĩ lại coi. Chẳng phải Tiêu Kiếm nói "đó là mối thì chẳng đội trời chung?" Vậy thì vấn đề nào có đơn giản, mối thù này lại có liên

http://tieulun.hopto.org

can đếp thưở thiếu thời của hai anh em. Một cuộc tàn sát đẫm máu mà cha mẹ đã biết trước, đến độ phải sơ tán cả con cái. Một đứa cho về phương Nam, một đứa đưa lên phương Bắc, lúc đó gia đình họ hăn là nguy khốn thập phần!
Tử Vy gật đầu.
- Anh nhận xét đúng đấy, Tiêu Kiếm chắc có điều còn giấu, nhưng tại sao phải giấu bọn mình. Tình cảm của chúng mình với Yến Tử chẳng phải như chị em một nhà rồi ư?
- Đúng, nếu đứng trên diện lý trí mà xét, thì khi bọn mình đã coi Yến Tử là người một nhà, thì Tiêu Kiếm phải không có gì mà giấu bọn mình nữa, nhưng tại sao thái độ anh ta kỳ quặc thế?
- Vâng, rõ là kỳ quặc.
- Vì vậy, nếu có cơ hội thuận tiện, là anh sẽ bằng mọi giá kéo Tiêu Kiếm tách riêng, hỏi cho ra lẽ.
o0o
Tối hôm ấy, trời trăng sáng.
Tiêu Kiếm với một tâm trạng hưng phấn, đang ngồi trong nhà nghỉ ở hoa viên độc ẩm. Một bình rượu và dĩa thức nhắm, Tiêu Kiếm vừa uống rượu vừa thổi sáo. Đang trong tình trạng an nhiên đó, thì Tử Vy và Nhĩ Khang xuất hiện, Tử Vy vừa thấy Tiêu Kiếm đã nói:
- Trăng sáng mà tiếng tiêu cũng hay, sự việc làm tôi liên tưởng đến mấy câu thơ "mấy lúc dưới hoa ngồi thổi sáo, lầu cao rung động tiếng lòng ai. Hình như cảnh chẳng như ngày cũ, ai kia sương gió lòng ngẩn ngơ". Phải không?
Tiêu Kiếm đặt tiêu xuống.
- Tử Vy, cô tài khí hơn người, một bụng thơ văn như vậy trên đời quả hiếm thấy. Cô và Nhĩ Khang, đúng là xứng đôi.
Tử Vy đỏ mặt.
- Anh quá khen làm tôi phát ngượng, người tài hoa như anh mới đáng ngợi khen. Anh biết không, lúc ở "Hồi Ức thành" tôi đã một lần bị xấu hổ. Bao giờ đến đó gặp Tịnh Nhi thì sẽ hiểu ngay, cô ấy mới thật là người "một bụng thơ văn, tài trí hơn người" cô ấy vượt trội hẳn tôi.
Tiêu Kiếm tò mò:
- Vậy ư?
Tử Vy nói tiếp.
- Ở trong "Hồi Ức thành" có rất nhiều phụ nữ, phải nói đấy là thế giới của phụ nữ. Trên có thái hậu, dưới có phi tần, và các cung nữ, nơi tập họp nhiều gái đẹp và cao quý. Nhưng với tôi thì vượt trội hơn cả phải nói là Tịnh Nhi, cô ấy vừa đẹp, vừa cao quý nhất trong tất cả.
Tiêu Kiếm có vẻ nghi ngờ.
- Theo tôi, thì trên đời này những người đạt được cả hai yếu tố đó chỉ có cô và Yến Tử thôi.
- Tại anh chưa gặp Tịnh Nhi hôm nào rảnh tôi sẽ nói chuyện về cô ấy cho anh nghe. Vì nếu không có cô ấy thì hôm nay anh và Yến Tử đã không có cơ hội nhận nhau, chúng tôi cũng không còn sống. Lúc sống ở trong cung, bọn này đã được Tịnh Nhi giúp đỡ rất nhiều, bên ngoài lại có anh, bọn này thật hữu duyên chẳng quen biết gì mà được nhiều người giúp đỡ tận tình như vậy.
Nhĩ Khang chỉ cần nghe Tử Vy nhắc đến Tịnh Nhi là thấy nhột, nên giả vờ tằng hắng một tiếng rồi hỏi
- Tử Vy, hình như em đã đi hơi xa đề tài rồi đấy.
Tiêu Kiếm là người rất mẫn cảm, nên nhìn hai người nói:
- Hình như hai người đặc biệt đến đây là ý muốn tìm tôi, có chuyện gì muốn nói chăng?
Tử Vy thành thật.
- Đúng thế, rất may là Yến Tử đã ngủ rồi nên chúng tôi đến đây, chỉ để tìm hiểu câu chuyện về anh.
- Chuyện gì?
Nhĩ Khang nhìn thẳng Tiêu Kiêm.
- Chuyện về kẻ thù đã giết cha anh đấy, có thể cho chúng tôi biết người ấy là ai không?
Tiêu Kiếm nghe hỏi giật mình, liếc nhanh về phía Nhĩ Khang và Tử Vy.
- Hay lắm, chẳng giấu diếm gì được với các người về điều này, kẻ thù tôi là ai ư? Cả Yến Tử cũng đã hỏi mà tôi nào có trả lời, làm sao các vị đám tin là tôi sẽ nói thật cho các vị biết.
Nhĩ Khang thẳng thắn.
- Tình cảm của chúng ta đã sáng tỏ hơn cả anh em ruột thịt, thì có gì mà phải giấu diếm. Tôi biết mối cựu thù cha anh chưa trả, nhưng vì anh không muốn Yến Tử phải lo lắng nên không nói ra. Phải chăng vì kẻ thù của anh hiện nay là một kẻ rất có uy quyền, nên chỉ khi nào anh đã làm cho cuộc sống của Yến Tử ổn định, mới liều thân đi báo thù. Nếu thật sự là thế, thì xin anh cứ nói cho bọn này biết, còn hơn là đè nén

http://tieulun.hopto.org

trong lòng, khổ lắm chứ. Hãy tin tôi và Tử Vy.
Tiêu Kiếm nhìn Tử Vy rồi nhìn Nhĩ Khang ánh mắt long lanh.
- Thú thật chuyện này rất quan trọng, tôi không thể nói cho mọi người biết. Có những bí mật mà con người chỉ có thể giữ kín trong lòng, khi nhận thấy nó sẽ tổn hại đến người khác. Vì vậy nếu quý vị đã coi tôi là bạn thì tốt nhất hãy để cho tôi có quyền giữ kín nó chứ?
Nhĩ Khang không buông tha.
- Theo tôi, anh chẳng chịu nói cho bọn này nghe chỉ vì một nguyên nhân duy nhất thôi.
- Nguyên nhân gì?
Nhĩ Khang chậm rãi.
- Kẻ thù của anh có mối quan hệ quan trọng với bọn tôi.
Tiêu Kiếm nghe nói giật mình, nhưng rồi lấy lại bình tĩnh rất nhanh, thản nhiên cười lớn:
- Ha ha! Ha ha! Các người cứ đoán mò, nghĩ ngợi rồi đặt điều thì giỏi. Thôi, đã nói là không kể ra là không kể mà.
Rồi Tiêu Kiếm rót rượu vào đầy ly hớp một hớp lại đọc thơ.
- Thi họa cầm kỳ thi tiểu hoa, ngày xưa nhất nhất chẳng rời ta. Nay thì mọi thứ đều thay đổi, "Tiêu kiếm giang sơn thi tửu trà".
Nhĩ Khang gật gù.
- Thơ hay lắm, đã bất cần chuyện xưa hay nay, bất cần mọi thứ. Lời thơ khẳng khái khoáng đạt như vậy thì sao cứ nói đến thù hận, có chỗ nào dính dáng đến thù hận đâu.
- Nhĩ Khang, anh quả thật lợi hại!
Tiêu Kiếm lắc đầu nói rồi tiếp:
- Trách gì anh đã chinh phục được Tử Vy, khiến vua ngủ gục kia phải nể vì. Vậy thì tôi bật mí thêm một điều anh biết nhé, đấy là sư phụ tôi một bậc cao tăng. Lúc tôi sắp xuống núi thì người mới nói, đúng ra đã cho tôi xuống tóc đi tu, nhưng vì duyên trần tôi chưa dứt, nên đành phải cho tôi tái xuất giang hồ, để hoàn thành nhân sinh. Bậc cao tăng đó biết tôi có "huyết hải thâm thù" nên còn nói với tôi. Cái quý nhất của cuộc đời gói trọn trong hai chữ "hỉ xả", vì vậy trước khi xuống núi người bắt tôi phải thề trước mặt người là không được giết người. Và tôi đã thề, chính vì vậy mà mối "thù hận" kia cứ ức chế trong lòng, tôi cứ cảm thấy khó xử, tôi không biết phải làm sao, nhiều lúc lại nghĩ báo thù không hẳn là phải đền mạng.
Nhĩ Khang nghe vậy thở dài nhẹ nhõm.
- Nếu vậy thì quá tốt rồi, tôi tin rằng đó cũng là điều Yến Tử nghĩ. Vậy không ảnh hưởng gì đến cuộc đời Yến Tử chứ?
Tiêu Kiếm thấy Tử Vy và Nhĩ Khang quan tâm đến Yến Tử như vậy cảm động nói:
- Hãy yên tâm, tôi không bao giờ để Yến Tử khổ, tôi muốn em tôi phải có cuộc sống sung sướng hồn nhiên, hạnh phúc. Nếu tôi để Yến Tử mà sống trong trạng thái căm thù, thì cha mẹ tôi dưới suối vàng cũng không vui đâu, người sẽ không tha thứ cho tôi.
Tử Vy nghe vậy quay sang nhìn Nhĩ Khang nói:
- Như vậy thì còn gì để chúng tôi lo lắng nữa chứ, hãy tôn trọng ý nghĩ của anh ấy.
Nhĩ Khang nghe vậy đứng lên nắm tay Tử Vy, rồi hai người bỏ đi vào nhà.
o0o
Một hôm trời vừa tờ mờ sáng, Yến Tử đã dậy cầm chiếc phèng la lên gõ "tong tong" nói với Tử Vy và Liễu Hồng.
- Dậy đi, dậy đi, mặt trời đã lên khác cao rồi, bọn mình phải làm việc chứ.
Liễu Hồng và Tử Vy giật mình thức dậy, tái mặt.
- Cái gì, bọn quan binh triều đình đuổi theo nữa ư, phải lên đường ngay à?
Yến Tử đang phấn chấn nên cười tươi nói:
- Không phải, không phải, mà phải làm việc kiếm tiền.
- Làm việc kiếm tiền ư?
- Chứ sao, không nghĩ lại xem mấy ngày qua bọn mình đã sử dụng gần hết số tiền kiếm được, những đồng cuối cùng lại phải mua lê. Bây giờ mặc dù được nhà họ Chúc nuôi ăn, nuôi ở. Nhưng chúng ta cũng phải có tiền tiêu chứ, chẳng lẽ lại chìa tay ra xin nốt người ta. Vì vậy bắt đầu từ ngày hôm nay, mọi người lại phải xuống đường mãi võ kiếm tiền rồi.
Liễu Hồng gật đầu:
- Yến Tử nói có lý. Chúng ta cần phải kiếm tiền tiêu, bằng không đi đường mà không có một xu dính túi đâu được?

http://tieulun.hopto.org

Rồi nghĩ ra, Liễu Hồng lại hỏi:
- Còn Tiểu Hợp Tử lần này đi chúng ta có mang nó theo không?
Tử Vy nói:
- Tiểu Hợp Tử ư? Tối qua đã cùng Chúc đại tẩu ngủ chung một phòng, nó hiện rất thân với bà ấy. Chúng ta không được đưa nó theo mãi võ, hãy để nó tập quen dần với nếp sống gia đình người ta.
Yến Tử nghe vậy làu nhàu.
- Thật khó khăn mới nhận được một đứa em vậy mà mọi người lại bắt tôi phải dâng tặng cho người ta...
Nhưng rồi ngẫm nghĩ một chút Yến Tử lại cười tiếp:
- Nhưng mà bây giờ tôi đã có một ông anh rồi, như vậy là ông trời cũng công bình lắm. Thôi được, Tiểu Hợp Tử để lại cho gia đình họ Chúc làm con. Còn tôi tôi bây giờ phải đi đánh thức mấy ông đàn ông kia mới được.
Thế là Yến Tử ngồi dậy, chạy sang phòng nam hét:
- Dậy đi, dậy đi, mặt trời cao cả nửa thước rồi, mấy ông phải dậy đi chứ?
Thế là mọi người lại kéo nhau ra đầu phố Nam Dương mãi võ, nhưng hôm ấy chẳng hiểu sao phố xá lại vắng teo, nghe ngóng thì mới thấy mọi người lại đổ về phía Đông thành. Yến Tử tò mò chặn một người lại hỏi, ông ta nhìn đám Yến Tử lắc đầu nói:
- Hôm nay mà các người mãi võ sẽ ế chết, bởi vì tất cả mọi người đã đổ dồn đến quảng trường cả rồi. Ở đó hôm nay có màn "ứng khảo uống rượu thi" do Mẫn đại nhân là người giàu nhất ở đây chủ trì. Người nào thắng sẽ được thưởng rất nhiều tiền, vì vậy ai ai cũng đến đấy thi đua, đâu có ai rảnh đâu mà đến đây để xem các người mãi võ.
Yến Tử nghe nói là cảm thấy thích thú ngay.
- Họ thi cái gì mà thắng sẽ được nhiều tiền vậy?
Tiêu Kiếm nghe đến chuyện uống rượu cũng tò mò.
- Uống rượu thi phải không? Ai thắng sẽ được thưởng nhiều tiền, vậy thì chuyện này kiếm tiền sẽ dễ hơn là mãi võ đấy, không ain uống rượu qua được tôi đâu.
Người qua đường nói:
- Không phải thi uống rượu, mà là thi văn chương đấy. Mẫn đại nhân chúng tôi là người tao nhã, sính văn chương nên sẽ ra rất nhiều đề tài để khảo thí mọi người. Muốn chiến thắng không dễ dàng, vừa phải làm thơ, làm câu đố, rồi thi đố nữa. Khó chứ không dễ ăn đâu các bạn.
Nhĩ Khang, Tử Vy, Vĩnh Kỳ nhìn nhau, Nhĩ Khang hứng thú nói:
- Làm câu đố, liễn đố, câu đố, rồi uống rượu. Rõ là một trò tao nhã hiếm thấy, hay lắm sao bọn mình không đến đó dự chơi?
Vĩnh Kỳ cũng nói:
- Đúng đây, mình không đến còn chờ dịp nào?
o0o
Thế là mọi người kéo nhau đến Đông thành, tham gia cái trò gọi là Tụ Hiền đại hội.
Khi mọi người đến nơi thì ở đây đã đông như họp chợ. Giữa quãng đường có một sân khấu, chung quanh treo đầy cờ xì rực rỡ, trên đó có đề là "Tụ Hiền đại hội". Mẫn đại nhân khoảng năm mươi tuổi, dáng người nho nhã, ngồi ở giữa, chung quanh có thêm mấy vị đầu tóc bạc phơ, ai nấy đều vui vẻ. Hai bên sâu khấu lại để thêm mấy chiếc bàn dài, trên để đầy rượu và ly, một đám a đầu đứng cạnh đó chờ phục vụ. Đám người đứng xem cười nói ồn ào, khiến cho không khí như đang lễ hội.
Ở bất cứ cuộc vui nào, Yến Tử là người xung phong đi trước. Cô nàng vẹt đám đông để Tử Vy, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, và Tiêu Kiếm nối gót theo sau.
Vừa lọt vào gần sân khấu, thì đã nghe tiếng phèng la vang lên. Mọi người yên lặng hẳn, tiếng phèng la vừa dứt thì Mẫn đại nhân đã vòng tay lên chào mọi người tuyên bố:
- Hôm nay lại đến ngày Tụ Hiền đại hội thường niên của chúng ta. Như mọi năm năm nay tôi sẽ bỏ ra năm mươi lạng bạc để trọng thưởng cho các văn nhân mặt khách đoạt giải. Bất cứ một ai được ban giám khảo công nhận là đoạt giải sẽ được thưởng năm mươi lạng ngay. Nhưng những ai tham dự mà không đáp được, hoặc đáp sai thì phải chịu phạt rượu. Mỗi lần một đấu rượu lớn, điều lệ chỉ đơn giản như thế. Bây giờ xin bắt đầu.
Thế là đám đông bên dưới vỗ tay reo hò, không khí vô cùng náo nhiệt. Nhĩ Khang không dằn được, hỏi lớn:
- Xin cho biết thể thức dự thi, một người dự thi hay là cả đoàn ạ?
Mẫn đại nhân cười đáp:

http://tieulun.hopto.org

- Một người cũng được, mà cả đội cũng được.
Ngay lúc đó đã có mấy đám người ra khỏi đám đông, họ xếp thành hàng, báo danh.
- Chúng tôi là đội Trích Nguyệt xin tham dự.
- Chúng tôi là đội Hào Phong.
- Chúng tôi là đội Hạo Du.
- Chúng tôi là đội Văn Thái.
Yến Tử thấy vậy không dằn được bước ra hét:
- Tôi cũng có đội, đội tôi là đội Bách Thắng không thua.
Mọi người nghe vậy ồn lên bình phẩm, họ hiếu kỳ vì sao có đội lại dám "đao to búa lớn" chẳng nể gì ai cả. Nhĩ Khang, Tử Vy Vĩnh Kỳ kéo tay Yến Tử cười nói:
- Cô quả thật to mồm, chẳng thấy mấy đội kia họ đều có tên tao nhã, khiêm nhường ra sao ư?
Yến Tử nghe vậy lúng túng.
- Vậy sửa tên đội mình lại là đội Yến Tử nhé?
Nhĩ Khang nói:
- Tôi thấy gọi đội mình gọi là Tử Yến vậy, vì đội mình có hai cô gái quan trọng đây, quý vị thấy thế nào?
Tiêu Kiếm nói:
- Hay đấy, gọi là đội Tử Yến đi, nhưng có thế nào thì tôi là người chịu trách nhiệm phạt rượu đấy nhé.
Liễu Hồng thắc mắc
- Tôi không sính văn chương, vậy tôi phụ trách bộ phận nào?
Tử Vy cười nói:
- Chị có bổn phận giữ kỹ Yến Tử đừng để cô ấy "mở miệng vàng" là tốt rồi.
Yến Tử bất bình.
- Mấy người đừng xem thường tôi chứ, biết đâu có nhiều câu phải có tôi mới nên chuyện đó. Nếu chẳng cho tôi nói, thì tôi phụ Tiêu Kiếm uống rượu cũng được thôi.
Mọi người đang bàn tán thì tiếng phèng la lại vang lên, Mẫn đại nhân đã ra đề thứ nhất người phát ngôn đại hội hô to:
- Kính thưa quý vị, đây là đề thi thứ nhất rất đơn giản. Đó là tôi sẽ ra một thành ngữ có bốn chữ, câu đáp của quý vị là một thành ngữ khác có chữ thứ nhất và chữ thứ ba giống thành ngữ chúng tôi. Nhưng tôi nói trước trong cuộc thi này, không được sử dụng những từ dơ bẩn hay không tốt. Một điểm nữa là câu ứng phải là thành ngữ, không đúng là không được. Bây giờ xin các vị hãy nghe đây, câu đưa ra của chúng tôi là"thiên ngôn vạn ngữ" (ngàn tiếng vạn lời)
Nhĩ Khang vừa nghe dứt câu đọc ngay.
-Thiên hô vạn hoán (ngàn tiếng hô, vạn tiếng gọi)
Mẫn đại nhân bèn nói:
-Thiên tư vạn tưởng (ngàn điều suy nghĩ, vạn lần tưởng tượng)
Vĩnh Kỳ ứng ngay.
-Thiên ân vạn tạ (một ngàn cái ân, vạn lần đa tạ)
Mẫn đại nhân đọc:
-Thiên thủ vạn tự (ngàn cái đầu, vạn điều suy nghĩ)
Yến Tử ngay lúc đó vọt miệng.
-Thiên đạo vạn qua ! (ngàn lưỡi dao, vạn cây qua)
Thế là đám đông đứng dưới ồn ào lên:
- Đội Tử Yến bị phạt rượu rồi, vì sử dụng từ không lành.
Liễu Hồng bức rức:
- Lỗi tại tôi, tôi không giữ mồm cô ấy được.
A đầu bưng đến một đấu rượu to, Tiêu Kiếm nhìn đấu rượu phải giật mình.
- Uống nhiều vậy ư?
Đám đông ở dưới thấy vậy hét to giục:
- Phải uống rượu phạt, uống rượu phạt!
Tiêu Kiếm chẳng còn cách nào khác hơn là bưng ly lên nốc cạn. Một tràng pháo tay từ bên dưới vỗ to cổ vũ.
Do có sự chậm trễ, nên đám Hào phong đã giành đáp:
-Thiên chân vạn xác (ngàn sự thật vạn điều chính xác)
Nhĩ Khang sợ người khác giành tiếp nên đọc to:

http://tieulun.hopto.org

-Thiên quân vạn mã (ngàn quân vạn ngựa)
Mẫn đại nhân tiếp:
-Thiên sơn vạn thủy (một ngày quả núi, vạn con sông)
Yến Tử lại không dằn lòng được nói leo vào:
- Nói kiểu này thì thiếu gì cách nói, chẳng hạn như có thể là“thiên ngưu vạn dương ” (ngàn trâu vạn dê)thiên trư vạn cẩu (ngàn heo vạn chó)thiên kê vạn áp (ngàn gà vạn vịt)...
Liễu Hồng thấy vậy chụp lấy miệng Yến Tử nhưng không kịp, Giám khảo đã tuyên bố:
- Phạt rượu, phạt rượu, đội Tử Yến bị phạt rượu.
Tử Vy, Vĩnh Kỳ trợn mắt nhìn Yến Tử bực tức. Ly rượu to đã mang đến, Tiêu Kiếm lại một lần nữa phải nốc cạn.
Mẫn đại nhân lại ra câu tiếp.
-Thiên nhan vạn bác (ngàn vách núi vạn hang động)
Vĩnh Kỳ vội ứng.
-Thiên khiêu vạn tuyển (ngàn sự lựa vạn sự tuyển)
-Thiên hạnh vạn khổ (ngàn khổ vạn khốn)
-Thiên hồng vạn tía (ngàn hồng vạn tím)
-Thiên biến vạn hóa !
Mẫn đại nhân vừa nói là Nhĩ Khang ứng ngay.
-Thiên thu vạn tuế (ngàn mù thu vạn tuổi)
Quần chúng thấy Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang ứng đối nhanh chóng nên vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh, Tử Vy, Yến Tử cảm thấy hãnh diện lây.
Ngay lúc đó Mẫn đại nhân đột nhiên thay đổi về mục, ông ta rao lớn:
-Tam tâm lưỡng ý (ba trái tim hai ý - nghĩ ngợi lung tung).
Nhĩ Khang ứng ngay
-Tam ngôn lưỡng ngũ (ba điều hai chuyện)
Mẫn đại nhân lại đối câu:
-Thiên hoang địa lão (ý nói trời dất hoang vu)
Vĩnh Kỳ ứng:
-Thiên trường địa cửu (trời đất dài lâu)
Mẫn đại nhân rao:
-Phi tinh đãi nguyệt (che sao chở trăng)
Yến Tử vọt miệng:
-Phi ma đái hiếu (ý nói choàng tấm áo gai lên để tang)
Thế là đám đông, bên dưới hét to:
- Phạt rượu, phạt rượu!
Tiêu Kiếm quay qua Yến Tử nói:
- Cô đừng mở miệng được không, cô không tham gia cũng nào có ai trách, chứ cái kiểu này hoài một lát là tôi say xỉn, mấy người phải khiêng tôi về đấy.
Liễu Hồng cũng nói:
- Tôi chụp miệng cô ấy lại không kịp. Thường khi mọi người muốn Yến Tử nói thì lại nói không ra, sao hôm nay cô ta lại hăng thế.
Yến Tử nghe mọi người trách, vội che miệng lại:
- Thôi được rồi, được rồi. Tôi sẽ không lên tiếng nữa đâu:
Tiêu Kiếm đành đỡ cốc rượu phạt to, nốc cạn.
Bấy giờ Mẫn đại nhân khoát tay nói:
- Thôi thi thành ngữ coi như xong, đội Yến Tử đáp nhiều nhưng bị phạt cũng nhiều. Bây giờ là đến phần thi câu đối, mong các vị tham gia tích cực cho. Đây này hãy nghe rõ câu của tôi là:
”Trăng mới như cung, trăng tàn như cung,
Thượng huyền cung, hạ huyền cung.”
Đám đông bên dưới xôn xao bàn tán, Tử Vy bước ra ngay nói:
- Tôi xin đối thử.
”Ráng sáng như gấm, ráng chiều như gấm.
Đông xuyên gấm, tây xuyên gấm.”
Mẫn đại nhân buộc miệng.

http://tieulun.hopto.org

- Cô nương rõ là tài hoa, tôi xin đưa ra câu khác đây:
”Trên trời trăng tròn, nhân gian trăng khuyết
Trăng trăng trăng tròn, hội trăng khuyết.”
Tử Vy suy nghĩ rồi cười đáp:
”Trừ tịch cuối năm, tân xuân đầu năm.
Năm năm năm cuối, tiếp năm đầu.
Đám đông khen hay, vỗ tay không ngớt, điều này khiến Nhĩ Khang cũng thấy kiêu hãnh.
Mẫn đại nhân gục gật đầu.
- Cô nương đối rất hay, còn một liễn nữa nhờ cô nương đối cho, thế này đây:
”Một đi một về, một về một đi
Đi đi về về, một đi không về”
Tử Vy suy nghĩ một chút cười dối:
”Quay lại quay đi, quay đi quay lại
Lại lại đi đi, quay lại khó đi.”
Hay lắm hay lắm, đúng là kỳ nữa, ta ra thêm liễn khác nhé:
”Trong vườn hoa, hoa đào thơm
Hoa sen thơm, hoa quế thơm
Hoa thơm hoa thơm, hoa hoa thơm.”
Tử Vy nghĩ ngợi nhìn Nhĩ Khang, trong khi Yến Tử lại cười lớn nói:
- Cái này có gì đâu mà khó tôi cũng đối được đấy!
Tiêu Kiếm đề cao cảnh giác.
- Này này, không được nói bậy, tôi bị phạt rượu nữa là không chịu nổi đâu.
Trong khi Mẫn đại nhân nói:
- Cô biết thì cứ nói đi, không sao đâu.
Yến Tử nghe vậy nói:
- Vậy thì tôi đối đây:
”Trên đường phố, phân người hôi
Phân heo hôi, phân chó hôi
Phân hôi phân hôi, hôi quá hôi.”
Đám đông bên dưới nghe vậy không nhịn được ôm bụng cười lăn, Mẫn đại nhân và các vị giám khảo cũng không nhịn được cười.
Ngay lúc đó chợt nhiên trong đám đông có người nói:
- Đúng rồi, đây là Hoàn Châu cát cát và Minh Châu cát cát tôi đã nhìn ra được họ
Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ và đồng bọn nghe vậy giật mình. Mẫn đại nhân nghe vậy đứng dậy.
- Chẳng lẽ hai vị cát cát đã đến đây? Thật hân hạnh!
Lời của Mẫn đại nhân vừa nói là đám đông đã ùn ùn kéo lên:
- Đúng là họ rồi, đúng họ rồi! Hoàn Châu cát cát và Minh Châu cát cát thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!
Mẫn đại nhân quay sang Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ.
- Còn hai vị chẳng lẽ là Ngũ a ca... à... à đúng là “chân nhân không lộ diện” mà. Chúng tôi đứng trước thái sơn mà chẳng biết.
Tiêu Kiếm thấy vậy nói nhỏ:
- Vậy là không xong rồi, đã bị lộ chân tướng! Ta phải rút lui ra thôi.
Nhĩ Khang vội vòng tay chào Mẫn đại nhân.
- Ngài đã nhìn lầm rồi, chúng tôi không phải là người ngài tưởng đâu xin phép được cáo từ!
Nhĩ Khang quay qua, liếc mắt nhìn mọi người thế là Vĩnh Kỳ kéo tay Yến Tử, Liễu Hồng vác bao đồ nghề mãi võ. Sáu người vội vã rút lui, mặc cho đám đông đuổi theo sau reo hò.
Nhĩ Khang nói:
- Thế này thì chúng ta phải tiếp tục lên đường vậy, không thể nấn ná ở lại đất này nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 56

H ành lý đã chuẩn bị hoàn tất, Tiểu Hợp Tử bịn rịn nắm lấy tay Yến Tử nói:
- Các anh chị lại lên đường nữa ư? Sao nhanh thế? Hôm trước nói là sẽ ở lại Nam Dương này một thời gian cơ mà
Nhĩ Khang, Tử Vy, Liễu Hồng, Tử Vy, Tiêu Kiếm đang rà soát lại xem có còn thiếu gì nữa không. Vợ chồng ông Chúc hỗ trợ thêm một số chăn nệm. Chúc đại ca tiếc rẻ nói:
- Tôi đã tưởng là quý vị rồi sẽ ở lại đây cả tháng chứ đâu ngờ lại đi nhanh thế này. Tai mắt nhân dân tinh thật, vì vậy trên đường đi, quý vị cần phải cẩn thận hơn.
Chúc đại tẩu nói:
- Chuyện này la tại mấy bức tranh treo khắp phố kia. Chân dung của các vị mọi người đã biết rõ, nên khó mà qua mắt người được.
Bà nói rồi lấy một túi bạc ra đặt lên tay Tiêu Kiếm.
- Ở đây có một chút, để các vị tiêu vặt trên đường đi.
Vĩnh Kỳ lúng túng nói:
- Vậy là quá lắm, đã nhận chăn nệm, lương thực, quần áo. Bây giờ lấy thêm tiền nữa, thật là không nên, chúng tôi...
Nhưng Tiêu Kiếm đã bỏ tiền vào túi cười nói:
- Đây là hảo ý của anh chị Chúc, chúng ta không thể không nhận. Vả lại bây giờ chúng ta phải nói là "núi mòn sông cạn" rồi. Chớ nào phải là rủng rỉnh xu con trong túi đâu mà không nhận.
Rồi quay qua vợ chồng Chúc đại ca, chắp tay nói:
- Cảm ơn, xin cảm ơn!
Nhĩ Khang cũng cười nói:
- Đúng ra hôm nay bọn mình phải đi mãi võ hoặc là đoạt giải năm mươi lạng. Không ngờ, tiền chưa vào tay thì danh tánh đã lộ, nên hoàn tay không.
Tử Vy nghe vội hối hận.
- Tại tôi ham giành đáp quá, chứ nếu không chắc chẳng việc gì.
Nhĩ Khang lắc đầu.
- Có mấy câu đối mà nghĩa gì? Lộ là lộ thôi.
Tiêu Kiếm đứng ngẫm nghĩ rồi cười lớn.
- Ha ha! Nghĩ lại tôi thấy đáng phục nhất là Yến Tử, làm sao cô ấy lại nghĩ ra những chiêu kỳ quặc như vậy chứ. Cái câu cuối cùng càng lộn ruột hơn, hoa đối với phân, hương đối với hôi thối, hoa viên thì với đường phố...
Vĩnh Kỳ cũng cười theo.
- Cô em gái của anh quả là kỳ tài, những câu này có lẽ tôi phải cho vào Tuyển tập Hoàn Châu để lưu truyền hậu thế xem.
Mặc mọi người nói, Yến Tử kéo tay Tiểu Hợp Tử đến một gốc nhà, nói:
- Nghe này, Tiểu Hợp Tử em cần phải ngoan. Vâng lời, phải gắng mà học, chị vì lúc nhỏ không được học hành nên mới gặp nhiều chuyện thiệt thòi. Ở Hồi Ức thành mới bị người ta khi dễ, gắng học nhé em!
Tiểu Hợp Tử gật đầu.
- Vâng, vâng em nghe rồi, em sẽ gắng học.
- Vậy thì "quân tử nhất ngôn, bát ngựa nan truy, cộng thêm chín cái lư hương nữa nhé."
Tiêu Kiếm ngạc nhiên.
- Câu thành ngữ gì mà lạ vậy?
Vĩnh Kỳ nói:
- À... Điển tích của Yến Tử mà, nói gì chẳng được. Thế anh không biết Yến Tử giải thích câu "tam thập nhị lập" (ba mươi tuổi lập thân) là gì không? Yến Tử nói đó là "ba mươi người đứng sắp hàng" đấy!
Tiêu Kiếm nghe vậy cười lớn.
- Như vậy thì cô ấy giải thích câu "tứ thập nhị bất hoặc" (bốn mươi tuổi chẳng nghi hoặc) là gì?
Yến Tử nghe không rõ hỏi:
- "Tứ thập bất hoà" ư? Vậy là nguy to, bốn mươi người đánh lộn là phải long trời lở đất.
Mọi người cười ồ, Nhĩ Khang hỏi thêm.
- Thế "ngũ thập nhi tri thiên mệnh" (năm mươi tuổi đã biết mệnh trời) là gì
- Cái gì? "ngũ thập cá nhi tử (năm mươi đứa con trai) rồi còn "thiên mệnh địa mệnh (mạng trời mạng đất)

http://tieulun.hopto.org

nữa ư? Vậy thì có nghĩa thế này nhé. Một người có đến năm mươi đứa con như thế thì không phải mạng trời mạng đất gì cả, mà là mạng đế vương, ông ta hẳn có rất nhiều vợ!
Mọi người nghe Yến Tử giải thích mà ôm bụng cười lăn, ngay lúc đó chợt a đầu bước vào, nói với bà Chúc:
- Bẩm bà, có hai người họ muốn vào gặp Phước đại gia, chẳng hiểu có nên cho họ vào hay không?
Mọi người tái mặt Nhĩ Khang nói:
- Các người ở đây, để tôi ra xem là ai.
Nhĩ Khang ra ngoài, mọi người yên lặng, giữ chặt hành lý trong tay. Nhưng ngay lúc đó lại nghe thấy tiếng reo của Nhĩ Khang.
- Tử Vy, em hãy ra ngay xem ai đây này!
Mọi người vội nhìn ra thì thấy Kim Tỏa và Liễu Thanh đầy vẻ phong trần bước vào.
- Kim Tỏa!
- Tiểu thơ!
Kim Tỏa thấy Tử Vy, vội chạy đến ôm chầm lấy chủ.
- Kim Tỏa, bọn này không biết em ở đâu mà tìm!
- Bọn em thì cũng vậy, mấy ký hiệu của cô để lại ít quá nên không tìm thấy, bọn em đã đến Lạc Dương mấy lượt vẫn tìm không ra.
Kim Tỏa nói, Liễu Thanh tiếp lời.
- Vâng, đến độ bọn này định đi thẳng đến Vân Nam xem sao, sau cùng đến Nam Dương này mới nghe mọi người khen ngợi Minh Châu và Hoàn Châu cát cát, biết là hai người còn ở đây.
Yến Tử chen vào.
- Liễu Thanh, có một tin tức sốt dẻo mà tôi muốn báo cho mọi người biết, đó là bây giờ tôi đã có họ có cả ông anh nữa!
Liễu Thanh và Kim Tỏa nhìn nhau, thanh nói:
- À, vậy tôi biết rồi, lại kết nghĩa chứ gì? Xin chúc mừng chúc mừng!
Yến Tử hét:
- Không phải kết nghĩa mà là anh em thật đấy, anh em ruột mà. Còn nữa tôi còn có cả đứa em gái đấy, Tiểu Hợp Tử đó.
Kim Tỏa và Liễu Thanh nhìn nhau.
- Có nghĩa là chúng mình đã bỏ qua nhiều sự việc quan trọng!
Tử Vy nói:
- Còn phải nói, suýt tí nữa thì tôi đã không còn nhìn thấy mọi người. Bây giờ còn nhìn ra là phúc đức lắm đấy, thế còn hai người thì sao?
Liễu Hồng giành nói:
- Liễu Thanh đã tỏ tình với Kim Tỏa, mọi người biết cả rồi còn hỏi.
Giữa lúc mọi người đang vui vẻ, thì a đầu lại chạy vào báo:
- Không xong rồi thái thái ơi, có rất nhiều người đang đứng bên ngoài nhìn vào nhà mình. Chắc có lẽ nhà mình bị bao vây rồi đấy.
Chúc đại ca nghe vậy ra lệnh:
- Mọi người chuẩn bị hành lý rồi đi theo tôi!
Thế là mọi người lục đục vác hành lý đi theo Chúc đại ca ra cửa sau, ở đó có một chiếc xe ngựa đã chờ sẵn. Nhĩ Khang nói.
- Mọi người hãy lên xe nhanh lên, tôi và Tiêu Kiếm sẽ lái xe cho.
Đang lúc mọi người lần lượt lên xe, thì trong các bụi rậm, các tay thị vệ trong áo dân dã xuất hiện, họ quỳ xuống trước xe hô to:
- Ngũ a ca kiết tường! Hoàn Châu cát cát kiết tường! Tử Vy cát cát kiết tường! Phước đại gia kiết tường!
Đám Vĩnh Kỳ Nhĩ Khang giật mình, tất cả đều tuốt vũ khí ra cầm tay. Nhưng đám thị vệ lại bất động, một người lại lên tiếng:
- Chủ nhân chúng tôi muốn gặp Phước đại gia!
Nhĩ Khang giật mình:
- Chủ nhân ngươi là ai vậy?
Ngay lúc đó có tiếng nói quen thuộc.
- Nhĩ Khang! Hãy bỏ vũ khí xuống, không được làm tổn thương người của chúng ta.
Nhĩ Khang vội quay lại bất ngờ:

http://tieulun.hopto.org

- Cha! Cha! Đến đây từ bao giờ?
Mọi người nghe vậy đều giật mình, ông Phước Luân bước tới xúc động nói:
- Cuối cùng rồi cũng tìm được đông đủ mọi người. Nhĩ Khang này vết thương trên người con thế nào, vạch ra cho cha xem. Còn Tử Vy nữa, mắt đã chữa lành chưa?
Nhĩ Khang kéo Tử Vy quỳ xuống trước mặt ông Phước Luân nghẹn giọng:
- Cha!
Ông Phước Luân cũng rưng rưng nước mắt nhìn con, thấy Khang gần bình thường, Tử Vy cũng đã nhìn thấy lại được nên bớt lo, ông nói:
- Này hai con, cả Yến Tử, Ngũ a ca, ta có thể tìm một nơi nào yên tĩnh để nói chuyện được không?
Chúc đại ca nghe vậy mời:
- Vâng có chứ? Xin mời mọi người hãy vào nhà trước rồi nói chuyện sau.
Và chỉ vài phút sau, ông Phước Luân và bốn người tuổi trẻ đã ở trong một gian phòng ấm cúng để nói chuyện gia đình. Yến Tử sau khi nghe ông Phước Luân nói đã kinh ngạc.
- Cái gì? Hoàng a ma đã tha thứ cho bọn tôi, không muốn chém đầu bọn này nữa? Thật không, hay đây chỉ là một trò lừa gạt để rồi bắt bọn này về chém đầu.
- Khônng có chuyện đó đâu.
Ông Phước Luân nói:
- Chẳng lẽ cả tôi mà cát cát cũng không tin, chuyện đó hoàng thượng đã đích thân nói với tôi mà. Ông ấy không còn trách, ông ấy bảo còn chuyện Hương phi đã qua rồi không truy cứu nữa làm gì. Khi nghe báo cáo là các ngươi... có người thì bị thương, người bị mù. Người đã thương cảm quá sức, bảo tôi nói lại với Tử Vy. Ở trong cung đình có vô số danh y, sao không về kinh mà điều trị?
Nói xong ông quay qua Tử Vy nói tiếp:
- Trong lần này đi ta có mang theo cả thái y đây, nhưng may nhờ trời nên tất cả đều đã bình phục.
Tử Vy nghe vậy vô cùng áy náy.
- Thật bọn con vô cùng có lỗi với Hoàng a ma để người quá đa đoan mà phải quan tâm. Bọn con cũng không ngờ chuyện mình bị thương mà ở trong cung cũng biết. Nhưng bây giờ tất cả đã thoát hiểm, dữ ít lành nhiều, mọi chuyện nguy hiểm đều qua cả.
Ông Phước Luân gật gù.
- Đúng đấy, đúng đấy. Lúc đầu ta nghe Kim Tỏa rơi xuống vực tưởng nó chết rồi, bây giờ lại thấy nó vẫn lành lặn, rất hay. Các ngươi quả là số lớn khó chết được, điều đó khiến ta vô cùng cảm động. Giờ thì mọi gian truân đã qua, sau cơn mưa trời lại sáng. Ngũ a ca, Nhĩ Khang! Hoàng thượng lúc nào cũng đối xử tốt với hai người. Vì có thế nào, thì mọi người cũng là con ruột, còn một lại là thần tử thân tín, bỏ làm sao được! Riêng Yến Tử và Tử Vy, hoàng thượng chỉ nói, từ ngày hai người bỏ đi đến nay, Thấu Phương Trai vẫn bỏ trống chờ hai người quay về.
Tử Vy, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Yến Tử vô cùng cảm động, nhưng vẫn thắc mắc. Nhĩ Khang hỏi:
- Cha bảo là hoàng thượng đã tha thứ cho bọn con bỏ qua chuyện Hàm Hương nữa?
- Đúng, kể cả chuyện cướp tù, ông ấy còn bảo tất cả những sự việc đó phải xem như "chuyện nội bộ gia đình". Bây giờ chuyện qua rồi, phải giữ hòa khí vui vẻ trong nhà, Hiện cha thấy thì hoàng thượng rất nhớ các con, người rất muốn các con quay về.
Vĩnh Kỳ nghe rơm rớm nước mắt nói:
- Hoàng a ma đúng là người tôi hằng ngưỡng mộ, tôi đã bảo người là người cha nhân từ mà!
Nhĩ Khang vẫn thắc mắc:
- Thế tại sao... tại sao những kẻ truy sát chúng ta cứ một mực bảo là bằng mọi giá phải lấy thủ cấp chúng ta, giết không khoan dung lệnh của vua là thế. Họ chẳng nương tay với chúng con chút nào, chính vì vậy mà bọn con mới bị thương đầy người thế này.
Rồi Nhĩ Khang suy nghĩ sau cùng như ngộ ra nói:
- Thế này thì bọn ta đã trúng kế ly gián của họ rồi, tại sao con không nghĩ ra chứ. Lý đại nhân tuy dùng lưới chụp Yến Tử, dùng xe bắt cóc Tử Vy... nhưng tất cả chỉ vì mục đích duy nhất là bắt sống mang về, còn bọn sát thủ ở ngoại ô thành Lạc Dương, chắc chắn không phải là người của Hoàng a ma sai đến rồi.
Vĩnh Kỳ nghĩ ngợi rồi nói:
- Ngươi nói có lý đấy ta cảm thấy cái tên sát thủ gầy gầy kia nó có khuôn mặt khá quen thuộc, hình như ta đã gặp hắn ở đâu rồi thì phải.
Nhĩ Khang chợt nhớ ra.
- Đúng rồi, hắn là tên thái giám đã từng lén lén lút lút núp bên ngoài Thấu Phương Trai theo dõi bọn ta,

http://tieulun.hopto.org

hắn cũng đã mấy lần động thủ với ta, nhớ chưa?
Yến Tử kêu lên:
- Đúng rồi chính cái tên "ăn trộm" đó! Hắn chứ chẳng phải ai khác cả.
Nhĩ Khang gật gù.
- Như vậy thì đã quá rõ ràng, kẻ thù ở cả trong cung chung ta.
Tử Vy nói:
- Như vậy có nghĩa là... Hoàng a ma chẳng hề phái người đi truy sát ta ư?
Ông Phước Luân nói:
- Cả bốn người đừng nên nghi ngờ gì hoàng thượng cả, vì nghi ngờ là điều không phải. Để ta thố lộ cho các ngươi nghe một bí mật nhé. Lệnh phi nương nương đã cho ta biết có một lần người hỏi hoàng thượng. Cái hôm mà Tử Vy và Yến Tử lên đoạn đầu đài đó, nếu không có chuyện cướp tù thì có phải là cả hai đều mất mạng rồi không? Thì hoàng thượng đáp ngay, cái hôm ấy Bác Hằng đã mang Kim Bài lệnh tiễn đến pháp trường rồi, nếu đến phút cuối cùng mà chẳng có lệnh ân xá thì Bác Hằng sẽ đưa Kim Bài lệnh tiễn ra thì làm sao Tử Vy và Yến Tử chết được. Ta cũng có hỏi qua Bác Hằng, ông ấy đã xác nhận sự việc đó là có thật. Vì vậy, các người cứ tin tưởng đi, hoàng thượng có ào ào la hét vậy, chứ chẳng có một chút nguy hiểm nào đâu.
Yến Tử và Tử Vy nghe vậy vô cùng cảm động.
- Con hiểu rồi, con biết Hoàng a ma là một vị vua nhân từ mà, lại anh minh, chắc chắn là không nỡ giết con!
Vĩnh Kỳ nói:
- Nếu vậy thì bọn này không cần phải trốn lánh gì cả chuyện lưu vong đến dây coi như đã kết thúc?
Ông Phước Luân sốt sắng.
- Vâng, vâng vậy thì mọi người nên thu xếp đi rồi cùng ta quay về cung.
Tử Vy nghe vậy giật mình nhìn Nhĩ Khang, Yến Tử thì nhìn Vĩnh Kỳ phân vân không quyết định.
Nhĩ Khang nói:
- Thưa cha, xin người hãy cho phép con thảo luận với Tử Vy chuyện này xem có nên về cung trong lúc này không?
Ông Phước Luân ngạc nhiên.
- Con nói vậy là sao chẳng lẽ đã được đại xá mà vẫn không quay về nhà à?
Nhĩ Khang giải thích:
- Bẩm cha! Xin người hãy nghĩ lại, Tử Vy sống trong xung nào có vui vẻ gì, hết gặp tai ương này đến tai ương khác. Hiểm nguy lúc nào cũng rình rập, vì vậy trở về cung chẳng khác nào trở về một cái hang cọp, chui vào bể khổ một lần nữa Chi bằng để bọn con được thong dong tự tại bên ngoài có phải là hạnh phúc hơn không?
Yến Tử lập tức tiếp lời:
- Tôi cũng thích sống cuộc sống lang bạt như vầy, trở về cung nội cái chuyện không biết thành ngữ, không giữ khuôn phép cũng là một cái khổ. Tôi lại không biết đọc thơ, cái gì cũng dốt, nên cứ phải bị phạt, còn ở ngoài này mặc sức vẫy vùng, chỉ cần Hoàng a ma không cho người truy xét là chúng tôi sẽ sống thoải mái, vui vẻ... vả lại bây giờ tôi đã có anh ruột rồi, tôi không muốn quay về nữa đâu.
Ông Phước Luân ngạc nhiên.
- Tử Vy! Thế con định thế nào?
Tử Vy thành thật:
- Dạ... anh Nhĩ Khang đã nói đúng điều con nghĩ, ngoài ra vẫn còn một băn khoăn. Đó là cái hôm ông bà chú con xuất hiện, chính miệng Hoàng a ma đã nói từ rày về sau cấm không được gọi người là "Hoàng a ma" nữa. Điều này làm con thấy vô cùng đau đớn, sẽ không bao giờ con quên điều đó. Bây giờ quay về hoàng cung con sẽ phải xưng hô với hoàng thượng bằng thân phận nào đây?
Ông Phước Luân thấy bất ngờ quay qua Vĩnh Kỳ.
- Thế còn Ngũ a ca, người tính sao đây?
Vĩnh Kỳ quay qua nhìn Yến Tử.
- Tôi với Yến Tử coi như số phận đã dính liền nhau, cô ấy đi tôi đi, cô ấy về tôi về. Tôi đã quyết định như vậy ngay từ khi cướp xe tù. Tất cả những vinh hoa phú quý không còn cần thiết. Tôi sẵn sàng cùng cô ấy đến tận góc bể chân trời.
Ông Phước Luân nhìn mọi người, yên lặng một lúc nói:
- Vấn đề quả là nghiêm trọng nhưng dù gì tôi cũng mong là mọi người suy nghĩ cặn kẽ đi. Các người có

http://tieulun.hopto.org

cách nhìn riêng của mình, nhưng làm thế nào đừng để hoàng thượng buồn là được. Chẳng lẽ các người để hoàng thượng thất vọng?
Rồi quay qua Nhĩ Khang ông nói:
- Nhĩ Khang, con không chỉ là một thần tử của nhà vua, mà con còn là con của cha mẹ, chẳng lẽ con bỏ cha mẹ được ư?
Nhĩ Khang và Tử Vy nghe vậy bối rối.
- Bẩm cha, xin người hãy để chúng con có thời gian suy nghĩ cặn kẽ, chúng con cần nói chuyện riêng rồi quyết định sau.
Thế là Nhĩ Khang, kéo Tử Vy vào phòng riêng, Vĩnh Kỳ thì đi với Yến Tử để ông Phước Luân đứng lại một mình với bao lo toan trong lòng.
o0o
Vừa vào đến phòng trong, Tử Vy đã nắm lấy tay Nhĩ Khang nói:
- Cảm ơn anh đã hiểu được lòng em, cũng như thông cảm nỗi lo lắng khi phải quay về hoàng cung của em. Anh tốt với em vô cùng, nhưng cái câu nói hôm ấy của Hoàng a ma cứ đè nặng trong lòng em. Có điều lời cha anh nói ban nãy cũng rất quan trọng. Anh chẳng những phải thờ vua, mà còn có cả cha mẹ. Em đã yêu anh chính vì yêu quý đức tánh trung hiếu vẹn toàn đó của anh, vì vậy nếu để anh vì em mà trở thành kẻ bất trung bất hiếu thì thật không phải, là mâu thuẫn lại cả chính mình.
- Nếu vậy ý em là bọn mình phải quay về hoàng cung, đúng không. Và như vậy là phải đối mặt một lần nữa với hoàng thượng, với hoàng hậu, với thái hậu... Phải chấp nhận cuộc chiến đấu mệt mỏi vô nghĩa những ngày như thế em còn chưa thấy khiếp sợ ư?
- Em rất sợ nên em đâu có muốn quay về?
- Nếu em không quay về, thì anh cũng đâu có về đó làm chi.
- Nhưng mà... nhưng mà làm vậy là có tội, anh không thấy làm thế là không phải với cha mẹ anh sao? Trước kia vì bị bức mà ta mới bỏ họ trốn đi, đó là vấn đề sinh tử nên chẳng đặng đừng. Còn bây giờ mọi sự nguy hiểm đã qua rồi, nếu anh mà bất chấp để cùng em rong ruổi nơi chân trời góc bể, thì như vậy mọi người sẽ nói em ra sao? Làm sao em có thể chấp nhận sự việc như vậy được chứ?
Nhĩ Khang nghe vậy cảm động nắm lấy tay Tử Vy.
- Tử Vy, hãy nghe anh nói này, trước kia chúng mình đã nghĩ quá nhiều về mấy chữ "trung hiếu tiết nghĩa" nên nó đã làm bọn mình cứ phải lao đoa, suýt mất cả mạng. Bây giờ anh đã nghĩ lại rồi, phải ích kỷ một chút, phải sống cho mình một ít đi, hãy nghĩ đến hạnh phúc lứa đôi, bỏ hết tất cả những cái khác qua một bên. Chúng ta cũng nhau đến Đại Lý đi, nghe nói ở đấy phong cảnh rất hữu tình, khí hậu lại mát mẻ... chúng ta hãy kiến tạo thiên đàng riêng của chính mình. Còn hoàng cung, hoàng thượng, hoàng hậu, thái hậu... hãy cho vào dĩ vãng. Bây giờ anh chỉ còn nghĩ đến em mà thôi.
Tử Vy nói:
- Nhĩ Khang, anh đã vẽ ra trước mắt em một bức tranh thật đẹp. Thôi được, em không nghĩ gì nữa cả, tất cả tùy thuộc vào sự sắp xếp của anh. Cái hoàng cung kia thật ra cũng nào có phải là của em, Hoàng a ma cũng đã phủ nhận mẹ em rồi thì em còn thiết tha đến nó làm gì. Có điều còn một vấn đề đấy là cha mẹ anh nếu làm thế này thì thật là không phải với hai người ấy.
Nhĩ Khang nói:
- Em yên tâm cha mẹ sẽ thông cảm cho chúng mình, bởi vì người biết chẳng bao giờ mất chúng ta, nếu cần anh sẽ giải thích thuyết phục họ.
Tử Vy cảm động.
- Nếu vậy thì em quyết định chúng ta tiếp tục đi về phương Nam đến Đại Lý để kiến tạo thiên đàng của chúng mình.
Nhĩ Khang ôm chầm lấy Tử Vy.
- Em nói đúng, còn hạnh phúc của hai ta nữa.
o0o
Yến Tử và Vĩnh Kỳ cũng có cuộc thảo luận riêng, Yến Tử nói:
- Anh Vĩnh Kỳ, anh phải đứng cùng một chuyến tuyến với em không được quay đầu lại, bởi vì Hồi Ức thành nó chẳng hạp với em. Ở đó chỉ giống như một nhà tù lớn thôi, từ sáng đến tối lúc nào em cũng bị chuyện đánh đập với ở tù đe dọa. Nếu không thì cứ phải dập đầu, phải quỳ, bây giờ chỉ cần nghĩ đến những chuyện đó, em đã thấy rợn gai ốc. Em không muốn quay về nữa, chúng mình cứ tiếp tục đi về phương Nam anh thấy sao? Vả lại anh Tiêu Kiếm còn chưa dạy được cho em kiếm pháp gia truyền. Em mới nhận được một người anh, nên không muốn sớm chia tay với anh ấy.

http://tieulun.hopto.org

Vĩnh Kỳ suy nghĩ, sự mâu thuẫn giằng co trong lòng. Nhưng điều Yến Tử nói cũng là sự thật, nghĩ đến chuyện thái hậu kỳ hạn ba tháng để hoán đổi Yến Tử. Rồi đến nhà ngục phòng tối đến roi vọt... Vĩnh Kỳ thấy không nhẫn tâm để Yến Tử lại bị nhốt vào "lồng", cuối cùng chàng thở dài nói:
- Hoàng a ma đã tha thứ cho bọn mình, muốn bọn mình quay về ngay. Nhưng trong tình trạng hiện tại thì anh thấy thì thôi hãy cùng em di xuống phương Nam hay hơn. Cuộc đời cái gì cũng vậy có nhân mới có quả có em thì có anh, thôi thì anh theo em vậy, với một điều kiện.
- Điều kiện gì anh cứ nói em sẽ nghe. Nhưng em biết điều kiện anh muốn đưa ra rồi.
- Là gì vậy?
Yến Tử thật thà.
- Có phải là anh muốn từ đây về sau em đừng ăn trộm lê của người ta nữa phải không?
- Không phải.
- Vậy thì là cái gì?
- Từ đây về sau bất kỳ có giận cỡ nào em cũng không được nói lời chia tay hay tuyệt giao nhé!
Yến Tử gật đầu.
- Quân tử nhất ngôn, bát ngựa nan truy...
- Nếu vậy thì anh xin hứa, từ đây về sau em ở đâu anh sẽ ở đó.
Yến Tử thích quá, quay qua ôm Vĩnh Kỳ.
- Vĩnh Kỳ anh thật tuyệt vời. Vậy thì từ đây về sau em sẽ không ném lê, ném đá về phía anh đâu, em cũng sẽ cố vì anh mà học thành ngữ đọc thơ.
Rồi cao hứng đọc lên.
- Tiền bất kiến cổ nhân, hậu bất kiến lai giả. Niệm thiên địa chi du du, xã hoàng cung nhi thiên hạ.
Làm cả Vĩnh Kỳ cũng phải ngạc nhiên.
o0o
Sau khi thảo luận xong, cả hai cặp đến trước mặt ông Phước Luân trịnh trọng tuyên bố:
- Bẩm cha, con xin đại diện cho tất cả bốn đứa để nói rằng. Mong là cha thông cảm, chúng con sau những ngày lãng du phong trần, qua quá nhiều phong ba bão táp. Hết tai nạn này đến tai nạn kia, cuộc đời không còn một chút hy vọng. Mặc dù được hoàng thượng ân xá, nhưng nỗi đau nỗi sợ vẫn còn, chúng con không muốn trở về hoàng cung để tiếp tục cuộc sống gần như đầy tai ương rình rập. Thưa cha, sống với vua như sống với cọp. Vì vậy tốt nhất, nếu cha thương bọn con, xin hãy để bọn con được an nhiên tự tại, sống một cuộc đời tự do. Được như vậy chúng con sẽ vô cùng cảm ơn cha.
Ông Phước Luân nhìn bốn người nghĩ ngợi rồi thở dài:
- Tất cả đã quyết định như vậy rồi ư?
Vĩnh Kỳ nói:
- Vâng, chúng tôi đã quyết định chẳng hối hận
Tử Vy quỳ xuống:
- Con xin lỗi, nhưng xin cha hãy chấp nhận cho.
Yến Tử cũng nói:
- Phước đại nhân xin người hãy quay về chuyển cáo lại Hoàng a ma, tuy người đã tha thứ cho chúng tôi, nhưng tôi vẫn còn giận. Vì đã nhiều lần tôi nói với người rồi, tôi là con người lượm thượm hồ đồ. Làm gì cũng sai trái không giống ai, không hề biết giữ gìn phép tắc gì đó nên dễ phạm tội. Nhiều lúc biết chuyện đó không đúng nguyên tắc nhưng vì đại nghĩa vẫn làm. Vì vậy nếu sống bên Hoàng a ma tôi sẽ không thể yên nếu sau này tôi lại phạm tội nữa thì sao? Thôi thôi để bảo toàn cái đầu tôi xin được miễn chuyện trở về hoàng cung.
Ông Phước Luân thấy thái độ kiên quyết của đám trẻ, vừa buồn vừa khó xử nói:
- Thôi được, nếu mấy người đã quyết định như vậy thì tôi không ép nữa. Nhưng Nhĩ Khang này, tình cha con chúng ta thật khó mà bức được, vì vậy ta sẽ ở lại đây thêm mười ngày hoặc nửa tháng, trong cái thời gian đó mọi người có thể bình tâm mà suy nghĩ. Nếu lúc đó không thay đổi ý định, thì ta sẽ về Bắc Kinh bẩm báo lại với hoàng thượng sau.
o0o
Hôm ấy ở Từ Ninh cung vua Càn Long nhận được tin của đám Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, vua rất vui hỏi:
- Tìm được bọn chúng rồi à? ở đâu? Bọn chúng đều khỏe cả chứ?
Lý đại nhân cung kính đáp:
- Khải bẩm hoàng thượng, Phước đại nhân đã tìm thấy họ ở Nam Dương. Đôi mắt của Tử Vy cát cát đã lành, vết thương ở trên tay Ngũ a ca và Phước đại nhân cũng đã khỏi. Kim Tỏa rớt xuống vực cũng được

http://tieulun.hopto.org

cứu sống. Họ mạng lớn nên dữ ít lành nhiều, có thánh nhân phù hộ. Phước đại nhân biểu thần phải tức tốc về đây trình báo tự sự cho hoàng thượng rõ.
Tịnh Nhi đứng cạnh thái hậu nghe vậy cũng rất vui, vua Càn Long thở dài nói:
- Thế bao giờ thì bọn chúng quay về cung?
- Bẩm hoàng thượng, Phước đại nhân nói họ không chịu quay về cung, bây giờ Phước đại nhân đang sử dụng kế hoãn binh bảo thần quay về bẩm báo ngay cho bệ hạ rõ.
Vua Càn Long nghe nói bất ngờ hỏi:
- Tại sao lại không chịu hồi cung? Trẫm hạ lệnh cho họ phải về đó là thánh chỉ. Trẫm đã tha cho họ đại xá cho họ lý do gì họ lại kháng chỉ không quay về?
Thái hậu có vẻ không hài lòng nói:
- Mấy đứa nhỏ này rõ là không biết phải trái gì cả, chúng ương ngạch đến độ, không chấp nhận được. Bọn Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang bị hai con a đầu đó lôi cuốn hai đứa đó không chịu về nên chúng không về chứ gì?
Lý đại nhân chỉ yên lặng, vua Càn Long lại hỏi:
- Bọn chúng đồng lòng không quay về ư? Cả Vĩnh Kỳ, Tử Vy cũng vậy à?
- Thần nghe Phước đại nhân nói họ cương quyết như vậy.
Vua Càn Long nổi nóng, ông khoát tay với Lý đại nhân.
- Vậy thì ngươi hãy đi mà nói với bọn họ không quay về thì thôi, trẫm sẽ coi như bọn chúng chết hết tất cả rồi vậy.
- Vâng, vâng.
Lý đại nhân nói rồi rút lui, Tịnh Nhi bước tới chắp tay nói:
- Bẩm hoàng thượng, nhi thần nghĩ chuyện này không thể trách họ được. Vì sau khi bị kết tội chặt đầu cướp nục chạy trốn rồi bị truy đuổi, truy sát, họ đã gánh chịu qua nhiều tai ương, bị mù, bị thương, bị nghèo khổ. Những thứ đó dã hành hạ còn giữ được mạng sống là may, chắc chắn là ngoài cái đau thể xác họ còn bị đau cả tinh thần. Hoàng cung với họ giờ như cơn ác mộng, họ sợ hãi khiếp đảm mỗi khi nghĩ đến là đương nhiên. Vả lại áo quần rách còn có thể váo lại được, nhà đốt còn xây lại được, nhưng trái tim đã bị tổn thương thì rất khó lành. Hoàng cung đã mang đến cho họ quá nhiều đau khổ, mà con người ai cũng đều có một quả tim bất luận sang hèn, vì vậy muốn chữa lành phải dùng “chân tâm” nếu được thế thì tự nhiên họ sẽ quay về mà thôi.
Vua Càn Long nghe hiểu ra, yên lặng nhìn Tịnh Nhi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 57

Khi ông Phước Luân rời khỏi nhà, thì mọi người mới tụ lại bàn thảo sôi nổi, Nhĩ Khang nói:
- Quả là bất ngờ khi biết được hoàng thượng đã ân xá cho bọn mình. Không truy cứu trách nhiệm về những việc làm trước, dối với chúng mình mà nói thì đó quả là một tin vui, từ đây không có gì khiến chúng mình sợ nữa. Có thể bình thản mà ngao du sơn thủy, thưởng lãm cái hay cái đẹp của muôn phương, chậm rãi đến xứ Đại Lý. Giống như điều một bài hát đã viết "chúng ta bạn với hồng trần, cỡi ngựa rong ruổi muôn nơi, cùng hưởng sự phồn hoa nhân thế..."
Tiêu Kiếm nhìn Vĩnh Kỳ và Yến Tử với một thái độ bâng khuâng hỏi:
- Có chắc là hai người không quay về hoàng cung nữa không? Nhìn các người sao tôi thấy nghi ngờ quá. Phước đại nhân trù trừ ở lại thành Nam Dương này, có nghĩa là ông ấy chưa buông tay, mà đang tìm mọi cách để thuyết phục các người đấy. Biết đâu rồi đến phút cuối các người bị khuất phục đổi ý, ở đây người tôi quan tâm nhất là Vĩnh Kỳ anh ta khó có thể vứt bỏ được cái thân danh a ca của mình.
Yến Tử lắc đầu nói ngay:
- Không đâu, không có chuyện đó đâu. Tôi cũng đâu phải dễ gì tìm lại được anh ruột mình, vì vậy chẳng bao giờ tôi quay lại hoàng cung. Tôi quyết rồi, cái vai Hoàn Châu cát cát đóng bao nhiêu đó đủ rồi, đã đỡ ghiền rồi. Bây giờ là lúc phải ngao du sơn thủy, rồi còn học phương gia kiếm pháp của gia đình nữa chứ. Hiện giờ trong đầu tôi có biết cơ man nào là kế hoạch, những kế hoạch này hoàn toàn mới, không dính dấp một tí gì đến hoàng cung. Anh Vĩnh Kỳ cũng đã hức với tôi, tôi ở đâu là anh ấy ở đấy.
Vĩnh Kỳ nói:
- Vâng, tôi quyết định như vậy, không muốn làm a ca nữa. Trong cung bây giờ có thiếu gì a ca, thiếu tôi cũng đâu có nhằm nhò gì.
Tiêu Kiếm nói:
- Nhưng mà từ khi triều Mãn Thanh khai quốc cho đến nay, hình như chưa có chuyện a ca bỏ ngôi mà đi. Cậu là người đầu tiên đấy, rồi sau này lịch sử sẽ ghi chép thế nào về chuyện này đây?
Nhĩ Khang giải thích:
- Hoàng thất có cách của hoàng thất, đó là khi nào trong hoàng tộc có một ai đó làm chuyện trái ý với hoàng gia không được chấp nhận thì sẽ bị tuyên bố là đã "qua đời". Như trường hợp Vĩnh Kỳ thì sẽ bị tuyên bố là "qua đời lúc tuổi tráng niên" là xong.
Vĩnh Kỳ nói:
- Nếu điều đó giúp được cho Hoàng a ma đỡ lúng túng thì tôi sẵn sàng chấp nhận Mà thực tế từ khi tôi tham gia chuyện cướp xe tù "Ngũ a ca" cũng đã chết rồi, còn người sống đây là Ai Kỳ thôi.
Tiêu Kiếm gật đầu:
- Nói hay lắm, hay lắm! Ai Kỳ này, coi ra thì con em điên của tôi cũng không nhìn lầm người đấy. Ngươi dám vì cô ấy mà để "Ngũ a ca" chết đi thì ta cũng can tâm chấp nhận để ngươi và Yến Tử sống bên nhau đến lúc bạc đầu.
Tử Vy nghe vậy cười nói:
- Tôi nghĩ bây giờ không cần thảo luận chuyện về hay không về hoàng cung nữa. Vì ý mọi người thế nào thì cũng đã thống nhất rồi. Mục tiêu của chúng ta là đất Đại Lý ở tỉnh Vân Nam.
Kim Tỏa nói:
- Tiểu thơ, tiểu thơ đến đâu, em sẽ đến đấy.
Tử Vy lắc đầu:
- Kim Tỏa này, thân phận của em hiện nay đã khác xưa. Em không còn lệ thuộc ta nữa, em có đường đi của em, bạn đời của em bây giờ là Liễu Thanh đấy, anh ấy muốn dừng chân nơi nào thì nhà em ở đó thôi.
Rồi đặt tay Kim Tỏa vào tay Liễu Thanh, Vy tiếp:
- Liễu Thanh, giờ ta giao Kim Tỏa cho người đấy.
Liễu Thanh cảm động nói:
- Cảm ơn Tử Vy, nhưng mà tôi thấy chuyện đến Vân Nam là ý của tập thể. Nếu nói như lời của Tiêu Kiếm, đấy là chốn thiên đàng, thì tại sao chúng ta không cùng đến đấy.
Liễu Hồng thì phân vân:
- Nhưng mà ở Bắc Kinh chúng ta có khá nhiều việc phải làm, chẳng hạn như Bảo a đầu, Tiểu Hổ Tử bây giờ chúng ta ra sao? Rồi còn có cả đám ở Viện cứu tế nữa, tôi nghĩ thì sau khi đưa Tử Vy, Yến Tử... đến Vân Nam xong, ta cũng nên quay về Bắc Kinh chớ còn nếu muốn ở luôn Vân Nam e là không ổn?
Nhĩ Khang nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta có nói với cha ta về chuyện Hội Tân lầu. Nghe nói, hoàng thượng đã giao cho người xử lý, nếu muốn thì các người có thể lấy lại kinh doanh như cũ. Đó cũng cái hay, vì mặc dù ở Vân Nam nhưng ta vẫn giữ địa điểm tại Bắc Kinh, như vậy có thể tới lui qua lại. Dù gì Hội Tân lầu bọn mình cũng đã bỏ ra khá nhiều công sức, nếu bỏ phế đi cũng uổng đấy chứ.
Liễu Thanh đồng ý:
- Vâng, nếu Hội Tân lầu được trả lại cho bọn mình thì sao không nhận.
Rồi quay sang Kim Tỏa, Thanh nói:
- Vậy thì em sẽ là bà chủ quán, còn tôi sẽ là ông chủ quán, thật tuyệt vời.
Kim Tỏa trợn mắt:
- Anh chưa hỏi ý kiến tôi mà dám quyết định à?
Liễu Thanh ngạc nhiên:
- Chưa ư?
Yến Tử thấy vậy vỗ vai Liễu Thanh.
- Vậy thì ngay trước mặt bọn này, ngươi hỏi ý đi, bọn này sẽ chứng giám cho.
Liễu Thanh bối rối.
- Hỏi gì? hỏi gì chứ? Có nhiều thứ đâu cần phải nói ra cũng biết mà.
Tử Vy cười:
- Nhưng anh để trong bụng thì chỉ mình anh biết, người ta làm sao biết được?
Yến Tử giục:
- Hỏi đi, hỏi đi! Nếu không chịu hỏi, bọn này sẽ đưa Kim Tỏa đi Vân Nam lúc đó hối thì đã muộn. Đừng quên ông anh Tiêu Kiếm của tôi chưa có vợ nhé.
Kim Tỏa phản kháng.
- Yến Tử nói gì kỳ vậy? Tôi đâu phải món đồ chơi đâu mà cô đem tặng cho người này hay người khác cũng được.
Liễu Thanh thấy Kim Tỏa đỏ mặt nói:
- Mấy người thật lạ, đã biết rõ rồi còn hỏi, được rồi, tôi lên tiếng đây, Kim Tỏa cô chịu lấy tôi chứ?
Mọi người nghe vậy cười ồn lên Yến Tử chọc phá:
- Kim Tỏa thế nào? Mau trả lời người ta đi chứ?
Kim Tỏa đỏ mặt ấp úng nói:
- Tôi còn biết nói gì, phải đồng ý thôi!
Tử Vy, Nhĩ Khang nhìn nhau, Tử Vy thích thúc nói:
- Anh Tiêu Kiếm, xin anh làm ơn hỏi Chúc đại ca có thể cho chúng tôi mượn nhà anh ấy tổ chức một tiệc cưới nhỏ như cái tiệc cưới của Hàm Hương và Mông Đan vậy được không? Kim Tỏa chẳng có cha mẹ gì cả, người thân duy nhất của cô ấy là tôi đây. Trước khi chúng ta chia tay cùng cô ấy, thì hãy để cho cô ta được thành thân trọn vẹn, anh thấy thế nào?
Yến Tử tán đồng.
- Đúng đấy! Phải tổ chức tiệc cưới cho họ đi.
o0o
Thế là ba ngày sau, lễ cưới của Kim Tỏa và Liễu Thanh được cử hành. Lễ cưới vẫn đầy đủ nghi lễ, Tử Vy, Yến Tử dìu cô dâu về phía Liễu Thanh. Ông Phước Luân, vợ chồng Chúc đại ca là khách, Tiểu Hợp Tử đóng vai hoa đồng xách giỏ hoa... Đó là đám cưới thứ hai mà bọn họ có được sau buổi lưu vong, một đám cưới thật vui.
Qua ngày hôm sau, Yến Tử nghĩ ngợi gì chợt nổi hứng đích thân xuống bếp làm cơm mời mọi người. Thức ăn mang lên để đầy một bàn, Yến Tử đợi tất cả lên bàn đông đủ, tuyên bố:
- Để chúc mừng đám cưới của Kim Tỏa với Liễu Thanh, để mừng chuyện được Hoàng a ma ân xá...còn bao nhiêu sự việc khác nữa. Tôi chẳng biết làm gì khác hơn là trổ tài làm bếp mời mọi người cùng ăn cơm. Tất cả thức ăn ở đây là do tôi đích thân làm, chẳng ai phụ tay cả. Tôi trổ tài mời, để các vị không còn dám khinh thường Yến Tử này nữa.
Tử Vy nói:
- Vâng, hôm nay toàn bộ thức ăn đều do Yến Tử xào nấu, tôi chỉ phụ xắt cải luộc thịt thôi, mọi người phải ăn thật tình, để khỏi phụ lòng Yến Tử.
Mọi người hô to:
- Xin tuân lệnh.
Tất cả cầm đũa, Yến Tử chợt ra tay ngăn lại.

http://tieulun.hopto.org

- Khoan đã, trước khi ăn phải nghe một bài nói về "cái ăn" do tôi sáng tác chứ?
Liễu Thanh ngạc nhiên.
- Ăn mà còn phải nghe một bài bàn về cái ăn nữa à? Yến Tử biến thành nhà văn từ bao giờ vậy.
Yến Tử tỉnh bơ, tằng hắng một tiếng rồi đọc:
- "Mọi người đều phải ăn, sáng ăn trưa ăn, tối ăn, đói phải ăn mà không đói cũng phải ăn. Trời nắng ăn mà ngày mưa cũng ăn, đi làm phải ăn mà không đi làm cũng phải ăn. Mùa xuân ăn, mùa hạ ăn, mùa thu ăn, mùa đông cũng ăn. Còn sống còn phải ăn..."
Yến Tử mới đọc thơ có bao nhiêu đó mọi người đã cười lăn, Vĩnh Kỳ giải thích cho Tiêu Kiếm nghe.
- Đây là cái bài nguyên tắc là Như nhân ẩm thủy của Yến Tử đã từng sáng tác. Bây giờ cô ấy dựa vào đó mà cải biến, từ chuyện uống nước sang ăn cơm, chính bài luận trước của cô ấy đã khiến Hoàng a ma phải than điệu này Khổng tử mà nghe được hẳn phải ngộp chết.
Tiêu Kiếm nghe ôm bụng cười, Yến Tử vẫn tiếp tục đọc tỉnh bơ.
- "...Đàn ông phải ăn cơm, đàn bà phải ăn, trẻ con người già gì cũng phải ăn, chó mèo heo gia súc phải ăn...bữa nay ăn, ngày mai ăn..."
Nhĩ Khang không nhịn được lên tiếng:
- Thế đủ chưa, mọi người có quyền ăn rồi chứ?
Bữa cơm hôm ấy thật vui, nhưng còn một bữa cơm khác cũng khiến mọi người khó quên. Đấy là hôm ông Phước Luân quyết định quay về Bắc Kinh nên đến nhà họ Chúc, nói với đám Yến Tử.
- Theo ta thấy thì quyết định của các người bất di bất dịch, đúng không? Vì vậy thôi thì ta không ở lại đây nữa, mai ta trở về Bắc Kinh. Ta đi rồi khônng biết đến bao giờ mới gặp lại mọi người, nên trưa mai, ta muốn mời mọi người ăn một bữa cơm ở quán Túy Tiên Cư. Bữa cơm đó có thể coi như ta tiễn chân các người, vậy mai bốn người đến nhé, còn các bạn của các người thì để khi khác vậy.
Nhĩ Khang cung kính nói:
- Đúng ta phải để bọn con đãi cha mới phải chứ.
o0o
Thế là buổi trưa hôm ấy đám Yến Tử kéo đến quán Túy Tiên Cư, đó là một tửu lầu lớn nhất ở Nam Dương. Ông Phước Luân thuê một căn phòng nhỏ, chỉ có một chiếc bàn, Tử Vy, Yến Tử, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ đều có mặt, ông Phước Luân nói:
- Nghĩ đến chuyện từ đây về sau, cả bốn người sẽ sống đời phiêu bạt mà ta không khỏi chạnh lòng. Không phải chỉ một mình ta, mà hẳn hoàng thượng cũng không vui. Với hoàng thượng chuyện ân xá cho các người là đã khoan dung độ lượng quá rồi. hãy nghĩ lại đi, chuyện các người gây ra đâu phải nhỏ. Sự khoan dung đó, đúng ra phải được các người cảm nhận chứ, sao một tiếng cảm ơn cũng không thành.
Nhĩ Khang thành thật.
- Chúng con thật sự tri âm, nhưng tri ân là một chuyện, còn bất mãn lại là chuyện khác. Tấm lòng của bọn con đối với hoàng thượng phải nói là ân, kính, ái oán hận đều đủ cả.
Tử Vy cũng nói:
- Với con thì Hoàng a ma không phải là một người cha bình thường như bao người khác. Hoàng a ma có quyền "sinh sát trong tay" chính điều này làm con cái sợ hãi với phụ tử dân gian. Chuyện bất đồng ý kiến cãi nhau là bình thường, nhưng cãi nhau rồi thôi, chứ đâu có chuyện đem ra xử trảm như Hoàng a ma đâu?
Tử Vy vừa nói đến đó thì rèm cửa chợt vén ra, rồi một người bước vào cười lớn:
- Ha ha ha, nói hay lắm! Tử Vy, người cha mà con nói động tí là đem con ra chém đầu đó. Ta biết là con nói ta, nhưng mà hãy nghĩ lại xem nếu thật sự mà như vậy thì làm sao đầu con còn trên cổ, miệng con còn đó để tả oán ta chứ?
Mọi người giật mình nhìn sang, thì ra là vua Càn Long trong bộ áo thường dân, chẳng hẹn cùng lúc cả bốn kêu lên:
- Hoàng thượng.
- Hoàng a ma.
Người bất ngờ nhất phải nói là Yến Tử bất giác quỳ xuống:
- Hoàng a ma!
Chỉ có Tử Vy là vừa sợ hãi vừa bối rối chẳng biết phải gọi vua là gì, cuối cùng nói:
- Bẩm hoàng thượng!
Vua Càn Long ngạc nhiên.
- Tử Vy, con gọi ta là gì vậy? con không nhận ta là "A ma" nữa ư?

http://tieulun.hopto.org

Tử Vy nhìn lên một cách cản đảm.
- Con nghĩ là Hoàng thượng không còn nhìn con là con nữa. Vì từ cái hôm ông cậu, bà thiếm con xuất hiện. Chính người đã phủ nhận con, không tin tưởng mẹ con, cho rằng "đó là chỉ một màn lừa gạt" con nghĩ đến chuyện mẹ con đã bỏ cả một đời ra mà chờ đợi để rồi chỉ nhận được lời phủ nhận kia mà hết sức đau lòng, hết sức căm giận. Vả lại hôm đó chính miệng Hoàng thượng đã nói với con "đừng gọi ta là Hoàng a ma nữa, ta không phải là cha ruột của người", câu nói đó mãi mãi không bao giờ quên, vì vậy con thấy nếu bây giờ Hoàng thượng mà thay đổi thái độ muốn nhận con là con trở lại, thì con cũng không chấp nhận chuyện đó đâu.
Vua Càn Long chăm chú nhìn Tử Vy nói:
- Con nói nghe hay thật tại sao con không nghĩ lại, chuyện hôm đó nó xảy ra thế nào? Có biết bao sự việc không hay đến cùng lúc, chuyện mẹ con... phải nói là bị con mà liên lụy. Thử nghĩ lại xem, nếu con không giàn dựng chuyện để lừa dối cha, cướp mất ái phi cha, làm cho ta nghi ngờ thì làm sao ta có thể để cho những tay nông dân kia gạt được chứ?
Nhĩ Khang nghe nói giật mình.
- Hoàng thượng ban nãy người nói mấy tay nông dân kia gạt. Có nghĩa là người đã biết được sự thật rồi ư, ông chú bà thiếm của Tử Vy nói thế là vì bị áp lực họ đã nói dối đúng không?
Vua thật thà nói:
- Chuyện đó ta không điều tra, có điều ta biết rất rõ, Vũ Hà không bao giờ làm chuyện lừa dối đó. Vì vậy nếu cho mở cuộc điều tra thì đã là một điều sỉ nhục cho Vũ Hà, nàng không bao giờ gạt ta. Lúc đó chẳng qua vì giận quá nên ta mới phát ngôn bừa bãi như vậy.
Tử Vy nghe vua nói, lòng băng hoàng, vua Càn Long thấy vậy khoát tay:
- Thôi tất cả hãy đứng dậy đi, đến đây, ở dây là Nam Dương chứ không phải hoàng cung, ta lại đi tuần du, nên tất cả phải thay đổi cách xưng hô cho thích hợp. Ta là "lão gia" ta muốn tất cả ngồi xuống, cùng ta dùng một bữa cơm gia đình vậy.
Vua Càn Long ngồi xuống, rồi vỗ ghế bên cạnh bảo:
- Phước Luân ông hãy ngồi xuống cạnh ta, còn đám tiểu bối kia để chúng ngồi đối diện.
- Vâng.
Ông Phước Luân cung kính ngồi xuống, Vĩnh Kỳ xúc động nói:
- A ma! Thật con không ngờ, a ma lại đích thân đến tận xứ Nam Dương này.
Vua Càn Long nhìn cậu con trai, chậm rãi.
- Ta biết làm sao bây giờ? cử hết đám này đến đám khác, với bao nhiêu dặn dò. "không được làm chúng bị thương, đưa về người nào cũng lành lặn" vậy mà kết quả đứa nào cũng thương tích đầy người, đứa thì té ngựa, đứa rơi xuống vực, đứa mù, đứa bị trọng thương. Ta nhận được tin mà vô cùng kinh hoàng đứng ngồi không yên. Thế là chỉ còn cách gọi Phước Luân đến, vậy mà không ngờ các ngươi dù đã gặp khá nhiều gian khổ vẫn dỗi hờn không chịu quay về, các ngươi muốn ta phải làm sao chứ? Hạ "thánh chỉ" bắt về ư? Hay là phải đích thân đến rước mọi người về.
Lời của vua Càn Long làm Vĩnh Kỳ rưng rưng nước mắt.
- Để a ma nhọc tâm như vậy, tội con thật đáng chết, con xin lỗi, con đã không phải.
- Khỏi phải xin lỗi xin phải gì cả. Hiện giờ ta không phải là một ông vua, mà chỉ là một người cha đi tìm con, ta giờ lòng cũng đã nguội lạnh rồi...
Ông nhìn sang bốn người trẻ tuổi chợt hạ thấp giọng.
- Thế nào, tụi con đi bụi như vậy đủ chưa? Hiện giờ trời đã sang đông, sắp có tuyết rồi, sẽ lạnh lắm đấy. Những ngày mùa đông mà các con rong ruổi bên ngoài thế này chịu sao thấu? Về Thấu Phương Trai, chăn nệm đầy đủ củi lửa sưởi ấm chẳng thiếu. Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Đặng, Tiểu Trác Tử chúng trông ngóng bọn con hàng ngày, ngay cả con két xanh tinh khôn. Ngày ngày vẫn hót "cát cát kiết tường" luôn miệng.
Vua Càn Long chưa dứt lời, thì Yến Tử đã òa lên khóc lớn.
- Hoàng a ma, đừng làm thế! người cứ chửi mắng con, đánh con cũng được, nhưng đừng có tốt với con như vậy. Vì nếu người mà tốt với con là chịu thua... con đã quyết định không quay về Hồi Ức thành nữa mà... vì vậy xin người đừng tốt với con như vậy.
- Hồi Ức thành là ở đâu?
- Dạ, chúng con đã quy ước gọi "hoàng cung" là Hồi Ức thành vì ở đó là "quá khứ" đã qua...
Nhĩ Khang giải thích, rồi tiếp:
- Đến nước này chúng con không còn muốn quay về đó nữa.

http://tieulun.hopto.org

Vua Càn Long nhìn bốn người trẻ tuổi vẫn đứng trước mắt, không vui nói:
- Bây giờ các người, cả đến chuyện dùng cơm chung với ta cũng không muốn nữa sao, sao chẳng ngồi xuống đi.
Lúc đó đám Yến Tử mới ngồi xuống. vua Càn Long lại vỗ tay mấy cái, thế là có bốn cô gái mang mỗi người một chiếc mâm ra đặt lên bàn. Vua nói:
- Này Yến Tử ta từ Bắc Kinh mang món bánh hạnh nhân mà ngươi ưa thích nhất đến đây cho ngươi đây. Rất lâu rồi hẳn ngươi không được ăn món này, dù đã cố gắng đi nhanh nhưng mấy ngày trời mới tới được, đâu ngươi ăn thử xem nó có còn giòn ngon không? Còn Tử Vy, có món bánh hạnh nhân hạt đào cho con nữa này, ăn đi, ăn đi!
Tử Vy và Yến Tử nghe vậy khóc òa vì cảm động, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang cũng rơm rớm nước mắt. Vua Càn Long thấy thế đứng dậy bước tới bên Tử Vy và Yến Tử, giang tay ra ôm lấy cả hai.
- Hai cái con a đầu này, ta đã nói rồi mà. Các con thân với ta như hai cánh tay của ta vậy, làm sao ta có thể mất được chứ? Vì vậy dù bọn con có giận, có buồn, có bực dọc gì thì ta nghĩ... mọi chuyện đã qua rồi, hãy để nó qua đi. Trong chuyện này, bộ con tưởng ta không buồn, không giận ư? Các con đã đoạt mất ái phi của ta, vậy mà ta đã cho nó qua được, sao con không làm thế chứ. Có thế nào thì hai đứa cũng là con yêu của ta, ta quyết không để các con lưu lạc mãi bên ngoài được. Đó là chưa nói, hai dứa con cướp thêm của ta một đứa con trai và một thần tử trẻ tuổi...
Đến lúc đó thì nỗi hờn trong tim Yến Tử ta biến, cô nàng ngã vào lòng vua Càn Long vừa khóc vừa nói:
- Hoàng a ma, cho con xin lỗi, con đã gây ra biết bao nhiêu lỗi lầm.
Vua Càn Long lắc đầu:
- Thôi đừng nhắc lại chuyện đó nữa.
Rồi vua quay sang Tử Vy.
- Tử Vy, mắt con hiện nay thế nào, có lành hẳn chưa? Ta có mang những thái y danh tiếng nhất đến đây, một lúc nữa họ sẽ khám cho con nhé?
Tử Vy thút thít một lúc mới thành tiếng:
- Dạ... bẩm Hoàng a ma...
Vua Càn Long gật đầu ôm chặt đầu Tử Vy.
- Con vừa gọi được ba tiếng mà ta mong đợi.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ không dằn được nước mắt. một lúc sau đợi cơn xúc động giảm bớt, vua nói:
- Thôi đừng khóc nữa, hãy ăn đi kẻo nguội, rồi quay về thu dọn đồ đạc. Riêng về chuyện kết bạn "sinh tử có nhau" của các con ta đã nghe qua rồi. Bọn họ đã xả thân để cứu các con nên có thể coi là có công trạng cả, bao giờ về đến Hồi Ức thành, ta sẽ ban thưởng cho họ sau.
Tử Vy và Nhĩ Khang nhìn nhau trao đổi, rồi Tử Vy là người lên tiếng:
- Bẩm Hoàng a ma tấm lòng của người khiến bọn con vô cùng cảm kích tự buồn giận trước đây không còn nữa, nhưng mà con thấy tốt hơn, bọn con nên đi hơn là quay về với Hoàng a ma.
Vua Càn Long ngạc nhiên chẳng hiểu, Yến Tử nói thêm:
- Con biết là không nên... nhưng mà con không thể không nói. Con không quay về vì bây giờ con đã nhận được anh ruột, con không muốn xa anh con nữa, bọn con sẽ đến Đại Lý ở Vân Nam.
Vua Càn Long càng ngạc nhiên:
- Anh ruột, anh ruột nào chứ?
Ông Phước Luân chen vào:
- Về chuyện ông anh của Yến Tử, thần sẽ nói rõ với lão gia sau.
Vua Càn Long cảm thấy thất vọng, tự mình xuống nước thân chinh đến đây, thế mà vẫn không thuyết phục được hai đứa trở về hoàng cung, nhưng vẫn hỏi lại:
- Cả hai cương quyết không quay về à?
Tử Vy đáp:
- Ở trong Hồi Ức thành đó, con và Yến Tử đều chỉ là kẻ "ngoại lai" nên không có chỗ đứng.
Vua Càn Long nói:
- Có ta đứng sau lưng nào có ai dám hiếp đáp đâu?
- Có Hoàng a ma đỡ lưng, vậy mà vẫn có chuyện ông cậu bà thiếm xuất hiện, còn sự nghi hoặc và bất mãn của Thái hậu nữa. Rồi những lời nói ra nói vô của Hoàng hậu, lúc đầu thì chưa có gì, nhưng lâu ngày chắc chắn là Hoàng a ma cũng lay động thôi.
Vua Càn Long suy nghĩ rồi gật gù.
- Theo cách nói của các người thì rõ là cơn giận chưa nguôi, thôi được thế thì còn Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang,

http://tieulun.hopto.org

ý của hai người thế nào?
Vĩnh Kỳ ngập ngừng nói:
- Bẩm Hoàng a ma từ nhỏ đến lớn, Hoàng a ma đối với con là một anh hùng vĩ đại một hoàng đế đầy uy vũ, trên đời có một không hai. Nhưng... Hoàng a ma lại sống xa con quá, chỉ có từ nãy đến giờ, con mới thấy rõ, Hoàng a ma còn là một người cha nhân từ đầy lòng khoan dung. Con rất hãnh diện là con của cha, và rất muốn theo cha quay về. Nhưng mà... trở về hoàng cung đối với chúng con quả là một sự việc nan giải, về đấy khác nào lại chui đầu vào bể khổ. Vì vậy... Hoàng a ma, xin người hãy hiểu mà lượng thứ cho.
Nhĩ Khang nhìn Tử Vy, rồi quay qua vua Càn Long tiếp lời Vĩnh Kỳ:
- Bẩm hoàng thượng, trong cuộc sống lưu vong, vừa qua, con bị người ta phục kích chém hai đao, đã tưởng là đã rụng mất cánh tay, đó là điều mất mát đau đớn. Vì vậy con không muốn hoàng thượng bị mất mát gì cả, nhưng Tử Vy và Yến Tử không thể sống trong cung đình, không thích ứng được cuộc sống ở đấy, cứ làm chuyện sái quấy không đúng luật triều đình nên cứ bị người khác hãm hại. Nếu hoàng thượng thật lòng yêu quí họ, thì nên buông tha họ đi, đồng thời chấp nhận cho thàn và Vĩnh Kỳ được cùng họ phiêu bạt giang hồ đó mới là ân đức của Hoàng thượng.
Vua Càn Long yên lặng nhìn bốn người yên lặng.

http://tieulun.hopto.org

Chương 58

Từ Túy Tiên Cư quay về nhà họ Chúc, Tử Vy, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Yến Tử vẫn còn choáng váng trong cơn sóng tình cảm. Tiêu Kiếm, Kim Tỏa, Liễu Thanh, Liễu Hồng đứng vây quanh. Mọi người rất bất ngờ khi nghe tin đích thân vua Càn Long đến Nam Dương.
Tiêu Kiếm nghi ngờ.
- Hoàng thượng thân chinh đến đây để đón các người ư?
Rồi quay qua quan sát Tử Vy và Yến Tử.
- Nhưng tại sao mắt hai hai người đỏ hoe vậy, khóc dữ lắm à?
Yến Tử lắp liếm bằng cách mang hai hộp thức ăn ra.
- Ăn nào, ăn nào! Đây là bánh làm tận trong cung đấy, bên ngoài không có mà ăn đâu.
Liễu Thanh, Liễu Hồng nhìn nhau rồi hỏi:
- Hoàng thượng mang tận Bắc Kinh đến cho các người à?
Kim Tỏa nhìn thức ăn reo lên:
- Ồ, tiểu thơ! Toàn là những món bọn mình thích ăn cả.
Vĩnh Kỳ bức rức:
- Vâng, Hoàng a ma còn nói phải bắt nhà bếp làm ngày đêm để kịp mang theo. Xem ra Hoàng a ma cư xử với mình như vậy mà mình vô tình quá cũng không phải, nó ích kỷ, tàn nhẫn làm sao đấy. Hoàng a ma gặp bọn này không hề trách một tiếng, lại còn nuông chiều, người xuống nước như vậy mà chúng mình vẫn cương quyết không về, thái độ quá cứng rắn chăng?
Nhĩ Khang nói:
- Thôi đừng có nói đến chuyện đó nữa, muốn thoát khỏi hoàng cung đâu phải là chuyện dễ dàng. Đã đến được Nam Dương tức là đã đi được nửa đoạn đường nếu cứ phân vân bất định thì sau này sẽ ra sao? Quay về rủi gặp chuyện "Hương phi" thứ hai nữa thì mệt đấy, lần này hoàng thượng đại xá, nhưng lần sau thì chưa chắc thoát được, sự việc cứ lập đi lập lại càng chết.
Yến Tử nghe vậy tán đồng ngay.
- Vâng đúng đấy đúng đấy. Tôi cũng nghĩ vậy.
Tử Vy thì thở ra:
- Nhưng người đã đích thân đến Nam Dương, người còn nói muốn đến "rước bọn mình về". Người bảo là không phải với tư cách của một ông vua mà chỉ là một người cha "bất nhẫn" buồn phiền... Nghe những lời đó, tôi thật không cầm lòng được, không có chuyện "truy sát" chúng ta tất cả chỉ là một sự "hiểu lầm". Chuyện mẹ tôi cũng vậy, hình như người cũng đã rõ được sự thật. Chuyện chặt đầu cũng chỉ là một màn kịch, tôi phải làm sao đây?
Rồi quay sang Yến Tử, Tử Vy tiếp:
- Yến Tử, chị hãy nói đi! Chị hãy bươi móc ra những điều không tốt của Hoàng a ma để tôi thù người, tôi mạnh dạn lên, bằng không, nếu để tình trạng thế này, tôi sẽ phân vân, bước đi không đành đấy.
Liễu Thanh thấy mọi người như vậy, buộc miệng nói:
- Tôi thấy điệu này, các người nên thay đổi lộ trình quay về Bắc Kinh là hay nhất. Về đấy tôi Liễu Hồng và Kim Tỏa gầy dựng lại Hội Tân Quán, còn các người trở về với chức danh cát cát, a ca, và phò mã. Như vậy lúc nào gặp nhau cũng dễ, đám trẻ con ở trại tế bần cũng có người quan tâm, vậy chẳng tốt hơn sao? Thôi thì hãy quên cái xứ Đại Lý đi, ai quay về vị trí nấy, khỏi phải chia cách Nam bắc một phương trời. Các vị biết không, Kim Tỏa từ tối qua cứ khóc mãi về chuyện phải chia tay với các người.
Kim Tỏa nghe vậy nắm tay Tử Vy nói:
- Vâng, đúng thế, đúng thế! Em biết điều mà tiểu thơ buồn nhất là chuyện hoàng thượng phải nhận sự trung trinh của Thái thái. Nhưng bây giờ người đã biết rõ rồi thì cái giận đó cũng nên xóa đi, có thế nào thì Hoàng thượng cũng là cha của tiểu thơ mà. Nếu mọi người không chịu khăng khăng đi đến Đại Lý thì đến bao giờ em mới gặp lại được tiểu thơ. Thôi đừng đi, hãy quay về hoàng cung đi!
o0o
Tiêu Kiếm nghe vậy lẳng lặng chụp lấy kiếm và tiêu đi thẳng ra cửa, Yến Tử chạy đuổi theo:
- Anh giận à?
Tiêu Kiếm lớn tiếng:
- Đương nhiên là anh phải giận rồi, không những giận mà còn cảm thấy thất vọng, vì anh đã bỏ ra biết bao nhiêu công sức vạch ra biết bao nhiêu kế hoạch. Dự tính cả chuyện đưa các người đến Đại Lý rồi, để các người sống bằng nghề gì. Vậy mà bây giờ tất cả coi như hỏng bét, có lẽ không thể quay đến Đại Lý

http://tieulun.hopto.org

được nữa.
Yến Tử vội phân bua:
- Nhưng bọn em đâu có nói là sẽ quay về hoàng cung, cũng chưa có hứa điều gì với Hoàng a ma mà?
Tiêu Kiếm nhìn thẳng vào mắt Yến Tử nói:
- Yến Tử này, nếu em thật sự là em gái anh, thì phải theo anh mà đi, đừng có quay trở lại cái "Hồi Ức thành" đó làm gì, tuyệt đối không được quay đầu lại. Nếu em hứa được điều đó thì anh sẵn sàng làm tất cả những gì em muốn, anh sẽ bảo vệ em và Vĩnh Kỳ cho hai người hạnh phúc mãn đời.
Yến Tử mở to mắt nhìn Tiêu Kiếm, trong khi Tiêu Kiếm như đã quyết định nói:
- Yến Tử, nghe anh nói đây, anh muốn cho em biết một sự thật.
Lúc đó Nhĩ Khang cũng đã ra tới, vội chận ngay:
- Tiêu Kiếm, cần gì phải quá kích như vậy chứ. Ở đây chẳng ai tuyên bố là sẽ không đến Đại Lý cơ mà. Đại Lý ở đó là thiên đàng mà chúng ta khao khát đến, vùng đất hứa của chúng ta thì sao chúng ta có thể bỏ ý định đó một cách dễ dàng được. Nào, tôi với anh, chúng ta ra ngoài nói chuyện, ở ngoài không khí mát mẻ hơn, được chứ.
Tiêu Kiếm quay lại trừng trừng nhìn Nhĩ Khang, cảm thấy Nhĩ Khang như đã biết được ý đồ mình, nhưng Tiêu Kiếm vẫn không bỏ ý định cũ được. Ngay lúc đó Tử Vy cũng đã đi ra kéo Yến Tử trở lại phòng, kết quả là Tiêu Kiếm chẳng thể làm gì khác hơn, cũng Nhĩ Khang ra ngoài.
Nhĩ Khang đi trước, Tiêu Kiếm theo sau, cả hai ra khỏi nhà họ Chúc đến chân núi ở phía sau nhà, Tiêu Kiếm đứng lại hỏi:
- Anh đưa tôi ra đây để làm gì?
Nhĩ Khang đi thẳng vào vấn đề ngay.
- Tôi muốn nói chuyện với anh về "cái mối thù giết cha" của anh và Yến Tử, tôi biết ban nãy đứng trước mặt Yến Tử, Anh đã định nói chuyện đó ra, chẳng lẽ anh định công bố chuyện đó giữa đám đông cho mọi người cùng biết? Chẳng phải anh cũng cười. Vì vậy tôi nghĩ nếu anh nói năng không cẩn trọng thì có thể ảnh hưởng đến sự tươi vui của Yến Tử anh đành lòng làm chuyện đó ư?
Tiêu Kiếm nghe nói giật mình, quay qua nhìn Nhĩ Khang nói:
- Chẳng lẽ anh đã biết được bí mật của tôi anh làm sao biết được điều đó.
Tiêu Kiếm nói:
- Thật sự tôi chưa biết, nhưng tôi có thể đoán được. Bởi vì nếu phân tích những sự việc xảy ra trong suốt quá trình chúng ta quen nhau, thì sẽ thấy rõ, thân thế anh rất phức tạp chớ không đơn giản. Và nếu tôi đoán không lầm thì kẻ thù của anh chẳng đâu khác hơn là ở tại "Hồi Ức thành", ông ta và bọn tôi có một sự liên hệ khá mật thiết nhau, đúng không?
- Làm sao anh đoán ra điều đó?
- Chính thái độ của anh để mọi người thấy điều đó. Anh là con người phóng khoáng tự đại, vậy mà đề cập đến kẻ thù giết cha mình trước mặt chúng tôi lại ấp úng, kín kín hở hở. Cái thái độ của anh trước "lão gia" chúng tôi càng căng thẳng hãy nói thật đi có phải người ấy là "lão gia" không?
Tiêu Kiếm suy nghĩ rồi gật đầu:
- Anh quả là con người lợi hại, không có gì có thể qua mắt được anh, vâng anh đoán đúng, người đã giết cha tôi đúng là ông ấy "con rồng ngủ gục" của các anh đấy!
Nhĩ Khang nghe nói khôing khỏi giật mình hỏi:
- Vậy thì cha ruột anh là ai?
- Cha của tôi trước kia đã từng làm đến chức tri phủ, chỉ vì phạm tội văn chương mà bị Càn Long chặt đầu, đó là ông Phương Chi Hàng!
Nhĩ Khang giật mình:
- Phương Chi Hàng ư? Sao lại phạm tội văn chương?
Tiêu Kiếm nghiến răng nói:
- Đúng là tội văn chương cha tôi làm một bài thơ bị người ta gán cho là có ý phản Thanh. Kết quả liên lụy đến cả nhà tôi. Cha tôi bị xử tử, các ông chú tôi thì bị vô ngục, vụ án đó gây hại cho mười chín người tất cả. Vâng! Con rồng ngủ gục đó chính là thủ phạm đã giết cha mẹ tôi.
Nhĩ Khang bàng hoàng nhìn Tiêu Kiếm.
- Vì vậy mà anh cố tình làm thân với chúng tôi, không phải chỉ để nhận lại đứa em gái mà còn có ý định thâm nhập hoàng cung nữa, phải không?
- Đúng vậy. Tôi cũng có ý định muốn thâm nhập vào hoàng cung, điều đó tôi cũng dã thành công. Trong cuộc đời này, tôi có một cơ hội độc nhất vô nhị để thâm nhập hoàng cung, đó là lần giả là Sa Mãn pháp

http://tieulun.hopto.org

sư, tiếp cận Càn Long. Tôi muốn nhìn rõ bộ mặt thật của hắn, lúc tiếp cận là lúc có thể hạ sát hắn dễ dàng, và lần đó tôi đã suýt làm được.
Nhĩ Khang nhớ lại buộc miệng:
- Thật nguy, nhưng rồi tại sao anh lại không hành động?
- Tất cả tại vì các người cả - Tiêu Kiếm bi phẫn nói - Thật tôi không ngờ khi đã giao du với các người, tôi lại bị tình cảm bạn bè cột chặt. Đó là yếu điểm của tôi, chỉ cần một ai đó hết lòng với tôi, coi tôi thân tình là tôi có thể móc hết ruột gan của mình ra để đền đáp. Cũng chính vì thế mà trên giang hồ tôi có rất nhiều bạn bè. Hôm ấy, tôi thấy các bạn chỉ vì tình yêu giữa Mộng Đan và Hàm Hương mà sẵn sàng vào sinh ra tử. Rồi sau đó lại thấy các vị sùng bái và kính yêu con rồng ngủ gục kia như vậy, biết các bạn một mặt lừa dối ông ta mà vẫn yêu quí kính trọng ông ta. Thế là... thế là... tôi không nỡ xuống tay.
Nhĩ Khang càng nghe càng bàng hoàng, cảm kích.
- Hết sức cảm ở tấm lòng vì bạn bè mà nương tay, nếu không mọi chuyện hôm đó sẽ trở nên vô cùng bi thảm.
Nhĩ Khang nói rồi thở dài:
- Anh Tiêu Kiếm, tôi có cái đề nghị này, chuyện bí mật kia xin anh hãy giữ kín đừng để Yến Tử biết.
- Tại sao?
Nhĩ Khang giải thích.
- Anh suy nghĩ cặn kẽ xem, Yến Tử và Vĩnh Kỳ hiện đang ở trạng thái "thề non hẹn biển" rồi sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ là dâu con của vua. Nếu cô ấy mà biết được sự thật, biết được thân thế và mối thù bất cộng đái thiên như vậy, liệu bọn họ có thể thành vợ chồng được không? Thời gian qua, anh và bọn họ đã gần gũi nhau như vậy, hẳn anh phải hiểu được tình cảm và phản ứng của bọn họ thế nào.
Tiêu Kiếm gật đầu lòng có vẻ bức rức.
- Đó cũng là nguyên nhân làm cho tôi thấy vô cùng khó xử, tôi nữa muốn giữ chặt cái bí mật kia trong đáy lòng nhưng cũng muốn cho Yến Tử biết được sự thật. Sự phân vân đó cứ dày vò tôi. Hãy nhớ là tôi đã có ý định đưa Yến Tử và các ngươi đến đây, rồi bỏ đi nhớ không? Nhưng rồi nghĩ đến chuyện Yến Tử đã vào cung, nhận kẻ cướp làm cha...
- Nhận kẻ cướp làm cha! Dùng chữ nặng nề quá, tôi nghĩ không nên quá kích động như vậy, Tiêu Kiếm! Anh hãy nhớ cho rằng "án văn chương" triều nào cũng có. Đó là một cách thống trị của các vua chúa các triều. Nhưng mà, cho tôi thật này, cha anh có tư tưởng "bài Thanh" không?
Tiêu Kiếm nghe hỏi ngẩn ra, rồi hỏi ngược lại.
- Chẳng lẽ nếu ông ta có, là phải mang tội chết ư?
- Không phải là tội chết, mà là đã phạm phải đại úy! Có thể ở một thời điểm nào đó, tư tưởng con người phóng khoáng hơn, con người được tự do nhiều hơn. Nhưng còn ở thời buổi bây giờ, ý tôi muốn nói là những người bị hại trong các vụ án văn chương đa số chỉ vì một phút ngẫu hứng mà chết oan. Mặc dù có thể họ biết luật lệ không cho phép như vậy, nhưng bản tính phóng khoáng nghệ sĩ đã hại họ.
Tiêu Kiếm suy nghĩ.
- Lời của anh nói có cái lý của nó.
Nhĩ Khang tiếp.
- Còn nữa, con người nào phải là thánh nhân mà không lầm lỡ, sai sót. Ví dụ như trước đó người có lỡ hại chỉ giết chết cha anh đi, bây giờ người cũng đã thay đổi rồi. Mọi thứ đã đổi khác, bây giờ là một ông vua nhân hậu, hiền lành, không còn tàn nhẫn, động tí là lên án tử cho người khác.
Tiêu Kiếm không đồng tình.
- Rõ ràng là ông ấy vẫn còn ý hành hình người khác, bằng chứng là cái án tử dành cho hai cô cát cát, suýt tí nữa thì tôi đã mất thêm một cô em gái rồi?
Nhĩ Khang lắc đầu:
- Thật ra đó chỉ là một sự ngộ nhận thôi. Hiện giờ bọn này đã chứng thực được, hoàng thượng chỉ hù dọa chứ không hề có ý chặt đầu hai cô cát cát.
- Nói theo cậu... Điều này thì, người nào cũng đã bị ông ấy thuyết phục rồi.
- Không phải chỉ là một sự thuyết phục mà là sự thật. Anh hãy nhớ lại đi, lúc bọn này ra tay quyết định giải thoát cho Hàm Hương, đó chẳng phải là chính nghĩa ư? Cái nào tốt ta tán dương, xấu chê. Hoàng thượng cũng vậy, rõ ràng là người có nhiều ưu điểm, người rất anh minh!
Rồi Nhĩ Khang hạ thấp giọng nói:
- Thật ra thì hoàng thượng rất yêu quí Yến Tử dù biết cô ấy không phải là con đẻ của mình vẫn quý như con ruột. Yến Tử từ một đứa ở viện mồ côi, chợt nhiên có một lực lượng vô hình đưa cô ấy vào hoàng

http://tieulun.hopto.org

cung để làm con vua. Đó phải chăng là một sự việc thần kỳ, một cách để trả báo lại những sơ suất mà người đã phạm phải. Tạo hóa có những cách mang lại công bằng cho mọi người mà ta không ngờ được.
Tiêu Kiếm nhìn thẳng Nhĩ Khang.
- Có phải ý anh muốn khuyến dụ tôi, hãy để Yến Tử tiếp tục vai trò Hoàn Châu cát cát không?
- Tôi thấy cái đó cũng nào có gì không phải? Nếu Yến Tử không biết được sự thật, cô ấy sẽ mãi mãi là một Hoàn Châu cát cát hạnh phúc. Hoàng thượng cũng vậy, không biết được sự thật sẽ vẫn yêu Yến Tử suốt đời. Có thể xem đây là một phương thức mà trời cao dùng để hóa giải "mối huyết hải thâm thù" cũ. Chính anh cũng đã từng tuyên bố là chuyện "báo thù" không phải chủ đích cuộc sống của anh. Anh cũng không muốn biến Yến Tử thành một người lúc nào cũng nhìn đời bằng con mắt thù hận. Những điều anh đã nói, nó cao quý biết là con dường nào!
Tiêu Kiếm nhìn Nhĩ Khang nỗi phân vân cực điểm, trong khi Nhĩ Khang lại tiếp:
- Vả lại cái mối thù của anh muốn báo thì cũng đâu phải dễ dàng. Nếu không may mà chẳng thành công có phải sẽ có biết bao cái đầu rơi theo không, kể cả đầu của Yến Tử. Còn nếu anh mà thành công, thì có nghĩa là anh đã giết một vị vua tốt, anh sẽ trở thành kẻ tội phạm của cả đất nước to lớn này. Đấy anh hãy nghĩ lại đi, chuyện "nhà" và chuyện "nước" bên nào trọng hơn?
Tiêu Kiếm yên lặng rất lâu nói:
- Nhĩ Khang, ta không thể không công nhận một điều, đó là anh rất thông minh. Có tài trí suy diễn và biết cách thuyết phục, khiến người đối diện khó cưỡng lại. Vua Càn Long có một thần tử như anh quả là hữu phúc, tiếc là ông ấy chẳng biết trân trọng anh.
Rồi ngẩn lên nhìn trời, Tiêu Kiếm thở dài:
- Ta đã nói rồi mà... không nên kết bạn với các ngươi. Cứ đi theo các người mãi là có lúc không còn biết nhận ra mình là ai nữa.
Nhĩ Khang nói:
- Vâng, tôi còn nhớ có một lần một người đã nói với tôi cái bản tính tốt nhất của con người đó là lòng khoan dung.
- Hai chữ đó, mới nghe thì rất nhẹ nhàng, nhưng mà được không phải là dễ. Tôi e là mình không có được cái đức tính đó.
- Vậy thì anh thử đi! Hãy vì Yến Tử mà chấp nhận chớ tôi thấy câu chuyện của anh, thì quả là quá thương tâm đối với Yến Tử.
- Tôi biết điều đó, vì vậy mà có lần tôi đã nói với Yến Tử kẻ thù của chúng tôi đã chết. Ngay cả tên thật của cha tôi, tôi cũng không để cho nó biết. Tôi sớm ý thức được là sự thật này mà nói ra có thể sẽ là một bất hạnh lớn cho Yến Tử, Vĩnh Kỳ! Con trai của kẻ thù tôi, nhưng lại là người Yến Tử yêu. Chuyện này đối với tôi là một cú đấm, một chấn thương, nhưng nghĩ đến em gái, đến tình yêu của nó, tôi đã bỏ hết mọi thứ qua một bên nhẫn nhục chịu đựng. Tôi thấy Vĩnh Kỳ quả là rất yêu Yến Tử nhịn nhục mọi thứ mà cảm động khôn cùng. Tôi không muốn Yến Tử vì ông anh mới nhận được mà mất đi mối tình chân thật kia. Nếu cả hai đồng ý theo tôi đến Đại Lý lập nghiệp, thì tôi sẽ sung sướng vô cùng, nhưng nếu Yến Tử lại nghe lời Càn Long mà quay về cung, tôi sẽ vô cùng đau khổ!
- Tôi hiểu, tôi hiểu chuyện đó! Nhưng tất cả chưa đi đến kết luận mà. Bọn này thì vẫn chủ trương đi đến Đại Lý chứ đâu có quay về cung. Anh cần phải bình tĩnh một chút được chứ?
Tiêu Kiếm suy nghĩ rồi gật đầu, Nhĩ Khang thấy vậy thở ra nhẹ hẳn nói:
- Anh Tiêu Kiếm này! Sau khi nghe chuyện anh kể, tôi mới hiểu rõ được thế nào là "anh hùng" anh quả là không hổ danh.
Tiêu Kiếm cười nhẹ:
- Nhĩ Khang anh thật cao tay ấn, định dùng hai chữ "anh hùng" để đấm mỏm tôi lại ư? Nếu tôi mà không giữ kín bí mật vừa kể cho anh nghe mà kể cho người khác biết, chắc là anh sẽ bị coi là "hèn hạ"!
Tiêu Kiếm nói xong ngẩn lên nhìn trời nghĩ ngợi.
- Nhĩ Khang, cậu có nhớ một lần tôi đã nói không? Cuộc đời nó đầy rẫy câu chuyện và những câu chuyện đó, có người đã phải sử dụng mạng sống của mình để viết ra, còn có người chỉ đứng bên lề để xem chuyện. Xem ra tôi và anh, cả hai ta đều là nhân vật trong chuyện, chứ không thể chạy thoát được đâu.
Nhĩ Khang gật đầu ngẫm nghĩ. Vì sự an vui của Yến Tử, chẳng ai có quyền tiết lộ câu chuyện này ra ngoài được.
Nhưng trước mặt Tử Vy, Nhĩ Khang lại chẳng có gì giấu diếm cả, Tử Vy vừa mới nghe qua xong đã đứng chết lặng thật lâu.
- Thì ra sự việc là như vậy, thật không ngờ được. Bây giờ ngẫm lại sự việc đã qua, có nhiều thứ em mới

http://tieulun.hopto.org

hiểu, nhưng sự việc này phải giấu kín, nếu Yến Tử biết được e là trời đất sẽ nổ tung!
Nhĩ Khang gật đầu.
- Anh biết! Vì vậy anh đã nói với Tiêu Kiếm phân tích rõ cái lợi cái hại của vấn đề. Sự thật thì Tiêu Kiếm là người rất thông minh, vì vậy không cần nói anh ta cũng biết là muốn bảo vệ Yến Tử thì không được nói gì cả. Có điều sự việc này lại có liên quan đến thù cha phải trả, là sự việc không thể đơn giản đâu.
Tử Vy nói:
- Theo anh thấy thì thế nào? Liệu anh ấy có giữ kín chuyện được không?
- Anh cũng không biết, có điều đến giờ này anh mới rõ, cuộc đời của Tiêu Kiếm lại viết bằng máu và nước mắt như vậy. Vì vậy anh mới cảm thấy tội, đến giờ này Tiêu Kiếm vẫn hét sức khổ tâm, phân vân lựa chọn. Sống trong trạng thái mâu thuẫn là rất căng thẳng. Chỉ đến khi nào Tiêu Kiếm ngộ ra được thù hận là phù du, bằng không e là anh ấy sẽ đau khổ đến suốt đời.
- Anh nhắm anh ấy có thể quên thù được không?
- Có thể, nhưng hơi khó khăn.
- Nếu người biết suy nghĩ, trí tuệ thì có thể quên này chỉ có thần, chớ người không có.
Tử Vy nghĩ đến lai lịch Yến Tử chợt rùng mình nói với Nhĩ Khang.
- Vậy thì chúng ta không nên do dự gì cả, hãy chuẩn bị đến Đại Lý đi. Chỉ có đến đó thì mọi chuyện ân oán trên đời sẽ biến mất. Càng xa Hồi Ức thành chừng nào thì chuyện đó càng không được nhắc đến, chúng ta mới thấy bình an, yên ổn.
Nhĩ Khang gật đầu.
- Vâng, chúng ta đến Đại Lý thôi!
Ý định đó có thực hiện được không?
o0o
Hôm ấy vua Càn Long cùng ông Phước Luân đến nhà họ chúc vừa bước vào cửa, ông Phước Luân đã gọi lớn:
- Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tử Vy, Yến Tử lão gia đến thăm các người đây.
Tử Vy, Yến Tử Nhĩ Khang Vĩnh Kỳ vội vã chạy ra. Vừa thấy vua Càn Long là giật mình, trong khi Liễu Thanh, Liễu Hồng, Kim Tỏa, Tiêu Kiếm lại đứng phía sau đám Yến Tử dò xét.
Vua Càn Long chẳng biết là trong đám người trẻ tuổi kia đã có một người nhân thân vô cùng đặc biệt. Ông chỉ biết qua lời của Phước Luân là Yến Tử đã nhìn được ông anh ruột nhưng Phước Luân chỉ nói một cách sơ sài khiến Vua chỉ nhận một điều, dấy là Yến Tử gặp được một người anh. Người này trên đường đi đã hỗ trợ Yến Tử rất nhiều, lại giúp đỡ cứu giúp mấy lần đám vương tôn cát cát trên đường lưu lạc. Những người hảo hán hiệp vậy thì có thế nào cũng là người tốt. "tứ hải chi nội giai huynh đệ" cơ mà? Dù gì Yến Tử lai lịch bất minh, đến đâu cũng có thể nhận chị, nhận anh là chuyện thường tình. Ngay vua nó cũng nhận là cha thì nhận thêm một người anh nào nghĩa lý gì? Vì vậy vua đã mặc nhiên chấp nhận chuyện đó. Nhìn thấy đám đông đứng đầy nhà, ông sảng khoái nói:
- Yến Tử, Tử Vy, ta đến đây để xem mặt các bằng hữu đã giúp đỡ các ngươi. Cũng để nhận biết anh ruột Yến Tử, còn chuyện các ngươi không cùng ta về cung thì thôi, ta cũng phải về đây.
Yến Tử bối rối:
- Hoàng... lão gia... người đến đây thật quá bất ngờ.
Vua Càn Long cười:
- A... lại còn sửa cả họ ta nữa ư? Cái gì mà Hoàng lão gia, ta là Ai lão gia cơ mà?
- Vâng, Ai lão gia.
Vua Càn Long nghiêm giọng nói:
- Nghĩ đến chuyện "tuần du" lần trước, ta tưởng chừng chỉ mới hôm qua. Tiếc là các người đã quyết định đến Đại Lý, bằng không ta sẽ tổ chức một cuộc tuần du thứ hai, lần này chúng ta có thể ngao du Giang Nam. Yến Tử này, nghe nói con là người gốc gác ở Hàng Châu, mà con biết không, phong cảnh ở Hàng Châu quả đẹp tuyệt vời.
Liễu Thanh, Liễu Hồng, Kim Tỏa nghe vua nói tới bọn mình lúc đó mới vội vàng quỳ xuống:
- Hoàng thượng kiết tường!
Vua Càn Long vội khoát tay:
- Đừng có quỳ! Chỉ cần gọi "lão gia" là được rồi.
Kim Tỏa vội giới thiệu Liễu Thanh, Liễu Hồng với nhà vua. Vua Càn Long cười chỉ Liễu Thanh.
- Là chủ quán Hội Tân lầu đây ư?
- Vâng.

http://tieulun.hopto.org

- Cái quán Hội Tân lầu đó, ngài Phước Luân đã nói với ta là bao giờ trở về kinh sẽ cho gỡ bỏ niêm phong. Các ngươi có thể mở quán trở lại, ta cũng hứa là từ đây về sau sẽ không cho ai khó khăn hay niêm phong quán đó lại lần nữa.
Liễu Thanh, Liễu Hồng nghe vậy mừng rỡ.
- Xin tạ ơn Lão gia.
Vua Càn Long lại đưa mắt nhìn quanh hỏi:
- Yến Tử, còn ông anh của ngươi đâu?
Tiêu Kiếm lúc đó vẫn đứng yên nhìn Vua chưa biết phản ứng thế nào, thì Yến Tử đã bước tới kéo tay Tiêu Kiếm.
- Dạ bẩm lão gia, con xin mạn phép giới thiệu đây là Tiêu Kiếm, anh trai con.
Tiêu Kiếm vẫn đứng yên chăm chú nhìn vua. Vua Càn Long bước tới, cái ánh mắt sáng kia rõ là quen thuộc, vua nói:
- Hình như chúng ta đã gặp qua ở đâu rồi thì phải?
Nhĩ Khang, và Tử Vy căng thẳng nhìn Tiêu Kiếm.
Tử Vy thấy tay Kiếm hơi lay động vội bước tới kéo vua về phía chiếc ghế đẩu nói:
- Lão gia, xin người hãy bình thân, đến ngồi nơi này này.
Đồng thời quay mặt ra sau giục.
- Kim Tỏa sao không đi rót nước mời lão gia đi?
- Lão gia uống nước nhé? Pha thứ trà mà lão gia thích đấy.
Kim Tỏa vội ứng.
- Vâng, vâng, nhưng mà tiểu thơ nào có mang loại trà lão gia thích uống ra đâu.
Vĩnh Kỳ nói:
- Thôi bày vẽ, rót ly trà ngon cho lão gia uống là được rồi.
- Vâng.
Kim Tỏa vội vã vào trong rót trà, Nhĩ Khang thừa cơ hội, bước tới đứng cạnh Tiêu Kiếm. Tiêu Kiếm thấy vậy liếc nhanh về phía Nhĩ Khang và Tử Vy.
Chỉ có Yến Tử là vô tri, kéo tay Tiêu Kiếm đến cạnh vua làm Nhĩ Khang phải đi theo.
Yến Tử giới thiệu.
- Lão gia có biết không? Anh của con là người tốt nhất trên đời. Ông trời rất quý con mới ban cho con một người anh như vậy.
Vua Càn Long quay qua quan sát kỹ Tiêu Kiếm.
- Ông Phước Luân nói, ngươi và Yến Tử là anh em ruột. Cha mẹ ngươi trước lúc lâm chung đã đưa các ngươi mỗi người một phương nhờ người nuôi dưỡng, vì vậy anh em mới bị phân tán, đúng không?
Tiêu Kiếm chỉ yên lặng, vua Càn Long lại tiếp:
- Nghe nói ngươi đã bỏ ra nhiều công phu mới tìm được Yến Tử, vì vậy mà định đưa nó về Vân Nam định cư?
Tiêu Kiếm chỉ gật đầu.
- Nghe nói, ngươi là người văn võ song toàn tinh thông thi thơ nữa?
Vua lại nói đến đây thì Tiêu Kiếm không còn yên lặng nữa nói:
- Trên đời này làm gì có người "văn võ song toàn" tinh thông hết thi thơ được. Cuộc đời quá ngắn ngủi mà cái học thì vô biên. Làm sao có thời gian mà am hiểu cả thi thơ trên trời đất, dùng chữ như vậy e là khá phô trương đấy.
Vua Càn Long nghe Tiêu Kiếm nói cảm thấy lạ lùng.
- Tiêu Kiếm này, ngươi nếu thật sự là anh ruột của Yến Tử thì coi như cũng là con của ta. Ta thấy ngươi là người có tài ăn nói lưu loát, vậy thì có đồng ý theo ta về Bắc Kinh để thi thố tài năng. Kiếm một chút công danh gọi là để nở mày nở mặt cho cha mẹ dưới suối vàng không?
Tiêu Kiếm nhìn thẳng vua, đáp:
- Cảm ơn hảo ý của ông, nhưng tôi không thích!
Vua Càn Long ngạc nhiên.
- Tại sao không? Ngươi giải thích cho ta nghe nào?
Tiêu Kiếm thủng thỉnh đáp:
- Mỗi người có một ý chí, tôi quen cuộc sống biển rộng trời cao rồi, chỉ muốn tứ hải làm nhà, không ưa cầu danh lợi.
Vua Càn Long nhìn Tiêu Kiếm ngẫm nghĩ rồi nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thôi được ta tôn trọng ý kiến của ngươi.
Rồi vua quay sang Tử Vy, và Yến Tử bảo:
- Tử Vy, Yến Tử, các con lại đây.
Tử Vy và Yến Tử vội chạy tới đứng sắp hàng trước mặt vua. Vua Càn Long nhìn Tiêu Kiếm, Liễu Thanh, Liễu Hồng rồi trịnh trọng tuyên bố.
- Hai con a đầu nghe đây vừa qua chỉ vì lệnh ta muốn "chặt đầu làm gương" mà đã bức mấy đứa con yêu nhất của mình. Cũng vì vậy mà suốt thời gian qua ta đã phải hối hận khôn nguôi. Bây giờ trước mặt các người bạn của hai đứa, ta ban cho các con hai vật. Từ đây về sau, bất luận tụi con ở đâu, vật này sẽ giúp bọn con rất nhiều. Chẳng hạn như nếu ta lại đột ngột nổi giận muốn lấy thủ cấp của hai ngươi, chỉ cần đưa nó ra là các con vẫn sống nhăn!
Vua nói rồi lấy trong người ra hai miếng kim bài tiếp.
- Miếng kim bài này có tên là Kim Bài lệnh tiễn. Ở trong triều chỉ có những đại thần lập được chiến công to tác mới có nó hiện nay chỉ có mấy người có như Bác Lục Thúc, Triệu Huệ tướng quân, cả Phước Luân còn không có. Vậy mà bây giờ ta phá lệ lấy hai chiếc kim bài này một cho Yến Tử, một cho Tử Vy. Có kim bài này, hai đứa có thể thay lệnh ta miễn tội chết, nhưng phải nhớ cho kỹ, mỗi lệnh bài chỉ giá trị trong ba lần. Nếu các ngươi phạm tội nặng đến lần thứ tư thì coi như mất giá trị, rõ chưa? Bây giờ các ngươi đã có kim bài thế còn sợ bị ta chặt đầu nữa không chớ?
Tử Vy, và Yến Tử không dám tin những gì mình vừa nghe thấy, Tử Vy lắc đầu nói:
- Bẩm lão gia con không dám nhận chiếc kim bài này đâu ạ.
Vua Càn Long cười:
- Sao lại không nhận? Coi đó như là một sự ban thưởng của ta, các ngươi chỉ có quyền nhận rồi cảm ơn, chứ không được khước từ.
Tử Vy nhìn vua Càn Long mắt rơm rớm lệ. Nhĩ Khang Vĩnh Kỳ đứng đó cũng không tránh được xúc động trong khi Yến Tử lại tự nhiên cầm chiếc kim bài lên ngắm nghía nói:
- Ồ, Kim Bài lệnh tiễn, ta có chiếc Kim Bài lệnh tiễn sướng quá!
Nhưng rồi lại thắc mắc, Yến Tử lại quay sang vua.
- Lão gia, nhưng mà nếu lão gia muốn chặt đầu một ai khác, con có thể dùng cái kim bài này để cứu họ được không ạ?
- Được, được chứ! Nhưng chỉ có thể sử dụng nó trong vòng ba lần thôi, nên con không thể khinh xuất mà sử dụng. Vì như vậy đến lúc cuối cùng, nếu con vướng họa lại không được cứu.
Yến Tử nghe vậy thích chí reo lên.
- Vậy thì món quà này của lão gia thật là tuyệt vời. Hoàng... a... lão gia vậy mà sao người xấu thế, không cho con sớm một chút. Nếu có nó lần trước con đã không phải gây ra biết bao nhiêu chuyện long trời lở đất vậy.
Rồi cầm lệnh bài đưa cho Tiêu Kiếm, Yến Tử nói:
- Anh Tiêu Kiếm, anh xem cái lệnh bài của em nè. Từ đây về sau có lệnh bài trong người em không sợ bị chặt đầu nữa rồi.
Tiêu Kiếm nhìn Yến Tử đang vui như sáo, rồi nhìn vua Càn Long, có một ông vua nhân hậu như vậy ư? Yêu thương Yến Tử hơn cả con đẻ, kẻ thù của ta có thể như vậy được à. Những câu hỏi của Tiêu Kiếm phân vân, bất giác lùi ra sau mấy bước. Nhĩ Khang thấy vậy, cảm thấy cơn lo vơi đi mấy phần trong khi Yến Tử lại đưa lệnh bài khoe với Vĩnh Kỳ.
- Anh Vĩnh Kỳ, anh xem em có ngon không?
Vĩnh Kỳ cảm động nói:
- Ngon chứ, Yến Tử em phải biết đó là một vinh dự đặc biệt mà lão gia đã dành cho em đấy.
Đến lúc đó vua Càn Long mới nói:
- Thôi, hãy cất kỹ chiếc kim bài kia vào người đi kẻo để rơi mất bây giờ. Cái kim bài đó coi như là một phiên bản khi vắng mặt cha. Bất cứ một kẻ nào nhìn thấy nó như thấy ta vậy, ngay cả văn võ bá quan mà trông thấy nó cũng phải quỳ xuống tung hô. Vì vậy không thể tùy tiện mà đưa nó ra nhé.
Yến Tử nghe vậy vội cất kim bài vào túi, Tử Vy quỳ xuống nói:
- Vậy thì con xin tuân lệnh vậy "cung kính bất như tùng mệnh"
Yến Tử rất vui cũng bắt chước quỳ theo.
- Con cũng vậy " cung kính bất như trùng tử mệnh".
Vua Càn Long nghe vậy cười hỏi:
- Trùng tử là gì vậy, chẳng lẽ con là "sâu bọ" à?

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử nhìn mọi người nghiêm chỉnh nói:
- Vâng bọn con đều là "nhện" cả.
Mọi người nghe vậy không hiểu, vua càng ngạc nhiên hơn.
- Tại sao bọn con lại là "nhện" mà không phải là người!
Yến Tử nói:
- Vì anh Vĩnh Kỳ nói, mọi người đều là "tri thù tử liễu hoán hội hoạt" (con nhện chết xong lại sống lại).
Vua Càn Long nghe càng không hiểu.
- Làm gì có "tri thù tử liễu, hoán hội hoạt?"
Nhĩ Khang giải thích.
- Bẩm lão gia, câu đó thế này "trí chi tử địa chi hậu sinh" (đưa đến chỗ chết thì sống lại) Yến Tử nghe không rõ nên đã hiểu sai ạ.
Vua Càn Long hiểu ra cười lớn:
- Ha ha! Yến Tử đúng là Yến Tử, những ngày xa bọn con ta gần như quên mất những tiếng cười loại này. Hay lắm, lâu quá rồi chẳng được cười hả hê.
Vừa nói vua vừa cười ngất cười thật lâu.
Tiêu Kiếm đứng một bên ngẩn ra nhìn. Vua Càn Long nhìn Tử Vy rồi nhìn Yến Tử thở ra, đứng dậy nói:
- Tử Vy, Yến Tử, Nhĩ Khang, và Vĩnh Kỳ các con cần phải thận trọng nhé. Từ dây đến Đại Lý còn cả một con đường dài, Tử Vy thì yếu đuối, gió thổi cũng bay, là đứa cần phải kỹ lưỡng sức khỏe một chút. Yến Tử thì hay xía vào chuyện người khác, hữu dõng mà vô mưu. Các người cần phải giúp nó ngăn chặn lại. Ta lại nghe nói tiền bạc mang theo mấy đứa đã xài vạn rồi, để ta bảo Phước Luân chuẩn bị cho một ít. Ta còn cho chuẩn bị cả áo quần, thuốc men, đồ đạc cho các ngươi mang theo. Đủ cả, thôi nhé, các ngươi gắng mà tự bảo trọng, ta đi đây!
Vua Càn Long nói rồi bỏ ra ngoài, ông Phước Luân đi theo. Cả phòng nhìn theo, quên cả chuyện tiễn chân. Khi vua Càn Long đã bước ra đến cửa Tử Vy lúc đó không dằn được nữa, chạy theo nắm lấy tay vua nói:
- Hoàng a ma, con xin cùng Hoàng a ma hồi cung!
Nhĩ Khang thấy vậy ngạc nhiên.
- Tử Vy, chẳng phải là em đã quyết định?
Tử Vy quay qua nhìn Nhĩ Khang rơm rớm nước mắt:
- Anh Nhĩ Khang, em biết ở Đại Lý cảnh rất đẹp đó là nơi lý tưởng cho cuộc sống chúng ta, là thiên đàng, hạ giới... nhưng mà đã hai mươi năm qua em mới tìm được cha. Tình cha con là một cái gì đáng trân trọng. Xứ Đại Lý nó không có chân, nó sẽ còn mãi đấy, rồi em sẽ đến đó, mấy năm sau cũng không muộn...
Nhĩ Khang nhìn Tử Vy, biết là người yêu đã quyết định nên không biết phải xử lý thế nào.
Yến Tử thấy Tử Vy đã quyết định như vậy, cũng không ngăn được lòng, bước tới khóc òa.
- Hoàng a ma, Tử Vy đã quyết định theo người về nhà thì con cũng vậy, con không đi Đại Lý nữa đâu.
Vĩnh Kỳ nghe Yến Tử nói vậy rất cảm động. Trong khi Tiêu Kiếm bực dọc bỏ đi ngay ra cửa. Nhĩ Khang thấy vậy đuổi theo, ra đến sân vườn, khang đuổi kịp nắm Tiêu Kiếm lại:
- Tiêu Kiếm này, trên đời này nào có thù hận mãi không giải quyết được? Chuyện cũ dù gì cũng đã mấy mươi năm qua, sự thật thế nào chưa rõ ai đúng ai sai. Thôi thì hãy để nó qua luôn đi hay hơn không.
Tiêu Kiếm đứng lại trừng mắt nhìn Nhĩ Khang.
- Lạ lùng chưa, ban nãy ta thấy người đứng án trước mặt, e là ta sẽ động thủ với lão gia ngươi. Tại sao phải vậy? Ta đâu có ngu đâu mà hành động khinh xuất thế, nhưng mà lúc ban nãy ta ra tay thì người sẽ thế nào? Hẳn là sẽ quyết đấu với ta chứ gì?
Nhĩ Khang xác nhận.
- Vâng, trong trường hợp đó thì bất khả kháng. Sẵn đây tôi xin kể cho anh nghe chuyện này, lúc Tử Vy còn chưa được phong làm cát cát. Chúng tôi đã cùng hoàng thượng cải trang đi tuần du, có một lần khi đến một lễ hội cúng đình. Mọi người đang bận xem bát tiên biểu diễn, bên cạnh hoàng thượng chỉ có một người lại không biết võ công đấy là Tử Vy. Cũng chẳng ai ngờ đám bát tiên kia lại là thích khách của Bạch Liên giáo thế là họ thừa lúc mọi người không quan tâm đã ra tay thích khách hoàng thượng, Tử Vy đã nhảy ra cản đao. Đó là lý do tại sao hiện nay Tử Vy cứ dễ đau yếu luôn.
Tiêu Kiếm lần đầu tiên nghe chuyện vô cùng ngạc nhiên Nhĩ Khang tiếp:
- Vì vậy ban nãy anh mà rút kiếm ra là chắc chắn Tử Vy sẽ áng trước mặt vua ngay, lúc đó kiếm anh sẽ chỉ đâm vào lồng ngực Tử Vy, hoặc tôi, hoặc Vĩnh Kỳ, mà có thể là cả Yến Tử nữa.

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Kiếm giật mình, biết là Nhĩ Khang nói thật.
- Có nghĩa là tất cả các người, có thể liều mạng vì ông ta cả ư?
- Vâng, vì vậy tốt hơn anh đừng nên mạo hiểm. anh với bọn này gắn bó trong những cuộc vào sinh ra tử, tình cảm vô cùng sâu đậm, anh lại là anh ruột của Yến Tử. Vì vậy địa vị anh trong trái tim chúng tôi đương nhiên là có một vị trí khá quan trọng đừng để bất cứ một chuyện gì làm sức mẻ cái tình cảm cao quý đó, biến đổi "tình bạn" thành "hận thù" thì không hay lắm đâu.
Tiêu Kiếm yên lặng nhìn Nhĩ Khang.
- Tôi chỉ có bấy nhiêu lời, mong rằng anh suy nghĩ để chấp nhận sự thật. Nói thẳng ra tôi rất quý yêu một
Tiêu Kiếm uống rượu như uống nước, một Tiêu Kiếm rổn rảng đọc thơ.
Nhĩ Khang nói, rồi sẵn miệng đọc mấy câu Tiêu Kiếm thường đọc.
Một tiêu một kiếm khắp giang hồ
Thiên cổ tình sầu rượu một bầu
Chân cao chân thấp đi cùng khắp
Trời rộng là nhà, đất là chăn...
- Đấy "bài thơ khí khái biết chừng nào, hai chữ tình sầu, kia với chúng tôi nên đổi là tình thù đúng không?"
Tiêu Kiếm chỉ đứng yên, nhưng thái độ có vẻ đã chịu khuất phục, Nhĩ Khang vỗ nhẹ lên vai anh ta nói:
- Thôi chúng ta hãy quay về phòng đi, chúng ta tự nhiên bỏ đi thế này có thể khiến mọi nghi ngờ đấy!
Thế là hai người quay lại, sự vắng mặt của họ hình như chẳng bị mọi người lưu ý lắm.
Khi quay lại, cả hai thấy vua Càn Long đang ôm lấy Yến Tử và Tử Vy thân tình như cha và con.
- Các con đã quyết định theo ta trở về Bắc Kinh thật không?
Tử Vy và Yến Tử đồng thanh đáp:
- Vâng, chúng con đã quyết định.
Vua Càn Long gật đầu, quay qua Vĩnh Kỳ.
- Thế còn Vĩnh Kỳ.
Vĩnh Kỳ vội nói:
- Bẩm lão gia, Yến Tử đã quyết định về Bắc Kinh thì con một mình đến Đại Lý làm gì?
Vua Càn Long lại gật đầu, quay qua tìm kiếm Nhĩ Khang.
- Thế còn Nhĩ Khang?
Lúc đó Nhĩ Khang vừa bước vào, vội đáp:
- Dạ bẩm lão gia, mọi người đã quyết định như vậy, con cũng theo lão gia về nhà thôi.
Bấy giờ vua Càn Long nói:
- Vậy thì ta tuyên bố cho các con biết "cuộc chiến trong gia đình" đến đây là chấm dứt. Tất cả những gì không vui, đau buồn cũ đều phải xóa hết từ đây, không nên nhắc đến nữa. Các con phải biết là răng và môi gần gũi như vậy, cần nhau như vậy. Chẳng lẽ mỗi lần giận là nhổ hết răng thì lấy gì mà ăn, phải không?
Tử Vy, Yến Tử gật đầu, rưng rưng nước mắt. Mọi người thấy sự việc đã giải quyết tốt đẹp, đều thở phào nhẹ nhõm. Bấy giờ Tiêu Kiếm có vẻ như cũng hiểu ra, liếc nhanh về phía Nhĩ Khang một cái, rồi bước tới trước mặt vua nói:
- Bẩm lão gia, tôi vừa nhận được em gái, rất muốn đưa nó về Đại Lý một phen. Nhưng trong tình hình này, tôi biết là không thể làm chuyện đó được, thôi thì đành thuận theo số mạng vậy. Với Yến Tử tôi thấy "người cha" hình như quan trọng hơn "ông anh" nếu Yến Tử được "lão gia" yêu quý như vậy còn tưởng thưởng cho lệnh bài "miễn chết" thì tôi thấy đã hết sức yên tâm rồi, tình cảm của Yến Tử dành cho lão gia là sâu đậm. suốt thời gian qua tôi cứ thắc mắc, tại sao bị truy sát như vậy mà cả bọn lại vẫn rất kính lão gia. Bây giờ thì tôi đã biết rõ cái "kính" đó. Vì vậy thôi tôi đành buông tay.
Vua Càn Long nghe Tiêu Kiếm nói không rõ lắm, chỉ có Tử Vy và Nhĩ Khang là rõ ngụ ý câu nói trên, họ nhìn Tiêu Kiếm với ánh mắt cảm ơn.
Tinh thần vua lúc này có vẻ rất phấn chấn, ông nói:
- Tôi hiểu, tôi hiểu! Các người đều muốn đến Đại Lý đó là ước nguyện thì ta nào có ý cản ngăn. Đừng lo hãy quay về Bắc Kinh lo chuyện chung thân đại sự xong rồi đến đó cũng không muộn mà.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ nghe vậy hết sức mừng rỡ. Hai người vội vã nghiêm chỉnh vòng tay lại bái, rồi đồng nói:
- Xin cảm ơn lão gia!

http://tieulun.hopto.org

Chương 59

Sau khi vua Càn Long đi rồi, Tiêu Kiếm quay về phòng, bắt đầu sắp xếp hành trang của mình, định cáo biệt mọi người ra đi. Yến Tử biết được chuyện đó, xông vào phòng Tiêu Kiếm, giật túi hành trang lại.
- Tôi không cho phép anh đi, không cho phép!
Mọi người nghe to tiếng, vội kéo nhau vào, Nhĩ Khang hỏi:
- Tiêu Kiếm anh có suy nghĩ kỹ càng chưa mà định bỏ bọn này đi vậy?
Tiêu Kiếm lắc đầu nói:
- Bây giờ đại cuộc đã định, tôi trở nên thừa. Mọi người hãy quay lại vị trí cũ của mình vậy.
Yến Tử trợn mắt:
- Anh nói vậy là sao? Ai nói là anh thừa, anh là anh của em mà. Vả lại, bọn này mặc dù không đi ngay đến Đại Lý. Nhưng Hoàng a ma đã chấp nhận rồi, mùa xuân năm tới bọn này cũng sẽ đến đó mà. Vì vậy, tốt hơn anh nên theo bọn này về Bắc Kinh rồi sang năm chúng mình sẽ cùng đến Đại Lý được chứ?
Tiêu Kiếm vẫn nói:
- Các người đã quyết định trở về Bắc Kinh thì tôi thấy tốt nhất nên chia tay ở đây.
Yến Tử lắc đầu.
- Không được, không được! Anh còn chưa dạy em món Phương gia kiếm pháp, còn chưa dạy em cách họ thành ngữ. Em không thể ngu dốt mãi, mà muốn phải là người uyên bác, mỗi khi có ai hỏi đến là có thể mở miệng thành văn, lúc đó em mới chia tay với anh được.
Tiêu Kiếm ngẩn lên nhìn Yến Tử.
- Yến Tử, tìm được em, thấy em sống yên ổn, vui vẻ là anh cảm thấy an lòng rồi. Hãy tin anh, chuyện anh rời em lúc này là một kết thúc tốt đẹp nhất rồi. Bây giờ anh cần phải đi thật xa là cách duy nhất, phiêu nhiêu viễn xứ!
Yến Tử nói:
- Không được, không được, anh... phiêu diêu xa lắc như vậy... em làm sao tìm?
Nhĩ Khang bước tới vỗ vai Tiêu Kiếm:
- Bạn bè ở đây ai cũng quý anh, cộng thêm cô em gái Yến Tử. Vậy mà chưa đủ để cầm chân anh lại ư? Nghe anh nói mấy câu vừa rồi với hoàng thượng tôi đã cảm động vô cùng. Anh là người trí tuệ khí thái, là người biết khoan dung. So với anh, chúng tôi thật nhỏ bé chẳng ra gì cả. Tiêu Kiếm! Được một người bạn quý như anh, thật tình tôi chẳng muốn chia tay tí nào cả.
Nhĩ Khang thành khẩn nói, Tiêu Kiếm còn chưa biết xử lý sao thì Tử Vy đã tiếp lời.
- Tôi cũng vậy, tôi muốn anh ở lại với chúng tôi.
Vĩnh Kỳ chân thành.
- Tiêu Kiếm! Hoàng a ma cũng đã nói rồi, chuyện quay về cung là chỉ để làm hôn lễ cho bọn tôi. Chẳng lẽ ngay cả lễ cưới của cô em gái anh, anh cũng không dự? Nếu không có mặt anh chắc chắn là Yến Tử không vui đâu.
Yến Tử nghe vậy gật đầu.
- Vâng vâng. Nếu không có Tiêu Kiếm dự thì em sẽ không làm lễ cưới, không lấy ai cả.
Vĩnh Kỳ trợn mắt:
- Em không làm vợ anh?
Nhưng Tiêu Kiếm chỉ nói gọn.
- Tôi đi rồi, các người có thể yên tâm hơn.
Nhĩ Khang nói:
- Hiện giờ tôi đã rất yên tâm, tôi hết sức thành khẩn muốn anh theo bọn tôi về Bắc Kinh lần này. Căn phòng ở Hội Tân lầu lúc nào cũng để trống chờ anh. Anh đến đấy, chúng ta có thể gặp nhau thường xuyên.
Yến Tử hét:
- Nhưng tại sao anh lại không chịu theo bọn này đến Bắc Kinh chứ? Chẳng lẽ em có Hoàng a ma là không được có anh. Nếu bắt em chọn một trong hai thôi, thì thôi em sẽ theo anh đến Đại Lý vậy.
Vĩnh Kỳ can thiệp.
- Yến Tử, không được đổi ý như thế.
- Cái gì mà "điếc" với không điếc! Em quyết định không chia tay với ông anh em được không?
Yến Tử giận dữ nhìn Tiêu Kiếm đáp.
- Anh là anh gì mà kỳ cục vậy? Thế này hẳn là nói chỉ để gạt tôi mà thôi. Thôi được, anh muốn đi thì cứ

http://tieulun.hopto.org

đi, đừng có lo lắng gì cho tôi cả. Sau này khi sử dụng kim bài hết hiệu lực rồi, tôi mà bị Hoàng a ma chặt đầu cũng kệ tôi, như vậy hẳn là anh sẽ vui lắm.
Yến Tử nói xong, nước mắt chảy dài, bỏ đi ra ngoài, Tiêu Kiếm gọi với theo.
- Yến Tử! Yến Tử! Đừng có giận mà.
Yến Tử không quay lại nói:
- Sao lại không giận? Tôi giận đấy, giận đấy! giận run cả người, giận chết đi được.
Tiêu Kiếm chẳng còn cách nào khác hơn chịu thua:
- Thôi được! Thôi được! anh chịu thua anh nghe em. Anh sẽ theo mọi người về Bắc Kinh! Anh chẳng sai khiến được ai thì anh thua vậy. Anh sẽ là người của đất nước này, và từ nay, anh sẽ quên cả thân mình, không biết mình là ai nữa.
Yến Tử nghe vậy, đứng lại cười lớn.
- Ha ha! Vậy mới vui chứ? Từ đây về sau sẽ khôeng có gì phải lo cả. Có thể bay bổng đến đâu cũng được. Ta sẽ không còn gặp vận xui, ví dù ở trong cung có cả bầy chuộc cống đi nữa, ta cũng không sợ.
Nói xong Yến Tử quay lại ôm vai Tiêu Kiếm.
- Tiêu Kiếm! anh đúng là ông anh tuyệt nhất trên cõi đời này.
Tiêu Kiếm nhìn Yến Tử lắc đầu rồi cười. Mọi người cũng bị lấy cái vui của Yến Tử.
o0o
Qua ngày hôm sau, đoàn người theo vua Càn Long quay về Bắc Kinh. Cờ xí rập trời. Hai chiếc xe ngựa lớn dưới sự hộ tống của đám lính ngự lâm quân thẳng tiến về phía trước. Chiếc xe trước là của vua, chiếc sau là của đám bạn Yến Tử, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Liễu Thanh, Tiêu Kiếm thì cỡi ngựa theo sau. Còn vua Càn Long thì ngồi chung với Yến Tử và Tử Vy.
Vua có vẻ thật vui nói:
- Vui thật! bây giờ hai con đã ở cạnh ta, giống như những ngày đi tuần tra lần trước. Thật là hạnh phúc, ta nghĩ từ đây về sau, chúng ta cần trân trọng những khoảng khắc thế này. Đừng có bao giờ để có những chuyện không hay xảy ra nữa.
Yến Tử nói:
- Vậy thì từ đây về sau, Hoàng a ma đừng có đem cái chuyện chém đầu ra dọa tụi con nữa, tụi con sợ phát khiếp chuyện đó.
Vua Càn Long ra điều kiện.
- Nhưng từ đây về sau, các con cũng đừng giúp cung phi của ta trốn chạy nữa, điều đó đối với ta cũng đâu phải nhẹ nhàng.
Tử Vy nói:
- Nhưng tại sao vua đã có vợ rồi, bày đặt chi chuyện bà phi này bà phi nọ, có phải là phức tạp lắm không?
Vua Càn Long nhìn hai người cười lớn.
- Ồ, các người sao nhiều chuyện thế. Ngay cả chuyện ta có cung phi cũng không hài lòng, thế này thì nguy rồi, có lẽ rồi ta sẽ bị hai cô "cát cát dân dã" này kiểm soát đây.
Yến Tử và Tử Vy nghe vậy không nín được cười, Tử Vy nhân dịp vua vui nói:
- Bẩm lão gia, con có chuyện này bẩm tấu cùng lão gia. mấy hôm trước trên đường đi, con đã tự ý gã Kim Tỏa cho Liễu Thanh rồi. Vì vậy con nghĩ, thôi thì không cần cho nó trở vào cung nữa, như vậy miễn chuyện thủ tục ra vào cung. Con định khi vừa đến Bắc Kinh, thì cho nó xuống xe theo Liễu Thanh và Liễu Hồng về Hội Tân Quán luôn, lão gia thấy thế nào.
Vua Càn Long ngạc nhiên, nhưng rồi nói với Kim Tỏa.
- Vậy ư, vậy thì ta chúc mừng ngươi, nhưng mà hình như ta nhớ không lầm lúc tuần tra kỳ trước khi Tử Vy bị trọng thương đã hứa gả Kim Tỏa cho Nhĩ Khang rồi, vậy sao bây giờ...
Kim Tỏa đỏ mặt nói:
- Chuyện này xin lão gia hỏi tiểu thơ con ạ!
Tử Vy nghe vậy nói:
- Vâng hôm đó con có hứa vì nghĩ mình sẽ không sống được bao lâu nữa, nhưng rồi sau đó con và Nhĩ Khang đều thấy Kim Tỏa có quyền quyết định hạnh phúc riêng của mình. Cô ấy là một người hoàn toàn độc lập nên có quyền chọn lựa cuộc hôn nhân mà mình ưa thích, con đã hủy bỏ lời hứa trên.
Vua Càn Long ngạc nhiên, cảm thấy điều Tử Vy nói vô cùng mới mẻ hỏi:
- Có quyền chọn lựa hôn nhân ư? Điều đó ta thấy chỉ có trong một thế giới lý tưởng, nhưng thôi ta thấy các ngươi quả là đa đoan. Trên đường chạy trốn vừa phải né tránh quan binh truy tìm vừa phải đánh nhau, bệnh hoạn rồi bị thương, vậy mà trên đường cứ gặp chuyện gì bất bình là ra tay can thiệp, rồi kết giao bạn

http://tieulun.hopto.org

bè, nhìn anh nhìn em, thế mà vẫn có thì giờ tổ chức lễ cưới nữa, quả là đã làm nhiều chuyện không dễ.
Yến Tử gật đầu thừa nhận.
- Vâng, bọn con cực lắm đấy.
Vua Càn Long quay sang Kim Tỏa nói:
- Nhưng mà đừng lo, Kim Tỏa này, khi nào về đến Bắc Kinh ta sẽ nói với lệnh phi cho ngươi một số của cải, ngươi theo hầu Tử Vy bao nhiêu năm nay cũng có nhiều công lao lắm.
Kim Tỏa mừng rỡ:
- Con không dám, xin đa tạ lão gia!
Vua Càn Long cười:
- Cái gì mà không dám! Thôi được rồi, Tử Vy, Yến Tử hai đứa hát một bài hát cho trẫm nghe xem, lâu quá chẳng được các con hát.
Tử Vy vui vẻ nói.
- Vâng, vậy thì con xin hát bài khi núi đã mòn.
Thế là cả ba cô cất giọng cùng hát.
Khi núi đã mòn, khi sông không còn chảy
Thời gian đã ngừng trôi, đêm ngày không còn rõ.
Khi vạn vật trên đời, đã đi vào hư vô.
Anh và em vẫn còn bên nhau
Mãi mãi bên nhau không chia cắt
Vì tình yêu của anh, là tất cả cuộc đời em...
Tiếng hát vang ra cả bên ngoài, khiến Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm, Liễu Thanh nhìn nhau, họ cũng thấy vui. Nhĩ Khang không giằn lòng được, giục ngựa đến tận Tiêu Kiếm nói:
- Đấy anh có nghe thấy không, những âm thanh hạnh phúc, họ đã hát với cả tấm lòng, cuộc đời có gì đẹp hơn phải không?
Tiêu Kiếm gật gù.
- Vâng, tôi hiểu! Tôi biết điều gì đang xảy ra, hãy yên tâm tôi không bao giờ cắt đứt nguồn hạnh phúc đó.
Nhĩ Khang cười.
- Hạnh phúc nào phải riêng cho một ai, ta vẫn có thể cùng hưởng kia mà.
Tiêu Kiếm nghe vậy có vẻ nghĩ ngợi, cuộc đời nào có đơn giản, có rất nhiều sự việc đâu thể cười xòa la xóa đi. Dù có muốn quên hay không nghĩ đến, nó vẫn còn đó. Tiêu Kiếm nghĩ đến cha mẹ mà lòng nhói đau, nhưng ông trời hình như không thuận theo ý người. Bàn cờ đã được sắp lại, các bước đi không còn thắng theo ý chàng nữa, mà nó chỉ dẫn đến nước hòa, có muốn thế nào cũng khó mà lật ngược thế cờ được, thiên đã định và nhân khó thắng thiên, mỗi con người chỉ là một con cờ của tạo hóa.
Đang lúc đó, Vĩnh Kỳ cũng giục ngựa đến.
- Này này, hai người nói gì mà có vẽ vui như vậy?
Nhĩ Khang chỉ nói:
- Nghe họ hát, tôi cảm thấy chỉ có tiếng hát là đẹp nhất trên cõi đời.
Vĩnh Kỳ tán đồng ngay.
- Còn phải nói, vậy thì chúng ta cũng cất tiếng hát hòa âm với họ đi.
Và thế là đoàn người, đoàn xe tiến trước trong tiếng hát vồn vã.
o0o
Cuối cùng mọi người cũng về đến Bắc Kinh. Đoàn người thẳng tiến đến cửa cung rộng mở, Tử Vy và Yến Tử trở lại Thấu Phương Trai.
Lệnh phi và Tịnh Nhi được tin vội vàng ra đón, Tiểu Đặng, Tiểu Trác Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà thì đứng sẵn dưới sân chờ, mọi người đều hồi hộp.
- Họ đến rồi, về đến rồi kìa!
Lúc đó vua Càn Long, Tử Vy và Yến Tử vừa vào đến khuôn viên vua nói:
- Cuối cùng rồi cũng về đến nhà.
Tiểu Đặng, Tiểu Trác, Minh Nguyệt, Thể Hà cùng đám cung nữ quỳ xuống hô.
- Kính bẩm cát cát bọn nô tài xin tham kiến cát cát. Hai vị cát cát thiên tuế thiên tuế, thiên thiên tuế.
Yến Tử trông thấy đám nô tài thân yêu của mình, không câu nệ gì cả, chạy ào đến kéo lên nói:
- Sao các ngươi chẳng nghe lời gì cả, ta đã bảo là không được quỳ trước mặt ta. Đứng lên, đứng lên! Để ta nhìn xem các ngươi mập ốm thế nào.
Thể Hà nghẹn giọng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bọn em nhớ cát cát gần chết.
Tiểu Đặng thì nói:
- Con suốt ngày cầu nguyện cho hai vị cát cát.
Minh Nguyệt chỉ nói:
- Ngày ngày con lau quét nhà thật sạch, chờ cát cát quay về.
Tiểu Trác nói:
- Sự mong đợi của chúng ta nào có hoài công cuối cùng rồi cát cát cũng quay về.
Sự vồn vã của đám a đầu, thái giám làm Tử Vy và Yến Tử rưng rưng nước mắt. Lệnh phi bước tới, nắm lấy tay Tử Vy và Yến Tử thân thiết.
- Cuối cùng rồi các con cũng quay về, ta ngày ngày niệm kinh mong các on bình an. Thật không ngờ chuyện lại hiển linh vậy, có điều các con có vẻ gầy đi nhiều đấy nhé... lần này ra đi chắc gặp nhiều gian khổ. Nghe nói đứa thì rơi xuống vực, đứa té xe, đứa bệnh nặng... À! Tử Vy mắt con thế nào đưa ta xem?
Tử Vy xà vào lòng lệnh phi nghẹn giọng nói:
- Nương nương! Được nương nương yêu quan tâm thế này, con có bệnh cũng sớm lành bệnh, đâu có dám để nương nương lo lắng.
Yến Tử thấy Tịnh Nhi bỏ lệnh phi chạy ngay đến Tịnh Nhi.
- Tịnh Nhi này, ta báo cho mi biết một tin vui nhé, bây giờ ta đã có anh, ta không phải là đứa mồ côi nữa. Ông anh ta tên là Tiêu Kiếm, là một người văn võ song toàn, một con người vĩ đại hết sức.
Tịnh Nhi cảm động nói:
- Thủng thẳng kể cho tôi nghe nào, tôi nghĩ các người hẳn đã làm nên nhiều chuyện long trời lở đất nữa phải không? Tôi thật ái mộ quý vị vô cùng, không biết đến bao giờ tôi mới được như quý vị.
Tử Vy nhìn Tịnh Nhi thân thiết.
- Tịnh Nhi này, tôi có thể xác định một cách chắc chắn với bạn là dù bạn có hay không cùng bọn này thì bạn vẫn là người trong cuộc. Đó là một sự thật không có gì thay đổi cả, bởi vì trong cuộc đời này chúng ta là người đã đem thân mình hòa với dòng chảy của lịch sử, viết nên lịch sử cơ mà.
Ngay lúc đó mọi người mới nhớ đến Kim Tỏa, lệnh phi hỏi:
- Còn a đầu Kim Tỏa đâu, có sao không?
Vua Càn Long lên tiếng.
- Đừng lo, chẳng những nó chẳng sao mà còn có chồng rồi. Bây giờ đã là bà chủ quán Hội Tân lầu đấy, nàng chuẩn bị đồ sính lễ cho nó đi.
Lệnh phi ngạc nhiên.
- Lấy chồng rồi à.
Vua Càn Long đáp:
- Phải, bọn nhỏ bây giờ giỏi thật, vừa lo chạy trốn mà vẫn có thể ra tay nghĩa hiệp thấy chuyện bất bình không tha. Cái gì cũng can dự, cứu người khỏi bị thiêu sống, cứu trẻ không bị bóc lột... làm đến độ từ Bắc Kinh đến Nam Dương đâu đâu cũng nghe mọi người khen ngợi chuyện cát cát dân dã. Trẫm thấy bây giờ mà chém đầu bọn họ e là cả đất nước này được tin sẽ nổ tung đấy.
Lệnh phi càng nghe càng ngạc nhiên, nhìn Tử Vy và Yến Tử.
- Thật vậy ư? Vậy thì lúc nào rảnh, phải đem toàn bộ câu chuyện kể lại cho ta nghe đấy.
Tử Vy e thẹn.
- Vâng.
Vua Càn Long nháy mắt với lệnh phi:
- Thôi chúng ta về vậy, để chúng nó nghỉ ngơi các người còn phải sang Từ Ninh cung thỉnh an thái hậu nữa đấy!
Tử Vy và Yến Tử nghe đến hai chữ thái hậu là tái mặt nhưng Tịnh Nhi lại cười nói:
- Tôi cũng về Từ Ninh cung chờ hai người. Đừng sợ lão phật gia bây giờ không dữ như lúc trước đâu. Người thấy hoàng thượng yêu quý thương nhớ hai người như vậy, lòng cũng đã dịu. Vả lại từ lúc cung đình vắng bóng hai người, mọi thứ như đóng băng chẳng còn sinh khí nữa, nên người đã chấp nhận. Nếu không làm gì Thấu Phương Trai còn trống mà chờ hai người quay về.
Thể Hà và Minh Nguyệt nhìn nhau ra hiệu, thế là tất cả đám a đầu đùn tới nâng Yến Tử và Tử Vy lên hét:
- Cát cát về rồi, cát cát về rồi!
Yến Tử và Tử Vy thích chí cười lớn mặc cho đám a đầu đưa mình về phòng. Vua Càn Long cũng cười nói theo.
- Trẫm cho phép tứ đây về sau Thấu Phương Trai này được sinh hoạt thoải mái, không cần giữ gìn phép

http://tieulun.hopto.org

tắc khuôn khổ gì cả. Trẫm thấy được sống vui vẻ là điều quý nhất trên đời, phép tắc không nên đi vào đời sống riêng tư.
Tử Vy, Yến Tử nghe vậy nói to:
- Xin tạ ơn hoàng thượng. Hoàng a ma vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.
Vào đến phòng, Tiểu Đặng vội nói:
- Bẩm cát cát, nô tài xin khấu kiến cát cát.
Đám nô tài còn lại thấy vậy làm theo, Tử Vy ngạc nhiên.
- Tại sao các ngươi phải khấu kiến? không cần, không cần!
Yến Tử cũng hét:
- Ai cho phép các ngươi làm vậy? Đứng lên! Không đứng lên ta phạt đó.
Tiểu Đặng Tử vẫn quỳ yên nói:
- Bẩm hai vị cát cát, ngoài chuyện dập đầu khấu kiến ra bọn em không biết phải diễn đạt tình cảm vui mừng của mình thế nào. Mấy hôm trước, Thấu Phương Trai chẳng có các vị nó buồn tẻ làm sao, bọn nô tài phải niệm kinh van vái mỗi ngày. Bây giờ các cát cát đã quay về, bọn nô tài ngu quá chẳng biết nói lời hoa mỹ để vui mừng nên chỉ biết dập đầu thôi.
- Vâng, vâng, vâng! bọn nô tài dập đầu để van nài cát cát từ đây đừng để bọn nô tài đứng tim nữa. Cát cát bỏ đi làm bọn nô tài bơ vơ.
- Không chỉ có bọn nô tài buồn mà cả hoàng thượng cũng thường đến Thấu Phương Trai. Mỗi lần đến đều ngồi ở đây, bọn nô tài pha trà ra người chỉ ngồi trầm ngâm không uống. Người như gởi hồn đâu đâu vậy.
Hết người này nói đến người khác nói cuối cùng cả đám cùng hô to.
- Rất mừng khi thấy các cát cát quay về, cát cát thiên tuế, thiên thiên tuế.
Tử Vy và Yến Tử cảm động đến ứa nước mắt. Tử Vy dụi mắt rồi.
- Thôi chứ! Các ngươi đừng làm ta khóc chứ? Bộ các ngươi không biết là suýt tí nữa là ta đã mù, không còn nhìn thấy các ngươi à?
Yến Tử cũng nói.
- Đúng vậy, đúng vậy, có phải các ngươi muốn bọn ta khóc ư?
Đám nô tài thấy vậy đứng dậy, hối nhau.
- Sao không lấy nước cho cát cát rửa mặt? Sao không đi pha trà? Sao không lấy quần áo cho hai cát cát thay.
Ngay lúc đó bên ngoài có tiếng của thái giám hô
- Lão phật gia giá đáo!
Cả đám nô tài nghe vậy giật mình, nín khe. Yến Tử lầm bầm.
- Ngồi chưa kịp thở, vậy mà bà ta đến đây làm gì?
Tử Vy và Yến Tử nhìn ra cửa, thấy bên ngoài vắng hoe chỉ có nắng lấp lánh, Yến Tử chợt hiểu ra, chạy thẳng về phía cửa sổ, hét:
- Đồ lường gạt, ngươi lại gạt ta nữa ư?
Thì ra tiếng hô vừa rồi là của con két xanh, Tử Vy cũng xông đến bên lồng két.
- Đồ lường gạt, suýt tí ta đã quên ngươi.
Ngay lúc dó con két lại nhái giọng thái giám kêu.
- Cát cát kiết tường, cát cát kiết tường!
Thế là cả phòng, tì nữa thái giám gọi theo:
- Cát cát kiết tường, cát cát kiết tường!
Rồi tất cả nhìn nhau cười lớn khiến Tử Vy và Yến Tử rất cảm dộng vô cùng.
o0o
Sau khi thay áo rửa mặt xong xuôi, Tử Vy Yến Tử cùng Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ đến Từ Ninh cung để khấu kiến thái hậu. Vua Càn Long lại sợ thái hậu làm khó làm dễ bốn người nên đã có mặt ở Từ Ninh cung trước đó, ông kể cho thái hậu nghe chuyện liên quan đến bốn người. Thái hậu chỉ yên lặng lắng nghe chẳng hề lộ một cử chỉ nào khác lạ cả.
Tử Vy vừa đến đã dập đầu chào thái hậu.
- Lão phật gia kiết tường, Tử Vy xin thỉnh an thái hậu. Những ngày qua, chúng con biết mình đã vi phạm rất nhiều sai trái, làm liên lụy đến cả Ngũ a ca và Nhĩ Khang. Tất cả những tội lỗi đó đều do chúng con gấy ra cả. Mong lão phật gia mở rộng lượng hải hà bao dung cho chúng con, tha thứ cho chúng con lần nữa.
Tử Vy nói xong, tất cả bốn người quỳ xuống lạy theo. Thái hậu nhìn bọn trẻ tuổi với một tình cảm phức

http://tieulun.hopto.org

tạp. Bà vẫn cảm thấy chưa thể chấp nhận được Tử Vy và Yến Tử, nhưng nghe kể về những bước đường gian truân của họ, cũng có một chút thương xót. Bà chẳng nói gì, liếc qua nhìn vua Càn Long, lại thấy nhà vua nhìn họ với ánh mắt trìu mến, thương yêu, nên thở dài phán.
- Thôi chuyện cũ đã qua rồi, đừng nói gì cả. Có điều ta cảm thấy từ lúc nhìn thấy các ngươi lần đầu tới giờ cứ mãi nghe cái điệp khúc xin lỗi thế này. Thật ra ta nào có muốn như vậy, mà ta chỉ mong các người như mấy đứa cháu khác của ta. Mỗi lần trông thấy ta là xà đến kể lể những chuyện thường ngày vui vẻ. Như vậy có phải giống bà và cháu không? Có điều sống trong cung, các ngươi phải có một chút nề nếp, phải theo luật lệ cung đình. Chuyện này khó đấy, ta cũng nào có muốn khó dễ đâu, nhưng phải bắt buộc, như vậy gia đình hoàng gia ta mới đầm ấm chứ?
Đám Tử Vy, Yến Tử, nghe thái hậu dịu giọng như vậy rất bất ngờ, Vĩnh Kỳ cảm động nói:
- Bẩm lão phật gia, lời của người thật chí lý, bọn con chỉ mong có vậy, có một gia đình êm ấm hạnh phúc chẳng ai trong cung đình này không muốn cả.
Nhĩ Khang cũng nói:
- Bẩm lão phật gia, bọn con có bốn đứa đều phạm lỗi tày trời. Nhưng xin lão phật gia minh xét cho, nguyên do tội lỗi trên chẳng qua đều xuất phát từ một chữ "tình". Vì vậy ngay cả chuyện lần này quay về hay không quay về, bọn con đều thấy phân vân trước khi quyết định. Ngay cả bây giờ cùng quỳ ở đây, bọn con cũng hồi hộp lắm, mong chuyện cũ sẽ không tái diễn, nhưng nghe những lời vừa rồi của lão phật gia. Bọn con đã rất an tâm, chuyện chúng con trở về là một sự lựa chọn đúng.
Yến Tử chen vào.
- Vâng, đúng như vậy. Những gì con muốn nói anh ấy đã nói cả rồi ạ.
Vua Càn Long khoát tay.
- Thôi tất cả bốn đứa đứng dậy cả đi, lão phật gia nhân từ đức độ, không chấp nhấp những gì các ngươi đã làm, nhưng mấy đứa cũng phải nhìn thấy sai trái của mình mà từ đây về sau nên tránh, hiểu rõ chưa?
Đám Yến Tử, Tử Vy, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ vội lạy tạ nói:
- Chúng con xin cảm ơn lão phật gia, cảm ơn Hoàng a ma.
Rồi mới đứng dậy.
Vua Càn Long quay sang thái hậu cười nói:
- Lão phật gia, người là đại gia trưởng của gia đình hoàng gia này, vì vậy tất cả sự hỉ nộ ái ố ở đây đều có căn nguyên ở người cả. Nếu lão phật gia muốn gia đình này vui vẻ hạnh phúc mãi, con nghĩ là không khó đâu, xin người hãy khoan dung với lũ trẻ. Như vậy con nghĩ là chuyện bỏ trốn kia sẽ không còn tái diễn nữa đâu.
Thái hậu cũng bất ngờ, bà không ngờ những lời phủ dụ ban nãy của mình lại đạt được hiệu quả to lớn thế nên vô cùng cảm động. Có điều bà cũng không hiểu tại sao hôm nay mình lại có thể dễ dãi như vậy, nên khi vua Càn Long nói, bà cười đáp:
- Con đừng có trăm thứ dầu đổ cho ta vậy chứ? Mọi quyết định trong triều chẳng phải là đều do hoàng đế cả ư? Nghĩ xa nghĩ gần, có lẽ rồi đây hai mẹ con ta đều phải tập thích ứng với bọn trẻ này rồi. Thôi được! Tất cả những chuyện không hay lúc trước đều bỏ qua cả, đừng ai nhắc tới vậy.
Tịnh Nhi thấy thái độ của thái hậu thay đổi như vậy rất mừng, thừa lúc chen vào.
- Bẩm lão phật gia! Thế tối này con có được đến Thấu Phương Trai để nghe hai chị Tử Vy và Yến Tử kể chuyện không ạ? Nghe nói trên đường đi, họ đã gặp rất nhiều chuyện lạ, sôi nổi hay lắm, nghe người ta đồ mà con không khỏi hiếu kỳ muốn nghe qua xem nó thế nào ạ.
Thái hậu nhìn Tịnh Nhi lòng đầy mâu thuẫn nửa muốn cho, nửa không, nhưng rồi cuối cùng nói.
- Thôi được, con đi đi, nhớ là quay về phải kể lại ta nghe đấy.
- Dạ!
Tịnh Nhi mừng rờ quỳ xuống tạ ơn.
o0o
Thế là tối hôm ấy Thấu Phương Trai như một ngày lễ hội. Một lò sưởi to được đốt giữa sân, trên các chiếc bàn thấp để đầy thức ăn nhẹ. Tịnh Nhi, Tử Vy ngồi bên lò sưởi cắn hột dưa, Tiểu Đặng, Tiểu Trác, Minh Nguyệt, Thể Hà thì quay quanh Yến Tử nghe kể chuyện.
Yến Tử vừa kể, vừa khua tay múa chân, những chuyện xảy ra dọc đường trốn chạy được thêm mắm thêm muối chế biến thêm thắt sự tình khiến Tịnh Nhi và đám cung nữ, thái giám nín thở căng thẳng lắng nghe. Đương nhiên trong sự việc, Tiêu Kiếm là người được đề cao lên tuyệt đỉnh. Lúc nào thậm chí nguy là Tiêu Kiếm xuất hiện, câu chuyện chưa dứt mà mọi người đã thấy Tiêu Kiếm là thần, chỉ thiếu chuyện biến hóa phép mầu hô phong hoán vũ, nhất là đoạn bị bọn đá gà đốt hương mê, Yến Tử cất cao giọng kể:

http://tieulun.hopto.org

- Lúc đó anh Tiêu Kiếm nói với tôi thế này "Yến Tử, ta sẽ đưa cô lấy lại lẽ phải" và thế là chỉ một cái kéo tay, tôi đã bị đẩy bay bổng lên lưng ngựa anh ấy đang cỡi. Con ngựa phóng như tên bay dù trên lưng chở đến hai người chúng tôi trở về Hồng Diệp trấn xông ngay vào nhà hai tên côn đồ. Sau khi lục soát tìm thấy hương mê, giận quá tôi nói "anh Tiêu Kiếm này, phải dùng hai cái lỗ mũi của bọn này làm cái lư hương, đặt hương mê này vào mũi chúng, để chúng biết mùi. Tiêu Kiếm nói "được, thất cá nhân đích đông tay, hoàn chỉ thất cá nhân" (đồ đạc của bảy người trả lại cho bảy người).
Tịnh Nhi nghe không hiểu, ngạc nhiên hỏi:
- Cái gì, sao lại là bảy người! bên ta hay bên địch?
Tử Vy nghe vậy cười giải thích.
- Không phải, Yến Tử đọc sai đấy, câu đó thế này này "dữ kỳ nhân chi đạo hoàn trị kỳ nhân chi thân" (cái gì của người ta gây ra thì ta hoàn trả lại bản thân của họ)
Yến Tử nghe vậy cười chữa ngượng nói:
- Đúng rồi đấy! Câu nói đó đó... thế là Tiêu Kiếm gầm lên một cái, chụp lấy tay côn đồ kia giở hỏng lên trút ngược đầu hắn xuống. Tôi bèn lấy cây hương có tẩm thuốc mê kia nhét vào mũi hắn rồi bật lửa đốt, hương mê tỏa ra khiến hắn ta bị sặc sụa liên hồi.
Kế đến đó Yến Tử cười lớn tiếp:
- Ha ha ha! Tại các người không có mặt ở đấy nên không thấy, bộ vó của hai tên đó buồn cười vô cùng. Trả thù được bọn hắn ta thấy quá đã, quá đã! Ta còn dọa "nếu hai đứa bây mà còn ách xì nữa thì ta sẽ cắt bỏ cái mũi của bọn ngươi, làm bọn họ dù nhột cũng không dám sặc nữa", họ rên rỉ tiếp tục "nữ vương, xin nữ vương tha mạng cho!"
Đám cung nữ và thái giám nghe vậy vỗ tay ca ngợi.
- Ồ tuyệt quá, nghe như trong tuồng vậy.
Tịnh Nhi cũng bị câu chuyện lôi cuốn, sau khi hớp một hớp trà, Yến Tử lại nhảy sang một đoạn khác.
- Lúc đó bọn tôi đang mãi võ, quân địch đột ngột xuất hiện, Tiêu Kiếm hét lên "Nhĩ Khang, anh hãy dẫn Tử Vy về nhà trọ đi, để tôi và Vĩnh Kỳ bảo vệ Yến Tử được rồi!" Thế là anh ấy kéo tôi chạy về phía xưởng nhuộm vải. Nhưng không ngờ bọn lính cũng đã kéo đến đó từ chỗ núp tôi nhìn ra mới thấy người dẫn đầu là người đã dùng lưới bắt cóc tôi, đó là Lý đại nhân. Tôi giận run lên nhảy ra đánh tên lính đứng gần đó khiến hắn ta rơi vào một bể nhuộm màu xanh, Vĩnh Kỳ và Tiêu Kiếm đã phối hợp với tôi, đánh cho bọn truy binh một màn xơ xác "lạc hoa lưu thủy", đứa nhuộm đỏ, đứa nhuộm xanh, cuối cùng Lý đại nhân cũng bị Tiêu Kiếm đẩy vào một bể nhuộm màu đỏ, làm cả người ông ta đỏ choét.
Đám đông nghe vậy vỗ tay không ngớt, mãi đến thật khuya, Yến Tử mới kể đến đoạn gay cấn nhất.
- Tiêu Kiếm, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, ba người chẳng hiểu vì nguyên nhân gì, đột nhiên rồi đánh nhau một trận long trời lở đất, làm cho bọn này hoảng cả lên. Lúc đó Vĩnh Kỳ phóng kiếm tới, Nhĩ Khang chẳng hiểu sao lại ôm chặt Tiêu Kiếm, không cho anh ấy đánh trả, làm cho Tiêu Kiếm bị một vết sâu trên vai. Đau quá, Tiêu Kiếm hét lên "Vĩnh Kỳ! mi thật quá lắm, mi tưởng là ta đánh không lại ngươi ư mà liều mạng? Vậy thì ta không nương tay" nói xong dùng cây tiêu đánh tới, tôi thấy Vĩnh Kỳ né không kịp e là sẽ bị thương nên nhảy vào đỡ. Tiêu Kiếm thấy vậy hoảng quá vòng tay qua ôm lấy tôi phóng ra ngoài, điều này càng làm Vĩnh Kỳ điên tiết. Vĩnh Kỳ hét lên "nam nữ xấu xấu đích bất hành".
Tử Vy nghe vậy vội chỉnh lại.
- "Nam nữ thụ thụ bất thân" (con trai con gái không được kề nhau).
Yến Tử gật đầu:
- Đúng rồi đúng rồi, câu đó đó, và đến lúc đó Tiêu Kiếm mới chịu thú nhận. Anh ấy bảo Vĩnh Kỳ cậu đừng có điên, Yến Tử chẳng phải ai khác nó là em ruột của tôi đấy!
Yến Tử nói đến đây mọi người đều tròn mắt ngạc nhiên
- Hả? Cái gì? Thật vậy ư?
Tịnh Nhi có vẻ không tin, nói:
- Tiêu Kiếm là anh ruột của chị ư? Chuyện quả là lạ lùng, sao lại có chuyện trùng hợp kỳ lạ vậy. Một hiệp khách đã giúp các người chạy trốn, cuối cùng lại là anh ruột?
Tử Vy không nhìn được nói vào.
- Thật ra thì Tiêu Kiếm đã biết chuyện này từ trước, nên anh ta đã bố phòng thế trận, để cuộc gặp gỡ có vẻ bất ngờ. Điều này phải để tôi kể, chị mới có thể hiểu được.
Tử Vy nói rồi bắt đầu kể:
- Câu chuyện bắt đầu từ một bài thơ, nội dung bài thơ đó như sau:
Nhất tiêu nhất kiếm khắp giang hồ

http://tieulun.hopto.org

Thiên cổ tình sầu rượu một chung
Hai chân rảo khắp đường nhân thế
Trời cao là nhà, đất là chăn.
Tịnh Nhi buột miệng khen
- Thơ hay lắm!
Tử Vy bắt đầu đi sâu vào câu chuyện, thế là suốt buổi tối hôm ấy chẳng có ai chợp mắt, câu chuyện đã lôi cuốn họ đến sáng trắng mà không hay.
o0o
Chuyện bốn người trẻ tuổi đào thoát khỏi hoàng cung, nay quay trở lại, làm chấn động cả thâm cung êm đềm. Đi đâu cũng nghe người ta kể, từ các cung phi cho đến a đầu. Có lẽ câu chuyện đã tiêu sầu cho mọi người một vài trống canh. Khôn Ninh cung cũng không thể là một biệt lệ, Dung ma ma vừa được tin đám Yến Tử quay về, đã vội vã vào phòng trong bẩm báo với hoàng hậu ngay:
- Bẩm hoàng hậu nương nương, nô tài vừa nhận được tin. Hoàng thượng đã đích thân đi đón hai con a đầu đó quay về, đưa hẳn về Thấu Phương Trai với rất nhiều quà cáp trọng thưởng nữa. Ngũ a ca và Phước đại nhân cũng theo về, họ vẫn khỏe mạnh bình thường, chẳng thấy tàn phế gì cả.
Hoàng hậu có vẻ bực mình nghiến răng nói:
- Cái thằng Ba Lãng thật là vô dụng! bảo làm chuyện gì cũng chẳng làm nên thân, tức chết được. Nếu tình hình mà thế này thì chẳng phải là hai cái con nô tỳ kia sẽ lên chân hơn không? Ban nãy ngươi bảo sao? Hoàng thượng đích thân đưa bọn chúng về Thấu Phương Trai à? Sao lại có vinh hạnh lớn lao như vậy, từ nào tới giờ hoàng thượng có làm thế với bất cứ một cát cát ruột thịt nào của mình đâu? Còn lão phật gia thế nào?
Dung ma ma lại tâu:
- Nghe nói cả bốn đứa nó còn đến Từ Ninh cung báo cáo, có hoàng thượng đi kèm. Lão phật gia hình như cũng đã xuống nước nhỏ nhẹ an ủi bọn chúng nữa. Thế này thì có nghĩa là lão phật gia cũng đã bị hoàng thượng khuất phục rồi nên mới thay đổi thái độ như vậy.
Hoàng hậu cảm thấy choáng, buông người ngồi xuống ghế mà cảm thấy người cứ run lên. Thật ra thì mấy ngày qua, hoàng hậu cũng chẳng thấy vui vẻ gì. Từ cái hôm hoàng thượng đến Khôn Ninh cung nổi cơn lôi đình, còn có ý đưa Vĩnh Cơ cho lệnh phi nuôi đến nay. Hoàng hậu đã cảm thấy bất an, tinh thần sa sút, ngồi đâu nghĩ ngợi đó, chẳng biết làm gì để lấp kín cái khoảng trống trong lòng. Cơn sợ hãi không đâu cứ ám ảnh tối ngủ không yên ngày ăn không được. khiến cả thể chất lẫn tinh thần sa sút tiều tụy.
Nghĩ ngợi một chút, hoàng hậu thở dài.
- Cả lão phật gia cũng chịu thua, thì ta làm sao mà thắng được chứ?
Dung ma ma cúi xuống nắm tay hoàng hậu chia sẻ.
- Nương nương đừng có lo lắng như vậy, lo lắng sẽ có hại cho sức khỏe. Mình phải giữ vững tinh thần, thời cơ còn dài cơ mà?
Nhưng hoàng hậu lại lắc đầu:
- Dung ma ma bà không cần an ủi tôi, tôi biết thời gian của chúng ta không còn dài, cái thanh xuân của ta chỉ nửa đường đã bị đánh mất, thì làm sao quay lại mà chờ đợi.
Hoàng hậu càng nói càng buồn thảm.
- Bà thử nghĩ xem? Đông cung bây giờ đã trở thành lãnh cung. Bà chẳng cảm thấy Khôn Ninh cung bây giờ nó lạnh lẽo thế nào ư? Ta ngày ngày đưa mắt nhìn quanh, ngoài bà là người thân tín của ta ra. Còn tất cả đều là kẻ thù, chúng nó mặc dù trước ta luồn cúi, khúm núm, nhưng những ánh mắt của chúng chẳng có một chút tình cảm nào cả, lạnh lùng đôi khi là thù ghét. Chẳng còn ai đứng về phía ta! Cả những đồ vật ở đây cũng xa lánh ta!
Dung ma ma nghe hoàng hậu nói vô cùng đau xót:
- Nương nương! Nương nương cần phải bình tĩnh một chút. Đừng nghĩ ngợi gì cả, càng nghĩ chỉ càng làm cái đầu rối ra, hãy bỏ mặc tất cả mà chỉ nên nghĩ đến một mình Thập Nhị a ca thôi!
Hoàng hậu nghe nói lòng đau xót, Thập Nhị a ca Vĩnh Cơ ư? Một Thập Nhị a ca duy nhất! Đứa con duy nhất của hoàng hậu. Nhưng mà... nó có còn là của riêng ta nữa không? Nó có biết bà đang nghĩ gì không? Nó có cần người mẹ nó không?
Nghĩ đến Thập Nhị a ca, hoàng hậu chợt nhớ ra bà đứng vụt dậy hoảng hốt nhìn quanh.
- Vĩnh Cơ đâu? Vĩnh Cơ đâu rồi?
Rồi hoàng hậu quay qua nắm lấy ta Dung ma ma.
Dung ma ma thấy Vĩnh Cơ đâu không? Hay là hoàng thượng đã đưa Vĩnh Cơ đi đâu rồi?

http://tieulun.hopto.org

Dung ma ma vội kéo hoàng hậu ngồi xuống.
- Nương nương đừng hoảng hốt lên như vậy chứ? Vĩnh Cơ không bị mất đâu, chẳng ai đưa Thập Nhị a ca đi đâu cả. Nô tài sẽ đưa cậu ấy đến ngay.
Rồi Dung ma ma quay ra ngoài bảo cung nữ.
- Tìm Thập Nhị a ca đưa vào đây cho hoàng hậu nương nương nhé.
- Vâng.
Bọn cung nữ tức tốc đi tìm ngay Thập Nhị a ca trong khi đó hoàng hậu vẫn không thoát khỏi tình trạng bấn loạn, dáo dác nhìn quanh nói:
- Dung ma ma có biết không, tất cả những điều ta làm đều là vì Vĩnh Cơ thôi. Nhưng mà thằng bé không hiểu, nó lại thù ta. Tại sao nó lại có thể thù ta được chứ? Ta yêu nó mà? Tình yêu lại đánh đổi thù hận ư? Đối với hoàng thượng, ta cũng đã hết lòng vậy mà hoàng thượng cũng ghét bỏ ta, tại sao như vậy? Ta tận tâm tận lực vì người, mà chỉ toàn chuốc lấy sự ghét bỏ?
Dung ma ma nhìn hoàng hậu nghe lời tự thán, biết là hoàng hậu đang thất ý. Sợ rằng nếu để tình trạng này kéo dài, có thể đưa đến sự bấn loạn vội ôm chầm lấy hoàng hậu nói:
- Nương nương đừng quá đau lòng, Thập Nhị a ca còn nhỏ, nên có nói gì cũng là trẻ con nói, nào có biết suy nghĩ đắn đo? Thập Nhị a ca vẫn là của hoàng hậu vẫn yêu quý hoàng hậu. Bằng chứng là nếu ghét hoàng hậu thì sao hôm đó lúc hoàng thượng định dẫn đi. Thập Nhị a ca lại ôm chặt hoàng hậu mà không đi chứ?
Đang nói đến đó cung nữ đã đưa vú em và Vĩnh Cơ và, vú em vừa nhìn thấy hoàng hậu đã sụp xuống.
- Hoàng hậu nương nương kiết tường, nô tài đã đưa thập nhi a ca về đây.
Hoàng hậu thấy con là buông Dung ma ma chạy tới.
- Vĩnh Cơ, Vĩnh Cơ con!
Bà ôm chặt Vĩnh Cơ trong vòng tay, như sợ nó bị tan biến, Vĩnh Cơ ngộp quá nói:
- Hoàng ngạc nương, người ôm con chặt quá khiến con thở không dược.
Hoàng hậu vẫn giữ chặt Vĩnh Cơ, nghẹn giọng nói:
- Con đừng xa mẹ nghe! Con phải ở bên mẹ.
Vĩnh Cơ như hiểu ra nói:
- Mẹ yên tâm, con lúc nào cũng theo mẹ, con không đi đâu cả, Hoàng a ma cũng đã hứa rồi mà, không đưa con đi nơi khác đâu.
Nước mắt hoàng hậu chảy dài, ghì chặt Vĩnh Cơ trong lòng, bà vừa khóc vừa nói:
- Vĩnh Cơ! mẹ cảm ơn con! Mẹ cảm ơn là vì con còn cần mẹ, con không bỏ mẹ đi. Con có biết là bản tính của mẹ từ nào đến giờ háo thắng, nhưng rồi lại không còn gì cả. Bây giờ mẹ rất cần thiết con, vì mẹ chỉ còn có con... chỉ còn một mình con.
Hoàng hậu bấy giờ, ngoài cái dáng vẻ uy nghi bên ngoài, chỉ còn là một tâm hồn yếu đuối. Dung ma ma đứng cạnh cũng phải nhỏ lệ nhìn chủ nhân mình. Nhưng tâm hồn cô đơn trong cung lạnh.

http://tieulun.hopto.org

Chương 60

Trong lúc Khôn Ninh cung không khí buồn tẻ thì ở Thấu Phương Trai lại rộn rịp tiếng cười.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ, trong những ngày "chạy tội" đã quen cuộc sống lúc nào cũng có Tử Vy và Yến Tử bên cạnh, nên đã bức phá quy luận cung đình. Sau những ngày lâm triều là tìm mọi cách đến Thấu Phương Trai để gặp mặt người yêu.
Sáng hôm sau, họ vừa đến, Tử Vy đã đề nghị mọi người cùng đến Khôn Ninh cung để thỉnh an hoàng hậu, Nhĩ Khang nghe nói giật mình:
- Cái gì, đến Khôn Ninh cung thỉnh an hoàng hậu ư? Anh thấy em hơi lắm chuyện rồi đấy. Hoàng thượng chỉ đòi hỏi em thỉnh an thái hậu, chớ không phải bắt em phải sang Khôn Ninh cung hầu hoàng hậu, vậy thì cứ phớt lờ đi, coi như chẳng có bà ta, như vậy có phải là đỡ phiền phức không?
Tử Vy rất biết điều, nên nói:
- Nhưng mà làm vậy là không phải, hoàng hậu dù gì cũng là quốc mẫu của một nước là một nhân vật khá quan trọng trong cung đình. Chúng ta vừa mới trở về, đương nhiên là bà ấy đã biết, tốt nhất là nên đến đó báo một tiếng, thuận ngôn hơn. Chớ giả vờ như không có là một chuyện không nên, có thế nào thì bà ấy cũng hiện hữu.
Yến Tử là người quá khích, phản bác ngay.
- Ai đi thì đi, tôi không đi đâu! mụ hoàng hậu đó là kẻ thù số một của tôi. Tôi chưa có dịp được chửi thẳng vào mặt thế mà mọi người còn muốn tôi đi "vấn an" bà ta ư? Vô lý thật. Hắn mọi người đã lầm khi muốn tôi đi làm chuyện đó.
Tử Vy nói:
- Tôi không hề lầm lẫn! Vì tôi biết, mọi người hẳn ai cũng mong mỏi từ đây về sau cuộc sống của chúng ta phải yên vô sự? Vậy thì bắt buộc phải... nói theo Yến Tử là "biến sức lực thành tương hồ" bằng không, sự đấu trí căng thẳng sẽ khiến ta vô cùng mệt óc. Vả lại, nói thẳng ra thì bọn mình dù gì cũng là vãn bối. Kẻ sinh sau đẻ muộn đi thỉnh an người lớn là một hình thức lễ độ, chẳng có gì xấu hổ cả. Còn thủ đoạn mà hoàng hậu đã dùng đối phó với chúng ta, bà ấy tự khắc sẽ biết là sai. Trong khi chúng ta mà giả vờ như không có bà ấy hiện hữu trong cõi đời, thì đó là lỗi của bọn mình đấy!
Vĩnh Kỳ suy nghĩ rồi nói:
- Điều Tử Vy nói là đúng, bây giờ có thể nói cả hoàng cung đều biết chuyện Hoàng a ma đích thân đến tận Nam Dương rước bọn mình về. Tôi nghĩ là... sẽ chẳng có ai muốn đối đầu với bọn ta nữa đâu, ngay cả thái độ của lão phật gia đã nhẹ bớt nhiều rồi không phải sao? Hoàng hậu đang ở thế "độc mộc bất thành lâm" (một cây chẳng làm nên rừng) thì chúng ta cũng nên lễ độ một chút, chẳng có gì sai trái.
Yến Tử ngang bướng.
- Tôi là người không có giáo dục, nên không cần biết bà ta là cây có độc hay không có độc, mặc!
Trong lúc mọi người đang tranh luận, thì bên ngoài có tiếng thái giám rao:
- Hoàng thượng giá đáo!
Yến Tử khoác tay:
- Kệ nó, kệ nó! Chẳng qua là tay láo khoét lại hù dọa!
Nhưng Yến Tử còn chưa dứt lời thì vua Càn Long đã bước vào cửa, lớn tiếng hỏi:
- Yến Tử nói gì đó, mặc trẫm à? Còn dám bảo trẫm là tay láo khoét nữa ư?
Mọi người nghe tiếng vua giật mình, bây giờ mới biết là vua Càn Long thật đã đến. Vội vàng quay qua thi lễ, vua Càn Long thấy đông đủ cả, vui vẻ hỏi:
- Đêm qua các con ngủ ngon không, đang bàn tính gì đó?
Nhĩ Khang tâu:
- Bẩm hoàng thượng, mọi người đang nghiên cứu xem có nên hay không nên đến Khôn Ninh cung thỉnh an hoàng hậu ạ.
Vua Càn Long nghe nói ngạc nhiên, nhưng suy nghĩ một chút nói:
- Chẳng lẽ các ngươi vẫn còn cởi mở tấm lòng như vậy ư? Thế cũng tốt nhà mà có vui vẻ thì mới hưng thịnh. Các con quay về trẫm đã thấy vô cùng sung sướng. Những chuyện cũ trẫm nghĩ thôi thì hãy để nó qua hết đi. Giờ nếu các con có ý định đến đấy, thì trẫm sẽ cùng đi với các con, để có gì các con cũng không bị thiệt thòi
Thế là vua Càn Long dẫn đầu đi trước, mọi người theo sau Yến Tử thấy mọi người cùng đi, không thể không theo cùng, mặc dù không thấy vui.
o0o

http://tieulun.hopto.org

Mọi người vừa bước vào đến khuôn viên Khôn Ninh cung, thì Nhĩ Khang bỗng chạm trán với một thái giám đang đứng lấp ló nơi cửa. Khuôn mặt gã thái giám này rất quen thuộc. Lúc nhìn kỹ, Nhĩ Khang bỗng giật mình, vội đẩy mạnh vào lưng Vĩnh Kỳ nói:
- Vĩnh Kỳ, ngươi nhìn kỹ tên thái giám này, có phải hắn là tay chỉ huy sát thủ ở ngoại ô thành Lạc Dương không?
Vĩnh Kỳ nghe vậy nhìn kỹ, rồi kêu lên:
- Chính là hắn!
Tay thái giám đó, chẳng phải là ai khác, chính là tay chân thân tín của hoàng hậu, hắn là sát thủ Ba Lãng.
Lúc đó Ba Lãng cũng đã trông thấy vua Càn Long, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, và Yến Tử, Tử Vy đi tới, nên vội vàng muốn tránh mặt, hắn cúi thấp xuống, xâm xâm đi về phía vườn hoa.
Nhĩ Khang gọi giật lại:
- Đứng lại, ngươi muốn chạy trốn ư?
Ba Lãng thấy tình hình không ổn, vội giả vờ không nghe thấy, bước nhanh hơn. Nhĩ Khang lập tức phi thân đuổi theo, vừa đuổi vừa hét:
- Vĩnh Kỳ, hãy chận hắn lại! Đừng để hắn chạy thoát một lần nữa.
Vĩnh Kỳ nghe vậy cũng nhón chân đuổi theo, vua Càn Long ngạc nhiên hỏi:
- Đột nhiên rồi hai đứa bỏ chạy đi đây vậy, hắn đuổi bắt ai thế?
Yến Tử lúc đó cũng đã nhìn ra, nói lớn với vua:
- Đúng rồi, Hoàng a ma ơi! Chính là hắn đấy, hắn đã dẫn đám sát thủ truy sát tụi con ở ngoại ô thành Lạc Dương. Hắn còn nói là làm theo lệnh của Hoàng a ma, Hoàng a ma đã ra lệnh gặp bọn con ở đâu giết đó, không buông tha hay nể nang gì cả. Hắn bảo phải lấy thủ cấp bọn con về để phụng mạng Hoàng a ma nên đánh thẳng tay. Bọn con thì không dám mạnh tay đánh lại người triều đình nên kết quả Nhĩ Khang bị trúng hai đao, suýt chết, Vĩnh Kỳ ăn một đao, máu me đầy người. Mọi người bị một phen thất kinh hồn vía.
Vua Càn Long ngạc nhiên.
- Có chuyện đó nữa ư?
Yến Tử lúc đó cũng không dằn được, định bỏ mặc vua ở dấy đuổi theo tên thái giám, miệng hét:
- Con cũng muốn tham gia bắt hắn.
Nhưng Tử Vy đã ôm chặt lấy Yến Tử lại nói:
- Thôi thôi, chị đừng tham gia, chị mà tham gia càng làm rối thêm, rồi hắn lại chạy thoát, để Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang bắt họ đủ rồi!
Vua Càn Long hiểu ngay sự việc, vội ra lệnh.
- Người đâu, đến đây hết cho ta! bắt thích khách, bắt thích khách!
Thế là đám thị vệ từ khắp nơi, tuốt kiếm chạy đến. Vua Càn Long chỉ về phía Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang đang đánh nhau với Ba Lãng nói:
- Hãy mau chóng đến đấy hỗ trợ Ngũ a ca và Nhĩ đại gia, vây chặt tên thích khách lại. bắt sống tên thích khách giả dạng thái giám kia về đây cho ta!
- Dạ.
Lập tức thị vệ từ bốn phía đổ xô tới, Ba Lãng tuy võ nghệ cao cường, nhưng mãnh hổ nan địch là quần hổ. Đám thị vệ lại toàn là cao thủ võ công, đó là chưa nói Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đang quyết chí, nên xuất chiêu không khoan nhượng. Thế là chỉ mấy phút sau, Ba Lãng đã bị đánh ngã.
Đám thị vệ ùn tới dùng dây cột chặt Ba Lãng đưa đến trước mặt vua Càn Long.
Vua Càn Long trừng mắt hỏi:
- Ngươi là ai, đã phụng mệnh của ai mà dám hạ độc thủ với các cát cát và Ngũ a ca chứ? Nói mau!
Ba Lãng thấy thái độ giận dữ của vua, nên cũng khiếp sợ tâu:
- Dạ tiểu nhân là Ba Lãng, phụng mệnh hành sự xin hoàng thượng minh xét!
Vua Càn Long trừng mắt:
- Ngươi bảo là phụng mệnh hành sự vậy ngươi đã phụng mệnh ai?
Ba Lãng vội đáp:
- Dạ phụng mệnh hoàng hậu nương nương ạ, lệnh phán là với đám đồng bọn của Ngũ a ca thì phải "trảm thảo trừ căn" (chặt cỏ diệt luôn gốc)
Vua Càn Long nghe vậy gầm lên:
- Sao lại có thể được, bây đâu hãy giải nó theo ta tìm hoàng hậu hỏi cho ra lẽ.
o0o

http://tieulun.hopto.org

Lúc đó hoàng hậu lại không có mặt ở Khôn Ninh cung, bà đã nghe lời khuyên của Dung ma man, nên đã chấn chỉnh tình cảm lại và đang đến Từ Ninh cung thỉnh an thái hậu.
Vua Càn Long không tìm thấy hoàng hậu ở Khôn Ninh cung, bèn cho người áp tải Ba Lãng. Rồi cùng Tử Vy, Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang kéo nhau đến Từ Ninh cung. Vừa vào đến nơi gặp thái hậu, vua Càn Long đã sụp xuống tâu:
- Bẩm lão phật gia, nhi thần nghe nói hoàng hậu đang ở đây, nên vội đến ngay. Xin lão phật gia hãy cho người gọi bà ấy ra để đối chất!
Thái hậu kinh ngạc, Tịnh Nhi đứng phía sau thấy đoàn người rầm rộ đến cũng ngạc nhiên, thái hậu hỏi:
- Có chuyện gì vậy? Mới sáng sớm mà hoàng đế đến đây um sùm thế này, chuyện quan trọng lắm ư?
Thái hậu nhìn xuống thấy vua dẫn theo một người bị trói máu me đầy người biết là phải có chuyện lớn nên quay qua sau. Vừa lúc đó hoàng hậu và Dung ma ma cũng ra đến nơi, nhìn thấy Ba Lãng hai người đã tái mặt ngay.
Vua Càn Long trừng mắt nhìn hoàng hậu lớn tiếng:
- Hoàng hậu, trẫm hỏi ngươi cái tay đang bị trói kia có phải là thủ hạ thân tín của ngươi không? hắn đã khai báo, bảo là ngươi sai hắn giả mạo thánh chỉ, bảo là trẫm hạ lệnh "giết không tha" để truy sát đám Vĩnh Kỳ, Yến Tử, Tử Vy, Nhĩ Khang đúng không?
Hoàng hậu run rẩy lùi ra sau.
- Dạ không! Thần thiếp không quen biết hắn! Thần thiếp hoàn toàn không biết hắn là ai cả!
Ba Lãng quỳ đó nghe hoàng hậu chối tội, phủ nhận vừa sợ vừa giận, vội nói:
- Hoàng hậu nương nương! người là người bề trên tâm địa thánh thiện. Nô tài vâng lời người làm việc người giao, sao lại bảo là không quen biết nô tài được chứ?
Hoàng hậu lắc đầu chối.
- Ngươi là ai ta đâu biết, đừng có vu oan giá họa để hại ta!
Ba Lãng tròn mắt hét:
- Hoàng hậu sao vậy? Nô tài là Ba Lãng đây mà, hoàng hậu không nhìn ra ư?
Hoàng hậu vội quay qua vua:
- Ba Lãng, Ba Lãng nào? Thần thiếp chưa hề nghe đến cái tên đó... Xin hoàng thượng minh xét.
Ba Lãng thấy mình chết đã đến nơi mà hoàng hậu không đưa tay ra cứu vớt, giận quá nói:
- Hoàng hậu nương nương, nô tài đã vì người bán xương bán máu giúp hoàng hậu nhiều việc, vậy mà hôm nay người lại không đứng ra cứu nô tài. Thế này thì tôi rõ là kẻ đui mù đã thờ sai chúa, chẳng lẽ hoàng hậu nương nương đã quên rồi ư? Lần trước hoàng hậu nương nương bảo nô tài hối lộ Cao Viễn, Cao Đạt để đặt con bù nhìn vải dưới nệm cát cát trong Thấu Phương Trai? Nếu quên thì nô tài xin thêm, hoàng hậu nương nương còn sai nô tài đến tận Tế Nam mua chuộc ông chú bà thiếm của Tử Vy cát cát và cả bà mụ đỡ đẻ để họ thay đổi ngày tháng sinh của cát cát? Còn nếu đến nước này mà hoàng hậu nương nương cũng không nhận thì nô tài, xin hoàng thượng cho người mới Cao Viễn, Cao Đạt đến đây đối chất, cả ông chú bà thiếm của Tử Vy nữa, xem thử nô tài có nói dối không?
Ba Lãng chưa dứt lời thì hoàng hậu nương nương đã sợ hãi đến độ muốn ngất đi. Dung ma ma đứng cạnh phải đỡ lấy.
Những lời của Ba Lãng làm Tử Vy, Yến Tử, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ rung động. bây giờ họ mới hiểu ra sao lại có những chuyện trùng hợp thế.
Hoàng hậu vừa khoát tay lắp bắp nói:
- Này, này. Ta với ngươi không thù không oán, không dính dấp gì cả, tại sao ngươi lại... lại nói những điều đó... Ngươi định hãm hại ta ư?
Thái hậu đứng đó chứng kiến sự việc, bà hoàn toàn bất ngờ, bà không biết phải phản ứng sao, ngoài việc bực tức vì thất vọng.
- Hoàng hậu! có thể có chuyện thế này thật sao? Bao nhiêu năm qua ta tin tưởng ngươi đứng phía sau đỡ đần cho ngươi vì ta nghĩ ngươi là người thật thà cô thế. Đâu ngờ ngươi lại lắm quỷ kế xảo quyệt thế này, thì ra tất cả những chuyện xấu xa đều là do ngươi đặt ra để hại Tử Vy và Yến Tử. Ngươi đã lợi dụng sự tin tưởng và yêu quý của ta, đẩy ta vào chỗ làm nhưng chuyện bất nhân bất nghĩa. Thật là thất vọng, ngươi khiến ta tức chết đi được!
Lời của thái hậu khiến hoàng hậu càng sợ hãi, bà lùi ra sau mặt tái hẳn, không biết phải biện minh thế nào. Mọi chuyện đã sáng tỏ, vua Càn Long khoát tay với bọn thị vệ.
- Hãy mang tên Ba Lãng này nhốt vào ngục tối, rồi cho người kêu Cao Viễn, Cao Đạt đến đối chất xem sao!

http://tieulun.hopto.org

- Vâng.
Mấy tay thị vệ bước tới kéo Ba Lãng đi, hắn vừa đi vừa hét:
- Hoàng hậu nương nương! người hãy giúp nô tài đi chứ, nô tài đã hết lòng phục vụ người, chẳng lẽ... chẳng lẽ... xin người hãy nghĩ lại đi.
Hoàng hậu chỉ đứng yên, cơn giận của vua Càn Long ùn ùn kéo tới, người quay qua chỉ thẳng vào mặt hoàng hậu nói:
- Ngươi là hoàng hậu của trẫm, là bậc mẫu nghi của một nước, sao lại có thể có lòng dạ độc ác như vậy? Tội ác của ngươi càng lúc càng chất chồng, hết hại Yến Tử đến Tử Vy, không phải một lần mà là nhiều lần. Rồi lại càng khiến trẫm hiểu lầm sự trung trinh của Vũ Hà... Khiến chút nữa thì ta đã mất đi một đứa con thảo, mi bày mưu tính kế đặt ra chuyện bù nhìn ếm bùa để ra khảo Tử Vy, bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, ngươi còn không biết ăn năn hối lỗi, mà còn ở đó chối tội. Trẫm mà không giết ngươi, thì cái hận này chưa tan được.
Rồi quay qua sau, vua ra lệnh.
- Người đâu, hãy trói hoàng hậu lại, lập tức mang đi chém cho ta!
Lúc đó Vĩnh Cơ từ trong nhà chạy ra nghe vua phán sợ quá, nó ôm chặt lấy chân vua Càn Long khóc:
- Hoàng a ma, xin người hãy khai ân! Đừng giết Ngạc nương của con, con van người, đừng giết ngạc nương con mà...
Vua Càn Long ngạc nhiên:
- Tại sao Vĩnh Cơ lại ở đây. Nại nương đâu sao không đưa đi chỗ khác ngay đi!
Vú em vội chạy tới kéo Vĩnh Cơ nhưng Vĩnh Cơ đâu có chịu bỏ đi nó quay qua ôm chặt lấy hoàng hậu, vừa khóc vừa nói:
- Hoàng ngạc nương... Hoàng ngạc nương đừng bỏ con.
Đến lúc này thì hoàng hậu thấy mọi việc tan nát cả biết là mình đã đi đến đường cùng, nên ôm chặt lấy Vĩnh Cơ, khóc không thành tiếng. Trong khi Tử Vy Yến Tử, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ vẫn chưa hết bàng hoàng.
Dung ma ma thì nhìn hoàng hậu với Thập Nhị a ca rồi thấy sự giận dữ của vua, thái độ bực dọc của thái hậu, biết là cái phao cuối cùng đã tuột khỏi tầm tay, nên thu hết can đảm bước tới trước mặt vua nói:
- Bẩm hoàng thượng, tất cả những sự việc trên đều do nô tài một tay đạo diễn. hoàng hậu nương nương chẳng hề hay biết gì cả, nương nương cũng bị nô tài qua mặt luôn. Mọi thứ bắt đầu bằng sự ganh tị, từ đó đưa đến thù hận, nô tài ghét cay đắng hai cô cát cát dân dã nên bằng mọi cách khai trừ hai cô ấy ra khỏi hoàng cung. kể cả chuyện vu khống bịa đặt, thủ tiêu, Vì vậy xin bệ hạ minh xét, đừng nghĩ oan cho hoàng hậu. bẩm oàng thượng, xin người cứ giết nô tài, mà tha tội cho hoàng hậu vậy.
Vua Càn Long trợn mắt nhìn Dung ma ma, không dằn được tức giận, ông thẳng chân đá Dung ma ma lăn cù.
- Này, Dung ma ma! bộ ngươi tưởng ta sẽ bỏ qua cho ngươi ư? Cái đầu của ngươi, ta đã định cắt đi từ lâu rồi. Bởi vì những hành động sai trái của hoàng hậu đều do ngươi xíu giục cả. Nhưng trước đây vì nể tình ngươi, nguyên là vú nuôi của hoàng hậu, nên ta tha và để yên đến ngày nay. Vậy mà không ngờ, ngươi chẳng những không biết sai trái hối cải, cứ tiếp tục gây ra sóng to gió lớn, ngươi ác độc cực điểm. Nhưng thôi, bây giờ trẫm cùng chiều theo ý ngươi, giết ngươi trước rồi giết hoàng hậu sau không muộn.
Nói xong vua quay qua đám thị vệ.
- Bây đâu, mang Dung ma ma ra pháp trường xử trảm ngay lập tức, lệnh phải thi hành ngay!
Đám thị vệ xông đến kéo Dung ma ma.
- Nô tài xin tuân mệnh!
Dung ma ma nước mắt đầm đìa nói với đám thị vệ.
- Xin các vị hãy để tôi dập đầu chào chủ nhân lần cuối rồi hãy đi.
Nói xing Dung ma ma lết tới trước mặt hoàng hậu cung kính dập đầu, nghẹn giọng nói:
- Nương nương! Vậy là từ đây nô tài không còn được phục vụ nương nương nữa, hãy tha lỗi, nô tài xin đi trước một bước đây.
Hoàng hậu nghe vậy òa lên khóc, buông Vĩnh Cơ ra, ôm lấy Dung ma ma, quay qua vua Càn Long nói:
- Hoàng thượng! xin người hãy khai ân, xin người hãy khai ân! Thần thiếp xin dập đầu van xin hoàng thượng đây... Hoàng thượng, hoàng thượng!
Vĩnh Cơ thấy mẹ ruột mình xuống nước như thế cũng bước tới quỳ kế bên nói:
- Hoàng a ma... Tại sao lúc nào con thấy Hoàng a ma ra lệnh chặt đầu người vậy, Hoàng a ma thích như vậy lắm ư? Xin Hoàng a ma hãy tha cho Dung ma ma một lần đi!

http://tieulun.hopto.org

Dung ma ma thấy mẹ con hoàng hậu như vậy, không đành lòng bước tới ôm cả hai mẹ con hoàng hậu, vừa khóc vừa nói:
- Thôi nương nương và a ca đừng xin nữa, nô tài đi đây, xin ở lại bảo trọng... Dung ma ma này xin hứa kiếp sau sẽ cố đầu thai lên tiếp tục hầu hạ người... Hoàng hậu nương nương đối xử tốt với nô tài như vậy... có chết nô tài cũng cam lòng.
Và thế là cả ba ôm nhau mà khóc.
Vua Càn Long nhìn chẳng những không xúc động, còn quay qua hét đám thị vệ.
- Bọn bây còn chần chờ gì nữa? Không kéo Dung ma ma đi chém ngay cho ta đi?
Đám thị vệ nghe vậy bước tới định kéo Dung ma ma đi, nhưng hoàng hậu đã ôm chặt Dung ma ma không buông tha. Thế là một cuộc giằng co, dám thị vệ lúc này chẳng nề nang, gỡ tay hoàng hậu và Dung ma ma bị lôi đi. Dung ma ma vừa đi vừa thất thanh gọi:
- Xin nương nương hãy bảo trọng... Thập Nhị a ca hãy bảo trọng...
Hoàng hậu giờ không còn cái gì để giữ, bò lăn dưới đất vừa bò vừa gọi:
- Dung ma ma ơi, Dung ma ma! Hãy quay lại.. hãy quay lại.
Và tới nước này thì Tử Vy không dằn lòng được nữa, nước mắt chảy dài, Tử Vy bước tới đưa tay chận đám thị vệ lại.
- Khoan đã đợi một chút!
Đám thị vệ nghe vậy dừng lại, Tử Vy quay qua vua Càn Long quỳ xuống tâu:
- Hoàng a ma! Xin người hãy khai ân cho Dung ma ma! Bà ấy tuy làm nhiều điều lầm lỡ, nhưng đó là đầy tớ tốt, trung kiên với chủ, chuyện đó khiến ai cũng cảm động. Xin hoàng thượng hãy nghĩ lại tình cảm dành cho Thập Nhị a ca mà tha thứ cho Dung ma ma. Nếu tình cảm đó còn chưa đủ, thì xin hãy nghĩ đến tình cảm dành cho Tử Vy này mà tha cho bà ta một lần cuối!
Vua Càn Long nghe vậy ngạc nhiên.
- Tử Vy này, con không biết là cái mụ già gian tặc này đã hại con biết bao lần rồi ư? Bà ta đã khiến con dở sống, dở chết mấy phen. Từ cái vụ ném con bù nhìn vải vào phòng con để vu oan, cho đến chuyện đưa ông chú bà thiếm của con từ quê lên làm chứng giả, rồi còn phái người truy sát bọn con. Họ quyết phải giết sạch bọn con mới can tâm, các con còn sống được, thoát hiểm được đến nay là mệnh lớn. Vậy mà bây giờ, đã biết sự thật, tại sao con còn xin tha cho Dung ma ma? Con không sợ là lần sau con lại bị rơi vào quỷ kế nữa ư?
Tử Vy gạt lệ nói:
- Bẩm Hoàng a ma, sau một thời gian dài gian truân trốn chạy, con đã ngộ ra được một điều. Đấy là, cái đức đẹp nhất trong cuộc đời này là sự khoan dung. Bẩm Hoàng a ma, con biết ở cõi đời này có người còn mang cả hận thù nặng gấp trăm lần con, vậy mà họ vẫn có thể gát sang một bên để mang lại hạnh phúc cho người khác. Cái gương của họ giúp con nhận ra một điều đấy là chỉ có "vị tha, khoan dung" mới có thể "hóa lệ khí vi tường hòa" (biến cái hung hản thành sự hiền hòa). Vì vậy con nghĩ là nếu Hoàng a ma muốn có một gia đình êm ấm vui vẻ, thì tốt nhất nên tha thứ cho họ!
Nhĩ Khang, Yến Tử, Vĩnh Kỳ nghe Tử Vy nói mà bàng hoàng, chỉ có Nhĩ Khang là hiểu trọn vẹn ý của Tử Vy. Tử Vy đã muốn mượn cái gương của Tiêu Kiếm. Tiêu Kiếm có thể gát cái thù cha qua một bên. Biến can qua thành hòa bình để mưu đồ hạnh phúc cho Yến Tử. Thì... trên đời này còn có thù hận nào mà không hóa giải được chứ? Cái hình ảnh cao cả của Tiêu Kiếm chợt xuất hiện trong đầu Khang, khiến Khang cũng cầm lòng không đậu, bước tới quỳ cạnh Tử Vy.
- Bẩm hoàng thượng, Tử Vy nói đúng đấy, cái đức quý nhất trên đời này là sự khoan dung. Thần và Tử Vy đều ngộ rất rõ điều này, bọn thần đã thấy và đã bị tấm gương đó làm cảm động. Thần nghĩ đó là một đức tính tốt cần phát huy, thôi thì hãy tha cho Dung ma ma đi ạ.
Tịnh Nhi nhìn thấy cảnh đó, cảm động chảy nước mắt. Thái hậu cũng thế, mãi đến lúc này mới hiểu được tại sao vua Càn Long lại yêu quý Tử Vy như vậy. Bà chợt thấy hối tiếc về những tiên kiến trước kia của mình với Tử Vy.
Nhưng ngay lúc đó vua lại nói:
- Không được, Dung ma ma đã phạm tội nhiều lỗi tày trời. nhưng lỗi lầm này, chặt mười cái đầu của mụ ta vẫn chưa làm ta hả giận, làm sao mà tha được chứ?
Nói xong ông quay qua đám thị vệ.
- Còn chần chờ gì nữa, ta bảo tụi bây mang đi chém đi, ta cấm không cho phép ai xin xỏ nữa, kéo đi, ta chẳng những chỉ muốn chém đầu Dung ma ma này, mà cả hoàng hậu nữa. Hai người này chẳng ai thoát được tội chết cả!

http://tieulun.hopto.org

Đám thị vệ hô:
- Tuân lệnh!
Và tiếp tục xông tới mang Dung ma ma đi, hoàng hậu bất lực nhìn theo khóc.
- Dung ma ma! Ngươi hãy đến suối vàng trước chờ ta... rồi ta sẽ đi theo ngươi thôi mà.
Dung ma ma nghẹn lời:
- Xin hoàng hậu bảo trọng... xin hoàng hậu bảo trọng...
Tử Vy thấy chưa đánh động đến tâm vua Càn Long một ý nghĩa thoáng qua, vội rút lệnh bài trong người ra đặt trước mặt vua Càn Long.
- Hoàng a ma, vậy thì con xin sử dụng Kim Bài lệnh tiễn này của người vậy, con xin người hãy tha mạng cho Dung ma ma một phen.
Vua Càn Long nhìn thấy Kim Bài lệnh tiễn giật mình nói:
- Tử Vy, sao con làm vậy?
Tử Vy cầm Kim Bài lệnh tiễn quay sang Thái hậu nói:
- Con biết lệnh tiễn này chỉ sử dụng được ba lần, vậy thì lần thứ nhất, con xin Hoàng a ma tha mạng cho Dung ma ma, lần thứ hai con xin tha mạng cho hoàng hậu nương nương ạ!
Mọi người đứng đó đều bất ngờ, vua Càn Long vừa bực tức vừa cảm động nói:
- Tử Vy, con... sử dụng Kim bài vậy liệu có đúng không? tại sao lại xử dụng một cách khinh xuất như thế?
Tử Vy rất bình tĩnh cầm Kim Bài lệnh tiễn trên tay, quỳ xuống trước mặt vua Càn Long nói:
- Con nghĩ rằng Hoàng a ma đã ban đặc quyền cho con thì hãy để nó phát sinh tác dụng, đừng thu hồi trong lúc này.
Yến Tử thấy Tử Vy hành động như vậy cảm động quá, bản chất cố chấp chợt nhiên biết mất. Cô nàng cũng hùng dũng bước ra quỳ xuống cạnh Tử Vy.
- Bẩm Hoàng a ma! Hắn Hoàng a ma cũng biết tánh con "thù thì phải trả" con rất sòng phẳng. Nhưng mà lần này thấy Tử Vy chơi đẹp quá, khiến con vô cùng cảm động. Dung ma ma ở trong cung này đối với con là kẻ thù không đội trời chung, bà ấy đã làm con nhiều lần chết đi sống lại, con căm thù bà ta vô cùng. Nhưng như lời Tử Vy nói, cái quý nhất trong cõi đời này là sự "tha thứ". Con từ nào đến giờ chỉ biết gây họa cho người khác, làm phiền mọi người, chứ chẳng nên thân gì cả. Vì vậy hôm nay con cũng muốn bắt chước Tử Vy làm đẹp một lần... Nếu Tử Vy sử dụng một tấm kim bài chưa đủ, thì còn con... con cũng có nữa...
Yến Tử vừa nói vừa móc tấm Kim bài ra. Đến lúc đó vua Càn Long đành khoát tay.
- Thôi đủ rồi, đủ rồi! Khỏi mang thêm ra nữa!
Vĩnh Kỳ thấy Tử Vy, Yến Tử, Nhĩ Khang đều quỳ trước mặt vua, vội vàng bước tới quỳ cạnh Yến Tử nói:
- Bẩm Hoàng a ma, mặc dù đám Dung ma ma giở đủ ý đồ để hãm hại chúng con. Nhưng trời cao quả là có mắt, đã giúp bọn con vượt qua hết bao nhiêu hiểm trở, Bọn con đã lành lặn mà quay về đây, đó là phúc đức lắm rồi. Vả lại, nhờ cái lần đi xa này, bọn con cũng hiểu rõ hơn tấm lòng nhân hậu của Hoàng a ma, nhờ vậy mà tình phụ tử đã khắn khít hơn, hiểu biết nhiều hơn. Đối với bọn con có thể coi đó như là "nhân họa đắc phước" (vì gặp tai họa mà được phước). Và trong cái giây phút đoàn viên cảm động này, xin để mọi việc trong sáng, đừng để chuyện chặt đầu ám ảnh mà mất vui.
Nhĩ Khang gật đầu, nói thêm:
- Ngũ a ca nói đúng! bẩm hoàng thượng, Dung ma ma dù gì cũng là một bà già sống lâu năm trong cung đình. Từ lúc chào đời đến nay, cuộc đời bà ấy đã gắn chặt với hoàng cung, nên có thể nói là kém hiểu chuyện đời. Nếu bây giờ vì chuyện này mà bà ta biết ăn năn hối lỗi, cải tạo nên người thì chuyện đó chẳng phải là có giá trị hơn chuyện chặt đầu bà ta ư?
Vua Càn Long trố mắt nhìn bốn người trẻ tuổi, ông không ngờ họ lại có ý nghĩ vị tha khai phóng thế. Thái hậu từ nào đến giờ là người đọc kinh niệm phật. Chuyện tu hành đã ảnh hưởng phần nào đến tâm tính bà, vì vậy sự việc trước mặt càng khiến bà cảm động khôn xiết. Bà không dằn được, bước tới nói với vua.
- Hoàng đế, chẳng lẽ người không thấy bọn trẻ này tâm địa thiện lương hậu đạo? A di đà phật, thôi thì... Tổ thượng tích đức sao... Ta cảm động quá... Ta không ngờ chúng nó lại tốt như vậy.
Rồi bà quay qua Dung ma ma lớn tiếng.
- Dung ma ma, nãy giờ ngươi có nghe thấy không? Ngươi có biết hối cải không chứ?
Dung ma ma cũng thật bất ngờ, thấy chết đến nơi rồi mà phút cuối mọi chuyện lại đổi thay. Sự trong sáng

http://tieulun.hopto.org

và hiền lành của bốn người trẻ tuổi làm cho bà vừa cảm động, vừa hối hận, vừa xấu hổ. Càng nghĩ càng ngượng đến độ muốn chui xuống đất mà trốn đi. Ngươi đàn bà già này đã dâng hiến suốt cuộc đời mình cho hoàng hậu, vì lợi ích và quyền hạn của hoàng hậu đã không từ bất cứ thủ đoạn nào. Nhưng cuối cùng nhân tính cũng có lúc mở ra, lương tâm đôi khi cũng cắn rứt. Một lần vua Càn Long muốn đưa hoàng hậu vào tông nhân phủ, Tử Vy đã ân cần van xin. Bây giờ lại một lần nữa, tội chết trước mắt mà lại được Tử Vy cứu.
Dung ma ma lết tới trước mặt bốn người trẻ tuổi dập đầu liên tục, vừa khóc vừa nói:
- Nô tài xin cảm tạ Tử Vy cát cát, Hoàn Châu cát cát, Ngũ a ca và Phước đại gia, đại ân đại đức của các vị khiến nô tài hổ thẹn vô cùng. Nô tài đã làm biết bao chuyện xấu xa thế mà còn được các vị xin với hoàng thượng tha tội chết, nô tài nguyện kiếp sau sẽ làm thân trâu ngựa để báo đáp lại các vị.
Dung ma ma nói xong, quay qua dập đầu với vua Càn Long nói:
- Bẩm hoàng thượng, Dung ma ma này biết là tội lỗi tày trời, trăm cái đầu cũng không đủ xóa hết tội, nên chẳng có lý do gì để được ân xá. Nhưng nô tài chỉ xin hoàng thượng một điều, nô tài chết nhưng hãy để hoàng hậu nương nương sống. Dung ma ma này chỉ là một nô tài, có chết cũng chẳng ai quan tâm. Nhưng hoàng hậu nương nương là người đầu ấp chăn gối của hoàng thượng, xin người hãy nhủ lòng nghĩ đến mà tha thứ.
Vua Càn Long nhìn Dung ma ma, sự căm ghét vẫn còn đó nhưng lòng khoan dung của Tử Vy đã làm ông xao động, đó là chưa nói cạnh đó còn Kim Bài lệnh tiễn. Chính điều này mới làm ông khó xử, đang phân vân, thì đã nghe thái hậu nói:
- Thôi hoàng đế ạ, đã hứa tha người được thì phải tha thôi.
Vua Càn Long nghe vậy, tuyên bố:
- Dung ma ma, hôm nay ngươi gặp may đấy, vừa được Tử Vy xin tội lại vừa có Kim Bài lệnh tiễn, nên ta không thể không tha chết cho ngươi. Nhưng mà tội ngươi quá nặng tội chết có thể tha, nhưng tội sống thì phải trị!
Rồi vua ra lệnh cho đám thị vệ.
- Người đâu, hãy mang bà ta ra sân sau, đánh một trăm trượng cho ta.
- Dạ.
Đám thị vệ ứng xong lôi Dung ma ma ra sân sau. hoàng hậu thấy vậy lồm cồm đứng dậy chạy theo. Đám Yến Tử ngẫm nghĩ, Dung ma ma đã quá già e là không chịu nổi một trăm trượng nên cũng bước theo hầu can thiệp.
o0o
Khi mọi người ra đến sân, thì đã thấy bọn thái giám dùng những tám ván sắp dài trên nền gạch cho phẳng. rồi đẩy Dung ma ma nằm lên, xong có hai thái giám khác tay cầm trượng to đưa cao chờ lệnh.
Dung ma ma nằm dài trên ván phẳng, mặt tái bệch, đợi định đoạt số mệnh chớ không còn là một Dung ma ma quyền uy hét ra lửa ngày nào.
Hoàng hậu loạng choạng bước tới, đưa cao tay lên.
- Hoàng thượng, xin hãy niệm tình! Dung ma ma tuổi cao sức yếu làm sao chịu nổi một trăm trượng, ngay năm mươi trượng e là bà ta đã hồn lìa khỏi xác rồi. Chắc chắn là Dung ma ma sẽ không chịu nổi đâu, hoàng thượng đã đại xá tha chết cho bà ấy, thì xin mở lòng tử bi cho trót luôn, xin hãy tha cho Dung ma ma luôn đi.
Vua Càn Long bực dọc trước sự van nài quá đáng của hoàng hậu.
Tử Vy, Yến Tử, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đứng đó chứng kiến cảnh trên cũng nghĩ như hoàng hậu nhưng thấy thái độ cương quyết của vua không biết phải nói sao.
Thái hậu cũng yên lặng, chỉ có Vĩnh Cơ, thằng bé cố vùng ra khỏi tay vú em chạy tới trước mặt vua.
- Hoàng a ma, con van người hãy tha cho Hoàng ngạc nương và cả Dung ma ma nữa!
Vua Càn Long quay lại thấy Vĩnh Cơ, nhíu mày hét vú em.
- Vú em đâu, tại sao lại để Thập Nhị a ca ở đây? Hãy mang sang lệnh phi nương nương từ đây về sau. Thập Nhị a ca là con của lệnh phi nương nương, nghe trẫm nói không?
Hoàng hậu nghe vậy giật mình sợ hãi, quay qua chỉ thấy Vĩnh Cơ bị hai bà ma ma khác kéo đi, Vĩnh Cơ cố trì lại khóc.
- Hoàng ngạc nương ơi, Hoàng ngạc nương!
Bấy giờ thì hoàng hậu không dám nghĩ đến Dung ma ma nữa, mà chạy bay về phía Vĩnh Cơ.
- Vĩnh Cơ... Vĩnh Cơ con...
Vua Càn Long hạ lệnh cho hai tay thị vệ cầm trượng.

http://tieulun.hopto.org

- Sao không đánh đi, còn chần chờ gì nữa? Đánh!
Hai cây trượng dài liên tục ngã xuống, Dung ma ma đau quá hét lên. Hoàng hậu nghe vậy lại quay qua Dung ma ma, nhưng đã bị các thị vệ đứng gần đó cản lại, lòng đau như cắt.
- Một... hai... ba... bốn...
Tiếng thị vệ đếm theo nhịp đánh.
Rồi tiếng Dung ma ma quằn quại rên la.
- Ối da... ối da... Vạn tuế gia ơi... Xin người hãy khai ân... Xin người hãy để cho nô tài chết một lần hay hơn không... Tử Vy cát cát... Hoàn Châu cát cát... cho nô tài xin lỗi... Nô tài biết mình sai rồi... Xin cát cát hãy nói giúp với vạn tuế gia...
Hoàng hậu thì nước mắt đầm đìa, vừa nhìn Dung ma ma vừa nhìn theo Vĩnh Cơ mà lòng đau như cắt.
Người cố vùng vẫy khỏi tay thị vệ và chạy bay đến cạnh Dung ma ma, nằm ngay trên người của người vú già, khiến các tay thị vệ đang đánh phải ngưng lại.
- Hoàng thượng, thần thiếp biết mình đã phạm lỗi nhiều lần tội và không thể tha, thôi thì hoàng thượng hãy mang thiếp và Dung ma ma ra chém cùng một lúc, chứ đừng đánh hành xác Dung ma ma thế này nữa. Tất cả lỗi lầm của Dung ma ma phạm phải đều là vì thần thiếp mà làm Vậy thì hãy để thần thiếp được cùng bà ấy làm bạn nơi chốn suối vàng... Xin đừng đánh nữa, hãy ban cho được chết đi!
Dung ma ma thấy hoàng hậu chạy đến dùng thân đỡ đòn cho mình, cảm kích vô cùng, vừa khóc vừa nói:
- Hoàng hậu ơi, hoàng hậu, nương nương ơi nô tài đã hại chết nương nương rồi!
Tử Vy thấy vậy cảm động quá, nên bước tới quỳ trước mặt vua.
- Bẩm Hoàng a ma, chiếc kim bài kia giảm được tội tử như vậy có giảm tội đánh không ạ?
Vua Càn Long khoát tay.
- Không được, con đừng có đem cái kim bài kia ra xin tỗi mãi như vậy, Cái mụ già này tâm địa hiểm độc, trẫm không thể không để mụ ta thoát khỏi thọ hình, mụ ta nào có xứng đáng để con cứ đem kim bài ra mà xin tội chứ? Con làm như vậy là mất uy cái kim bài của ta!
Rồi ông ra lệnh cho bọn thị vệ, thái giám.
- Kéo hoàng hậu ra, tiếp tục đánh!
Bọn thái giám bước tới kéo hoàng hậu ra, hoàng hậu vật vã.
- Đừng, đừng, xin hoàng thượng hãy khai ân, xin hoàng thượng hãy khai ân.
Tử Vy thấy vậy bước tới kéo vạt áo vua van xin
- Bẩm Hoàng a ma! Hoàng a ma không cho phép con sử dụng Kim Bài lệnh tiễn nữa, vậy thì trước khi tiếp tục đánh, Hoàng a ma có thể cho con đọc một bài thơ không?
Vua Càn Long ngạc nhiên.
- Đọc thơ à, trong cái giờ phút này mà con vẫn đọc thơ được ư?
- Vâng, xin Hoàng a ma nghe con đọc hết bài thơ rồi đánh, cũng không muộn mà.
Tất cả mọi người đều trố mắt nhìn Tử Vy không biết Vy định trổ nghề gì, còn vua Càn Long thì hiếu kỳ, nên gật đầu nói:
- Được, con cứ đọc đi, nhưng phải biết bài thơ của con cũng không cứu được mụ ta đâu.
Tử Vy bình tĩnh nghĩ ngợi, rồi chậm rãi đọc.
Nguyệt dịch tây lâu canh cổ
Ngư phu thu cung chuyển hồi gia
Vũ quá thiên tịnh hề thu
Thiết tượng tức đăng chánh hát trà
Tiều phu đảm sài tảo hạ san
Lặp hộ hoán cẩu thâu lạp xoa
Mỹ nhân hạ liễu thiên thu giá
Du lang cải hỏng mưu sinh nhai
Nhân lão bất khan bảng trùng khổ
Kỳ cầu hoàng thượng nhiêu thứ tha
dịch
Trăng lệch lầu tây trống canh điểm
Ngư phủ xếp lưới quay về nhà
Mưa tan trời tạnh ở chi nữa
Thợ nên tắt lửa uống trà thôi
Tiều phu gánh củi đang xuống núi

http://tieulun.hopto.org

Thợ săn gọi chó dẹp cung tên
Người đẹp dẹp đu đang bước xuống
Gã bán dầu kia đã đổi nghề
Người già không thể làm việc nhọc
Cầu xin hoàng thượng tha lão ta
Tử Vy đọc dứt, vua Càn Long còn chưa hiểu ý Tử Vy định nói gì, thì Nhĩ Khang đã bước tới vòng tay thưa:
- Bẩm hoàng thượng, Tử Vy đã liên tục nói đến tám thứ "không đánh" vậy xin hoàng thượng hãy tha cho Dung ma ma đi.
Vua châu mày.
- Cái gì mà tám thứ "không đánh"?
Nhĩ Khang giải thích
- Câu thứ nhất nói là trăng đã về hướng Tây nên không đánh trống canh nữa, câu thứ hai là ngư phủ đã không đánh cá mà quay về, câu thứ ba là hết mưa trời tạnh không cần dù, câu thứ tư là thợ rèn đã tắt lửa nên không đập sắt câu thứ năm là tiều phu đã gánh củi xuống núi nên không chặt cây tiếp, thứ sáu là thợ săn gọi chó về tức là không tiếp tục săn nữa, thứ bảy cô gái không đánh đu tiếp thứ tám anh thợ nấu dầu đã đổi nghề nên không ép dầu nữa.
Vua Càn Long hiểu ra nhìn Tử Vy rồi nhìn Nhĩ Khang chưa biết xử trí ra sao thì Tịnh Nhi bước tới quỳ xuống tâu:
- Bẩm hoàng thượng, một Kim Bài lệnh tiễn cộng thêm một bài thơ "không đánh" con nghĩ như vậy đủ để hoàng thượng cảm động, lòng thành và sự hiền thục của Tử Vy đủ để đánh động trái tim lương tâm của mọi người. Con nghĩ thôi thì hoàng thượng cũng nên vì Tử Vy làm việc thiện một lần nữa vậy.
Vĩnh Kỳ cũng bước tới nói:
- Bẩm Hoàng a ma, con nghĩ Dung ma ma cũng đã ăn ít ra mười mấy trượng rồi, với tuổi tác của Dung ma ma mà nói, hình phạt thế này cũng đã đích đáng.
Yến Tử cũng chen vào:
- Hoàng a ma mọi người đều xin người, thôi thì tha cho bà ta đi, ngay cả con cũng thấy đánh thề này tàn nhẫn quá.
Vua Càn Long nhìn mọi người lại thở dài, khoát tay:
- Thôi được, trẫm chịu thua các ngươi.
Rồi quay sang đám thị vệ ra lệnh:
- Thôi đừng đánh nữa, nếu không cuối cùng trẫm sẽ bị mang tiếng là tàn nhẫn.
Và quay qua Dung ma ma vua nói:
- Này Dung ma ma, cái tấm thân thối tha của ngươi, tạm thời được treo lại đó, lần sau chỉ cần ngươi phạm một lỗi nhỏ, ta cũng cho bầm xác ngươi ra trăm mảnh. Đến lúc đó dù có mười cái Kim Bài lệnh tiễn, một trăm bài thơ "không đánh" ta cũng không tha, hãy liệu mà giữ lấy hồn.
Dung ma ma nghe vậy, mừng quá lồm cồm bò đến trước mặt vua vừa lay vừa khóc
- Nô tài đã biết lỗi, nô tài hứa từ đây về sau sẽ tu tâm dưỡng tánh, cố làm lại cuộc đời!
Lạy xong quay qua Tử Vy, phủ phục trước mặt nói:
- Tử Vy cát cát, nô tài xin tạ ơn cứu mạng của cát cát, nhờ cát cát mà nô tài không chết, xin tạ ơn... tạ ơn...
Rồi quay qua đám Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tịnh Nhi Dung ma ma vừa lạy vừa nói:
- Các đại nhân không chấp nhất kẻ tiểu nhân... nô tài xin được dập đầu lạy tạ các vị!
Vua Càn Long trừng mắt nhìn hoàng hậu, phán:
- Chủ tớ hai ngươi hãy quay về Khôn Ninh cung đóng cửa sám hối cho ta!
Hoàng hậu cúi đầu.
- Thần xin tuân mệnh.
Rồi hoàng hậu bước tới dìu Dung ma ma hai người thểu não lết về Khôn Ninh cung, bao nhiêu hào quang ngày nào đã tắt, mọi người nhìn theo mỗi người một tâm trạng, chẳng biết nên vui hay buồn. Nhân quả cuộc đời diễn ra trước mắt.

http://tieulun.hopto.org

Chương 61

Vua Càn Long tuy là tha hoàng hậu và Dung ma ma nhưng cơn giận trong lòng chưa nguôi, tối hôm ấy ở Diên Hỷ cung, thấy Vĩnh Cơ khóc nằng nặc đòi về với mẹ đẻ, ông càng bực dọc chỉ thẳng vào mặt Vĩnh Cơ nói:
- Trẫm ra lệnh cho con không được khóc nữa, lớn rồi chứ đâu phải trẻ con mãi. Bắt đầu từ hôm nay ta tuyên bố là con đã trưởng thành, con phải học cách xử sự của người lớn, và con phải suy nghĩ xem điều ta làm có đúng không? Phải thấy rằng mọi sự đều do sự sai trái của mẹ đẻ con tại ra cả, để hậu quả con gánh, Bây giờ con phải cố khắc phục, chịu đựng, nếu làm được thì con mới là đấng nam nhi. Còn nếu không, con cứ khiếp nhược mà ngồi đó than khóc, con sẽ không trưởng thành được. Vì vậy hãy lau sạch nước mắt đi, đừng khóc nữa, trẫm ghét nhất là thấy đàn ông con trai mà khóc.
Vĩnh Cơ sợ hãi gạt nước mắt nhìn vua, rồi nhìn lệnh phi, cố trấn tĩnh nói:
- Nhưng mà... Con vẫn muốn được trở về Khôn Ninh cung con muốn được thấy ngạc nương của con.
Vua Càn Long lớn tiếng.
- Ta đã nói là không cho phép con nhắc đến ngạc nương con nữa mà... hãy nghĩ là... mẹ đẻ con đã chết và từ đây về sau, lệnh phi nương nương sẽ thay thế, sẽ là mẹ con, có nghe rõ không?
Vĩnh Cơ tròn mắt nhìn lệnh phi chịu đựng chứ không dám khóc, chỉ lắp bắp:
- Nhưng mà... nhưng mà...
Vua Càn Long cắt ngang
- Không có nhưng mà... nhưng mà gì cả.
Vĩnh Cơ nghe vậy nín khe, lệnh phi thấy vậy sợ Vĩnh Cơ buồn nên kéo Vĩnh Cơ về phía mình.
- Thôi được rồi được rồi, Thập Nhị a ca này hãy hứa với Hoàng a ma đi là sẽ tuân theo lệnh của Hoàng a ma. Thập Nhị a ca ở lại đây thì cũng đâu khác nào ở Khôn Ninh cung, ở đây cũng vui vậy? Ở đây có Thất cát cát nè, Cửu cát cát nè, chơi với Thập Nhị a ca còn nữa... còn tiểu a ca nữa... ở đây đông người vui hơn cả ở Khôn Ninh cung nữa.
Và đã phủ dụ, lệnh phi quay vào trong gọi a đầu:
- Có đứa nào phía sau, mang bánh kẹo lên cho Thập Nhị a ca ăn đi!
- Vâng.
Thế là cả đám cung nữ mang những chiếc mâm đầy kẹo bánh lên, để đầy bàn. Vĩnh Cơ nhìn thức ăn mà rưng rưng nước mắt nói:
- Nhưng mà...
Vua Càn Long cắt ngang
- Ta đã bảo không được nói nhưng mà gì cả, sao cứ nói hoài vậy.
Vĩnh Cơ giật mình và không kềm chế được nữa, òa lên khóc ngay.
Tiếng khóc của Vĩnh Cơ làm vua bực dọc, ông đứng dậy đi tới đi lui trong phòng
- Đã bảo là không được khóc sao cứ khóc hoài vậy?
Lệnh phi ngồi đó nhìn Vĩnh Cơ, cũng không biết phải xử trí ra sao.
Ngay lúc đó bên ngoài có tiếng thái giám bảo:
- Tử Vy cát cát đến, Tịnh Nhi cát cát đến!
Liền khi đó Tịnh Nhi và Tử Vy đã bước vào cửa lệnh phi thấy hai người đến như gặp được cứu tinh.
Tử Vy vừa bước vào tới của đã quỳ xuống
- Hoàng a ma kiết tường, lệnh phi nương nương kiết tường!
Tịnh Nhi cũng quỳ theo tung hô:
- Hoàng thượng kiết tường, lệnh phi nương nương kiết tường!
Lệnh phi vội đỡ hai người dậy nói
- Hai người đến thật kịp lúc, kịp lúc quá, Tử Vy hãy khuyên Hoàng a ma đi, người đang giận Thập Nhị a ca đấy. Thập Nhị a ca thì nằng nặc đòi về mẹ ta chẳng biết phải làm sao bây giờ!
Vua Càn Long thấy Tử Vy tới biết là cô nàng lại định can thiệp, nên trầm giọng nói:
- Tử Vy này! Ban sáng con đã biểu diễn một màn đọc thơ "không đánh" rồi, thế bây giờ con đến đây có phải lại là vì chuyện của Thập Nhị a ca? và con lại định tiếp tục đọc thơ nữa, phải không?
Tử Vy biết là vua chặn đầu, nhưng vẫn dũng cảm nói:
- Vâng, con đang có hai câu thơ muốn đọc đây, xin Hoàng a ma nghe tiếp.
Rồi đọc.
Con xa mẹ

http://tieulun.hopto.org

Mẹ xa con.
Mắt trắng lệ rơi chẳng thành lời.
Vua Càn Long lắc đầu:
- Bài thơ đó con sử dụng ở đây không hợp lý, vì trẫm chia cách hai mẹ con nó là vì tiền đồ của Thập Nhị a ca thôi. Nếu để nó ở bên một người mẹ như vậy, học toàn những điều nham nhở tàn ác, âm mưu quỷ kế, thì sớm muộn gì cũng bị nhiễm. Lớn lên sẽ thành con người như thế nào?
Tịnh Nhi bước tới xá một xá nói:
- Bẩm hoàng thượng lão phật gia bảo con đến đây xin cho Thập Nhị a ca, con thấy thì qua những sự việc xảy ra, hẳn hoàng hậu đã lãnh hội được nhiều điều bổ ích. Lão phật gia cũng nói, người sẵn sàng nhận nhiệm vụ coi sóc để dạy dỗ Thập Nhị a ca đến lúc trưởng thành. Vì vậy xin hoàng thượng cứ đưa Thập Nhị a ca về cho hoàng hậu đi.
Vua Càn Long khoát tay nói:
- Ta chỉ e rằng, giang sơn có thể cải, nhưng bản chất con người khó mà thay đổi thôi!
Tử Vy nghe vậy bước tới nắm tay vua nói:
- Nhưng mà... chẳng lẽ hoàng thượng lại giao cái trách nhiệm nặng nề kia cho lệnh phi nương nương gánh? thế này thì con thấy không công bằng!
- Con nói vậy là sao?
Tử Vy chậm rãi nói:
- Hoàng thượng đưa Thập Nhị a ca về cho lệnh phi nương nương nuôi dưỡng là đưa nương nương vào cái thế khó xử, bởi vì ai cũng biết thập nhi a ca là con trai của hoàng hậu nương nương. Một hòn ngọc quý mà chẳng ai dám đụng đến, bây giờ Hoàng a ma giao cho lệnh phi nương nương dạy dỗ. Đương nhiên nương nương phải uốn nắn, sai trái nhẹ thì la rầy, nặng thì roi vọt, lúc đó miệng đời sẽ thêm thắt gièm pha. Rốt cuộc lại lệnh phi nương nương sẽ bị mang tiếng xấu một cách vô cớ, đó là chưa nói hiện nay lệnh phi nương nương đã có Thất cát cát và Cửu cát cát, cộng thêm một tiểu a ca nữa, quản không xuể rồi, bây giờ phải lãnh thêm sức đâu mà gánh?
Vua Càn Long nghe phân tích ngẫn ra nhìn lệnh phi, trong khi lệnh phi thì như trút được nỗi băn khoăn trong lòng nên nói:
- Ồ! Cái cô Tử Vy này, tại sao lại đi guốc trong bụng người như vậy?
Và quay qua vua Càn Long bà nói:
- Bẩm hoàng thượng, chuyện hoàng thượng giao cho thiếp quản lý Thập Nhị a ca là một vinh dự cho thần thiếp, nhưng mà... như điều Tử Vy đã nói có lắm điều bất tiện, khó mà tránh được tiếng thị phi. Bên cạnh đó Thập Nhị a ca đã lớn, lúc nào lại cũng chỉ nghĩ đến mẹ đẻ mình. Thần thiếp mà nhận lời chỉ e là chẳng có cách nào thay thế được địa vị của mẹ ruột trong trái tim Thập Nhị a ca.
Tịnh Nhi cũng tiếp lời:
- Bẩm hoàng thượng! Tịnh Nhi biết hoàng thượng rất quý Thập Nhị a ca, sợ là nếu không giáo dục kỹ sẽ hư hỏng, điều đó rất đúng. Có điều trong hoàn cảnh thế này mà bắt a ca phải rời xa mẹ ruột, sẽ gây ấn tượng không tốt với cậu ấy. Vì vậy việc làm đó có thật sự tốt hay không? Hay lợi bất cập hại?
Tử Vy cũng nói vào.
- Hoàng a ma! Con thấy bây giờ mà Hoàng a ma mang trả Thập Nhị a ca lại cho hoàng hậu nương nương thì hoàng hậu dù có sắt đá thế nào cũng phải động lòng mà hồi tâm. Vậy thì sao Hoàng a ma chẳng không nhân cơ hội này mà cải hóa trái tim hoàng hậu. Con còn nhớ có một lần lúc ở Nam Dương, Hoàng a ma đã từng nói nhà mà có vui vẻ thì cuộc sống mới hưng thịnh. Lúc đó con đã quyết định quay về, cũng chỉ vì muốn gầy dựng một hòa khí cho gia đình. Con rất muốn hoàng hậu thay đổi cách nhìn biến "can qua thành ngọc bạch" (biến đổi chiến tranh thành hòa bình) vì vậy con rát muốn Hoàng a ma giúp đỡ con, để con được trở thành một người hòa giải. Con muốn được mang Thập Nhị a ca về cho hoàng hậu, Hoàng a ma thấy thế nào?
Vua Càn Long nhìn Tử Vy, chợt hiểu ra là Tử Vy đã làm vậy là vì đại cuộc, dùng đức báo oán, để kẻ nghịch đạo quay về. Đây là cách tốt nhất để mọi người phải tâm phục khẩu phục. Thế là vua thở dài lần nữa, lắc đầu nói với Vĩnh Cơ.
- Vĩnh Cơ! chị Tử Vy con quả là giỏi, thuyết phục ta tha cho mẹ con, Thôi được, thôi được! Ta chẳng thế làm gì khác hơn, nhưng mà Vĩnh Cơ này, con phải nhớ cái ơn, cái đức của chị Tử Vy đấy. Đừng bao giờ quên thôi con hãy theo chị quay về Khôn Ninh cung đi!
Tử Vy nghe vua Càn Long nói vậy, mừng rỡ trấn an.
- Xin cảm ơn Hoàng a ma! Xin Hoàng a ma hãy yên tâm về tương lai của Thập Nhị a ca, có thế nào thì

http://tieulun.hopto.org

Thập Nhị a ca cũng nên người. Bởi vì... Có bao giờ hổ phụ mà chẳng sinh hổ tử đâu?
Lời của Tử Vy khiến vua Càn Long cười, thế là Tử Vy và Tịnh Nhi kéo Thập Nhị a ca lạy vua và lệnh phi rồi vội vã đi ra cửa.
o0o
Cùng lúc đó ở Khôn Ninh cung, không khí trĩu nặng mây đen vần vũ. hoàng hậu và Dung ma ma đang ôm nhau mà khóc, họ khóc một cách thảm thiết vì cuộc đời không còn ý nghĩa gì với họ cả rồi.
Dung ma ma ăn mấy mươi hèo, mình mẩy ê ẩm, đứng không được mà ngồi cũng không yên, phải nằm dài trên ghế. hoàng hậu ngồi cạnh vừa khóc vừa hỏi:
- Ngươi thấy thế nào, liệu có giảm đau chưa? Hay là phải uống thêm mấy viên tử hoạt huyết đơn nữa?
Dung ma ma ràn rụa nước mắt vội nói với hoàng hậu:
- Nương nương, nô tài không còn thấy đau nữa vết thương ngoài da nghĩa lý gì... Nô tỳ chỉ thấy mình vô cùng có lỗi, nô tỳ chẳng làm gì để giúp đỡ nương nương được!
Lời của Dung ma ma khiến hoàng hậu nhớ tới Vĩnh Cơ bà đưa mắt nhìn ra ngoài, trời tối đen như mực, nghẹn giọng nói:
- Không biết giờ này Vĩnh Cơ thế nào? Cái thằng bé kén ngủ lắm, nó đã quen ngủ giường nào mà đổi giường khác e là sẽ chẳng ngủ được.
Dung ma ma vừa khóc vừa nói:
- Nương nương! Tất cả ở lỗi nô tỳ cả... lỗi do nô tỳ gây ra... Để sáng mai nô tỳ sẽ lén sang Diên Hỷ cung xem Thập Nhị a ca thế nào, cần gì? Chúng ta sẽ đưa sang đó, nương nương ạ, nô tỳ biết là nương nương đau lòng lắm... nhưng chẳng biết làm sao hơn. nếu mà bây giờ, cái đầu của nô tỳ có thể đổi được Thập Nhị a ca trở về đây, thì nô tỳ rất sẵn sàng, chẳng nuối tiếc gì cả... Nương nương nô tỳ thật có lỗi với nương nương...
Lời của Dung ma ma làm hoàng hậu khóc chẳng thành tiếng. Ngay lúc đó, chợt có tiếng thái giám bên ngoài rao:
- Tử Vy cát cát đến, Tịnh Nhi cát cát đến, Thập Nhị a ca đến!
Hoàng hậu và Dung ma ma đang khóc chợt ngẩn ra, hoàng hậu lắp bắp hỏi:
- Có cả Thập Nhị a ca đến, ta có nghe lầm không?
Dung ma ma nói:
- Thần cũng nghe như vậy, có cả Thập Nhị a ca!
Hai người vội vã đứng dậy dìu nhau loạng choạng ra cửa.
Cửa vừa mở đã thấy Tịnh Nhi và Tử Vy đang nắm tay Vĩnh Cơ bước vào, Tử Vy nhún người chào hoàng hậu nói:
- Hoàng hậu nương nương, con đưa Thập Nhị a ca từ Hoàng a ma về đây cho nương nương đây, xin nương nương đừng buồn nữa.
Hoàng hậu vừa nhìn thấy Thập Nhị a ca là khóc òa, bà dang rộng hai tay ra đón lấy Vĩnh Cơ ôm chặt như sợ mất con lần nữa.
Tịnh Nhi thấy vậy cảm động nói:
- Hoàng hậu nương nương, lão phật gia có dặn dò, mong là nương nương hãy trân trọng những cái mình đang có, đừng đánh mất nó một lần nữa.
Hoàng hậu nghẹn ngào, ngước mắt nhìn Tử Vy, sự thù hận trong tim bà chợt nhiên biến mất, thay vào đó là sự cảm ơn và hối lỗi. Bà muốn nói một lời nào đó để cảm ơn, nhưng lắp bắp mãi mà chẳng nói nên lời.
Dung ma ma thì thấy Tử Vy đưa Thập Nhị a ca trở về, lòng cũng cảm ơn khôn xiết, những ganh tị thù hận cũ chợt biến thành những mũi kim lương tâm làm bà cảm thấy đau nhói vì xấu hổ. Bà vội vàng quỳ xuống trước mặt Tử Vy và Tịnh Nhi lạy lấy lạy để, như để lạy thay cho sự hối lỗi.
Sự trở về của Vĩnh Cơ khiến cho không khí chiến tranh trong cung đình chấm dứt, hoàng hậu không còn tác oai tác quái như xưa mà trở nên khiêm tốn. Chuyện Hương phi bỏ trốn cũng lùi vào dĩ vãng, lịch sử hình như đã sang trang. Thái hậu bây giờ như hiểu ra ưu điểm của Tử Vy và Yến Tử, hai cô cát cát dân dã đã được chấp nhận có điều, lòng bà vẫn chưa yên.
o0o
Một hôm thái hậu cho gọi Nhĩ Khang vào triều, quyết định hỏi cho ra lẽ, bà hỏi Nhĩ Khang:
- Nhĩ Khang này, ngươi có biết ta cho gọi ngươi đến đây để làm gì không?
Nhĩ Khang cung kính đáp
- Thần không biết.
Thái hậu trầm ngâm một chút nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hôm nay ta tìm cách để Tịnh Nhi vắng mặt ở đây, là để ta và ngươi nói chuyện dễ dàng hơn. Ngươi có biết là từ lúc ở Ngũ Đài sơn quay về, ta đã có nhiều cuộc muốn nói với ngươi. Nhưng rồi trong cung hết xảy ra chuyện này đến chuyện khác, các ngươi đã quậy tung mọi thứ lên, khiến những gì ta muốn nói cũng không có dịp nói, cứ để yên trong lòng, bây giờ thì không thể không nói rồi.
Nhĩ Khang đâm lo chàng hỏi:
- Chẳng hay lão phật gia muốn dạy bảo điều chi, con xin chờ đây.
Thái hậu nói:
- Vậy thì ta đi thẳng vào vấn đề vậy, ta biết ngươi và Tử Vy yêu nhau thật lòng, tình yêu của các ngươi đã khiến ta cũng phải cảm động. Nhưng chuyện này ta thấy cũng chẳng lạ cái con Tử Vy a đầu đó. Ta không thể không thừa nhận nó là đứa tài hoa lại có thể phẩm cách, khó mà bươi lông tìm vết để làm khó dễ được. Thôi thì đành chấp nhận, giờ ta đã sẵn sàng đồng ý cho con và nó lấy nhau, có điều ta còn một điều kiện muốn ngươi chấp hành.
- Dạ... Điều kiện gì ạ!
- Đấy là ngươi phải chấp nhận cả Tịnh Nhi!
Nhĩ Khang nghe nói, tái mặt.
- Bẩm lão phật gia, xin hãy suy xét cho.
- Ta đã suy xét rất nhiều lần, nghĩ tới nghĩ lui ta thấy Tịnh Nhi nó xinh đẹp, hiền lành, thông minh lại có học, như vậy đâu có gì là không xứng với ngươi, mà ngươi cùng lúc có được hai vợ xinh đẹp, giỏi dắn như vậy cũng đâu có thiệt thòi gì. Ta tin rằng ngươi là người biết xử sự, sẽ yêu đồng đều cả hai, không để một ai phiền hà. Ta cũng tin là Tử Vy là đứa hiểu biết, rộng rãi, không lấn áp Tịnh Nhi. Vì vậy nếu ngươi cũng có ý thích Tịnh Nhi thì cho biết. Đích thân ta sẽ nói với nó nếu nó đồng ý là ta sẽ nói chuyện với Tử Vy, ngươi không được lộn xộn gì cả nghe!
Nhĩ Khang hoảng hốt chắp tay lại thưa.
- Lão phật gia, chuyện này xin lão phật gia đứng ngoài cho đừng nói gì với Tử Vy cả. Bởi vì nếu Tử Vy mà không đồng ý cũng sẽ không để lộ sự phản đối đâu, và sự việc càng trở nên rắc rối hơn. Con chỉ có một tấm chân tình, con đâu thể cùng lúc chia sẻ cho hai người được? Tịnh Nhi không có gì là không xứng đáng nhưng nếu con cưới Tịnh Nhi, có nghĩa là con đã làm khổ cô ấy. Lão phật gia! Có biết là người rất quý Tịnh Nhi vậy thì sao lão phật gia lại chấp nhận để Tịnh Nhi phải đau khổ, phải buồn chứ?
Thái hậu châu mày:
- Tại sao Tịnh Nhi phải khổ, khi mà ta mưu cầu hạnh phúc cho nó, ngươi nói gì ta không hiểu?
Nhĩ Khang thành khẩn nói:
- Bẩm lão phật gia vì trong trái tim thần chỉ có một hình bóng Tử Vy, Tử Vy đã chiếm hết chỗ đứng trong đó, nên làm sao chứa được người khác. Con đã thề với Tử Vy, kiếp này nguyện làm chim liền cánh, làm cây liền cành với cô ấy nếu con mà còn lòng dạ nào thì sẽ chết bất đắc kỳ tử.
Thái hậu trợn mắt:
- Tại sao ngươi nói vậy chứ, ta dựa vào chỗ thân tình nói chuyện với ngươi. Ngươi lại không nghĩ mà cứ né tránh, không muốn tiến tới, tại sao vậy? Trong chuyện này người bị thiệt đâu phải là Tử Vy đâu, mà ngươi từ chối, kẻ thiệt thòi nhất chỉ có thể là Tịnh Nhi!
Nhĩ Khang không kềm được nói:
- Nhi thần thấy, nếu theo cách sắp xếp của lão phật gia, thì sẽ không có ai hạnh phúc. Ba chúng con sẽ đều đau khổ, chẳng ai vui đâu, Bẩm lão phật gia! Xin người hãy nghĩ lại, Tử Vy từ ngày vào cung đến nay, chỉ gặp toàn chuyện khổ chứ chẳng thấy vui, lại phải mang thương tích đầy người. Nhưng cô ấy nào có oán than, chỉ lấy lòng khoan dung mà chấp nhận. Một tâm hồn vị tha đó chỉ vì việc lớn, vì mọi người. Nhưng trong tình yêu, con biết Tử Vy là người rất chuyên nhất cô ấy chỉ muốn có "một vợ một chồng" đó không phải là quan điểm riêng tư của Tử Vy mà cả con cũng muốn như vậy. Xin lão phật gia hãy tôn trọng cái ý kiến của chúng con.
Thái hậu có vẻ không vui, hỏi:
- Làm sao ngươi biết là Tử Vy không chấp nhận chuyện ngươi có nhiều vợ, ta thấy tình cảm giữa nó và Tịnh Nhi rất khắn khít, chẳng khác chị em, thì sao lại không chấp nhận chuyện san sẽ?
Nhĩ Khang vẫn giữ vững lập trường.
- Lão phật gia, Tử Vy vẫn là con người chứ nào phải là thần thánh, cô ấy là đàn bà, mà đã là đàn bà thì đương nhiên có những tinh tế của phái nữ. Đàn bà rất nhạy cảm, nhất là trong chuyện tình yêu. Họ ích kỷ và ghen tương, điều đó hẳng lão phật gia cũng biết. Con nghĩ, không phải chỉ một mình Tử Vy mà ngay cả Tịnh Nhi cũng thế. Xin lão phật gia đừng đánh giá Tử Vy cao quá, cũng như đừng đánh giá Tịnh Nhi

http://tieulun.hopto.org

thấp trong chuyện tình yêu. Con thừa nhận con không đủ khả năng lực để yêu một lúc hai người đàn bà Nếu con mà nhận sự sắp xếp của lão phật gia thì con chẳng những không xứng với Tử Vy mà cũng không xứng với Tịnh Nhi nữa, Con không có quyền xúc phạm tình yêu của Tử Vy cũng như không thể hại hạnh phúc của Tịnh Nhi. Làm như vậy Tử Vy khổ, Tịnh Nhi buồn, con là kẻ đứng giữa càng khó xử hơn. Kết quả chỉ là sự huỷ diệt cả ba chứ chẳng vui vẻ gì cả.
Nhĩ Khang thở dài rồi tiếp tục nói:
- Con, Tử Vy, và Tịnh Nhi đều là những con người hiểu biết, chẳng lẽ thấy sai trái mà vẫn húc đầu vào? chẳng lẽ lại ngu xuẩn như vậy?
Nhĩ Khang vừa dứt lời, thì tự nhiên Tịnh Nhi từ phía sau bước ra, vỗ tay nói:
- Anh Nhĩ Khang, anh nói rất hay! rất đúng, em không thể không cỗ vũ cho lời nói vừa rồi của anh.
Nhĩ Khang và thái hậu đều bất ngờ, Nhĩ Khang lúng túng đứng dậy.
- Tịnh Nhi... xin lỗi tôi...
Tịnh Nhi cười:
- Không có gì phải xin lỗi cả, điều anh nói rất có lý, anh khiến tôi vừa khâm phục, vừa cảm động.
Rồi Tịnh Nhi quay qua Thái hậu nói:
- Con nghe lão phật gia sai con đi công việc trong khi lại vời anh Nhĩ Khang đến là con biết có chuyện ngay, nên con lén lén quay về. Có phải là lão phật gia muốn con đi khỏi để ép anh Nhĩ Khang chấp nhận con không? Lão phật gia làm vậy là khinh thường con quá! Con chẳng đã từng nói rõ với lão phật gia rồi ư? Con đâu có muốn làm vợ anh Nhĩ Khang, khi trong trái tim anh ấy đã có sẵn hình bóng của Tử Vy rồi. nếu lão phật gia cứ bức anh ấy nhận con, thì như vậy là coi thường con quá. Tình yêu không thể áp đặt, nếu hôm nay mà anh Nhĩ Khang cũng vì nểu tình lão phật gia mà nhận lời thì con cũng từ chối. Vì làm vậy chỉ khiến cho cả ba người đau khổ, chứ chẳng vui gì nhất là con. Vì nhaĩ khang yêu Tử Vy, con chỉ là một cục thịt thừa, trong cuộc hôn nhân con sẽ chỉ là người ngoài cuộc.
Thái hậu ngẩn ra nhìn Tịnh Nhi chậm rãi nói:
- Tịnh Nhi, ta biết là con có niềm kiêu hãnh riêng của con nhưng mà...
Tịnh Nhi bước tới cạnh thái hậu, kề tai nói nhỏ:
- Lão phật gia có đồng ý để con nói chuyện riêng với Nhĩ Khang không?
Thái hậu rất ngạc nhiên, nhưng lại nghĩ hay là để nó tự thuyết phục Nhĩ Khang vậy, nên gật đầu.
Tịnh Nhi quay sang Nhĩ Khang.
- Anh Nhĩ Khang, chúng mình cùng ra vườn hoa đi, ở đó thoáng mát hơn.
o0o
Thế là hai người bước ra ngự hoa viên, thấy chẳng có ai tò mò, Tịnh Nhi nói nhanh với Nhĩ Khang
- Anh phải biết, lão phật gia từ nào đến giờ, muốn làm gì là tự ý hành động. Anh đừng có thấy vậy mà hiểu lầm đấy là chủ ý của tôi, hiểu lầm như thế tôi chỉ có nước độn thổ trốn mất khỏi xứ này.
Nhĩ Khang nhìn Tịnh Nhi lòng đầy những tình cảm phức tạp nói:
- Tịnh Nhi xin lỗi. Nếu những lời ban nãy có làm xúc phạm đến thì xin cô bỏ qua cho, đừng chấp nhất. Tôi... tôi cũng không biết phải nói với cô thế nào. Ơn của cô đối với bọn tôi rất nhiều... cô nói giúp mà chẳng hề nghĩ đến sự thiệt thòi cho bản thân. Hết Tiểu Yến Tử đến Tử Vy rồi cả tôi và cả Ngũ a ca mỗi một việc đó tôi đều ghi nhớ, và tôi cũng không phải là hạng người quên ơn phụ nghĩa. Tôi đã từng nói với cô là sẵn sàng xả thân cho cô nếu cô cần, có điều...
Tịnh Nhi cảm động nhìn Nhĩ Khang, dịu giọng nói:
- Anh chẳng cần nói gì cả, những gì anh nghĩ, em đều biết cả, từ lúc tận mắt nhìn, hiểu tình yêu giữa anh và Tử Vy. Em vô cùng cảm động, em rất ái mộ hai người và nhất tâm nhất ý muốn hai người được hạnh phúc.
Rồi Tịnh Nhi cười, nói một cách bình thản
- Người thông minh và hiểu biết như tôi làm sao có thể chấp nhận chuyện bị kẹp giữa hai người để hưởng cái hạnh phúc thừa? Chẳng lẽ tôi lại mất giá như vậy ư, chẳng lẽ tôi không thể kiếm một người bạn đời tương xứng với mình sao?
Nhĩ Khang nghe nói rất xúc động, nhìn Tịnh Nhi nói:
- Tịnh Nhi! Tôi thấy cô có rất nhiều sự thay đổi.
- Vậy ư?
- Vâng, cô không còn là một Tịnh Nhi suốt ngày núp bóng Thái hậu, một cô gái hiền lành, an phận, dễ bảo, mà là một người độc lập, tự tin, một người rất trưởng thành. Tử Vy đã từng nói rất thán phục Tịnh Nhi, một cô gái song toàn thi văn thư phú rành mạch lại có một tài khí hơn người. Một cô gài có bề ngoài

http://tieulun.hopto.org

dịu dàng lạnh nhạt, trong khi bên trong lại có một trái tim rực lửa. Tôi nghĩ sự phân tích của Tử Vy đủ để ca ngợi cô rồi.
Tịnh Nhi ngạc nhiên.
- Tử Vy đã nói về em như vậy ư?
- Vâng, lúc bọn tôi rời khỏi hoàng cung, lúc rảnh rỗi thường nhắc đến Tịnh Nhi.
Tịnh Nhi nghe vậy chớp chớp mắt, có vẻ cảm động
- Tử Vy là người hiểu em, vậy thì anh và Tử Vy đều là tri kỷ của em, em nghĩ chúng ta mãi đến lúc đầu bạc răng long, vẫn có thể cùng nhâu thưởng nguyệt xem hoa, mối quan hệ đó rất đúng quan trọng. Em không muốn đánh mất sự giao hảo tốt đẹp này, vì vậy anh đừng để những lời của Lão phật gia làm bối rối để rồi em sẽ thuyết phục bà ấy. Riêng về cái khoảng tình cảm mà anh đã nợ em, thì có thể lấy tình bằng hữu cả đời mà đền trả cũng được.
Nhĩ Khang gật đầu:
- Vâng, tình bạn bè cả đời duy trì được sẽ rất tốt, tôi sẽ cố mà giữ cho được như thế.
Rồi hai người nhìn nhau không nói gì cả, họ chỉ cảm nhận bằng tâm linh. Bởi vì họ biết, suốt cuộc đời rồi sẽ có biết bao biến cô không thể lường trước được. Ngay cả tình phu thê, nhiều lúc cũng đâu có trường tồn như trời và đất, nhưng tình cảm bạn bè của họ, chắc chắn sẽ trường tồn, vì họ hiểu và không đòi hỏi gì nhau.
o0o
Sau khi nói chuyện với Nhĩ Khang xong, Tịnh Nhi quay về Từ Ninh cung, nói với Thái hậu:
- Bẩm lão phật gia, con đã nói với lão phật gia rồi, nếu yêu con thì đừng bắt Nhĩ Khang phải cưới con, con thật sự không ưa thích màn chia sẻ chồng vợ với ai cả. Nếu yêu nhau chỉ nên một vợ một chồng, Nhĩ Khang đã dành hết trái tim mình cho Tử Vy rồi, con chen vào rồi sẽ ở đâu? Con thú thật trước kia con cũng có cảm tình với Nhĩ Khang thật, nhưng chuyện đó đã thuộc về quá khứ. Còn bây giờ con coi Nhĩ Khang là anh, một người anh như ruột thịt. Vì vậy con van lão phật gia đừng có phản đối cuộc hôn nhân của Nhĩ Khang và Tử Vy nữa, nếu được như vậy thì con hết sức cảm ơn lão phật gia.
Thái hậu vẫn thắc mắc:
- Nhưng mà... ta còn nhớ... có lần con đã nói với ta là Nhĩ Khang đã làm con "động lòng không ngủ được"?
- Vâng, trước đó... Con thú thật, có cảm giác đó... nhưng đó không phải là Nhĩ Khang ngày nay mà chỉ là một nhân vật trong mộng tưởng, một con người hư cấu... thật sự con cũng rất muốn được như Tử Vy, tìm được một đối tượng mình thích mình yêu... một con người chỉ biết có mình và chưa hề yêu ai cả.
Thái hậu lắc đầu:
- Con muốn tìm một con người lý tưởng như ý? Chuyện đó coi bộ khó, đâu phải trên đời này dể có được một người như Nhĩ Khang, nếu bây giờ con không chịu Nhĩ Khang, rồi làm sao tìm ra được một người như vậy trong tương lai chứ?
Tịnh Nhi nhìn thẳng thái hậu nói:
- Con biết là lão phật gia thương con, lúc nào cũng nghĩ đến con. Thôi thì thế này, lão phật gia hãy dành cho con cái quyền được chọn lựa người mình yêu mình muốn lấy làm chồng đi, để đến một lúc nào đó con tìm được người ăn ý sẽ thông báo cho lão phật gia biết, rồi lão phật gia thẩm định lại, tác thành cho con là được rồi?
Thái hậu trìu mến nhìn Tịnh Nhi chịu thua, thôi thì nó muốn như vậy thì phải vậy.
- Được rồi, nếu con muốn thế... Thái hậu nói – Có điều ta chỉ sợ đến lúc đó con lại mắc cở không chịu nói ra thôi.
Tịnh Nhi trịnh trọng nói:
- Nếu có cơ hội đó, lão phật gia đừng lo, con sẽ không bỏ qua đâu.
o0o
Thế là một hôm thái hậu dưới sự hướng dẫn của Tịnh Nhi đã đến Thấu Phương Trai.
Sự xuất hiện của thái hậu khiến mọi người lo lắng, nhưng thái hậu lại đầy vẻ hiền hòa nói:
- Tử Vy, Yến Tử đâu! Hôm nay ta đặc biệt ghé qua thăm xem các ngươi thế nào rồi, lúc này trời trở lạnh, ở Thấu Phương Trai này có thiếu thốn gì, có cần thiết gì, cứ nói? Chăn màn, áo gấm ta sẽ bảo chúng nó mang đến cho, đừng ngại, ăn mặc mong manh quá dễ bệnh lắm đấy.
Lời của lão phật gia làm cả Tử Vy và Yến Tử kinh ngạc, lần đầu tiên hai người mới nghe được thái hậu nói chuyện hiền hòa dễ thương thế. Cả hai lặng người vì xúc động, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang đứng ở phía sau cũng ngạc nhiên không kém, Tử Vy sau một phút bối rối, vội quỳ xuống nói:

http://tieulun.hopto.org

- Dạ bẩm lão phật gia, ở Thấu Phương Trai này chúng con chẳng thiếu thốn gì cả, chúng con thật hạnh phúc khi được lão phật gia quan tâm.
Thái hậu đưa mắt nhìn quanh, bà đã nhìn thấy Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang. Cái nhìn của bà khiến Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đều bối rối, nhất là Nhĩ Khang. Cái cảm giác vụng trộm bị người khác bắt gặp tại trận, cộng thêm sự lo lắng không biết lần này Thái hậu đến có nhắc lời đề nghị hôm trước không? Nếu có trước mặt Tử Vy, chẳng biết thế nào, liệu bão táp sẽ đến không? bất giác Nhĩ Khang đưa mắt nhìn sang Tịnh Nhi, Tịnh Nhi hiểu ngay sự lo lắng của Nhĩ Khang, nên cười trấn an.
Ngay lúc đó chợt nhiên thái hậu nói:
- Nhĩ Khang này, cha con cũng bị chuyện con làm liên luỵ, hẳn ông ấy mệt lắm. À... mà mẹ con thế nào lúc này khỏe không?
Nhĩ Khang lúng túng vòng tay
- Bẩm lão phật gia, mẹ và cha con thấy con quay về là vui mừng khôn xiết, như uống trăm thang thuốc bổ, bệnh tật đều tiêu tan và khỏe mạnh ngay.
- Thế còn Nhĩ Thái, có nghe nói bao giờ nó quay về nhà không?
Nhĩ Khang thưa:
- Dạ, Nhĩ Thái đúng ra đã về chơi nhưng rồi nghe nói vì Tái A có mang nên ông bà Lạc Bình không chịu để Tái A đi trong lúc này, vì vậy e rằng phải dợi thêm một khoảng thời gian nữa. Cũng may là con đã quay về kịp lúc nên ba mẹ con rất vui.
Thái hậu có vẻ hài lòng
- Tái A có mang ư? Vậy là tuyệt quá. Hồng phúc, hồng phúc! Có nghĩa là thằng em tới đích trước ông anh nó rồi? Như vậy để đuổi kịp ta thấy các ngươi cũng phải sớm tiến hành lễ cưới đi. Hãy chọn này đi rồi báo cho ta biết, ta và hoàng đế sẽ nghiên cứu rồi thông qua.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ nghe vậy vô cùng mừng rỡ Tử Vy và Yến Tử đỏ mặt.
Vĩnh Kỳ bước tới một bước, vòng tay thưa:
- Dạ bẩm lão phật gia! Người... người... đã không còn phản đối chuyện chúng con thành hôn ư?
Thái hậu nhìn Vĩnh Kỳ rồi nhìn Yến Tử cười xong bước tới nắm tay Vĩnh Kỳ và Yến Tử lại, nhỏ nhẹ nói:
- Vĩnh Kỳ này, con nên biết, cháu dâu này không phải ta lựa chọn cho con, đương nhiên là trong lòng ta có một chút bức xúc, nhưng mà... sự việc diễn biến lúc gần đây đã chứng thực cho ta thấy, con chọn đúng, nên ta đã bị thuyết phục. Vậy thì còn phản đối gì nữa? Ta chấp nhận chúng con và cũng mong các con rồi cũng chấp nhận ta.
Vĩnh Kỳ nghe vậy cảm động vô cùng, chỉ biết nói:
- Dạ cảm ơn lão phật gia, cảm ơn lão phật gia!
Thái hậu chỉ cười không nói gì cả, quay qua Nhĩ Khang và Tử Vy.
- Còn hai đứa Nhĩ Khang và Tử Vy này, các con đã trải qua bao trận phong ba bão táp, vậy mà tình yêu vẫn kiên định, điều này khiến ta thấy cảm động vô cùng, thôi thì từ đây ta sẽ không gây cản trở cho các con nữa, ta chúc lành cho hai con đấy.
Tử Vy bất ngờ cảm động nói:
- Được lão phật gia yêu quý chúc lành như vậy Tử Vy này nào có dám mong mỏi gì hơn.
Nhĩ Khang cũng thế, quỳ xuống tâu:
- Con vô cùng cảm ơn lão phật gia, được sự bao dung và hiểu biết của lão phật gia con cảm động vô cùng, chẳng biết phải nói thế nào để cảm ơn nữa.
Yến Tử ngỡ mình đang nằm mơ, cứ dụi dụi mắt nói:
- Bẩm lão phật gia con cứ tưởng những gì con đã làm lão phật gia hẳn giận lắm và... và sẽ không bao giờ tha thứ.
Thái hậu cười:
- Sao lại không bao giờ tha thứ, ta đã hết giận rồi, các con hãy xếp những chuyện đó vào Hồi Ức thành đi.
Yến Tử tròn mắt:
- Hồi Ức thành? vậy là lão phật gia đã biết hết tất cả rồi?
Tịnh Nhi cười chen vào.
- Tôi đã kể hết cho lão phật gia nghe rồi, kể cả những chuyện kinh thiên động địa mà các người đã trải qua. Cái gì cũng kể cả, lão phật gia càng nghe càng cảm thấy thích thú.
Tử Vy nghi ngờ
- Lão phật gia đã biết tất cả rồi ư, người... người không trách gì bọn con cả ư?
Thái hậu nhìn Tử Vy và Yến Tử cười.

http://tieulun.hopto.org

- Thế còn tụi con, hai con a đầu gàn bướng, trước kia có nhiều sự việc khiến ta đã hiểu lầm hai con, hai con có giận ta không, có giận bà nội con không?
Yến Tử nghe vậy càng mở to mắt.
- Bà nội ư?
Thái hậu cười:
- Ờ.. ở dân gian trong các gia đình dân dã, chẳng phải các người phải gọi mẹ của cha là bà nội ư? Ta còn nhớ có người đã từng bảo ta là cái từ "lão phật gia" nghe sao mà nói sáo rỗng quá, vì vậy ta rất muốn được gọi là Bà nội cho thân tình hơn.
Yến Tử vừa mừng vừa xúc động, cô nàng hét to:
- Ồ, sướng quá, nội ơi nội, con vô cùng hạnh phúc, Con bây giờ có cha này, có anh nãy, có cả bà nội nữa... vậy thì tất cả những lỗi lầm lớn nhỏ cũ của con, nội đều bỏ qua hết nghe nội?
Thái hậu chỉ nói
- Tử Vy đã từng nói, cái quý nhất trong cõi đời là sự bao dung tha thứ ư?
Lời của thái hậu làm Tử Vy rớt nước mắt
- Bẩm lão phật gia, những lời của người vừa nói khiến con cảm động khôn cùng, nếu lần này mà con không quay về thì quả là một chuyện đại hối tiếc.
Thái hậu ôm cả hai cô gái vào lòng.
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đứng đó, niềm hân hoan dâng trào, không biết nói gì nữa.
Tịnh Nhi chỉ cười, trong khi Nhĩ Khang bước tới với thái độ vừa thành khẩn vừa kính trọng nói:
- Tịnh Nhi, tôi không biết nói gì để cảm ơn cô.
Tịnh Nhi yên lặng cười.
o0o
Chuyện trong cung đình, như vậy là xong, bây giờ chúng ta quay lại Hội Tân Quán.
Tối hôm ấy Hội Tân Quán mở cửa lại, buổi lễ tái khai trương được cử hành trọng thể, thanh niên nam nữ sắp hàng đứng hai bên cửa gõ trống đều nhịp mỗi khi khách bước vào.
Liễu Thanh, Liễu Hồng, Kim Tỏa đứng ngay mặt tiền đón khách, Yến Tử, Tử Vy, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tiêu Kiếm đứng quanh đó, người nào cũng vui vẻ khách đến thật đông, họ đứng đầy cả hai bên đường
Yến Tử nói với Liễu Thanh, Liễu Hồng:
- Hôm nay là ngày tái khai trương của Hội Tân lầu, không khí phải náo nhiệt hơn hôm khai trương đầu tiên. Nghĩ như vậy tôi đã vắt óc suy nghĩ mãi mà chẳng biết phải làm gì để làm quà cho Hội Tân Quán, múa lân múa rồng thì xưa rồi vì vậy kế hoạch hôm nay đành để một mình Nhĩ Khang lo liệu vậy.
Nhĩ Khang quay qua nhìn Liễu Thanh, Kim Tỏa vui vẻ:
- Này Liễu Thanh, Kim Tỏa! Hai người có nhớ đến chuyện đám cưới của hai người ở Nam Dương không? Lúc đó vì lụp chụp, rối rắm quá nên mọi chuyện diễn ra hết sức giản đơn. Chuyện đó làm tôi bức rức mãi đến bây giờ, tôi có rất nhiều điều muốn nói, muốn chúc phúc và chưa nói ra được. Vậy thì hôm nay Hội tân quá khai trương, tôi muốn quán này sẽ ăn nên làm ra giống như tình cảm giữa hai người càng ngày càng nồng thắm.
Liễu Thanh có vẻ rất cảm động nói:
- Anh Nhĩ Khang, tôi chẳng có tài ăn nói như anh, nhưng trong lòng lại tràn ngập tình cảm bằng hữu mà không diễn ta thành lời được. Vì vậy tôi chỉ có thể nói một điều thôi được không được?
- Được nói đi.
Liễu Thanh chấp hai tay lên nói:
- Đó là cảm ơn, cảm ơn tất cả những gì anh đã làm trong thời gian qua, Anh đã tuyên chiến với truyền thống, đã quyết định làm những điều mà xưa nay chẳng ai dám làm. Để theo đuổi tình yêu lý tưởng, anh dám nói tiếng "không" với những gì lỗi thời, nhờ vậy mà tôi mới có được cái "hạnh phúc" của ngày hôm nay.
Rồi Liễu Thanh vòng tay quay qua Kim Tỏa nói:
- Cuối cùng, ai cũng có được hạnh phúc của mình, anh là người ra công xây dựng, tôi là người được hưởng phúc.
Tử Vy xúc động nói:
- Anh Liễu Thanh cho rằng mình không biết ăn nói mà sao nói hay quá, có phải Kim Tỏa đã dậy không?
Kim Tỏa đỏ mặt nói:
- Tiểu thơ, Nhĩ Khang thiếu gia! Tôi cũng chỉ là đứa ngu dốt cục mịch, bây giờ tôi được hạnh phúc thế này tất cả là nhờ tiểu thơ và thiếu gia, tôi xin được cảm ơn hai người.

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử đứng đó có vẻ nôn nóng, cắt ngang:
- Các người làm gì mà đứng đó cứ cảm ơn tới cảm ơn lui vậy. Nói thật nhé, đúng ra mọi người phải cảm ơn tôi nè, không có chuyện tôi lù đù đóng vai giả Hoàn Châu cát cát, làm gì có những chuyện sau đó chứ?
Vĩnh Kỳ nói:
- Yến Tử nói đúng đấy, nhờ cô ấy rồi nhờ tôi chuyện mới dài như vậy?
Tiêu Kiếm tiếp lời:
- Còn tôi đóng vai trò gì?
Liễu Hồng cười:
- Nhưng tập trung Yến Tử vẫn là nhân vật quan trọng nhất.
Yến Tử đắc ý:
- Còn gì nữa, nói tiếp đi!
Nhưng ngay lúc đó, tiếng trống đột ngột vồn vã hẳn lên, Bảo a đầu lớn tiếng nói:
- Ồ, họ đã đến rồi, đến rồi kia! Đẹp quá, đẹp quá!
Đám đông như bị khuấy động mọi người hướng mắt nhìn về phía đầu phố, chỉ thấy từ nơi đó, vô số thanh niên nam nữ xuất hiện, họ đều mặc áo đỏ, cầm đuốc trên tay tiến về phía Hội Tân Quán khung cảnh vô cùng hùng tráng họ vừa đi vừa múa đuốc, vừa hô to:
- Vĩnh viễn hưng thịnh, vĩnh viễn tỏa sáng!
Cũng trong lúc đó, có một chiếc xe ngựa chạy vào sân dừng lại, người đầu tiên bước xuống là ông Phước Luân, kế đến là vua Càn Long trang phục dân dã, phía sau và chung quanh ông đám thị vệ cũng xuất hiện trong áo quần thứ dân.
Vua Càn Long vừa bước xuống xe nhìn thấy khung cảnh hùng tráng của ngày khai trương cũng phải kinh ngạc nói với ông Phước Luân.
- Quán khai trương mà tổ chức bề thế như vầy, hùng vĩ quá, thật ta không ngờ!
Ông Phước Luân thưa:
- Có lẽ họ phấn khởi quá nên mới làm vậy, cái Hội Tân Quán này là căn nhà thứ hai của bọn trẻ ngoài cái Hồi Ức Thành đấy. Chính vì vậy mà cái "tưởng đã mất nay có lại được" là điều mọi người trân trọng nên đôi lúc vui quá chúng nên quên giữ gìn!
Tiếng trống và tiếng nhạc càng to hơn khi đám thanh niên áo đỏ vào sân, họ bắt đầu khiên vũ. Trong bóng đêm, ánh đuốc sáng rực nhảy múa theo điệu nhảy, tạo nên ảnh mông lung huyền bí. Nhưng điệu vũ không chỉ có vậy mà giữa lúc mọi người đang nín thở theo dõi, thì có một đoàn thanh niên nam nữ khác lại xuất hiện. Những người này mặc áo quần xanh khiêng những bình rượu lớn cũng nhún nhảy theo, điệu vũ thật lạ. Cuối cùng mới vỡ lẽ ra dây là điệu vũ "uống mừng vui say" một khung cảnh hoàng tráng hùng vĩ, khách xem mê mẩn, điệu múa dứt, quên cả vỗ tay.
- Hay, hay quá!
Tiếng ai đó la lên làm mọi người choàng tỉnh, một tràng pháo tay nổi lên, trong khi các vũ công đưa cao ánh đuốc, cùng hô to:
- Chúc Hội Tân lầu mãi mãi hưng thịnh, mãi mãi đông khách!
Sau đó họ đứng dạt qua hai bên tạo thành một con đường đi, đuốc vẫn đưa cao tỏa sáng đêm thành ngày.
Liễu Hồng bây giờ đứng ra tuyên bố:
- Hôm nay Hội Tân lầu mở cửa lại, hoan nghênh các vị đến tham gia, cùng chúng tôi chúc mừng ngày hội lớn này, để tỏ lòng mến khách, cửa hàng hôm nay xin được chiêu đãi miễn phí.
Tuyên bố của Liễu Hồng làm đám đông quần chúng hoan hô cuồng nhiệt, mọi người ùn ùn kéo vào quán Vua Càn Long cũng khoát tay với đám thị vệ
- Thôi chúng ta cũng vào chúc mừng họ đi!
Trong đại sảnh Hội Tân lầu chăng đèn kết hoa rực rỡ. Liễu Thanh, Liễu Hồng, Kim Tỏa, Bảo a đầu... ngồi ở quầy hàng nhìn ra. Nhĩ Khang, Tử Vy, Yến Tử, Tiêu Kiếm thì vẫn ngồi ở chiếc bàn lớn nhất trong cùng.
Bàn này cũng chật ních, cười nói ồn ào, Yến Tử đưa mắt dáo dác nhìn quanh, chợt đứng dậy nói:
- Để tôi đi phụ họ chạy bàn mới được!
Vĩnh Kỳ nghe vậy giật mình, ngăn lại.
- Thôi thôi cô đừng có đi! một lát nữa rồi làm ngã mâm đổ thức ăn vào người người khác nữa mắc công! Thành tích của cô thế nào ai cũng biết hết rồi, đừng có lộn xộn, ngồi yên đây cho tôi nhờ đi!
- Đừng có nghĩ xấu như vậy, tôi có làm gì đâu.
- Không làm gì ư? Còn nói một lúc nữa rồi lại đập lộn với người ta nữa cho xem!

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử cãi:
- Đánh lộn thì đã sao nào, không đánh nhau làm sao làm quen. Chẳng sao đâu? Này một lần nhờ đánh nhau mà quen với Mông Đan, một lần đánh nhau làm quen với Tiêu Kiếm, lần này đánh nhau nữa, biết đâu...
Tiêu Kiếm ngồi đó nghe vậy nói:
- Đúng rồi, đúng rồi! lần này đánh nhau là sẽ "kinh thiên động địa" đấy!
- Ồ, ồ bọn mình đã gặp quá nhiều chuyện "kinh thiên động địa" rồi, lần này gặp nữa, có sao?
Đang nói đến đó, vua Càn Long và ông Phước Luân bước vào.
- Ha ha! lần đầu tiên nhìn thấy quán Hội Tân lầu khai trương, các ngươi tổ chức hay lắm. Lần sau đến Hồi Ức thành phải diễn lại cái màn Múa đuốc lửa thế này cho ta xem, để cả đám "nhà quê" ở đấy thưởng thức một màn nhảy.
Mọi người quay qua nhìn thấy vua Càn Long giật mình, Nhĩ Khang đứng dậy nói:
- A ma! Lão gia! Hai người sau biết được mà đến đây?
Ông Phước Luân cười.
- Lão gia nói là phải đích thân đến để mừng cho cái lễ Sinh tử chi giao của các người, nên ta đành phải đi theo lão gia thôi.
Nhĩ Khang vội mời:
- Mời lão gia, a ma ngồi.
Rồi quay lại quầy bảo:
- Liễu Thanh, Liễu Hồng, Kim Tỏa! Tất cả lại đây nào.
Vĩnh Kỳ mừng rỡ nói:
- A ma, người đến đây mà chẳng thông báo trước một tiếng, a ma làm tụi con bất ngờ quá.
Tử Vy, Yến Tử vội vàng đi lấy chén đũa mang đến, Yến Tử nói:
- Lão gia, lão gia đến làm bọn con phải bận tay bận chân phục vụ thấy không?
Vua Càn Long cười.
- Vậy thì đúng ra... bọn ta không nên đến phải không?
Tử Vy vội nói:
- Đâu có, đâu có! Sự hiện diện của lão gia làm bọn này mừng như bắt được vàng, tụi này mừng khôn xiết!
Mọi người vội bu lại phục vụ vua Càn Long chỉ có Tiêu Kiếm lẳng lặng đứng một bên nhìn vua. Ngay cả Tiêu Kiếm cũng bất ngờ, không tin là vua Càn Long lại có thể hạ mình đến đây. Xem ra thì đây là một vị vua, một người cha thân thiết nhân từ chứ không hẳn là bạo chúa. Vậy thì... Tiêu Kiếm chợt hiểu ra. Có lẽ Nhĩ Khang nói đúng, thượng đế đã sử dụng một phương thức khác để hóa giải mối thù hận xưa. Thượng đế đã an bài tất cả, bằng cách đền bù tình yêu phụ tử, tình yêu lứa đôi cho Yến Tử. bất giác Tiêu Kiếm quay qua Yến Tử, cái cô gái bặm trợn muốn nói gì thì nói, làm gì thì làm, ngây thơ ngang ngược kia lại được vua yêu quý như vậy... Đột nhiên Tiêu Kiếm nghi ngờ, có thật sự Yến Tử kia là em ruột của mình không? Đúng ra khi về đến Bắc Kinh, Tiêu Kiếm rất muốn đưa Yến Tử đến ngay Tịnh Huệ sư thái, để xác định điều mình còn đang ngờ, đúng hay không? Nhưng rồi, Tiêu Kiếm lại chẳng có cơ hội, còn Yến Tử, cô gái vô tư kia đã hoàn toàn quên hết chuyện ngày cũ. Thế Tiêu Kiếm, không hiểu sao lại sinh ra do dự, phân vân còn nhớ lúc đầu đến gặp Tịnh Huệ sư thái người cũng nói lúc đó không phải chỉ thu dưỡng một mình Yến Tử mà còn có cả mấy đứa cô nhi khác. Vì vậy Tiêu Kiếm không biết có thật Yến Tử có phải là Tiểu Từ ngày nào chăng?
Trong khi Tiêu Kiếm ngồi thừ ra đó nghĩ ngợi thì Liễu Thanh, Liễu Hồng, Kim Tỏa đã chạy đến, Liễu Thanh gặp vua mừng rỡ.
- Bẩm lão gia, thật là vinh hạnh, Hội Tân lầu này được lão gia ghé qua thì quả là đại phúc!
Vua Càn Long thân tình nói:
- Liễu Thanh, Liễu Hồng, Kim Tỏa, hôm nay ta đến đây là để chúc cho Hội Tân Quán này "khiếp hậu trùng sinh" (sau cơn bão táp hồi sinh) ta mong nó rồi sẽ sống vững bởi vì ta biết, nó là nguồi vui của các ngươi, mong rằng nguồn vui đó sống mãi.
Rồi ông nói lớn:
- Vĩnh Kỳ, mang chiếc ly lớn nhất lại đây cho ta! Hôm nay ta muốn uống một bữa thật say với các bạn của con.
Vĩnh Kỳ vội ứng ngay:
- Vâng.
Những chiếc ly được sắp thành hàng trên bàn, chiếc nào cũng đầy rượu. Vua Càn Long cầm một chiếc lên

http://tieulun.hopto.org

đưa cao.
- Các ngươi vui là ta cũng vui, các ngươi cười ta cùng cười. Liễu Thanh, Liễu Hồng, Tiêu Kiếm lần này các ngươi đã có công lớn trong việc giúp Vĩnh Kỳ thoát hiểm. Chúng không bị thương tích nặng là ta đã vô cùng cảm ơn. Nào tất cả cạn ly!
Tiêu Kiếm nghe vua nhắc cả tên mình, ngạc nhiên cũng cùng mọi người nâng ly lên, nhưng lòng lại giằng co. Không biết uống cạn ly này có phải là "thiên cổ tình sầu" sẽ phải nuốt mất luôn không, Đang lúc nghĩ ngợi thì đã nghe tiếng ly chạm nhau thế là mọi người nốc cạn.
Vĩnh Kỳ lại rót đầy rượu cho vua Càn Long. Vua cầm ly chợt quay qua Tiêu Kiếm, nhìn thẳng vào mắt chàng nói:
- Tiêu Kiếm này, về cái chuyện quan hệ giữa ngươi và Yến Tử thế nào? Thật ra mãi đến giờ này ta chưa rõ, ngươi có thể nói cho ta nghe được không?
Tiêu Kiếm lại bất ngờ trước câu hỏi của vua, nên bối rối một chút, nhưng rồi chàng cũng lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Thấy thái độ quan tâm của người chợt nhiên Tiêu Kiếm hiểu, thôi thì cái thù hận ngày cũ của mình coi như chẳng còn đi. Nghĩ vậy nên Tiêu Kiếm cười nói:
- Cái tích cũ thế nào, tôi nghĩ là lão gia không cần phải tìm hiểu, bởi vì ngay bản thân tôi cũng chưa biết rõ được. Tôi nghĩ trên đời này có nhiều sự việc mà ta cũng chẳng cần cặn kẽ chi tiết. Chỉ cần sống vui, sống khỏe là quan trọng hơn. Bữa nay, tôi thú thật tôi cảm thấy rất vui khi được biết lão gia. Vì cái nhân tính của lão gia đầy tình người vượt cả sự nhận định ban đầu tôi có, nào cạn ly.
Vua Càn Long cười lớn:
- Hay lắm hay lắm nói rất hay! Chưa bao giờ ta nghe được một lời ngợi khen ý nghĩa như vậy, cạn ly!
Tiêu Kiếm nói, Nhĩ Khang đứng đấy nghe lời thoại của hai người sự lo lắng chợt tan biến cả Nhĩ Khang vỗ mạnh lên vai Tiêu Kiếm cảm động nói:
- Lão gia, Tiêu Kiếm! Vậy thì chúng ta cần phải cạn thêm một ly, gọi là chúc mừng sự đoàn viên, chúc mừng sau cơn mưa trời lại sáng. Vì Hội Tân lầu... cũng vì cuộc đời, hóa giải hết tất cả hận thù. Những chuyện không thể đều có thể biến thành có thể, như Yến Tử nói "biến sức lực thành tương hồ" nào chúng mình cùng cạn ly!
Tiêu Kiếm nghe Nhĩ Khang nói, nhìn khang không nói ra nhưng lòng đã hiểu lòng. Trong khi vua Càn Long lại tưởng Nhĩ Khang đề cập đến chuyện hoàng hậu và Dung ma ma nên gật đầu. Coi như mạnh ai hiểu nấy và mọi người cùng vui. Yến Tử là người vui nhất hét to:
- Đúng, biến sức lưng thành tương hồ! biến sức lực thành tương hồ! Câu đó của tôi là một câu đầy văn hóa, đúng không?
Mọi người không hẹn cùng nói:
- Rất đúng.
Vua Càn Long nói:
- Thế thì cạn ly đi!
- Cạn ly!
Mọi người hét lên, Tiêu Kiếm uống cạn cốc rượu quay qua nhìn Yến Tử cảm động, quả thật chuyện nhìn nhận anh em giữa chàng và Yến Tử đầy ý nghĩa. Đó là món quà của cao sanh ban cho, nó đã giúp chàng trút bỏ gánh nặng bao năm qua đè nặng trên vai chàng. Hóa sức lực thành tương hồ, câu nói đúng đấy chứ?
Tiêu Kiếm cười, lại nốc cạn thêm một cốc rượu.

http://tieulun.hopto.org

Chương 62

Hôm ấy trên bãi đất trống, Tiêu Kiếm đứng ở giữa sân, trên tay là quyển Phương gia kiếm pháp, chàng đang truyền cho Yến Tử kiếm pháp gia truyền.
Tử Vy, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ đứng gần tham quan, Tiêu Kiếm nói:
- Yến Tử này, nếu muốn học kiếm pháp, thì trước tiên em cần phải biết thế nào là kiếm. Trước kia võ công của em học, anh thấy như không hề biết mình cầm gì trong tay, nên cứ múa loạn xạ. bây giờ hãy xem này đây là thanh kiếm, mà kiếm thì khác với đao, cũng không phải là mã tấu hay gậy. Khi có kiếm trong tay không được quơ lộn xộn, sử dụng kiếm chỉ để đâm, đâm thế này này...
Thế là Tiêu Kiếm múa kiếm, lưỡi kiếm vạch một đường loáng bạc, trông rất đẹp. Yến Tử nhìn anh với ánh mắt thán phục.
- Ồ, hay quá, hay quá! Đưa kiếm em múa thử xem?
Và Yến Tử vừa cầm kiếm trên tay là hét to lại lời Tiêu Kiếm:
- Đây là kiếm! một cây kiếm rất nặng, nó có tên tuổi đàng hoàng, nó không phải là đao... không thể chặt, nó không phải cây gậy dùng để đánh lộn, không được quơ quơ như côn cửu khúc. Nó cũng không phải là búa bửa củi, mà là kiếm chỉ dùng để đâm!
Tiêu Kiếm gật đầu:
- Đúng đấy, nào bây giờ bắt đầu!
Yến Tử dạo đầu như hát bội, giọng kéo dài:
- Phương gia kiếm pháp đến nè!
Rồi cầm kiếm lên múa múa, đâm hướng này một cái, đâm hướng kia một cái, chẳng ra kiếm pháp gì cả.
Tiêu Kiếm nhìn lắc đầu, Nhĩ Khang Vĩnh Kỳ cũng vậy, hai người chợt nhớ tới là Mông Đan đã dạy Yến Tử học kiếm pháp và cảm thấy như lịch sử tái diễn.
Tiêu Kiếm dạy thêm mấy lượt thấy Yến Tử vẫn không lãnh hội được, lắc đầu nói:
- Thôi được rồi, bây giờ thế này đi, cô hãy xem tôi là kẻ địch, tôi sẽ dùng tay không đoạt kiếm của cô, cô phải phản ứng lại, Nhớ đấy phải xem tôi là kẻ địch, đừng để tôi đoạt được kiếm, phải tìm mọi cách đâm trúng tôi hiểu chưa?
Yến Tử lúng túng:
- Nếu vậy, rủi em đâm trúng anh bị thương thật thì sao?
- Thì cứ đâm thử xem, có trúng nổi không?
Vừa nói Tiêu Kiếm nhảy vọt lên áp sát trước mặt Yến Tử. Yến Tử mới đẩy kiếm ra, không ngờ Tiêu Kiếm chỉ quét chân một cái cây kiếm trên tay Yến Tử đã bay bổng, Tiêu Kiếm nhẹ nhàng tiếp lấy.
Yến Tử phản kháng:
- Không được, chưa tính! Em chưa chuẩn bị mà! Chưa gì anh đã đá văng kiếm người ta.
Tiêu Kiếm đưa trả kiếm cho Yến Tử:
- Nếu vậy, làm lại nhé! Có gì đâu mà phân bua!
Nhưng khi Yến Tử vừa cầm kiếm thì Tiêu Kiếm lại xuất chiêu, cây kiếm lại tuột khỏi tay Yến Tử. Cứ thế mấy lần kế tiếp, Yến Tử dù xuất chiêu nhanh thế nào cũng không đâm được Tiêu Kiếm, trong khi đó kiếm cứ bị cướp khỏi tay, đến độ Yến Tử nóng mũi lên hét:
- Em không cần Phương gia kiếm pháp, Viên gia kiếm pháp gì cả, anh hãy xem Yến Tử kiếm pháp đây này!
Vừa nói Yến Tử vừa dùng cả hai tay nhắm ngay đầu Tiêu Kiếm bổ xuống, nhưng Tiêu Kiếm chỉ cần quét chân ngang một cái, kiếm trên tay Yến Tử bay đi ngay, Yến Tử tức quá hét:
- Anh làm gì vậy? Trêu em hay là dạy em?
Tiêu Kiếm điềm đạm nói:
- Em chém như vậy là sai, chỉ có thể làm hỏng kiếm thôi, nên nhớ kiếm này lưu truyền đã ba đời, đừng vì qua tay em mà bị hỏng thì đáng tiếc, phải quý kiếm và phản ứng nhanh!
Vĩnh Kỳ thấy Yến Tử học chậm quá, vội bước tới đỡ kiếm rồi ra làm mẫu.
- Yến Tử em cầm kiếm phải như thế này này. Đốc kiếm phải nắm chặt, lúc đâm mũi kiếm ra phải chính xác, thẳng đường, không được run tay. Cũng đừng chỉ ỷ lại vào sức mạnh nào, anh và anh Tiêu Kiếm cùng luyện kiếm với em nhé? Em nhớ bình tĩnh mà ứng phó đừng có bộp chộp!
Yến Tử cầm chặt kiếm thật thà:
- Vâng em sẽ hết sức bình tĩnh, không nóng nảy.
Rồi đọc lại lời Tiêu Kiếm.

http://tieulun.hopto.org

- Đây là kiếm chớ không phải là đao, cũng không phải gậy hay côn củu khúc, búa tạ...
Lời của Yến Tử đầy vẻ khôi hài khiến Nhĩ Khang không nén được cười. Chàng để bọn luyện kiếm ở đó kéo tay Tử Vy ra ngoài.
Khi đã cách đám Yến Tử một khoảng xa, Nhĩ Khang mới nói với Tử Vy:
- Tử Vy này, em có tin chắc Yến Tử và Tiêu Kiếm là hai anh em ruột không?
Tử Vy nói:
- Thật ra cũng không có gì chắc chắn!
Nhĩ Khang gật đầu:
- Vâng nếu phân tích kỷ thì câu chuyện của Tiêu Kiếm chưa đủ thuyết phục người nghe Yến Tử chính là em ruột của Tiêu Kiếm. một Tịnh Huệ sư thái làm sao đủ minh chứng? Vả lại chuyện này đã mười mấy năm rồi. Tịnh Huệ sư thái đã già sao có thể chỉ dựa vào chuyện nhìn thấy cô gái trong cuộc diễn hành, mà đoán chắc nhìn ra Yến Tử chính là Tiểu Từ ngày cũ? Như vậy biết đâu Tiêu Kiếm vì cả tin mà cũng nhìn lầm người?
Tử Vy suy nghĩ rồi cười.
- Vậy! Thấy Yến Tử luyện kiếm mà cũng thấy nghi ngờ. Nhưng mà sai đúng có nghĩa gì? Sai thì sao? Mà đúng thì sao? Mọi chuyện chẳng có nghĩa gì, nếu Tiêu Kiếm thấy mãn nguyện, Yến Tử thấy hạnh phúc là được, cái quý nhất của cuộc đời là niềm vui. Nhận được người thân là hạnh phúc, Hoàng a ma chẳng phải là đã nhận lầm Yến Tử, biết rõ mà vẫn vui vẻ ư? Vì vậy nếu Tiêu Kiếm mà nhìn lầm em gái thì đó có thể là một sự sắp đặt của trời đất, để hóa giải hận thù.
Nhĩ Khang gật đầu:
- Vâng, không hẳn chỉ là người thân mới là thân, nào phải là con ruột mới là con mình? (nhân bất độc thân kỳ thân, bất độc tử kỳ tử).
Tử Vy cười nói:
- Vâng, dù gì thì "sống trên đời đã là chuyện huynh đệ, cần gì phải máu mũ ruột dao" (lạc địa vị huynh đệ, hà tất cốt nhục thân).
Nhĩ Khang nhìn Tử Vy gật gù, khiến Tử Vy nhột.
- Anh làm gì mà nhìn em dữ vậy?
Nhĩ Khang chỉ nói:
- Bởi vì... bởi vì.. sự hiểu biết của em đáng quý vô cùng.
Đôi má Tử Vy ửng hồng.
- Em... em cũng vậy, em rất ái mộ anh.
Tiêu Kiếm dạy Yến Tử kiếp pháp, cũng đã nghĩ đến chuyện dạy thêm chữ nghĩa cho Yến Tử, và để thực hiện điều này, Tiêu Kiếm đã mang hai quyển sách thật dầy để hai bên nói:
- Học kiếm pháp cũng như học thành ngữ điều quan trọng nhất là phải học lý thuyết. Giống như muốn rành thành ngữ phải nhận mặt chữ trước. bao giờ biết chữ rồi, thành ngữ sẽ trở nên dễ dàng, Chuyện học cũng giống như chuyện đi, chuyện ăn. Đi phải đi từng bước, ăn cũng ăn từng miếng, làm bất cứ sự việc gì cũng chẳng nên đi tắt. Ở đây anh có hai quyển sách em màng về mà học trước, chữ nào không rõ hỏi Tử Vy hoặc Vĩnh Kỳ chỉ cho. Nếu em học được hết một quyển là coi như đã biết nhiều lắm rồi đấy, chẳng sợ thành ngữ nữa.
Yến Tử tò mò cầm quyển sách lên xem, thấy đề ba chữ truyện Thủy Hử, Yến Tử ngạc nhiên:
- Truyện Thủy Hứa hả?
Mọi người thấy Yến Tử thích, mặc dù đọc sai nên không sửa.
o0o
Và thời gian trôi nhanh, chớp mắt trời đã sang đông, tuyết rơi thành lớp dầy, trời rất lạnh, nhưng cái lạnh kia chỉ là lạnh ngoài trời. Còn trong Thấu Phương Trai thì lúc nào không khí cũng ấm cúng. Cạnh lò sưởi rực lửa, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Yến Tử vừa ngồi sưởi, vừa ăn hạt dưa, tán dóc, đang lúc vui vẻ thì Tiểu Trác Tử báo:
- Hoàng thượng giá đáo!
Bốn người vội vã đứng dậy, vua Càn Long cũng đã bước vào tận phòng. Mọi người vội thỉnh an, rồi kéo ghế đến ngồi cạnh lò sưởi cho vua ngồi.
- Xin mời Hoàng a ma ngồi, trời bên ngoài lạnh quá, ngồi đây mới ấm được.
Tử Vy nói, Yến Tử thì mang khăn nóng đến.
- Hoàng a ma lau mặt bằng khăn ấm cho đỡ lạnh.
- Hoàng a ma uống trà nóng đi!

http://tieulun.hopto.org

Thái độ chăm sóc của Tử Vy và Yến Tử làm vua có cảm giác ấm hẳn, người xúc động nói:
- Ở đây chẳng bao giờ ta thấy lạnh, chỉ có ở đây ta mới thật sự thấy cái không khí gia đình. Thế các con đang nói chuyện gì đó?
Nhĩ Khang nói:
- Dạ chúng con đang chơi câu đố.
Vua Càn Long cười tươi:
- À! Ta thích nhất là chơi trò thi đố, thế các ngươi đã đố gì đọc thử xem, ta đố được không?
Vĩnh Kỳ nói:
- Trong đám Yến Tử là dốt nhất, bọn con ra thi đố dễ ợt, thế mà cô ta đoán mãi đoán không ra.
- Câu đó thế nào nói ta nghe xem?
Vua hỏi, Nhĩ Khang bèn đọc:
- Dạ thế này ạ, "cao thì có, lùn chẳng có, đứng có, ngồi không..."
Tử Vy đọc tiếp:
- "Trên trời có, nhân gian không, ăn có ngủ không. Trên miệng có mà trên tay không có".
Vĩnh Kỳ đọc tiếp:
- "Bên phải có, bên trái có, khóc có, cười không, trời mát có, trời nóng lại không?"
Vua Càn Long nghe xong cười lớn nói:
- Yến Tử có vậy mà con đoán không ra ư? Đó là một chữ, nghe trẫm đọc tiếp này "mắng có, đánh thì không, câu đố có, tứ thư lại không, hát có mà nhìn chẳng thấy!"
Yến Tử càng nghe càng rối rắm nói:
- Mấy người nói gì kỳ cục quá, lúc có lúc không, như vậy làm sao tôi đoán được? mà chữ gì kỳ cục vậy.
Nhĩ Khang cười.
- Câu đố này ai nghe qua đều biết, có mình cô không biết thôi, vậy để tôi đọc thêm cho cô rõ nghe: "Yến Tử có, Tử Vy không, thái hậu có, hoàng thượng lại không. Tiểu Đặng Tử có, Tiểu Trác Tử không."
Yến Tử lúc đầu không hiểu, ngạc nhiên tại sao lại đề cập đến toàn những gì gần gũi chung quanh rồi người thân. Tâm linh chợt sáng "à!" một tiếng nói:
- Thôi tôi biết rồi, biết rồi! Tiêu Kiếm có mà Nhĩ Khang không có, Tiểu Hợp Tử có, con két gian ngoa không có, bên này có bên kia không có, nói dóc có, nịnh bợ không có... vậy là các người đố chữ này phải không? Tôi biết rồi đó là chữ "khẩu".
Đám đông hoan hô.
- Đúng rồi, đúng rồi đấy!
Tất cả đều kinh ngạc nhìn Yến Tử, không ngờ cô nàng lại tiến bộ nhanh chóng như vậy, vua Càn Long vui nhất nói:
- Yến Tử con khá lắm đấy, không những biết đố mà còn biết giải cả câu đố nữa.
Yến Tử được khen bắt đầu huênh hoang:
- Hoàng a ma, con hiện nay ngon lắm, chẳng ai bắt nạt con được đâu. Văn võ song toàn, Tiêu Kiếm ngoài chuyện dạy kiếm cho con, anh ấy còn dạy con học thành ngữ. Đưa cho con một quyển sách dày thế này để con xem. Anh ấy bảo muốn giỏi thành ngữ thì phải biết chữ giỏi. Bây giờ con đã biết được rất nhiều mặt chữ, thành ngữ chẳng phải là cái gì khó khăn quá với con!
Vua Càn Long tròn mắt:
- Hử? thì ra là vậy, nhưng mà... sách con đang đọc là gì vậy?
Yến Tử đọc lớn:
- Thủy Hứa truyền!
Vua Càn Long ngạc nhiên.
- Cái gì? Thủy rửa thuyền à? Có quyển sách tên đó nữa ư?
- Không phải, mà Thủy Hứa truyền, cái chữ hứa này lạ lắm, nó có thêm bộ thủy bên cạnh nữa.
Vua Càn Long chợt hiểu ra, trợn mắt.
- Làm sao con có quyển sách đó mà mang vào cung? Quyển Thủy Hử là sách cấm cơ mà?
Nhưng rồi suy nghĩ một chút ông lại cười tiếp.
- Thôi được rồi! Được rồi! Đối với những đứa coi trời bằng vung, thì chuyện cấm đó nào có nghĩa lý gì? Vả lại trẫm cũng đã đọc rồi, thấy hay đấy chứ? Thế con đã đọc chưa? Nội dung truyện là gì nào?
Yến Tử nói:
- Con thấy truyện rất hấp dẫn, nói về rất nhiều anh hùng hảo hán, trong đó có anh chàng Lý Đạt giỏi hết sẩy.

http://tieulun.hopto.org

Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang lại nhìn nhau.
- Lý Đạt là ai vậy?
Vua hỏi, Yến Tử nhanh nhẩu trả lời.
- Đó là anh chàng "hai tay múa hai cây búa lớn, vạn người địch không lại. "
Tất cả mọi người ở đấy nghe vậy cười nghiêng ngả. Có người bị sặc cả trà, Yến Tử bấy giờ mới nói:
- Hoàng a ma, người cười bể bụng chưa? Nếu đã cười no nê rồi thì con xin nói cho người biết. Mọi người đã bị con đánh lừa rồi, ban nãy con cố tình nói sai để pha trò với mọi người chớ làm gì con không biết. Truyện con đọc là truyện Thủy Hử này, còn anh chàng con nói đó, chính là chàng Lý Quỳ "hai tay cầm hai cây búa to, vạn người cự không lại", đúng chưa?
Đến lúc đó vua Càn Long mới vỡ lẽ ra, ông trố mắt nhìn Yến Tử.
- Thì ra con cố tình lừa ta, chớ thật sự thì con đã có tiến bộ, ông vỗ vỗ lên vai Yến Tử khen ngợi.
- Nhữ tử khả giáo giả (con trẻ có học).
Yến Tử trợn mắt.
- Hoàng thượng nói gì mà "lò tử khả kiêu" (chiếc lò lửa đâu thể tưới nước vào được) lửa tắt cả rồi sao? trời lạnh thế nay, không thể thiếu lò sưởi được đâu!
Vĩnh Kỳ cười lớn:
- Đấy đấy, ban nãy mới lớn lối bây giờ lòi đuôi, thì ra thùng trống rỗng kêu to, đổ bể rồi nhé!
Vua Càn Long thì lắc đầu:
- Ha ha, Yến Tử đúng là cái khai tâm quả của trẫm! lúc nào không vui có nó là không thể không cười được.
Rồi ông tiếp:
- Thôi được rồi! chuyện đó để qua một bên còn chuyện đám cưới của bọn con đã tính đến đâu rồi?
Bốn người nghe nói ngớ ra, nhưng rồi mừng rỡ, Nhĩ Khang hỏi:
- Hoàng thượng, như vậy có nghĩa là người đã chọn ngày cho chúng con rồi ư?
Vua lắc đầu:
- Trẫm không làm chuyện đó đâu, chọn rồi không hài lòng, để các con mắng thầm ta ư?
Yến Tử và Tử Vy nghe vậy đỏ mặt nói:
- Dạ đâu có, đâu có, bao giờ cũng được mà!
Vua Càn Long trợn mắt:
- Còn nói dối ta nữa ư? Có nghĩa là các ngươi không nôn nóng chứ gì? Vậy thì ta để thêm hai năm nữa vậy?
Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ nhìn nhau căng thẳng, Nhĩ Khang cầu hòa cười với vua nói:
- Bẩm hoàng thượng, con biết chắc là hoàng thượng đã chọn được ngày.
Vĩnh Kỳ cũng nói:
- Dạ, bẩm Hoàng a ma... Các cát cát kia không nôn nóng nhưng a ca lại nóng ruột ạ!
Vua cười lớn:
- Ha ha, nói vậy chứ làm sao trẫm lại có thể kéo dài mãi được... trẫm biết, các ngươi chờ từng phút, vì vậy hôm nay trẫm đặc biện đến đây là để bàn tính với các ngươi. Trẫm đã lật lịch xem thấy sang năm mùng hai tháng hai tốt ngày nhất, ngoài ngày này ra thì phải đợi hơn ba tháng sau mới có ngày tốt. Trẫm và lão phật gia đã xem đi xem lại nhiều lần, nên định trong ngày đó cho hai đứa con. Vĩnh Kỳ và Yến Tử, Nhĩ Khang và Tử Vy cùng lúc đám cưới. Còn nếu các ngươi không muốn, đòi tổ chức riêng rẽ thì hai đám cưới phải cách nhau ba tháng, các ngươi thấy thế nào?
Nhĩ Khang nôn nóng nói:
- Con cảm thấy hai đám cưới cử hành trong cùng một ngày càng vui chứ sao? Tử Vy và Yến Tử quý nhau như hai chị em ruột thịt. Lấy chồng cùng một ngày thích quá đi chứ. Vả lại tổ chức tiệc cưới đâu phải dễ dàng, tổ chức một lần đỡ tốn kém. Trong cùng ngày hoàng thượng vừa có dâu vừa có rể, nghĩa là đã có song hỷ lâm môn, vậy là tốt quá rồi còn gì?
Vua Càn Long hiểu hai chàng trai đều nôn nóng cười nói:
- Thôi được, vậy thì làm theo lời bọn con vậy. Hôm đó, cả hai cát cát đều xuất giá tử Thấu Phương Trai, nhưng mà ta báo cho hai ngươi biết ta vẫn để Thấu Phương Trai vĩnh viễn là nhà các con, sau khi lấy chồng Tiểu Đặng, Tiểu Trác, Minh Nguyệt, Thể Hà vẫn được giữ lại. Nhĩ Khang phải hứa với ta là thỉnh thoảng phải cho phép Tử Vy về đấy ở nhé?
Nhĩ Khang mừng rỡ quỳ xuống:
- Cảm ơn hoàng thượng đã tác thành, thần phúc Nhĩ Khang nhất định tuân mệnh chỉ cần hoàng thượng có

http://tieulun.hopto.org

lệnh là thần lập tức đưa Tử Vy hồi cung!
Vĩnh Kỳ cũng nói:
- Con rất cảm ơn Hoàng a ma!
Vua dặn dò
- Còn nữa, ta biết các ngươi còn nhiều bạn bè tâm giao, Tiêu Kiếm là anh ruột của Yến Tử nhưng người này đều có thể nhập cung để dự đám cưới đưa dâu từ Thấu Phương Trai rồi dự tiệc tại Cảnh Dương cung. Sau lễ cưới bọn họ có thể ở lại ít lâu để được chiêu đãi tiếp, nhất là Tiêu Kiếm sẽ được phép vào cung thường xuyên thăm em gái mình.
Tử Vy, Yến Tử lúc đó mới quỳ xuống:
- Tạ ơn Hoàng a ma! Hoàng a ma vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.
o0o
Và sau đó, là một chuỗi ngày bận rộn.
Đám cưới trong cung đình đương nhiên là phải rầm rộ hơn đám cưới dân gian, vì vậy phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng, chỉ nội chuyện quần áo cô dâu, đã phải huy động hàng chục người. Rồi còn nữ trang, châu ngọc, mũ đội đầu, giày dép, lệnh phi nương nương và mấy nương nương khác phải đứng ra chủ trì mọi việc.
Trước ngày cưới ba hôm, hoàng hậu và Dung ma ma chợt xuất hiện, hai người mang theo hai bộ áo cô dâu mới tới. Sự xuất hiện của hoàng hậu quả bất ngờ khi tiếng thái giám rao:
- Hoàng hậu nương nương giá đáo!
Tử Vy, Yến Tử giật mình vội vã chạy ra thì đã thấy hoàng hậu nương nương đến cửa, hoàng hậu nói:
- Tử Vy, Yến Tử không biết làm gì để biểu đạt sự ân hận và lòng biết ơn của mình đối với các cô, vài hôm nữa ngày vui trọng đại của các côn đã đến. ta và Dung ma ma đã thức suốt mấy đêm liền, cố làm cho kịp hai chiếc áo này để tặng hai cô. Phần kim chỉ là của ta, phần thêu là của các sư bá, ta nghĩ nó cũng không xấu xí lắm mong hai người nhận cho.
Tử Vy, Yến Tử đứng lặng người trước thái độ hạ mình của hoàng hậu, chưa biết nói gì thì Dung ma ma lại sụt sùi tiếp:
- Nô tỳ xin được thỉnh an hai cô cát cát, nô tỳ ở Khôn Ninh cung ngày đêm thắp hương xin trời phật phò hộ cho hai cát cát vui vẻ, vạn sự như ý mãi. Hai chiếc áo này do hai thầy trò nô tỳ cặm cụi may, mỗi một mũi kim nô tỳ đều nói hai tiếng "xin lỗi". Vì vậy coi như nó chứa đầy lời xin lỗi của nô tỳ, mong hai cô cát cát nhận cho.
Tử Vy đỡ lấy chiếc áo, cảm động nói:
- Hoàng hậu nương nương! Dung ma ma! Hai người làm Tử Vy này cảm động quá, Tử Vy không biết nói gì để cảm ơn hai người. Chỉ biết khẳng định một điều là tất cả những gì đã qua, xin hãy để cho nó qua đi, Tử Vy không nghĩ đến nữa.
Hoàng hậu rưng rưng nước mắt,
- Vâng, hãy để cho nó qua đi, quên nó đi!
Tử Vy nhìn hoàng hậu, hoàng hậu cũng nhìn Tử Vy với ánh mắt hối hận, dịu dàng. Một hoàng hậu ác độc khắc khiệt ngày nào đã biến mất, điều này khiến Tử Vy cảm động, cảm động đến độ không thấy đứng trước mặt là kẻ thù thay vào đó là một người thân. Tử Vy bước tới ôm chầm lấy hoàng hậu nói:
- Con mong cái giây phút này lâu lắm rồi, có lẽ trời xanh biết và đã động lòng giúp con nên mọi thứ trở thành sự thật.
Lời của Tử Vy làm hoàng hậu chảy nước mắt.
Một lúc sau hoàng hậu buông Tử Vy ra, quay sang Yến Tử.
- Thế còn Yến Tử có tha thứ cho ta chăng?
Nãy giờ Yến Tử nhìn hai người đã cô cùng cảm động nên cũng sụt sùi nói:
- Vâng, con... con từ nào đến giờ không muốn ai quá tốt với mình, vì vậy con sẽ cảm động, mà con lại rất sợ khóc. Thôi, hoàng hậu nương nương và Dung ma ma đã đến đây rồi, thì con còn chấp nhất làm gì? trời đang rất lạnh xin hoàng hậu nương nương và Dung ma ma vào nhà sưởi ấm đi.
Nhưng hoàng hậu và Dung ma ma từ chối
- Thôi cảm ơn, chúng tôi đi ngay đây!
Dung ma ma thì quỳ xuống dập đầu ba cái trước mặt Tử Vy và Yến Tử.
- Bẩm hai cô cát cát, xin hãy tha thứ cho tất cả lỗi lầm mà nô tỳ đã gây ra.
Tử Vy và Yến Tử cười tha thứ rồi đỡ bà ta dậy, sau đó hoàng hậu và Dung ma ma nói lời cáo biệt rồi vội vã bỏ đi.

http://tieulun.hopto.org

Yến Tử và Tử Vy cầm chiếc áo trên tay nhìn theo lòng đầy cảm xúc.
o0o
Cuối cùng rồi ngày trọng đại cũng đến, lễ cưới ở Thanh cung lúc nào cũng cử hành trong buổi tối, và nhận quà từ ban ngày.
Tối hôm ấy ở Thấu Phương Trai giăng đèn kết hoa, người đông tấp nập, đội nhạc hoàng gia hợp tấu toàn những bản nhạc mừng.
Mọi người xum xuê trong áo mới từ a ca, cát cát, đến cung nữ thái giám. Phía trước Thấu Phương Trai hai chiếc kiệu hoa sơn đỏ chờ sẵn, mấy tay khiêng kiệu mặc áo đỏ đứng sắp hàng hai bên chờ.
Hôm nay cũng là một ngày thật bận rộn của các cung nữ. Mỗi người một chiếc mâm kẹo đi chung quanh các mệnh phụ, các quan đại thần hoàng thân quốc thích mời mọc mọi người đều vui vẻ.
Tử Vy, Yến Tử thì nhốt người trong Thấu Phương Trai, mặc chiếc áo cô dâu của hoàng hậu và Dung ma ma tặng, đang ngồi yên cho các cung nữ trang điểm.
Lệnh phi hối thúc.
- Nhanh nhanh lên! mặt Tử Vy chưa đủ hồng, Kim Tỏa, hãy đánh thêm một ít phấn cho tươi lên.
Kim Tỏa thì sai Minh Nguyệt, Thể Hà.
- Hai người hãy mang đèn lại cho ta nhìn kỹ một chút mới thấy được độ đậm nhạt của phấn.
Hết lo cho Tử Vy lệnh phi lại quay sang Yến Tử:
- Thế này không được, phải trang điểm đậm một chút cho Yến Tử.
Thế là đám cung nữ ùn tới đè mặt Yến Tử đánh phấn lại, Yến Tử không chịu được hét:
- Vừa vừa thôi chứ! Các ngươi tô làm sao mà mặt ta đỏ gấc như cái đít con khỉ đột đi!
Lệnh phi nói:
- Trời ơi, hôm nay lên xe hoa mà sao đem những từ kém thẩm mỹ đó ra nói chi vậy?
- Làm cô dâu thì cũng có cái bàn tọa chứ?
Lệnh phi lắc đầu:
- Thôi thôi thôi làm ơn ít nói một chút, người ta làm cô dâu phải tỏ ra thẹn thùng e lệ chớ ai lại oang oang như cô.
Yến Tử thú nhận.
- Tại vì con căng thẳng quá, lo quá. Thấy gì cũng quá nhiều lễ nghi. E là mình không diễn đúng được. Mà cái tánh con vậy đó. Càng lo lắng thì càng nói nhiều. Nếu không cho con nói thì con sẽ sốt lên, đổ mồ hôi nhiều, như vậy sẽ càng tệ hại hơn!
Như để xác minh, Yến Tử xòe bàn tay ra đang ướt rịn mồ hôi, lệnh phi nói:
- Tại sao phải lo chứ, một lúc nữa lên kiệu có người khiêng! Bà mai ngồi kế bên sẽ nhắc tuồng bảo gì làm nấy là không sai đâu đừng có sợ.
Tịnh Nhi biết tính Yến Tử, e là một lúc lại gây trò cười nên nói:
- Chị Yến Tử này, đơn giản lắm, chị cứ ngồi yên đừng nói chuyện là sẽ không có gì sai sót cả. Khi đầu đội khăn đâu có ai nhìn thấy miệng chị thế nào đâu, lúc đó chị cứ ngậm miệng lại, cô dâu nói nhiều người ta sẽ cười chết.
Yến Tử lo lắng mím miệng gật đầu, không dám nói gì cả, nhưng rồi lệnh phi chực nhớ ra, kêu lên:
- Trái táo, trái táo, các ngươi quên rồi ư, mang quả táo ra.
Thì ra lúc về nhà chồng, theo phong tục cô dâu phải mang theo càng nhiều vật tượng trưng cho điềm lành càng tốt. Quả táo là vật không thể thiếu trong bất cứ lễ cưới nào ở phương bắc. Thế là các cung nữ vội chạy đi tìm táo ngay.
Khi hai quả táo mang đến, lệnh phi lấy hai quả đặt vào tay Yến Tử và Tử Vy dặn dò.
- Tử Vy, Yến Tử, quả táo phải cầm chặt trên tay không được để rơi xuống đất.
Tử Vy ngoan ngoãn nghe lời cầm chặt trái táo trong khi Yến Tử lại đưa lên miệng cắn một miếng, mọi người trông thấy giật mình.
- Ối, sao lại ăn quả táo vậy?
Lệnh phi ngạc nhiên.
- Yến Tử quả táo là tượng trưng cho điềm lành, tại sao con lại ăn mất điềm lành vậy?
Yến Tử ngơ ngác.
- Điềm lành? Cái gì điềm lành? Nãy giờ con đói phát run lên, thấy được quả táo là mừng vô cùng, sao lại không ăn được?
Tịnh Nhi nói:
- Quả táo là tượng trưng cho sự bình an như ý đó!

http://tieulun.hopto.org

- Vậy ư, Yến Tử nói rồi thản nhiên cắn thêm một miếng, vậy thì tôi phải nói cho bình an như ý vào bụng, thế này nó sẽ được an toàn.
Lệnh phi lắc đầu:
- Không được, không được, tụi bây đâu mang trái khác ra thay thế ngay.
Thế là một màn gọi nhau đi lấy táo, trong khi đó Kim Tỏa ngắm Tử Vy lại phát hiện ra
- Sao tiểu thơ lại chỉ mang có một bông tai? Còn một chiếc nữa đâu?
Mọi người lại đi tìm kiếm bông tai, cuối cùng phát hiện trong giỏ hoa, Tịnh Nhi thấy Tử Vy căng thẳng quá nói:
- Bình tĩnh đi, bình tĩnh đi, chẳng sao mà!
Ngay lúc đó lệnh phi đột ngột la lên.
- Còn chiếc kiết tường tỏa nữa bỏ đâu rồi?
Tịnh Nhi nói:
- Kiết tường tỏa (cái khóa tốt lành) hình như ở Từ Ninh cung lão phật gia giữ!
- Giờ lên xe hoa đã đến nơi, Tịnh Nhi mau đi lấy mang lại đi.
- Vâng.
Tịnh Nhi vội quay đầu chạy ra cửa, không ngờ lúc đó có người từ ngoài bước vào, cả hai tránh không kịp thế là va mạnh vào nhau.
Tịnh Nhi loạng choạng suýt ngã, người mới bước vào là Tiêu Kiếm vội đỡ lấy ngay, hai ánh mắt nhìn nhau giật mình.
- Anh là Tiêu Kiếm?
Tiêu Kiếm thấy một cô gái đẹp trong y phục cung nữ lại biết tên mình, nên cũng đoán ra.
- Thế cô là Tịnh Nhi?
- Vâng, tôi là Tịnh Nhi.
- Nghe tên đã lâu bây giờ mới gặp.
- Vâng, anh cũng vậy!
Đang lúc đó chợt có tiếng lệnh phi bên trong nói to:
- Tịnh Nhi ơi! Tịnh Nhi kiết tường tỏa đã tìm thấy nó đang ở trên người ta đây, bận quá nên quên mất!
Tịnh Nhi nghe vậy vội quay ngược vào trong, liếc qua nhìn Tiêu Kiếm lại thấy Tiêu Kiếm đang nhìn mình khiến nàng giật mình lần nữa.
- Tịnh Nhi, Tịnh Nhi, cái như ý hoàn có phải ở đằng ngươi không?
Tịnh Nhi vội đứng lại lúng túng vì biết có người đang nhìn theo.
- Tịnh Nhi, Tịnh Nhi, ngươi ở đâu đấy?
- Dạ đây!
Tịnh Nhi lại chạy vào, tìm được cái vòng như ý giao cho lệnh phi.
Tiêu Kiếm vẫn đứng ngẩn ngơ ở đó, Liễu Thanh bước tới vỗ vai hỏi
- Anh đang nhìn gì vậy?
Tiêu Kiếm lẩm bẩm một bài từ.
- "Giữa đám đông tìm ai dáo dác, đột nhiên quay lại, bóng ai kia sáng rực giữa muôn đèn".
Liễu Thanh nghe chẳng hiểu, yên lặng nhìn theo.
Trong khi đó giữa thính phòng, hai cô cát cát trang điểm đã gần xong, lệnh phi đang kiểm tra lần nữa phú dâu đứng cạnh cứ giục.
- Lệnh phi nương nương, giờ lên kiệu đã đến rồi.
Lệnh phi nghe vậy ra lệnh.
- Vậy thì hãy lấy máng che mặt cho các cô ấy đi!
Tử Vy và Yến Tử được che mặt lại.
Ngay lúc đó ban nhạc trỗi lên mười hai cô phù dâu xúm lại khênh hai người lên đi ra kiệu, đám đông cung nữ ùn theo sau, một khung cảnh vô cùng náo nhiệt, Liễu Thanh, Tiêu Kiếm bước tới.
- Chúc mừng, chúc mừng Tử Vy và Yến Tử.
Tử Vy và Yến Tử thẹn thùng bước lên kiệu hoa. Đám cung nữ đứng bên dưới reo hò:
- Hoàn Châu cát cát đại hỷ, Tử Vy cát cát đại hỷ, hai vị thiên tuế, thiên thiên tuế!
Pháo nổ dòn dã, quan tư tế hô:
- Khởi kiệu!
Chiếc kiệu được nâng lên, đội nghi lễ, đội đèn lông, dàn nhạc lần lượt đi theo và ngự hoa viên.
o0o

http://tieulun.hopto.org

Trước đó Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đã có mặt ở đó họ đều mặc lễ phục chủ rể màu đỏ, cỡi trên hai con tuấn mã sẵn sàng nghênh đón tân nương, Người nào mặt mày cũng rạng rỡ.
Khi đám kiệu hoa đi tới, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang nhập bọn ngay và dẫn đầu đi trước. Mười mấy cô cung nữ mặc áo đỏ tay đưa cao lồng đèn lồng lên xuống theo tiếng nhạc, phía sau là đoàn người rồng rắn đi theo gồm hai mươi cặp đèn lồng to đỏ, bốn mươi cặp cầm đèn lồng trắng chữ đỏ nhỏ... khung cảnh vô cùng vĩ đại hùng tráng.
Đến một ngã ba, đoàn rước dâu mới chia làm hai ngã, Nhĩ Khang dẫn đầu một kiệu đi về phước ra ngoài cung đình, còn Vĩnh Kỳ dẫn đầu kiệu còn lại đi về phía Cảnh Dương cung.
Tử Vy ngồi trong kiệu hoa lắc lư có cảm giác như người đang trong mộng, Tử Vy biết Nhĩ Khang đi trước nàng không xa. Từ đây về sau đời nàng đã thuộc về chàng như vậy là cuối cùng... cuối cùng... rồi cái ngày đợi chờ kia cũng đến ngày chờ đợi đó.. đã đến sau bao nhiêu ngọt bùi cay đắng, sau bao thử thách thủy chung. Vy cảm thấy Nhĩ Khang quả là người bạn đời xứng đáng với tình yêu của nàng.
Tiếp theo là một loạt những nghi lễ khác, bái cao đường, bái thiên địa, phu thê giao bái... để rồi bước vào động phòng.
o0o
Nhĩ Khang ngắm người yêu trong chiếc áo cô dâu, che kín mặt đang ngồi trên giường. Sáu cô phù dâu đứng hai bên trên tay là hỷ bình (để vén mạng che mặt) giao bôi tửu (rượu uống mừng của hai người) hồng táo (táo đỏ) đậu phộng, quế viên, hạt sen...
Với một nỗi niềm hạnh phúc, Nhĩ Khang bước tới cạnh giường đứng lặng một chút, rồi nói thầm.
- Tử Vy cuối cùng rồi anh cũng có em, cái con đường đến đích tuy gặp nhiều gian khổ, nhưng nó đã khổ tận cam lai (cái khổ qua hết là quả ngọt đến) anh xin hứa với em từ đây về sau cuộc sống của chúng mình sẽ chỉ toàn là hạnh phúc... hạnh phúc...
Ngay lúc đó phù dâu đọc to:
- Xin mời tân lang dùng hỉ bình vén mạng che mặt cô dâu. Từ đây hai người sẽ xưng tâm như ý (được như lòng đã mong).
Nhĩ Khang vì quá xúc động nên run run vén mạng mặt cô dâu, chiếc mạng vừa rơi xuống đất, Nhĩ Khang đã giật mình, vì người sau mạng lại là Yến Tử chứ không phải Tử Vy.
- A!
- A!
Nhĩ Khang hốt hoảng kêu lên, Yến Tử cũng sợ hãi kêu lên, cả mấy cô phù dâu cũng tương tự.
Yến Tử nhảy xuống giường dậm chân hét:
- Tại sao kỳ cục vậy? Đấy thấy không, chẳng cho tôi lên tiếng mới lầm lộn thế này? Chuyện này là do ai gây ra đây?
o0o
Ngay lúc đó bên Cảnh Dương cung, trong phòng hoa chúc cảnh ấy tương tự, Vĩnh Kỳ vừa vén mạng cô dâu đã giật mình.
- Trời ơi, Tử Vy sao lại là cô?
Tử Vy lúc đó cũng chỉ biết kêu lên.
- Trời đất, sao có chuyện lộn xộn vầy?
Đám phú dâu vội nói:
- Mau mau ra ngăn kiệu hoa lại đừng để bọn họ đi, còn Tử Vy cát cát hãy che mặt lại, chúng tôi sẽ thông báo cho đội kèn nhạc hay là đã có sự lầm lẫn.
o0o
Thế là mọi chuyện trở thành bát nháo, sự việc phải làm lại từ đầu. Lần này mọi thứ không còn theo quy cũ truyền thống nữa, Chuyện hai cô cát cát cùng lúc lấy chồng là lần đầu trong cung đình. Nó đã gây nên chuyện dở khóc dở cười, đàm tiếu từ trong cung đến dân gian, cho đến khi mọi sự việc đúng đâu vào đấy, thì trời đã sắp sáng, lần này Nhĩ Khang hồi hộp mở mạng che mặt cô dâu ra thấy Tử Vy cả hai mới hết lo lắng, cùng thở phào nhẹ nhõm.
Cô phù dâu che miệng cười rao:
- Mời tân lang và tân nương uống giao bôi tửu.
Tử Vy và Nhĩ Khang nâng ly lên, sau đó các cô phù dâu theo tập tục cũ cột đuôi áo của Nhĩ Khang và Tử Vy lại, rồi sắp hàng cùng chúc:
- Chúc tân lang tân nương vĩnh kết đồng tâm (mãi mãi đồng tán), và tảo sinh quý tử (sớm sinh con trai)
Rồi mới thu dọn đồ đạc rút lui.

http://tieulun.hopto.org

Nhĩ Khang thấy trong phòng không còn ai cả, vội ôm chầm lấy Tử Vy nhiệt tình nói:
- Tử Vy, đúng là em đây phải không, đến cả lúc làm lễ cưới mà vẫn làm anh đứng tim được!
Tử Vy dụi đầu vào ngực khang nói:
- Nhĩ Khang, đúng là em rồi, em là cô dâu đây, ổn cả.
- Cuối cùng rồi em cũng là vợ anh, chuyện muốn làm chồng em không phải là dễ dàng. hết gặp chuyện này đến chuyện nọ, hết trông tới ngóng, hết chờ đến đợi. Đến lúc lấy nhau vẫn phải toát mồ hôi, cưới được em thật khó khăn trăm bề, nhưng cuối cùng rồi anh cũng có em thế là hạnh phúc.
Vâng Tử Vy cười một cách hạnh phúc, hạnh phúc, đến chẳng dễ dàng, phải khổ qua cam đến.
Vậy là... cuối cùng rồi những người yêu nhau cũng được lấy nhau. Tử Vy lấy Nhĩ Khang, để sau đó hiểu ra là. Hôn nhân chẳng phải là đoạn kết của một cuộc tình. Mà chỉ là một sự bắt đầu của cuộc sống mới, mà cả hai cùng chấp nhận.
o0o
Riêng về Yến Tử đêm tân hôn thế nào?
Sau khi đổi cô dâu lại đúng vị trí, Yến Tử và Vĩnh Kỳ cũng uống rượu giao bối. Phù dâu cũng theo phong tục, cột đuôi áo hai người lại, rồi chúc.
- Chúc tân lang tân nương vĩnh kết đồng tâm, tảo sinh quý tử.
Rồi đám phù dâu rút lui chỉ còn hai người Vĩnh Kỳ ngồi ở mép giường nhìn Yến Tử.
- Ông trời ác thật, giở mạng che mặt hai lần mới có được cô dâu em làm anh kinh tâm động hồn khúc triết ly kỳ, phỉ di sở tư (không thể nào ngờ được).
Yến Tử nghe vậy nói:
- Anh nghe em nói không?
- Ờ, nói đi!
Yến Tử cười nói:
- Mấy người đó đày đọa em đủ điều, tưởng sao nhè đưa em sang nhà Nhĩ Khang, Nhĩ Khang vừa giở mạng che mặt ra nhìn thấy em, mặt hắn tái như tàu lá chuối.
Vĩnh Kỳ nói:
- Tại em không thấy lúc đó mặt anh cũng tái xanh!
Rồi nhìn thẳng vào mắt Yến Tử, Vĩnh Kỳ chợt kêu lên:
- Trời ơi, sao em đẹp quá vậy? Nào ngồi yên để anh xem nào.
Rồi nâng cằm Yến Tử lên, Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng đặt nụ hôn, không ngờ lúc đó Kim Tỏa, Liễu Thanh, Tiêu Kiếm và mấy người khách khác đang đứng bên ngoài khoét vách nhìn trộm vào, họ nhìn thấy cảnh đó không những cười rộ lên còn vỗ tay nữa.
Yến Tử giật mình đẩy Vĩnh Kỳ ra hét:
- Ồ có trộm, có trộm, anh chạy sang đằng kia đi.
Họ đã quên là hai chéo áo đã bị cột lại nên người này kéo người kia, cả hai cùng ngã lăn cù.
- Ối!
Họ kêu lên, bên ngoài cũng kêu lên.
- Ồ!
Ngay lúc đó, mặt trời vừa lên, một ngày mới bắt đầu, và cái đêm tâm hôn của Vĩnh Kỳ, và Yến Tử đã kết thúc trong tiếng cười như thế.

HẾT

http://tieulun.hopto.org